C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Simmons_Dan-Hyperion_3-Endymion.pdb

PDB Name: Simmons Dan-Endymion
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.6.2007
Modification Date: 24.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dan Simmons
ENDYMION

Nesmíme zapomínat, že je lidská duše
jakkoliv nezávisle stvořena
a reprezentující naši současnou filozofii
neoddělitelná
svým zrozením i svým zráním
od vesmíru, do jakého se narodila.
- Teilhard de Chardin

Dejte nám bohy. Oh, dejte bohům nás!
Dejte nám bohy.
Jsme znaveni lidmi
a silou motorů.
- D. H. Lawrence

Předmluva k českému vydání ENDYMIONU

Chtěl bych se obrátit k mým čtenářům v České republice a rád bych jim řekl, jak mě potěšilo, že vychází ve Vaší zemi další díl čtyřdílné ságy "Hyperionského Kantosu".
Zvláště bych potom poděkoval mému překladateli, Ivo Reitmayerovi, který mi pomohl vychytat a opravit některé malé, ale důležité chyby - mimo jiné i otázku, která loď rychlejší než světlo létá rychleji než ty ostatní.
Tyto chyby byly publikovány v Americe, Velké Británii a mnoha zahraničních vydáních, ale díky dobrému překladu a pečlivé četbě můžeme prohlásit, že české vydání Endymionu je první skutečně správnou verzí této knihy.
Doufám, že se Vám bude příběh líbit - o to víc, že zmizely některé chyby a rád bych poděkoval překladateli a nakladateli za to, že přinesli Endymion lidem České republiky - národu a lidem, které jsem chtěl vždycky navštívit.

S pozdravem
Dan Simmons
Colorado, USA

Kapitola 1

Tento text čtete se špatným úmyslem.
Jestli ho čtete, abyste zjistili, jaké bylo milování se spasitelkou - naší spasitelkou - pak nemusíte pokračovat dál, neboť jste jen trochu víc než pouhý voyeur.
Jestli ho čtete, neboť jste obdivovateli Kantosu starého básníka a mučí vás zvědavost, jak pokračovaly životy poutníků z Hyperionu, pak budete zklamáni. Ani nevím, co se s většinou z nich stalo. Žili a zemřeli téměř tři století předtím, než jsem se narodil.
Jestli ho čtete, protože hledáte další pohled na zprávu, kterou nám předala Ta, která učí, možná vás stejně tak zklamu. Přiznávám, že mě spíš než jako učitelka a spasitelka zajímala jako žena.
A nakonec, pokud ho čtete, abyste vypátrali něco z jejího nebo dokonce z mého osudu, pak čtete špatný dokument. Přestože naše osudy působí naprosto společným dojmem, nebyl jsem sní, když se ten její odvíjel, a i já mám, jak píšu tato slova, před sebou ještě poslední dějství.
Pokud pořád ještě čtete, udivuje mě to. Ale děj událostí mě takto neudiví poprvé. Posledních pár let mého života představuje jedna nepravděpodobná věc vedle druhé, jedna úžasnější a zdánlivě nevyhnutelnější než ta předchozí.
Důvodem, proč píšu, je právě sdílení takových vzpomínek. Motivem možná není můj podíl - vím, že nebude dokument, který teď tvořím, téměř určitě nalezen ale prostě se snažím sepsat řadu událostí, abych je dokázal seřadit ve vlastních myšlenkách.

"Jak vím, o čem přemýšlím, dokud nevidím, co říkám?" napsal jeden spisovatel z doby před Hidžrou. Správně. Musím věci vidět v určitém pořadí, abych poznal, co si o nich myslet. Musím spatřit události napsané inkoustem a pocity převedené na papír, abych uvěřil, že se skutečně přihodily a dotkly se mě.
Jestli čtete ze stejného důvodu, pro jaký já píšu - abyste vnesli jistý řád do chaosu posledních let, seřadili v zásadě náhodnou sérii událostí, která ovládala několik posledních standardních desetiletí naše životy, potom čtete možná přece jen ze správného důvodu.
Kde začít? Snad u trestu smrti. Ale čí vybrat? Můj nebo její? A pokud můj, který z nich? Je jich několik, takže mohu vybírat. Vhodný bude možná ten poslední. Začnu na konci.
Píšu v Schrödingerově krabici vysoko na oběžné dráze okolo karanténou ocejchovaného světa Armaghastu. Krabice ani moc krabici nepřipomíná. Spíš šest metrů dlouhý a tři široký ovoid s hladkým povrchem. Po zbytek mého života bude představovat celý můj svět. Větší část tohoto světa tvoří sparťanská cela - černá krabice recyklačního přístroje na odpadky a vzduch, postel, jednotka na syntetickou stravu, úzký pult, který mi slouží současně jako jídelní i psací stůl, a konečně záchod, výlevka a sprcha, které se ukrývají za plastikovou příčkou z důvodů slušnosti, které mi unikají. Nikdo mě tady nikdy nenavštíví. Soukromí tady působí jako hloupý žert.
Mám u sebe psací tabulku a jehlu. Když dokončím stránku, převedu ji na skutečný mikroplastik, jež vyprodukuje recyklátor. Jedinou každodenní změnu mého okolí představuje pomalu sílící hromádka tenoučkých stránek.
Ampule s jedovatým plynem není vidět. Je umístěna ve statickodynamické skořápce krabice a spojena s jednotkou vzduchového filtru, takže každý pokus o neoprávněný zásah, jakož i každý pokus o porušení schránky samotné, uvolní do vzduchu kyanid. Detektor radiace, jeho časový spínač a izotopická složka, vše je napojeno na zmrazenou energii skořápky. Nikdy nevím, kdy spínač náhodou zaktivuje detektor. Nikdy nevím, kdy stejně náhodné načasování otevře olověný štít před nepatrnými izotopy. Nikdy nevím, kdy izotopy vyrazí ven.
Ale až bude detektor aktivován, okamžitě se to dozvím. Jednu, dvě vteřiny předtím, než mě plyn zabije, ucítím pach hořkých mandlí.
Doufám, že to bude jen jedna, dvě vteřiny.
Technicky, podle starého tajemství kvantové fyziky, teď nejsem ani mrtvý ani živý. Visím ve stavu, který překračuje vlny pravděpodobnosti, které Schrodingerův experiment předurčil své kočičce. Protože je obal krabice trochu víc pozitivně nabitou energií připravenou explodovat při sebemenším útoku, nikdo se nikdy nepodívá dovnitř, aby zjistil, zda jsem živ či mrtev. Teoreticky není za mou popravu nikdo přímo zodpovědný, neboť mě zákony kvantové teorie každou mikrosekundu omilostní a odsoudí zároveň. Neexistují žádní pozorovatelé.
Ale pozorovatelem jsem já. Čekám v tomto zvláštním zhroucení vln pravděpodobnosti a cítím trochu silnější neosobní zájem. V okamžiku, kdy začne syčet kyanidový plyn, ale ještě předtím, než dorazí do mých plic, srdce a mozku, se dozvím, jak rozřešil vesmír vlastní budoucnost.
Alespoň do té míry, kde se mě to ještě týká. Což, pokud se dostaneme k jádru věci, znamená jedinou tvář budoucnosti vesmíru, která se týká většiny z nás.
A mezitím jím, spím, vylučuji, dýchám a procházím každodenním, zcela nedůležitým rituálem. Což je ironické, neboť právě teď žiju - pokud je "žiju" to správné slovo - jen proto, abych vzpomínal a abych o svých vzpomínkách psal.
Jestli pořád ještě čtete, určitě čtete ze špatného důvodu. Ale stejně jako tolik věcí v našich životech, důvod pro určitou činnost není nijak důležitý. Důležitý je pouze fakt činnosti samotné. Nakonec bude důležitá jen skutečnost, že jsem text napsal a vy ho čtete.
Kde začít? U ní? Ona je tím člověkem, o kterém si chcete přečíst, jedinou osobou v mém životě, na kterou chci vzpomínat. Na nic a na nikoho jiného. Ale snad bych měl začít u událostí, které mě zavedly k ní a později, stejně jako celou galaxii, až sem.
Věřím, že začnu na samém začátku - u svého prvního trestu smrti.
Kapitola 2

Jmenuji se Raul Endymion. Křestní jméno se rýmuje s Paul. Narodil jsem se na planetě Hyperion v roce 693 p.n.l. podle místního kalendáře, nebo 3099 n.l. podle počítání z období před Hidžrou nebo - jak většina z nás zaznamenává čas éry Paxu - 247 let po Pádu.
Když jsem s Tou, která učí, cestoval, říkalo se o mně, že jsem býval pastevcem. A byla to pravda. Téměř. Má rodina si vydělávala na živobytí jako námezdní pastevci na vřesovištích a lukách nejvzdálenějších oblastí kontinentu Orel, kde jsem vyrůstal a jako dítě občas pásl ovce. Vzpomínám na ty tiché noci pod hvězdnou oblohou Hyperionu jako na příjemné časy. Když mi bylo šestnáct (podle hyperionského kalendáře), utekl jsem z domova a vstoupil jako voják do Domácí gardy Paxu. Většinu těch tří let vnímám pouze jako nudnou rutinu s nepříjemnou výjimkou čtyř měsíců, kdy mě poslali na Ledový břeh Drápu, abych bojoval během povstání na Medvědici s místními obyvateli. Když mě ze služby u Domácí gardy propustili, živil jsem se jako vyhazovač a hráč black jacku v jednom z tvrdších kasin Devíti ocasů, dvě deštivé sezóny jsem na vrcholu Kansu sloužil jako kapitán vlečného člunu, pak mě vycvičili jako správce jednoho z pozemků umělce krajináře Avrola Humeho, který žil na Zobáku..
Ale když přišla doba zapsat původní profesi nejbližšího učně Té, která učí, muselo kronikářům připadat slovo "pastevec" vhodnější. "Pastevec" zní dost biblicky.
Proti titulu pastevce se nijak nestavím. Ale v tomto vyprávění mě spatříte jako pastevce, jehož stádo představovala pouze jediná, nesmírně důležitá ovečka. A než bych ji našel, spíš jsem ji ztratil.
V době, kdy tento příběh začal a navždy změnil můj život, mi bylo sedmadvacet, byl jsem na člověka narozeného na Hyperionu dost vysoký a kromě tvrdých mozolů na dlaních a lásky k podivným nápadům na mně nebylo nic zvláštního. Tehdy jsem pracoval jako průvodce lovců v bažinách nad zátokou Toschahi, sto kilometrů na sever od Port

Romance. V tu dobu jsem už věděl něco málo o sexu, mnohem víc o zbraních, na vlastní kůži poznal v mužích i ženách touhu po moci, pochopil, jak používat pěsti a skromný rozum k přežití. Zajímalo mě mnoho věcí, ale jistý jsem si byl jen jedinou - že zbytek mého života určitě nepřinese žádná velká překvapení.
Byl jsem hlupák.
Většinu vlastností konce dvacátého osmého roku mé osoby mohu popsat negativními slovy. Nikdy jsem se nedostal z Hyperionu a nikdy mě nenapadlo, že hranice světa překročím. Samozřejmě jsem se dostal do církevních katedrál. Pax zasáhl svým vlivem i tak vzdálené oblasti, kam se má rodina po vyplenění města Endymionu před sto lety stáhla - ale já nepřijal ani katechismus ani kruciform. Spal jsem se ženami, ale nikdy jsem se nezamiloval. Mou výuku zastaly kromě vyprávění babičky jen vlastní zážitky a knihy. Nadšeně jsem četl. V sedmadvaceti se mi zdálo, že už znám všechno. Neznal jsem nic.
A tak jsem na sklonku osmadvacátého roku svého života - spokojený s vlastní hloupostí a přesvědčením, že se už nikdy nic důležitého nezmění - vykonal čin, který mi přinesl trest smrti a začátek skutečného života.
Bažiny nad zátokou Toschahi jsou nebezpečné a nezdravé. Nezměnily se už od dob dávno před Pádem. Přesto sem jezdily každý rok na lov kachen stovky bohatých lovců - mnoho z nich z jiných světů. Většina z protomallard rychle po regeneraci a vypuštění z lodi (před sedmi staletími) vymřela. Buď se nedokázaly přizpůsobit podnebí Hyperionu, nebo je vystopovali místní predátoři. Ale v bažinách středu a severu Orla pár kachen přežilo. A dorazili lovci. A já je doprovázel.
Na opuštěných plantážích na vláknitý plastik na úzkém pruhu skal a bláta mezi bažinami a přítokem řeky Kans jsme pracovali čtyři. Ostatní tři průvodci se specializovali na rybaření a hon vysoké, ale já si během kachní sezóny zabral továrnu a větší část bažin pro sebe. Bažiny představovala polotropická mokřina, kde převažovala hustá chalma a skromnější trsy obrovských prometheů na skalnatých oblastech nad planinou. Mallardské kachny se tady začátkem chladného, suchého a krátkého podzimu zastavily na putování z jižních ostrovů k jezerům v nejvzdálenějších oblastech náhorní plošiny Křídlo.
Čtyři "lovce" jsem probudil hodinu a půl před úsvitem. Připravil jsem snídani - kaši, toust a kávu. Čtyři tlustí obchodníci ji zhltli a jen vrčeli a kleli. Musel jsem jim připomenout, aby si zkontrolovali a vyčistili zbraně. Tři z nich měli pušky a ten čtvrtý byl takový blázen, že si dovezl starožitný laser. Jak brumlali a jedli, vylezl jsem z boudy a posadil se vedle Izzy, fenky labradora, kterou jsem vychoval od štěněte. Izzy věděla, že se chystáme na lov. Pohladil jsem jí hlavu a krk, abych ji uklidnil.
Když jsme opouštěli zarostlé území plantáže, odrazili se ve skiffu s rovným dnem, objevilo se první světlo. V tmavých tunelech mezi větvemi a nad stromy jsme spatřili poletovat třpytivé chmýří. Odstrkoval jsem loď bidlem, čtyři lovci - M. Rolman, M. Herrig, M. Rushomin a M. Poneascu - se posadili na lavice. Izzy a mě od nich dělila hromada plováků. Rolman a Herrig na sobě měli drahá ponča z chameleónní látky, ale neaktivovali je až do chvíle, kdy jsme se ocitli hluboko v bažině. Jak jsme se blížili k čisté vodě, kterou vyhledávají kachny, požádal jsem je, aby přestali hlasitě mluvit. Všichni čtyři mě probodli pohledem, ale ztišili se a brzy úplně ztichli.
Když jsem skiff zastavil před bažinou a nafoukl jejich plováky, natáhl jsem si dobře záplatovaný nepromokavý oblek a vklouzl do vody, jež mi sahala k hrudi. Izzy se naklonila přes okraj skiffu a rozzářily se jí oči. Rychle jsem jí dal rukou signál, aby za mnou neskákala. Chvěla se, ale znovu se posadila.
"Dejte mi, prosím, vaši pušku," vyzval jsem M. Poneascu, prvního muže. Lovci, kteří se sem vypraví jen jednou za rok, mají dost problémů už jen s tím, aby udrželi při nastupování do malých plováků rovnováhu. Nevěřil jsem, že udrží vlastní zbraně. Musel jsem je požádat, aby vyprázdnili komoru a odjistili pojistku, ale když mi Poneascu svou zbraň předal, kontrolka komory žhnula rudou barvou. Puška byla nabitá a bezpečnostní pojistka vycvaknutá. Vyhodil jsem nábojnici, pojistku vytáhl a položil zbraň na nepromokavý nosič na zádech. Pak jsem vyrovnal plovák, zatímco těžký muž lezl ze skiffu.
"Hned se vrátím," zašeptal jsem ostatním a začal se brodil trsy chalmy. Plovák jsem vlekl na popruhu za sebou. Mohl jsem lovce nechat, ať se bidlem dostrkají s plovákem na vlastní místo, ale bažiny děrovala místa s živým bahnem, které vsákne bidlo i s majitelem. Žila tady drakulovská klíšťata velikosti krví nacucaných balónů, která padala s oblibou z horních větví na pohybující se cíle pod sebou. Oblast zdobili zavěšení stužkoví hadi, kteří nepozornému člověku připomínali vějíře chalmy, hemžilo se to tady bojovnými gary, kteří vám dokázali ukousnout celý prst. Pro nezkušeného návštěvníka tady existovala i další překvapení. Kromě toho jsem časem zjistil, že většina víkendových lovců své plováky rozmístí tak, že při přeletu první kachny začnou střílet jeden na druhého. Mou prací bylo takovým věcem zamezit.
Poneascua jsem zaparkoval do úkrytu stočených listů s výhledem na jižní břeh otevřené vody a ukázal mu, kam usadím ostatní plováky. Vyzval jsem ho, aby mě sledoval průzorem a nezačal střílet, dokud nebudou všichni na místě. Pak jsem se vrátil pro ostatní tři. Rushomina jsem zavezl nějakých dvacet metrů doprava od prvního muže a pro Rolmana našel dobré místo poblíž ústí. Pak jsem se vrátil pro člověka s tím debilním laserem. M. Herriga.
Za nějakých deset minut mělo vyjít slunce.
"Kurva chvíle, abyste si na mě sakra vzpomněl," vyštěkl tlusťoch, jak jsem se k němu brodil. Už si zalezl do vlastního plováku a namočily se mu kalhoty z chameleónní látky. Metanové bubliny mezi skiffem a ústím řeky prozradily velký bahenní vír, takže jsem se musel pokaždé přiblížit až k nánosům.
"Neplatíme vás, abyste takhle kurva marnil váš čas," zavrčel přes tlustý doutník.
Přikývl jsem, natáhl se, vytrhl mu lehký doutník usazený mezi zuby a odhodil ho daleko od bahenního víru. Měli jsme štěstí, že se bubliny nevzňaly. "Kachny kouř vycítí," prozradil jsem mu a ignoroval jeho ústa lapající po dechu a rudnoucí obličej.
Vklouzl jsem do postroje a táhl jeho plovák na otevřenou vodu. Hrudníkem jsem rozrážel cestu rudými a oranžovými

řasami, které od mého návratu znovu pohltily povrch. M. Herrig si hrál s drahým a nepoužitelným laserem a vztekle mě pozoroval. "Chlapče, dávejte si kurva pozor na hubu, nebo se vo to kurva postarám já," poučil mě. Ponču a chameleónní lovecká blůza odhalily zář dvojitého kříže Paxu, který mu visel na krku i rudý pruh skutečného kruciformu na hrudi. Pan Herrig byl znovuzrozený Křesťan.
Neodpověděl jsem až do chvíle, kdy jsem jeho plovák zakotvil na vhodné místo vlevo od ústí. Všichni čtyři experti teď mohli na rybník střílet beze strachu, že trefí jeden druhého. "Stáhněte si látku a dívejte se průzorem," vyzval jsem ho, uvolnil postroj a zabezpečil ho ke kořenu chalmy.
M. Herrig vydal podivný zvuk, ale nechal maskovací látku připevněnou ke střeše.
"Počkejte se střelbou, dokud nerozmístím atrapy," vyzval jsem ho. Ukázal jsem na místa ostatních. "A nestřílejte do ústí. Tam budu čekat na skiffu."
M. Herrig neodpověděl.
Pokrčil jsem rameny a brodil se zpět ke skiffu. Izzy seděla na místě, které jsem jí ukázal, ale z napětí jejích svalů a z třpytu jejích očí jsem poznal, že v představách poskakuje sem a tam jako malé štěně. Aniž bych vylezl na palubu, podrbal jsem ji na krku. "Ještě pár minut, holka," zašeptal jsem. Jak jsem ji propustil, přeběhla na příď a já vlekl skiff k ústí.
Třpytivé chmýří zmizelo, světlo svítání zesílilo v mléčnou zář a na obloze vybledly spršky meteoritů. Symfonie zvuků hmyzu a kvákání obojživelníků v blátě ustupovala rannímu zpěvu ptáků a občasnému zavrzání gara. Na východní obloze se objevila denní barva lápisu.
Odvlekl jsem skiff pod kapradí, pokynul Izzy, aby zůstala na přídi a pod lavicemi vylovil čtyři atrapy. Břeh tady zdobil nepatrný povlak ledu, ale střed bažin byl jasný. Začal jsem vypouštět atrapy a jednu po druhé aktivoval. Voda mi nikde nesahala výš než k hrudi.
Právě jsem se vrátil ke skiffu a ulehl vedle Izzy pod vějíře kapradí, když dorazily kachny. Izzy je zaslechla jako první. Celé tělo jí ztuhlo a zvedla nos, jako by je dokázala zachytit i po větru. Vteřinu nato se ozval šepot křídel. Naklonil jsem se dopředu a podíval se hustým listím na atrapy.
Plavaly uprostřed rybníku a čechraly si peří. Jedna z nich zalomila krk a ve chvíli, kdy se na jihu nad řadou stromů objevily skutečné kachny, vykřikla. Tři ptáci se oddělili od formace, roztáhli křídla, zabrzdili a sklouzli po neviditelných kolejích k bažinám.
Ucítil jsem běžné vzrušení - hrdlo se mi stáhne, rozbuší se mi srdce, jako by se na chvíli zastavilo, potom nápadně zabolí. Většinu života jsem strávil ve vzdálených oblastech a pozoroval přírodu, ale konfrontace s takovou krásou ve mně zahrála na něco tak hlubokého, že jsem ztrácel slova. Izzy po mém boku byla tichá a napjatá. Jako socha ze slonové kosti.
V tu chvíli se ozvala střelba. Tři pušky spustily najednou a pálily tak rychle, jak dokázaly vyhazovat nábojnice. Bažinou projel záblesk laseru, v ranní mlze se objevil úzký pruh fialové oblohy.
První kachnu musely dostat dvě nebo tři rány najednou. Roztrhla se v explozi peří a vnitřností. Druhá složila křídla a padala. Všechna krása a půvab zmizely. Třetí kachna sklouzla vpravo, zvedla se těsně nad vodou a snažila se s tlukotem křídel nabrat výšku. Vyšlehl k ní paprsek laseru, jako kosa prořízl listí a větve. Znovu se rozeřvaly pušky, ale kachna jako by vytušila jejich mušku. Pták se propadl k jezeru, prudce odbočil vpravo a zamířil rovnou k ústí.
Přímo k Izzy a ke mně.
Letěl necelé dva metry nad vodou. Jeho křídla silně tloukla vzduch, celé tělo se upjalo k útěku. Uvědomil jsem si, že hodlá proletět pod stromy, přímo otvorem ústí. Přestože pták opsal mezi střelci nezvyklou dráhu letu, všichni čtyři muži pořád stříleli.
Pravou rukou jsem odstrčil skiff od úkrytu mezi větvemi. "Zastavte palbu!" vykřikl jsem přísně, tónem, jaký jsem získal během krátké kariéry seržanta u Domácí gardy. Dva z nich poslechli, jedna puška a laser pokračovaly. Kachna minula náš skiff metr vlevo. Ani nezaváhala.
Izzyino tělo se chvělo. Kachna nás minula jen o kousek a zdálo se, že psovi překvapením poklesla čelist. Puška už nevystřelila, ale spatřil jsem, jak k nám řídnoucí mlhou míří fialový paprsek. Vykřikl jsem a stáhl Izzy mezi lavice.
Kachna unikla tunelem větví chalmy za našimi zády a s tlukotem křídel nabrala výšku. Vzduch náhle naplnil pach ozónu a záď lodi odřízla dokonale rovná linka plamene. Vrhl jsem se na dno skiffu, chytil Izzy za obojek a přitáhl ji k sobě. Fialový paprsek minul mé zkroucené prsty a Izzyin obojek o jediný milimetr. V psích nadšených očích jsem spatřil krátký tázavý pohled, pak se mi Izzy pokusila přitisknout hlavu k hrudi, jako když byla štěně a chtěla něco odčinit. Hlava a část krku oddělená od těla těsně nad obojkem jí při tom pohybu s tichým šplouchnutím přepadla přes bok lodi.
Svíral jsem obojek a ucítil na sobě její váhu. Na hrudi se mi ještě chvěly její přední tlapky. Z tepen na čistě odděleném krku mě postříkala krev. Překulil jsem se na bok a odstrčil křečovité, hlavy zbavené tělo vlastního psa. Krev byla teplá a chutnala mědí.
Paprsek laseru se vrátil, odřízl metr od skiffu těžkou větev od kmene chalmy a zmizel, jako by nikdy ani neexistoval. Posadil jsem se a podíval se přes rybník na M. Herriga. Tlusťoch si zapaloval doutník. Laser mu ležel na kolenou. Kouř doutníku se smíchal s mlhou, která se vznášela nad bažinou.
Sklouzl jsem přes bok skiffu do vody. Jak jsem se začal k M. Herrigovi brodit, pořád kolem mě vířila Izzyina krev. Pozvedl laser, a jak jsem se blížil, přitiskl si ho k hrudi. Když promluvil, mumlal přes doutník mezi zuby. "No, půjdete tam sebrat kachny, co jsem sejmul, neboje prostě necháte uplavat, dokud ne"
Jakmile jsem se ocitl na vzdálenost ruky, sevřel jsem levicí tlusťochovo chameleónní poncho a škubl.
Pokusil se zvednout laser, ale já ho chytil pravou rukou a zahodil ho daleko do vody. M. Herrig něco vykřikl, doutník mu vypadl do plováku a já ho strhl ze stoličky do vody. Vynořil se, prskal a plival řasy. Jednou jsem ho velmi tvrdě udeřil přes ústa. Cítil jsem, jak se mi ve chvíli, kdy mu prasklo několik zubů, roztrhla kůže na kloubech. Pak se škrábal

pryč. Hlavou narazil s dutým buchnutím do rámu plováku a znovu se ocitl pod vodou.
Čekal jsem, až se jeho tlustý obličej znovu objeví na povrchu jako břicho mrtvé ryby. Když se tak stalo, přidržel jsem ho dole a sledoval, jak nahoru stoupají bubliny. Jeho paže divoce tloukly kolem, tlusté ruce zbytečně útočily na má zápěstí. Ostatní lovci na mě začali ze svých míst křičet. Ignoroval jsem je.
Když ruce M. Herriga odpadly a proud bublin se změnil v úzký proužek, pustil jsem ho a ustoupil. Na chvíli jsem už nevěřil, že se zvedne. Ale tlusťoch se vynořil jako exploze a chytil se okraje plováku. Zvracel vodu a řasy. Obrátil jsem se k němu zády a brodil se k ostatním. "To je pro dnešek všechno," sdělil jsem jim. "Dejte mi vaše zbraně. Jdeme domů."
Všichni otevřeli ústa, chtěli protestovat. Ale všimli si mých očí a krví postříkaného obličeje a zbraně mi předali.
"Vezměte svého přítele," vyzval jsem posledního, Poneascua. Odnesl jsem zbraně zpět do skiffu, vyndal nábojnice, schoval pušky do nepromokavé nádoby na zádi a krabice s municí odnesl na příď. Bezhlavá mrtvola Izzy už začínala tuhnout, takže jsem ji hodil přes palubu. Dno skiffu zalila krev. Vrátil jsem se na záď, ukryl nábojnice a opřel se o bidlo.
Konečně se vrátili i tři lovci. Nešikovně pádlovali a postrkovali plovák, kde se válel M. Herrig. Tlusťoch pořád ležel, bledý obličej na stranu. Vyšplhali do skiffu a snažili se plováky vytáhnout na palubu.
"Nechtě je být," vyzval jsem je. "Přivažte je k tomu kořenu chalmy. Vrátím se pro ně později." Přivázali je a M. Herriga vytáhli na palubu jako obézní rybu. Jediné zvuky obstarávali ptáci, ožívající hmyz a další zvracení M. Herriga. Když se ocitl na palubě, tři lovci se usadili a mumlali, já jsem nás bidlem naváděl zpět k plantáži. Zbytkem ranní mlhy, která se zvedala z tmavé vody, si propálilo cestu slunce.
A to by měl být konec. Až na to, že to tak samozřejmě neskončilo.
Právě jsem připravoval v primitivní kuchyni oběd, když se z kasáren vynořil M. Herrig s vojenskou pistolí na šipky. Takové zbraně byly na Hyperionu ilegální. Pax je nedovolil nosit nikomu kromě Domácí gardy. Spatřil jsem, jak dveřmi kasáren vykukují bílé a šokované obličeje ostatních. M. Herrig vklopýtal do kuchyně, kolem něj se vznášel oblak páchnoucí whisky.
Tlusťoch nedokázal odolat a musel mi před smrtí přednést krátký, melodramatický projev. "Ty sviňskej, nevěřící zkurvysynu…" začal, ale já nezůstal stát a nevyslechl jeho řeč do konce. Přestože vystřelil od boku, vrhl jsem se dolů k zemi.
Šest tisíc ocelových šipek roztrhlo sporák, hrnec guláše, který jsem na něm připravoval, umyvadlo, okno nad ním, police a nádobí. Jak jsem zalezl pod otevřený pult, chytil M. Herriga za nohy, snesla se na mě sprška jídla, plastiku, porcelánu a skla. Muž se opřel o pult, aby mě nasypal druhou dávkou šipek.
Chytil jsem ho za kotníky a škubl. Svalil se na záda I úderem, který zvedl z prken podlahy deset let starý prach. Vylezl jsem mu na nohy, kolenem se mu opřel při pochodu o rozkrok a abych mu vyrval zbraň, sevřel jsem mu zápěstí. Držel pažbu velkou silou, prstem se vytrvale opíral o spoušť. Zásobník tiše zakňoural a další nábojnice s šipkami zapadla na své místo. Na obličeji jsem cítil jeho dech, který páchl od doutníků a whisky. Vítězoslavně se zašklebil a zamířil na mě hlavní. Jediným pohybem předloktí jsem mu zápěstí srazil a těžkou zbraň mu tvrdě zarazil pod tlustou dvojitou bradu.
Chvíli předtím, než ve svém boji konečně zmáčkl spoušť, jsme si vyměnili pohledy.
Jednomu z lovců jsem řekl, jak použít rádio ve společenské místnosti. Během hodiny dosedl na trávník skimmer bezpečnosti Paxu. Na kontinentu byl jen nějaký tucet funkčních strojů, takže mě pohled na černé vozidlo zcela ohromil. Spoutali mi zápěstí, na spánek přilepili kortikální Přivolávač a rychle mě odvedli do krabice v zadní části vozidla. Seděl jsem tam, v horku a tichu ze mě kapal pot a soudní znalci Paxu se zatím snažili jako jehla tenkými pinzetami sesbírat z poškozené země a zdi všechny úlomky Herrigovy lebky a rozházenou mozkovou tkáň. Když vyslechli ostatní lovce a dozvěděli se o M. Herrigovi, co mohli, sledoval jsem odřeným oknem z Perspexu, jak nakládají mrtvolu v pytli do skimmeru. Když už se mi zdálo, že nemohu dýchat, zakvílely vrtule a ventilátory přinesly trochu chladnějšího vzduchu. Skimmer se zvedl, jednou zakroužil nad plantáží a zamířil k jihu do Port Romance.
Soud se konal o šest dnů později. Všichni M. - Rollman, Roshomin i Poneascu vypověděli, že jsem M. Herriga urazil při výletu k jezeru a ještě jednou na místě činu. Poukázali na to, že při bitce, kterou jsem začal, zahynul lovecký pes. Vypověděli, že jsem na plantáži mával ilegální pistolí na jehly a všem hrozil zabitím. M. Herrig se mi pokusil zbraň odebrat. V záchvatu vzteku jsem ho zastřelil a doslova mu odpálil hlavu.
M. Herrig vypovídal jako poslední. Byl jako tři dny vzkříšený člověk, pořád roztřesený a bledý, na sobě střídmý obchodní oblek a pláštěnku. Když podpořil výpověď ostatních a popsal můj brutální útok na jeho osobu, chvěl se mu hlas. Můj soudem jmenovaný advokát ho ani nevyslechl. Jako znovuzrození Křesťané s dobrým postavením v Paxu nemusel ani jeden z nich vypovídat pod Pravdomluvem ani jinou chemickou či elektronickou formou výslechu.
Dobrovolně jsem se k Pravdomluvu či plnému scanu přihlásil, ale žalobce protestoval, že jde o nevhodnou věc, takže Paxem jmenovaný soudce souhlasil. Můj obhájce protest ani nezaznamenal.
Na místě nebyla přítomna žádná porota. Soudce si vzal na rozhodnutí necelých dvacet minut. Byl jsem vinen a odsoudili mě k popravě smrtící hůlkou.
Postavil jsem se a požádal o odložení trestu, abych mohl dát vědět tetě a bratrancům na severním Orlu. Chtěl jsem, aby mě naposledy navštívili. Má žádost byla zamítnuta. Poprava se měla konat následující den na úsvitu.
Kapitola 3

Ten večer mě přišel navštívit kněz kláštera Paxu v Port Romance. Byl to malý, trochu nervózní muž s řídnoucími blonďatými vlasy, který nepatrně zadrhával. Jakmile jsme se ocitli v návštěvní místnosti bez oken, představil se jako Otec Tse a mávnutím ruky poslal pryč stráže.
"Můj synu," začal a já se chtěl usmát, neboť byl asi tak starý jako já. "Můj synu… jsi připravený na zítřek?"
Nutkání k úsměvu vyprchalo. Pokrčil jsem rameny.

Otec Tse se kousl do rtu. "Nepřijal jsi Našeho Pána…" pokračoval, hlas plný emocí.
"Pocítil jsem nutkání znovu pokrčit rameny, ale místo toho jsem promluvil. Nepřijal jsem kruciform, Otče. To nemusí znamenat stejnou věc."
Jeho hnědé oči naléhaly, málem prosily. "Je to stejné, můj synu. Náš Pán nám to odhalil."
Neodpověděl jsem.
Otec Tse odložil Slovo Boží a dotkl se mého spoutaného zápěstí. "Víš, že pokud se budeš dnes v noci kát a přijmeš Ježíše Krista za vlastního spasitele, tři dny po… zítřku… vstaneš znovu živ v objetí odpuštění Našeho Pána." Hnědé oči nemrkaly. "To víš, že, můj synu?"
Vrátil jsem mu pohled. Nějaký vězeň v přilehlé cele poslední noc křičel. Cítil jsem silnou únavu. "Ano, Otče," připustil jsem. "Vím, jak kruciform funguje."
Otec Tse zavrtěl dychtivě hlavou. "Ne kruciform, můj synu. Láska Našeho Pána."
Přikývl jsem. "Prošel jste vzkříšením, Otče?"
Kněz sklopil oči. "Ještě ne, můj synu. Ale toho dne se nijak nebojím." Znovu ke mně vzhlédl. "Ani ty nemusíš."
Na chvíli jsem zavřel oči. Posledních šest dnů a nocí jsem na to téměř pořád myslel. "Podívejte, Otče," začal jsem. "Nechci zranit vaše city, ale už před několika lety jsem se rozhodl, že se ke kruciformu nepřipojím, a nezdá se mi, že bych měl své rozhodnutí změnit právě tuto noc."
Otec Tse se předklonil, oči se mu třpytily. "Pro přijetí Našeho Pána je vhodná každá doba, můj synu. Až vyjde zítra slunce, už nebude čas. Tvé mrtvé tělo odtud odnesou a hodí ho do moře, kde bude sloužit jako běžná potrava rybám mrchožroutům v zálivu…"
Ta představa pro mě nebyla nová. "Ano," souhlasil jsem. "Trest pro vraha popraveného bez obrácení na víru znám, ale mám toto" Zaťukal jsem si na Přivolávač neustále nalepený na spánku. "Nepotřebuji symbiont kruciformu, aby mě uvrhl do hlubšího otroctví."
Otec Tse se stáhl, jako bych ho udeřil. "Život zasvěcený Našemu Pánu není otroctvím," poučil mě, chladný vztek potlačil jeho koktání. "Miliónům už bylo nabídnuto požehnání okamžitého vzkříšení v tomto životě, miliardy vděčně přijaly." Postavil se. "Máš na výběr, můj synu. Věčné světlo, dar téměř neomezeného života na tomto světě, kdy budeš sloužit Kristu, nebo věčnou temnotu."
Pokrčil jsem rameny a odvrátil se.
Otec Tse mi požehnal a tónem, kde se mísil smutek s pohrdáním, mi popřál sbohem. Obrátil se, zavolal stráže a zmizel. O minutu později mi ve chvíli, kdy mi stráže zabrnkali na Přivolávač, projela lebkou bolest. Odvedly mě zpět do cely.
Nebudu vás nudit dlouhou litanií myšlenek, jaké mě celou tu nekonečnou podzimní noc pronásledovaly. Bylo mi sedmadvacet. Život jsem miloval s takovou vášní, až mě to občas přivádělo do problémů… přesto jsem se nikdy předtím do tak vážné situace nedostal. Prvních pár hodin jsem tu poslední noc zvažoval útěk - stejně jako musí okusovat uvězněné zvíře železné mříže. Vězení leželo vysoko na útesu nad skálou jménem Mandible, daleko od zátoky Toschahi. Celou budovu tvořil nerozbitný Perspex, pevná ocel a dokonale rovný plastik. Stráže nosily smrtící hůlky a vycítil jsem, že nebudou s jejich použitím dvakrát váhat. I kdybych utekl, jediný stisk tlačítka na dálkovém ovládání Přivolávače by mě srazil k zemi nejhorší migrénou celého vesmíru. Zůstal bych ležet, dokud by nezaměřily signál mého úkrytu.
Poslední hodiny jsem strávil zvažováním ubohosti mého krátkého a zbytečného života. Ničeho jsem nelitoval, ale stejně tak jsem se nemohl za sedmadvacet let Raula Hndymiona na Hyperionu ničím pochlubit. Zdálo se, že mému životu vévodila perverzní tvrdohlavost, díky které jsem odmítl i vzkříšení.
Takže dlužíš Církvi životní službu, zašeptal šílený hlas v zadní části lebky, i v??? Alespoň bys tak dostal další život. A další životy po něm! Jak můžeš odmítnout takový obchod? Cokoliv je lepší než skutečná smrt… tvá hnijící mrtvola, kterou požírají latimérie a žraloci červy. Přemýšlej o tom! Zavřel jsem oči, a abych unikl výkřikům, které mi zvonily v mozku, předstíral jsem, že spím.
Ta noc trvala celou věčnost. Přesto se mi zdálo, že vyšlo slunce moc brzy. Čtyři strážní mě odvedli do cely smrti, připoutali ke dřevěné židli a zapečetili ocelové dveře. Kdybych se podíval přes levé rameno, rozeznal bych za Perspexem tváře. Cekal jsem tam kněze - možná nikoliv Otce Tse, ale nějakého jiného kněze, zástupce Paxu čekal jsem, že mi naposledy nabídne nesmrtelnost. Žádný se neobjevil. Částečně jsem byl rád. Nevím, zda bych si to v tu poslední chvíli nerozmyslel.
Metoda popravy byla jednoduchá a mechanická. Nebyla tak geniální jako Schrodingerova krabice, přesto byla chytrá. Do zdi zasadili smrtící hůlku s krátkým dostřelem a namířili ji na židli, kde jsem seděl. Spatřil jsem zablikání rudé kontrolky na malém komlogu napojeném na zbraň. Vezni v přilehlých celách mi s radostí šeptem popsali průběh smrti ještě předtím, než soud vynesl rozsudek. Počítač komlogu generoval náhodné číslice. Jakmile padlo prvočíslo pod sedmnáct, smrtící hůlka byla aktivována. Všechny dutiny v šedé kůře mozkové, jež kdysi představovala osobnost a vzpomínky Raula Endymiona, shoří. Budou zničeny. Roztaví se na nervový ekvivalent radioaktivní strusky. Autonomní funkce zmizí pouhých pár milisekund nato. Srdce a dech se zastaví téměř ve stejnou chvíli, kdy zničí mou mysl. Experti tvrdili, že je smrtící hůlka bezbolestným koncem, jaký mohl člověk vymyslet. Ti, kdo se po popravě smrtící hůlkou znovu probudili, o svých pocitech nechtěli mluvit. Ale v celách se říkalo, že to ukrutně bolí - jako by vám v mozku explodovaly všechny obvody.
Podíval jsem se na rudé světlo komlogu a věcnou špičku krátké hůlky. Nějaký blbec k ní připojil krystalický displej, abych viděl generované číslice. Mrkaly jako čísla poschodí výtahu do pekla - 26741091937… komlog naprogramovali, aby negeneroval čísla nad 150… 774212608412910814Přestal jsem je vnímat. Sevřel jsem ruce v pěst, zapřel je o nepoddajné plastikové popruhy a křičel na okolní zdi obscénní nadávky. Křičel jsem na bledé obličeje pokroucené za okny z Perspexu, na hloupou Církev a její hloupý Pax, na hloupého zbabělce, který mi zabil psa, na ty přiblblé a hloupé

zbabělce, kteří…
Nízké prvočíslo, které se na displeji objevilo, jsem ani nespatřil. Neslyšel jsem, jak smrtící hůlka tiše zabzučela a paprsek se aktivoval. Něco jsem ucítil. Chlad, který vyrazil ze zadní části lebky a postupoval rychlostí nervového přenosu do všech částí těla. Zažil jsem překvapení, že vůbec něco cítím. Experti se mýlí a pravdu mají zločinci, napadlo mě rychle. Vlastní smrt způsobenou smrtící hůlkou dokážete vnímat. Kdyby mě nepohltila slabost jako mořská vlna, zasmál bych se.
Jako černá vlna.
Černá vlna, která mě odnesla.
Kapitola 4

Když jsem se probudil živý, nijak mě to nepřekvapilo. Zdá se mi, že člověka překvapí jen fakt, když se probudí mrtvý. Každopádně jsem se neprobudil s ničím horším, jen se vzdáleným brněním končetin. Ležel jsem tam a víc než minutu sledoval, jak se po hrubé omítce stropu plíží sluneční světlo. Sledoval jsem ho, dokud mnou neotřásla naléhavá myšlenka, která mě úplně probudila.
Počkej chvíli, nebyl jsem… neudělali…??
Posadil jsem se a rozhlédl se kolem. Pokud jsem si myslel, že byla má poprava pouhým snem, prozaické okolí ho okamžitě rozpustilo. Místnost měla tvar koláče, vypouklou bíle nahozenou zeď a tlustý sádrový strop. Masivní dřevěné dveře - zavřené - a otevřené okno s obloukem. Jediný pohled na lápisovou oblohu za ním mi prozradil, že jsem pořád na Hyperionu. Ani náhodou jsem nezůstal ve vězení Port Romance. Kámen byl velmi starý, detaily na podlaze zdobily příliš složité ornamenty, měli tady moc kvalitní povlečení.
Postavil jsem se a zjistil, že jsem nahý. Přešel jsem k oknu. Foukal rychlý podzimní větřík, ale sluneční paprsky na mé pokožce byly teplé. Ocitl jsem se v kamenné věži. Hory na horizontu pokrývala pevná střecha korun žluté chalmy a hustých nízkých stromů. Na žulových skalách rostly stromy s věčně modrým jehličím. Na hřebenu, kde stála moje věž, jsem spatřil další hradby, zdi a zaoblení další věže. Zdi vypadaly staré. Kvalita jejich stavby a organický pocit jejich architektury pocházely z éry dovednosti a vkusu dávno před Pádem.
Okamžitě jsem uhodl, kde jsem - chalma a stromy prozradily, že jsem zůstal na jižním kontinentu Orla. Elegantní ruiny hovořily o opuštěném městě Endymionu.
Nikdy jsem do města, které si má rodina vybrala za přezdívku, nevstoupil. Ale od Grandam, vypravěčky našeho klanu, jsem vyslechl mnoho příběhů. Endymion byl jeden z prvních měst na Hyperionu, která vybudovali po přistání lodi před téměř sedmi sty lety. Až do Pádu byl slavný svou vynikající univerzitou, obrovskou, hradu podobnou stavbou, která se tyčila nad starým městem. Praděd dědečka Grandam na univerzitě učil jako profesor až do doby, kdy celou oblast středního Orla obsadily jednotky Paxu a poslaly pryč tisíce lidí.
A teď jsem se vrátil.
Ve dveřích se objevil holohlavý muž s modrou pokožkou a kobaltově modrýma očima. Na postel položil spodní prádlo a jednoduchý oblek (snad z domácí bavlny) a vyzval mě: "Prosím, oblečte se."
Přiznávám, že jsem na něj jak se obrátil a vyšel dveřmi ven - jen tiše zíral. Modrá kůže. Zářivě modré oči, žádné vlasy. On… to… musel to být první android, jakého jsem kdy spatřil. Kdyby se mě někdo zeptal, potvrdil bych, že na Hyperionu žádní androidi nezůstali. Jejich biovýroba byla od dob Pádu ilegální, a přestože je sem před staletími dovezl legendární Smutný Král Billy, aby postavili města na severu, nikdy jsem neslyšel, že by některý ještě na tomto světě zůstal. Zavrtěl jsem hlavou a oblékl se. Šaty mi padly perfektně i přes nezvykle široká ramena a dlouhé nohy.
Když se android vrátil, znovu jsem stál u okna. Zastavil se v otevřených dveřích a pokynul mi rozevřenou dlaní. "Tudy, prosím, M. Endymione."
Odolal jsem nutkání klást otázky a sledoval jsem ho vzhůru po schodišti věže. Místnost na vrcholu zabírala celé podlaží. Červenožlutými okny z barvených sklíček proudilo sluneční světlo pozdního odpoledne. Alespoň jedno okno bylo otevřené, takže jsem zaslechl šum listí pod námi. V údolí se zvedal vítr.
Místnost byla bílá a holá stejně jako má cela. Jedinou výjimku tvořila změť lékařských přístrojů a komunikačních terminálů v centru kruhu. Android odešel a zavřel za sebou těžké dveře. Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomil, že uprostřed všech těch strojů leží lidská bytost.
Alespoň jsem ji za lidskou bytost považoval.
Muž ležel na pěnovém létajícím křesle nastaveném na lezení. Do vyhublé postavy na křesle proudily trubičky, k. i páčky, monitorovací vlákna a organické pupeční šňůry. Říkám "vyhublý", ale jeho tělo ve skutečnosti vypadalo jako tělo mumie. Svraštělá kůže připomínala záhyby staré kožené bundy, flekatá, téměř dokonale holá lebka, paže a ruce vyhublé až na kost. Zjevení toho stařika mi připomínalo vrásčitého, holého, vylíhnutého ptáka, který vypadl z hnízda. Vysušená kůže měla modrý nádech, takže jsem si na chvíli vzpomněl na androida. Ale pak jsem rozeznal rozdílný odstín, nepatrné žhnutí dlaní, žeber a čela a uvědomil jsem si, že se dívám na skutečného člověka, který si užíval - nebo trpěl - celá staletí Poulsenovy léčby.
Teď už nikdo Poulsenovu léčbu nedostává. Ta technologie (stejně jako materiály ze světů ztracených v času i prostoru) zmizela. Nebo jsem si to myslel. Ale zde jsem spatřil několik století staré stvoření, jež muselo jistě Poulsenovu léčbu dostat před několika desetiletími.
Stařík otevřel oči.
Už jsem poznal silné pohledy, ale na intenzitu jeho očí mě nepřipravilo za celý život nic. Věřím, že jsem o krok ustoupil.
"Pojďte blíž, Raule Endymione." Hlas připomínal skřípání tupého ostří o papyrus. Jeho ústa se pohybovala jako zobák želvy.
Popošel jsem kupředu a zastavil se až ve chvíli, kdy mě od mumifikované postavy oddělil komunikační terminál. Stařík

zamrkal a pozvedl vyhublou ruku, která působila na tak tenkém zápěstí moc těžkým dojmem. "Víte, kdo jsem?"
Škrábavý hlas byl tichý jako šepot.
Zavrtěl jsem hlavou.
"Víte, kde jste?"
Nadechl jsem se. "Endymion. Asi opuštěná univerzita."
Vrásky se stáhly a předvedly bezzubý úsměv. "Moc dobře. Člověk pozná hromady kamení, jež pojmenovaly jeho rodinu. Ale nevíte, kdo jsem já?"
"Ne."
"A neptáte se, jak jste přežil vlastní popravu?"
Klidně jsem tam stál a čekal.
Stařík se znovu usmál. "Opravdu moc dobré. Ten, kdo čeká, zjistí vše. A detaily ho neosvítí… úplatky na vysokých místech, paralyzátor místo smrtící hůlky, další úplatky těm, kdo potvrdí smrt a zničení těla. Ale důležité není, jak jsme to udělali, že, Raule Endymione?"
"Ne," promluvil jsem konečně. "Proč?"
Želví zobák se zachvěl a masivní hlava přikývla. Všiml jsem si, že má (i přes škody napáchané staletími) ostrý, hranatý obličej - obličej satyra.
"Přesně tak," souhlasil. "Proč? Proč se obtěžovat s podvodem vaší popravy a převozem vaší hloupé mrtvoly přes půlku pitomého kontinentu? No proč?"
Ta hrubá slova nepůsobila v ústech stařík nijak tvrdě. Jako by jimi zdobil svůj projev tak dávno, zeje není třeba zdůrazňovat. Čekal jsem.
"Chci, abyste kvůli mně někam zašel, Raule Endymione." Jeho dech vrzal. Nitrožilními trubičkami protékala bledá tekutina.
"Mám na výběr?"
Obličej se znovu usmál, ale oči se stejně jako kameny na zdech neměnily. "Vždycky máme na výběr, drahý hochu. V tomto případě můžete ignorovat, co mi dlužíte za záchranu vlastního života, a jednoduše odejít… odejít po svých. Moji sluhové vás nezastaví. Se štěstím se dostanete ze zakázané oblasti, najdete cestu zpět do civilizovanějších míst a vyhnete se hlídkám Paxu v místech, kde by vaše identita a ztráta dokumentů mohla být… ach… trapná."
Přikývl jsem. Šaty, hodinky, pracovní dokumenty a identifikace Paxu zřejmě zůstaly v zátoce Toschahi. Práce průvodce lovců v močálech mi pomohla zapomenout na to, jak často autority ve městech kontrolují identifikační dokumenty. Pokud bych se zatoulal do některého z pobřežních měst nebo městeček ve vnitrozemí, rychle by mi to připomněly. Identifikaci Paxu kvůli daním a formulářům na placení desátku vyžadovala dokonce i práce na vesnici, práce pastevce nebo průvodce. Takže mi na zbytek života zůstalo ukrývání, život mimo zem, únik před lidmi.
"Nebo," pokračoval stařík, "pro mě můžete někam zajít a stane se z vás boháč." Udělal pauzu. Tmavé oči mě zkoumaly, jako zkoumají profesionální lovci štěňata a zvažují, zda se z nich stanou dobří psi.
"Řekněte mi o tom," vyzval jsem ho.
Stařík zavřel oči, zasípal a zhluboka se nadechl. Když promluvil, ani se neobtěžoval oči znovu otevřít. "Dokážete číst, Raule Endymione?"
"Ano."
"Četl jste báseň jménem Kantosl"
"Ne."
"Ale slyšel jste o ní? Jistě. Narodil jste se v jednom z klanů pasteveckých nomádů na severu. Nedotkl se Kantosu váš vypravěč?" V jeho kvákavém hlasu zazněl zvláštní tón. Snad skromnost.
Pokrčil jsem rameny. "Slyšel jsem z něj kousky. Můj klan preferoval Epos ze zahrady nebo Ságu Glennona Heighta."
Satyrovy rysy vytvořily úsměv. "Epos ze zahrady. Ano. Vystupuje tam hrdinný kentaur Raul, že?"
Neodpověděl jsem. Grandam postavu kentaura Raula zbožňovala. Při tom vyprávění vyrůstala matka i já.
"Věříte těm příběhům?" vyštěkl stařík. "Příběhy Kantosu, ty myslím."
"Věřit jim?" zašeptal jsem. "Že se skutečně staly? Poutníci ke Štírovi a vše ostatní?" Na chvíli jsem zaváhal. Existovali lidé, kteří všem vzletným příběhům Kantosu věřili. A existovali lidé, kteří nevěřili ničemu. Byl to mýtus a nesmysly splácané jen proto, aby přidaly tajemno k odporné válce a zmatku Pádu. "Nikdy jsem o tom doopravdy nepřemýšlel," přiznal jsem po pravdě. "Záleží na tom?"
Zdálo se, že se stařík dusí. Ale pak jsem si uvědomil, že ty suché skřípavé zvuky představují smích. "Moc ne," připustil na konec. "Teď poslouchejte, popíšu vám hrubý plán té… obchůzky. Mluvit mi ubírá energii, takže si schovejte otázky na dobu, kdy skončím." Zamrkal a skvrnitým pařátem mi pokynul k židli s bílým přehozem. "Chcete si sednout?"
Zavrtěl jsem hlavou a zůstal stát.
"Dobrá," souhlasil stařík. "Můj příběh začíná téměř dvě stě sedmdesát let v minulosti, během Pádu. Jeden z poutníků z Kantosu byla moje přítelkyně. Jmenovala se Brawne Lamia. Byla skutečná. Po Pádu… po smrti Hegemonie a otevření Časových hrobek… porodila Brawne Lamia dceru. Dítě se jmenovalo Diana, ale holčička byla tvrdohlavá, a jakmile dokázala mluvit, jméno si změnila. Chvíli byla známá jako Cynthia, potom Cate… krátce jako Hecate… a potom, když jí bylo dvanáct, naléhala, aby ji přátelé a rodina oslovovali Temis. Když jsem ji viděl naposledy, říkali jí Aenea…" To jméno jsem zachytil jako Ahnýýa.
Stařík se zastavil a přimhouřil oči. "Myslíte si, že to není důležité, ale jména důležitá jsou. Kdyby vám nedali jméno po tomto městě, které stejně tak pojmenovali po jedné staré básni, pak bych si vás nevšiml a určitě byste tady dnes nebyl. Byl byste mrtvý a krmil ve Velkém jižním moři žraloci červy. Chápete to, Raule Endymione?"
"Ne," přiznal jsem.

Zavrtěl hlavou. "Na tom nesejde. Kde jsem to skončil?"
"Když jste dítě spatřil naposledy, říkala si Aenea."
"Ano." Stařík znovu zavřel oči. "Nebylo to nijak atraktivní dítě, ale byla… jedinečná. Každý, kdo ji znal, cítil, jak je jiná. Zvláštní. I přes ten nesmysl se změnou jmen nebyla rozmazlená. Prostě… zvláštní." Usmál se a předvedl růžové dásně. "Už jste se někdy setkal s někým naprosto zvláštním, Raule Endymione?"
Zaváhal jsem jen na vteřinu. "Ne," odpověděl jsem. Nebyla to tak docela pravda. Ten stařík zvláštní byl. Ale věděl jsem, že na to se neptá.
"Cate… Aenea… zvláštní byla," pokračoval a znovu zavřel oči. "Její matka to věděla. Samozřejmě. Brawne věděla, že bude dítě jiné, ještě než se narodilo…" Zarazil se a otevřel oči, aby na mě zašilhal. "Slyšel jste tuto část Kantosu?"
"Ano," souhlasil jsem. "Kybridní bytost předurčila, že žena jménem Lamia porodí dítě známé jako Ta, která učí."
Zdálo se mi, že si stařík odplivne. "Hloupý titul. Za doby, kdy jsem ji znal, jí tak nikdo neříkal. Bylo to obyčejné dítě, chytré a tvrdohlavé, ale pořád jen dítě. Vše unikátní bylo unikátní jen svým potenciálem. Ale potom…"
Jeho hlas se vytratil a zdálo se, jako by se mu zamlžily oči. Jako by ztratil spojení s konverzací. Cekal jsem.
"Ale Brawne Lamia potom umřela," pronesl o několik minut později. Jeho hlas byl silnější, jako by v monologu vůbec neudělal pauzu. "A Aenea zmizela. Bylo jí dvanáct. Do určité míry jsem byl jejím ochráncem, ale ani se mě nezeptala. Jednoho dne odešla a nikdy jsem o ní víc neslyšel." Znovu udělal pauzu, jako by se jednalo o stroj, který občas selže a potřebuje znovu natáhnout.
"Kde jsem to skončil?" zašeptal nakonec.
"Nikdy jste o ní víc neslyšel."
"Ano, nikdy víc jsem o ní neslyšel, ale vím, kam odešla a kdy se znovu objeví. Časové hrobky jsou teď mimo dosah, před veřejností je hlídají jednotky Paxu. Ale vzpomínáte na jména a funkce jednotlivých hrobek, Raule Endymione?"
Zabručel jsem. Při vyprávění ústně předávaných příběhů mě Grandam stejně takhle dusila. Věřil jsem, že je Grandam stará. Ale vedle této starožitné, vyhublé bytosti působila jako nemluvně. "Myslím, že si na Hrobky vzpomínám," odpověděl jsem. "Jedna se jmenovala Sfinga, Nefritová hrobka, Obelisk, Křišťálový monolit, kde spálil ten voják…"
"Plukovník Fedmahn Kassad," zavrčel stařík. Pak se pohledem vrátil ke mně. "Pokračujte."
"Tři Jeskynní hrobky…"
"Jen třetí Jeskynní hrobka někam vedla," přerušil mě znovu. "Do labyrintů na ostatních světech. Pax ji zapečetil. Pokračujte."
"To je vše, co si pamatuji. Ach, a Palác Štíra."
Stařík předvedl ostrý úsměv želvy. "Člověk nesmí na Palác Štíra zapomínat. Ani na starého přítele Štíra, že? To jsou všechny?"
"Myslím, že ano," souhlasil jsem. "Ano."
Mumifikovaná postava přikývla. "Dcera Brawne Lamie zmizela v jedné z těchto hrobek. Dokážete uhodnout v které?"
"Ne." Nevěděl jsem, ale tušil.
"Sedm dnů nato, kdy Brawne zemřela, dívka zanechala vzkaz, uprostřed noci vstoupila do Sfingy a zmizela. Vzpomínáš, kam Sfinga vede, chlapče?"
"Podle Kantosu," začal jsem, "Sfingou prošel Sol Weintraub s dcerou do daleké budoucnosti."
"Ano," zašeptalo starodávné stvoření na létajícím křesle. "Sol a Ráchel a několik dalších tudy zmizelo, než Pax Sfingu zapečetil a odřízl Údolí Časových hrobek. V těch prvních dnech se pokusilo mnoho lidí… snažili se najít zkratku do budoucnosti. Ale zdá se, že si Sfinga ty, kdož mohou jejím časovým tunelem projít, vybírá."
"A dívku přijala," dodal jsem.
Stařík nad tak jasným konstatováním jen zavrčel. "Raule Endymione," zavrzal nakonec. "Víte, co po vás budu chtít?"
"Ne," odvětil jsem, přestože jsem ucítil silné podezření.
"Chci, abyste sledoval mou Aeneu," dodal stařík. "Chci, abyste ji našel, chránil před Paxem, uprchl s ní a až vyroste a stane se, čím se stát musí - předal jí zprávu. Chci, abyste jí vyřídil, že strýc Martin umírá, a pokud si s ním přeje ještě promluvit, musí se vrátit domů."
Pokusil jsem se nevzdychnout. Hádal jsem, že toto staré stvoření bylo kdysi básníkem Martinem Silenusem. Kantos a jeho autora znal každý. Jak unikl čistkám Paxu a proč mu dovolili žít v zakázané oblasti, bylo tajemství, po kterém jsem nechtěl pátrat. "Chcete, abych odešel na sever na kontinent Koně, probojoval se přes několik tisíc vojáků Paxu, proklouzl nějakým způsobem do Údolí Časových Hrobek, vstoupil do Sfingy, doufal, že… že mě přijme… pak dítě pronásledoval do vzdálené budoucnosti, několik desetiletí se tam s ní poflakoval, a nakonec ji přemluvil, aby se vrátila a navštívila vás?"
Na chvíli se rozhostilo ticho přerušované jen zvuky životně důležitých přístrojů Martina Silenuse. Stroje dýchaly. "Ne tak docela," odpověděl nakonec.
Cekal jsem.
"Neodcestovala do nějaké vzdálené budoucnosti," pokračoval stařík. "Alespoň ne tak vzdálené od nás. Když prošla před dvěma sty čtyřiceti sedmi lety vchodem Sfingy, jednalo se o krátký výlet v čase… abych byl přesný, dvě stě šedesát dva let na Hyperionu."
"Jak to víte?" zeptal jsem se. Ze všeho, co jsem přečetl, nikdo - dokonce ani vědci Paxu, kteří zapečetěné Hrobky studovali po dvě stě let - předurčit, jak daleko do budoucnosti Sfinga člověka pošle, nedokázal.
"Vím to," potvrdil starý básník. "Pochybujete o mně?"
Místo odpovědi jsem řekl: "Takže to dítě… Aenea… vystoupí ze Sfingy někdy tento rok."
"Vystoupí ze Sfingy za čtyřicet dvě hodiny a šestnáct minut," doplnil starý satyr.
Přiznávám, že jsem zamrkal.

"A Pax na ni bude čekat," pokračoval. "Dobu, kdy se objeví, znají na minutu přesně…"
Nezeptal jsem se, kde k té informaci přišli.
"…a zajmout Aeneu bude pro Pax tou nejdůležitější věcí," zaskřehotal starý básník. "Ví, že na tom závisí budoucnost vesmíru."
Už jsem poznal, zeje starý básník senilní. Budoucnost vesmíru na jediné události nezávisí… tolik jsem věděl. Zůstal jsem potichu.
"V Údolí Časových hrobek a kolem něj čeká - v tuto chvíli - víc než třicet tisíc vojáků Paxu. Nejméně pět tisíc patří k vatikánské Švýcarské gardě."
Zahvízdal jsem. Vatikánská Švýcarská garda byla elitou z elit - nejlépe vycvičená, nejlépe vybavená vojenská síla v celém velkém Paxu. Tucet vatikánských gardistů v plné zbroji dokázal porazit tisíc vojáků hyperionské Domácí gardy.
"Takže mám čtyřicet dva hodin, abych se dostal na kontinent Koně, překročil Moře trávy a hory, nějak překonal dvacet, snad třicet tisíc nejlepších vojáků Paxu a zachránil tu dívku?"
"Ano," souhlasila stará postava na křesle.
Dokázal jsem neprotočit panenky. "Co potom?" zeptal jsem se. "Není se kde ukrýt. Pax kontroluje celý Hyperion, všechna letiště, vesmírné linky, všechny světy bývalé Hegemonie. Pokud je tak důležitá, jak tvrdíte, obrátí Hyperion vzhůru nohama, dokud ji nenajdou. I kdybychom se dostali z planety, což nedokážeme, v žádném případě jim nedokážeme uniknout."
"Existuje cesta, jak se z planety dostat," přerušil mě básník unaveným hlasem. "Je tady jedna loď."
Tvrdě polkl. Je tady jedna loď. Představa cesty mezi hvězdami, která zabere celé měsíce, zatímco doma plynou léta a desetiletí, mi vyrazila dech. Připojil jsem se k Domácí gardě s dětinskou představou, že se jednoho dne přidám k armádě Paxu a budu cestovat mezi hvězdami. Bláznivá představa mladíka, který se rozhodl nepřijmout kruciform.
"Přesto," pokračoval jsem, neboť jsem přítomnosti lodi nedokázal uvěřit. Žádný člen Paxu či Merkantilů by uprchlíky nevzal. "I kdybychom se dokázali dostat na jiný svět, dostanou nás. Pokud si nepředstavujete útěk s časovým dluhem celých století."
"Ne," řekl stařík. "Žádná století, žádná desetiletí. Uprchnete lodí na jeden z nejbližších světů staré Hegemonie. Pak se vydáte tajnou cestou. Spatříte staré světy, budete putovat po řece Tethys."
Teď už jsem věděl, že stařík přišel o rozum. Když padly přenašeče a Technojádro opustilo lidstvo, Světová síť a Hegemonie zemřely v jeden den. Lidstvo znovu upadlo do tyranie mezihvězdných dálek. Temnotě mezi hvězdami se nepostavili jen síly Paxu, jejich Merkantilové a Vyvrženci.
"Pojďte," šeptal stařík. Jak mě k sobě lákal, nedokázal už ani rozevřít prsty. Naklonil jsem se nad nízký komunikační terminál. Cítil jsem ho… nejasné spojení léků, věku a něčeho jako kůže.
Abych pochopil řeku Tethys a zjistil, že je stařík už úplně senilní, jsem nemusel ani vzpomínat na historky staré Grandam u táborového ohně. Řeku Tethys znal každý. Řeku a takzvanou Velkou Promenádu, dva věčné přenašeče mezi světy Hegemonie. Velkou Promenádu představovala ulice, která spojovala nějakých sto světů pod stovkou sluncí, široká cesta otevřená všem, spojená portály, které se nikdy nezavíraly. Po řece Tethys se cestovalo trochu méně, ale pro obchod a nespočet výletních lodí, které po té jediné vodní dálnici lehce pluly ze světa na svět, byla stejně důležitá.
Velkou Promenádu rozřezal pád přenašečů Světové sítě na tisíc oddělených částí. Tethys přestala jednoduše existovat. Spojovací portály už byly zbytečné, jediná řeka na stovce světů se proměnila ve sto malých říček, které se už nikdy nespojí. Smrt řeky popsal dokonce i starý básník, který teď přede mnou seděl. Vzpomínám na slova, která Grandam recitovala z Kantosu.

A řeka, jež proudila dál po víc, jak dvě staletí
Spojena prostorem i časem
Triky Technojádra
Už není
Na Fuji a na Bernardově světě
Na Acteonu a Deneb Drei
Na Esperanci a Nikdyvíc.
Všude, kde tekla řeka Tethys
Jak stužky
Na světech lidských
Tam portály už nefungují,
A řečiště vyschla,
Proudy už se nečeří,
Triky Technojádra jsou ztraceny,
Ztraceny jsou cesty poutníků,
Uzamčená brána, uzamčené dveře
Tethys už více neproudí.

"Pojďte blíž," zašeptal starý básník a neustále mě lákal zažloutlým prstem. Naklonil jsem se. Dech toho starého stvoření působil jako suchý vítr z nezapečetěné hrobky. Pachu zbavený, přesto starý a naplněný vůní zapomenutých století.
Zašeptal:
"Krásná věc navěky radostí je Její nádhera sílí, nikdy se nerozplyne…"
Odtáhl jsem hlavu a přikývl, jako by stařík pronesl věc, která dává smysl. Byl jsem si jistý, že zešílel.

Jako by mi četl myšlenky, zachechtal se. "Ti, kteří podceňují sílu poezie, o mně často říkali, že jsem blázen. Hned nesuďte, Raule Endymione. Setkáme se později na večeři a já dokončím popis vaší cesty. Pak se rozhodnete. Zatím… odpočívejte. Smrt a vzkříšení vás musely unavit." Stařík se opřel a já zaslechl suché šustění, které jsem identifikoval jako smích.
Android mě zavedl zpět do pokoje. Okny věže jsem zahlédl dvory a venkovní budovy. Jednou jsem spatřil, jak prochází přes dvůr kolem horních oken další android (také muž).
Můj průvodce otevřel dveře a ustoupil. Pochopil jsem, že mě nezamkne, že nejsem vězněm.
"Poslali jsme pro večerní šaty, pane," oznámil mi muž s modrou kůží. "Samozřejmě se můžete po pozemku staré univerzity volně pohybovat. Měl bych vás varovat, M. Endymione, že v lese a v horách žijí nebezpečná zvířata."
Přikývl jsem a usmál jsem se. Kdybych chtěl odejít, nebezpečná zvířata mě nezadrží. V tu chvíli jsem odejít nechtěl.
Android se obrátil k odchodu a já impulzivně postoupil vpřed a udělal věc, která navždy pozměnila můj život.
"Počkejte," oslovil jsem ho. Natáhl jsem ruku. "Nepředstavili nás. Jmenuji se Raul Endymion."
Android dlouhou dobu napřaženou ruku pozoroval a já s jistotou pochopil, že jsem porušil správné chování. Androidi byli před staletími, kdy je během expanze Hidžry vyrobili, koneckonců považováni za podřadné.
Pak umělý muž mou ruku sevřel a pevně jí potřásl. "Jsem A. Bettik," poznamenal tiše. "Rád vás poznávám."
A. Bettik. To jméno ve mně něco vyvolalo, ale nedokázal jsem ho zařadit, takže jsem řekl: "Rád bych si s vámi, A. Bettiku, promluvil a dozvěděl se víc o tomto místě a o starém básníkovi."
Android pozvedl modré oči a věřím, že jsem v nich zachytil něco jako pobavení. "Ano, pane," souhlasil. "Rád bych si s vámi promluvil, ale bojím se, že to musí počkat, neboť právě teď musím dohlédnout na mnoho úkolů."
"Takže později," souhlasil jsem a ustoupil. "Těším se na to."
A. Bettik přikývl a sestoupil po věžních schodech.
Vešel jsem do svého pokoje. Kromě ustlané postele a elegantních večerních šatů, které ji ozdobily, tady nic nepřibylo.
Přešel jsem k oknu a podíval se na ruiny univerzity Endymionu. V chladném vánku šustily vysoké stromy s věčně modrým jehličím. Ze stromu vedle věže padaly fialové listy a snášely se na dlažbu o dvacet metrů níž. Listy chalmy naplnily vzduch charakteristickou vůní skořice. Vyrůstal jsem pouhých několik set kilometrů na sever, na mokřinách kontinentu Orla mezi těmito horami a rozervanou oblastí známou jako Zobák. Přesto byl pro mě zdejší chlad nový.
Zdálo se, že obloha má barvu tmavšího lápisu, než jsem znal z mokřin a nížin. Nasál jsem podzimní vzduch a usmál se. Ať už přede mnou ležely jakkoliv podivné věci, byl jsem sakra rád, že jsem naživu.
Odstoupil jsem od okna a zamířil ke schodišti, abych se porozhlédl kolem univerzity, po městě, které dalo jméno mé rodině. Ať už byl stařík jakkoliv bláznivý, večerní konverzace bude jistě zajímavá.
Když už jsem byl málem u základny věže, náhle jsem se zastavil.
A. Bettik. To jméno pocházelo z vyprávění staré Grandam o Kantosu. A. Bettik byl android, který řídil levitační loď Benares - severovýchodně od města Keats na kontinentu Kůň po řece Hoolie kolem Stanice Naiad, Karla zdymadla a Doukhaborova mlází, kde řeka končila na Okraji. Od Okraje pokračovali poutníci přes Moře trávy sami.
Vzpomněl jsem si, jak jsem těm příběhům jako dítě naslouchal a uvažoval, zda byl A. Bettik jen android, uvažoval, co se s ním stalo, když poutníci Okraj opustili. To jméno jsem ztratil na dvě desetiletí.
Nepatrně jsem potřásl hlavu a přemýšlel, zda skutečně zešílel starý básník nebo já. Vykročil jsem do světla pozdního odpoledne, abych si prohlédl Endymion.
Kapitola 5

Ve stejnou chvíli, kdy se loučím s A. Bettikem, ničí šest tisíc světelných let daleko ve hvězdném systému známém jen písmeny NGC a navigačními souřadnicemi Úderný oddíl Paxu (tři rychlé lodě vedené Otcem kapitánem Federico de Soyou) orbitální les. Stromy Vyvržených nemají proti vojenským lodím Paxu žádnou šanci, takže se pro takové setkání slovo bitva nehodí. Spíš masakr.
Tady musím něco vysvětlit. O těch událostech nespekuluji - přihodily se přesně tak, jak je popíšu. Když vyprávím, co Otec kapitán de Soya a ostatní velitelé udělali (přestože se tak stalo beze svědků), nehádám ani neodvozuji. Ani v tom, co si mysleli. Ani v emocích, které cítili. Vše je pravda. Později vysvětlím, jak jsem takové informace získal… získal je bez jakýchkoliv zásahů… ale teď vás žádám, abyste je přijali, jaké jsou jako pravdu.
Tři lodě Paxu zastavují v relativní rychlosti při zpomalení vyšším než šest set g, jakému vesmírní poutníci po celá staletí říkali "malinový džem deltav", což znamená, že pokud na mikrosekundu selžou silová pole, posádka se změní ve vrstvu malinového džemu na podlaze.
Silové pole neselhalo. Při jedné AJ Otec kapitán de Soya pozoruje orbitální les v monitorovací kouli. Všichni v Centru bojového velení se zastaví, aby se podívali na display - několik tisíc Vyvržení upravených stromů, všechny alespoň půl kilometru dlouhé, se pohybuje na rovině ekliptiky ve složité choreografii. Gravitací držené mlází, propletené kořeny, nepatrně se přeskupující vzory stromů, jež se bez ustání pohybují, listy obrácené ke slunci typu G, dlouhé větve, jež se zvedají a hledají dokonalý úhel osvětlení, žíznivé kořeny zavrtané hluboko do vlhké mlhy a živin dodávaných pastevci kometami, jež se proplétají mezi trsy stromů jako obrovské a špinavé sněhové koule. Mezi větvemi stromů a mezi stromy samotnými poletují Vyvržení, humanoidní tvary se stříbrně lesklou kůží a mikrotenkými motýlími křídly, jež se roztahují do dálky stovek metrů.
Jak se křídla otevírají a mrkají na zelených listech orbitálního lesa jako vánoční svíčky, neustále zachytávají sluneční světlo.
"Palte!" přikazuje Otec kapitán Federico de Soya.
Na dvou třetinách AJ zahajují tři lodě Úderného oddílu Paxu MAGI palbu z dalekonosných zbraní. Na takovou vzdálenost by se na černém podkladu vlekly a připomínaly světlušky dokonce i laserové paprsky. Ale lodě Paxu vezou

hyperrychlé a hyperkinetické zbraně - v podstatě se jedná o malé lodě s Hawkingovým pohonem (některé s vlastní plasmovou hlavicí), které dosáhnou během mikrosekund relativní rychlosti a detonují v lese. Další jsou navržené tak, aby dopadly do skutečného prostoru, zvětšily vlastní objem a kácely stromy jako dělové koule vypálené z bezprostřední blízkosti do mokré lepenky. O několik minut později se všechny tři lodě ocitají na dostřel laserů, paprsky CPB vyráží současně do tisíců směrů, jasně zazáří na oblaku koloidních částic, jež zaplnily vesmír jako prach na staré půdě.
Les hoří. Upravená kůra, semena nuladva i samozavírací listy vybuchují divokou dekompresí, odřezávají je paprsky a výbuchy plasmy. Unikající kyslíkové bubliny ve vakuu rozdmýchávají oheň, dokud vzduch nezmrzne nebo nedohoří. A les je v plamenech. Od explodujícího lesa se zvedají desítky miliónů listů, listí a shluky tvoří oddělené pochodně. Na černém pozadí vesmíru hoří kmeny a větve. Ochranné komety dostávají zásah a okamžitě se rozpouští v nárazových vlnách páry a úlomků roztavené skály trhají na kusy propletené kořeny lesa. Pro život ve vesmíru upravení Vyvrženci jednotky Paxu jim po celá století s opovržením říkaly Luciferovy andělé - mizí v explozích jako průhledné můry v plamenech. Některé jednoduše roztrhne výbuch plasmy nebo prasknutí komety, další zachytí paprsek CPB, a než jim explodují jemná křídla a orgány, změní se v hyperkinetické předměty. Někteří se pokusí o únik a v marném pokusu o útěk roztáhnou solární křídla na maximum.
Nikdo nepřežije.
Setkání netrvá ani pět minut. Když je po všem, Úderný oddíl MAGI proletí lesem při zmenšené rychlosti třiceti g, plameny pohonu spalují úlomky stromů, které unikly prvotnímu útoku. Kde se před pěti minutami ve vesmíru vznášel les - zelené listoví chytalo sluneční paprsky, kořeny pily z koulí vodních komet a mezi větvemi se jako třpytivé chmýří vznášeli andělé Vyvržených - zůstává jen kouř a rovinu ekliptiky v tomto zákoutí vesmíru naplní rozpínavý oblak zbytků.
"Někdo přežil?" ptá se Otec kapitán de Soya. Stojí na okraji K3 centrálního displaye, ruce za zády, lehce balancuje a lehce se špičkami nohou dotýká lepivého pruhu na okraji displeje. Centrum bojového velení si udržuje stabilní jednu pětinu standardní gravitace i ve chvíli, kdy loď pořád brzdí s přetížením třiceti g. V místnosti sedí a postává tucet vojáků, hlavy obrácené ke středu koule. De Soya je malý muž mezi třiceti a čtyřiceti. Má kulatý obličej a tmavou pokožku. Přátelé si během let všimli, že jeho oči nevyzařují ani tak vojenskou bezohlednost, jako spíš vlídnost kněze. Teď ho něco trápí.
"Nikdo nepřežil," odpoví Matka velitelka Stoneová, de Soyova zástupkyně a další Jezuita. Odvrátí se od taktického displaye, aby se připojila k blikající jednotce komunikátoru.
De Soya ví, že tato událost nikoho z jeho velitelů na K3 nepotěšila. Zničení orbitálních lesů Vyvržených patří k jejich misi (zdánlivě neškodné stromy slouží k doplnění paliva a dovybavení bojových Rojů), ale taková destrukce potěší jen málo bojovníků Paxu. Vycvičili je jako rytíře Církve a ochránce Paxu, nikoliv jako ničitele krásy a vrahy neozbrojených forem života, i když je zosobňují upravení Vyvržení, kteří se vzdali vlastních duší.
"Použijte běžný vyhledávací program," přikazuje de Soya. "Řekněte posádce, ať se stáhne z bitevních pozic." Posádku moderní lodi představuje jen tento tucet vojáků a půltucet dalších roztroušených po lodi.
Náhle ho přeruší Matka velitelka Stoneová. "Pane, Hawkingův pohon v horním úhlu sedmdesát dva, souřadnice dvadvacetdevět, čtyřicettři, jednanulapět. Cplus vynoření ve vzdálenosti sedmnulanula čárkapět tisíc klicků. Pravděpodobnost jediného plavidla devadesát šest procent. Relativní rychlost neznámá."
"Planá bojová pohotovost!" křičí de Soya. Aniž by si to uvědomil, trochu se usmívá. Možná se sem hrnou Vyvržení, aby zachránili svůj les. Možná tady čekal nějaký obránce a jednoduše odpálil vzdálenou zbraň z míst za systémem Oortova oblaku. Možná se jedná o stráž celé bojové jednotky Roje Vyvržených a jejich Úderný oddíl je odsouzen k zániku. Ať je hrozba jakákoliv, otec kapitán de Soya jí dá přednost před… takovým vandalismem.
"Plavidlo vysílá," hlásí příslušník akvizice z místa nad de Soyovou hlavou.
"To je dobře," šeptá Otec kapitán de Soya. Sleduje, jak mu bliká display před očima, vynuluje spojení a otevře několik virtuálněoptických kanálů. K3 mizí a kapitán stojí ve vesmíru. Vypadá jako pět miliónů klicků vysoký obr, vlastní lodě vnímá jako zrnka s hořícími ocasy, zaoblený sloup kouře, který představuje zničený les, mu sahá do pasu. A vetřelec se objeví ve vzdálenosti sedmi set tisíc klicků, ve vzdálenosti paže nad rovinou ekliptiky. Rudé koule kolem jeho lodí představují vnější silová pole v bojové připravenosti. Vesmír plní další barvy. Spatří zápisy senzorů, pulzy akvizice a zaměřování cíle. De Soya se ocitá na milisekundové taktické úrovni, kdy může odpálit zbraně a uvolnit energii. Stačí jen ukázat a lusknout prsty.
"Přenosový paprsek," hlásí příslušník komunikace. "Běžná kontrola kódu. Je to kurýr Paxu. Třída archanděl."
De Soya se mračí. Co se stalo tak důležitého, že velení Paxu posílá nejrychlejší loď Vatikánu? Plavidlo tak rychlé, že se současně jedná o nejtajnější zbraň Paxu. De Soya spatří v taktickém prostoru kolem miniaturní lodi kódy Paxu. Plameny fúzního motoru dosahují délky desíti kilometrů. Loď nepoužívá téměř žádnou energii na silová pole. Gravitace přesahuje hrozbu malinového džemu.
"Bez posádky?" ptá se de Soya a zoufale v to doufá. Plavidla třídy archanděl se mohou dostat do jakéhokoliv místa známého vesmíru během dnů - během skutečných dnů! Netrvá jim to týdny plavby a roky časové ztráty jako ostatním raketám. Ale cestu archanděla nikdo nepřežije.
Do taktického prostoru vstupuje Matka velitelka Stoneová. Její černá tunika je na pozadí vesmíru téměř neviditelná, takže se zdá, jako by nad ekliptikou plul jen její bledý obličej, ostré lícní kosti ozařuje světlo virtuální hvězdy. "Ne, pane," šeptá. V takovém stavu slyší její hlas jen de Soya. "Paprsek potvrdil dva členy posádky v hibernaci."
"Ježíši Kriste," šeptá de Soya. Není to ani tak kletba jako modlitba. Ti dva během Cplus cesty zemřeli i ve výkonných ghibernačních nádržích a už nepřipomínají ani obyčejný malinový džem. Spíš mikrotenkou vrstvu proteinové pasty.
"Připravte tanky na vzkříšení," oznámí de Soya na běžné vlnové délce.
Matka velitelka Stoneová se dotkne implantátu za uchem a zamračí se. "Kódovaná zpráva. Vzkříšení výkonná úroveň

alfa. Mise Omega."
Otec kapitán de Soya rychle obrátí hlavu a chvíli na svou zástupkyni tiše zírá. Kolem pasu jim víří kouř z hořícího orbitálního lesa. Priorita vzkříšení odporuje doktríně Církve i zákonům Paxu. Stejně tak je nebezpečná. Možnost nekompletního oživení se blíží při běžných třech dnech nule, při třech hodinách padesáti procentům. A Omega znamená Jeho Svátost na Pacemu.
De Soya spatří stejné poznání i v očích své zástupkyně. Loď přichází z Vatikánu. Někdo ve velení Paxu - či ve Vatikánu či na obou místech - zprávu považoval za tak důležitou, že poslali nenahraditelnou loď třídy archanděl a zabili dva vysoké hodnostáře Paxu (komu jinému by archanděla svěřili?). A ještě u obou mrtvých riskovali nekompletní reintegraci.
De Soya zvedne v taktickém prostoru obočí a odpoví tak na tázavý pohled své zástupkyně. Na velitelské vlně řekne: "Moc dobře, velitelko. Dejte všem lodím instrukce, aby vyrovnaly rychlost. Připravte výsadek. Chci přenést hibernační tanky a dokončit vzkříšení v nulašesttřicet. Pochvalte za mě, prosím, kapitána Hearna na Melchioru a Matku kapitánku Boulezovou na Gasparovi. Požádejte je, ať se ke mně na Baltazarovi připojí v nulasedmnulanula."
Kapitán de Soya vykročí z taktického prostoru do reality K3. Stoneová a ostatní ho pozorují.
"Rychle," nabádá je de Soya, odrazí se od rámu displaye, přeletí k soukromým dveřím a protáhne se kulatým otvorem.
"Až kurýry vzkřísíte, vzbuďte mě," vyzve bílé obličeje, jež ho sledují. Pak se dveře zavřou.
Kapitola 6

Procházel jsem ulicemi Endymionu a pokoušel se pochopit vlastní život, smrt a další život.
Měl bych teď poznamenat, že mě takové věci (můj soud, "poprava", zvláštní setkání s mýty opředeným starým básníkem) nenechávaly chladným, jak by se možná z mého vyprávění zdálo. Část mé osoby úplně vykolejila. Pokusili se mě zabít! Chtěl jsem obvinit Pax, ale soudy pod Pax nespadaly - tedy ne přímo. Hyperion měl vlastní Domácí radu a soudy v Port Romance volili místní politici. Nejvyšší trest nepředstavoval nutně trest od Paxu. Zvláště pak na světech, kde pomocí teokracie vládla Církev. Byl to přežitek ze starých koloniálních dnů Hyperionu. Rychlý soud, jasný výsledek a poprava představovaly teror obchodních vládců Hyperionu a Port Romance, kterým chtěli přesvědčit především meziplanetární turisty Paxu. Byl jsem rolník, průvodce lovců, který zavraždil turistu, o kterého měl pečovat. Udělali ze mě jasný případ. Nic víc. Nemusel jsem to brát osobně.
Ale já to osobně bral. Zastavil jsem se před věží a ucítil, jak se od širokých dlažebních kamenů na dvoře odráží sluneční žár. Pomalu jsem zvedl ruce. Chvěly se. Tolik se toho v poslední době přihodilo. Vynucený klid při soudním přelíčení a krátkém období před popravou mě příliš vyčerpal.
Zavrtěl jsem hlavou a pomalu procházel ruinami univerzity. Město Endymion stálo vysoko na úbočí kopce a univerzitu posadili za koloniálních dnů ještě výš, takže poskytovala překrásný pohled k jihu a k východu. Lápisová obloha byla zbavená veškeré dopravy. Věděl jsem, že se Pax o Endymion už nestará. Jejich jednotky strážily severovýchodní plošinu Křídlo, kde roboti pořád dolovali jedinečné symbionty kruciformu. Ale celá tato část kontinentu byla po mnoho desetiletí nepřístupná, takže jsem zachytil čerstvou vůni divočiny.
Během deseti minut pomalé chůze jsem si uvědomil, že je zřejmě obydlená pouze věž, kde jsem se probudil, a její okolí. Zbytek univerzity představovaly skutečné trosky velké síně otevřené povětrnostním vlivům, před staletími vypleněná tělocvična, zarostlá hřiště, propadlá kupole observatoře. Město pod kopcem působilo ještě zoufaleji. Spatřil jsem celé bloky, které pohltily stromy a kudzu.
Dokázal jsem si představit, jak byla univerzita krásná - neogotické, post Hidžirské budovy postavili z bloků pískovce z nedalekého lomu na úpatí plošiny Křídlo. Když jsem před třemi roky pracoval jako pomocník slavného krajináře Avrola Humeho (on předělával pozemky První rodiny na módním pobřeží Zobáku a já odváděl těžkou práci), lidé žádali většinou "hlouposti" - umělé zříceniny vedle rybníků, v lese a na vrcholcích hor. Stal jsem se tak trochu odborníkem na pokládání starých kamenů uvedených do stavu uměleckého rozkladu. Většina jich byla (absurdně) starší než lidská historie na tomto zapadlém světě. Žádná z Humeho hloupostí ale nebyla atraktivní jako tyto ruiny. Procházel jsem kostrou kdysi velkolepé univerzity, obdivoval architekturu a vzpomínal na vlastní rodinu.
Přidat jméno místního města k vlastnímu byla tradice u většiny domorodých rodin - má rodina byla skutečně domorodá, neboť pocházela z průkopníků první lodě před sedmi sty lety, občané třetí třídy vlastního světa. Třetí potom, co staletí po mých předcích na planetu dorazili cizinci Paxu a kolonisté Hidžry. Moji lidé pracovali a žili celá století v údolích a horách. Byl jsem si jistý, že moji příbuzní vykonávali hlavně manuální práce - stejně jako otec před svou brzkou smrtí, když mi bylo osm, stejně jako matka, která umřela pět let potom. Stejně jako já do minulého týdne. Moje babička se narodila deset let nato, kdy celé území zabral Pax, ale Grandam byla tak stará, že si doopravdy pamatovala dny, kdy naše rodina putovala až k plošině Křídlo a pracovala na jihu na plantážích na plastiková vlákna. Měl jsem pocit, že se vracím domů. Můj domov představovala chladná vřesoviště na severovýchodu. Bažiny severně od Port Romance jsem si vybral jako místo, kde budu žít a pracovat. Tato univerzita a město se nikdy do mého života nedostaly a nepřinesly mi víc, než divoké příběhy Kaníosu od jednoho starého básníka.
Zastavil jsem se u základny další věže, abych nabral dech a zvážil tu poslední myšlenku. Pokud byla básníkova nabídka skutečností, "divoké příběhy" Kaníosu pro mě něco znamenat budou. Vzpomněl jsem si na recitaci eposu staré Grandam - vzpomněl jsem si na noci, kdy jsem na severních kopcích hlídal ovce, na bateriemi poháněné karavany seskupené na noc do ochranného kruhu, na malé ohně, jež se nesnažily zastínit slávu souhvězdí, a na roje meteorů nad námi. Vzpomněl jsem si na pomalý, odměřený tón Grandam, než dokončila každou stanzu a čekala, až po ní slova zopakuji. Vzpomněl jsem si na vlastní trpělivost - raději bych tenkrát seděl u lucerny a četl si knihu - a při myšlence, že budu dnes večer s autorem těch řádek večeřet, jsem se usmál. A co víc, starý básník byl jedním ze sedmi poutníků, které báseň oslavovala.

Znovu jsem zavrtěl hlavou. Příliš mnoho věcí. Moc brzy.
Na této věži bylo něco zvláštního. Byla vyšší a širší než ta, kde jsem se probudil, přesto měla jen jediné okno - otevřený oblouk ve výšce třiceti metrů. Ještě zajímavější byl fakt, že měla původní vchod zazděný. Pohledem člověka ovlivněného zednickou prací pod dohledem Avrola Humeho jsem odhadl, že dveře zazdili ještě předtím, než byla oblast před stoletím opuštěna - ale moc dlouho předtím to zase nebylo.
Stále ještě nevím, co ve chvíli, kdy jsem mohl to odpoledne zkoumat tolik zřícenin, přitáhlo mou pozornost právě k té jedné stavbě - ale byla to zvědavost. Vzpomínám, jak jsem vzhlížel ke strmé stráni za věží a zaznamenal změť listnaté chalmy, která obtáčela věž jako břečťan s tlustou kůrou. Jeslli člověk vyšplhá na úbočí a pronikne porosíem chalmy přesně… lam… vyleze na lu pokroucenou věiev a akorát dosáhne na parapet jediného okna…
Znovu jsem zavrtěl hlavou. Byl to nesmysl. Tak dětinská výprava by skončila alespoň potrhaným oblečením a odřenýma rukama. V nejhorším mohl člověk spadnout z výšky třiceti metrů na dlažbu, kde jsem stál. A proč riskovat? Co může být jiného v takové staré zazděné věži než pavouci a pavučiny?
Deset minut nato už jsem stál vysoko na pokroucené větvi chalmy, pomalu se sunul a pokoušel se udržet spárů mezi kameny a tlustých větví porostu nad sebou. Protože větev rostla okolo kamenné zdi, nemohl jsem si na ni sednout. Místo toho jsem se musel sunout po kolenou - horní chalma visela tak nízko, že jsem se nemohl postavit. Děsil mě pocit zranitelnosti, pocit, že mě něco postrkuje ke srázu. Kdykoliv se zvedl podzimní vítr a zatřásl listím a větvemi, zastavil jsem se a držel se všeho, co jsem našel.
Nakonec jsem dorazil k oknu a tiše začal klít. Mé výpočty - tak snadno vykalkulované na dlažbě třicet metrů pode mnou - byly trochu mylné. Větev chalmy rostla nějaké tři metry pod parapetem otevřeného okna. V kamenném pruhu jsem nenalezl žádné použitelné skuliny pro ruce a nohy. Pokud jsem chtěl na parapet dosáhnout, musel jsem vyskočit a doufat, že se chytím prsty. To bylo šílené. V té věži nic nebylo, takže jsem nemohl takové riziko jakkoliv ospravedlnit. Čekal jsem, až odumře vítr, přikrčil se a skočil. Ohnuté prsty rvaly šílenou vteřinu drolící se kámen a prach, vytrhávaly mi nehty a hledaly oporu. Pak našly shnilé zbytky starého dřevěného parapetu a zachytily se. Vytáhl jsem se nahoru, těžce jsem dýchal a roztrhl si látku košile na loktech. Měkké boty, které mi přinesl A. Bettik, se snažily zapřít o kamennou zeď.
A pak jsem byl nahoře. Skrčený v okně jsem zauvažoval, jak se sakra vrátím zpět na větev chalmy. Vteřinu nato, když jsem zašilhal do tmavých prostor věže, můj zájem ještě zesílil.
"A sakra," zašeptal jsem. Ta věta k nikomu nesměřovala. Přímo pod římsou, které jsem se držel, se táhlo staré dřevěné odpočívadlo, jinak se věž zdála prázdná. Sluneční paprsky, které dovnitř proudily oknem, ozářily kusy hnijícího schodiště nad odpočívadlem i pod ním. Schody obtáčely věž stejně jako větve chalmy venku. Ale střed věže ležel v husté tmě. Vzhlédl jsem a v místech, kde se musela zvedat nějakých třicet metrů nade mnou dřevěná střecha, jsem spatřil záblesky slunečního světla. Uvědomil jsem si, že věž je víc než silo na obilí. Byl to obrovský, kamenný, šedesát metrů vysoký cylindr. Už jsem se nedivil, že potřebovala jen jediné okno. Nedivil jsem se, že dveře zazdili ještě před evakuací Endymionu.
Pořád jsem udržoval rovnováhu na okenní římse, prohnilému odpočívadlu uvnitř jsem nevěřil. Naposledy jsem zavrtěl hlavou. Zvědavost mě jednoho dne zabije.
Zíral jsem do temnoty tak odlišné od bohatého slunečního svitu odpoledne a uvědomil si, že je vnitřek tmavý až moc. Nedokázal jsem rozeznat zeď ani točité schodiště na druhé straně. Uvědomil jsem si, že tady roztříštěné světlo ozařuje kamenný vnitřek - rozeznal jsem kus prohnilého schodiště, několik metrů nade mnou plný cylindr - ale přede mnou, na mé úrovni, větší část… prostě zmizela.
"Kriste," zašeptal jsem. Vnitřní část tmavé věže něco zaplnilo.
Dával jsem pozor, abych udržel většinu své váhy na rukou vyrovnaných na římse a pomalu jsem se spustil na vnitřní odpočívadlo. Dřevo zapraskalo, ale působilo dost pevným dojmem. Pevně jsem rukama svíral rám okna, přenesl část váhy na nohy a obrátil se, abych se rozhlédl.
Než jsem si uvědomil, na co se dívám, tak mi to zabralo téměř celou minutu. Vnitřní část věže zaplnila vesmírná loď. Jako kulka vložená do starodávného revolveru.
Přenesl jsem na odpočívadlo celou svou váhu. Už mě nezajímalo, jestli mě udrží. Popošel jsem vpřed, abych se lépe podíval.
Loď nebyla podle měřítek vesmírných plavidel nikterak vysoká - možná padesát metrů - byla štíhlá. Kovový plášť (pokud se jednalo o kov) působil černě a zdálo se, že pohlcuje světlo. Nespatřil jsem žádný odraz ani třpyt. Tvar lodi jsem rozeznal díky pohledu na kamennou zeď v pozadí, podle toho, kde mizely kameny a odražené světlo.
Ani na chvíli jsem nezapochyboval, že se jedná o vesmírnou loď. Vypadala jako dokonalá vesmírná loď. Kdysi jsem četl, že malé děti na stovkách světů ještě kreslí domy jako čtverec s pyramidou nahoře, kde se zvedá z pravoúhlého komínu kouř - dokonce i děti žijící v organicky vypěstovaných živých plodech vysoko na obytných stromech RNA. Stejně tak malují hory jako Matterhornu podobné pyramidy - přestože okolní hory připomínají kulaté kopce na úpatí zdejší plošiny Křídlo. Nevím, jak to článek vysvětlil - možná vzpomínky rasy nebo pevné spojení mozku s jistými symboly.
Věc, kterou jsem pozoroval, na kterou jsem zíral, nepředstavovala vesmírnou loď, ale VESMÍRNOU LOĎ.
Viděl jsem obrazy nejstarších raket ze Staré Země. doby před Paxem, před Pádem, před Hegemonií, před Hidžrou… sakra před téměř úplně vším - a vypadaly stejně jako tato zaoblená černota. Vysoké, štíhlé, na vrcholu špičaté, dole opatřené ploutvemi - pozoroval jsem zakořeněnou, rasovými vzpomínkami ovlivněnou, symbolicky dokonalou představu VESMÍRNÉ LODI.
Na Hyperionu žádné soukromé ani ztracené rakety neexistovaly. Tím jsem si byl jistý. Dokonce i tato jednoduchá varianta vesmírného plavidla byla prostě na to, lby ji někdo nechal povalovat ve staré kamenné věži, příliš nákladná a

příliš vzácná. Kdysi, staletí před Pádem, kdy se zdálo, že jsou zdroje Světové sítě neomezené, možná takových lodí existovaly mraky - vlastnilo je vojsko Vedení, diplomaté Hegemonie, planetární vláda, korporace, fondy, výzkumy, dokonce pár soukromých lodí, jež patřily hypermiliardářům - ale i v těch dnech si sestrojit vesmírnou loď mohla dovolit pouze planetární ekonomie. Za mého života, za života mé matky a babičky a jejich matek a babiček, si mohl dovolit vesmírnou loď pouze Pax, konsorcium Církve a hrubé mezihvězdné vlády. Soukromou vesmírnou loď si nemohl dopřát žádný jednotlivec v celém známém vesmíru - dokonce ani Jeho svátost na Pacemu.
A toto vesmírná loď byla. Byl jsem si tím jistý. Neptejte se mě, jak jsem na to přišel, prostě jsem to věděl.
Nevěnoval jsem pozornost schodům v tak hrozném stavu a začal jsem chodit po točitém schodišti nahoru a dolů. Trup stál čtyři metry ode mě. Z jeho neproniknutelné černoty se mi zatočila hlava. Uprostřed věže, patnáct metrů pode mnou, jsem v místech, která klenutá černota ještě nepohltila, rozeznal odpočívadlo, jež se táhlo až k samému trupu.
Rozběhl jsem se k němu. Skutečně se pode mnou zlomil jeden schod, ale pohyboval jsem se tak rychle, že jsem to ani nezaznamenal.
Odpočívadlo nemělo zábradlí a táhlo se jako skokanské prkno. Pád by mi určitě zlámal kosti a zůstal bych ležet v černotě zapečetěné věže. Ani jsem na to nepomyslel, popošel jsem vpřed a opřel dlaň o trup lodi.
Byl teplý. Nepřipadal mi jako kov - spíš jako hladká kůže spícího živočicha. Pro posílení iluze jsem zachytil jemný pohyb a vibraci - jako by loď dýchala, jako bych zachytil pod dlaní tlukot srdce.
Náhle se pod mým dotykem skutečně pohnul, jednoduše se propadl a stáhl. Nerozevřel se mechanicky jako některé portály, jaké jsem už spatřil. Určitě se neotevřel na pantech jednoduše se sroloval a zmizel jako ohrnuté rty.
Rozsvítila se světla. Vnitřní chodba nepatrně žhnula strop a zdi organické jako cervix.
Na tři nanosekundy jsem zaváhal. Po celé roky mého života jsem byl klidný, mé chování se dalo předpovědět jako u většiny lidí. Tento týden jsem náhodou zabil člověka, odsoudili mě a popravili, probudil mě nejoblíbenější mýtus staré Grandam. Proč se teď zastavit?
Vkročil jsem do vesmírného korábu a dveře se za mnou stáhly jako hladová ústa kolem sousta.
Chodba nevypadala, jak bych si představoval. Vždycky jsem věřil, že vnitřek rakety vypadá jako mořská loď, která transportovala náš regiment Domácí gardy na Medvědici - všude šedý kov, nýty, úzké poklopy a trubky se syčící párou. Tady jsem nic takového nenašel. Chodba byla hladká, klenutá, rysů zbavená. Vnitřní přepážku krylo tlusté dřevo, teplé a organické jako živé maso. Pokud tady existovala přechodová komora, nespatřil jsem ji. Jak jsem postupoval, rozsvěcovala se přede mnou světla, jak jsem procházel, pohasínala. Pohyboval jsem se v malé kaluži světla, před sebou i za zády temnotu. Věděl jsem, že loď nemůže být širší než deset metrů, ale nepatrné zakřivení chodby působilo dojmem, že je uvnitř větší než z venku.
Chodba končila v místě, jež muselo představovat střed lodi - otevřená šachta se středovým kovovým schodištěm, které se zvedalo a klesalo do tmy. Udělal jsem první krok a někde nade mnou se rozzářila světla. Hádal jsem, že zajímavější část lodi leží nahoře a začal jsem stoupat.
Další paluba zabrala celý kruh lodi a předvedla starodávnou holokabinu, jakou jsem znal ze starých knih, řadu židlí a stolů ve stylu, jaký jsem nedokázal identifikovat a staré piano. Tady musím dodat, že by ten předmět jako piano nedokázala na Hyperionu identifikovat jediná osoba z deseti tisíc - natož potom jako křídlo. Moje matka a Grandam se vášnivě zajímaly o hudbu a většinu našich elektrických karavanů zabíralo piano. Často jsem zaslechl, jak si několik strýců a dědeček stěžují na objem a váhu toho instrumentu - na množství energie vynaložené při přepravě těžkého aparátu z doby před Hidžrou po vřesovištích Orla. Jak mluví o obecně známé výhodě kapesního syntezátoru, který dokázal stvořit hudbu jakéhokoliv piana… a všech ostatních nástrojů. Ale matka a Grandam trvaly na svém - zvuku skutečného piana se nic vyrovnat nemohlo, přestože ho musely po převozu tolikrát ladit. A když hrála Grandam v noci u táborového ohně Rachmaninova, Bacha nebo Mozarta, ani dědeček, ani strýcové si nestěžovali. Od té staré ženy jsem se dozvěděl o velkých, historických pianech, dokonce i o křídlech z doby před Hidžrou. A teď jsem se najedno z nich díval.
Ignoroval jsem holokomoru i nábytek, ignoroval jsem zaoblené okno na zdi, kde jsem mohl spatřit pouze tmavý kámen věže, a přešel jsem ke klavíru. Zlatá písmena nad klávesami hlásala STEINWAY. Tiše jsem zapískal a pohladil klávesy prsty. Ještě jsem se neodvážil jedinou zmáčknout. Podle Grandam tato společnost přestala piana vyrábět před Velkou chybou v roce nula osm a od Hidžry se žádné další nevyrobilo. Steinway a Strandivari představovaly pro ty, kteří milovali hudbu, staré mýty. Jak je to možné? Přemýšlel jsem a prsty přejížděl klávesy, jež mi připadaly jako legendární slonová kost - kly vyhynulých tvorů, kterým se říkalo sloni. Lidské bytosti jako starý básník ve věži mohly zřejmě z doby před Hidžrou přežít to mohla teoreticky vysvětlit Poulsenova léčba a hibernační spánek. Ale šance na to, aby tak dlouhou cestu časem a vesmírem přežily starožitnosti ze dřeva, drápů a slonové kosti, byla velmi malá.
Zahrál jsem prsty akord: o půl tón snížené CEGB. A pak durové C. Bezchybný tón, dokonalá akustika rakety. Grandam musela naše staré piano naladit po každé cestě, kdy jsme po vřesovištích urazili jen pár mil, ale tento nástroj vypadal dokonale naladěný po mnohých světelných letech a staletích cestování.
Odtáhl jsem stoličku, posadil se a začal hrát Pro Elišku. Jednalo se o sentimentální jednoduchou věc, ale zdálo se mi, že do ticha a samoty toho tmavého místa dokonale zapadne. Jak tóny zaplnily kruhovou místnost, skutečně se mi zdálo, že světla pohasla a ozvěna se nese šachtou schodiště nahoru i dolů. Jak jsem hrál, vzpomínal jsem na matku a Grandam, které by nikdy nenapadlo, že jejich lekce povedou k takovému sólu v ukryté vesmírné lodi. Zdálo se mi, jako by se smutek takové myšlenky odrážel v mé hudbě.
Když jsem skončil, rychle jsem stáhl prsty od kláves. Cítil jsem vinu, že jsem ubohou hrou tak jednoduché písně zneuctil toto skvělé piano, ten dar minulosti. Chvíli jsem zůstal tiše sedět a přemýšlel jsem o lodi, o básníkovi a vlastním osudu v šíleném plánu věcí.
"Moc pěkné," ozval se tichý hlas za mými zády.

Přiznávám, vyskočil jsem. Neslyšel jsem nikoho po schodech stoupat ani sestupovat, nevycítil jsem ničí přítomnost v místnosti. Rychle jsem obrátil hlavu.
V místnosti nikdo nebyl.
"Tuto píseň jsem už nějakou dobu neslyšel," ozval se hlas znovu. Zdálo se, že vychází ze středu prázdné místnosti. "Můj předešlý pasažér dával přednost Rachmaninovovi."
Položil jsem ruku na okraj lavičky, abych se vzpamatoval, a probíral všechny hloupé otázky, kterým jsem se chtěl vyhnout.
"Jsi loď?" zeptal jsem se. Nevěděl jsem, zda je ta otázka hloupá, ale potřeboval jsem odpověď.
"Samozřejmě," přišla odpověď. Hlas byl jemný, ale nesl nepatrný mužský tón. Samozřejmě už jsem mluvící stroje slyšel. Takové věci existují odjakživa - ale žádný z nich nebyl skutečně inteligentní. Církev a Pax zakázaly skutečnou UI víc než dvě stě let nazpět. A když biliony lidí na tisíci zničených světů spatřily, jak pomohlo Vyvržencům Technojádro zničit Hegemonii, srdečně s tím souhlasily. Uvědomil jsem si, jak efektivně mě v tomto směru naprogramovali - samotná myšlenka, že hovořím se skutečně živým přístrojem, mi stáhla hrdlo a začaly se mi potit dlaně.
"Kdo byl tvůj… ach… předešlý pasažér?" zeptal jsem se.
Následovala nepatrná pauza. "Ten gentleman byl obecně známý jako Konzul," odpověděla loď konečně. "Většinu života působil jako diplomat Hegemonie."
Tentokrát byla řada na mně, takže jsem zaváhal. Napadlo mě, že mi "poprava" v Port Romance pouze přeházela neurony, takže se mi teď zdálo, že žiji v jednom z eposů, které mi vyprávěla Grandam.
"Co se s Konzulem stalo?" zeptal jsem se.
"Zemřel," odpověděla loď. Možná jsem v jejím hlase zachytil nepatrný podtón lítosti.
"Jak?" pokračoval jsem. Na konci Kantosu starého básníka, po Pádu Světové sítě, odletěl Konzul Hegemonie zpět do Sítě. Tato loď? "Kde zemřel?" dodal jsem. Podle Kantosu Konzul Hegemonie opustil Hyperion a spojil se s osobností kybrida druhého Johna Keatse.
"Nemohu si vzpomenout, kde Konzul zemřel," odpověděla loď. "Vzpomínám si jen na to, že zemřel. A já se vrátil sem. Předpokládám, že byl v mém programu takový příkaz."
"Máš jméno?" zeptal jsem se a pocítil mírnou zvědavost, zda nemluvím s UI osoby Johna Keatse.
"Ne," odmítla loď. "Prostě loď." Znovu víc pauza než obyčejné ticho. "Přestože si zdánlivě vzpomínám, že jsem v jednu chvíli jméno měl."
"Byl to John?" zeptal jsem se. "Nebo Johnny?"
"Může být," souhlasila loď. "Detaily jsou zamlžené."
"A proč?" Naléhal jsem. "Funguje ti špatně paměť?"
"Ne, vůbec ne," odvětila loď. "Pokud dokážu odvozovat, před dvěma sty standardními roky se přihodila traumatická událost, která určité vzpomínky vymazala. Ale od té doby je paměť a ostatní vybavení zcela bezchybná."
"Ale na tu událost si nevzpomínáš? To trauma?"
"Ne," odpověděla loď docela vesele. "Věřím, že se to stalo přibližně ve stejnou dobu, kdy zemřel Konzul a já se vrátil na Hyperion. Ale nejsem si jistý."
"A od té doby?" zeptal jsem se. "Od doby tvého návratu jsi ukrytý v této věži?"
"Ano," potvrdila loď. "Nějakou dobu jsem byl ve Městě básníků, ale větší část posledních dvou století jsem tady."
"Kdo tě sem přivezl?"
"Martin Silenus," řekla loď. "Básník. Dnes jste se s ním setkal."
"Ty to víš?" vydechl jsem.
"Ach, ano," přitakala loď. "Já poskytl M. Silenusovi data vašeho soudu a popravy. Pomohl jsem mu vyřídit úplatky úředníkům a převoz vašeho spícího těla na toto místo."
"Jak jsi to udělal?" zeptal jsem se. Představa, jak ta masivní, zastaralá loď telefonuje, byla naprosto absurdní.
"Hyperion nemá skutečnou datasféru," odpověděla loď. "Ale já monitoruji všechny tři mikrovlny a satelitní komunikace, stejně tak bezpečná optická vlákna a maser vlny, na které jsem napojený."
"Takže děláš pro starého básníka špióna," dodal jsem.
"Ano," souhlasila loď.
"A co víš o básníkových plánech se mnou?" zeptal jsem se, znovu se obrátil ke klávesám a začal hrát Bachovy Goldbergské variace.
"M. Endymione," ozval se za mnou další hlas.
Přestal jsem hrát, obrátil se a spatřil A. Bettika, androida, který se zastavil u točitého schodiště.
"Můj pán si dělal starosti, že jste se ztratil," pokračoval A. Bettik. "Přišel jsem vám ukázat cestu z věže. Je právě čas, abyste se oblékl k večeři."
Pokrčil jsem rameny a přešel ke schodišti. Než jsem za mužíkem s modrou kůží vyrazil, otočil jsem se a promluvil k temné místnosti. "Rád jsem s tebou mluvil."
"Bylo mi potěšením vás poznat, M. Endymione," odvětila loď. "Brzy se uvidíme."
Kapitola 7

Vesmírné koráby Baltazar, Melchior a Gaspar letí plnou AJ od hořícího orbitálního lesa a brzdí kolem nepojmenovaného slunce. Matka velitelka Stoneová zazvoní v kabině Otce kapitána de Soyi, aby ho informovala, že vzkřísili kurýry.
"Ve skutečnosti jsme úspěšně vzkřísili jen jednoho," opraví sama sebe a pluje k otevřeným kruhovým dveřím.
Otec kapitán de Soya sebou škubne. "Vrátil se… ten neúspěšný… zpět do oživovacího tanku?" ptá se.
"Ještě ne," odpovídá Stoneová. "U toho, který přežil, je Otec Sapieha."

De Soya přikyvuje. "Pax?" ptá se a doufá, že tomu tak bude. Poslové z Vatikánu nosí větší problémy než poslové armády.
Matka velitelka Stoneová kroutí hlavou. "Oba jsou z Vatikánu. Otec Gawronski a Otec Vandrisse. Oba patří k Legionářům Krista."
De Soya dokáže silou vůle potlačit nutkání zavzdychat. Během století nahradili Legionáři Krista liberálnější Jezuity - jejich síla v Církvi rostla už století před Velkou chybou - a skutečnost, že je Papež používá jako úderné oddíly při obtížných misích v hierarchii Církve, nebyla žádným tajemstvím. "Který přežil?" ptá se.
"Otec Vandrisse." Stoneová se dívá na svůj komlog. "Už by měl být oživený, pane."
"Velmi dobře," přikyvuje de Soya. "V nulašestčtyřicetpět upravte vnitřní pole na jednog. Pošlete kapitány Hearna a Boulezovou na palubu a pozdravte je mým jménem. Prosím, odveďte je ke společenské místnosti. Dokud se nesejdeme, zůstanu u Vandrisse."
"Ano, ano," souhlasí Matka velitelka Stoneová a odráží se nohama do vzduchu.
Regenerační místnost před oživovacím tankem nepřipomíná ani tak nemocnici, jako kapli. Otec kapitán de Soya poklekne před oltářem, pak se připojí k Otci Sapiehovi u lehátka. Tam sedí kurýr. Sapieha je starší než většina posádky Paxu - alespoň sedmdesát standardních let od holé lebky se mu odráží jemné paprsky halogenu. De Soyovi vždycky lodní kaplan připadal výbušný a nikterak chytrý, velmi se podobal některým kněžím z fary, když byl ještě malý chlapec.
"Kapitáne," pozdraví ho kaplan.
De Soya přikyvuje a přistoupí k muži na lehátku. Otec Vandrisse je mladý - snad na konci standardní dvacítky má dlouhé tmavé vlasy nakadeřené podle poslední módy Vatikánu. Nebo alespoň podle módy, která začínala, když de Soya naposledy spatřil Pacem a Vatikán. Během dvou měsíců mise už naskočil tříletý časový dluh.
"Otče Vandrisse," promlouvá de Soya. "Slyšíte mě?"
Mladík na posteli přikyvuje a zavrčí. V prvních několika minutách je po vzkříšení nejtěžší jazyk. Alespoň to de Soyovi řekli.
"No," podotkne kaplan. "Raději odvezu to druhé tělo zpět do tanku."
Zamračí se na de Soyu, jako by kapitán neúspěšné vzkříšení osobně provedl. "Taková škoda, Otče kapitáne. Bude trvat celé týdny, možná měsíce, než Otce Gawrinskiho úspěšně oživíme. Bude to pro něj velmi bolestivé."
De Soya přikyvuje.
"Chcete se na něj podívat, Otče kapitáne?" naléhá kaplan. "Tělo je… no… téměř se nepodobá člověku. Vnitřní orgány jsou jasně viditelné a docela…"
"Pokračujte ve svých povinnostech, Otče," šeptá de Soya. "Jděte."
Otec Sapieha se znovu zamračí, jako by chtěl odpovědět, ale v tu chvíli se rozezní Klakson gravitace, spustí se vnitřní silové pole a oba muži se musí zorientovat. Jejich nohy se dotknou země. Pak gravitace pomalu stoupá na jedno g a Otec Vandrisse klesá do pokrývek. Kaplan se sune ke dveřím. Návrat do běžné gravitace je i po jediném dni v nulové přitažlivosti velmi nepříjemný.
"Otče Vandrisse," šeptá de Soya. "Slyšíte mě?"
Mladík přikyvuje. Jeho oči odhalují bolest. Jeho pokožka se třpytí, jako by ho právě naroubovali, jako u nově zrozeného. Maso de Soyovi připadá syrové a růžové, málem ohořelé. Kruciform na poslově hrudi je šedomodrý, téměř dvakrát větší proti normálu.
"Víte, kde jste?" šeptá de Soya. Nebo kdo jste? dodává v duchu. Zmatek po vzkříšení může trvat hodiny i dny. De Soya ví, že kurýry trénují, aby takový zmatek překonali, ale jak mohou trénovat někoho na smrt a oživení? De Soyův seminární instruktor to jednou jednoduše vysvětlil takto: "Buňky si pamatují na umírání a smrt, přestože to mysl nedokáže."
"Vzpomínám si," šeptá Otec Vandrisse a jeho hlas zní stejně syrově, jako vypadá jeho pokožka. "Jste kapitán de Soya?"
"Otec kapitán de Soya. Ano."
Vandrisse se pokouší opřít o loket, ale nedaří se mu to.
"Blíž," šeptá. Je tak slabý, že nedokáže zvednout hlavu z polštáře.
De Soya se předkloní. Druhý kněz nepatrně páchne formaldehydem. Pro skutečné tajemství vzkříšení trénují pouze některé členy kněžstva a de Soya si takovou cestu nevybral. Může se účastnit křtu, přijímání i posledního pomazání - jako kapitán vesmírného plavidla nejspíš toho posledního - ale nikdy se neúčastnil Svatého vzkříšení. Nemá ani představu, co takový proces kromě zázraku kruciformu znamená. Nechápe, jak se vrátilo zničené a rozmačkané tělo tohoto muže, jeho rozložené neurony a roztříštěná kůra mozková do lidské podoby, kterou před sebou pozoruje.
Vandrisse začíná šeptat a de Soya se k němu musí ještě víc přiblížit. Rty vzkříšeného kněze téměř hladí de Soyovo ucho.
"Musím… mluvit…" dostane ze sebe Vandrisse s nesmírným úsilím. De Soya přikyvuje. "Za patnáct minut jsem svolal schůzi. Dostaví se tam dva kapitáni z mých lodí. Poskytneme vám létající křeslo a…"
Vandrisse vrtí hlavou. "Ne… žádné setkání. Zpráva jen… pro… vás."
De Soya na sobě nedá nic znát. "Dobrá. Chcete počkat, dokud se ne…"
Znovu bolestné zavrtění hlavou. Kůže na jeho obličeji je hladká, pruhovaná, jako by z ní vystupovaly svaly. "Teď…" šeptá.
De Soya se naklání a čeká.
"Máte… nas… nastoupit… do kurýra archanděla… do lodi… okamžitě…" vydechne Vandrisse. "Je naprogramovaný na návrat."
De Soyův obličej na sobě pořád nedá nic znát, ale kapitán si pomyslí: Takže bolestivá smrt při zrychlení. Můj ty Bože,

nemohl jsi mě toho ušetřit?
"Co řeknu ostatním?" ptá se.
Otec Vandrisse zavrtí hlavou. "Neříkejte jim nic. Dosaďte na místo velitele… Baltazara svého zástupce. Velení Úderného oddílu předejte Matce kapitánce Boulezové. Úderný oddíl MAGI dostane… dostane… jiné úkoly."
"Budu o těchto jiných úkolech informován?" ptá se de Soya. V čelisti cítí bolest, tak moc se snaží zůstat klidný. Před třiceti vteřinami bylo hlavním důvodem jeho existence přežití a úspěch této lodi, jeho Úderného oddílu.
"Ne," odpovídá Vandrisse. "Tyto… příkazy… nemají… s vámi… nic společného."
Vzkříšený kněz je bledý, trápí ho bolest a vyčerpání. De Soya si uvědomí, že ho ta skutečnost určitým způsobem uspokojuje a okamžitě odříká krátkou modlitbu za odpuštění.
"Okamžitě mám odletět," opakuje de Soya. "Mohu si vzít pár osobních věcí?" Přemýšlí o malé porcelánové sošce, kterou mu věnovala sestra krátce před svou smrtí ve Vektoru Renesance. Ten křehký kousek (uzavřený během manévru s vysokou gravitací ve statické kostce) s ním putoval celá léta vesmírných cest.
"Ne," odvětí Otec Vandrisse. "Jděte… okamžitě. Nic si neberte."
"To je podle řádu…" pře se de Soya.
Vandrisse se přes grimasu bolesti zamračí. "Jde o přímý příkaz od Jeho Svátosti, Papeže Julia XIV." dodává kurýr. "Je… priorita Omega… předčí všechny příkazy Vojenského velení Paxu i VesVelBflotily. Chá… pe… chápete… Otče… kapitáne… de… Soyo?"
"Chápu," odpovídá Jezuita a poslušně sklání hlavu.
Loď třídy archanděl nemá jméno. De Soyovi nikdy vesmírné koráby krásné nepřipadaly - tvar dýně, zbraně i řízení zastiňuje obrovský Hawkingův pohon a vnitřní fúzní koule - ale archanděl je ve srovnání s nimi přímo ošklivý. Loď kurýr připomíná změť asymetrických koulí, dvanáctistěnů, výsečí, strukturálních kabelů a ústí Hawkingových motorů, kde zůstal uprostřed všeho odpadu jen malý prostor kabiny pro cestující.
De Soya se krátce sešel s Hearnem, Boulezovou a Stoneovou, prozradil jen to, že ho odvolali, a předal velení Úderného oddílu a Baltazara novým a překvapeným kapitánům. Pak odletěl v lusku pro jednu osobu k archandělovi. De Soya se snažil neobrátit k milovanému Baltazarovi, ale v poslední chvíli, než ke kurýrovi dorazil, se obrátil a toužebně se na loď podíval. Sluneční paprsky proměnily zaoblený bok ve východ měsíce nad překrásným světem. Pak se rezolutně odvrátil.
Při vstupu na archanděla spatří jen hrubší virtuálně taktické stanoviště, manuální kontrolu a můstek. Vnitřek řídící jednotky není větší než de Soyův plný kumbál na Baltazarovi, přestože je zde místnost plná drátů, optických vláken, technických spínačů a dvou akceleračních lehátek. Jediným místem v miniaturní navigační místnosti je výklenek s ošacením.
Ne, vidí de Soya okamžitě. Akcelerační lehátka nevyhovují standardu. Nejsou to sice nevycpané kovové rošty lidského tvaru, ale víc než lehátka připomínají stoly na pitvu. Mají hrdlo - určitě proto, aby zamezily úniku tekutiny pod vysokou gravitací - a de Soya si uvědomí, že je jediné vyrovnávací silové pole právě kolem těchto gaučů. Aby udržely rozmačkané maso, kosti a šedou kůru mozkovou, aby jim zabránily po konečném zpomalení vzlétnout v intervalech nulové gravitace. V místech, kudy byl dovnitř pod velkou rychlostí nastříkán očistný roztok, aby opláchl ocel, spatří trysky. Akce se příliš nevydařila.
"Zrychlení za dvě minuty," oznamuje mu kovový hlas. "Okamžitě se připoutejte."
Žádné zdvořilosti, napadne de Soyu. Ani obyčejné "prosím".
"Lodi?" promluví. Ví, že na lodích Paxu nesmí existovat skutečná UI - ve skutečnosti nesmí žádná UI existovat v celém lidském vesmíru kontrolovaném Paxem. Přesto ho napadne, že mohl Vatikán udělat u lodí kurýrů třídy archanděl výjimku.
"Do počátečního zrychlení jedna minuta třicet vteřin," nabádá ho kovový hlas a de Soya si uvědomí, že mluví s hloupým strojem. Rychle se připoutá. Popruhy jsou tlusté a široké, určitě jsou tam jen tak. Na místě ho - nebo jeho zbytky - udrží silové pole.
"Třicet sekund," pokračuje hloupý hlas. "Uvědomte si, že bude Cplus přenos smrtelný."
"Díky," říká Otec kapitán Federico de Soya. Srdce mu buší tak hlasitě, že ho slyší v uších. Na různých přístrojích pomrkávají světla. Člověk je nemůže ovládat, takže je de Soya ignoruje.
"Patnáct sekund," pokračuje loď. "Možná se teď chcete pomodlit."
"Seru na tebe," vykřikne de Soya. Už se modlil od chvíle, kdy vylezl z regenerační místnosti. Teď dodá poslední modlitbu za odpuštění sprostých slov.
"Pět sekund," pokračuje hlas. "Další komunikace bude přerušena. Nechť vám Bůh žehná a urychlí ve jménu Krista vaše vzkříšení."
"Amen," dodá Otec kapitán de Soya. Jak začíná loď zrychlovat, zavře oči.
Kapitola 8

Na zříceniny města Endymionu se snesl brzy večer. Z výhodného místa ve věži, kde jsem se tento nekonečný den probral, jsem sledoval, jak podzimní světlo bledne a umírá. A. Bettik mě odvedl zpět, ukázal mi můj pokoj, kde pořád ležely na posteli stylové, jednoduché večerní šaty - hnědé vlněné kalhoty stažené pod koleny, bílá lněná blůza s náznakem balónových rukávů, černá kožená vesta, černé punčochy, jemné černé kožené boty a zlatý náramek. Android mi ukázal toaletu a koupelnu o patro níž a prozradil mi, že mohu použít silnou vlněnou róbu zavěšenou na dveřích. Poděkoval jsem mu, vykoupal se, vysušil si vlasy, vzal si na sebe vše kromě zlatého náramku a čekal u okna, dokud světlo ještě víc nezezlátlo a z kopců nad univerzitou nesestoupily stíny. Když odumřelo světlo nad horami na východu a stíny ustoupily jasným hvězdám Labutě, A. Bettik se vrátil.

"Už je čas?" zeptal jsem se.
"Ne tak docela, pane," odvětil android. "Předtím jste mě požádal, abych se vrátil, abychom si mohli promluvit."
"Ach, ano," potvrdil jsem a pokynul mu k posteli, jedinému nábytku v místnosti. "Posaďte se."
Muž s modrou kůží zůstal stát u dveří. "Cítím se pohodlně, když stojím, pane."
Založil jsem ruce a opřel se o okenní římsu. Vzduch, který proudil otevřeným ohněm, byl chladný a voněl chalmou.
"Nemusíš mi říkat pane," vyzval jsem ho. "Stačí Raule." Zaváhal jsem. "Pokud nejsi naprogramovaný, abys mluvil s… ach…" Chtěl jsem říct s lidmi, ale nechtěl jsem, aby si A. Bettik myslel, že ho nepovažuji za člověka. "… s ostatními takto," dokončil jsem hloupě.
A. Bettik se usmál. "Ne, pane. Vůbec naprogramovaný nejsem… ne jako stroj. Kromě několika syntetických prothezí - například na zvýšení síly nebo na rezistenci vůči záření - neobsahuji žádné umělé díly. Jen mě naučili rozlišovat, abych zastal svůj úkol. Jestli tomu dáte přednost, mohu vám říkat M. Endymione."
Pokrčil jsem rameny. "Na tom nezáleží. Omlouvám se, že nic o androidech nevím."
Na Bettikův obličej se vrátil tenký úsměv. "Není třeba se omlouvat, M. Endymione. Někoho z mé rasy vidělo jen málo lidských bytostí."
Z mé rasy. Zajímavé. "Vyprávěj mi o své rase," vyzval jsem ho. "Biovýroba androidů nebyla v Hegemonii ilegální?"
"Ano, pane," odvětil. Všiml jsem si, že stojí jako voják, který má pohov, a zauvažoval jsem, zda někdy sloužil u armády. "Biovýroba androidů byla ilegální na Staré Zemi a mnoha domácích světech Hegemonie dokonce už před Hidžrou, ale Velký sněm biovýrobu určitého počtu androidů pro použití v Pustinách dovolil. Hyperion byl v těch dnech součástí Pustin."
"To je pořád," namítl jsem.
"Ano, pane."
"Kdy tě biovyrobili? Na jakých jsi žil světech? Jaké jsi měl povinnosti?" zeptal jsem se" Jestli ti nevadí, že se ptám."
"Vůbec ne, M. Endymione," zašeptal. Androidův hlas nesl náznak nářečí, které pro mě bylo nové. Z jiného světa. Starobylé. "Podle vašeho kalendáře mě stvořili v roce dvacet šest p.n.l."
"Ve dvacátém pátém století n.L," doplnil jsem. "Před šesti sty devadesáti čtyřmi lety."
A. Bettik přikývl a zůstal zticha.
"Takže ses narodil… tě biovyrobili po zničení Staré Země," podotkl jsem spíš sám pro sebe než k androidovi.
"Ano, pane."
"A Hyperion bylo tvé první… ach… místo první práce?"
"Ne, pane," opravil mě A. Bettik. "První půl století mé existence jsem pracoval na Asquithu ve službách Jeho královské Výsosti, krále Arthura osmého, panovníka království Windsorvexilu a stejně tak jsem sloužil jeho bratranci, princi Rupertu z Monakavexilu. Když král Arthur zemřel, odkázal mě svému synovi, Jeho královské Výsosti, králi Williamovi třetímu."
"Smutný král Billy," doplnil jsem.
"Ano, pane."
"A když Smutný král Billy uprchl po rebelii Horace GlennonHeighta, přijel jsi na Hyperion?"
"Ano," souhlasil A. Bettik. "Ve skutečnosti mě a bratry androidy poslali na Hyperion dopředu dvaatřicet let před Jeho Výsostí a ostatními kolonisty. Odeslali nás, když vyhrál generál GlennonHeight bitvu u Fomalhautu. Jeho Výsost považovala připravit alternativní místo pro Královstvívexilu za vhodné."
"A tehdy jsi potkal M. Silenuse," dodal jsem a ukázal ke stropu. Představil jsem si, jak tam starý básník leží uprostřed pavučin podpůrných přístrojů.
"Ne," opravil mě android. "Mé povinnosti mě k M. Silenusovi v letech osídlení Města básníků nezavedly. S potěšením jsem M. Silenuse potkal až později, během jeho putování do Údolí Časových hrobek, dvě a půl století po smrti Jeho Výsosti."
"A od té doby jsi zůstal na Hyperionu," dodal jsem. "Víc než pět set let na tomto světě."
"Ano, M. Endymione."
"Jsi nesmrtelný?" zeptal jsem se. Věděl jsem, že otázka je nezdvořilá, ale chtěl jsem znát odpověď.
A. Bettik mi předvedl mírný úsměv. "Vůbec ne, pane. Zemřu při neštěstí nebo při zranění tak vážném, že nepůjde opravit. Mé buňky a systémy byly pouze při biovýrobě zpracovány nanotechnikou nové Poulsenovy léčby, takže jsem v zásadě imunní vůči stárnutí a nemoci."
"Proto jsou androidi modří?" zeptal jsem se.
"Ne, pane," odvětil A. Bettik. "Jsme modří, protože v době mé biovýroby nebyla známá žádná modrá lidská rasa. Návrháři cítili nutnost oddělit nás vizuálně od lidských bytostí."
"Nepovažuješ se za lidskou bytost?" zeptal jsem se.
"Ne, pane," souhlasil A. Bettik. "Sám sebe považuji za androida."
Usmál jsem se vlastní naivitě. "Pořád pracuješ ve službě," dodal jsem. "Přesto bylo používání otroků androidů postaveno během Hegemonie před staletími mimo zákon."
A. Bettik čekal.
"Copak nechceš být svobodný?" dodal jsem nakonec. "Být vlastní nezávislou osobou?"
A. Bettik přešel k posteli. Napadlo mě, že se posadí, ale složil pouze odhozenou košili a kalhoty, které jsem měl na sobě předtím. "M. Endymione," prohlásil, "musím podotknout, že přestože zákony Hegemonie zemřely s vlastní vládou, považuji se za svobodnou a nezávislou osobu už několik století."
"Přesto tady s ostatními pracuješ pro M. Silenuse. V úkrytu," naléhal jsem.
"Ano, pane, ale udělal jsem to z vlastního rozhodnutí. Navrhli mě, abych sloužil lidstvu. Dělám to dobře. Má práce mi

přináší radost."
"Takže jsi tady zůstal z vlastní vůle," pokračoval jsem.
A. Bettik přikývl a krátce se usmál. "Ano, z vlastní vůle, kterou máme, pane."
Vzdychl jsem a otočil se od okna. Venku už byla úplná tma. Věřil jsem, že mě starý básník už dávno pozve na večeři. "A zůstaneš tady a budeš se o toho stařík starat, dokud nakonec nezemře," doplnil jsem.
"Ne, pane," ohradil se A. Bettik. "Ne, pokud o tom se mnou někdo bude konzultovat."
Udělal jsem pauzu a pozvedl obočí. "Vážně?" zeptal jsem se. "A kam půjdeš, jestli to s tebou bude někdo konzultovat?"
"Pokud přijmete misi, kterou vám M. Silenus nabídl, pane," oznámil mi muž s modrou pokožkou, "šel bych s vámi."
Když mě odvedl nahoru, zjistil jsem, že už horní místnost neslouží jako nemocniční pokoj. Změnil se v jídelnu. Zmizelo pěnové létající křeslo i lékařské monitory, zmizely komunikační terminály a strop se otevřel nebi. Vycvičeným okem bývalého pastevce jsem vzhlédl a zaměřil souhvězdí Labutě a Dvou sester. Před každým oknem z obarveného skla stál na vysoké trojnožce koš se žhavým uhlím, plameny dodávaly místnosti teplo i světlo. Komunikační terminály uprostřed pokoje nahradil tři metry dlouhý jídelní stůl. V plamenech svící na dvou zdobených svícnech se třpytil porcelán, stříbro a křišťál. Na každém konci stolu bylo prostřené jedno místo. U toho vzdáleného čekal Martin Silenus, který se už posadil na vysokou židli.
Téměř jsem starého básníka nepoznal. Zdálo se, že od chvíle, kdy jsem ho viděl naposledy, shodil celá staletí. Z mumie s pergamenovou pokožkou a propadlýma očima se proměnil v obyčejného stařík u jídelního stolu a podle výrazu v jeho očích se jednalo o hladového stařík. Když jsem se přiblížil ke stolu, všiml jsem si, že se pod stolem plazí nepatrné kapačky a monitorovací vlákna. Ale iluze člověka, který vstal z mrtvých, byla přesto téměř dokonalá.
Silenus se při pohledu na výraz mé tváře zachechtal. "Chytil jste mě toto odpoledne v nejhorším, Raule Endymione," zaskřehotal. Hlas měl pořád hrubý, poznamenaný věkem, přesto jsem v něm zachytil mnohem víc síly. "Pořád se dávám dohromady z chladného spánku."
Pokynul mi k místu na druhé straně stolu.
"Hibernace?" vyhrkl jsem hloupě, rozevřel plátěný ubrousek a hodil si ho na klín. Od doby, kdy jsem naposledy jedl u tak přepychového stolu, uplynuly celé roky v den, kdy mě propustili z Domácí gardy. Tehdy jsem zašel přímo do nejlepší restaurace v přístavu Grand Chaco na poloostrově Jižní dráp a objednal si nejlepší jídlo z celého menu. Utratil jsem tehdy výplatu za celý poslední měsíc. Stálo to za to.
"Sakra že hibernace," vykřikl stařík. "Jak si myslíte, že jsem prožil ta poslední desetiletí?" Znovu se zachechtal. "Když mě rozmrazí, trvá zrychlení pár dnů. Už nejsem tak mladý, jako jsem býval."
Nabral jsem dech. "Pokud vám ta otázka nevadí, pane," začal jsem, "jak jste starý?"
Básník mě ignoroval a pokynul čekajícímu androidovi - nebyl to A. Bettik - který pokynul hlavou ke schodišti. Další androidi začali přinášet tiše jídlo. Sklenici mi naplnili vodou. Sledoval jsem, jak ukázal A. Bettik básníkovi láhev vína, počkal, až stařík přikývne a projde celým rituálem. Nabídl mu korek a dal mu ochutnat. Martin Silenus promíchal víno v ústech, polkl a zavrčel. A. Bettik to přijal za souhlas a oběma nám nalil.
Dorazil předkrm, dva předkrmy pro každého. Poznal jsem kuřecí yakitori a carpaccio arugula z jemného hovězího z kontinentu Hřívy. Silenus si vzal pečenou paštiku z husích jater zabalenou v listech mandragory, kterou přinesli kjeho konci stolu. Já pozvedl zdobenou jehlici a vyzkoušel yakitori. Bylo skvělé.
Martin Silenus byl možná osm, devět set let starý, možná nejstarší živý člověk. Ale měl chuť k jídlu. Jak zaútočil na hovězí carpaccio, spatřil jsem záblesk dokonale bílých zubů a zauvažoval, zda jde o protézy nebo Arnieho náhražky. Nejspíš to druhé.
Uvědomil jsem si, že mám hlad jako vlk. Pseudovzkříšení nebo tělocvik při šplhání k lodi zřejmě vyvolaly chuť k jídlu.
Několik minut jsme spolu nehovořili, bylo slyšet jen kroky androidů na kamenné podlaze, praskání žhavého uhlí a občasný závan nočního vzduchu nad hlavou. A zvuky našeho žvýkání.
Když androidi odnesli talíře s předkrmem a přinesli mísy s horkou černou polévkou z hub, básník promluvil: "Věřím, že jste se dnes seznámil s naší lodí."
"Ano," potvrdil jsem. "Byla to Konzulova soukromá loď?"
"Samozřejmě." Silenus pokynul androidovi a ten přinesl ještě z trouby horký chléb. Jeho vůně se mísila s výpary z polévky a nepatrným aroma podzimního listí, jaké přinášel vánek.
"A to je loď, kterou mám použít, abych zachránil tu dívku?" zeptal jsem se. Čekal jsem, že se mě básník v tu chvíli zeptá na mé rozhodnutí.
Místo toho řekl: "Co si myslíte o Paxu, M. Endymione?"
Zamrkal jsem a zadržel lžíci polévky na cestě k ústům. "O Paxu?"
Silenus čekal.
Položil jsem lžíci zpět a pokrčil rameny. "Asi o něm moc nepřemýšlím."
"Ani potom, co vás odsoudil jeden z jeho soudů k smrti?"
Místo toho, abych mu vyprávěl o svých předešlých myšlenkách - jak mě neodsoudil vliv Paxu, ale místní justice Hyperionu - jsem odpověděl: "Ne. Pax byl pro mě většinu života nedůležitý."
Starý básník přikývl a usrkl vlastní polévky. "A Církev?"
"Co s ní, pane?"
"Také byla ve vašem životě bezvýznamná?"
"Hádám, že ano." Napadlo mě, že mluvím jako zaražený puberťák, ale ty otázky mi připadaly proti té, kterou mi měl položit, jakož i proti rozhodnutí, které jsem mu měl sdělit, poněkud nevýznamné.
"Vzpomínám, kdy jsem poprvé o Paxu slyšel," pokračoval.

"Pouhých pár měsíců nato, kdy zmizela Aenea, na oběžnou dráhu dorazily rakety Církve. Keats, Port Romance, Endymion, univerzitu a všechny důležité kosmodromy obsadily jednotky. Zatkly důležité občany. Pak se jejich bojovné skimmery zvedly a my si uvědomili, že jdou po kruciformech na plošině Křídlo."
Přikývl jsem. Nic z toho pro mě nebylo nové. Okupace plošiny Křídlo a hledání kruciformu byl poslední velký tah umírající Církve. A začátek Paxu. To se přihodilo téměř jedenapůl století předtím, než dorazily jednotky skutečného Paxu, aby okupovaly celý Hyperion a nařídily evakuaci Endymionu a ostatních měst poblíž plošiny.
"Ale rakety, které sem dorazily během expanze Paxu," pokračoval básník, "jaké přivezli pověsti! Expanze Církve z Pacemu přes světy staré Sítě, pak kolonie Pustin…"
Androidi odnesli mísy s polévkou a vrátili se s talíři kachních plátků s hořčičnou omáčkou a opečenou mantou z řeky Kans s mušelínovým kaviárem.
"Kachnu?" vydechl jsem.
Básník předvedl nové zuby. "Připadalo mi to vhodné po vašich… ach… problémech minulého týdne."
Zavzdychal jsem a dotkl se vidličkou proužku kachního masa. Do očí a na tváře mi vyrazila pára. Vzpomněl jsem si na to, jak byla ve chvíli, kdy se kachny přiblížily na otevřenou vodu, Izzy nedočkavá. Připadalo mi to strašně dávno. Celý lidský život. Podíval jsem se na Martina Silenuse a snažil se představit, jak pojme celá staletí vzpomínek. Jak může zůstat člověk, který má v jediném mozku uložené celé životy, příčetný? Starý básník mi předvedl svůj divoký škleb a já znovu zauvažoval, zda je příčetný doopravdy.
"Takže jsme slyšeli o Paxu a přemýšleli, co se stane, až skutečně dorazí," pokračoval a při hovoru žvýkal. "Teokracie… věc za staletí Hegemonie nemyslitelná. Tehdy bylo náboženství čistě osobní věcí - patřil jsem k tuctu náboženství a v době, kdy jsem byl slavnou literární osobou, jsem víc jak jedno založil." Změřil mě jasnýma očima. "Ale to samozřejmě víte, Raule Endymione. Znáte Kantos."
Ochutnal jsem mantu, ale neodpověděl.
"Většina lidí, které jsem znal, patřili k Zen Křesťanům," pokračoval. "Samozřejmě víc Zen než Křesťané, ale ve skutečnosti nepatřili ani k jednomu. Osobní svatá pouť byla zábavou. Mocná místa, nalézání vlastního Baedeckerova bodu, takové blbosti…" Zachechtal se. "Hegemonii by samozřejmě nikdy ani nenapadlo, aby se s náboženstvím zapletla. Skutečně věřili, že je míchání vlády a náboženství barbarské… něco jako na QomRiyadhu nebo na některém pouštním světě Pustin. A pak přišel Pax se sametovou rukavicí a kruciformem naděje…"
"Pax nevládne," opravil jsem ho. "Jen radí."
"Přesně tak," souhlasil stařík a ukázal na mě vidličkou. A. Bettik mu doplnil sklenku vínem. "Pax radí. Nevládne. Na stovkách světů vládne věřícím Církev a Pax radí. Ale pokud jste Křesťan, který se chce znovu narodit, pak ignorovat radu Paxu či našeptávání Církve nebudete, že?"
Znovu jsem pokrčil rameny. Vliv Církve se za celý můj život nezměnil. Nepřipadalo mi to nijak zvláštní.
"Ale vy nejste Křesťan, který se chce znovu narodit, M. Endymione?"
V tu chvíli jsem se na starého básníka podíval a v mozku se mi zformovalo příšerné podezření. Dokázal nějakým způsobem zfalšovat mou popravu a převezl mě sem, přestože jsem měl být oficiálně pohřben do moře. Má vliv na představitele Port Romance. Mohl si objednat i mé usvědčení a odsouzení? Jednalo se o určitý typ testu?
"Otázkou je," pokračoval a ignoroval můj pohled baziliška, "proč Křesťanem nejste? Proč se znovu nechcete narodit? Copak vás život nebaví, Raule Endymione?"
"Život mě baví," odvětil jsem stručně.
"Ale kříž jste nepřijal," pokračoval. "Nepřijal jste dar prodlouženého života."
Odložil jsem vidličku. Android to vzal jako znamení, že jsem dojedl, a odnesl talíř s netknutou kachnou. "Nepřijal jsem kruciform," odsekl jsem. Jak vysvětlit podezření, jež se zakořenilo v mém klanu nomádů během generací vyhoštění, vyhnání, domorodců bez místa na život? Jak vysvětlit divokou nezávislost lidí jako Grandam nebo má matka? Jak vysvětlit odkaz strnulé filosofie a vrozeného skepticismu, jaké mi předala výchova? Ani jsem to nezkusil.
Martin Silenus přikývl, jako bych to vysvětlil. "A vidíte kruciform jako jinou věc než zázrak, který byl věřícím předán přes katolickou církev?"
"Já kruciform vidím jako parazita," odsekl jsem a sám sebe překvapil vlastním nadšením.
"Snad se bojíte, že ztratíte… ach… své mužství," zaskřehotal básník.
Androidi přinesli dvě labutě vytvarované z moka čokolády a plněné popínavými lanýži z vrchoviny a položili je na naše talíře. Svou labuť jsem ignoroval. V Kantosu vypráví poutník, kněz Paul Duré, svůj příběh, jak objevil ztracený kmen Bikura a zjistil, že se Symbiontem kruciformu, který jim nabídl legendární Štír, přežili celá století. Kruciform je vzkřísil stejně jako dnes, za éry Paxu. Ale podle jeho příběhu zahrnovaly vedlejší účinky několika vzkříšení nezvratné poškození mozku, ztrátu veškerých sexuálních orgánů a pudů. Bikurové byli retardovaní eunuchové. Úplně všichni.
"Ne," odmítl jsem. "Vím, že Církev ten problém určitým způsobem vyřešila."
Silenus se usmál. Vypadal přitom jako mumifikovaný satyr. "Pokud člověk souhlasí s přijímáním a vzkřísili ho pod dozorem Církve," zaskřehotal" Jinak, dokonce i tehdy, když kruciform někde ukradne, následuje osud Bikurů."
Přikývl jsem. Ukrást nesmrtelnost se pokoušely celé generace. Než plošinu Pax uzavřel, dobrodruzi kruciformy pašovali. Další symbionti byli ukradeni samotné Církvi. Výsledek byl vždycky stejný - debilita a ztráta pohlaví. Tajemství úspěšného vzkříšení vlastnila pouze Církev.
"Takže?" zeptal jsem se.
"Takže proč pro vás byla věrnost Církvi a každý desátý rok služby zaplacený desátek tak vysokou cenou, můj chlapče? Takový život zvolily miliardy."
Chvíli jsem seděl potichu. Nakonec jsem řekl: "Miliardy si mohou dělat, co chtějí. Pro mě je důležitý můj život. Chci si ho nechat… aby byl můj."

Nedávalo to žádný smysl, ale básník znovu přikývl, jako bych otázku uspokojivě vysvětlil. Zatímco jsem ho pozoroval, snědl čokoládovou labuť. Androidi odnesli naše talíře a hrnky naplnili kávou.
"Dobrá," vydechl básník, "přemýšlel jste o mém návrhu?"
Ta otázka byla tak absurdní, že jsem musel bojovat s nutkáním rozesmát se. "Ano," odpověděl jsem nakonec, "přemýšlel jsem o něm."
"A?"
"A mám pár otázek."
Martin Silenus čekal.
"Co mi to přinese?" zeptal jsem se. "Mluvíte o těžkém návratu k životu na Hyperionu - chybějící dokumenty a tak - ale přitom víte, že jsem spokojený v divočině. Sakra jednodušší by bylo vyrazit k bažinám a autoritám Paxu se vyhnout. Mnohem snazší než prchat vesmírem s vaším dítětem v závěsu. Pro Pax jsem mimochodem mrtvý. Bez problému se mohu vrátit na vřesoviště a žít se svým klanem."
Martin Silenus přikývl.
Po další chvíli ticha jsem dodal: "Proč bych měl tedy o takovém nesmyslu přemýšlet?"
Stařík se zasmál. "Protože se chcete stát hrdinou, Raule Endymione."
Opovržlivě jsem vydechl a položil dlaně na ubrus. Prsty se mi zdály tlusté a neohrabané, na tak jemnou látku nepatřily.
"Chcete se stát hrdinou," zopakoval. "Chcete se stát jednou z těch mála lidských bytostí, které tvoří historii. Raději než sledovat, jak kolem vás historie proudí jako voda kolem skály."
"Nevím, o čem tady mluvíte." Samozřejmě jsem to věděl, ale tak dobře mě znát nemohl.
"Já to vím moc dobře," ohradil se Martin Silenus a patrně neodpověděl na mou poslední větu, ale na mé myšlenky. Teď bych měl dodat, že mě ani na vteřinu nenapadlo, že je stařík telepat. Za prvé na telepatii nevěřím - alespoň jsem jí nevěřil v té době - a za druhé jsem prostě věřil síle lidské bytosti, která žila téměř tisíc standardních let. Možná byl šílený, napadlo mě, ale mohl se naučit číst z výrazu tváře a postoje těla tak dokonale, až se jeho schopnosti nedaly od telepatie rozpoznat!
Nebo jen hádal a trefil se.
"Nechci být hrdinou," odpověděl jsem neutrálně. "Když poslali mou brigádu do boje proti rebelům na jižním kontinentu, viděl jsem, co se hrdinům stane."
"Ach, Medvědice," zamumlal. "Jižní polární medvěd. Ta nejzbytečnější hora ledu a bláta na celém Hyperionu. Vzpomínám na pověsti o tamních nepokojích."
Válka tam trvala osm hyperionských let a zabila tisíce místních chlapců, kteří byli tak hloupí, že se zapsali do Domácí gardy. Starý básník možná nebyl tak bystrý, jak jsem věřil.
"Nemyslím hrdinu jako ti blázni, co se vrhnou na plasmové granáty," pokračoval a navlhčil si ještěřím švihnutím jazyku tenké rty. "Myslím hrdinu, jehož síla a přínos je tak legendární, že ho budou uctívat jako boha. Myslím doslovného hrdinu, hlavního protagonistu celého běhu událostí. Myslím hrdinu, jehož tragické chyby budou odčiněny." Básník udělal pauzu a v očekávání se na mě podíval. Ale já mu jeho pohled jen tiše vrátil.
"Žádné tragické chyby?" zeptal se nakonec. "Žádný běh událostí?"
"Nechci být hrdinou," zopakoval jsem.
Stařík se sklonil nad svou kávu. Když vzhlédl, oči se mu vychytrale třpytily. "Kde vás stříhají, chlapče?"
"Prosím?"
Znovu si navlhčil rty. "Však jste mě slyšel. Máte dlouhé, ale ne divoké vlasy. Kde vás stříhají?"
Vzdychl jsem a odpověděl: "Občas, kdy jsem trávil dlouhou dobu v bažinách, jsem se stříhal sám, ale když se dostanu do Port Romance, chodím do malého krámku na Datoo Street."
"Achchch," vydechl Silenus a opřel se o židli s vysokým opěradlem. "Datoo Street znám. Je to v Noční Čtvrti. Spíš než ulice jen úzká škvíra. Na otevřené tržnici tam prodávali tretky v pozlacených klecích. Viděl jsem tam pouliční holiče, ale nejlepší holičství patřilo starému muži jménem Palani Woo. Měl šest synů, a jak dospívali, přidal v holičství pro každého jedno křeslo." Staré oči se ke mně zvedly a znovu mě zasáhla síla osobnosti, kterou ukrývaly. "To bylo před jedním stoletím," dodal.
"Stříhají mě u Wooa," přiznal jsem. "Obchod teď vlastní pravnuk Palaniho Wooa, Kalakaua. Pořád tam mají šest křesel."
"Ano," vydechl stařík a pokýval si hlavou. "Na drahém Hyperionu se toho moc nemění, že, Raule Endymione?"
"O to tady jde?"
"Jde?" zopakoval a rozevřel dlaně, jako by mi chtěl ukázat, že nemá co skrývat. "Nejde o nic. Jen rozhovor, můj chlapče. Rád přemýšlím o historických postavách, dokonce o hrdinech budoucích mýtů, kteří si dávají za peníze ostříhat vlasy. Už o nich přemýšlím celá staletí… tedy o tom podivuhodném rozdílu mezi životem a mýtem. Víte, co znamená Datoo?"
Při té náhlé změně směru jsem zamrkal. "Ne."
"Vítr z Gibraltaru. Přinášel krásnou vůni. Některým umělcům a básníkům, kteří založili Port Romance, muselo připadat, že voní lesy chalmy, jež pokrývají kopce nad bažinou, příjemně voní.. Víte, co je to Gibraltar, chlapče?"
"Ne."
"Velká skála na Zemi," zakrákal stařík a znovu mi předvedl zuby. "Všimni si, že neříkám Stará Země."
Všiml jsem si.
"Země je Země, chlapče. Žil jsem tam, než zmizela, takže bych to měl vědět."
Při té myšlence se mi zatočila hlava.
"Chci, abyste ji našel," prohlásil básník a rozzářily se mu oči.
"Najít… ji?" zopakoval jsem. "Starou Zem? Myslel jsem, že chcete, abych cestoval s tou dívkou… Aeneou."

Vyhublýma rukama mou větu ukončil. "Musíte jít s ní a najdete Zem, Raule Endymione."
Přikývl jsem a přemýšlel, že mu vysvětlím, že Starou Zem pohltila černá díra, že během Velké chyby roku nula osm spadla do kanálu. Ale toto starobylé stvoření z toho roztříštěného světa uprchlo. Odporovat jeho klamům nemělo smysl. Kantos narážel na plán UI Technojádra na ukradení Staré Země - plán, jak ji uklidit do hvězdokupy Herkula nebo do Megallanovy mlhoviny - ale vše byla pouhá fantazie. Megallanova mlhovina je oddělenou galaxií… pokud si správně vzpomínám, více než sto šedesát tisíc světelných let od Mléčné dráhy… a zatím nikdo žádnou loď, ani Pax, ani Hegemonie, neposlal za hranice naší malé koule v zákoutí naší spirálovité galaxie. A výlet do Velké Megallanovy mlhoviny by trval dokonce i s Hawkingovým pohonem a jeho odchylkou od Einsteinovy relativity mnoho století lodního času a desítky tisíc let časového dluhu. Takovou cestu by nepodnikli ani Vyvrženci, kteří tmavá místa mezi hvězdami okusili.
A kromě toho se planety unést nedají.
"Chci, abyste našel Zem a přivezl ji zpátky," pokračoval starý básník. "Chci ji ještě spatřit, než zemřu. Uděláte to pro mne, Raule Endymione?"
Podíval jsem se do stařídkových očí. "Jistě," potvrdil jsem. "Zachránit to dítě před Švýcarskou gardou a Paxem, udržet ji v bezpečí, dokud se nezmění v Tu, která učí, najít Starou Zem a přivést ji zpátky, abyste se na ni znovu podíval. Jednoduché. Ještě něco?"
"Ano," souhlasil Martin Silenus vážným tónem, který jde ruku v ruce s debilitou. "Chci zjistit, o co tady sakra Technojádru jde a zastavit to."
"Znovu jsem přikývl. "Najít ztracené Technojádro a zastavit spojenou sílu tisíců bohům podobných UI, aby nedokončili, ať už plánují cokoliv," pokračoval jsem. Z jazyku mi odkapával sarkasmus. "Jasně. Provedu. Ještě něco?"
"Ano. Musíte si promluvit s Vyvrženci a zjistit, jestli mi mohou nabídnout nesmrtelnost… skutečnou nesmrtelnost, ne to svinstvo od znovuzrozených Křesťanů."
Předstíral jsem, že si dělám poznámky do neviditelného bloku. "Vyvrženci… nesmrtelnost… žádné křesťanské svinstvo. To půjde. Jasně. Ještě něco?"
"Ano, Raule Endymione. Chci zničit Pax a svrhnout moc Církve."
Přikývl jsem. K Paxu se ochotně přidaly dvě ze tří stovek známých světů. Od Církve se nechaly ochotně pokřtít miliardy lidí. Vojsko Paxu bylo o mnoho silnější, než kdy armáda Hegemonie jen snila. "Oukej," dodal jsem. "Postarám se o to. Ještě něco?"
"Ano. Chci, abyste zastavil Štíra - aby nezranil Aeneu a nevygumoval lidstvo."
Tentokrát jsem zaváhal. Podle stařídkova vlastního eposu Štíra v budoucnosti zničil voják Fedmahn Kassad. Věděl jsem, jak by bylo zbytečné do hloupé konverzace vnášet logiku, ale přesto jsem se o tom zmínil.
"Ano!" vyštěkl starý básník. "Ale to bylo tehdy. Milénia ode dneška. Já chci Štíra zastavit teď."
"Dobrá," souhlasil jsem. Proč se hádat?
Martin Silenus se zhroutil na židli, zdálo se, že z něj vyprchala veškerá energie. Znovu jsem pozoroval oživenou mumii - záhyby kůže, propadlé oči, kostěné prsty. Ale v těch očích pořád hořela intenzita. Pokusil jsem si představit sílu jeho osobnosti, když byl na vrcholu. Nepodařilo se mi to.
Silenus pokýval hlavou a A. Bettik přinesl dvě sklenice a nalil šampaňské.
"Takže přijímáte, Raule Endymione?" zeptal se básník silným a formálním hlasem. "Přijímáte misi, zachráníte Aeneu, budete s ní putovat a dokončíte i ostatní úkoly?"
"S jednou podmínkou," přerušil jsem ho.
Silenus se zamračil a čekal.
"Chci si s sebou vzít A. Bettika," dodal jsem. Android stál pořád u mého stolu, v ruce držel láhev šampaňského. Díval se přímo před sebe, neobrátil se ani k jednomu z nás, nespatřil jsem žádné emoce.
Básník vypadal překvapeně. "Mého androida? Myslíte to vážně?"
"Myslím."
"A. Bettik se mnou byl ještě předtím, než narostly vaší praprababičce prsa," zakvákal. Udeřil do stolu vyhublou rukou s takovou razancí, až jsem se začal strachovat o jeho křehké kosti. "A. Bettiku!" vykřikl. "Chceš odejít?"
Muž s modrou kůží se neobrátil, ale přikývl.
"Kurva práce!" vykřikl básník. "Vemte si ho. Chcete ještě něco, Raule Endymione? Třeba mé létající křeslo? Můj respirátor? Moje zuby?"
"Už nic," odvětil jsem.
"Takže, Raule Endymione," pokračoval básník opět formálním tónem, "přijímáte tuto misi? Budete chránit, sloužit a pomáhat dítěti jménem Aenea, dokud se nenaplní jeho osud… nebo zemřete, jak se o to budete snažit?"
"Přijímám," potvrdil jsem.
Martin Silenus pozvedl sklenku s vínem a já ho napodobil. Moc pozdě. Napadlo mě, že si s námi měl připít i android. Ale starý básník už připíjel.
"Na blázny," prohlásil. "Na svaté šílenství. Na praštěné cesty a spasitele, po kterých volají poště. Na smrt tyranů. Na zmatek v řadách našich nepřátel."
Začal jsem sklenku zvedat ke rtům, ale stařík ještě nedomluvil.
"Na hrdiny," pokračoval. "Na hrdiny, co si dávají ostříhat vlasy."
Hodil do sebe šampaňské jediným douškem.
A já ho napodobil.
Kapitola 9

Znovuzrozený Otec kapitán Federico de Soya se dívá udivenýma očima dítěte. Přechází Piazza San Pietro mezi elegantními oblouky Berniniho kolonády a blíží se k bazilice svatého Petra. Je krásný den plný chladných slunečních paprsků, nad hlavou bleděmodrá obloha, mrazivý vzduch. Jediný obyvatelný kontinent Pacemu se zvedá vysoko, patnáct set metrů nad úroveň moře, vzduch je tady řídký, ale absurdně bohatý na kyslík. Na co se de Soya podívá, vše se koupe v bohatém odpoledním světle, které tvoří auru kolem vznešených sloupů i hlav spěchajících lidí. Světlo zalévá mramorové sochy bílou barvou a zdůrazňuje zářivě rudé róby biskupů, jakož i modré, rudé a oranžové pruhy postávajících členů Švýcarské gardy. Světlo barví vysoký obelisk uprostřed náměstí a vytáhlé pilastry fasády Baziliky a samotnou mohutnou kopuli, která se zvedá více než sto metrů nad úroveň náměstí. To světlo přináší oheň. Zvedají se holubi. Jak krouží nad náměstím, odrážejí bohaté horizontální paprsky křídly. Křídla jsou chvíli bílá proti obloze, chvíli tmavá proti žhnoucí kopuli svatého Petra. Po obou stranách se valí davy. Obyčejní kněží v černých sutanách s růžovými knoflíky, biskupové v bílém s rudým lemováním, kardinálové v krvavě šarlatové a v barvě tmavého fuchsinu, občané Vatikánu v jejich jako inkoust černých kabátcích, punčochách a bílých manžetách, jeptišky v šustících hábitech a zvednutých bílých křídlech, kněží - ženy i muži - v obyčejné černé, příslušníci Paxu v šarlatových a černých uniformách, jakou má dnes na sobě i de Soya. A množství šťastných turistů a civilních hostů (kteří získali privilegium navštívit papežskou mši) v nejlepších, většinou černých šatech z bohaté látky. V takovém světle se třpytí a blýskají dokonce i ta nejčernější vlákna. Davy postupují k vysoké bazilice svatého Petra, tlumí konverzaci, chovají se nadšeně, ale střídmě. Papežská mše je vážná událost.

Dnes, pouhé čtyři dny po smrtelném odchodu z Úderného oddílu MAGI a jediný den po vzkříšení, se s Otcem kapitánem de Soyou prochází Otec Baggio, kapitánka Margaret Wu a monsignore Lucas Oddi. Baggio je zavalitý a příjemný, při de Soyově vzkříšení sloužil jako kaplan. Wu je štíhlá a tichá, pracuje jako pobočník Marusyna, admirála flotily Paxu. Oddimu je osmdesát sedm standardních let, přesto vypadá zdravý a svěží. Působí jako pravá ruka a podsekretář mocného vatikánského ministerského předsedy Simona Augustina kardinála Lourdusamyho. Obecně se tvrdí, že je kardinál Lourdusamy druhým nejmocnějším člověkem v celém Paxu, jediným členem Římské Kurie, kterému Jeho Svátost naslouchá, že je to děsivě inteligentní člověk. O kardinálově moci stejně tak vypovídá skutečnost, že vystupuje jako prefekt za Sacra Coungregatio pro Gentium Evangelizatione se de Propaganda Fide - legendární Kongregace za Evangelizaci lidí, nebo-li De Propaganda Fide.

Otce kapitána de Soyu přítomnost těch dvou mocných lidí nepřekvapuje ani neohromuje víc než sluneční paprsky na fasádě nad nimi. Všichni čtyři stoupají po širokých schodech k bazilice. Dav je už klidný, a jak proplouvají do širokého prostoru, úplně utichá. Procházejí kolem dalších Švýcarských gardistů v přehlídkových uniformách a vstupují do chrámové lodi. Tady má ozvěnu dokonce i ticho. Krása toho obrovského prostoru a nadčasová umělecká díla, jež po cestě do lavic míjejí, de Soyu dojímají k slzám. V první kapli napravo spatří Michellangelovu Pietu. Potom starodávnou bronzovou sochu svatého Petra od Arnolfa di Cambria, pravou nohu naleštěnou, téměř odřenou od celých staletí polibků, zdola osvícenou a nápadnou postavu Giuliana Falconieriho Santa Vergine, vytesanou Pietrem Campim v šestnáctém století, více než patnáct století v minulosti.

Ve chvíli, kdy se Otec kapitán de Soya pokřižuje svěcenou vodou a sleduje Otce Baggia do rezervované lavice, už otevřeně pláče. Tři muži a jedna žena od Paxu pokleknou v modlitbě, v ohromném prostoru utichá poslední šoupání a kašel. Bazilika je teď téměř tmavá, umělecké a architektonické poklady osvětlují jen bodové reflektory. Klenoty září jako zlato. De Soya se podívá přes závoj slz na vysoké pilastry a tmavé bronzové barokní sloupy Berniniho Baldachýnu (na zlacený a zdobený Baldachýn nad středním oltářem, odkud může řídit mši jen Papež) a zvažuje zázrak posledních čtyřiadvaceti hodin od svého vzkříšení. Cítil bolest, ano, a zmatek - jako by se vzpamatovával ze zvlášť těžkého úderu do hlavy. Ta bolest byla hlubší a silnější, než jakákoliv migréna. Jako by si všechny buňky v těle pamatovaly na ponížení smrti a pořád se proti němu bouřily. Ale stejně tak se jednalo o zázrak. Zázrak a bázeň, jaké v něm vyvolaly i ty nejmenší maličkosti - chuť vývaru, kterým ho krmil Otec Baggio, první pohled z oken fary na bleděmodrou oblohu Pacemu, všepohlcující lidskost obličejů, které toho dne spatřil, hlasy, které zaslechl. Přestože je Otec kapitán de Soya citlivý člověk, od dětství, od pěti, možná šesti standardních let neplakal. Ale dnes pláče… pláče otevřeně a bez jakéhokoliv studu. Ježíš Kristus mu poskytl podruhé dar života, Bůh se s ním podělil o Svátost vzkříšení - s ním, věřícím, úctyhodným člověkem z chudé rodiny ze zapadlého světa. Teď se zdálo, jako by si de Soyovy buňky pamatovaly jak na bolest smrti, tak na Svátost znovuzrození. Naplnila ho radost.

Mše začíná v explozi slávy - tóny trumpet se zařezávají do napjatého ticha jako zlatá ostří, ve vítězné písni se zvedá chorál hlasů, ohromným prostorem zaduní noty varhan, zahoří řada jasných světel a ozáří Papeže s družinou, jak přichází na mši.

Papež Julius XIV. je samozřejmě na počátku šedesátky. I přes skutečnost, že je Papežem víc než dvě stě padesát let, kdy jeho vládu přerušila pouze vlastní smrt a osm znovuzrození. Nejprve jako Julius VI" následovala osmiletá vláda antipapeže Teilharda I" a ve všech následujících převtěleních znovu jako Julius. Jak de Soya sleduje Svatého Otce při mši, kapitán Paxu vzpomíná na příběh Juliova původu - známý jak z oficiální historie Církve, tak ze zakázané básně Kantos, kterou přečte každý gramotný výrostek i přesto, že riskuje vlastní duši.

Papež Julius byl (v obou verzích) před prvním vzkříšením mladíkem jménem Lenar Hoyt, který se stal knězem ve stínu Paula Durého, charismatického jezuitského archeologa a teologa. Duré zastával učení svatého Teilharda, jež tvrdilo, že se může lidstvo vyvinout v bohy. Skutečně. Když dosedl Duré po Pádu na trůn svatého Petra, prohlásil, že se lidé mohou vyvinout v bohy. Přesně toto rouhání dokázal Otec Lenar Hoyt (když se stal Papežem Juliem VI.) po prvním vzkříšení vymýtit.

Obě vyprávění - historie Církve i zakázaný Kantos se shodují, že Otec Duré během exilu na vzdáleném světě Hyperionu objevil symbiont známý jako kruciform. Pak se obě historie neúprosně rozcházejí. Podle básně dala Durému kruciform cizí bytost jménem Štír. Podle učení Církve s objevením kruciformu nemá Štír - zosobnění Satana, pokud kdy nějaké

existovalo - nic společného. Štír později Otce Durého a Otce Hoyta pokoušel. Církev tvrdí, že jeho svodům podlehl jen Duré. Kantos ve směsici pohanské mytologie a upravené historie vypráví, jak Duré ukřižoval v ohnivém lese hyperionské plošiny Křídlo raději sám sebe, než by kruciform vrátil Církvi. Podle pohanského básníka Martina Silenuse chtěl zabránit, aby dala Církev přednost parazitovi před vírou. Podle historie Církve, které de Soya věřil, se Duré ukřižoval, aby ukončil bolest, kterou mu symbiont ve spojení s démonem Štíra působil, aby Církvi - kterou po vyhnání za zfalšování archeologických záznamů považoval za svého nepřítele - pomohl ke znovunabytí síly díky objevení Svátosti vzkříšení.
Otec Lenar Hoyt podle obou příběhů cestoval na Hyperion, kde chtěl přítele a někdejšího učitele najít. Podle rouhačského Kantosu Hoyt přijal Durého i vlastní kruciform, ale později se v posledních dnech před Pádem na Hyperion vrátil, aby zlého Štíra prosil, aby z něj závaží sundal. Církev poukazovala na nepravdu a vysvětlovala, jak se Otec Hoyt odvážně vrátil, aby se démonovi postavil v jeho jeskyni. Podle obou výkladů Hoyt během poslední cesty na Hyperion zemřel a Duré byl vzkříšen, aby nosil vlastní kruciform i kruciform Otce Hoyta. Pak se během zmatku po Pádu vrátil, aby se stal prvním antipapežem moderní historie. Devět standardních let rouhání Durého Teilharda I. představovalo pokles Církve. Ale když zemřel falešný papež při neštěstí, z rozbitého těla vzkřísili Lenara Hoyta, slavného Julia VI" který objevil svatou podstatu věci, kterou nazýval Duré parazitem. Bůh Juliovi odhalil - to chápali jen nejzasvěcenější v Církvi - jak může vzkříšení úspěšně ovlivnit, jak následovně Církev pozvednout z malé sekty na oficiální víru celého lidstva.
Otec kapitán Federico de Soya se dívá, jak Papež, hubený a bledý muž, zvedá vysoko nad oltář Tělo a Krev Páně. Velitelé Paxu se v úžasu třesou.
Otec Baggio mu vysvětlil, že je silný pocit nových věcí a údivu následkem Svatého vzkříšení a během několika příštích dnů a týdnů vyprchá. Ale ten základní pocit pohody navždy zůstane a při každém znovuzrození v Kristu bude sílit. De Soya pochopil, proč považuje Církev sebevraždu za jeden z nejhorších hříchů. Trestaný okamžitým vyloučením. Protože jas a přiblížení k Bohu po smrti tak zesílily. Nebýt trest za sebevraždu tak hrozný, mohlo se stát vzkříšení návykem.
Tělo pořád svírá bolest smrti a znovuzrození, mysl a smysly doslova trhá závrať. Otec kapitán de Soya sleduje, jak se papežská mše blíží k vrcholu přijímání, baziliku svatého Petera zaplňuje stejný řev a sláva jako na začátku bohoslužby. Ví, že za chvíli ochutná Tělo a Krev Krista, které mu předá Papež osobně. Bojovník pláče jako malé dítě.
Otec kapitán de Soya se prochází po mši v chladu večera ve stínech vatikánských zahrad, obloha nad svatým Peterem má barvu bledého porcelánu.
"Federico," promluví Otec Baggio, "chystané setkání je velmi důležité. Velmi, velmi důležité. Máte natolik čistou mysl, abyste pochopil důležitost věcí, jež budou vyřčeny?"
"Ano," odpoví de Soya. "Má mysl je naprosto čistá."
Monsignore Lucas Oddi se dotkne ramene mladého člena Paxu. "Federico, můj synu, jste si tím jistý? Jestli je to nutné, můžeme počkat ještě jeden den."
De Soya potřese hlavou. Hlava se mu točí od krásy a vznešenosti mše, které byl svědkem. Na jazyku ještě cítí dokonalou chuť Těla a Krve Kristova, cítí, jak k němu právě v tuto chvíli šeptá Kristus. Přesto má čistou mysl. "Jsem připravený," potvrdí. Za Oddim stojí jako tichý stín kapitánka Wu.
"To je dobře," potvrdí monsignore a ukáže hlavou k Otci Baggiovi. "Už nebudeme, Otče, potřebovat vaše služby. Děkuji vám."
Baggio přikývne, nepatrně se ukloní a bez dalších slov odchází. De Soya si naprosto jasně uvědomí, že toho vlídného kaplana vzkříšení už nikdy nespatří a vlna čisté lásky mu nažene do očí další slzy. Je rád, že je ukrývá tma. Ví, že se musí na setkání ovládat. Zauvažuje, kde se bude tak důležitá porada konat - v pověstmi opředeném apartmánu Borgia? V Sixtýnské kapli? Ve vatikánských kancelářích Svatého Oka? Možná v kancelářích Věcí Paxu, kterým se kdysi říkalo věž Borgia.
Monsignore Lucas Oddi se zastaví na vzdáleném konci zahrad a pokyne ostatním rukou ke kamenné lavičce, kde čeká další člověk. Otec de Soya si uvědomí, že sedícím mužem je kardinál Lourdusamy a porada se bude konat právě zde, v provoněných zahradách. Poklekne před monsignorem do štěrku a políbí prsten na jeho natažené ruce.
"Povstaňte," vyzve ho kardinál Lourdusamy. Je to mohutný člověk s kulatým obličejem a těžkými tvářemi, de Soya zaslechne v jeho hlubokém hlasu hlas Boha. "Posaďte se," nabádá ho kardinál.
De Soya se posadí na kamennou lavičku, ostatní zůstanou stát. Ve stínech po kardinálově levici sedí další muž. De Soya rozezná v nejasném světle uniformu Paxu, ale výložky nevidí. Matně zaznamená další lidi - nejméně jeden sedí a další stojí - v hlubších stínech altánku vlevo.
"Otče de Soyo," začne Simon Augustino kardinál Lourdusamy a kývne hlavou k sedícímu muži po své levici, "mohu vám představit Williama Lee Marusyna, admii.ila flotily?"
De Soya je okamžitě na nohou, salutuje a stojí v dokonalém pozoru. "Omlouvám se, admirále," procedí přes sevřené čelisti. "Nepoznal jsem vás, pane."
"Pohov," vyzve ho Marusyn. "Posaďte se, kapitáne."
De Soya znovu opatrně usedá. Přítomnost ostatních propaluje radostnou mlhu vzkříšení jako horké sluneční paprsky.
"Jsme s vámi spokojeni, kapitáne," začne admirál Marusyn.
"Děkuji vám, pane," zamumlá kapitán a znovu se podívá do stínu. Z altánku ho určitě sledují další.
"A proto," burácí kardinál Lourdusamy, "proto jsme vás pro tuto misi vybrali."
"Misi, Vaše Excelence?" ptá se de Soya. Z napětí a zmatku se mu točí hlava.
"Jako vždy budete sloužit Paxu a Církvi," pokračuje admirál a v nejasném světle se naklání kupředu. Svět Pacemu nemá žádný měsíc, ale hoří tady tak jasné hvězdy, že se de Soyovy oči přizpůsobí matnému světlu. Malý zvon svolává k

večerní bohoslužbě. Světla z budov Vatikánu lehce ozařují kopuli svatého Petera.
"Jako vždy," pokračuje kardinál, "podáte hlášení Církvi i zástupcům vojska." Mohutný muž udělá pauzu a podívá se na admirála.
"Jaká je má mise, Vaše Excelence? Admirále?" ptá se de Soya a neví, kterého muže oslovit. Marusyn je jeho přímý a nejvyšší nadřízený, ale hodnostáři Paxu většinou podléhají vysokým úředníkům Církve.
Ani jeden muž neodpoví, ale Marusyn pokyne hlavou kapitánce Margaret Wu, která stojí několik metrů od nich poblíž živého plotu. Představitelka Paxu rychle popojde a předá de Soyovi holokostku.
"Aktivujte ji," vyzve ho admirál Marusyn.
De Soya se dotkne spodní stěny malého keramického bloku. Nad kostkou se jako mlha zmaterializuje obraz holčičky.
De Soya projekcí otáčí, všímá si jejích tmavých vlasů, velkých očí a intenzivního pohledu. Dětská oddělená hlava a krk představují nejjasnější bod v temnotě vatikánských zahrad. Otec de Soya vzhlédne od holoprojekce a podívá se do očí kardinála a admirála.
"Její jméno… no, nejsme si jejím jménem tak jisti," vysvětluje kardinál Lourdusamy. "Jak vám připadá stará, Otče?"
De Soya se obrátí zpět k obrazu, zvažuje její věk a převádí ho na standardní roky. "Možná dvanáct?" hádá. Od doby, kdy byl tak starý, strávil mezi dětmi jen málo času. "Jedenáct? Standardních."
Kardinál Lourdusamy přikyvuje. "Bylo jí na Hyperionu jedenáct standardních, když před více než dvěma sty šedesáti standardními lety zmizela, Otče."
De Soya se vrátí pohledem k holoprojekci. Dítě je tedy pravděpodobně mrtvé - nedokáže si vzpomenout, jestli Pax před dvěma sty sedmdesáti sedmi lety dovezl Svátost vzkříšení na Hyperion. Je buď mrtvá, nebo určitě dospělá a znovuzrozená. Uvažuje, proč mu ukazují holoprojekci několik set let starého dítěte. Čeká.
"To dítě je dcerou ženy jménem Brawne Lamia," doplní admirál Marusyn. "Znamená to jméno pro vás něco, Otče?"
Znamená, ale de Soya si v tu chvíli nemůže vzpomenout proč. Pak se mu v mysli ozvou verše Kantosu a de Soya si vzpomene na ženu, poutníka jeho příběhu.
"Ano," potvrdí. "Vzpomínám si na to jméno. Byla jedním z poutníků s Jeho Svátostí během posledního putování před Pádem."
Kardinál Lourdusamy se nakloní vpřed a tlusté ruce opře o koleno. V místech, kde se světlo holoprojekce dotýká jeho róby, září rudá barva. "Brawne Lamia měla pohlavní styk s odporným stvořením," burácí kardinál. "S kybridem. Vyklonovaným člověkem, jehož mysl patřila k umělé inteligenci z Technojádra. Vzpomínáte na historii a zakázanou báseň?"
Otec de Soya zamrká. Přivedli ho snad do Vatikánu, aby se mu pomstili za to, že jako dítě Kantos četl? Ten hřích přiznal před sedmadvaceti lety, učinil pokání a nikdy tu zakázanou práci už nečetl. Teď se červená.
Kardinál Lourdusamy se chechtá. "To je v pořádku, můj synu. Tento zvláštní hřích spáchal v Církvi každý… zvědavost je tak silná, zakázané ovoce tak láká… tu zakázanou báseň jsme četli všichni. Vzpomínáte, že měla ta žena, Lamia, tělesný styk s kybridem Johna Keatse?"
"Mlhavě," souhlasí de Soya, pak rychle dodá, "Vaše Excelence."
"A víte, kdo John Keats byl, můj synu?"
"Ne, Vaše Excelence."
"Byl to básník z doby před Hidžrou," doplní kardinál burácejícím hlasem. Oblohu nad hlavou mu prořízne modré, plasmové ohony tří brzdících lodí Paxu. Na to, aby rozeznal značku a vybavení lodí, nemusí Otec kapitán de Soya ani vzhlédnout. To, že si na detaily básníkova jména ze zakázaného Kantosu nevzpomíná, ho nikterak neudivuje. Federico de Soya dával už jako chlapec přednost čtení o strojích a velkých vesmírných bitvách a poezie z doby před Hidžrou ho nebavila.
"Ta žena v rouhačské básni - Brawne Lamia - neměla jen pohlavní styk s odporným kybridem," pokračuje kardinál, "ale přivedla na svět jeho dítě."
De Soya pozvedne obočí. "Nevěděl jsem, že kybridi… myslím tím… myslel jsem, že jsou… no…"
Kardinál Lourdusamy se směje. "Byli sterilní?" doplňuje. "Jako androidi? Ne… obscénnosti typu UI vyklonovaly muže. A ten muž přivedl do jiného stavu tuto dceru Evinu."
De Soya přikyvuje, přestože by místo vyprávění o kybridech a androidech mohli probírat jednorožce a ptáka Noha. Takové věci kdysi existovaly. Pokud věděl, dnes už existovat nemohly. Myšlenky Otce kapitána de Soyi uhánějí. Snaží se vymyslet, co mají s ním proboha řeči o mrtvých básnících a těhotných ženách společného.
Jako by odpověděl na de Soyovu vnitřní otázku, promluví admirál Marusyn: "Tím dítětem je dívenka, jejíž obraz se před vámi vznáší, kapitáne. Když byl odporný kybrid zničen, narodilo se na planetě Hyperion Brawne Lamii toto dítě."
"Nebyla úplně… lidská," šeptá kardinál Lourdusamy. "Přestože bylo tělo jejího… otce… Keatsova kybrida… zničeno, osobnost jeho UI byla uchována v Schronově smyčce."
Předkloní se i admirál Marusyn, jako by se ta informace týkala pouze jejich trojice. "Věříme, že toto dítě komunikovalo s Keatsovou osobností uvězněnou v Schronově smyčce ještě před narozením," řekne tiše. "Jsme si téměř jisti, že bylo toto… ten plod… byl díky osobnosti kybrida ve spojení s Technojádrem."
De Soya ucítí touhu, aby se pokřižoval, a ignoruje ji. Četba, výuka a víra ho naučily, že bylo Technojádro převtělením zla, nejaktivnějším zosobněním Ďábla v historii moderního lidstva. Zničení Technojádra znamenalo záchranu nejen pro degradovanou Církev, ale pro samotné lidstvo. De Soya si pokouší představit, co by se lidská duše mohla naučit přímým kontaktem z těla zbavenou inteligencí přes duše.
"To dítě je nebezpečné," šeptá kardinál Lourdusamy. "Přestože bylo Pádem přenašečů Technojádro zničeno, přestože Církev už strojům bez duše skutečnou inteligenci nepovolila, toto dítě bylo naprogramováno jako agent padlých UI… agent Ďábla."

De Soya si mne tvář. Náhle se cítí velmi unavený. "Mluvíte, jako by byla pořád naživu," dodá tiše. "A pořád ještě dítě."
Jak kardinál Lourdusamy mění pozici, jeho hedvábná róba šustí. Hlas nabírá hrozivý baryton. "Žije," odpovídá. "Je ještě dítě."
De Soya se znovu obrací k holoprojekci holčičky, která se mezi nimi vznáší. Dotkne se kostky a obraz bledne. "Hibernace?" ptá se.
"Na Hyperionu jsou Časové hrobky," burácí Lourdusamy. "Jedna z nich - věc nazývaná Sfinga, na kterou si možná z básně či historie Církve vzpomenete - byla používána jako časový portál. Nikdo neví, jak funguje. Pro většinu lidí dokonce nefunguje vůbec." Kardinál se podívá na admirála, pak se znovu obrátí ke kněžikapitánovi před sebou. "Toto dítě ve Sfinze zmizelo nějakých dvě stě šedesát čtyři standardních let nazpět. V tu dobu jsme věděli, že je pro Pax nebezpečná, ale dorazili jsme o pár dnů později. Máme spolehlivé informace, že se za necelý standardní měsíc z hrobky vynoří… pořád ještě dítě. Pořád smrtelně nebezpečná pro Pax."
"Nebezpečná pro Pax…" opakuje de Soya. Ničemu nerozumí.
"Jeho Svátost toto nebezpečí předvídala," burácí kardinál Lourdusamy. "Náš pán uznal před téměř třemi staletími za vhodné hrozbu, kterou toto dítě reprezentuje, odhalit Jeho Svátosti a Svatý Otec se dal teď do pohybu, aby se s ní vypořádal."
"To nechápu," přiznává Otec kapitán de Soya. Holoprojekce zmizela, přesto vidí nevinný obličej dítěte pořád v představách. "Jak může být tato malá holčička hrozbou… tehdy nebo dnes?"
Kardinál Lourdusamy mačká de Soyovo předloktí. "Jako agent Technojádra bude působit jako virus zavedený do těla Kristova. Jeho Svátosti bylo odhaleno, že bude mít tato dívka sílu… sílu, která lidem nepatří. Jednou z těchto schopností je umění přesvědčit věřící, aby opustili světlo Božího učení, opustili spásu a sloužili Ďáblu."
De Soya přikyvuje, přestože pořád nerozumí. Předlokti ho začíná bolet od tlaku Lourdusamovy silné ruky. "Co žádáte ode mne, Vaše Excelence?"
Admirál Marusyn odpovídá tak hlasitě, že po všem šepotu a tichém hovoru de Soyu vyděsí. "V tuto chvíli," vyštěkne Marusyn, "jste uvolněn od vaší flotily, Otče kapitáne de Soyo. Od této chvíle je vaším úkolem najít a vrátit toto dítě… tu dívenku… do Vatikánu."
Kardinálovi se zdá, že zachytil v de Soyových očích strach.
"Můj synu," řekne, jeho hluboký hlas teď uklidňuje, "bojíte se, že můžete dítěti ublížit?"
"Ano, Vaše Excelence." De Soya přemýšlí, zda ho toto přiznání vyloučí ze služby.
Lourdusamyův dotek povoluje a mění se v přátelské sevření. "Buďte si, můj synu, jistý, že nikdo ve Svatém Oku… nikdo v Paxu… nikdo nechce té malé holčičce ublížit. Skutečně. Svatý Otec nám dal instrukce… vám dal instrukce… abyste považoval skutečnost, že nikdo dítěti neublíží, za druhou nejvyšší prioritu."
"Vaší první prioritou," doplňuje admirál, "je její návrat sem… na Pacem. Na velení Paxu zde ve Vatikánu."
De Soya přikyvuje a polyká. První otázkou v jeho myšlenkách je: Proč já? Ale nahlas říká: "Ano, pane. Rozumím."
"Dostanete odznak papežské autority," pokračuje admirál. "Můžete si vyžádat jakoukoliv materiální pomoc, spojence či personál, jaké vám mohou místní autority Paxu poskytnout. Máte nějaké dotazy?"
"Ne, pane." De Soyův hlas je pevný, ale v hlavě mu víří myšlenky. Odznak papežské autority mu dá větší moc, než mají planetární guvernéři Paxu.
"Přímo dnes budete poslán do systému Hyperionu," pokračuje admirál Marusyn stejným rychlým, věcným a přísným hlasem. "Kapitánko Wu?"
Vojenská pobočnice Paxu postupuje vpřed a podává de Soyovi rudý aktivní disk. Oteckapitán přikyvuje, ale myšlenky mu ječí. Dnes do systému Hyperionu… loď kurýr typu archanděl! Znovu zemřít. Bolest. Ne, Ježíši Kriste, můj Pane. Odejmi ode mne kalich hořkosti!
"Budete řídit naši nejnovější a nejlepší loď, kapitáne," dodává Marusyn. "Je podobná té, jež vás přivezla do systému Pacemu, ale uveze šest pasažérů. Je vyzbrojena jako bývalé bitevní lodě a má automatický oživovací systém."
"Ano, pane," souhlasí de Soya. Automatický oživovací systém? pomyslí si. To znamená svátost poskytovanou strojem?
Kardinál Lourdusamy ho znovu pohladí po ruce. "Systém robotů je politováníhodný, můj synu. Ale taková loď vás může odvést na místo, kde neexistuje ani Pax ani Církev. Nemůžeme vám vzkříšení odepřít jen proto, že se ocitnete mimo dosah Božích služebníků. Buďte si jistý, můj synu, že vybavení na vzkříšení požehnal osobně Svatý Otec a vybavil ho svatým záznamem, jaký by poskytla skutečná mše za vzkříšení."
"Děkuji vám, Vaše Excelence," mumlá de Soya. "Ale pořád nechápu… místa mimo dosah Církve… neříkal jste, že mám putovat na Hyperion? Nikdy jsem tam nebyl, ale věřil jsem, že je tento svět členem…"
"Patří k Paxu," přerušuje ho admirál. "Ale pokud nebude zajetí úspěšné…" Udělá pauzu. "Záchrana toho dítěte… pokud ji z nepředvídaných důvodů budete muset sledovat na jiné světy, do jiných systémů… považovali jsme pro vás automatický oživovací tank za nejlepší věc."
De Soya poslušně a zmateně sklání hlavu.
"Ale věříme, že to dítě na Hyperionu najdete," pokračuje admirál Marusyn. "Až na ten svět dorazíte, představíte se a ukážete papežský odznak velitelcej)ozemních sil BarnesAvneové. Velitelka ovládá brigádu Švýcarské gardy, kterou jsme na Hyperion přemístili. Po příletu budete těmto mužům velet."
De Soya zamrká. Velet brigádě Švýcarské gardy? Jsem kapitánem flotily bojových lodí! Nevím, jak pozemní síly ovládat!
Admirál Marusyn se směje. "Chápeme, že se to trochu vymyká vašim běžným povinnostem, Otče kapitáne de Soyo, ale buďte si jistý, že je status velitele nezbytný. Velitelka BarnesAvneová bude neustále spravovat pozemní síly, ale je

třeba, aby byly k záchraně tohoto dítěte použity všechny možné zdroje."
De Soya si odkašle. "Co se stane… říkáte, že neznáme její jméno? Myslím to dítě."
"Než zmizela," burácí kardinál Lourdusamy, "říkala si Aenea. A pokud jde o to, co se s ní stane, znovu vás ujistím, můj synu, že jí chceme zabránit infikovat Tělo Boží a Pax, ale uděláme to, aniž bychom ji zranili. Naše mise… vaše mise… je skutečně záchranou dětské nesmrtelné duše. Svatý Otec na to osobně dohlédne."
De Soya zaslechne v kardinálově hlase tón, jež mu oznámí, že je schůzka u konce. Oteckapitán se postaví a ucítí, jak se v něm pocity vzkříšení pohybují jako závrať. Musím během jednoho dne znovu zemřít!
Ještě cítí radost, ale přesto se mu chce plakat.
Admirál Marusyn také stojí. "Otče kapitáne de Soyo, vaše přiřazení k této misi platí, dokud mi dítě nedodáte sem, na vatikánské vojenské velení."
"Jsme si jistí, že to bude během několika týdnů," burácí kardinál Lourdusamy a zůstává sedět.
"Je to velká a hrozná zodpovědnost," dodá admirál. "Musíte využít každý zbytek vlastní víry a schopností, musíte naplnit přání Jeho Svátosti a přivést to dítě bezpečně do Vatikánu - než se destruktivní virus její naprogramované zrady rozšíří mezi bratry a sestry v Kristu. Víme, že nás nenecháte na holičkách, Otče kapitáne de Soyo."
"Děkuji vám, pane," dodá de Soya a znovu ho napadne: Proč já? Poklekne, aby políbil kardinálův prsten, postaví se a uvědomí si, že admirál ustoupil do tmy altánku mezi ostatní strnulé stíny.
Monsignore Lucas Oddi a kapitánka Paxu Margaret Wu se postaví kolem de Soyi a doprovodí ho ze zahrady. V tu chvíli (jeho mysl se pořád zmateně potácí v šoku, srdce mu divoce buší v hrůze před důležitou službou, jaká ho čeká) se Otec kapitán de Soya obrátí a spatří, jak se nad kopulí Svatého Petra a střechami Vatikánu zvedá plasmový ocas vesmírného korábu. Okolí i zahradu ozáří puls modrého plamenu. Na chvíli jasně spatří postavy v kulatém stínu altánku, jak je osvítí modré světlo plasmy. Stojí tam admirál Marusyn. Už se od de Soyi odvrátil. Stejně tak dva bojovníci Švýcarské gardy ve válečném brnění, zbraně na šipky opřené o rameno. Ale světlo ozáří na okamžik i sedící postavu, která bude de Soyu pronásledovat ve snech příštích let.
Na zahradní stoličce tam sedí (smutné oči pevně upřené na de Soyovu ustupující postavu, vysoké obočí a smutný výraz, který na chvíli jasně ozářila modrá plasma) Jeho Svátost, Papež Julius XIV, Svatý Otec pro více než šest set miliard věncích Katolíků, skutečný vládce čtyř set miliard duší širokého Paxu, muž, který právě vyslal Federica de Soyu na osudnou cestu.
Kapitola 10

Bylo ráno po našem banketu a znovu jsme se ocitli ve vesmírné lodi. Dovnitř mě doprovázel android A. Bettik. Prošli jsme pohodlnějším tunelem, který spojuje obě věže. Martin Silenus se zúčastnil jako hologram. Holografický obraz byl zvláštní, neboť starý básník zařídil, aby přenašeč lodního počítače předvedl jeho mladší já - starého satyra, který stojí na vlastních nohou a na hlavě se špičatýma ušima rostou vlasy.
Podíval jsem se na básníka v červenohnědé pláštěnce, blůze s dlouhými rukávy, balónovými kalhotami a nakloněným baretem a uvědomil jsem si, jaký to musel být frajer v době, kdy takové oblečení patřilo k módě. Pozoroval jsem Martina Silenuse, takového, jak jistě vypadal v době, kdy se před třemi stoletími vrátil jako poutník na Hyperion.
"Chcete mě jen okukovat jako nějaký hlupák," ozval se holografický obraz, "nebo hodláte dokončit tu hloupou návštěvu, abychom mohli začít s naší věcí?" Stařík trpěl buď kocovinou z vína předešlé noci, nebo nabyl tolik zdraví, že působil ještě nepříjemnějším dojmem než obvykle.
"Veďte mě," vyzval jsem ho.
Z tunelu jsme vystoupili lodním výtahem k dolní přechodové komoře. Stoupajícími úrovněmi mě prováděl A. Bettik a básníkova holoprojekce. Místnost s motorem a nepochopitelnými přístroji, sítí trubek a kabelů, pak chladné spací patro - čtyři lehátka pro hibernaci v super chladných boxech (zjistil jsem, že jedno z nich chybí, protože si ho Martin Silenus odnesl k sobě). Pak střední chodba s přechodovou komorou, kudy jsem vstoupil minulý den - "dřevěné" zdi ukrývaly množství úschovných prostorů, kde byly uloženy věci jako skafandry, vozidla do každého terénu, létající motocykly a dokonce starodávné zbraně. Následoval obývací pokoj s klavírem Steinway a holokomorou. Pak vzhůru po točitém schodišti k místu, kterému A. Bettik říkal "navigační místnost" - skutečně jsem rozeznal kout s několika elektronickými navigačními přístroji. Ale mnohem víc mi připomínal knihovnu plnou knih. Skutečných knih, tištěných knih. A několik gaučů a lehátek vedle oken v trupu lodi. Konečně jsme po schodech vystoupili do špičky lodi, kterou tvořila jednoduchá kulatá ložnice s jedinou postelí uprostřed.
"Konzul tady rád pozoroval počasí, zatímco poslouchal hudbu," poučil mne Martin Silenus. "Lodi?"
Oblá zeď kruhové místnosti zprůhledněla stejně jako oblouk nad námi. Spatřili jsme pouze tmavé kameny vnitřních zdí věže, ale shora k nám dopadlo přes prohnilou střechu sila profiltrované světlo. Místnost náhle naplnila tichá hudba. Piano bez doprovodu, stará a strašidelná melodie.
"Czerchyvik?" hádal jsem.
Starý básník si odfrkl. "Rachmaninov." Náhle se zdálo, jako by rysy satyra v matném světle vybledly. "Uhádnete, kdo hraje?" Naslouchal jsem. Jednalo se o velmi dobrého hráče. Netušil jsem, o koho se jedná.
"Konzul," doplnil A. Bettik. Android hovořil velmi potichu.
Martin Silenus zavrčel: "Mozku… zatemnit." Zdi byly náhle znovu pevné. Holoprojekce starého básníka zmizela z místa u zdi a rozhořela se poblíž točitých schodů. Dělal to neustále, bylo to nepříjemné. "No, jestli jsme s tou pitomou prohlídkou skončili, jdeme dolů do obývacího pokoje a vymyslíme, jak přechytračit Pax."
Inkoust na papíře. Na lesklém povrchu klavíru ležely rozevřené starodávné mapy. Kontinent Orla roztahoval křídla přes klávesy, hlava Koně se zvedala na další mapě nad ním. Holoprojekce Martina Silenuse došla na silných nohou ke klavíru a zabodla prst do míst, kde by nás mělo pozorovat koňské oko. "Tady," vykřikl. "A tady." Nehmotný prst

nevydal na papíru žádný zvuk. "Papež má svý blbý jednotky na celé čáře od pevnosti Chronos tady" nehmotný prst se zabodl do místa, kde dosahoval Uzdový hřbet nejvýchodnějšího bodu za okem - "až k čumáku. Tady, v prokletém městě Smutného krále Billyho, mají vznášedla." Prst zaťukal tiše na místo pouhých pár kilometrů severozápadně od Údolí Časových hrobek - "a do samotného Údolí nacpali Švýcarskou gardu."
Podíval jsem se na mapu. Východní čtvrtina Koně byla s výjimkou opuštěného Města básníků a Údolí prázdnou pouští, kam nikdo (kromě jednotek Paxu) nevstoupil víc jak dvě století. "Jak víte, že tam jsou Švýcarské gardy?" zeptal jsem se.
Satyr pozvedl obočí: "Mám své zdroje," podotkl.
"Znají vaše zdroje rozmístění a zbraně?"
Holoprojekce vydala zvuk, jako by se stařík chystal odplivnout na koberec. "Rozmístění znát nepotřebuju," vyštěkl. "Stačí říct, že mezi vámi a Sfingou, kudy zítra vykročí Aenea, stojí třicet tisíc vojáků. Tři tisíce z nich patří ke Švýcarské gardě. Jak se tedy přes ně dostanete?"
Chtěl jsem se hlasitě rozesmát. Pochyboval jsem, že by se celá Domácí garda Hyperionu i se vzdušnou a vesmírnou podporou "dostala" přes půltucet Švýcarských gardistů. Jejich zbraně, výcvik a defenzivní systémy byly tak dobré. Místo smíchu jsem znovu začal studovat mapu.
"Říkáte, že se letadla zvedají z Města básníků… znáte jejich typ?"
Básník pokrčil rameny. "Bojové letouny. EMV tady samozřejmě stojí za hovno, takže dovezli letadla se starým pohonem. Asi tryskáče."
"Reakční, pulzní nebo vzdušné?" zeptal jsem se. Snažil jsem se, aby to vypadalo, že vím, o čem mluvím, přestože se má vojenská příprava v Domácí gardě koncentrovala na rozebírání zbraně, čištění zbraně, střelbu ze zbraně, pochod nepříjemným počasím s mokrou zbraní a pokusy na pár hodin usnout, zatímco jsem pochodoval, čistil a rozebíral. Pokusy, abych při spánku neumrzl a snaha udržet hlavu dole, aby mě nezabil ostřelovač na Medvědici.
"Co na typech letadel sakra záleží?" zavyl Martin Silenus. Ztráta tří století mu určitě na vlídnosti nedodala. "Jsou to vojenský letadla. Zaměřili jsme je… Lodi? Jakou to létaly kurva rychlostí, když jsme je naposledy měřili?"
"Tři machy," odpověděla loď.
"Tři machy," zopakoval básník. "Dost rychlé na to, aby se sem přihnali, rozbombardovali to tady a vrátili se zpátky na severní kontinent, než jim zteplá pivo."
Vzhlédl jsem od mapy. "Chtěl jsem se zeptat," vysvětloval jsem, "proč to neudělají?"
Básník ke mně obrátil hlavu. "Proč neudělají co?"
"Nedoletí sem, nerozbombardujou to tady a nevrátí se domů, než jim zteplá pivo," odpověděl jsem. "Představujete pro ně hrozbu. Proč vás tolerují?"
Martin Silenus zavrčel. "Jsem mrtvý. Věří, že jsem mrtvý. Jak by mohl mrtvý člověk pro někoho představovat hrozbu?"
Vzdychl jsem a obrátil se zpět k mapě. "Na orbitu musí být vojenská loď, ale asi nevíte, jaké plavidlo ji sem eskortovalo?"
K mému překvapení odpověděla loď. "Vojenská loď je tři sta tisíc tun těžká hyperprostorová loď typu Akira," ozval se tichý hlas. "Eskortovaly ji dvě standardní plavidla třídy Pax - svatý Antonín a svatý Bonaventura. Vysoko na orbitu čeká také K3 loď."
"Co sakra znamená Ktři lod?" zavrčel básníkův hologram.
Podíval jsem se na něj. Jak může někdo žít tisíc let a nenaučit se tak základní věci? Básníci byli zvláštní. "Komandování, komunikace, kontrola," doplnil jsem.
"Takže je tam nahoře SOB Paxu, co to tady má na starosti?" zeptal se Silenus.
Masíroval jsem si tvář a zíral na mapu. "Ne tak docela," dodal jsem. "Bude tam velitel speciální vesmírné jednotky, ale velitel operací bude možná na zemi. Pax trénuje své velitele na kombinované operace. S tolika přítomnými Švýcarskými gardisty to bude mít na zemi na starosti někdo důležitý."
"Dobrá," souhlasil básník. "Jak se přes ně dostanete a vytáhnete naši malou přítelkyni?"
"Promiňte," ozvala se loď, "ale na orbitu je ještě jedno plavidlo. Dorazilo asi před třemi týdny standardního času a vypustilo do Údolí Časových hrobek přistávací modul."
"Jaký typ lodě?" zeptal jsem se.
Následovalo krátké zaváhání. "Nevím," přiznala loď. "Konfigurace mi připadá zvláštní. Malá… snad pro kurýra… ale pulzní motor je… divný."
"Zřejmě se jedná skutečně o kurýra," oznámil jsem Silenusovi. "Chudáka nacpali na celé měsíce do hibernace a zaplatil léta časového dluhu jen proto, aby doručil nějakou zprávu, kterou zapomnělo Velení Paxu místnímu veliteli předat, než odletěl či odletěla."
Básníkova holografická ruka znovu přejela po mapě. "Držte se otázky. Jak těm zkurvysynům vyfoukneme Aeneu?"
Ustoupil jsem od klavíru. Když jsem promluvil, můj hlas odrážel vztek. "Jak to mám kurva vědět? Vy jste člověk, co měl na plán toho pitomého útěku dvě a půl století." Zamával jsem rukou a ukázal na loď. "Předpokládám, že tahle věc představuje náš lístek na útěk před vojenskými plavidly." Udělal jsem pauzu. "Lodi? Dokážeš při Cplus přechodu předhonit vojenskou loď Paxu?" Veškeré Hawkingovy motory samozřejmě po překonání rychlosti světla poskytovaly stejnou pseudorychlost, takže náš útěk a přežití (nebo polapení a destrukce) závisely na úprku ke kvantovému bodu.
"Ach, ano," potvrdila loď okamžitě. "Postrádám části vzpomínek, ale vím, že mě Konzul během návštěvy kolonie Vyvrženců upravil."
"Kolonie Vyvrženců?" zopakoval jsem hloupě. I přes veškerou logiku mi přejel mráz po zádech. Vyrůstal jsem ve strachu před další invazí Vyvrženců. Vyvrženci představovali skutečné bubáky.
"Ano," souhlasila loď a v jejím tónu se ozvala pýcha. "Dokážeme vyvinout Cplus rychlost téměř o třiadvacet procent

rychleji než koráb Paxu."
"Mohou tě rozstřílet na polovinu AJ," namítl jsem, neboť mě to nikterak nepřesvědčilo.
"Ano," souhlasila loď. "Není se čeho bát… pokud vystartujeme o patnáct minut před nimi."
Obrátil jsem se a zamračil se na holoprojekci a tichého androida. "To je skvělé," souhlasil jsem. "Pokud je to pravda. Ale v tom, jak dostat dívku do lodi a loď z Hyperionu s patnáctiminutovým náskokem, mi to moc nepomůže. Vojenské lodě budou v takzvaném BPO - bojová připravenost na orbitu. Jedna či víc lodí budou neustále číhat nad Koněm, další budou hlídat každý čtvereční metr vesmíru od atmosféry po vzdálenost sto světelných minut. Třicet kilometrů nad povrchem přebírá zodpovědnost vojenská vzdušná patrola - nejspíš pulzní bojové letouny třídy Škorpión, jež se dokážou, pokud je to nutné, zvednout až na dolní orbit. Ani vesmírná, ani vzdušná patrola naši loď nenechá poletovat na obrazovkách ani patnáct vteřin, natož pak patnáct minut."
Podíval jsem se na mladší verzi stařík ova obličeje. "Pokud tady není ještě něco, co mi zapíráte. Lodi? Vybavili Vyvrženci loď určitou kouzelnou technologií? Neviditelným štítem nebo něčím takovým?"
"Nejsem si ničeho takového vědom," odpověděla loď. Po chvíli dodala. "To není možné, že?"
Ignoroval jsem ho. "Podívejte," oslovil jsem Martina Silenuse. "Rád bych vám pomohl tu dívku dostat"
"Aeneu," doplnil stařík.
"Rád bych Aeneu před těmi chlápky zachránil, ale pokud je tak důležitá, jak říkáte, pro Pax… myslím tím, tři tisíce Švýcarských gardistů, můj ty Bože… neexistuje způsob, jak se z Údolí Časových hrobek dostat na vzdálenost pět set kilometrů. Ani s tak skvělou lodí."
I přes holografické zkreslení jsem v Silenusových očích spatřil pochybnosti, takže jsem pokračoval: "Myslím to vážně," řekl jsem. "I kdyby tady nehlídali vesmírný a vzdušný prostor, kdyby tady chyběly vesmírné koráby, letouny a vzdušný radar, je tady Švýcarská garda. Tím chci říct" - zjistil jsem, že svírám ruce v pěst - "tihle chlapi jsou smrtelně nebezpeční. Trénují je pro práci v pěti a každý z nich dokáže takovouhle loď sejmout."
Satyr pozvedl v překvapení nebo pochybách obočí.
"Poslouchejte," pokračoval jsem. "Lodi?"
"Ano, M. Endymione?"
"Máš ochranné štíty?"
"Ne, M. Endymione. Mám vylepšené silové pole Vyvrženců, ale to slouží pouze civilním účelům."
Nevěděl jsem, co "vylepšené silové pole Vyvrženců" znamená, ale pokračoval jsem. "Dokáže zastavit laser CPB či kopí standardního korábu?"
"Ne," přiznala loď.
"Dokážeš zastavit Cplus nebo konvenční kinetická torpéda?"
"Ne."
"Dokážeš je předhonit?"
"Ne."
"Dokážeš zabránit vstupu cizí jednotky?"
"Ne."
"Máš nějaké útočné či obranné schopnosti, aby ses vypořádal s válečnými plavidly Paxu?"
"Pokud člověk nepočítá šílený úprk, M. Endymione, pak zní odpověď ne," přidala loď.
Znovu jsem se podíval na Martina Silenuse. "Jsme v prdeli," zašeptal jsem. "I kdybych dívku našel, chytí mě i s ní."
Martin Silenus se usmál. "Možná ne," vydechl. Hlavou pokynul A. Bettikovi, android vystoupil po točitých schodech do horního podlaží a za necelou minutu se vrátil. Nesl něco srolovaného.
"Jestli je to tajná zbraň," pokračoval jsem, "ať je sakra dobrá."
"Je," souhlasila holoprojekce básníka s úšklebkem. Znovu pokýval hlavou a A. Bettik věc rozvinul.
Byl to koberec. Méně než dva metry dlouhý a víc jak metr široký. I přes roztřepenou a vybledlou látku jsem rozeznal složité vzory a designy. Vpletená zlatá vlákna pořád žhnula jako…
"Můj ty Bože," vydechl jsem. Ta myšlenka do mě narazila jako pěst na solar plexus. "Hawkingův koberec."
Holoprojekce Martina Silenuse si odkašlala, jako by si chtěla odplivnout. "Žádný hawkingův kobereček," zavrčel. "Skutečný hawkingův koberec."
O krok jsem ustoupil. Ta věc byla skutečnou legendou a já na ni málem stoupl.
Hawkingových koberců kdysi existovalo jen několik set a tento byl první - stvořil ho lepidopterista a legendární vynálezce EMsystémů ze Staré Země jménem Vladimír Sholokov. Krátce po zničení Staré Země. Sholokovovi bylo už sedmdesát standardních let a zamiloval se do mladé sestřenice jménem Alotila. Aby získal její lásku, stvořil tento létající koberec. Mladá dívka stařík a po vášnivé epizodě odkopla a Sholokov se pouhých pár týdnů po dotažení současně používaného Hawkingova motoru zabil. Koberec se na celá staletí ztratil… dokud ho nekoupil Mike Osho na Carvnalském tržišti a neodvezl ho na MauiDohodu, kde ho použil s přítelem Merinem Aspicem. Ten příběh se změnil v další lásku, která vstoupila do legend - láska Merina a Siri. Tento druhý příběh samozřejmě vstoupil do Kantosu Martina Silenuse, a pokud se dalo jeho vyprávění věřit, byla Siri babičkou Konzula. Podle Kantosu použil Konzul Hegemonie stejný hawkingův koberec, aby v poslední legendě překonal Hyperion - slavný Konzulův let z Keatsu z Údolí Časových hrobek, kdy osvobodil právě tuto loď a odletěl k ní zpět k Hrobkám.
Klesl jsem na jedno koleno a s bázní se starožitnosti dotkl.
"Ježíši H. Kriste," vydechl Silenus. "Je to jen blbej koberec a ještě k tomu hnusnej. Domů bych si ho nedal k ničemu se nehodí."
Vzhlédl jsem.
"Ano," zašeptal A. Bettik. "Je to stejný hawkingův kobereček."

"Ještě létá?" zeptal jsem se.
A. Bettik poklesl vedle mě na koleno, natáhl ruku s modrými prsty a zaťukal na složitý vzor. Hawkingův koberec se zvedl a zůstal viset deset centimetrů nad podlahou. Byl tvrdý jako prkno.
Zavrtěl jsem hlavou. "Nikdy jsem to nechápal… EM systémy na Hyperionu kvůli zvláštnímu magnetickému poli nefungují…"
"Nefungují velké EM systémy," vykřikl Martin Silenus.
"EMV. Levitační vlečné lodě. Velké věci. Koberec funguje. A vylepšili ho."
Pozvedl jsem obočí. "Vylepšili?"
"Znovu Vyvrženci," ozvala se loď. "Moc dobře si na to nevzpomínám, ale když jsme je dvě a půl století nazpět navštívili, hráli si se vším možným."
"Jasně," souhlasil jsem. Postavil jsem se a šťouchl do legendárního koberce chodidlem. Odrazilo se, jako bych narazil na pevnou pružinu, ale koberec zůstal viset ve vzduchu. "Dobrá," souhlasil jsem. "Máme hawkingův koberec Merina a Siri… jestli si na příběh správně vzpomínám… dokáže letět nějakých dvacet klicků za hodinu…"
"Maximální rychlost je dvacet šest kilometrů za hodinu," doplnil A. Bettik.
Přikývl jsem a znovu šťouchl do zvednutého koberce. "Šestadvacet klicků za hodinu s dobrým větrem," dodal jsem. "A jak je odtud Údolí Časových hrobek daleko?"
"Tisíc šest set osmdesát devět kilometrů," doplnila loď.
"A kolik máme času, než Aenea projde Sfingou?" zeptal jsem se.
"Dvacet hodin," odpověděl Martin Silenus. Mladší obraz ho musel unavit, neboť teď holoprojekce předváděla stařík v létajícím křesle, jak jsem ho spatřil minulou noc.
Podíval jsem se na náramkové hodinky. "Už je pozdě," řekl jsem. "Měl jsem vyrazit už před pár dny." Vrátil jsem se ke klavíru. "A co kdybych tak učinil? Toto je naše tajná zbraň? Nese nějaké super obranné pole, které mě… a dívku… uchrání před kopím a kulkami Švýcarské gardy?"
"Ne," odvětil A. Bettik. "Nemá žádné obranné schopnosti kromě silového pole, které odráží vítr a drží cestující na místě."
Pokrčil jsem rameny. "Co tedy udělám… odnesu koberec do Údolí a navrhnu Paxu obchod - jeden starý hawkingův kobereček za to dítě?"
A. Bettik pořád klečel u vznášejícího se koberce. Vytrvale hladil modrými prsty vybledlou látku. "Vyvrženci ho upravili, takže má víc energie. Vydrží až tisíc hodin."
Přikývl jsem. Ohromující supravodičová technologie, ale naprosto nevhodná.
"A teď létá rychlostí víc jak tři sta kilometrů za hodinu," pokračoval android.
Kousl jsem se do rtu. Takže se tam mohu zítra dostat. Pokud chci strávit na létajícím koberci pět a půl hodiny. A pak co?
"Myslel jsem, že ji musíme dostat pryč v této lodi," namítl jsem. "Dostat ji ze systému Hyperionu a všechno to…"
"Ano," souhlasil Martin Silenus. Náhle měl hlas stejně unavený jako stárnoucí obraz. "Ale nejprve ji musíte dostat do lodě."
Odstoupil jsem od klavíru, postavil se na točité schodiště, obrátil se k androidovi, holoprojekci a vznášejícímu se koberci. "Vy dva to prostě nechápete, co?" vyštěkl jsem, hlas silnější a ostřejší, než jsem zamýšlel. "Je to Švýcarská garda! Jestli si myslíte, že mě ten blbej koberec uchrání před jejich radarem, detektory pohybu a ostatními senzory, pak jste zešíleli. Budu jen tak sedět na plácající se kachně, co letí tři sta klicků za hodinu. Věřte mi, že pěšáci Švýcarské gardy tu věc sestřelí za jednu nanosekundu. A co potom vzdušná obrana a plavidla na orbitu?"
Udělal jsem pauzu a zašilhal jejich směrem. "Pokud… tady není ještě něco, o čem jste mi neřekli…"
"Samozřejmě je," přiznal Martin Silenus a vykouzlil unavený úsměv satyra. "Samozřejmě je."
"Vypustíme hawkingův koberec z okna věže," převzal štafetu A. Bettik. "Musíte se naučit, jak s ním zacházet."
"Teď?" zeptal jsem se náhle tichým hlasem. Cítil jsem, jak mi začíná bušit srdce.
"Teď," souhlasil Martin Silenus. "Až ve tři nula nula zítra vyrazíte, musíte ho dokonale ovládat."
"Vyrazím?" zašeptal jsem. Zíral jsem na vznášející se, legendární koberec a zažil sílící pocit, který křičel - JE TO SKUTEČNOST… MOŽNÁ ZÍTRA ZEMŘU.
"Ano," doplnil Martin Silenus.
A. Bettik hawkingův kobereček deaktivoval a sroloval. Sledoval jsem ho dolů po kovových schodech, do chodby ke schodišti ve věži. Otevřeným oknem dovnitř proudilo jasné sluneční světlo. Můj ty Bože, napadlo mě, jak android koberec roztáhl na kamennou římsu a znovu ho aktivoval. Ke kamenům dole se táhl dlouhý sráz. Můj ty Bože, pomyslel jsem si znovu. V uších jsem slyšel bušení pulzu. Po holoprojekci starého básníka nebylo ani vidu.
A. Bettik mi pokynul, abych na zvednutý hawkingův koberec nastoupil. "Při prvním letu budu s vámi," uklidnil mě android tiše. Na vrcholu blízkého stromu chalmy rozčeřil vánek listí.
Můj ty Bože, pomyslel jsem si naposledy, vyšplhal na římsu a přelezl na hawkingův koberec.
Kapitola 11

Přesně dvě hodiny předtím, kdy se má dítě podle plánu vynořit ze Sfingy, se rozezní ve velícím skimmeru Otce kapitána de Soyi poplach.
"Letecký kontakt, směr nulasedmdva, severní, rychlost dvě stě sedmdesát čtyři kličky, výška čtyři metry," ozve se hlas operátora obranných systému BPO z Klodě šest set kilometrů nahoře. "Vzdálenost k vetřelci pět set sedmdesát klicků."
"Čtyři metry?" opakuje de Soya a dívá se na velitelku BarnesAvneovou, která sedí naproti němu uprostřed skimmeru u konzole CIC.

"Snaží se pomalu a nízko uniknout zaměření," říká velitelka. Je to malá žena s bledou pokožkou a rudými vlasy. Má však na sobě bojovou helmu, takže toho je z její pokožky a vlasů vidět jen málo. De Soya u ní za tři týdny nespatřil jediný úsměv. "Taktické hledí," pokračuje velitelka. De Soya ji napodobí a pustí ho.
Tečka je patrná poblíž jižního cípu Koně a postupuje od pobřeží k severu. "Proč jsme to neviděli předtím?" ptá se de Soya.
"Mohlo to právě vystartovat," odpoví BarnesAvneová. Kontroluje bojové doplňky na taktickém displeji. Po první těžké hodině, kdy musel de Soya ukázat papežský odznak, aby ji přesvědčil, že má velení elitních jednotek Paxu předat obyčejnému lodnímu kapitánovi, s ním BarnesAvneová dokonale spolupracuje. De Soya jí samozřejmě přenechal obyčejné operace. Mnoho velitelů Švýcarské gardy věří, že je de Soya pouze papežským pomocníkem. De Soya se o to nestará. Zajímá ho to dítě, ta dívka. A pokud budou pozemní síly řízeny dobře, detaily nejsou důležité.
"Žádný vizuální kontakt," pokračuje velitelka. "Dole je prachová bouře. Dorazí sem před hodinou S."
"Hodina S" říkali vojáci už celé měsíce otevření Sfingy. Že je cílem veškerého snažení malé dítě, vědělo jen několik velitelů. Švýcarské gardy nereptají, ale výsadek v takové provincii, daleko od akce, v písčitém a nepřátelském prostředí, mohl ocenit jen málokdo.
"Kontakt na severu, jednasedmdvě, nynější rychlost dvapětdevět klicků, výška tři metry," konstatuje Ktři dispečer. "Vzdálenost pět set sedmdesát kilometrů."
"Je čas, abychom to sundali," řekne velitelka BarnesAvneová do velitelského kanálu, který spojuje pouze ji a de Soyu. "Doporučení?"
De Soya vzhlédne. Skimmer se naklání kjihu. Venku žhne oko kudlanky, horizont se naklání a tisíc metrů pod nimi mizí bizarní Časové hrobky Hyperionu. Oblohu na jihu představuje matný, hnědožlutý pruh. "Máme použít kopí z orbitu?" ptá se de Soya.
BarnesAvneová přikyvuje, ale dodá: "Víte, jak lodě fungují. Pošleme tam jednotku." Boží rukavicí se dotkne rudých teček na jižním cípu obranného perimetru. "Seržante Gregorie?"
Přehodila se na paprsek taktického kanálu.
"Velitelko?" Seržant má hluboký a vážný hlas.
"Monitorujete vetřelce?"
"Potvrzuji, velitelko."
"Zaměřte ho, identifikujte a zničte, seržante."
"Potvrzuji, velitelko."
De Soya sleduje, jak se K3 kamery zaměřují na jižní poušť. V dunách se náhle objeví pět lidských postav. Zvedají se nad oblak prachu, jejich chameleonní polymery blednou. Na běžném světě by k letu použily trysky EM, na Hyperionu mají větší reaktivní batohy. Pětice se rozdělí do vzdálenosti několika set metrů a rychle zamíří z prašného oblaku kjihu.
"IČ," říká BarnesAvneová a obraz se mění na infračervené pole, kterým je sleduje v houstnoucím oblaku. "Zesvětlete cíl," říká. Obraz se posunuje kjihu, ale cíl je vidět jako pouhý pruh tepla. "Malé," vydechne velitelka.
"Letadlo?" Otec kapitán de Soya je na vesmírný taktický přenos zvyklý.
"Moc malé, pokud se nejedná o nějaký motorem poháněný parakluzák," odvětí BarnesAvneová. V tónu jejího hlasu není slyšet žádné napětí.
De Soya sklopí hlavu. Skimmer mine jižní konec Údolí Časových hrobek a zrychlí. Prachová bouře tvoří zlatohnědý pruh na obzoru před nimi.
"Vzdálenost setkání sto osmdesát kliček," ozve se lakonický hlas seržanta Gregoria. De Soyovo hledí se spojí s velitelkou a společně sledují pohled seržanta Švýcarské gardy. Nic. Jednotka se vznáší rozvířeným pískem tak hustým, že má okolní vzduch barvu noci.
"Reakční batohy se zahřívají," ozve se další vyrovnaný hlas. De Soya kontroluje záznam. Desátník Kee. "Písek nám leze do trubek," pokračuje desátník.
De Soya se podívá přes hledí na velitelku BarnesAvneovou. Moc dobře, že se velitelka musí rozhodnout další minuta strávená v oblaku mraku srazí jednoho, možná víc vojáků z oblohy a přinese jim smrt. Nezdar při identifikaci vetřelce může přinést později potíže.
"Seržante Gregorie," promluví kapitánka, hlas pevný jako skála. "Okamžitě vetřelce sundejte."
Na komunikačním kanálu následuje krátká pauza. "Velitelko, můžeme tady ještě chvíli vydr…" začne seržant. De Soya slyší na pozadí mužova hlasu kvílení prachové bouře.
"Okamžitě ho sundejte, seržante," říká BarnesAvneová.
"Potvrzuji."
De Soya se přepne do širokého taktického prostoru a vzhlíží ke kapitánce, která ho sleduje. "Myslíte, že je to lest?" zeptá se kapitánka. "Snaha odvést naši pozornost, aby mohl někde jinde proniknout skutečný vetřelec?"
"Možná," potvrdí de Soya. Z displeje vyčte, že kapitánka uvedla celou oblast do pohotovosti páté úrovně. Šestá úroveň znamená boj.
"Podíváme se," řekne kapitánka ve chvíli, kdy Gregoriovi vojáci vystřelí.
Prachová bouře tvoří rozvířený sud písku a elektřiny. Jejich energické zbraně jsou na sto sedmdesát pět kilometrů nespolehlivé. Gregorius zvolí déšť ocelových šipek a osobně ho odpálí. Šipky zrychlují až na šest machu. Vetřelec neuhýbá ze své dráhy.
"Zřejmě nemá žádné senzory," komentuje vývoj BarnesAvneová. "Letí naslepo. Je naprogramovaný."
Šíp míjí horký cíl a detonuje ve vzdálenosti třiceti metrů. Připravená nálož posílá vetřelci do cesty dvacet tisíc šipek.
"Kontakt," dodá dispečer K3 a seržant Gregorius hlásí: "Máme ho."
"Najít a identifikovat," vykřikne velitelka. Skimmer se naklání zpět k Údolí.

De Soya se podívá přes hledí. Zvolila útok z dálky, ale neodvolala vojáky z bouře.
"Potvrzuji," přitaká seržant. Bouře je tak divoká, že se mísí do přenosového signálu statický šum.
Skimmer letí nízko nad údolím a de Soya znovu identifikuje hrobky. V opačném směru od běžné cesty poutníků - přestože už sem poutníci nevstoupili víc jak tři sta let - se jako první blíží Štírův Palác. Stojí na jihu dál od ostatních, na sobě bodliny a zubaté sloupy, které připomínají stvoření, jež zde nikdo od doby poutníků nespatřil. Pak menší Jeskynní hrobky. Celkem tři. Vchody vytesané do růžového kamene zdi kaňonu. Pak obrovský Křišťálový Monolit uprostřed, pak Obelisk, Nefritová hrobka a konečně jemně vytesaná Sfinga se zapečetěným vchodem a roztaženými křídly.
De Soya se podívá na hodinky.
"Hodina padesát šest minut," doplní velitelka BarnesAvneová.
Otec kapitán de Soya se kousne do rtu. Kolem Sfingy stojí kordon vojáků Švýcarské gardy - stojí tady už celé měsíce. Kus odtud čekají v širším kruhu další. Všechny hrobky hlídají vojáci pro případ, že se proroctví zmýlilo. Za Údolím čekají další. Nad nimi dohlíží vojenské koráby a velitelská loď. Ve vstupu do Údolí čeká de Soyův soukromý modul, nažhavené motory, stroj připravený k odletu, jakmile dostanou omámené dítě na palubu. Dva tisíce klicků nad nimi číhá kurýr Raphael třídy Archanděl vybavený rychlostní pohovkou velikosti dítěte.
De Soya ví, že musí dívka (jež se možná jmenuje Aenea) nejprve dostat svátost kruciformu. To se stane na orbitu v kapli vojenského korábu sv. Bonaventury, chvíli předtím, než spící dítě převezou do kurýra. Tři dny nato ji vzkřísí na Pacemu a předají autoritám Paxu.
Otec kapitán de Soya si navlhčí suché rty. Dělá si starosti, že nevinné dítě zraní, že se jim něco vymkne z rukou. Nedokáže si představit, jak může být nějaké dítě - dokonce ani dítě z minulosti, které komunikovalo s Technojádrem - pro obrovský Pax a svatou Církev hrozbou.
Otec kapitán de Soya takové myšlenky udusí. Na představy není čas. Je tady, aby plnil úkoly a sloužil nadřízeným, čímž slouží Církvi a Ježíši Kristu.
"Tady toho vetřelce máme," ozve se rozvrzaný hlas seržanta Gregoria. Obraz je rozmazaný, prachová bouře pořád zuří, přesto k místu neštěstí dorazilo všech pět vojáků.
De Soya si upraví rozlišení na svém hledí a spatří rozbité dřevo a papír, prostřílený a pokroucený kov, který mohl představovat jednoduchý pulzní motor na sluneční baterie.
"Letadlo bez pilota," dodá desátník Kee.
De Soya si zvedne hledí a usměje se na velitelku BarnesAvneovou. "Další zkouška pro vás," řekne. "Dnes už pátá."
Velitelka mu úsměv neoplatí. "Příště to může být skutečné," odpoví. Do taktického mikrofonu dodá: "Pátá úroveň pokračuje. V S minus šedesát přecházíme na úroveň číslo šest."
Na všech pásmech se rozezní potvrzení její zprávy.
"Pořád nechápu, kdo se do toho může chtít míchat," říká Otec kapitán de Soya. "Nebo jak to udělá."
Velitelka BarnesAvneová pokrčí rameny. "Jak teď mluvíme, mohou z Cplus vyskakovat Vyvrženci."
"Pak ať si raději vezmou celý Roj," odvětí oteckapitán. "Cokoliv menšího a naprosto jednoduše je zvládneme."
"V životě není nic jednoduché," dodá velitelka BarnesAvneová.
Skimmer dosedá. Otevře se zámek a sjede rampa. Na sedačce se obrátí pilot, zvedne si hledí a prohlásí: "Velitelko, kapitáne, chtěli jste v Sminus jednu hodinu a padesát minut přistát u Sfingy. Jsme tady o minutu dřív."
De Soya se odpojí od konzole skimmeru. "Jdu si protáhnout nohy, než dorazí bouře," oznámí velitelce. "Přidáte se ke mně?"
"Ne." BarnesAvneová si spustí hledí a začne šeptat příkazy.
Vzduch venku je řídký a nabitý elektřinou. Obloha má pořád tu zvláštní tmavou lápisovou barvu Hyperionu, ale jižní okraj kaňonu už zamlžuje blížící se bouře.
De Soya zkontroluje hodinky. Hodina padesát minut. Zhluboka se nadechne a sám sobě slíbí, že se na hodinky alespoň deset minut nepodívá. Zamíří k vysokému stínu Sfingy.
Kapitola 12

Po hodinách rozhovoru mě poslali, abych do tří hodin ráno spal. Samozřejmě jsem to neudělal. Se spánkem jsem měl v noci před výletem vždycky problémy a tentokrát jsem vůbec neusnul.
Město, které mi dalo jméno, bylo po půlnoci úplně klidné, podzimní vánek utichl, na obloze žhnuly jasné hvězdy. Asi dvě hodiny jsem zůstal v noční košili, ale v jednu jsem vstal, oblékl si pevné šaty, které mi večer dali, a popáté, pošesté prohrabal obsah svého batohu.
Na tak odvážné dobrodružství toho moc nebylo: náhradní oblečení a spodní prádlo, ponožky, laserová baterka, dvě lahve vody, nůž (vybral jsem si typ) v pouzdru, těžká plátěná bunda s termopodšívkou, ultralehká pokrývka, inerční kompas, starý svetr, brýle na noční vidění a pár kožených rukavic. "Co bys chtěl na průzkum vesmíru víc?" zabrumlal jsem. Stejně tak jsem si zvolil typ oblečení, které si dnes vezmu. Pohodlnou plátěnou košili, vestu s množstvím kapes, tvrdé kožené kalhoty, jaké jsem nosil na lov kachen v bažinách, měkké vysoké boty (které mi podle vyprávění staré Grandam připadaly jako "boty bukanýra"), jež mi byly trochu těsné, měkký třírohý klobouk, který se dal, až ho nebudu potřebovat, srolovat do kapsy vesty.
Nůž jsem si připevnil k pásku, do kapsy vložil kompas, postavil se k oknu a pozoroval, jak se nad vrcholy hor točí hvězdy. Ve dvě hodiny čtyřicet pět minut vstoupil A. Bettik, aby mě vzbudil.
Starý básník nespal, ale seděl v létajícím křesle na vzdáleném konci stolu nejvyššího podlaží věže. Roztáhli plátěnou střechu a nad hlavou nám hořely chladné hvězdy. Kolem zdí praskaly ve stojanech žhavé uhlíky, nad nimi hořely skutečné pochodně. Čekala nás snídaně - pečené maso, ovoce, placky se sirupem, čerstvý chléb. Ale já si vzal jen šálek kávy.

"Raději se najezte," zavrčel stařík. "Nevíte, kdy se k jídlu znovu dostanete."
Stál jsem tam a pozoroval ho. Obličej mi hřála pára z kávy. Vzduch byl chladný. "Pokud se budou věci vyvíjet podle plánu, za necelých šest hodin jsem v lodi. Pak se najím."
Martin Silenus vyrazil hrubý zvuk. "Kdy věci probíhají podle plánu, Raule Endymione?"
Usrkl jsem kávu. "Když hovoříme o plánech, máte mi vyprávět o tom zázraku, který odvede pozornost Švýcarské gardy, zatímco jim vyfouknu vaši přítelkyni."
Starý básník mě chvíli pozoroval. "Prostě mi v tomto bodě věřte, ano?"
Zavzdychal jsem. Bál jsem se, že to řekne. "Na důvěru je to dost velké riziko, starý pane."
Přikývl, ale zůstal potichu.
"Dobrá," řekl jsem nakonec. "Uvidíme, co se stane."
Obrátil jsem se k místu, kde stál vedle schodiště A. Bettik.
"Hlavně tam nezapomeň být s lodí, až tě budeme potřebovat."
"Nezapomenu, pane," potvrdil android.
Přešel jsem k místu, kde ležel na podlaze hawkingův koberec. A. Bettik na něj položil můj batoh. "Poslední instrukce?" zeptal jsem se, aniž bych věděl, ke komu z nich mluvím.
Stařík se ke mně přiblížil ve svém létajícím křesle. Ve světle pochodní vypadal starý, vysušený a mumifikovaný víc než kdy předtím. Jeho prsty připomínaly zažloutlé kosti. "Jen toto," zaskřehotal. "Poslouchejte

Na širém moři žije opuštěný ubožák,
odsouzený žít jak mrtvola.
Deset staletí pohrdali jeho existencí,
pak zemřít má sám. Kdo poradí
naprostému opaku? Nikdo. Tedy
oceán miliónkrát se zvedne k přílivu,
mučí ho. Přesto nezemře, pokud
důkladně prohlédne hloubku magie, vyloží
význam všeho pohybu, tvarů a zvuků,
pokud prozkoumá tvary a hmotu,
pokud pronikne až k jejich symbolům,
pak nezemře. A co víc,
musí sledovat radostný i smutný úkol,
zbožně - milenců bouři,
a divokou všepohlcující ztrátu.
Vše bude skládat, dokud nezaplní
obávaný prostor plíživý čas,
Až skončí a práce přinese plody
mládí milované a nabité nebeskou silou,
před ním stane a on ho povede
k velkému pochopení. Mládí musí
uposlechnout neb oba budou ztraceni."

"Cože?" vydechl jsem. "Nero…"
"Vykašlete se na to," zaskřehotal básník. "Prostě seberte Aeneu, odvezte ji k Vyvržencům a vraťte ji živou. Není to nijak komplikované. Dokáže to udělat dokonce i pastevec jako vy."
"Nezapomínejte na učně krajináře, barmana a lovce kachen," ohradil jsem se a odložil šálek kávy.
"Už jsou téměř tři," upozornil mě Silenus. "Musíte vyrazit."
Nadechl jsem se. "Ještě chvíli," zarazil jsem ho, seběhl po schodech, vstoupil na záchod, ulevil si a na chvíli se opřel o chladnou kamennou zeď. Zešílel jsi, Raule Endymione? Byla to má myšlenka, ale vyslovil ji tichý hlas staré Grandam.
Ano, odpověděl jsem.
Znovu jsem vystoupil po schodech a s překvapením zjistil, jak se mi třesou nohy, jak divoce mi buší srdce.
"Všechno připraveno," oznámil jsem. "Maminka vždycky říkala, abych na to nezapomínal, než odejdu."
Tisíc let starý básník zavrčel a přiblížil létající křeslo k hawkingovu koberci. Posadil jsem se na něj, aktivoval letová vlákna a zvedl se o metr a půl nad kamennou podlahu.
"Pamatujte, jakmile se ocitnete v Rozsedlině a najdete vchod, je naprogramovaný," zopakoval Silenus.
"Vím, říkal jste mi to…"
"Buďte zticha a poslouchejte," zakvákal. Staré vysušené prsty ukázaly na správné vzory vláken. "Pamatujte, jak s tím létat. Jakmile se tam dostanete, tady naťukáte kód… tady… tady… a program převezme kontrolu. Když se tady dotknete vzoru přerušení, můžete řídit let ručně…" Prsty pohladil vzduch nad starými vlákny. "Ale tam to sám nezkoušejte. Nikdy nenajdete cestu ven."
Přikývl jsem a navlhčil si rty. "Neřekl jste mi, kdo ho naprogramoval. Kdo ten let podnikl přede mnou?"
Satyr předvedl nové zuby. "Já, můj hochu. Trvalo mi to celé měsíce, ale dokázal jsem to. Téměř před celými dvěma staletími."
"Dvě století!" málem jsem z koberce seskočil. "Co když se tam jeskyně sesunuly? Zřítily po zemětřesení? Co když se tam něco od té doby postavilo do cesty?"

Martin Silenus pokrčil rameny. "Poletíte víc jak dvě stě klicků za hodinu, chlapče," poučil mě. "Asi umřete." Poplácal mě po zádech. "Tak jděte. Pozdravujte ode mě Aeneu. Řekněte jí, že strýc Martin čeká, až před smrtí spatří Starou Zem. Řekněte jí, že se ten starý páprda nemůže dočkat, až mu vysvětlí podstatu všeho pohybu, tvarů a zvuků."
Zvedl jsem hawkingův koberec o další půl metru.
A. Bettik popošel vpřed a natáhl modrou ruku. Potřásl jsem si s ním. "Mnoho štěstí, M. Endymione."
Přikývl jsem. Nevěděl jsem, co říct. Zvedl jsem hawkingův koberec a po spirálách opustil věž.
Kdybych letěl přímo z města Endymion uprostřed kontinentu Orla k Údolí Časových hrobek na kontinentu Kůň, zamířil bych téměř rovně na sever. Já mířil k východu.
Den zkušebních letů - pro můj znavený mozek šlo o stejný den - mi ukázal, jak snadno se dá hawkingův koberec zvládnout. Ale to jsem zkoušel rychlost pár klicků za hodinu. Když jsem se ocitl sto metrů nad věží, zadal jsem směr (tenká baterka v mých zubech ozářila inerční kompas), namířil koberec po neviditelné čáře a zkontroloval topografickou mapu, kterou mi dal starý básník. Přidržel jsem dlaň na vzoru zrychlení. Koberec zrychloval, dokud se neaktivovalo silové pole, aby mě uchránilo před náporem větru. Na to, abych se obrátil a naposledy spatřil věž - možná starého básníka, jak mě sleduje z okna - už bylo moc pozdě. Tmavá hora odřízla dokonce i ruiny univerzitního města.
Neměl jsem žádný tachometr, takže jsem musel věřit, že koberec - jak se řítí k vysokým pahorkům na východě - letí nejvyšší možnou rychlostí. Od sněhových polí nade mnou se odráželo světlo hvězd. Opatrně jsem schoval baterku, nasadil si brýle s nočním viděním a znovu zkontroloval na topomapě pozici. Zem se zvedla a já ji napodobil. Hawkingův koberec jsem držel nějakých sto metrů nad balvany, vodopády, lavinovými poli a ledovými rampouchy. V posíleném světle brýlí na noční vidění žhnulo celé okolí zelenou barvou. Koberec byl naprosto tichý ochranné silové pole udusilo dokonce i zvuk větru. Několikrát jsem zahlédl velká prchající zvířata, jež hledala úkryt. Vyděsilo je náhlé zjevení ptáka bez křídel. Půl hodiny po startu z věže jsem překřížil kontinentální předěl a naváděl koberec středem pět tisíc metrů vysokého průsmyku. Bylo tady chladno. Přestože silové pole při putování v bublině vzduchu udrželo část mého tělesného tepla, už dávno jsem si oblékl termobundu a rukavice.
Za horami jsem rychle klesal, snažil se držet rozervaného terénu a sledoval, jak tundra ustupuje mokřinám, mokřiny nízkým řadám trpasličích stromů s věčně modrým jehličím. A tehdy jsem spatřil, jak se vysokohorské stromy na východu vytrácejí a nahradila je zář falešného úsvitu teslovníků.
Brýle na noční vidění jsem vrátil do batohu. Scéna přede mnou byla tak krásná a děsivá - celý východní horizont praskal a šuměl elektřinou, mezi sto metrů vysokými teslovníky přeskakovaly kulové blesky, vzduch rvaly elektrické výboje, prometheové a fénixy explodovaly, tisíce míst hořely.
Martin Silenus i A. Bettik mě varovali, takže jsem zvedl hawkingův koberec a před možností, že mě zachytí elektrický vír pode mnou, dal přednost riziku, že mě v takové výšce vypátrají nepřátelé.
Další hodinu a na východě, za plameny hořícího lesa, se začal hlásit úsvit. Ale v době, kdy obloha vybledla a objevilo se denní světlo, už byl ohnivý les za mnou a spatřil jsem Rozsedlinu.
Jak jsem kontroloval na pomačkané topomapě cestu na plošinu Křídlo, uvědomil jsem si, že posledních čtyřicet minut pořád stoupám, ale když jsem před sebou spatřil tu obrovskou propast, začal jsem výšku vnímat jako hloubku. Rozsedlina byla svým způsobem stejně děsivá jako hořící les - úzká, vertikální, kolmý svah se zvedal tři tisíce metrů k rovině nahoře. Překonal jsem jižní okraj té obrovské pukliny v kontinentu a propadl se k řece tři kilometry pod sebou. Rozsedlina se táhla k východu, řeka pode mnou řvala a valila se téměř stejnou rychlostí jako zpomalující koberec. Ranní obloha rychle potemněla a znovu se objevily hvězdy. Jako bych padal do hluboké studny. Řeka pod děsivými útesy byla divoká, plná ledových ker, a přeskakovala balvany velikosti rakety, kterou jsem nechal ve městě. Držel jsem se pět metrů nad vodní tříští a ještě zpomalil. Musel jsem blíž.
Zkontroloval jsem hodinky a mapu. Cíl měl ležet dva kličky přede mnou… tam.
Byl větší, než mi řekli - alespoň třicet metrů široký dokonalý čtverec. Vstup do planetárního labyrintu byl vytesán ve tvaru brány kláštera či obrovských dveří. Ještě víc jsem hawkingův koberec přibrzdil, naklonil se vlevo a zastavil před vchodem. Cesta k Rozsedlině nezabrala podle mých hodinek ani devadesát minut. Údolí Časových hrobek odtud leželo ještě tisíc klicků na sever. Čtyři hodiny letu šílenou rychlostí. Znovu jsem zkontroloval hodinky - do chvíle, kdy mělo ze Sfingy dítě vykročit, chyběly čtyři hodiny dvacet minut.
Navedl jsem hawkingův koberec do jeskyně. Pokoušel jsem si vybavit detaily Příběhu kněze z básníkova Kantosu. Vzpomněl jsem si pouze na to, že tady - právě ve vchodu do Labyrintu - Otec Duré potkal s Bikury Štíra a našel kruciformy.
Žádný Štír tady nečekal. Nijak mě to nepřekvapilo. Stvoření nikdo nespatřil od Pádu Světové sítě, dvě stě sedmdesát čtyři let v minulosti. Nezůstaly ani kruciformy. Opět mě to nijak nepřekvapilo, Pax je ze zdí této jeskyně už dávno vybral.
"Bylo mi jasné, že o Labyrintu ví každý. Ve staré Hegemonii znali devět světů s labyrintem. Všechny byly podobné Zemi - 7,9 podle staré Solmevovy stupnice - ale tektonicky mrtvé, v tom směru se víc než Zemi podobaly Marsu. Labyrint tunelů provrtal devět planet - včetně Hyperionu - a nikdo nevěděl, k čemu sloužil. Vyvrtali je desítky tisíc let předtím, než lidstvo opustilo Starou Zem, přesto po tunelářích nezbyla jediná památka. Labyrinty daly vzniknout mnoha mýtům, včetně Kantosu, ale tajemství si udržely. Labyrint Hyperionu nebyl nikdy zmapován jedinou část jsem se právě chystal procestovat rychlostí dvou set sedmdesáti klicků za hodinu. Zmapoval ho šílený básník. Alespoň jsem v to doufal.
Jak za mnou sluneční světlo pohaslo, znovu jsem si nasadil brýle na noční vidění. Když mě obestřela temnota, ucítil jsem, jak mi naskakuje husí kůže na krku. Za chvíli nebudou brýle nic znamenat, bude jim chybět podpora světla. Vyndal jsem z batohu laserovou baterku a páskou ji zabezpečil na přední části hawkingova koberce. Paprsek jsem upravil na nejširší kužel. Světlo bude slabé, ale brýle ho zesílí. Už jsem před sebou spatřil křižovatku. Jeskyni

představovala ohromná dutá krychle, jedna strana dlouhá třicet metrů. Viděl jsem jen nepatrné známky puklin či zhroucení. Tunely přede mnou se větvily doprava, doleva a dolů.
Nadechl jsem se a naťukal kód programu. Hawkingův koberec poskočil a začal zrychlovat na předem určenou rychlost. Při okamžitém škubnutí jsem se i přes efekt silového pole silně zaklonil.
Pokud koberec špatně odbočí a narazí v takové rychlosti do zdi, pole mě neochrání. Kolem nás míjely skály. Hawkingův koberec se ostře naklonil, zatočil vlevo, narovnal se ve středu velké jeskyně, pak se propadl, aby sledoval klesající odbočku.
Sledovat to bylo děsivé. Sundal jsem si brýle na noční vidění, bezpečně je schoval do kapsy bundy, sevřel okraj poskakujícího a klopýtajícího koberce a zavřel oči. Nemusel jsem se starat. Tma byla dokonalá.
Kapitola 13

Patnáct minut před otevřením Sfingy odměřuje Otec kapitán de Soya svými kroky podlahu. Bouře už dávno dorazila a hrozná smršť naplnila vzduch pískem. Na dno Údolí rozmístil stovky Švýcarských gardistů, ale kvůli prachové bouři nevidí ani jejich obrněné CTV, ani zbraně, ani rakety, ani jejich pozorovací místa. Ale de Soya ví, že by ukryté jednotky pod maskovací látkou a chameleonním polymerem nenašel ani tak. Oteckapitán se musí ve vyjící bouři spoléhat na infračervené paprsky. A i tehdy (se staženým a zapečetěným hledím) mu límcem bojového obleku nahoru do pusy proniknou částečky písku. Dnešní den chutná štěrkem. Jeho pot zanechává na obočí a tvářích úzkou stezku rudého bláta. Jako krev svatého stigma.
"Pozor," promluví ke všem kanálům. "Tady Otec kapitán de Soya, ve jménu papeže velitel této mise. Za chvíli bude tyto příkazy opakovat velitelka BarnesAvneová, ale rád bych teď něco upřesnil. Nepodniknete žádné akce, nevystřelíte, neprovedete žádný obranný manévr, který by jakkoliv ohrozil život dítěte, které z těchto hrobek vykročí za… třináct a půl minuty. Chci, aby všichni vojáci a velitelé Paxu, všichni kapitáni vesmírných lodí a jejich posádka, všichni piloti a velitelé ve vzduchu pochopili jednu věc… musíme to dítě zajmout, ale nezranit. Selhání bude mít za následek vojenský soud a okamžitou popravu. Nechť všichni tento den sloužíme našemu Pánu a Církvi… ve jménu Ježíše, Marie a Josefa vás žádám, abyste akci úspěšně dokončili. Otec kapitán de Soya, výkonný velitel expedice Hyperion. Konec."
Pokračuje v chůzi a na taktických kanálech zazní sborové A men.
Náhle se zastaví. "Velitelko?"
"Ano, Otče kapitáne." Ve sluchátkách mu zazní vyrovnaný hlas BarnesAvneové.
"Pokazí vám plán, jestli pozvu skupinu seržanta Gregoria, aby se ke mně zde, u Sfingy, připojila?"
Následuje kratičká pauza, která mu prozradí, jak malé mínění má velitelka o takových změnách plánu na poslední chvíli.
Na úpatí schodiště Sfingy už čeká "uvítací výbor" - skupina speciálně vybraných Švýcarských gardistů, doktor s připraveným sedativem a medik s živým kruciformem ve statické kostce.
"Gregorius tady bude se svými vojáky za tři minuty," říká velitelka. De Soya zaslechne na taktickém paprsku příkazy a potvrzení. Znovu těch pět mužů a žen požádal, aby vzlétli v tak nebezpečných podmínkách.
Za dvě minuty pětačtyřicet vteřin skupina dosedá na zem. De Soya je vidí pouze v infračervených paprscích, reakční batohy žhnou bílou barvou.
"Sundejte si létající batohy," vyzve je. "Ať se děje cokoliv, pouze se mě držte. Kryjte mi záda."
"Ano, pane," zaburácí seržant Gregorius do vytí větru. Přiblíží se k němu obrovský voják, de Soyovi se v IČ vidění objeví jeho hledí a bojový oblek. Seržant si zřejmě chce zkontrolovat, čí záda má krýt.
"Sminus deset minut," oznámí velitelka BarnesAvneová. "Senzory ukazují nezvyklou aktivitu antientropických polí kolem hrobek."
"Cítím to," potvrdí de Soya. Skutečně to vnímá. Posun časových polí v Údolí v něm vyvolá pocit závrati nepodobný zvedání žaludku. Kněžkapitán si připadá s rozhoupanou hlavou uprostřed zuřící písečné bouře, jako by se ani nedotýkal země. Cítí, jak se hlava vznáší, je málem opilý. Opatrně pokládá chodidla a míří zpět ke hrobce Sfingy. Gregorius a jeho lidé ho sledují v těsné formaci ve tvaru písmene V.
U schodů Sfingy stojí "uvítací výbor". De Soya se přiblíží, zapojí infravidění a rádio ID, krátce pohovoří s doktorem s ampulí sedativa - varuje ho, aby dítěti neublížil - a čeká. Na schodišti teď stojí včetně Gregoriova týmu třináct postav.
De Soya si uvědomí, že bojové jednotky s pozvednutými těžkými zbraněmi nepůsobí moc přívětivě. "Ustupte o pár kroků," vyzve dva seržanty. "Ať jsou vojáci připraveni, ale ať je není v bouři vidět."
"Potvrzuji." Deset vojáků ustoupí o tucet kroků a zmizí v běsnícím písku. De Soya ví, že obvodem, který určili, nikdo živý neproklouzne. De Soya se obrátí k lékaři a jeho pomocníkovi, který nese kruciform, a říká: "Pojďme blíž ke dveřím."
Zahalené postavy přikývnou a všichni tři stoupají po schodech. Antientropická pole už dosahují velké intenzity. De Soya vzpomíná, jak se jednou jako malý chlapec postavil do divokého příboje, kde mu voda sahala k hrudi. Příliv a spodní proud se ho snažily stáhnout do nepřátelského oceánu jeho domácího světa. Dnes je to trochu podobné.
"Sminus sedm minut," hlásí BarnesAvneová na běžné vlně. Pak dodá na úzkém paprsku k de Soyovi: "Otčekapitáne, chcete, aby přistál váš skimmer a vyzvedl vás? Lepší výhled bude nahoře."
"Ne, děkuji vám," odvětí de Soya. "Zůstanu v kontaktu se skupinou." Na displeji spatří, jak skimmer nabírá výšku a nakonec se v deseti tisících metrech zastavuje nad ošklivou prachovou bouří. BarnesAvneová chce jako správná velitelka kontrolovat vývoj akce, aniž by se do ní zapletla.
De Soya zadává soukromý kanál pilota jeho modulu. "Hiroshe?"
"Ano, pane?"
"Připravte se vzlétnout za necelých deset minut."
"Připraven, pane."
"Není bouře problémem?" De Soya jako všichni bojoví kapitáni z hlubokého vesmíru nevěří především atmosféře.

"Bez problémů, pane."
"Dobrá."
"Sminus pět minut," ozve se vyrovnaný hlas velitelky BarnesAvneové. "Orbitální detektory neukazují žádnou vesmírnou aktivitu do vzdálenosti třiceti AJ. Vzdušná kontrola severní polokoule neukazuje žádné stroje. Pozemní detektory nezaznamenaly žádný neautorizovaný pohyb od Uzdového hřbetu až k pobřeží."
"Obrazovky BPO čisté," ozve se hlas K 3 dispečera.
"CAP čisté," přihlásí se vedoucí pilot Škorpióna. "Tady nahoře je pořád hezký den."
"Dokud neskončí úroveň šest, bude ticho na rádiových vlnách i paprscích," vyštěkne BarnesAvneová. "Sminus čtyři minuty a senzory ukazují v celém Údolí maximální antientropickou aktivitu. Kontaktní skupino, hlaste se."
"Stojím u dveří," potvrdí doktor Chatkra.
"Připraven," řekne medik, velmi mladý voják jménem Caf. Mluví roztřeseným hlasem a de Soya zjistí, že nepozná, zda je Caf muž či žena.
"Tady vše připraveno," hlásí de Soya. Podívá se jasným hledím přes rameno. Ve vyjícím písku nevidí ani úpatí kamenného schodiště. Elektrické výboje praskají a skřípají. De Soya přepíná na IČ a spatří Švýcarské gardisty s doslova nažhavenými zbraněmi.
Uprostřed řevu bouře náhle klesá hrozivé ticho. De Soya vnímá v přilbě bojového obleku vlastní dech. Nepoužívané komunikační kanály syčí a praskají statickým šumem. Další šum bičuje jeho taktické a IČ hledí. De Soya ho rozčileně zvedá. Zapečetěný portál Sfingy před ním nestojí ani tři metry. Střídavě ho ukrývá a odhaluje písek. Jako pohyblivá opona. De Soya postoupí o dva kroky, doktor Chatkra s medikem ho následují.
"Dvě minuty," hlásí BarnesAvneová. "Připravit vSechny zbraně. Vysokorychlostní záznamníky na automat. Připravit týmy záchranných vrtulníků."
De Soya bojuje se závratí časových vln a zavírá oči. Vesmír, napadne hoje skutečně zázračný. Lituje, že musí dítě během několika vteřin setkání nadopovat. Tak zní příkazy. Má během připojení kruciformu a smrtícího letu na Pacem spát. De Soya ví, že tak učiní, aniž by kdy zaslechl její hlas. Je mu to líto. Rád by s ní promluvil, položil jí otázky o minulosti, něco se o ní dozvěděl.
"Jedna minuta. Kontrola palby na perimetru na plnou automatiku."
"Velitelko!" De Soya musí spustit taktické hledí, aby identifikoval hlas vědeckého velitele na vnitřním perimetru. "Pole se zvedají na maximum kolem všech hrobek! Dveře se otevírají v jeskyních, Monolitu, Štírově Paláci, Nefritové hrobce…"
"Ticho na všech kanálech," vyštěkne BarnesAvneová. "Vše tady monitorujeme. Třicet vteřin."
De Soya si uvědomí, že dítě vstoupí do nové éry a bude konfrontováno se třemi helmami, postavami v bojovém brnění. Zvedne všechna hledí. Možná s dívkou nepromluví, ale dítě než usne, spatří lidský obličej.
"Patnáct vteřin." De Soya poprvé zaslechne v jejím hlasu napětí.
Odhalené oči Otce kapitána de Soyi škrábe písek. Pozvedne rukavicí krytou dlaň, promne si je a přes slzy zamrká. Postoupí s doktorem Chatkrou o další krok. Dveře Sfingy se otevírají dovnitř. Uvnitř je tma. De Soya by rád použil IČ, ale hledí nespustí. Rozhodl se, že dítě spatří vlastníma očima.
V temnotě se pohybuje stín. Doktor k němu postoupí, ale de Soya se dotkne jeho paže. "Počkejte."
Stín se změní v postavu, postava v člověka. V dítě. Je menší, než de Soya čekal. K ramenům dlouhé vlasy rozfoukal vítr.
"Aeneo," promluví de Soya. Nechtěl s ní mluvit, ani vyslovit její jméno.
Dívenka vzhlédne. De Soya spatří tmavé oči, ale necítí v nich žádný strach jen… touhu? Smutek?
"Aeneo, neboj se…" začne, ale v tu chvíli rychle vykročí doktor, pozvedne injekci a dívka rychle couvne.
Otec kapitán de Soya spatří v temnotě druhou postavu. A tehdy se ozve jekot hlasů.
Kapitola 14

Až do tohoto výletu jsem nevěděl, že trpím klaustrofobií. Vysokou rychlostí jsem letěl jako smůla černými katakombami a obklopovalo mě silové pole, jež odřízlo dokonce i proud vzduchu. Všude kolem jsem vnímal kámen a tmu - po dvaceti minutách divokého letu jsem odpojil program autopilota, přistál s hawkingovým kobercem na zemi Labyrintu, vypnul silové pole, sestoupil z koberce a zařval.
Sebral jsem laserovou baterku a přejel s ní po zdech. Čtverhranná kamenná chodba. Když jsem se zbavil silového pole, narazilo do mě horko. Tunel se musel táhnout ve velké hloubce. Žádné stalaktity, žádné stalagmity, žádní netopýři, nic živého… jen čtvercová vysekaná jeskyně, jež se táhne do nekonečna. Přejel jsem baterkou hawkingův koberec.
Připadal mi mrtvý, naprosto neživý. Ve spěchu jsem mohl program špatně vypnout a vymazat. Pokud jsem to udělal, byl jsem mrtvý. Zatím jsme sklouzli a odbočili na tuctu křižovatek. Způsob, jak najít cestu zpět, neexistoval.
Znovu jsem zařval. Proti prvnímu výkřiku se tentokrát jednalo víc o úmysl, uvolnění napětí. Bojoval jsem s pocitem, že se zdi a temnota stahují. Silou vůle jsem potlačil nevolnost.
Zbývaly tři a půl hodiny. Tři a půl hodiny klaustrofobické noční můry, kdy se poženu tou černotou, budu viset na poskakujícím letícím koberci… a potom co?
V tu chvíli jsem si přál mít u sebe zbraň. Předtím mi to přišlo absurdní. Proti jedinému vojákovi Švýcarské gardy by mi nebyla žádná zbraň nic platná - ani proti záložníkovi Domácí gardy - ale teď jsem si přál u sebe něco mít. Z koženého pouzdra u pásku jsem vyndal malý lovecký nůž, spatřil, jak se v paprsku baterky zaleskla ocel, a začal jsem se smát. Bylo to absurdní. Vrátil jsem nůž na místo, zhroutil se na koberec a naťukal kód "pokračuj." Hawkingův koberec ztvrdl, zvedl se a divoce poskočil. Rychle jsem uháněl do neznáma.
Otec kapitán de Soya zahlédne obrovský stín, který okamžitě zmizí. Ozve se řev. Doktor Chatkra postoupí k couvajícímu dítěti a zakryje de Soyovi výhled. Kapitán zachytí i ve všeobecné vřavě větru patrný závan vzduchu.

Kolem de Soyových bot se kutálí a poskakuje hlava.
"Můj ty Bože," zašeptá do zapnutého mikrofonu. Tělo doktora Chatkry pořád stojí. Dívka Aenea v tu chvíli zaječí. Zvuk se málem ztratí ve vytí písečné bouře. Jako by se výkřik opřel o tělo doktora Chatkry, mrtvola se svalí kzemi. Medik Caf něco nejasně křičí a skočí na dívku. Další rozmazaný pruh (de Soya ho víc cítí, než vidí) a od medikova těla upadne ruka. Aenea utíká ke schodišti. De Soya se k dítěti vrhne, ale narazí na mohutnou, kovovou sochu z ostnatého drátu a žiletek. Bojové brnění mu propichují bodláky - nemožné! - cítí, jak mu z půltuctů lehkých zranění prýští krev.
"Ne!" ječí znovu dívka. "Nech toho! Přikazuju ti to!"
Tři metry vysoká kovová socha se zpomaleně obrací. De Soya má pocit, že dívku pozorují žhnoucí rudé oči. Pak kovová socha zmizí. Oteckapitán postoupí k dítěti o krok. Pořád ji chce uklidnit i polapit, ale povolí pod ním levá noha, a kapitán dopadne pravým kolenem na široký kamenný schod.
Dívka se k němu blíží, dotýká se jeho ramena a šeptá šeptá zřetelně i přes vytí větru a ještě horší vytí bolesti zraněných lidí ve sluchátkách - "To bude v pořádku."
Tělo Otce kapitána de Soyi zaplaví pocit spokojenosti, mysl pohltí radost. Kapitán pláče.
Dívka je pryč. Zvedá se nad ním obrovská postava, de Soya sevře ruce v pěst a pokusí se zvednout. Ví, jak je to zbytečné - stvoření se vrátilo, aby ho zabilo.
"Klid!" křičí seržant Gregorius. Velikán pomůže de Soyovi na nohy. Oteckapitán se nemůže postavit - levá noha mu krvácí, je k nepoužití. Gregorius ho proto zvedne jednou obří paží a přejede celé okolí energokopím.
"Nestřílejte!" křičí de Soya. "Ta dívka…"
"Je pryč," dodá seržant Gregorius. Pálí. Do praskající stěny písku se zabodne kopí čisté energie. "Sakra!" Gregorius si hodí otcekapitána přes obrněné rameno. Jekot v síti kanálů sílí.
Hodinky a kompas mi prozradí, že už jsem téměř na místě. Nic jiného tomu nenapovídá. Pořád letím naslepo, držím se poskakujícího hawkingova koberečku, který se řítí nekonečným Labyrintem a vybírá odbočky. Nijak jsem nezaznamenal, že tunely stoupají k povrchu. Ale kromě klaustrofobie a závratí jsem toho cítil jen málo.
Na poslední dvě hodiny jsem si nasadil brýle na noční vidění a cestu osvítil laserovou baterkou, kterou jsem nastavil na nejširší kužel. V rychlosti tří set klicků za hodinu se kamenné zdi řítí nepříjemným tempem. Ale pořád lepší než tma.
Ve chvíli, kdy se objeví první světlo a oslepí mě, mám brýle pořád nasazené. Strhnu je, nacpu do kapsy vesty a mrkáním zaháním obrazy na sítnici. Hawkingův koberec mě žene ke čtverci čistého světla.
Vzpomínám, jak mi starý básník říkal, že je Třetí Jeskynní hrobka zavřená víc jak dvě a půl století. Po Pádu zapečetili všechny portály Časových hrobek na Hyperionu. Ale Třetí Jeskynní hrobku odděluje od Labyrintu kamenná zeď. Celé hodiny jsem čekal, až do té zdi z kamene narazím rychlostí téměř tři sta klicků za hodinu.
Čtvercové světlo rychle roste. Uvědomím si, že tunel už nějakou chvíli stoupá, zvedá se k povrchu. Ležím natažený na hawkingově koberci a cítím, jak - ve chvíli, kdy dorazí na konec předprogramovaného letového plánu - zpomaluje.
"Dobrá práce, starouši," vydechnu nahlas a poprvé od tři a půl hodiny vzdálené přestávky a křiku zaslechnu vlastní hlas.
Položím ruku na zrychlovací vlákna a bojím se koberec ve chvíli, kdy se změním v hliněnou kachnu na střelnici, zpomalit na rychlost chůze. Předtím jsem řekl, že nebýt zastřelen Švýcarskou gardou, znamená zázrak. Básník mi ho slíbil. Teď ta chvíle nadešla.
V otvoru hrobky víří písek a jako suchý vodopád ukrývá vchod. To je ten zázrak? Doufám, že ne. Vojáci vidí v písečné bouři bez problémů. Zabrzdím koberec ve dveřích, vytáhnu z batohu šátek a sluneční brýle, šátek zavážu přes nos a ústa, znovu si lehnu na břicho, položím prsty na letové vzory a ťuknu do vláken zrychlení.
Hawkingův koberec proletí dveřmi na otevřenou oblohu.
Rychle zatočím doprava, zvednu koberec a v divokém oblouku zamířím k zemi. I v té chvíli vím, jak je má snaha proti autozaměřování zbytečná. Teď na tom nezáleží - logiku zastíní snaha přežít.
Nic nevidím. Bouře je tak divoká, že okolí mizí dva metry za okrajem koberce. Je to šílené… starý básník se mnou nikdy možnost písečné bouře neprobíral. Nedokážu ani určit výšku.
Náhle se necelý metr pod svištícím kobercem mihne jako břitva ostrý sloup a okamžitě proletím pod vzpěrou z ostnatého kovu. Uvědomím si, že jsem právě málem narazil do Štírova Paláce.
Přestože se musím dostat na severní konec Údolí, mířím přesně na druhou stranu - k jihu. Podívám se na kompas, potvrdím si vlastní hloupost a obrátím hawkingův koberec na druhou stranu. Podle záblesku Štírova Paláce letí koberec nějakých dvacet metrů nad zemí. Zastavím ho cítím, jak se houpe a bičuje ho vítr - a klesám jako výtah, dokud se nedotkne větrem opracované skály. Pak ho zvednu o tři metry, zajistím vyrovnanou výšku a tempem rychlejší chůze vyrazím k severu.
Kde jsou vojáci?
Jako by chtěli na nevyřčenou otázku odpovědět, kolem proběhnou tmavé postavy v bojovém brnění. Nadskočím. Střílejí z mohutných energokopí a tlustých pušek na šipky, ale nemíří na mě. Střílí přes rameno. Jsou to Švýcarští gardisté a utíkají. Nikdy jsem nic takového neslyšel.
Náhle pochopím, že Údolí pod vytím větru ožilo lidskými výkřiky. Nechápu, jak je to možné - vojáci by měli mít v takové bouři nasazené přilby a spuštěná hledí. Ale slyším výkřiky. Skutečně je slyším.
Necelých deset metrů nad hlavou mi s hukotem prosviští tryskové letadlo nebo skimmer, autozbraně pálí na všechny strany. Přežiju, protože jsem přímo pod ním. Bouře přede mnou odhalí příšerný záblesk světla, ucítím horko a musím rychle zabrzdit. Skimmer, tryskové letadlo, cokoliv, narazilo přímo do hrobky přede mnou. Hádám, že je to Křišťálový Monolit nebo Nefritová hrobka.
Další výstřely vlevo. Zamířím vpravo, pak znovu k severozápadu. Snažím se vyhnout hrobkám. Náhle zaslechnu křik po pravici, přímo před sebou. Bouři propichují blesky ohnivých kopí. Tentokrát někdo střílí na mě. Střílí a mine? Jak je to

možné?
Nečekám na odpověď a pošlu hawkingův koberec dolů jako expresní výtah. Narazím na zem, převalím se a vzduch necelých dvacet centimetrů nad mou hlavou rozervou blesky energie. Jak se převalím, do obličeje mé udeří inerční kompas, jenž mi visí kolem krku. Nejsou tady žádné balvany, žádné skály, jen rovný písek. Nemám se kam schovat. Ve chvíli, kdy se mi nad hlavou překříží modré blesky, se pokusím prsty vyhrabat zákop. S charakteristickým zvukem trhané látky se nade mnou proženou mraky šipek. Kdybych teď letěl, hawkingův koberec i já jsme na kousíčky.
Necelé tři metry ode mě se v divokém písku objeví něco obrovského. Široce roztažené nohy. Vypadá jako obr v ostnatém bojovém brnění - obr, který má příliš paží. Narazí do něj plasmový blesk a na chvíli předvede jeho obrys. Tvor se nerozteče, neupadne, nerozletí se na kusy.
Nemožné. Kurva nemožné. Část mého podvědomí chladně zaznamená, že - jako při všech bitvách - přemýšlím ve sprostých slovech.
Obrovský stín zmizel. Vlevo slyším další výkřiky. Přímo před sebou výbuchy. Jak mám do prdele najít v tomhle masakru to dítě? A jestli se mi to podaří, jak najdu cestu ke Třetí Jeskynní hrobce? Představa - plán navrhoval, že se snesu v zázračném zmatku, který starý básník slíbil, seberu Aeneu a znovu se poženu ke Třetí jeskyni. Tam naťukám poslední program autopilota na třicet klicků dlouhou trasu k pevnosti Chronos na okraji Uzdového hřbetu, kde na mě bude čekat A. Bettik s lodí za… tři minuty.
I v takovém zmatku, ať už jde sakra o cokoliv, není šance, že orbitální loď nebo AA dělostřelectvo na zemi nezaznamená věc velkou jako loď, která se fláká na zemi víc jak třicet vteřin, které jsme si domluvili. Celá záchranná akce je v prdeli.
Zem se třese a Údolí naplní hukot. Buď explodovalo něco ohromného (alespoň skladiště zbraní) nebo se z oblohy zřítilo něco většího než skimmer. Celou severní část Údolí ozáří divoké, rudé světlo, jež vykvete ze záblesku, který je vidět i přes písečnou bouři. V záři spatřím, jak prchají, střílí, létají a padají desítky obrněných postav. Jedna z nich je menší a nemá brnění. Vedle ní stojí ostnatý obr. Menší postava (silueta proti divoké záři čisté destrukce) útočí na obra, buší malými pěstmi do ostnů a pichláků.
"Do prdele!" Plížím se k hawkingovu koberci. Nemohu ho v bouři najít, protírám si oči, abych se zbavil písku a lezu v kruhu, dokud neucítím pod pravou dlaní látku. Během pár vteřin, kdy jsem koberec opustil, ho málem pohřbil písek. Hrabu jako šílený pes, odkryju letové vzory, aktivuji koberec a zamířím k blednoucí záři. Obě postavy už nejsou vidět, ale zachoval jsem klid a vyndal kompas. Vzduch propálí dva blesky kopí jeden centimetry nad mým ležícím tělem, jeden milimetry pod kobercem.
"Do prdele! Kurva práce!" řvu, ale má slova nemíří k žádné skutečné postavě.
Otec kapitán de Soya poskakuje na obrněném rameni seržanta Gregoria v částečném bezvědomí. De Soya vytuší další temné stíny, které s nimi v bouři prchají a chvílemi vystřelují plasmové blesky na neviditelné terče, a zauvažuje, zda je to zbytek Gregoriovy skupiny. Upadá do bezvědomí a probouzí se. Zoufale si přeje znovu spatřit tu dívku, promluvit s ní.
Gregorius málem do něčeho narazí, zastaví se a zavolá svou skupinu. Z obrněného skarabea spadl maskovací štít a vozidlo stojí nakloněné na balvanu. Chybí levý pás, hlavně zadních miniděl se v plamenech roztekly jako vosk. Zírá na ně roztříštěné pravé oko.
"Tady," těžce vydechne Gregorius a pomalu okem spouští Otce kapitána de Soyu. Chvíli nato se okem protáhne i seržant a prosvítí vnitřek skarabea baterkou připevněnou na energokopí. Sedadlo řidiče vypadá, jako by ho někdo přestříkal sprejem na červeno. Zadní přepážka působí dojmem, že ji někdo pocákal náhodnými barvami. Něco jako absurdní "abstraktní umění" z doby před Hidžrou, jaké jednou Otec kapitán de Soya spatřil v muzeu. Ale toto kovové plátno pomalovaly části lidského těla.
Seržant Gregorius zatáhne kapitána vesmírného plavidla do nakloněného skarabea hlouběji a opře ho o dolní příčku. Roztříštěným okem dovnitř vklouznou další postavy v brnění.
De Soya si vytře z očí krev a písek a prohlásí: "Jsem v pořádku." Chtěl promluvit velitelským tónem, ale jeho hlas je slabý, málem dětský.
"Ano, pane," zavrčí Gregorius. Seržant vytahuje z torny za opaskem lékárničku.
"To nepotřebuji," zašeptá de Soya. "Ten oblek…" Všechny bojové skafandry mají vlastní těsnění a polointeligentní lékařské pouzdro. De Soya si je jistý, že se oblek s tak nedůležitými řeznými a bodnými ranami už vypořádal. Ale vypadá sklesle.
Málem mu to oddělilo levou nohu. Nárazuodolné, energiivzdorné, omnipolymerové bojové brnění je na kusy. Jako rozervaná guma na levné pneumatice. Vidí bílou stehenní kost. Oblek se sevřel a utvořil na stehnu hrubý turniket. Zachránil mu život, ale v hradním plátu má půltucet vážných bodných ran a lékařské kontrolky na hrudi blikají rudě.
"Ach, Ježíši," zašeptá Otec de Soya. Je to modlitba. "To je v pořádku," řekne seržant Gregorius a sevře mu kolem stehna vlastní turniket. "Během chvíle vás dostaneme do helikoptéry, pak vás hodíme do lodní nemocnice, pane."
Podívá se na dvě obrněné postavy, jež se vyčerpaně krčí za předními sedadly. "Kee? Rettigu?"
"Ano, seržante?" Menší postava zvedne hlavu. "Mellick a Ott?"
"Mrtví, seržante. Ta věc je dostala u Sfingy."
"Zůstaňte na příjmu," vyzve je seržant Gregorius a obrátí se k de Soyovi. Sundá si rukavici a dotkne se silnými prsty největší bodné rány. "Bolí to, pane?"
De Soya zavrtí hlavou. Nic necítí.
"V pořádku," přikývne seržant, ale vypadá znepokojeně. Začíná vysílat na taktických vlnách.
"Ta dívka," promluví Otec kapitán de Soya. "Musíme najít tu dívku."
"Ano, pane," potvrdí Gregorius, ale dál vysílá na jiných vlnách. De Soya naslouchá a zachytí jen zmatené blekotání.

"Pozor! Kriste! Vrací se…"
"Svatý Bonaventuro! Svatý Bonaventuro! Mířte do vesmíru! Zopakujte, mířte do…"
"Škorpión nula devět všem dispečerům… Ježíši… Škorpión nula devět, levý motor mimo provoz, všem dispečerům… nevidím Údolí… mizím…"
"Jamie! Jamie! Ach, Bože…"
"Vypadněte ze sítě! Kurva, udržujte komunikační disciplínu! Vypadněte do prdele ze sítě!"
"Náš Pane, jenž sídlíš na nebesích, blahořečeno buď Tvé jméno…"
"Koukejte na tu blbou… a kurva… ta blbá věc dostala zásah, ale… sakra…"
"Další vetřelci… opakuju… další vetřelci… kromě střelby… další…" Toto hlášení přerušily výkřiky.
"Velitel jedna, ohlaste se. Velitel jedna, ohlaste se."
De Soya cítí, jak z něj s kaluží krve pod zničenou nohou vyprchává vědomí a spustí si hledí. Taktický displej je na kusy. Zkusí tenký komunikační paprsek do velitelského skimmeru BarnesAvneové. "Velitelko, tady Otec kapitán de Soya. Velitelko?"
Linka už nefunguje.
"Velitelka je mrtvá, pane," oznámí mu Gregorius a přitlačí na de Soyovu holou ruku adrenalinovou ampuli. Oteckapitán si nemůže vzpomenout, že by si sundával rukavici a bojové brnění. "Než se všechno zvrhlo, viděl jsem v taktickém prostoru jít její skimmer dolů," pokračuje seržant a drátem váže de Soyovu nohu ke stehnu jako člověk, který převazuje balík. "Je mrtvá, pane. Plukovník Brideson neodpovídá. Kapitán Ranier neodpovídá z rakety. Neodpovídá ani Ktři."
De Soya bojuje, aby zůstal při vědomí. "Co se děje, seržante?"
Gregorius se k němu nakloní. Má zvednuté hledí a de Soya poprvé zaznamená, že ten obr je černoch. "Než jsem se přidal ke Švýcarské gardě, měli jsme u mariňáků pro to frázi, pane."
"Charlie Fox," doplní Otec kapitán de Soya a pokusí se o úsměv.
"Tak tomu říkáte vy, slušní námořníci," souhlasí Gregorius. Pokyne dvěma vojákům, aby přistoupili k rozbitému oku. Šplhají ven. Gregorius zvedne de Soyu a nese ho jako dítě. "U mariňáků, pane," pokračuje seržant, aniž by se zadýchal. "Říkali jsme tomu tříštivej průser."
De Soya cítí, jak ztrácí vědomí. Seržant ho pokládá do písku.
"Proberte se, kapitáne! Bože, sakra, slyšíte mě? Proberte se!" řve Gregorius.
"Kontrolujte svou mluvu, seržante," napomene ho de Soya. Cítí, jak mu pomalu bledne vědomí, ale nedokáže nechce - s tím nic udělat. "Jsem kněz, pamatujte… brát slovo Boží nadarmo je smrtelný hřích." Temnota se stahuje a Otec kapitán de Soya neví, zda poslední větu pronesl nahlas či nikoliv.
Kapitola 15

Od doby, kdy jsem stál jako malý chlapec na vřesovištích a sledoval, jak z rašelinových ohňů v ochranném kruhu karavanů stoupá kouř, a čekal, až se objeví na tmavnoucí lápisové obloze chladné a lhostejné hvězdy, od doby, kdy jsem čekal, až mě zavolají do tepla na večeři, a přemýšlel o vlastní budoucnosti, celou tu dobu jsem vnímal ironii osudu. Tolik důležitých věcí se rychle mihne, aniž je v tu chvíli pochopíte. Tolik důležitých momentů pohřbí vrstva absurdity. Tak jsem to vnímal jako dítě. A od té doby to tak vnímám celý život.
Na dítě, na Aeneu, jsem narazil po cestě k blednoucímu oranžovému světlu exploze. Nejprve jsem spatřil dvě postavy. Ta malá útočila na tu velkou. Ale když jsem po chvíli přistál (kolem poskakujícího hawkingova koberce vyl a řval písek), zůstala jen dívka.
A takhle jsme v tu chvíli jeden druhému připadali: dívka s výrazem šoku a vzteku, rudé oči sevřené v obraně proti písku možná ze zuřivosti, malé sevřené pěsti, košile a volný svetr se ve větru vlnily jako divoké zástavy, na ramenou dlouhé, hnědé rozcuchané a rozevláté vlasy. Blonďatých pruhů si všimnu později. Tváře jí poznamenaly bahnité stezky slz a smrkanců, na nohou měla plátěné dětské boty s gumovou podrážkou naprosto nevhodné pro cestu, na kterou se vydala. Přes rameno jí visel levný batoh. Já musel působit děsivěji. Nepříčetný člověk - mohutný sedmadvacetiletý svalovec, který nevypadá moc inteligentně a leží na břiše na létajícím koberci, obličej zakrytý šátkem a tmavými brýlemi, krátké a špinavé vlasy mi vlály ve větru, přes rameno (stejně jako ona) batoh, vestu a kalhoty špinavé od písku a oleje. V poznání roztáhla oči a já si okamžitě uvědomil, že nepoznala mě, ale hawkingův koberec.
"Nasedni!" zařval jsem. Kolem pobíhaly a střílely obrněné postavy. V bouři se rýsovaly další.
Dívka mě ignorovala a odvrátila se, jako by hledala postavu, na kterou předtím útočila. V tu chvíli jsem si všiml, že její pěsti krvácejí. "Proklínám ho!" křičela, málem plakala. "Proklínám ho!"
To byla první slova, která jsem od naší spasitelky uslyšel.
"Nasedni!" zakřičel jsem znovu a začal lézt z hawkingova koberce dolů, abych ji chytil.
Aenea se obrátila, poprvé se na mě podívala a v rozeřvané písečné bouři naprosto jasně prohlásila: "Sundej si masku."
Vzpomněl jsem si na šátek. Spustil jsem ho a vyplivl písek rudý jako bláto.
Zdálo se, že je spokojená. Popošla kupředu a naskočila na koberec. Oba jsme seděli na vznášejícím se, poskakujícím koberci, dívka za mnou, batohy nacpané mezi. Znovu jsem si vytáhl šátek a vykřikl: "Drž se mě!"
Ignorovala mě a sevřela okraj koberce.
Na chvíli jsem zaváhal, vytáhl si rukáv a zkontroloval náramkové hodinky. Do chvíle, kdy měla loď přistát a okamžitě se zase zvednout u pevnosti Chronos, nezbývaly ani dvě minuty. V ten moment jsem nedokázal ani najít vstup do Třetí Jeskynní hrobky - v té vřavě bych ho nedokázal nejspíš najít nikdy. Přes dunu se náhle (jako by chtěl podpořit mé obavy) přehoupl jeden ze skarabeů, a než odbočil vlevo, málem nás rozmačkal. Jeho zbraně střílely po neviditelném nepříteli někde na východě.
"Drž se!" zařval jsem znovu, vyťukal na koberec plné zrychlení a nabral výšku. Po cestě jsem sledoval kompas a

koncentroval se na severní směr, dokud jsme neopustili Údolí. Na to, abych narazil do zdi útesů, nebyla vhodná chvíle. Pod námi se mihlo obrovské kamenné křídlo. "Sfinga!" zakřičel jsem na dívku, která se mi schovávala za zády. Okamžitě jsem pochopil, jak je můj komentář hloupý - právě tu hrobku opustila.
Hádal jsem, že jsme ve výšce několika set metrů. Vyrovnal jsem koberec a nabral rychlost. Aktivovalo se silové pole, ale v uzamčeném vzduchu kolem nás vířil písek. "V téhle výšce, bychom na nic nenara" začal jsem znovu křičet přes rameno, ale přerušil mě hrozivý tvar skimmeru, který vyrazil z bouřkového mraku přímo k nám. Nedal mi ani šanci reagovat. Přesto jsem něco udělal. Koberec se propadl tak rychle, že nás udrželo jen silové pole. Stín skimmeru nás minul o necelý metr. Malý hawkingův koberec poskočil a zakroužil ve vzduchové brázdě obrovského stroje.
"Do prdele kurva," vykřikla za mnou Aenea. "Kurva práce."
To byl další proslov, který naše budoucí spasitelka pronesla.
Znovu jsem koberec vyrovnal, podíval se přes okraj a snažil se rozeznat něco na povrchu. Letět tak vysoko bylo bláznivé - určitě nás sledovaly všechny taktické senzory, detektory, radary a zaměřovače v oblasti. Pro skutečnost, že na nás ještě nezačali střílet, jsem neměl kromě zmatku, který jsme nechali za zády, žádné vysvětlení. Pokud… znovu jsem se obrátil. Dívka se mi tiskla na záda a ukrývala obličej před pichlavým pískem.
"Jsi v pořádku?" zavolal jsem.
Přikývla a čelem se dotkla mých zad. Cítil jsem, že pláče. Ale jistý jsem si nebyl.
"Jmenuji se Raul Endymion," zvolal jsem.
"Endymion," zopakovala a odtáhla hlavu. Oči měla rudé, ale suché. "Ano."
"Ty jsi Aenea…" Zarazil jsem se. Nenapadlo mě nic inteligentního. Zkontroloval jsem kompas, upravil směr letu a doufal, že jsme dost vysoko, abychom se dostali přes duny za Údolím. Bez větší naděje jsem vzhlédl a zauvažoval, zda spatřím v bouři plasmový ocas lodi. Nespatřil jsem nic.
"Poslal tě strýček Martin," podotkla dívka. Nebyla v tom žádná otázka.
"Ano," vykřikl jsem dozadu. "Letíme… no, je tu loď… měla se s námi setkat u pevnosti Chronos, ale máme zpoždění…"
Necelých třicet metrů napravo roztrhl mračna blesk. Já i dítě jsme nadskočili a sklonili hlavu. Stále nevím, zda se jednalo o bouřkový blesk nebo na nás někdo vystřelil. Po stopadesáté jsem ten nekonečný den proklel neschopný starodávný koberec - žádný ukazatel rychlosti, žádný výškoměr. Hukot větru za silovým polem napovídal, že letíme nejvyšší rychlostí, ale bez jakýchkoliv vodítek (s výjimkou rozvlněné opony mraků) se to nedalo nijak potvrdit. Cesta byla stejně příšerná jako úprk Labyrintem, ale tam jsem se mohl spolehnout na program autopilota. Tady jsem musel přibrzdit, přestože po nás šla celá Švýcarská garda. Někde před námi se zvedaly hory Uzdového hřbetu a jejich kolmé útesy. Při plné rychlosti tří set klicků za hodinu bychom se měli do hor a k Pevnosti dostat za šest minut. Když jsme zrychlili, podíval jsem se na hodinky. Teď jsem to zopakoval. Čtyři a půl minuty. Podle map, jež jsem předtím studoval, poušť náhle končí Uzdovými útesy. Zkusím ještě minutu…
Pak se vše přihodilo najednou.
Náhle jsme opustili prachovou bouři. Nezřídla, prostě jsme vyletěli ven jako člověk, který vyskočí z pokrývek. Ve vteřině jsem spatřil, že nepatrně klesáme a během několika vteřin narazíme do obrovských balvanů.
Aenea vykřikla. Ignoroval jsem ji a oběma rukama zaútočil na kontrolní vzory. S přetížením, které nás namáčklo na hawkingův koberec, jsme se zvedli nad balvany.
V tu chvíli jsme oba spatřili, že jsme dvacet metrů od útesu, do kterého narazíme. Na zastavení nebyl čas.
Věděl jsem, že Sholokov hawkingův koberec přizpůsobil pro kolmý let, kdy cestujícího - teoreticky jeho milovanou neteř - před pádem ochrání silové pole. Teoreticky.
Nadešla chvíle teorii vyzkoušet.
Ve chvíli, kdy jsme zrychlili do devadesáti stupňového úhlu, mě Aenea objala rukama kolem pasu. Koberec spotřeboval na úpravu úhlu celých dvacet metrů volného prostoru, takže se při kolmém stoupání žulová skála ocitla jen několik centimetrů pod námi. Instinktivně jsem se předklonil, zachytil se pevného okraje koberce a snažil se přitom neopírat o řídící vlákna. Aenea se předklonila stejně instinktivně jako já a zesílila tlak kolem mého pasu. Celou minutu (nebo jak dlouho trvalo, než jsme se dostali na vrchol útesu) jsem nemohl dýchat. Snažil jsem se během stoupání neotáčet. Přepracované nervy by možná tisíc metrů otevřeného prostoru pod nohama nevydržely.
Dorazili jsme na vrchol útesů - náhle se před námi objevila vytesaná schodiště, kamenné terasy a chrliče a vyrovnali koberec.
Švýcarská garda vybudovala na terasách a balkónech východní strany pevnosti Chronos pozorovatelny a detekční stanice, rozmístila tam protiletecké zbraně. Nějakých sto metrů nad námi se tyčil samotný hrad vysekaný do kamenné hory, převislé věžičky a vyšší balkóny přímo nad našimi hlavami. V těchto oblastech žádná Švýcarská garda nečekala. Všichni byli mrtví. Všichni tady leželi v neomylných polohách smrti, těla pořád navlečená v nezničitelném brnění. Někteří leželi dohromady, rozervané postavy působily dojmem, že jim v útrobách explodovala plasmová bomba. Ale brnění Paxu plasmový granát vydrží. Tyto mrtvoly byly rozcupované na kusy.
"Nedívej se," zvolal jsem přes rameno a v zatáčce k jižnímu cípu Pevnosti jsem zpomalil. Už bylo pozdě. Aenea scénu pozorovala s vytřeštěnýma očima.
"Proklínám ho!" zopakovala.
"Proklínáš koho?" zeptal jsem se, ale v tu chvíli jsme pluli zahradou v jižním cípu Pevnosti a podívali se dolů. Krajinu ozdobily hořící skarabeové a převrácený skimmer. Ležela tady rozházená další těla a připomínala hračky, které zahodilo zlobivé dítě. U ozdobného živého plotu se válel rozbitý a hořící skalpel CPB, paprsky schopné dostřelit na orbit. Šedesát metrů nad centrální fontánou se vznášela na ocasu modré plasmy Konzulova loď. Kolem vířila pára. V otevřené přechodové kabině stál A. Bettik a dával nám znamení.
Zavezl jsem nás přímo k přechodové komoře. Letěl jsem tak rychle, až musel android uskočit a my sklouzli po naleštěné

chodbě.
"Jedem!" zařval jsem, ale A. Bettik už příkaz dostal, nebo ho loď nepotřebovala. Jak loď zrychlila, před rozmačkáním na kaši nás ochránily inerční kompenzátory. Přesto jsme slyšeli řev fúzního reaktoru, slyšeli jsme hukot atmosféry kolem pláště. Konzulova loď se zvedla z Hyperionu a poprvé za dvě století vstoupila znovu do vesmíru.
Kapitola 16

"Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" Otec kapitán de Soya svírá medikovu košili.
"Uch… třicet, čtyřicet minut, pane," odvětí medik a pokusí se košili uvolnit. Neuspěje.
"Kde to jsem?" De Soya teď vnímá bolest. Velmi intenzivní - koncentruje se do nohy, ale útočí všude. Přesto ji zvládne. Ignoruje ji.
"Na palubě svatého Tomáše Akiry, pane Otče."
"Vojenská loď…" De Soya cítí, jak se mu točí hlava, vzdaluje se od reality. Podívá se na nohu uvolněnou z turniketu. Dolní část pojí ke stehnu jen zbytky tkáně a svalů. Uvědomí si, že mu musel Gregorius podat lék tišící bolest. Málo na to, aby zablokoval takovou agónii, ale dost, aby ucítil drogový účinek. "Sakra."
"Bojím se, že ji budou chirurgové amputovat," podotkne medik.
"Sály fungují přesčas, ale jste na řadě, pane. Provedli jsme triáž…"
De Soya si uvědomí, že pořád svírá mladíkovu košili. Uvolní ruku. "Ne."
"Promiňte, pane Otče?"
"Slyšel jste mě. Dokud se nesetkám s kapitánem svatého Tomáše Akiry, iáánéi operace nebude."
"Ale pane… pane Otče… jestli ne… zemřete…"
"Už jsem předtím zemřel, synu." De Soya bojuje s vlnou závrati. "Odnesl mě do lodě seržant?"
"Ano, pane."
"Je tady ještě?"
"Ano, pane Otče, seržantovi zašívají zranění, která…"
"Okamžitě ho sem pošlete."
"Ale, pane Otče, vaše zranění vyžadují…"
De Soya se podívá na medikovu hodnost. "Podporučík?"
"Ano, pane."
"Viděl jste papežský odznak?" De Soya ho zkontroluje. Platinový přívěsek mu pořád visí na nerozbitném řetízku kolem krku.
"Ano, pane Otče, dal vám přednost při…"
"Při bolesti popravy… a ještě hůř… při bolesti exkomunikace. Budte zticha a okamžitě sem pošlete seržanta, podporučíku."
Gregorius na sobě už nemá bojové brnění, přesto je pořád obrovský. Oteckapitán se podívá na obvazy a dočasné lékařské pakety na jeho těle a uvědomí si, že seržant utrpěl těžká zranění, když odnášel de Soyu do bezpečí. Poznamenal si, že se k tomu někdy vrátí - ale ne teď. "Seržante!"
Gregorius se připraví.
"Okamžitě sem přiveďte kapitána této lodě. Rychle, než znovu omdlím."
Kapitán svatého Tomáše Akiry je Lusian středního věku, malý a silný jako všichni Lusiané. Má dokonale holou hlavu, ale nosí úhledně zastřižený šedý vous.
"Otče kapitáne de Soyo, jsem kapitán Lempriere. Všude teď panuje velké vzrušení, pane. Chirurgové mě ujistili, že potřebujete jejich okamžitou pozornost. Jak vám mohu pomoci?"
"Podejte mi hlášení o situaci, kapitáne." De Soya kapitána nikdy předtím nepotkal, ale hovořili spolu úzkým paprskem. V kapitánově tónu zachytí úctu. Koutkem oka spatří, jak se seržant Gregorius omlouvá a opouští místnost. "Zůstaňte, seržante. Kapitáne? Situace?"
Lempriere zachrchlá. "Velitelka BarnesAvneová je mrtvá. Pokud víme, zemřela i polovina Švýcarských gardistů v Údolí Časových hrobek. Hrnou se sem tisíce zraněných. Lékaři zřizují na zemi mobilní chirurgická centra, nejvážnější případy převážíme k okamžitému ošetření sem. Sebrali jsme mrtvé a připravili na vzkříšení při návratu do Vektoru Renesance."
"Vektor Renesance?" De Soyovi se zdá, jako by se v úzkém prostoru chirurgické přípravky vznášel. Vznáší se na nosítkách. "Co se sakra děje s gravitací, kapitáne?"
Lempriere se mírně usmívá. "Během bitvy bylo poškozeno silové pole, pane. Pokud jde o Vektor Renesance… no, tam leží naše shromažďovací místo, pane. Po dokončení mise nás tam volají platné příkazy."
De Soya se směje a zastaví se až ve chvíli, kdy zaslechne vlastní hlas. Ten smích není příčetný. "Kdo tvrdí, že je mise dokončena, kapitáne? O jaké bitvě tady mluvíte?"
Kapitán Lempriere se podívá na seržanta Gregoria. Příslušník Švýcarské gardy vytrvale a pozorně sleduje příčku zdi.
"Byly zdecimovány i podpůrné a krycí síly na orbitu, pane."
"Zdecimovány?" Bolest v de Soyovi vyvolává vztek. "To znamená jedna ku deseti, kapitáne. Dostalo se deset procent lodního osazenstva na seznam obětí?"
"Ne, pane," odpoví Lempriere, "víc než šedesát procent. Kapitán Ramirez ze svatého Bonaventury je mrtvý, stejně tak jeho zástupce. Můj vlastní zástupce je mrtvý. Na nástup se nedostavila polovina posádky Svatého Tomáše."
"Mají zničené lodě?" naléhá Otec kapitán de Soya. Ví, že mu zbývá už pouhá jedna, dvě minuty vědomí… možná života.
"Na svatém Bonaventurovi něco vybuchlo. Do vesmíru odletěla alespoň polovina zadních kabin CIC. Motor je neporušený…"

De Soya zavře oči. Stejně jako kapitán lodi ví, jak strašlivou noční můru otevření plavidla vyvolá. Jako poslední se dostaví imploze samotného Hawkingova jádra, ale takové ponížení bývá alespoň okamžité. Tak rozsáhlé poškození trupu znamená - jako jeho roztříštěná noha pomalou a bolestivou cestu ke smrti.
"Svatý Antoníni"
"Zničený, ale provozuschopný, pane. Kapitán Sáti je naživu a…
"Ta dívka?" naléhá de Soya. "Kde je?" V periferním vidění mu tančí černé skvrny, slévají se do mračna a rostou.
"Dívka?" opakuje Lempriere. Seržant Gregorius kapitánovi něco šeptá, ale de Soya mu nerozumí. V uších slyší hlasité bzučení.
"Ach, ano," promluví Lempriere. "Cíl akvizice. Zřejmě ji z povrchu sebrala nějaká loď a už nabírá rychlost k Cplus skoku."
"Loď!" De Soya se silou vůle probírá z bezvědomí. "Odkud ta loď sakra přišla?"
Ozve se Gregorius, aniž by odvrátil pohled od příčky. "Z planety, pane. Z Hyperionu. Během… během události Charlieho Foxe loď proskočila atmosférou, přistála u hradu… pevnosti Chronos, pane… sebrala dítě, a ať jí řídil kdokoliv"
"Řídil ji?" přeruší ho de Soya. V sílícím bzukotu špatně slyší.
"Nějaký druh EMV pro jednu osobu," doplní seržant. "Ale proč funguje, to znalci z technického neví. Každopádně je loď sebrala, v masakru se dostala přes BPO a blíží se do oblasti skoku."
"Masakr," zopakuje de Soya hloupě. Zaznamená, že mu kapou sliny. Otře si hřbetem ruky bradu a snaží se přitom nesklopit oči ke zbytkům nohy. "Masakr. Co ho přivodilo? Proti komu jsme bojovali?"
"Nevíme, pane," odpoví Lempriere. "Jako za starých časů… za časů vojska Hegemonie, kdy prošly výsadky portálem přenašeče, pane. Myslím tím, všude se objevily… tisíce… věcí, v jediném okamžiku, pane. Bitva trvala pouhých pět minut. Byly jich tisíce. A pak zmizely."
De Soya se snaží, aby přes houstnoucí tmu a hukot v uších slyšel, ale slova nedávají smysl. "Tisíce? Čeho? Kam odešly?"
Gregorius postoupí vpřed a podívá se na otcekapitána. "Ne tisíce, pane. Jen jedna. Štír."
"To je legenda…" začne Lempriere.
"Jen Štír," pokračuje velký černoch a kapitána plavidla ignoruje. "Zabil většinu Švýcarských gardistů a polovinu běžných vojáků Paxu na kontinentu Koně. Sundal všechny letouny Skorpión, vyřadil dvě vojenské lodě, zabil všechny na palubě Ktři korábu, nechal tady svou navštívenku a zmizel. Vše za necelých třicet vteřin. Konec hlášení. Zbytek mají na svědomí naši chlapi, kteří v panice postříleli jeden druhého. Štír."
"Nesmysl!" řve Lempriere. Holá lebka mu v rozčilení hoří rudou barvou. "To je fantazie, pohádka a k tomu rouhání! Ať na nás udeřil kdokoliv, nebyl to žádný…"
"Buďte zticha," usekne ho de Soya. Připadá si, jako by se díval a mluvil dlouhým tmavým tunelem. Ať chce říct cokoliv, musí to vyslovit rychle. "Poslouchejte… kapitáne Lempriere… ve svém postavení papežské autority jmenuji kapitána Sáti, aby vzal na palubu svatého Antonína zbytky ze svatého Bonaventury a doplnil jimi počet. Satimu nařídím, ať sleduje tu dívku… tu loď, která ji veze… sleduje ji ke skoku, zaznamená její souřadnice a sleduje ji…"
"Ale, Otče kapitáne…" začne Lempriere.
"Poslouchejte," řve de Soya přes vodopád hluku v uších. Už vnímá pouze tančící skvrny. "Poslouchejte… přikazuji kapitánovi Sáti, ať loď všude sleduje… i kdyby to mělo trvat celý život… a dívku zajme. To je jeho prvotní a jediný příkaz. Zajmout dívku a vrátit ji na Pacem. Gregorie?"
"Ano, pane."
"Nenechávejte je, aby mě operovali, seržante. Je můj kurýr nepoškozený?"
"Raphael? Ano, pane. Během bitvy byl opuštěný, takže se ho Štír nedotkl."
"Je tady Hiroshe… pilot mého modulu… někde kolem?
"Ne, pane. Byl zabit."
De Soya už seržantův burácivý hlas přes hlasitější burácení málem nevnímá. "Zaberte pilota a plavidlo, seržante. Vemte mě, vy a zbytek vaší jednotky"
"Už jen dva muži, pane."
"Poslouchejte. Dostaňte nás všechny čtyři do RaphaeUL Loď bude vědět, co dělat. Řekněte jí, že sledujeme dívku… loď… a svatého Antonína. Ať se pohnou kamkoliv, budeme je sledovat. Seržante?"
"Ano, Otče kapitáne!"
"Jste vy a vaši muži znovuzrození, ano?"
"Ano, Otče kapitáne!"
"No, tak se připravte na skutečné znovuzrození, seržante."
"Ale vaše noha…" ozve se kapitán Lempriere z hrozné dálky. Jeho hlas se vlní a mizí.
"Až budu vzkříšen, noha bude na místě," zamumlá Otec kapitán de Soya. Chce zavřít oči, aby se pomodlil. Kvůli světlu oči zavírat nemusí. Tma kolem je dokonalá. Neví, zda ho v tom řevu a hukotu někdo uslyší, neví, zda skutečně promluvil, ale říká: "Rychle, seržante. Hned teď!"
Kapitola 17

Když jsem teď po tolika letech začal psát, napadlo mě, že bude obtížné vzpomínat na Aeneu jako na dítě. Není tomu tak. Mám vzpomínky plné posledních let, posledních obrazů, bohaté sluneční paprsky na ženském těle, když jsme se společně vznášeli mezi větvemi orbitálního lesa, momenty, kdy jsme se poprvé milovali v nulové gravitaci, procházky na promenádách Hsan k ung Su s rudými útesy Hua Shanu, které nad námi odrážely bohaté světlo. Bál jsem se, že

budou dřívější vzpomínky mlhavé. Nejsou. Stejně tak jsem i přes strach, že mé vyprávění každou vteřinou ukončí kvantomechanické syčení Schrodingerova otráveného plynu, potlačil nutkání přeskočit k pozdějším rokům. Napíšu, co stačím. O konci mého vyprávění rozhodne osud.
A. Bettik nás, jak jsme se řítili do vesmíru, odvedl po točitém schodišti do místnosti s klavírem. Silové pole udrželo i přes divoké zrychlení neměnnou přitažlivost. Přesto jsem pocítil divoké nadšení. Možná to měl na svědomí pouze přebytek adrenalinu vyloučený v tak krátké době. Dítě bylo špinavé, rozcuchané a pořád rozčílené.
"Chci vědět, kde jsme," prohlásila. "Prosím."
Loď poslechla a změnila zeď za holokomorou v okno. Pod námi mizel kontinent Koně, hlavu zakryl oblak rudého písku. Hyperion se na severu, kde zakrývala pól mračna, nakláněl a tvořil charakteristický oblouk. Celý svět se během minuty změnil v kouli, pod rozhozenými mraky jsme spatřili dva ze tří kontinentů, neuvěřitelně modré Velké jižní moře a souostroví Devět Ocasů obklopené zelenými mělčinami. Pak se svět zmenšil, proměnil se v červenočernobílou kouli a ztratil se v dálce. Rychle jsme prchali.
"Kde jsou vojenské lodě?" zeptal jsem se androida. "Měly nás v tuto chvíli pronásledovat. Nebo rozstřílet na kusy."
"Loď a já monitorujeme jejich kanály," odvětil A. Bettik. "Byli… moc zaměstnaní."
"To nechápu," řekl jsem a obešel okraj holokomory. Byl jsem tak vzrušený, že jsem se nedokázal do hlubokých jiolštářů zavrtat. "Ta bitva… kdo…"
"Štír," odpověděla Aenea a poprvé se na mě doopravdy podívala. "Doufali jsme s matkou, že to takhle neskončí. Ale skončilo. Je mi to líto. Tak hrozně líto."
Pochopil jsem, že mě dívka v bouři zřejmě neslyšela, zastavil se, dopadl na opěrátko gauče a promluvil: "Neměli jsme čas na představování, já jsem Raul Endymion."
Dívka měla jasné oči. Přes špínu a písek na tváři jsem rozeznal jemnou pokožku. "Vzpomínám si," odpověděla. "Endymion, jako ta báseň."
"Báseň?" vyhrkl jsem. "Žádnou báseň neznám. Jsem Endymion podle toho starého města."
Usmála se. "Já znám jen báseň, protože ji napsal můj otec. Jak vhodné, že vybral strýček Martin hrdinu s takovým jménem."
Když jsem zaslechl slovo hrdina, zavrtěl jsem se. Má snaha byla dost absurdní i bez takových slov.
Dívka natáhla malou ručku. "Aenea," představila se. "Ale to víš."
V dlani jsem ucítil její chladné prsty. "Starý básník mi říkal, že jsi několikrát změnila své jméno."
Pořád se usmívala. "A vsadím se, že to udělám znovu." Stáhla ruku a podala ji androidovi. "Aenea. Sirotek času."
A. Bettik její ručkou potřásl s větším půvabem, hluboce se uklonil a představil se. "Jsem k vašim službám, M. Lamio," pronesl.
Zavrtěla hlavou. "Moje matka je… byla… M. Lamia. Já jsem pouze Aenea." Všimla si, jak jsem změnil výraz. "Znáš mou matku?"
"Je slavná," potvrdil jsem a z nějakého důvodu se nepatrně začervenal. "Slavní jsou všichni poutníci z Hyperionu. Ve skutečnosti jsou to legendy. Existuje tu báseň, ústně předávaný epos, ve skutečnosti…"
Aenea se zasmála. "Ach, Bože, strýček Martin ten příšerný Kantos skutečně dokončil."
Přiznávám, že mě šokovala. Musela to poznat na mém obličeji. Jsem rád, že jsem to zvláštní ráno nehrál poker.
"Promiň," pokračovala Aenea. "Čmáranice toho starého satyra se určitě změnily v kulturní dědictví nesmírné ceny. Je ještě naživu? Myslím strýčka Martina?"
"Ano, M… ano… M. Aeneo," potvrdil A. Bettik. "Měl jsem to štěstí a více jak století vašemu strýčkovi sloužil."
Dívka udělala obličej. "Musíš být svatý, M. Bettiku."
"A. Bettiku, M. Aeneo," odpověděl. "A ne. Nejsem svatý. Jsem pouze obdivovatel a dlouhodobý přítel vašeho strýčka."
Aenea přikývla. "Když jsme letěli z Jacktownu navštívit strýčka Martina do Města básníků, pár androidů jsem potkala. Ale tebe nikoliv. Říkáš víc jak století? Jaký je rok?"
Prozradil jsem jí to.
"No, alespoň to je v pořádku," odpověděla, utichla a pozorovala holoprojekci mizející planety. Hyperion se už proměnil v malou jiskřičku.
"Vážnější přišla z minulosti?" zeptal jsem se. Ta otázka byla hloupá, ale já si to ráno moc chytrý nepřipadal.
Aenea přikývla. "Strýček Martin ti to určitě řekl."
"Ano. Utíkáš před Paxem."
Vzhlédla. Oči jí zářily neprolitými slzami. "Pax? Tak tomu říkají?"
V tu chvíli jsem zamrkal. Představa, že někdo nezná koncept Paxu, mnou otřásla. Byla to skutečnost. "Ano," potvrdil jsem.
"Takže teď vše řídí Církev?"
"No, do jisté míry," souhlasil jsem. Vysvětlil jsem jí roli Církve v komplexu zvaném Pax.
"Takže všechno řídí," shrnula to Aenea. "Věřili jsme, že se to možná stane. Pravdivé byly i mé sny."
"Tvé sny?"
"Toho si nevšímej," poradila mi Aenea. Postavila se, rozhlédla se po pokoji a přistoupila ke klavíru Steinway. Prsty vybrala několik klapek na klávesnici. "A toto je Konzulova loď."
"Ano," potvrdila loď. "Přestože si na toho gentlemana pamatuji pouze mlhavě. Znala jste ho?"
Aenea se usmála a neustále přejížděla prsty po klávesách. "Ne. Znala ho má matka. Dala mu dar" Ukázala na pískem zašpiněný hawkingův koberec, který se povaloval u schodiště. "Když opustil po Pádu Hyperion, směřoval zpět do Sítě. V mé době se nevrátil."

"Nevrátil se nikdy," doplnila loď. "Jak říkám, mám poSkozené vzpomínky, ale jsem si jistý, že tam někde zemřel." Loď změnila tón tichého hlasu. Byl věcnější. "Při odchodu z atmosféry nás zasypaly meteory, ale od té chvíle nás nikdo nenapadl ani nepronásleduje. Opustili jsme sislunární prostor a během deseti minut se dostaneme z kritické přitažlivosti Hyperionu. Musím nastavit kurs na skok. Prosím o instrukce."
Podíval jsem se na dívku. "Vyvrženci? Starý básník tvrdil, že chceš jet právě k nim."
"Rozmyslela jsem si to," odmítla Aenea. "Jaký je nejbližší obydlený svět, lodi?"
"Parvati. Jednaceládvaosm parseku. Šest a půl dne lodního času. Tříměsíční časový dluh."
"Patřila Parvati do Sítě?" zeptala se dívka.
Odpověděl A. Bettik: "Ne. V době Pádu nepatřila."
"Jaký je nejbližší svět staré Sítě na cestě od Parvati?" zeptala se Aenea.
"Vektor Renesance," odpověděla loď okamžitě. "Je to dalších deset dnů lodního času, pět měsíců časový dluh."
Zamračil jsem se. "Nevím," namítl jsem. "Lovci… tím myslím lidi z cizích planet, pro které jsem pracoval, většinou z Vektoru Renesance přicházeli. Je to velký svět Paxu. Plný ruchu. Myslím, zeje tam mnoho lodí a vojáků."
"Ale je to nejbližší svět Sítě?" pokračovala Aenea. "Měl mnoho přenašečů."
"Ano," potvrdili loď a A. Bettik současně.
"Zadej kurs na Vektor Renesance přes systém Parvati," pokračovala Aenea.
"Pokud je místem určení Vektor Renesance, pak bude přímý skok kratší o jeden lodní den a dva týdny časového dluhu," namítla loď.
"Já vím," souhlasila Aenea. "Ale chci to vzít přes systém Parvati." Musela vyčíst otázku v mých očích, neboť dodala: "Budou nás sledovat a nechci, aby po skoku z tohoto systému zjistili náš skutečný cíl."
"Teď nás nesledují," namítl A. Bettik.
"Vím," přitakala Aenea. "Ale za pár hodin budou. Potom a po celý zbytek mého života." Obrátila se k holokomoře, jako by tam sídlila osobnost lodi. "Proveď rozkaz, prosím."
Loď poslechla a hvězdy na holodispleji se přesunuly. "Sedmadvacet minut do skoku do systému Parvati," dodala loď. "Kromě pohybu svatého Antonína a vojenské lodi žádný útok ani pronásledování."
"Co ta druhá Iod7" zeptal jsem se. "Ta… jak se jmenuje? Svatý Bonaventura."
"Běžná komunikační pásma a senzory ukazují, že je otevřená a vysílá nouzové signály," doplnila loď. "Svatý Antonín odpovídá."
"Můj Bože," zašeptal jsem. "Co to bylo, útok Vyvržerců?"
Dívka zavrtěla hlavou a odstoupila od klavíru. "Jen Štír. Můj otec mě varoval…" Pak ztichla.
"Štír?" Tentokrát promluvil android. "Pokud vím, podle legendy a starých záznamů stvoření jménem Štír nikdy neopustilo Hyperion - většinou se zdržovalo v oblasti pár set kilometrů kolem Časových hrobek."
Aenea se svezla do polštářů. Měla pořád rudé oči a vypadala unaveně. "Jo, správně, bojím se, zeje teďo kus dál. A jestli má otec pravdu, teprve to začíná."
"Štíra nikdo nespatřil ani o něm neslyšel téměř tři sta let," namítl jsem.
Dívka nervózně přikývla. "Já vím. Od chvíle, kdy se Hrobky těsně před Pádem otevřely." Vzhlédla k androidovi. "Páni, mám ale hlad. A jsem špinavá."
"Pomůžu lodi připravit oběd," oznámil nám A. Bettik. "Sprchy jsou nahoře v pánově ložnici a na hibernační palubě pod námi," oznámil. "V pánově ložnici je i koupelna."
"Tam právě mířím," souhlasila dívka. "Než podnikneme kvantový skok, budu dole. Sejdeme se za dvacet minut."
Po cestě ke schodům se zastavila a znovu mě vzala za ruku. "Raule Endymione, promiň, jestli vypadám nevděčně. Díky, že jsi pro mě riskoval život. Díky, že jsi se mnou přišel na tuto loď. Díky, že ses zapletl do něčeho tak velkého a tak komplikovaného, že si nikdo z nás nedokáže představit, jak to skončí."
"Není za co," vydechl jsem hloupě.
Dítě se na mě zašklebilo. "Sprchu potřebuješ i ty, příteli. Jednou se osprchujeme společně, ale myslím, že pro tentokrát bys měl použít tu na hibernační palubě." Zamrkal jsem. Nevěděl jsem, co si o tom myslet, tak jsem jen sledoval, jak skáče nahoru po schodech.
Kapitola 18

Otec kapitán de Soya se probudí v oživovacím tanku Raphaela. Dali mu možnost loď třídy Archanděla pojmenovat. Raphael je archanděl, který hledá ztracené lásky.
Dvakrát už se znovu narodil, ale pokaždé byl přítomen kněz, aby ho uvítal, nabídl mu ze šálku slavnostní doušek svatého vína a běžnou sklenici pomerančového džusu. Hovořili s ním odborníci na vzkříšení a vysvětlovali, dokud se nedal zmatený mozek znovu do práce.
Tentokrát má kolem jen klaustrofobické, kulaté zdi oživovacího tanku. Mrkají tady kontrolky, výpisy předvádí řádky písmen a symbolů. De Soya ještě číst nedokáže. Je rád, že vůbec přemýšlí. Posadí se a spustí nohy přes okraj postele. Mé nohy. Mám obě. Samozřejmě je nahý, pokožku růžovou a lesklou, jakoby vařenou a vlhkou z oživovacího tanku. Náhle ucítí žebra, břicho, levou nohu - ten démon ji předtím celou rozsekal a zničil. Teď je celý. Po zranění, které nohu oddělilo od těla, ani památky.
"Raphaeli?"
"Ano, Otče kapitáne?" odpoví andělský hlas - andělský znamená naprosto zbavený pohlavní identity. De Soyovi hlas připadá uklidňující.
"Kde jsme?"
"Systém Parvati, Otče kapitáne."

"Ostatní?" De Soya si vzpomíná na seržanta Gregoria a dva členy jeho skupiny, kteří přežili, jen mlhavě. Na nalodění do kurýra si nevzpomíná vůbec.
"Jak říkáme, právě se budí, Otče kapitáne."
"Kolik uteklo času?"
"Ani ne čtyři dny od chvíle, kdy vás, Otče kapitáne, přinesl seržant na palubu. Velký skok následoval hodinu po vašem uložení do oživovacího tanku. Po tři dny vašeho vzkříšení čekáme deset AJ od planety Parvati, podle vašich instrukcí, které tlumočil seržant Gregorius."
De Soya chápavě přikývne. I nepatrný pohyb bolí. Po vzkříšení cítí bolest ve všech buňkách v celém těle. Ale tato bolest je na rozdíl od utrpení při zranění zdravá. "Kontaktoval jste autority Paxu na Parvati?"
"Ne, Otče kapitáne."
"Správně." Parvati byla za dob Hegemonie vzdálenou kolonií, teďje vzdálenou kolonií Paxu. Nemá žádná mezihvězdná plavidla - Paxu ani Merkantilů - jen malou vojenskou posádku a pár starých interplanetárních lodí. Jestli mají dívku zajmout v tomto systému, udělá to Raphael.
"Informace o její lodi?" zeptá se de Soya.
"Neidentifikovaná loď skočila dvě hodiny osmnáct minut před námi," odpoví Raphael.
"Přenosové souřadnice ukazovaly nepochybně na systém Parvati. Příjezd neidentifikované lodi přibližně za dva měsíce, tři týdny, dva dny a sedmnáct hodin."
"Děkuji ti," odvětí de Soya. "Až se Gregorius a ostatní proberou a oblečou, ať za mnou přijdou do monitorovací místnosti.
"Ano, Otče kapitáne."
"Děkuji ti," zopakuje de Soya a pomyslí si: Dva měsíce, tři týdny, dva dny… můj ty Bože, co budu dělat téměř celé tři měsíce v tomto zapadákově? Možná to nedomýšlel. Určitě ho utlumilo trauma, bolest a léky. Ale nejbližší systém Paxu je Vektor Renesance, deset dnů lodního času od Parvati, pět měsíců časového dluhu - tři a půl dne a dva měsíce nato, kdy dorazí loďs dívkou ze systému Hyperionu. Ne, nejspíš mu to moc nemyslelo. Jak si uvědomí, nemyslí mu to pořád. Přesto učinil správné rozhodnutí. Bylo lepší dorazit na místo a věci promyslet.
Mohu skočit na Pacem. Požádat o instrukce přímo Velení Paxu… dokonce samotného papeže. Dva a půl měsíce se dávat do pořádku, pak skočit s časovou rezervou zpátky.
De Soya zavrtí hlavou a při nepříjemném pocitu udělá obličej. Má své instrukce. Zajmout dívku a vrátit ji na Pacem. Návrat do Vatikánu by byl přiznáním porážky. Možná by poslali někoho jiného. Kapitánka Margaret Wu mu na schůzce před letem dala jasně najevo, jak je Raphael unikátní. Jediná ozbrojená loď typu archanděl pro šest osob, která existuje. A přestože mohli během měsíců časového dluhu, které od opuštění Pacemu uběhly, postavit další, okamžitý návrat neměl smysl. Pokud je Raphael pořád jediným ozbrojeným archandělem, de Soya může k posádce pouze nabrat další dva vojáky.
Smrt a vzkříšení nejsou lehké. To přikázání učili de Soyu za mládí při katechismu. Skutečnost, že Svátost existuje a je předávána věřícím, neznamená, že ji mají provádět bez velké úcty a zdrženlivosti.
Ne, promluvím s Gregoriem a ostatními a promyslím věci právě tady. Můžeme udělat plány a k posledním měsícům čekání použít hibernační přístroje. Až loď s dívkou dorazí, bude ji pronásledovat svatý Antonín. Dokážeme loď mezi vojenským korábem a Raphaelem sevřít do kleští, nalodit se a bez problémů dívku sebrat.
Pro bolavý de Soyův mozek dává vše smysl, ale část podvědomí šeptá: Bez problému… to sis myslel i při misi na Hyperionu.
Otec kapitán de Soya zasténá, zvedne se z lehátka a vydá se hledat sprchu, horkou kávu a nějaké oblečení.
Kapitola 19

Když jsem před lety poprvé cestoval, věděl jsem toho o principech Hawkingova motoru jen málo. Teď toho vím jen o trochu víc. Skutečnost, že se v zásadě (možná náhodou) jedná o výmysl člověka, který žil ve dvacátém století, v době Křesťanů, mě pronásledovala tehdy a pronásleduje mě i dnes. Přesto není tak silná jako samotný zážitek.
Pár minut před přechodem na Cplus rychlost jsme se setkali v knihovně. Loď nás informovala, že se jí formálně říkalo navigační paluba. Měl jsem na sobě náhradní oblečení, vlasy mokré jako Aenea. Dítě si obléklo těžký župan, jaký muselo najít v Konzulově skříni. Byl jí o hodně větší. Bylo jí dvanáct, ale v metrech froté vypadala ještě mladší.
"Neměli bychom se už ukládat do hibernace?" zeptal jsem se.
"Proč?" namítla Aenea. "Copak nechceš tu legraci vidět?"
Zamračil jsem se. Všichni lovci z cizích světů a vojenští instruktoři, se kterými jsem hovořil, trávili dobu Cplus skoku v hibernaci. Lidé tak ubíjeli čas mezi hvězdami odjakživa. Něco s účinkem Hawkingova pole na tělo a mysl. Obrazy halucinací, živé noční můry a nevyslovitelná bolest. Přednesl jsem své námitky a snažil se o chladný tón.
"Matka a strýček Martin mi řekli, že se dá Cplus vydržet," namítla dívka. "Člověk si ho může dokonce užít. Jen si na to musíš zvyknout."
"A loď byla Vyvrženci upravena, aby to bylo snazší," doplnil A. Bettik. Seděli jsme s Aeneou u nízkého skleněného stolku uprostřed knihovny, android stál u zdi. Přestože jsem s ním jednal jako s rovným, A. Bettik setrvával v roli sluhy. Rozhodl jsem se s rovnostářstvím skoncovat a nechal ho, ať se chová, jak chce.
"Správně," potvrdila loď. "Úpravy zahrnují zlepšení schopností silového pole, což zmírňuje důsledky Cplus cestování."
"Co ty důsledky vlastně přinášejí?" zeptal jsem se. Nechtěl jsem ukázat vlastní naivitu, ale stejně tak jsem nechtěl (pokud to nebylo nutné) trpět.
Android, dívka a já jsme se podívali jeden na druhého. "V minulých stoletích jsem cestoval mezi hvězdami," ozval se

konečně A. Bettik. "Ale vždycky jsem spal v hibernaci. Vlastně ve skladu. Jak mi řekli, androidi byli převáženi ve skladovacích prostorech, na hromadách jako kusy hovězího."
Teď jsme se na sebe s dívkou podívali. Ani jeden se nechtěl podívat do očí muži s modrou kůží.
Loď vydala zvuk, který působil, jako by si někdo odkašlal. "Ve skutečnosti," začala, "podle pozorování lidských cestujících - což, musím přiznat, je podezřelé, neboť…"
"Neboť máš zamlžené vzpomínky," doplnili jsme s dívkou jednohlasně. Znovu jsme na sebe pohlédli a zasmáli se.
"Promiň, lodi," pokračovala Aenea, "pokračuj."
"Právě jsem se chystal říct, že má Cplus prostředí vliv na lidi především jako vizuální pomatení, duševní deprese vyvolaná polem a běžná nuda. Věřím, že byla hibernace vyvinuta pro dlouhé cesty, ale při kratších výletech jako je tento se používá jako výhoda."
"A tvé… ach… úpravy u Vyvrženců. Tyto postranní efekty snižují?" zeptal jsem se.
"Jsou na to konstruované," odpověděla loď. "Všechny, samozřejmě kromě nudy. To je zvláštní lidský fenomén, na který, jak věřím, lék neexistuje." Následovala chvíle ticha, pak loď pokračovala: "Přechodového bodu dosáhneme za dvě minuty deset vteřin. Všechny systémy fungují optimálně. Stále žádné pronásledování, pouze svatý Antonín nás sleduje dalekonosnými detektory."
Aenea se postavila. "Pojďme dolů, budeme sledovat přechod na Cplus."
"Jít dolů a sledovat to?" vyhrkl jsem. "Kam? Do holokomory?"
"Ne," zavolala dívka na schodech. "Zvenku."
Loď měla balkón. To jsem nevěděl. Člověk se mohl postavit ven i ve chvíli, kdy se loď řítila vesmírem a připravovala se k přechodu na Cplus pseudorychlost. Nevěděl jsem to - a kdyby, nevěřil bych tomu.
"Vytáhni balkón, prosím," vyzvala dívka loď a loď balkón vytáhla. Vzala s ním i klavír Steinway. Prošli jsme otevřeným obloukem do vesmíru. No, samozřejmě to skutečný vesmír nebyl. I já, provinční pastevec, věděl, že pokud vystoupíme do skutečného vakua, explodují nám ušní bubínky, prasknou oči a uvaří se nám krev v těle. Přesto byla iluze, že jsme do vakua vystoupili, dokonalá.
"Je to bezpečné?" zeptal jsem se a opřel se o zábradlí. Hyperion se nám proměnil za zády v tečku velikosti hvězdy, jeho hvězda zářila jako slunce. Ale desítky klicků dlouhý plasmový ocas našeho fúzního motoru budil dojem, že sedíme na dlouhém modrém sloupu. Důsledek přivodil akrofóbii, iluze, že stojíme bez ochrany ve vesmíru vyvolala něco jako agarofóbii. Že na mě nějaké fóbie působí, jsem až do této chvíle nevěděl.
"Jestli silové pole na vteřinu selže," začal A. Bettik, "při takovém přetížení a rychlosti, okamžitě zemřeme. Na tom, jestli jsme uvnitř nebo venku, málo záleží."
"A záření?" naléhal jsem.
"Pole samozřejmě odráží kosmické a škodlivé sluneční záření," pokračoval android. "A zatemňuje pohled na slunce Hyperionu, abychom při tom pohledu neoslepli. Jinak poskytuje docela pěkné viditelné spektrum."
"Ano," odvětil jsem nepřesvědčeně. Ustoupil jsem od zábradlí.
"Třicet vteřin do skoku," oznámila loď. Zdálo se, že její hlas vychází - i tady, venku - ze vzduchu.
Aenea se posadila na stoličku u klavíru a začala hrát. Nepoznal jsem melodii, ale připadala mi klasická… možná něco z šestadvacátého století.
Asi jsem čekal, že loď před skutečným skokem ještě promluví, odpočítá poslední vteřiny nebo něco takového. Ale žádné hlášení se už neozvalo. Funkci fúzního motoru převzal náhle Hawkingův pohon. Následoval chvilkový hukot, který jako by vycházel z mých kostí, projela mnou hrozná vlna závratě. Jako by mě bezbolestně, ale neúprosně obraceli naruby. A než jsem ten pocit dokázal skutečně pochopit, pominul.
Zmizel i vesmír. Vesmírem myslím scénu, kterou jsme sledovali necelých dvacet vteřin předtím. Zářivé slunce Hyperionu, mizející disk samotné planety, jasná záře kolem trupu lodi, několik viditelných hvězd a samotný sloup modrého plamene, na kterém jsme seděli - vše zmizelo. Okolí nahradilo… těžko popsat.
Loď zůstala, rýsovala se "nad a pod" námi. Balkón, kde jsme stáli, vypadal stejně nehmotně. Ale zdálo se, že se ho nikde nedotýká světlo. Píšu ta slova, chápu, jak zní absurdně - světlo se odráží od všeho, co vidíme. Ale skutečně se zdálo, jako by mi částečně selhaly oči, a přestože jsem tvar a masu lodi registroval, zdálo se, že světlo chybí.
Vesmír se srazil do modré koule na přídi a rudé koule za ploutvemi na zádi. Znal jsem toho ze základů vědy dost na to, abych čekal Dopplerův efekt. Ale tento efekt byl špatný. Až do přechodu na Cplus jsme se nepřiblížili rychlosti světla. Teď jsme ji v Hawkingově záhybu daleko překonali. I přes modrý a červený kruh světla jsem, pokud jsem se hodně snažil, rozeznal v koulích svazky hvězd, jež migrovaly od přídě k zádi a měnily se v nepatrné barevné tečky. A mezitím, v širokém poli vidění… nic. Tím nemyslím černotu či temnotu. Myslím prázdnotu. Pocit nepříjemné slepoty, který prožije člověk, když se dívá do slepého místa. Ten pocit nebyl intenzivní jako závrať, která okamžitě přinesla nevolnost a během předešlých vteřin vyvolala přechodný dojem, že mě někdo obrací naruby.
"Můj ty Bože!" vypravil jsem ze sebe, pevně sevřel zábradlí a zavřel oči. Nijak to nepomohlo. Prázdnota pronikala všude. V tu chvíli jsem pochopil, proč si cestovatelé mezi hvězdami hibernaci vždycky vyberou.
Bylo to neuvěřitelné, nepochopitelné, ale Aenea pořád hrála na klavír. Slyšel jsem čisté, křišťálově průzračné tóny, jako by je nepokroutilo žádné médium. I se zavřenýma očima jsem viděl, jak u dveří stojí A. Bettik, modrý obličej zvednutý do prázdna. Ne, uvědomil jsem si, už nebyl modrý… tady žádné barvy neexistovaly. Ani černá, ani bílá, ani šedá. Zauvažoval jsem, zda od narození slepí lidé sní o takových šílených barvách.
"Kompenzace," oznámila loď. Ten hlas byl stejně křišťálově čistý jako tóny Aeneina klavíru.
Prázdnota se náhle zhroutila, vrátilo se vidění, rudá a modrá koule odpluly popředu a dozadu. Modrá koule migrovala několik vteřin jako kobliha kolem lodi, vpředu splynula s rudou koulí a z přední koule vyrazily bez varování barevné geometrické tvary - jako létající stvoření, která vyskočí z vejce. Říkám "barevné geometrické tvary", ale složitou

skutečnost tím popsat nedokážu. V prázdnotě teď pulzovaly, kroutily se a proplétaly se fraktální tvary. Stahovaly se tady šroubovité formy propíchané vlastními subgeometrickými útvary a vystřelovaly menší zářivé, stejně kobaltové a jako krev rudé obrazce. Žluté ovoidy se s výbuchem světla měnily v dokonalé pulzary. Kolem nás kroužily jako DNA celého vesmíru nafialovělé a indigové šroubovice. Barvy jsem vnímal jako vzdálený hukot, jako řev příboje za obzorem.
Všiml jsem si, že mi poklesla čelist. Odvrátil jsem se od zábradlí a pokusil se zaostřit na dívku s androidem.
Kolem nich hrály barvy fraktálního vesmíru. Aenea pořád tiše hrála, vzhlédla ke mně a k fraktální obloze za mými zády, prsty neopouštěla klávesy.
"Možná bychom měli jít dovnitř," navrhl jsem. Každé slovo zůstalo viset ve vzduchu jako rampouch na větvi.
"Fascinující," vydechl A. Bettik. Měl pořád založené ruce, pohled upřený na tunel tvarů kolem nás. Jeho kůže už byla znovu modrá.
Aenea přestala hrát. Možná poprvé vycítila mou závrať a hrůzu, vstala, vzala mě za ruku a odvedla dovnitř. Balkón šel za námi. Trup se vrátil do původního tvaru. Dokázal jsem znovu dýchat.
"Máme šest dnů," oznámila nám dívka. Kvůli pohodlným polštářům jsme se posadili do holokomory, najedli jsme se a A. Bettik nám přinesl z mrazících zásuvek chladnou ovocnou šťávu. Seděli jsme a rozmlouvali. Ruka se mi už třásla jen nepatrně.
"Šest dnů, devět hodin a dvacet sedm minut," podala hlášení loď.
Aenea vzhlédla k přepážce. "Lodi, můžeš zůstat chvíli potichu, pokud nebudeš mít něco důležitého nebo tě neoslovíme?"
"Ano, M… Aeneo," potvrdila loď.
"Šest dnů," zopakovala dívka. "Musíme se připravit."
Usrkl jsem pití. "Připravit na co?"
"Myslím, že tam na nás budou čekat. Musíme proletět systémem Parvati a pokračovat na Vektor Renesance, aniž by nás zastavili."
Podíval jsem se na dítě. Vypadala unavená. Vlasy měla pořád rozcuchané od sprchování. Po Kantosu a jeho vyprávění o Té, která učí, jsem čekal někoho zvláštního mladou spasitelku v róbě, zázračné dítě, které mluví v tajenkách. Ale na této mladé osobě jsem našel zvláštní jen sílu a pronikavost tmavých očí. "Jak na nás mohou čekat?" zeptal jsem se.
"Tachykom už nefunguje celá století. Lodě Paxu za našimi zády nemohou zavolat, jak tomu bylo kdysi."
Aenea zavrtěla hlavou. "Ne, Tachykom padl před mým narozením. Vzpomeň si, má matka byla těhotná během Pádu."
Podívala se na A. Bettika. Android pil džus, ale neposadil se. "Lituji, nevzpomínám si na tebe. Jak jsem řekla, navštěvovala jsem Město básníků a věřila jsem, že znám všechny androidy."
Nepatrně sklopil hlavu. "Není důvod, abyste si mě pamatovala, M. Aeneo. Opustil jsem Město básníků ještě před putováním vaší matky. S bratry jsem pracoval na řece Hoolie a na Moři trávy. Po Pádu jsme… opustili službu… a žili o samotě na různých místech."
"Chápu," vydechla. "Po Pádu následovalo velké šílenství. Vzpomínám. Na západ od Uzdového hřbetu by se androidi ocitli v nebezpečí."
Zachytil jsem její pohled. "Ne, vážně, jak může na nás někdo u Parvati čekat? Nemohou nás předhonit - na kvantovou rychlost jsme přešli jako první - takže se mohou za námi pouze do vesmíru Parvati vydat o hodinu či dvě později."
"Já vím," souhlasila Aenea, "ale pořád si myslím, že budou čekat. Musíme vymyslet způsob, jak dokáže tato neozbrojená loď předhonit válečný koráb."
Několik minut jsme ještě hovořili, ale nikdo z nás ani loď, kterou jsme oslovili - s dobrým nápadem nepřišel. Po dobu rozhovoru jsem dívku sledoval. Všímal jsem si, jak se jí rty zvedaly do nepatrného úsměvu, když přemýšlela, jak se trochu mračila obočím, když mluvila, jak tichý měla hlas. Pochopil jsem, proč ji chtěl Martin Silenus chránit.
"Zajímalo by mě, proč nám starý básník nezavolal, než jsme opustili systém," zamyslel jsem se nahlas. "Věřím, že s tebou chtěl mluvit."
Aenea si prohrábla rukou vlasy, jako by použila hřeben. "Strýček Martin by mě nikdy nepozdravil úzkým paprskem ani holoprojekcí. Dohodli jsme se, že si promluvíme, až bude tento výlet u konce."
Podíval jsem se na ni. "Takže jste to celé naplánovali vy dva? Tím myslím útěk, hawkingův koberec, všechno?"
Znovu se zamyslela a usmála. "Základní detaily jsem naplánovala s matkou. Když zemřela, probrali jsme plán se strýčkem Martinem. Toto ráno mě doprovodil ke Sfinze…"
"Toto ráno?" zopakoval jsem zmateně. Pak jsem pochopil.
"Pro mě to byl jen dlouhý den," poznamenala dívka smutně. "Udělala jsem dnes ráno pár kroků a uběhla polovina doby, kterou lidé žijí na Hyperionu. Všichni, které jsem znala, musí být - s výjimkou strýčka Martina - mrtví."
"To není nutné," namítl jsem. "Pax dorazil krátce po tvém zmizení, takže mohlo přijmout mnoho tvých přátel a členů rodiny kříž. Pořád budou naživu."
"Přijmout kříž," zopakovala dívka a nepatrně se otřásla. "Žádnou rodinu nemám. Mou skutečnou rodinou byla pouze matka a silně pochybuji, že by moji přátelé či přátelé matky… kříž přijali."
Chvíli jsme na sebe tiše zírali a já pochopil, jak je to mladé stvoření exotické. Většina historických událostí Hyperionu, které jsem znal, se přihodila až potom, co dívka vkročila "toto ráno" do Sfingy.
"Takže," pokračovala, "jsme to nenaplánovaly až do detailů jako je hawkingův koberec. Samozřejmě jsme nevěděly, že ho Konzulova loď přiveze. Ale plánovaly jsme s matkou Labyrint použít, pokud se nedostaneme do Údolí hrobek. To bylo v pořádku. A doufaly jsme, že se Konzulova loď vrátí, aby mě odvezla z planety."
"Vyprávěj mi o své době," vyzval jsem ji.
Aenea zavrtěla hlavou. "Budu," souhlasila. "Ale teď ne. O mé době víš. Je to pro tebe historie a legenda. Já neznám - kromě snů - nic z tvé doby, takže mi vyprávěj o přítomnosti. Jak je široká? Jak hluboká? Kolik si toho zachovám?"

Narážku posledních otázek jsem nepochopil, ale začal jsem jí vyprávět o Paxu - o velké katedrále svatého Josefa a…
"Svatý Josef?" zopakovala. "Kde leží?"
"Říkali jsme tomu Keats," doplnil jsem. "Hlavní město. Také se mu říkalo Jacktown."
"Ach," vydechla, opřela se o polštáře a sklenku s ovocným džusem vyrovnala v úzkých prstech. "Změnili pohanské jméno, otci by to nevadilo."
Podruhé se zmínila o otci. Předpokládal jsem, že mluví o Keatsově kybridovi - přesto jsem se jí na to zeptal.
"Ano," pokračoval jsem. "Mnoho starých měst a památek bylo potom, kdy se Hyperion před dvěma stoletími připojil k Paxu, přejmenováno. Hovořilo se i o přejmenování samotné planety, ale staré jméno přežilo. Pax nevládne přímo, ale vojsko přineslo pořádek do…" Chvíli jsem pokračoval, doplňoval detaily technologie, kultury, jazyka i vlády. Popsal jsem, co jsem slyšel, četl a viděl na vlastní oči, vše o modernějších planetách Paxu včetně slavného Pacemu.
"Jééé," vydechla, když jsem udělal pauzu. "Skutečně se nic moc nezměnilo. Zdá se mi, jako by se technologie trochu zasekla… ještě nedohonila dny Hegemonie."
"No," zablekotal jsem. "Za to je částečně zodpovědný Pax. Církev zakazuje myslící stroje - skutečnou UI. Víc než pokrok technologie zdůrazňuje vývoj lidský a duševní."
Aenea přikývla. "Jasně, ale napadlo by tě, že za dvě a půl století dosáhnou úrovně Světové sítě. Tím myslím, že je to jako Doba temna."
Usmál jsem se a pochopil, že to beru jako urážku. Otravovalo mě poslouchat kritiku společnosti Paxu, kterou jsem si svobodně nevybral. "Ne tak docela," namítl jsem. "Jen si vzpomeň. Největší změnou je skutečná nesmrtelnost. Proto se pečlivě reguluje nárůst populace, méně se dbá na změnu vnějšku. Většina znovuzrozených Křesťanů věří, že v tomto životě zůstanou dlouho - mnoho století, se štěstím celá milénia - takže se změnou věcí nijak nepospíchají."
Aenea mě pozorně sledovala. "Takže vzkříšení s kruciformem skutečně funguje?"
"Ach, ano."
"Proč jsi potom… kříž nepřijal?"
Potřetí jsem v posledních dnech neznal vysvětlení. Pokrčil jsem rameny. "Asi perverznost. Jsem tvrdohlavý. Stejně tak se od něj drží mnoho mladých lidí a obrátí se až ve věku, kdy se usadí - všichni chceme žít navěky, že?"
"Obrátíš se?" Tmavé oči mě propichovaly.
Zvládl jsem nepokrčit rameny, ale udělal jsem podobné gesto rukou. "Nevím," přiznal jsem. Ještě jsem jí nevyprávěl o "popravě" a následném vzkříšení Martinem Silenusem. "Nevím," zopakoval jsem.
Do holokomory vstoupil A. Bettik. "Napadlo mě, že bych se měl zmínit o velké zásobě zmrzliny. Mnoho chutí. Mohu někomu z vás přinést?"
Připravil jsem si frázi, abych androidovi připomněl, že na této cestě nedělá sluhu, ale než jsem promluvil, Aenea vykřikla: "Jo! Čokoládovou!"
A. Bettik přikývl, usmál se a obrátil se ke mně. "M. Endymione?"
Byl to dlouhý den. Cesta Labyrintem na hawkingově koberci, písečná bouře, masakr - řekla, že to byl Štír! a první výlet mimo planetu. Pěkný den.
"Čokoládovou," souhlasil jsem. "Jo. Jasně čokoládovou."
Kapitola 20

Zbylými členy skupiny seržanta Gregoria jsou desátník Bassin Kee a kopiník Ahranwhal Gaspa K. T. Rettig. Kee je malý mužík, má rychlé reflexy i myšlení, Rettig je vysoký - téměř stejně vysoký jako obr Gregorius - a stejně hubený, jako je seržant silný. Rettig pochází z Teritorií Lambertova kruhu, má jizvy od záření, pevnou kostru a je naprosto nezávislý jako většina lidí z asteroidů. De Soya zjistil, že muž nevkročil až do třiadvaceti let na svět s plnou gravitací. Léčba RNA a přísný výcvik vojska Paxu ho utužily a zesílily, takže může bojovat kdekoliv. A. G. K. T. Rettig dobře poslouchá, dobře plní příkazy a jak ukázala bitva na Hyperionu - dokáže dobře přežít.
Desátník Kee je stejně upovídaný, jako je Rettig tichý. Během prvního dne rozhovorů předvedly Keeovy otázky a komentáře (i přes zamlžení mysli způsobené vzkříšením) přehled a inteligenci.
Smrt otřásla všemi čtyřmi muži. De Soya seje pokouší přesvědčit, že to bude příště lepší, ale roztřesené tělo a myšlenky ho usvědčují ze lži. Bez rad, terapie a uvítání kaplanů vzkříšení se musí všichni vojáci Paxu s traumatem vyrovnat, jak dokáží sami nejlépe. První den pobytu v prostoru Parvati ruší schůzku častá únava a výbuchy emocí. Navenek se zdá, že takový zážitek neotřásl pouze seržantem Gregoriem.
Třetí den se setkají v miniaturní jídelně Raphaela, aby probrali poslední směr akce.
"Za dva měsíce a tři týdny se loď přenese do tohoto systému, necelý tisíc klicků od našeho stanoviště," začne Otec kapitán de Soya. "A my ji musíme určitě zadržet a polapit tu dívku."
Nikdo ze Švýcarských gardistů se nezeptá, proč je třeba dívku chytit. Nikdo tu otázku nevznese, dokud ji jako první nepřednese velitel - de Soya. Pro naplnění tak tajemného příkazu všichni - bude-li to nezbytné - zemřou.
"Nevíme, kdo je ještě na palubě, že?" zeptá se desátník Kee. O takových věcech už hovořili, ale během prvních pár dnů nových životů selhává paměť.
"Ne," odvětí de Soya.
"Neznáme vybavení lodě," pokračuje Kee, jako by si v duchu odškrtával seznam.
"Správně."
"Nevíme, zda je cílem lodi Parvati."
"Správně."
"Je možné," pokračuje desátník Kee, "že se tady má loď setkat s jinou… možná se má dívka sejít s někým na planetě."
De Soya přikyvuje. "Raphael nemá sice senzory mé staré vojenské lodi, ale zkoumáme vše mezi Oortovým oblakem a

samotnou Parvati. Jestli se tu před dívkou objeví jiná loď, okamžitě se to dozvíme."
"Vyvrženci?" zeptá se seržant Gregorius.
De Soya zvedne ruce. "Vše je pouhá spekulace. Mohu vám prozradit, že je dívka považována za hrozbu Paxu, takže ji možná Vyvrženci chtějí dostat. Pokud o ní tedy vůbec ví. Jestli to zkusí, jsme připraveni."
Kee si mne hladkou tvář. "Pořád nedokážu uvěřit, že můžeme za den skočit domů. Pokud bychom tedy chtěli. Nebo zaletět pro pomoc." Desátník žije v Republice Jamnu na Deneb Drei. O tom, proč je cesta pro pomoc zbytečná, už hovořili. Nejbližší válečnou lodí Paxu je svatý Antonín, který by měl (pokud dodržel de Soyovy příkazy) loď dívkou sledovat.
"Úzkým paprskem jsem kontaktoval velitele kasáren Paxu na Parvati," pokračuje de Soya. "Jak ukázal náš počítač, mají pouze plavidla orbitální patroly a několik kameňáků. Nařídil jsem mu umístit všechna plavidla, která mají, do sislunárních obranných pozic, připravit všechny pevnosti na planetě a čekat na další příkazy. Pokud nás dívka mine a přistane tam, Pax ji najde."
"Jaký je Parvati typ světa?" ptá se Gregorius. Dunění jeho basu vždycky přitáhne de Soyovu pozornost.
"Osídlili ho Reformovaní Hinduisté krátce po Hidžře," odpoví de Soya, který vše zjistil z lodního počítače. "Pouštní planeta. Málo kyslíku pro lidské bytosti - atmosféra obsahuje především COdvě - terraformace se nikdy nepodařila, takže bylo přizpůsobeno buď prostředí, nebo lidé. Populace nikdy moc nevzrostla. Před Pádem pár desítek miliónů. Teď necelá polovina miliónu, většina z nich žije v jednom velkém městě - v Ghandiji."
"Křesťané?" ptá se Kee. De Soya hádá, že je otázka víc než pouhá zvědavost. Kee pokládá málo otázek namátkou.
"Na víru bylo obráceno pár tisíc Ghandijů," odpoví de Soya. "Stojí tam nová katedrála - svatý Malachy - většina znovuzrozených patří k důležitým obchodníkům, kteří dávají přednost spojenectví s Paxem. Přemluvili planetární vládu - určitý druh volené oligarchie - aby požádala Pax před padesáti lety o zřízení kasáren. Jsou tak blízko Pustinám, že se bojí Vyvržen ců."
Kee přikyvuje. "Jen mě napadlo, jestli se může posádka spolehnout na to, že lidé přistání lodě s dívkou nahlásí."
"O tom pochybuji," odvětí de Soya. "Devadesát devět procent světa je prázdných - nikdy nebyly osídlené nebo je znovu pohltily písečné duny a pole lišejníku. Většina lidí se mačká kolem velkých boxitových dolů poblíž Ghandije. Ale orbitální hlídky ji vypátrají."
"Pokud se tak daleko dostane," dodá Gregorius.
"Což se nedostane," doplní Otec kapitán de Soya. Dotkne se monitoru na stole a ten předvede nákres, který připravil. "Tady je plán polapení. Zdřímneme si do Tminus tři dny. Nedělejte si starosti - pamatujte, že hibernace kocovinu po vzkříšení nevyvolá. Stačí půl hodiny na oklepání pavučin. Oukej… takže Tminus tři dny, spustí budík. Raphael sklouzne sem" Zaťuká na diagram ve dvou třetinách elipsovité dráhy. "Známe Cplus vstupní rychlost jejich lodě, a tudíž známe i rychlost výstupní… přibližně nulacelánulatři C. Pokud tedy budou brzdit k Parvati stejným tempem, jakým opouštěli Hyperion…" Obrazovku zaplní dráhy a časové diagramy. "Jde o hypotézu, ale bod jejich skoku… tady."
Jehlou se dotkne rudého bodu deset AJ od planety. Elipsovitá dráha jejich lodě zamrká. "A tady je lapíme, necelou minutu od bodu skoku."
Gregorius se nakloní k monitoru. "Sakra, všichni se poženeme jako pekelnej netopýr, omluvte mou mluvu, Otče."
De Soya se usmívá. "Je ti odpuštěno, můj synu. Ano, poletíme vysokou rychlostí, pokud začne jejich loď zpomalovat k Parvati, naše kombinovaná deltav je vysoká. Ale relativní rychlost obou lodí bude téměř nulová."
"Jak blízko se dostaneme, kapitáne?" ptá se Kee. Jeho černé vlasy se třpytí pod stropními reflektory.
"Až se objeví, sneseme se k nim na vzdálenost šesti set klicků. Za tři minuty na ně můžeme házet kamení."
Kee se zamračí. "Ale co budou házet oni na nás?"
"Nevíme," přizná de Soya. "Ale Raphael je tvrdý oříšek. Vsadím se, že jeho štíty odolají všemu, co na nás neidentifikovaná loď vystřelí."
Kopiník Rettig zavrčí. "Špatná sázka."
De Soya obrátí židli a podívá se na vojáka. Málem na Rettigovu přítomnost zapomněl. "Ano," připustí. "Ale máme výhodu. Budeme blízko. Ať na nás vystřelí cokoliv, mají na to krátkou dobu."
"A co vystřelíme my na ně?" zaburácí Gregorius.
De Soya udělá pauzu: "Prošel jsem s vámi Raphaelovo vybavení," řekne nakonec. "Pokud jde o válečnou loď Vyvržen ců, můžeme ji usmažit, opéct, uškvařit, nebo spálit. Nebo můžeme zařídit, aby její posádka tiše zemřela."
Raphael nese smrtící paprsky. Na vzdálenost pěti set klicků není o jejich účinku pochyb."
"Ale nic z toho nepoužijeme…" pokračuje Otec kapitán. "Pokud nebudeme absolutně muset… abychom loď zneškodnili."
"Dokážete to udělat bez ohrožení zdraví té dívky?" ptá se Kee.
"Abychom se stoprocentní jistotou… všechny na palubě… nezranili, to možné není," připustí de Soya. Znovu udělá pauzu, nadechne se a pokračuje: "Proto se tam vylodíte."
Gregorius se šklebí. Má velké a nápadně bílé zuby. "Než jsme opustili svatého Tomáše Akiru, pro každého jsme vzali vesmírné brnění," zavrčí obr šťastně. "Ale bude lepší, když si ho před skutečným výsadkem vyzkoušíme."
De Soya přikyvuje. "Stačí tři dny?"
Gregorius se pořád šklebí. "Raději týden."
"Dobrá," souhlasí oteckapitán. "Probudíme se týden před setkáním. Tady je schéma neidentifikované lodě."
"Myslel jsem, zeje… neidentifikovaná," namítne Kee a podívá se na monitory, kde se objeví lodní plány. Plavidlo připomíná jehlu s ploutvemi na jednom konci - dětská karikatura rakety.
"Neznáme přesnou identitu či registraci," pokračuje de Soya, "ale svatý Antonín poslal video, které natočil Bonaventura, než jsme skočili. Nepatří Vyvržen cům."

"Nepatří Vyvržencům ani Paxu ani Merkantilům, není to válečná loď, ani Cplus…" prohlásí Kee. "Co to sakra je?"
De Soya přistoupí k obrazům a ukáže střední část. "Soukromé plavidlo, éra Hegemonie," zašeptá. "Vyrobilo se jich pouze nějakých třicet. Nejméně čtyři sta let stará, pravděpodobně starší."
Desátník Kee tiše hvízdne. Gregorius si mne mohutnou čelist. Zdá se, že se objevilo překvapení i za lhostejnou maskou vojáka Rettiga. "Nevěděl jsem, že kdy soukromá plavidla existovala," dodá desátník. "Myslím Cplus."
"Hegemonie je dávala za odměnu velkým zvířatům," vysvětluje de Soya" Jednu měla ministerská předsedkyně Gladstoneová, stejně tak generál Horace GlennonHeight…"
"Toho Hegemonie určitě neodměnila," dodá Kee a zachechtá se. GlennonHeight nechvalně známý a legendární protivník počátků Hegemonie - Hannibal z Pustin proti Římu Světové sítě.
"Ne," souhlasí Otec kapitán de Soya. "Generál ji ukradl planetárnímu guvernérovi ze Sol Draconi Septemu. Počítač každopádně tvrdí, že se všechny lodě před Pádem spočítaly - zničily a přestavěly pro Velení - ale zdá se, že se mýlí."
"To není poprvé," zabručí Gregorius. "Ukazují ty na dálku pořízené záběry nějaké zbraně a obranné systémy?"
"Ne, původní lodě byly civilní - žádné zbraně - a senzory svatého Bonaventury předtím, než Štír zabil monitorovací tým, nic nezachytily," odpoví de Soya. "Ale loď čekala celá staletí, takže můžeme nějaké úpravy předpokládat. Ale i kdyby ji vybavili moderními zbraněmi Vyvrženců, Raphael by se k ní měl dostat rychle. Stačí, když se vyhneme jejich energokopí. A jakmile jsme vedle nich, nemohou použít kinetické zbraně. Jakmile je sevřeme, jsou nepoužitelné i energozbraně."
"Ruka ruku myje," poznamená Gregorius sám pro sebe. Studuje schéma. "Budou čekat u přechodové komory, takže prorazíme nové dveře tady… a tady…"
De Soya ucítí vzrušení. "Nemůžeme nechat uniknout atmosféru… ta dívka…"
Gregorius předvede žraloci škleb. "Nebojte se, pane. Nalepit na trup velký pytel nezabere ani minutu… vzal jsem jich pár s brněním… pak odpálíme kus pláště dovnitř, vrazíme tam…" Klávesami přiblíží obraz. "Připravím to pro Stimsim, takže si to budeme pár dní zkoušet ve 3D. Pro sim bych potřeboval další týden." Černý obličej se obrátí k de Soyovi. "Možná nebudeme v hibernaci spát vůbec, pane."
Kee si ťuká prstem o ret. "Dotaz, kapitáne."
De Soya se k němu obrátí.
"Chápu, že nesmíme za žádných okolností dívku zranit, ale co s ostatními, kteří se nám připletou do cesty?"
De Soya zavzdychá. Tu otázku čekal. "Dal bych přednost skutečnosti, že při této misi nikdo další nezemře, desátníku."
"Ano, pane," potvrdí Kee s ostražitým pohledem, "ale co když se nás pokusí zastavit?"
Otec kapitán de Soya vymaže monitor. Nacpaná místnost páchne olejem, potem a ozónem. "Mé příkazy říkají, že nesmíte zranit to dítě," odpoví pomalu a rozvážně. "O ostatních jsem nic neříkal. Pokud se objeví někdo… něco… jiného a pokusí se vám postavit do cesty, považujte je za nahraditelné. Braňte se i v případě, kdy musíte vystřelit, aniž byste si byli jistí, že jste v nebezpečí."
"Všechny je zabít," brblá Gregorius, "kromě toho dítěte… a ať si je Bůh přebere."
De Soya vždycky staré žoldácké vtipy nesnášel.
"Dělejte, co musíte, aniž byste ohrozili její život či zdraví," dodá.
"Co když na palubě mezi námi a tou dívkou stojí jen jeden?" namítne Rettig. Ostatní se k muži z asteroidů obrátí. "Aleje to ten Štír?" doplní.
V kabině se rozhostí ticho. Ozývají se pouze všudypřítomné lodní zvuky. Roztahování a smršťování kovu pláště, šepot ventilátorů, hukot strojů a občasné krknutí trysky.
"Pokud tam bude Štír…" začne Otec kapitán de Soya. Udělá pauzu.
"Jestli je to ten malej Stírek," prohlásí seržant Gregorius, "věřím, že mu ukážeme pár překvapení. Tohle kolo nebude pro toho ostnatýho zkurvysyna tak jednoduchý, omluvte můj jazyk, Otče."
"Jako váš kněz," promluví de Soya, "vás budu před klením varovat. Jako váš velitel vám nakazuji vytáhnout všechna překvapení, která máte, a toho ostnatého zkurvysyna zabít."
Odchází k večernímu jídlu a odchází plánovat vlastní strategie.
Kapitola 21

Všimli jste si někdy, jak vám často z výletu - a to i z velmi dlouhého výletu - ve vzpomínkách zůstane nejjasněji první týden? Možná cesta vyvolá silnější vnímání, možná je to odpověď orientace na vjemové smysly, možná se jednoduše kouzlo nových zážitků brzy opotřebuje. Podle mých zkušeností se první dny na novém místě a setkání s novými lidmi brzy spojí se zbytkem cesty. V tomto případě se zbytkem života.
První dny našeho obrovského dobrodružství jsme prospali. Dítě bylo vyčerpané a - když jsem se probudil po šestnácti hodinách nepřerušovaného spánku - musím přiznat, že jsem na tom byl stejně. Tím, co dělal během prvního spacího dne cesty A. Bettik, si nejsem jistý. Když už o tom hovořím, zjistil jsem, že androidi spí, ale stačí jim pouze zlomek času, který spotřebují lidé. Uložil svůj malý batoh s osobními věcmi do strojovny, pověsil si síť na spaní a většinu času strávil dole. Chtěl jsem dívce uvolnit "pánovu ložnici" ve špičce lodě, kde se první ráno sprchovala v přilehlé koupelně, ale zabavila jedno z lehátek na hibernační palubě a brzy ho proměnila ve svůj domov. Užíval jsem si velikost a jemnost obrovského lůžka uprostřed horního kruhového pokoje. Po chvíli jsem dokonce (i přes záchvat agarofóbie) nechal zprůhlednět trup a sledoval fraktální světelné show Hawkingova vesmíru kolem. Přesto jsem nikdy trup průhledný nenechal dlouho, protože mě pulzující geometrické tvary rozrušovaly způsobem, který nelze popsat.
Paluba s knihovnou a holokomorou byly podle nevyslovené dohody společným územím. Na palubě s holokomorou umístili kuchyň - A. Bettik jí říkal vývařovna. Většinou jsme jedli u nízkého stolu holokomory, vzácně si jídlo odnesli ke kulatému stolu poblíž navigačního pultu. Hned po probuzení a "snídani" (lodní čas napovídal, že na Hyperionu je

odpoledne, ale proč hyperionský čas dodržovat, když ten svět možná už nikdy nespatřím?) jsem zamířil do knihovny. Knihy byly staré, všechny vyšly v době před Hegemonií nebo ještě dříve. Nález eposu Martina Silenuse s názvem Umírající Země mě nijak nepřekvapil. Objevil jsem i tlusté svazky desítek klasických autorů, které jsem četl jako chlapec a často se k nim vrátil během dlouhých dnů a nocí ve srubu v bažinách nebo při práci na řece.
Jak jsem jimi ten první den listoval, připojil se ke mně A. Bettik a vyndal z knihovny útlou zelenou knížečku. "Může být zajímavá," poučil mě. Kniha nesla název Poutníkův průvodce Světovou sítí: Zvláštní část o Velké Promenádě a řece Tethys.
"Může to být velmi zajímavé," potvrdil jsem a otevřel knihu roztřesenými prsty. Věřím, že je roztřásla skutečnost, že tam putujeme - skutečně putujeme ke světům někdejší Sítě!
"Tyto knihy jsou dvakrát zajímavé jako starožitnosti," poučil mě android, "neboť pocházejí z doby, kdy byly všechny informace okamžitě přístupné všem."
Přikývl jsem. Když jsem jako dítě naslouchal pohádkám vypravěčky Grandam o starých dnech, pokoušel jsem si představit svět, kde mají všichni implantáty a kdykoliv chtějí, mohou vstoupit do datasféry. Hyperion neměl datasféru samozřejmě ani tehdy. A nikdy nepatřil do Sítě. Ale pro většinu z miliard občanů Hegemonie musel život připomínat nekonečný stimsim vizuálních, sluchových a tištěných informací. Není divu, že se v té době většina lidí nenaučila číst. Po znovuspojení mezihvězdné společnosti, dlouho po Pádu, byla jedním z prvních cílů Církve a Paxu gramotnost.
Když jsem stál na koberci lodní knihovny, kde se třpytilo dřevo leštěných zdí, vybral jsem z knihovny půltucet knih a odnesl šije ke stolu.
Aenea udělala na knihovnu nájezd odpoledne a okamžitě z polic vytáhla Umírající Zem. "V Jacktownu žádné vydání neměli, a když jsem navštívila strýčka Martina, nedovolil mi ho přečíst," vysvětlila. "Říkal, že je to jediná věc, kterou kdy napsal a stojí za přečtení - tady kromě Kantosu, který nedokončil."
"O čem to je?" zeptal jsem se, aniž bych vzhlédl od románu Delmore Delanda, který jsem projížděl. Chroupali jsme společně jablka, četli a rozmlouvali. A. Bettik zmizel na točitých schodech.
"Poslední dny Staré Země," odvětila Aenea. "Ve skutečnosti pojednává o rozmarném Martinově dětství ve velkém rodinném sídle v Rezervaci Severní Amerika."
Odložil jsem vlastní knihu. "Co si myslíš, že se se Starou Zemí stalo?"
Dívka přestala chroupat. "V mé době všichni věřili, že ji snědla černá díra Velké Chyby nulaosm. Prostě zmizela. Kaput."
Žvýkal jsem a přikyvoval. "Většina lidí tomu pořád věří, ale Kantos starého básníka trvá na tom, že Starou Zem ukradlo Technojádro a někam ji poslalo…"
"Hvězdokupa Herkula a Megallanova mlhovina," doplnila dívka a znovu se zakousla do jablka. "Objevila to moje matka, když vyšetřovala s otcem jeho vraždu."
Předklonil jsem se. "Vadí ti o otci mluvit?"
Aenea se nepatrně usmála. "Ne, proč by mělo? Asi jsem nějaký kříženec, dítě ženy z Lususu a nakloňovaného mužského kybrida, ale nikdy mi to nevadilo."
"Na Lusus moc nevypadáš," namítl jsem. Obyvatelé světa s vysokou gravitací byli malí a velmi silní. Většina měla bledou pokožku a tmavé vlasy. Toto dítě bylo malé, ale výška odpovídala světům s normální přitažlivostí jednoho g, hnědé vlasy prorůstaly blonďaté pruhy, byla útlá. Kantosovský popis Brawne Lamie připomínal pouze její jasně hnědé oči.
Aenea se zasmála. Byl to příjemný zvuk. "Jsem po otci," poučila mě" John Keats byl malý, blonďatý a hubený."
Na chvíli jsem zaváhal, pak dodal: "Tvrdila jsi, že jsi s otcem mluvila…"
Aenea se na mě podívala přivřenýma očima. "Ano, víš, že Jádro zabilo jeho tělo, ještě než jsem se narodila. Ale věděl jsi, že moje matka jeho osobnost nosila celé měsíce v Schrónově smyčce za uchem?"
Přikývl jsem. Tak to stálo v Kantosu.
"Vzpomínám, jak jsem s ním mluvila."
"Ale ještě jsi se ne…"
"Nenarodila," doplnila Aenea. "Správně. Jakou může vést konverzaci osobnost básníka s embryem? Ale mluvili jsme. Jeho osobnost byla pořád napojena na Technojádro. Ukázal mi… no, to je složité, Raule. Věř mi."
"Věřím ti," souhlasil jsem a rozhlédl se po knihovně. "Věděla jsi, že Kantos tvrdí, že když osobnost tvého otce opustila Schronovu smyčku, chvíli strávila v lodní UI?"
"Jo," přiznala Aenea. Usmívala se. "Než jsem si šla včera lehnout, strávila jsem hodinu rozhovorem s lodním mozkem. Otec tady byl, správně. Když se Konzul vracel, aby zjistil, co se po Pádu přihodilo se Sítí, otcova osobnost pobývala v lodním mozku. Ale už tady není a loď si na jeho pobyt moc nevzpomíná. Nevzpomíná si, co se s ním stalo - zda odešel, když Konzul zemřel. Takže ani nevím, jestli ještě existuje."
"Správně," vydechl jsem a snažil se najít diplomatická slova.
"Jádro už neexistuje, takže nechápu, jak by mohla přežít osobnost kybrida."
"Kdo tvrdí, že Jádro neexistuje?"
Přiznávám, že mě to prohlášení šokovalo. "Posledním činem Meiny Gladstoneové a Hegemonie bylo zničení přenašečů, datasfér, Tachykomu a celé dimenze, kde Jádro existovalo," prohlásil jsem nakonec. "S tím faktem souhlasí i Kantos."
Dítě se pořád usmívalo. "Ach, odpálili vesmírné přenašeče a ostatní přestaly jednoduše fungovat. Správně. A v mé době byla pryč i datasféra. Ale kdo tvrdí, že je Jádro mrtvé? Jako bys říkal, že když zameteš pár pavučin, musí zemřít i pavouk."
Ano, podíval jsem se přes rameno. "Takže si myslíš, že Technojádro ještě existuje? Všichni UI pořád proti nám připravují plány?"

"O plánech nic nevím," odpověděla Aenea, "ale vím, že Jádro existuje."
"Jak?"
Dítě natáhlo malíček. "Za prvé, osobnost kybrida mého otce po Pádu pořád existovala. Správně? Základem takové osobnosti byla UI Jádra, jakou upravili. To ukazuje, že bylo Jádro pořád… někde."
Přemýšlel jsem o tom. Jak jsem už uvedl, kybridi mi připadali - stejně jako androidi jako tajemný druh. Stejně tak jsme mohli probírat fyzické vlastnosti elfů.
"Za druhé," pokračovala a k prvnímu se připojil další prst. "Já s Jádrem komunikovala."
Při té větě jsem zamrkal. "Než jsi se narodila?" zeptal jsem se.
"Ano," souhlasila Aenea. "A když jsem žila s matkou v Jacktownu. A když matka zemřela." Zvedla své knihy a postavila se. "A dnes ráno."
Dokázal jsem jen zírat.
"Mám hlad, Raule," zavolala ze schodů. "Půjdeme dolů a podíváme se, co nám může ta stará lodní vývařovna nabídnout k obědu?"
Brzy jsme zapadli do lodního rozvrhu, za dobu bdění a spánku přijali den a noc na Hyperionu. Pomalu jsem začínal chápat, proč byl za dnů Sítě tak důležitý zvyk staré Hegemonie udržet čtyřiadvacetihodinový systém Staré Země jako standard. Někde jsem četl, že standardní den Staré Země dodržovalo v rozmezí tří hodin devadesát procent Zemi podobných či terraformovaných světů v Síti.
Aenea ráda sedala na balkónu a hrála pod oblohou Hawkingova prostoru na klavír Steinway. Občas jsem u ní zůstal a několik minut poslouchal, ale pořád jsem dával přednost uzavřeným prostorám, jaké mi poskytovala loď. Nikdo z nás si na dopady Cplus skoku nestěžoval, přesto jsme je cítili - občasné klopýtnutí emocí a rovnováhy, stabilní pocit, že nás někdo sleduje, a velmi podivné sny. Samotného mě budily nejhorší noční můry, bušilo mi srdce, měl jsem suchá ústa a potem smáčené pokrývky. Ale nikdy jsem si na sny nevzpomněl. Chtěl jsem se zeptat ostatních, ale A. Bettik se o svých snech nikdy nezmínil - ani jsem nevěděl, jestli androidi sní. A přestože Aenea zvláštnost svých snů přiznala a dokonce řekla, že si je pamatuje, nikdy o nich nemluvila.
Druhý den jsme seděli v knihovně a Aenea navrhla, abychom si "skutečně prožili" vesmírné putování. Když jsem se jí zeptal, jak ho můžeme ještě víc prožít - při těch slovech se mi vybavily Hawkingovy fraktální obrazce jen se zasmála a vyzvala loď, ať odpojí vnitřní silové pole. Okamžitě jsme ztratili váhu.
Jako chlapec jsem o nulové gravitaci snil. Když jsem se jako mladý voják koupal ve slaném Jižním moři, zavřel jsem oči, bez námahy se vznášel a uvažoval, zda se tak za starých dnů cestovalo vesmírem.
Teď mohu říct, že tomu tak není.
Nulová gravitace, zvláště pak náhlá nulová gravitace, kterou nám předvedla loď na žádost Aeney, je příšerná.
Naprostý a jednoznačný pád.
Alespoň ze začátku.
Pevně jsem se chytil židle, ale židle padala jako já. Jako bych dva dny seděl v jednom z obrovských vozů lanovky Uzdového hřbetu a náhle praskl kabel. Střední ucho zaprotestovalo a pokoušelo se najít pevný bod. Žádný nenašlo.
A. Bettik se odrazil od něčeho pode mnou a tiše se zeptal: "Nějaký problém?"
"Ne," zasmála se Aenea. "Jen si na chvíli užíváme vesmíru."
A. Bettik přikývl, po hlavě zmizel v šachtě schodiště a zamířil ke své práci.
Aenea ho sledovala ke schodům a odrazila se do volného prostoru. "Vidíš?" oslovila mě. "Šachta se v nulové gravitaci promění ve výtah. Jako u starých lodí."
"Není to nebezpečné?" zeptal jsem se a přesunul ruce z opěrátka židle ke knihovně. Poprvé jsem zaznamenal, že knihy drží na místě elastické popruhy. Vše ostatní, vše neupevněné - kniha, kterou jsem položil na stůl, židle kolem stolu, svetr, který jsem přehodil přes opěrátko, kousky pomeranče, který jsem právě jedl - vše se vznášelo.
"Nebezpečné ne," odpověděla Aenea. "Špinavé. Příště musíme před zrušením vnitřního pole všechno uklidit."
"Ale není pole… důležité?"
Aenea se z mé perspektivy vznášela vzhůru nohama. Střední ucho to neslo ještě hůř než ostatní vjemy. "Pole nás chrání, abychom nebyli rozmačkáni, když se pohybujeme normálním vesmírem," vysvětlovala, uchopila zábradlí a přitáhla se do středu dvacetimetrové šachty. "Ale v Cplus prostoru nemůžeme zrychlit ani zpomalit, takže… jedem!"
Sevřela držátko na tyči, která se táhla středem otevřené šachty a vystřelila se z mého dohledu.
"Ježíši," zašeptal jsem, odstrčil se od knihovny, narazil na protilehlou příčku a sledoval ji do šachty.
Příští hodinu jsme si hráli v nulové gravitaci: nulová gravitace a hra na babu, nulová gravitace a hra na schovávanou (hledání v podivuhodných místech, kam se může člověk schovat, když ho nesvazuje gravitace), nulová gravitace a fotbal, při kterém jsme použili plastikovou přilbu ze skříňky na skladovací palubě, a dokonce nulová gravitace a zápas, který byl mnohem těžší, než bych si dokázal představit. První pokus dítě chytit nás odhodil a s úderem prohnal celou délkou, šířkou i výškou hibernační paluby.
Když jsme byli vyčerpaní a upocení (jak jsem zjistil, pot visel ve vzduchu, dokud se člověk nepohnul nebo ho neodehnal vzduch z ventilátoru), Aenea vyzvala loď, ať znovu otevře balkón. Když to udělala, zařval jsem strachy. Ale loď mi s klidem připomněla, že je vnější silové pole netknuté. Vznášeli jsme se nad přitlučeným klavírem, propluli k zábradlí a za jeho ochranu. Do neutrálního prostoru mezi lodí a polem. Vznášeli jsme se deset metrů daleko a obrátili se k lodi, kterou lemovaly exploze fraktálních tvarů. Jak se kolem nás miliónkrát za vteřinu smršťoval a roloval Hawkingův prostor, loď zářila v chladném ohňostroji světla.
Nakonec jsme zakopali nohama a odpluli zpět (jak jsem zjistil, pokud se nemáte od čeho odstrčit, je takový úkol velmi problematický a nešikovný). Interkomem jsme varovali A. Bettika, aby našel podlahu, a znovu aktivovali vnitřní pole gravitace.

Pozorovali jsme, jak na koberec dopadají svetry, sendviče, židle, knihy a několik koulí vody ze zapomenutých sklenic.
Stejný den, nebo spíš noc, zhasla loď světla na spánek u já se vydal po točitých schodech k holokomoře, abych si připravil půlnoční svačinu. Otvorem z dolní hibernační paluby jsem zaslechl tiché zvuky.
"Aeneo?" zašeptal jsem. Žádná odpověď. Přistoupil jsem ke schodišti, podíval se tmavou šachtou uprostřed a usmál se při vzpomínce na vzdušné skotačení před pár hodinami. "Aeneo?"
Pořád žádná odpověď, ale tiché zvuky pokračovaly. Přál jsem si mít u sebe baterku. Pomalu jsem v ponožkách sestupoval po kovových schodech.
Nad pohovkami nepatrně žhnuly v jednotlivých boxech hibernační monitory. Tichý zvuk vycházel z boxu, kde spala Aenea. Ležela ke mně zády. Pokrývku měla přitaženou k ramenům, ale rozeznal jsem límec Konzulovy staré košile, ze které si udělala pyžamo. Přešel jsem k ní, nohy v ponožkách nevydaly na měkké podlaze jediný zvuk, a poklesl vedle pohovky. "Aeneo?"
Dívka plakala, jasně se snažila potlačit vzlykání. Dotkl jsem se jejího ramena a Aenea se konečně obrátila. I v nejasném světle strojů jsem rozeznal, že pláče už nějakou dobu. Měla rudé a oteklé oči, tváře mokré od slz.
"Copak je, malá?" zašeptal jsem. Byli jsme dvě paluby od místa, kde spal v zavěšené síti ve strojovně A. Bettik, ale šachta schodiště byla otevřená.
Aenea chvíli neodpovídala, ale nakonec vzlykání utišila, pak přestala. "Promiň," řekla po chvíli.
"To je v pořádku. Jen mi řekni, co se děje."
"Dej mi kapesník a řeknu," vyzvala mě dívka.
Prohrabal jsem kapsy starého Konzulova županu. Kapesník jsem neměl, ale koláč, který jsem nahoře jedl, byl zabalený v ubrousku. Tak jsem jí ho podal.
"Díky." Vysmrkala se" Jsem ráda, že už není nulová gravitace," zamumlala do látky. "Všude by tady létaly nudle."
Usmál jsem se a sevřel jí rameno. "Co se děje, Aeneo?"
Vyrazila tichý zvuk a já poznal, že se pokouší zasmát. "Všechno," začala. "Všechno se děje špatně. Mám strach. Vše, co vím o budoucnosti, mě hrozně děsí. Nevím, jak projdeme přes ty chlapíky z Paxu, kteří na nás budou za pár dnů čekat. Stýská se mi po domovu. Nikdy se nemohu vrátit a všichni, které jsem znala - s výjimkou Martina navždy zmizeli. Hlavně mi schází maminka."
Sevřel jsem jí rameno. Brawne Lamia, její matka, byla legendou - žena, která žila a zemřela dva a půl století v minulosti. Jejich kosti se už určitě - ať je pohřbili kdekoliv - změnily v prach. Pro dítě ležela její smrt pouhých pár týdnů nazpět.
"To je mi líto," zašeptal jsem, znovu jí sevřel rameno a ucítil povrch Konzulovy staré košile. "Bude to v pořádku."
Aenea přikývla a vzala mě za ruku. Měla vlhkou dlaň. Všiml jsem si, jak drobnou má ruku a prsty v mé mohutné tlapě.
"Chceš zajít nahoru a dát si se mnou koláč z kořenů chalmy a mléko?" zašeptal jsem. "Je to dobré."
Zavrtěla hlavou. "Asi teď budu spát. Díky, Raule." Ještě jednou mi zmáčkla ruku a odtáhla se. V tu chvíli jsem našel velkou pravdu. Ta, která učí, nová spasitelka, dcera Brawne Iamie, ať se z ní stane cokoliv, byla obyčejné dítě - dítě, které se směje při hloupostech v nulové gravitaci a v noci pláče.
Tiše jsem vystoupil po schodech, a než jsem dostal hlavu nad úroveň dalšího podlaží, ještě jsem se zastavil a obrátil se. Zachumlala se pod pokrývku, obličej znovu odvrátila na druhou stranu. Její vlasy odrážely trochu žáru z monitoru nad jejím boxem. "Dobrou noc, Aeneo," zašeptal jsem, přestože jsem věděl, že mě neuslyší. "Bude to v pořádku."
Kapitola 22

Seržant Gregorius čeká se svými vojáky u otevřené přechodové komory Raphaela, loď archanděl se blíží k neidentifikovatelnému plavidlu, které se právě vynořilo z Cplus. Mají neohrabané vesmírné brnění a s bezreakčními puškami a energozbraněmi přes rameno zabírají celou komoru. Naklánějí se do vesmíru, na zlatém hledí se jim třpytí slunce Parvati.
"Mám ji v sevření," ozve se jim ve sluchátkách hlas Otce kapitána de Soyi. "Vzdálenost sto metrů a klesá." Obě lodě se blíží, pole jejich vidění zabírá plavidlo tvaru jehly s ploutvemi na zádi. Mezi loděmi praská obranné silové pole, jež rozpustí lasery s vysokou energií i útoky kopí rychleji, než stačí postřehnout oko. Gregoriovi ztmavne hledí, projasní se a znovu ztmavne v plamenech blízké bitvy.
"V pořádku, uvnitř minimálního dostřelu jejich kopí," promluví de Soya z místa na pohovce Bojového kontrolního centra. "Do toho!"
Gregorius dá rukou signál a muži se odrazí nohama ve stejnou chvíli jako on. Jehlové trysky v reakčních batozích vystřelují nepatrné modré plamínky a muži kontrolují oblouk letu.
"Narušení pole… teď!" vykřikne de Soya.
Silová pole do sebe narazí a na několik vteřin se navzájem vygumují. To stačí. Gregorius, Kee a Rettig pronikají do ochranného vejce druhé lodě.
"Kee," promluví Gregorius úzkým paprskem a menší postava vyrazí na příď zpomalující lodě. "Rettigu." Druhé bojové brnění zrychlí k dolní třetině lodě. Gregorius čeká až do poslední chvíle, udělá salto vpřed, použije trysky na plný tah a na místě se zastaví. Ucítí, jak se těžké podrážky tvrdě dotknou povrchu pláště. Aktivuje magnetické spony na botách, ucítí spojení, rozkročí se a na jediné podrážce se přikrčí.
"Na místě," ozve se úzkým paprskem hlas desátníka Kee.
"Na místě," přidá se vteřinu později Rettig.
Seržant Gregorius uvolní od pasu přistávací límec, přiloží ho na povrch, aktivuje zámek a poklekne. Ocitne se v černém pytli jeden a půl metr v průměru.
"Až napočítám tři," oznámí do mikrofonu. "Tři… dva… jedna… spustit." Dotkne se kontrolky na zápěstí a zamrká. Mikrotenká látka molekulárního polymeru se zvedne, stoupne mu nad hlavu a pokračuje dál. Za deset vteřin se krčí ve

dvacetimetrovém průhledném pytli jako postava v bojovém brnění uprostřed obrovského kondomu.
"Připraven," hlásí Kee. Rettig ho napodobí.
"Připravit," vyzve je Gregorius, přitiskne k povrchu nálož a položí prst v rukavici na druhé zápěstí. "Od pěti k nule…"
Loď pod nimi rotuje, trysky vystřelují téměř namátkou. Ale Raphael ji sevřel smrtícím stiskem silového pole, takže muži zůstanou na povrchu a neodletí. "Pět… čtyři… tři… dva… jedna… teď!"
Detonace není samozřejmě slyšet, neobjeví se záblesk ani zpětný náraz. Dovnitř odletí stodvaceticentimetrový kruh trupu. Gregorius spatří za křivkou trupu pouze záblesk Keeova pytle, spatří, jak se od něj ve chvíli, kdy se rozpíná, odráží sluneční světlo. Trhlinou uniká atmosféra, plní prostor kolem a Gregoriův pytel se mění v obrovský balón.
Vnějšími mikrofony slyší pět vteřin dlouhé vřeštění hurikánu, pak se rozhostí ticho vesmíru. Pytel je podle údajů v jeho přilbě plný kyslíku a dusíku - plný prachu a střepin vystřelených během krátkého rozdílu tlaku.
"Dovnitř… teď!" zařve Gregorius, kopáním vpluje dovnitř a sundá si bezreakční plasmovou pušku.
"Žádná gravitace. To je překvapení." Udeří do paluby, ale během několika vteřin a kroužení se přizpůsobí.
Nějaká společenská místnost. Gregorius rozezná polš(áře na sezení, starodávnou videoobrazovku, knihovnu se skutečnými knihamiProstřední šachtou se vznáší nějaký člověk.
"Stát!" vykřikne Gregorius na běžné rádiové frekvenci a pomocí reproduktoru na přilbě. Postava - nejasná silueta - nezastaví. Muž má něco v ruce.
Gregorius vystřelí od boku. Plasmová kulka udělá do muže deset centimetrů širokou díru. Z padající postavy vystříkne krev a tkáň, několik kapek exploduje Gregoriovi na hledí a obrněném hrudníku. Mrtvému muži vypadne z ruky nějaký předmět. Gregorius se odrazí ke schodišti a podívá se na něj. Kniha.
"Kurva," zabrblá seržant. Zabil neozbrojeného člověka. Za to ztratí body.
"Uvnitř, vrchol, nikde nikdo," hlásí rádiem Kee. "Jdu dolů."
"Strojovna," oznámí Rettig. "Jeden člověk. Zkusil utéct, tak jsem ho spálil. Dítě není vidět. Jdu nahoru."
"Musí být uprostřed, nebo na palubě s přechodovou komorou," vyštěkne seržant do mikrofonu. "Postupujte opatrně."
Světla zhasnou, automaticky se zapojí reflektor na Gregoriově přilbě a baterie na plasmové pušce. Světlo si razí cestu vzduchem, kde se vznáší prach, kapky krve a padající předměty. Zastaví se na vrcholu schodiště.
Někdo, něco se k němu valí. Posune přilbu, ale předmět ozáří světlo na plasmové pušce.
Není to dívka. Gregorius ucítí zmatek vyvolaný velikostí, ostrými dráty, bodáky, nadbytkem končetin, žhnoucíma rudýma očima. Během necelé vteřiny se musí rozhodnout. Jestli vystřelí do otevřené šachty plasmové paprsky, může zasáhnout dítě. Jestli to neudělá, zemře. Jak váhá, natahují se k němu jako břitva ostré drápy.
Gregorius připevnil před skokem z lodě na loď na plasmovou pušku smrtící hůlku. Teď se odstrčí, najde vhodný úhel a hůlku aktivuje.
Ostnatý tvar propluje kolem, čtyři paže bezvládné, rudé oči blednou. Gregorius si pomyslí: Ta zatracená věc není imunní na smrtící hůlky. Má dutiny. Zachytí pohyb nad sebou, zvedne pušku, identifikuje Keea a oba vyrazí šachtou dolů. Kdyby teď někdo zapojil vnitřní silové pole a objevila se gravitace, bude to trapné, napadne Gregoria. To si zapamatuj.
"Mám ji," zvolá Rettig. "Schovávala se v jednom z hibernačních boxů."
Gregorius a Kee proplují kolem společenské paluby a objeví se na hibernační úrovni. Dítě svírá mohutná postava v bojovém brnění. Gregorius zaznamená hnědoblondaté vlasy, tmavé oči a malé pěstičky, které zbytečně buší Rettigovi do hradního plátu.
"To je ona," promluví a zapojí úzký paprsek k lodi. "Loď jsme vyčistili. Holku máme. Tentokrát jen dva obránci a to stvoření."
"Slyším," ozve se de Soyův hlas. "Dvě minuty patnáct vteřin. Dobré. Pojďte ven."
Gregorius přikývne, naposledy se podívá na zajaté dítě jež už nebojuje - a naťuká kód v obleku.
Zamrká a spatří, že vedle něj leží druzí dva vojáci, obleky připojené na taktické VR. De Soya skutečně odpojil v Raphaelovi vnitřní silová pole, aby podpořil iluzi. Gregorius si sundá přilbu, podívá se na dva upocené obličeje a začne pomáhat Keeovi, aby se dostal z neohrabaného brnění.
Všichni tři se setkají s de Soyou ve společné kabině. Mohou se stejně dobře připojit na stimsim nebo do taktickéhojprostoru, ale dávají přednost fyzické realitě.
"Slo to hladce," oznámí jim de Soya, když se usadí kolem malého stolku.
"Až moc hladce," namítne seržant. "Nevěřím, že toho Štíra zabije smrtící hůlka. A posral jsem to s tím chlapíkem na navigační palubě… měl jenom knížku."
De Soya přikyvuje. "Přesto jste udělal správnou věc. Lepší ho vyřadit než riskovat."
"Dva neozbrojení muži?" ozve se desátník Kee. "O tom pochybuji. Je to stejně nereálné jako tucet ozbrojených chlapů při třetí zkoušce. Měli bychom projít další setkání s Vyvrženci…"
"Nevím," zavrčí Rettig.
Podívají se na něj a čekají.
"Pokaždé dívku dostaneme bez jediného zranění," prohlásí nakonec.
"Pátá simulace…" začne Kee.
"Jo, jo," souhlasí Rettig. "Vím, tehdy jsme ji náhodou zabili. Ale tehdy byla celá loď připravena na odpálení. Pochybuji, že se něco takového stane… kdo kdy slyšel o korábu za sto miliónů marek s knoflíkem na sebezničení! To je blbost."
Ostatní tři se podívají jeden na druhého a pokrčí rameny.
"Je to hloupý nápad," dodá Otec kapitán de Soya, "ale naprogramoval jsem široké parametry…"
"Jo," přeruší ho kopiník Rettig, hubený obličej ostrý a hrozivý jako čepel nože. "Já jen myslím, že pokud dojde na střelbu, je šance na její spálení daleko větší, než ukazujou naše simulace. Nic víc."

Je to nejdelší prohlášení, jaké Rettig přednesl za celé týdny života a zkoušek na malé lodi.
"Máte pravdu," připustí de Soya. "Při další simulaci zvednu úroveň nebezpečí pro dítě."
Gregorius zavrtí hlavou. "Kapitáne, pane, navrhuji, abychom zanechali simulací a vrátili se k fyzickým zkouškám. Chci říct…" Podívá se na náramkové hodinky. Vzpomínka na neohrabaný bojový oblek mu zpomaluje pohyby. "Chci tím říct, že máme do skutečnosti už pouhých osm hodin."
"Jo," potvrdí desátník Kee. "Souhlasím. Raději to vyzkouším venku doopravdy, přestože druhou loď nemůžeme dokonale nasimulovat."
Rettig souhlasně zavrčí.
"Souhlasím," přizná de Soya. "Ale nejprve se najíme - dvojité porce… byla to jen taktická simulace, ale vy tři jste už za poslední týden ztratili dvacet liber."
Seržant Gregorius se nakloní přes stůl. "Můžeme se podívat na plán, pane?"
De Soya se dotkne monitoru. Dlouhá, elipsovitá Raphaelova dráha a bod skoku cizí lodě se málem dotýkají. Průsečík červeně bliká.
"Ještě jedna skutečná zkouška," oznámí de Soya. "A pak se všichni nejméně dvě hodiny prospíme, zkontrolujeme vybavení a uklidníme se." Podívá se na vlastní hodinky, přestože chvíli setkání ukazuje monitor. "Pokud vynecháme nehody a neočekávané události," prohlásí, "za sedm hodin a čtyřicet minut máme dívku v zajetí… a budeme se připravovat k přesunu na Pacem."
"Pane?" ozve se seržant Gregorius.
"Ano, seržante?"
"Neberte to jako neúctu, pane," pokračuje muž, "ale v posraným božím vesmíru neexistuje způsob, jak se vyhnout nehodám a neočekávaným událostem."
Kapitola 23

"Takže," řekl jsem. "Jaký máš plán?"
Aenea vzhlédla od knihy, kterou právě četla. "Kdo tvrdí, že mám nějaký plán?"
Posadil jsem se rozkročmo na židli. "Do chvíle, kdy se vyloupneme v systému Parvati, nezbývá ani hodina," oznámil jsem jí. "Před týdnem jsi řekla, že potřebujeme plán pro případ, že nás čekají… takže jaký máš plán?"
Aenea vzdychla a zavřela knihu. Po schodišti vystoupil do knihovny A. Bettik a přidal se k nám u stolu - skutečně se s námi posadil, což bylo u něho nezvyklé.
"Nejsem si jistá, že nějaký plán mám," namítla dívka.
Toho jsem se bál. Týden utekl docela příjemně. Všichni tři jsme hodně četli, hodně rozmlouvali a hodně hráli Aenea hrála výborně šachy, dobře go, její poker byl smrtící. Dny ubíhaly bez problémů. Mnohokrát jsem na ni zkoušel s plány naléhat. Kam plánuje zamířit? Proč zvolila Vektor Renesance? Je součástí její cesty hledání Vyvrženců? Ale její zdvořilé odpovědi byly vždycky mlhavé. Ukázala talent, jak mě přimět vyprávět. Moc dětí jsem neznal, a když jsem byl sám dítětem, ve skupině našich karavanů bylo dětí jen málo a já si s nimi moc nehrál. Mnohem zajímavější mi připadala Grandam. Děti a výrostci, se kterými jsem se za celý život setkal, nikdy nepředváděli takovou zvědavost a schopnost naslouchat. Aenea mě přiměla, abych jí vyprávěl o svých letech, kdy jsem byl pastevcem. Projevila zvláštní zájem o mé učení u architekta krajináře, položila tisíce otázek o dnech na řece a při lovu. Abych řekl pravdu, nejevila mnoho zájmu jen o dny strávené u armády. Zdálo se, že jí velmi zaujal můj pes. I přesto, že mě hovor o Izzy - o její výchově, tréninku na sbírání ptáků a její smrti - dost rozrušil.
Zaznamenal jsem, že dokáže přimět k vyprávění o staletích služby dokonce i A. Bettika. V takových chvílích jsem se připojil a trpělivě naslouchal. Zdálo se, že android prožil neuvěřitelné věci. Cizí světy, přistání na Hyperionu se Smutným králem Billym, Štírovy počáteční útoky na Koni, poslední pouť, která proslavila starého básníka, a dokonce desetiletí strávená s Martinem Silenusem - vše bylo stejně fascinující.
Ale dívka toho moc neřekla. Když už jsme byli pryč z Hyperionu čtvrtý večer, přiznala, že neprošla Sfingou do budoucnosti, aby utíkala před vojáky Paxu, ale protože hledá vlastní osud.
"Spasitelky?" zeptal jsem se překvapeně.
Aenea se zasmála. "Ne," přiznala. "Architektky."
To mě vyvedlo z míry. Ani Kantos, ani starý básník se nezmínili o tom, že si Ta, která učí, vydělává na živobytí jako architektka.
Aenea pokrčila rameny. "To chci dělat. Podle snu člověk, který mě může učit, žije v této době. Tak jsem přišla."
"Člověk, který tě může učit?" zopakoval jsem. "Já myslel, že jsi Ta, která učí."
Aenea se vrhla do polštářů holokomory a přehodila nohu přes opěradlo pohovky. "Raule, jak můžu někoho něco učit? Je mi dvanáct standardních let a nikdy jsem předtím neopustila Hyperion… sakra, já do toho týdne neopustila ani kontinent Koně. Jak mám někoho učit?"
Na to jsem neměl odpověď.
"Chci být architektkou," pokračovala. "A podle mého snu je architekt, který mě může vyučit, někde tam…" Ukázala prsty na plášť lodě. Přesto jsem pochopil, že myslí Síť staré Hegemonie, kam míříme.
"Kdo je to?" zeptal jsem se. "Neboje to žena?"
"Muž," odvětila Aenea. "A jeho jméno neznám."
"Na kterém bydlí světě?" naléhal jsem.
"Nevím."
"Jsi si jistá, že jsi ve správném století?" zeptal jsem se.1 pokusil potlačit podrážděnost ve vlastním hlasu.
"Jo. Možná. Věřím tomu." Během dnů, které jsem s ní tento týden prožil, vypadala jen zřídka tvrdohlavě. Tentokrát tak

působila.
"A tobě se o tom člověku prostě zdálo?"
Posadila se v polštářích. "Nejen zdálo," opravila mě v tu chvíli. "Mé sny jsou pro mě důležité. Jsou to víc než sny…" Udělala pauzu. "Však uvidíš."
Snažil jsem se nevzdychnout nahlas. "Co se stane, až z tebe bude architektka?"
Kousala si nehet. Spatný zlozvyk, který jsem ji chtěl odnaučit. "Co tím myslíš?"
"Tím myslím, že od tebe starý básník čeká něco velkého… spasitelka je jen součástí kdy to vypukne?"
"Raule," promluvila a začala vstávat, aby zamířila ke Hvému hibernačnímu boxu. "Bez urážky, ale proč nevypadneš a nenecháš mě na pokoji?"
Za tu hrubost se mi později omluvila, ale jak jsme seděli hodinu před skokem do podivného slunečního systému, napadlo mě, zda vyvolá dotaz na její plán, stejnou odpověď.
Nevyvolal. Začala si kousat nehet a řekla: "Oukej, máš pravdu, plán potřebujeme." Obrátila se k A. Bettikovi. "Máš nějaký?"
Android zavrtěl hlavou. "Pan Silenus to se mnou mnohokrát probírat, M. Aeneo, ale závěr byl stejný. Pokud se do místa našeho určení dostane Pax nějakým způsobem jako první, vseje ztraceno. Přesto to zní nepravděpodobně, neboť nás loď, která nás pronásleduje, nemůže Hawkingovým prostorem předhonit, nemůže cestovat rychleji."
"Nevím," namítl jsem. "Někteří z lovců, které jsem v minulých letech prováděl, mluvili o zvěstech, že má Pax… nebo Církev… tak super rychlé lodě."
A. Bettik přikývl. "Podobné pověsti jsme slyšeli, M. Endymione, ale logika napovídá, že pokud Pax takové plavidlo vyvinul - průlom, jakého Hegemonie nikdy nedosáhla - pak není důvod, proč by takovým pohonem nevybavili vlastní válečné lodě a plavidla Merkantilů…"
Aenea zaťukala na stůl. "Jak se tam dostali jako první, na tom ve skutečnosti nesejde," promluvila. "Měla jsem sen, že tam budou. Zvažovala jsem plány, ale…"
"A co Štír?" zeptal jsem se.
Aenea se na mne podívala. "Co s ním?"
"No," vydechl jsem, "na Hyperionu se zachoval jako docela výhodná deus ex machina, takže mě prostě napadlo, že kdyby mohl…"
"Na to se vykašli, Raule!" zaječela dívka. "Já tu stvůru, aby zabíjela lidi na Hyperionu, nežádala. Prosím Boha, aby se to nestalo."
"Vím, vím," souhlasil jsem a dotkl se jejího rukávu, abych ji utišil. A. Bettik pro ni upravil několik starých Konzulových košilí, ale pořád měla omezenou garderobu.
Věděl jsem, jak ji masakr během našeho útěku vyvedl z míry. Později přiznala, že tu druhou noc plakala částečně kvůli tomu.
"Je mi to líto," řekl jsem upřímně. "Nechtěl jsem o tom… o té věci žertovat. Prostě mě napadlo, že jestli se nás někdo pokusí zastavit, možná…"
"Ne," přerušila mě Aenea. "Zdálo se mi, že se nás někdo pokouší zastavit, abychom se nedostali do Vektoru Renesance. Ale o tom, že nám pomůže Štír, se mi nezdálo. Musíme přijít s vlastním plánem."
"A co Jádro?" zeptal jsem se váhavě. Zmínil jsem se o Technojádru poprvé od chvíle, kdy otázku vytáhla první den sama.
Zdálo se, že se topí v myšlenkách. Alespoň mou otázku ignorovala.
"Pokud se z problémů, které tam na nás mohou čekat, máme dostat, musíme se o to přičinit sami. Nebo možná…"
Obrátila hlavu. "Lodi?"
"Ano, M. Aeneo."
"Poslouchal jsi tento rozhovor?"
"Samozřejmě, M. Aeneo."
"Máš představu, jak nám pomoc?"
"Pomoci vám vyhnout se zajetí, pokud na vás čekají lodě Paxu?"
"Ano," souhlasila Aenea rozčíleným hlasem. Při rozhovorech s lodí jí často docházela trpělivost.
"Žádné originální nápady," pokračovala loď. "Snažím¦ vzpomenout, jak se vyhnul Konzul místním autoritám, když jsme projížděli systémem…"
"A?" pobídla ho Aenea.
"No, jak jsem se zmínil, nejsou mé vzpomínky kompletní, jak by měly…"
"Ano, ano," přerušila ho Aenea. "Ale vzpomeneš si na nějaký chytrý způsob, jakým jste se místním autoritám vyhnuli?"
"No, především jsme jim utekli," odvětil mozek. "Jak jsme už probírali předtím, úpravy Vyvržených se týkají silového pole a fúzního motoru. Ty druhé změny mi dovolí dosáhnout rychlosti Cplus skoku mnohem rychleji než standardní loď… nebo tomu tak bylo, když jsem naposledy mezi hvězdami cestoval."
A. Bettik si založil ruce a promluvil ke stejné zdi, kterou sledovala Aenea. "Tvrdíš, že pokud autority… v tomto případě lodě Paxu… vyrazí z planety Parvati nebo jejího okolí, dokážeš skočit do Vektoru Renesance, než nás mohou zaměřit."
"Naprosto jistě," potvrdila loď.
"Jak dlouho bude takový obrat trvat?" zeptal jsem se.
"Obrat?"
"Čas, než dokážeme podniknout kvantový skok do systému Vektoru Renesance," doplnil jsem.
"Třicet sedm minut," odvětila loď. "Což zahrnuje orientaci, kontrolu navigace a kontrolu systému."

"Co když loď Paxu čeká přímo v místě, kde se vynoříme?" přidala se Aenea. "Máš nějaké úpravy od Vyvržených, které by nám mohly pomoci?"
"Nic si nemohu vybavit," přiznal mozek. "Už víte o posílených silových polích, ale ta se válečným zbraním vyrovnat nemohou."
Dívka vzdychla a opřela se o stůl. "Znovu a znovu jsem to procházela, ale nechápu, jak nám to může pomoci."
A. Bettik vypadal zamyšleně, ale tak vypadal pořád. "Během doby, kdy se budeme ukrývat a starat o loď," promluvil, "přijde na řadu jiná z úprav Vyvržených."
"Jaká?" zeptal jsem se.
A. Bettik pokynul dolů, k palubě s holokomorou pod námi. "Vylepšili morfující schopnost. Vystrčení balkónu je pouhý příkaz. Během atmosférického letu můžeme roztáhnout křídla. Loď může otevřít každou obytnou palubu v atmosféře, a pokud je to nezbytné, obejít tím vstup přechodové komory."
"Skvělé," vydechla Aenea. "Ale nechápu, v čem nám to pomůže. Pokud se loď nedokáže zmorfovat, až bude vypadat jako válečný koráb Paxu nebo něco takového. Dokážeš to, lodi?"
"Ne, M. Aeneo," potvrdil tichý mužský hlas. "Vyvrženci provedli fascinující piesodynamickou práci, ale pořád musíme počítat se zachováním hmoty." Po chvíli ticha dodal: "Je mi líto, M. Aeneo."
"Jen hloupý nápad," řekla Aenea, pak se narovnala. Skutečnost, že ji něco napadlo, byla tak jasná, že jsme ani já ani A. Bettik - po dvě minuty nerušili řetěz jejích myšlenek. Nakonec promluvila: "Lodi?"
"Ano, M. Aeneo?"
"Dokážeš zmorfovat přechodovou komoru… jednoduchý otvor… kdekoliv v trupu?"
"Téměř kdekoliv, M. Aeneo. Existují komunikační centra a určité s motorem provázané oblasti, kde bych nemohl"
"Ale na obytných palubách?" přerušila ho dívka. "Dokázal bys je otevřít stejně jako zprůhlednět vrchní plášť?"
"Ano, M. Aeneo."
"A když to uděláš, unikne vzduch?"
Jak odpovídal, zaznamenali jsme v jeho hlasu nepatrný šok. "To bych nedovolil, M. Aeneo. Jako s balkónem a klavírem, zachoval bych integritu všech vnějších polí, aby"
"Ale dokážeš otevřít všechny paluby, nejen přechodovou komoru a snížit tlak?" Její naléhavost mi tehdy přišla nová. Teďji důvěrně znám.
"Ano, M. Aeneo."
Naslouchali jsme s A. Bettikem bez komentáře. Nemohu mluvit za androida, ale já neměl ani tušení, kam dítě směřuje. Naklonil jsem se k ní. "To patří k plánu?" zeptal jsem se.
Aenea se křivě usmála. Později ten výraz pochopím jako zlobivý úsměv. "Na plán je to příliš primitivní," upozornila mě. "A pokud jsou mé domněnky, proč mě Pax chce, mylné… no, nebude fungovat." Zlobivý úsměv pokroutil sarkasmus. "Stejně to nejspíš fungovat nebude."
Zkontroloval jsem zápěstí. "Máme pětačtyřicet minut, pak skočíme a zjistíme, jestli někdo čeká," oznámil jsem. "Chceš nám prozradit ten plán, co nebude fungovat?"
Dívka se rozhovořila. Nemluvila moc dlouho. Když skončila, podívali jsme se s androidem jeden na druhého. "Máš pravdu," řekl jsem jí. "Není to žádný plán a nebude fungovat."
Aenea se nepřestávala usmívat. Vzala mě za ruku a obrátila zápěstí, aby viděla na hodinky. "Máme čtyřicet jedna minut," oznámila mi. "Vymysli něco lepšího."
Kapitola 24

Raphael se dostane do závěrečné fáze zpáteční elipsy a žene se tempem 0,03 rychlostí světla ke slunci Parvati. Kurýr/válečná loď třídy archanděl je ošklivý - masivní prostory pohonu, stlučené komunikační antény, dlouhé paže, paluby se zbraněmi a zmatkem trčících antén, nepatrná obytná koule a přistávací modul jsou dovnitř nacpané jakoby náhodou. Ale teď se žene zádí vpřed k vypočítanému místu skoku pronásledované lodi, rotuje kolem dokola a mění se v opravdovou válečnou loď.
"Do skoku jedna minuta," oznamuje de Soya na taktickém pásmu. Tři vojáci v přechodové komoře informaci nepotřebují. Dobře ví, že až se ta druhá loď objeví ve skutečném vesmíru, neuvidí ji (ani s dalekohledy hledí) ještě celé dvě minuty.
Otec kapitán de Soya leží připoutaný v akceleračním lehátku, kolem nakupené kontrolní pulty, rukavicí kryté prsty na omnikontrolkách, taktický cinch na místě, aby se mohl efektivně spojit s lodí. Na komunikačním pásmu naslouchá dechu tří vojáků, sleduje a cítí příchod druhé lodě. "Zachycena porucha Hawkingova prostoru, klesá z úhlu třicet devět, souřadnice nulanulanula, třicet devět, jednadevětdevět," hlásí do mikrofonu. "Bod skoku na nulanulanula, devět set klicků. Pravděpodobnost samotného plavidla devadesát devět procent. Relativní rychlost devatenáct kzs."
Náhle druhou loď spatří na radaru, tdiracu a všech pasivních senzorech. "Mám ji," oznámí Otec kapitán de Soya čekajícím vojákům. "Včas, podle plánu… sakra."
"Co?" ptá se seržant Gregorius. Zkontroloval se svými muži zbraně, nálože i přistávací límce. Jsou připraveni za necelé tři minuty vyskočit.
"Loď začíná zrychlovat a nezpomaluje, jak jsme při většině simulací předpokládali," odpovídá de Soya. Na taktickém kanálu uvolní loď, aby provedla předprogramované alternativy. "Počkejte!" vyzve vojáky, ale trysky už hoří. Raphael se otáčí.
"V pořádku," řekne, jak se nahodí hlavní motor a vyvolá sto čtyřicet sedm g. "Jen během skoku zůstaňte uvnitř pole. Srovnat rychlosti zabere jen jednu minutu navíc."
Gregorius, Kee a Rettig neodpoví. De Soya vnímá jejich dech.

O dvě minuty později de Soya oznámí: "Mám je na obrazu."
Seržant Gregorius a jeho dva vojáci se vykloní z otevřené přechodové komory. Gregorius vidí druhou loďjako kouli fúzních plamenů. Spustí magčočky, aby se podíval dál, zapojí filtry a spatří samotnou loď. "Dost podobná simulacím," podotkne Kee.
"Tomu nevěř," vyštěkne seržant. "Skutečnost nikdy jako simulace není." Chápe, že si to oba muži uvědomí. Přece už bojovali. Ale seržant Gregorius pracoval na Velení Paxu na Armaghastu tři roky jako instruktor a jeho instinkt je silnější.
"Ta věc je rychlá," ozve se de Soya. "Kdybychom na ně rovnou neskočili, asi je nechytíme. Tak jako tak, rychlost dokážeme vyrovnat na pět, šest minut."
"Potřebujeme jen tři," namítne Gregorius. "Jen nás postavte vedle nich, kapitáne."
"Blížím se k nim," potvrdí de Soya. "Monitoruje nás." Raphael nebyl navržen s ukrývacími schopnostmi, takže ho teď zaměřují veškeré senzory na druhé lodi. "Jeden klick," hlásí de Soya. "Pořád žádná aktivita zbraní. Pole naplno. Deltav klesá. Osm set metrů."
Gregorius, Kee a Rettig si sundají z ramen plasmové pušky a přikrčí se.
"Tři sta metrů… dvě stě metrů…" odpočítává de Soya. Druhá loď je pasivní, stabilně zrychluje. De Soya zahrnul do většiny simulací před vyrovnáním rychlostí a narušením polí druhé lodě divokou honičku. Je to příliš snadné. Oteckapitán naposledy ucítí strach. "V dosahu kopí," hlásí. "Do toho!"
Tři vojáci Švýcarské gardy vyletí z přechodové komory, reakční batohy chrlí modré plameny.
"Narušení… teď!" vykřikne de Soya. Pole druhé lodě odmítají celou věčnost povolit - téměř tři vteřiny, čas, který v taktických cvičeních nikdy nezkoušeli. Ale nakonec se podvolí. "Pole vyrušeno!" řve de Soya, ale vojáci už to ví. Padají, zpomalují a snášejí se na předem určená místa na trupu nepřátelské lodě. Kee na přídi, Gregorius v místech, kde má být podle starých plánů navigační paluba, Rettig nad strojovnu.
"Na místě," ozve se Gregoriův hlas. Druzí dva potvrdí přistání jen vteřinu později.
"Umístit přistávací límce," vydechuje seržant.
"Hotovo," potvrdí Kee.
"Hotovo," přidá se Rettig.
"Odpočítávám od tří," vyštěkne seržant.
"Tři, dva, jedna… spustit."
Polymerový pytel odráží sluneční světlo.
De Soya sleduje na velitelské pohovce deltav. Zrychlení narostlo přes dvě stě třicet g. Jestli teď pole selže… tu myšlenku odsune stranou. Raphael se snaží rychlost udržet, jak může. Další čtyři, pět minut a odpadne nebo musí riskovat přetížení všech fúzních motorů. Honem, vyšle myšlenku k postavám v bojovém brnění, které pozoruje v taktickém prostoru a na videoobrazovkách.
"Připraven," hlásí Kee.
"Připraven," přichází Rettigův hlas od zadních ploutví absurdní lodě.
"Umístěte nálože," přikazuje Gregorius a nacvakne na plášť tu svou. "Od pěti… pět, čtyři, tři…"
"Otče kapitáne de Soyo," ozve se dívčí hlas.
"Počkejte!" přikazuje de Soya. Obraz dívky se objeví na všech vysílacích pásmech. Sedí u klavíru. Stejné dítě, jaké potkal před třemi měsíci u Sfingy na Hyperionu.
"Počkejte!" opakuje Gregorius, prst nad odpalovacím knoflíkem na zápěstí. Ostatní vojáci poslechnou. Všichni sledují videopřenos na vnitřním hledí.
"Jak to, že znáš mé jméno?" ptá se Otec kapitán de Soya. Okamžitě pochopí, jak je ta otázka hloupá. Na tom nesejde, jeho muži se musí během tří minut dostat na palubu, nebo Raphael zaostane a nechá je na druhé lodi. Tu možnost simulovali - vojáci převezmou po zajetí dívky velení a zpomalí, dokud je de Soya nedohoní. Ale to není nejlepší scénář.
Dotkne se knoflíku, který pošle jeho videoobraz na loď dívky.
"Zdravím vás, Otče kapitáne de Soyo," pronese dívka. Nespěchá, není na ní vidět téměř žádný stres. "Jestli vstoupí vaši muži na loď, otevřu ji a zemřu."
De Soya zamrká. "Sebevražda je smrtelný hřích," poučí ji.
Dívka na obrazovce vážně přikývne. "Ano," potvrdí, "ale nejsem Křesťanka. A raději půjdu do pekla než s vámi." De Soya obraz upřeně pozoruje - dívka nemá v dosahu prstů žádné ovladače.
"Kapitáne," ozve se Gregoriův hlas na tajném úzkém paprsku. "Jestli otevře přechodovou komoru, dostanu se k ní a přehodím přes ni transportní pytel, než dekomprese skončí."
Dívka na obrazovce ho sleduje. De Soya nehýbá rty, ale úzkým paprskem šeptá: "Není z kříže," vysvětluje. "Jestli zemře, není záruka, že ji dokážeme oživit."
"Pravděpodobnost je vysoká, lodní nemocnice ji z obyčejné dekomprese dostane a opraví," namítne Gregorius. "Než zmizí vzduch z její paluby bude trvat třicet vteřin, možná víc. Dokážu se k ní dostat. Mé slovo."
"Myslím to vážně," prohlásí dítě na obrazovce. Kolem desátníka Keea se okamžitě rozevře v plášti kruh, do vakua vyrazí vzduch, naplní Keeův přistávací límec jako balón a hodí do něj vojáka. Oba vystřelí k vnějšímu poli a sklouznou na záď lodi. Keeův reakční batoh vztekle hoří. Voják se zachytí těsně předtím, než spadne do fúzního ocasu lodě.
Gregorius položí prst na detonátor. "Kapitáne!" křičí.
"Počkejte," šeptá de Soya. Obraz dívky v košili zmrazí jeho srdce hrůzou. Prostor mezi loděmi je teď plný koloidních částic a krystalků ledu.
"Jsem odříznutá od horní místnosti," řekne dívka. "Ale jestli své muže neodvoláte, otevřu všechny paluby."
Za necelou vteřinu se rozletí přechodová komora a v místech, kde stál Gregorius, se v trupu otevře dvoumetrový kruh.

Seržant si propálil cestu přistávacím límcem a za pomocí trysek se přesunul na jiné místo, jakmile dívka promluvila. Teď se krčí před náporem vzduchu a odpadků, které vystřelují z otvoru, zapálí trysky a zachytí boty na plášti pět metrů pod původním stanovištěm.
V představách vidí schéma, ví, že je dívka přímo pod ním - pár metrů od jeho sevření. Jestli odpálí tuto sekci, chytí ji, nacpe do pytle a během dvou minut ji dostane do nemocnice Raphaela.
Zkontrolujte taktický display. Rettig vyskočil několik vteřin předtím, než se pod ním otevře část trupu, do vesmíru. Teď se vznáší tři metry nad povrchem. "Kapitáne!" křičí Gregorius úzkým paprskem.
"Počkejte," přikazuje de Soya a dívce řekne: "Nechceme ti ublížit"
"Pak je odvolejte," vyštěkne dívka. "Hned teď! Nebo otevřu tuto poslední palubu."
Federico de Soya cítí, jak se ve chvíli, kdy probírá všechny možnosti, zpomaluje čas. Ví, že nemá ani minutu, pak se musí stáhnout - na všech panelech a taktických spojeních blikají kontrolky a alarmy. Nechce tady své muže nechat, ale dítě je důležitější. Příkazy jsou specifické a absolutní. Přivést dítě zpět živé.
Celý taktický virtuální prostor začíná pulzovat rudou barvou, varování, že musí loď během jedné minuty zpomalit nebo převezme velení automat. Kontrolní panely hlásí stejnou věc. De Soya zapne slyšitelné kanály a vyšle povel na běžných pásmech i úzkým paprskem.
"Gregorie, Rettigu, Kee… návrat na Raphaela. Okamžitě!"
Seržant Gregorius cítí, jak mu tělem proudí vztek a frustrace jako kosmické záření. Aleje to člen Švýcarské gardy.
"Okamžitý návrat, pane!" vyštěkne, odtrhne trhavinu a odrazí se k archandělovi. Z pláště se zvednou další dva, prostor probodnou modré plameny trysek. Spojená pole na okamžik zamrkají a nechají tři obrněné muže projít. Gregorius je na povrchu Raphaela první, uchopí držák a své muže, jak plují kolem, doslova nahází do přechodové komory. Vleze dovnitř, zkontroluje, že jsou ostatní připoutaní, a zapojí mikrofon. "Uvnitř a přikurtovaní, pane."
"Mizíme," oznámí de Soya jasně, aby ho dívka slyšela. Přepne se z taktického prostoru do skutečného času a zatáhne za omnikontrolku.
Raphael sníží sto deseti procentní tah, oddělí pole od cíle a začíná zaostávat. De Soya zvětšuje vzdálenost od druhé lodě, odtahuje Raphaela co nejdál od fúzního ocasu. Kontrolky ukazují, že je druhá loď neozbrojená, ale fúzní plamen dosahuje stovky kilometrů, takže je to pouze relativní. Raphael má vnější pole na plnou defenzívu, všechna protiopatření na plný automat, je připravený zareagovat v jedné miliontině vteřiny.
Loďs dívkou neustále zrychluje a vzdaluje se z roviny ekliptiky. Dítě nemíří k Parvati.
Setkání s Vyvrženci? uvažuje de Soya. Lodní senzory pořád neukazují žádnou aktivitu za orbitálními hlídkami Parvati, ale za heliosférou mohou čekat celé Roje Vyvržen ců.
O dvacet minut později už je dívčina loď statisíce klicků před Raphaelem a otázka je zodpovězena.
"Máme tady porušení Hawkingova prostoru," hlásí Otec kapitán de Soya třem mužům pořád upoutaným v přechodové komoře. "Její loď se připravuje ke skoku."
"Kam?" ptá se Gregorius. Hlas mohutného seržanta neprozrazuje vztek nad jejím útěkem.
De Soya udělá pauzu, a než odpoví, znovu zkontroluje výpisy. "Vesmír Vektoru Renesance," řekne nakonec. "Hodně blízko k planetě."
Gregorius a druzí dva vojáci Švýcarské gardy mlčí. De Soya věří, že zná jejich nevyslovené otázky. Proč Vektor Renesance? Je to pevnost Paxu… dvě miliardy Křesťanů, desítky tisíc vojáků, tucty válečných lodí Paxu. Proč tam?
"Možná neví, co ji tam čeká," přemýšlí nahlas do interkomu. Přepne se do taktického prostoru a vznáší se nad rovinou ekliptiky. Sleduje, jak rudá tečka skáče do Cplus a mizí ze sluneční soustavy. Raphael pořád sleduje přísný kurs pronásledování, před sebou má patnáct minut do skoku. De Soya opustí taktický prostor, zkontroluje všechny systémy a prohlásí: "Můžete už vyjít z komory. Zabezpečte všechnu přistávací výzbroj."
Neptá se jich na názor. Nediskutují, zda přenese archanděla do vesmíru Vektoru Renesance. Kurs už byl zadán a loď stoupá ke kvantovému skoku. Neptá se jich, zda jsou připraveni znovu zemřít. Skok bude samozřejmě stejně smrtící jako ten poslední, ale odnese je do Paxem okupovaného vesmíru pět měsíců před její lodí. Jedinou otázkou v de Soyově mozku zůstává, zda má počkat, až se ve vesmíru Parvati objeví svatý Antonín, aby mohl kapitánovi vysvětlit situaci.
Rozhodne se nečekat. Nedává to žádný smysl - pár hodin rozdílu při pětiměsíčním náskoku - přesto nemá na čekání trpělivost. Přikáže Raphaelovi, aby připravil přenosovou boji a nahraje pro kapitána Sáti na Antonínovi příkazy: okamžitý přenos do Vektoru Renesance, desetidenní cesta pro válečnou loď se stejným, pětiměsíčním časovým dluhem, jaký zaplatí dívka. Připravenost kboji v okamžiku skoku do vesmíru VR.
Když boji vystřelil a poslal úzkým paprskem příkazy velení Parvati, obrátí lehátko ke třem mužům. "Vím, jaké je to pro vás zklamání," začne.
Seržant Gregorius nic neříká. Jeho tmavý obličej je lhostejný jako kámen, ale Otec kapitán de Soya v tom tichu přečte jasnou zprávu: Dalších třicet vteřin a měl jsem ji.
De Soya se o to nestará. Velí mužům a ženám už celou dekádu - poslal statečnější a věrnější podřízené na smrt, aniž by zalitoval nebo jim něco vysvětlil. Proto teď před velkým vojákem ani nezamrká. "Věřím, že by dítě svou hrozbu vyplnilo," promluví, jeho tón napovídá, že o tom nehodlá diskutovat ani se přít. Teď ani později. "Ale to je teď vedlejší. Víme, kam směřuje. Možná je to v tomto sektoru Paxem ovládaného vesmíru jediný systém, kam se nikdo - ani Roj Vyvržen ců - nedostane bez zaměření. Budeme mít na přípravu jejího příletu pět měsíců a tentokrát nebudeme sami." De Soya udělá pauzu, aby nabral dech. "Vy tři jste tvrdě pracovali a selhání v systému Parvati není vaše chyba. Dohlédnu, aby vás okamžitě po příletu do Vektoru Renesance poslali k vaší jednotce."
Gregorius se ani nemusí podívat na ostatní. "Prosím Otce kapitána za odpuštění, ale pokud do toho můžeme mluvit, pane, radši bychom s vámi a Raphaelem zůstali, dokud nebude tahle malička bezpečně v Síti a na cestě na Pacem,

pane."
De Soya se snaží neprozradit údiv. "Hmmm, no, uvidíme, co se bude dít, seržante. Vektor Renesance je Velením Flotily námořnictva a bude nás tam čekat mnoho našich šéfů. Uvidíme, co se stane. Teď všechno přivažte… za dvacet minut skáčeme."
"Pane?"
"Ano, desátníku Kee?"
"Můžeme se u vás, než tentokrát zemřeme, vyzpovídat?"
De Soya se znovu snaží udržet neutrální výraz. "Ano, desátníku. Provedu tady kontrolu a za deset minut se dostavím k boxům ke zpovědi."
"Děkuji vám, pane," pronese Kee s úsměvem.
"Děkuji vám," zopakuje Rettig.
"Díky, Otče," zaburácí Gregorius.
De Soya sleduje, jak se trojice dává do práce a po cestě si svléká masivní bojové brnění. V tu chvíli zachytí intuitivní záblesk budoucnosti a pocítí váhu na svých bedrech. Pane, dej mi sílu vykonat Tvou vůli… žádám ve jménu Ježíše… amen.
Obrátí těžký gauč zpět k ovládacím panelům a začne provádět poslední kontrolu před skokem a smrtí.
Kapitola 25

Jednou, když jsem vedl do bažin pár lovců narozených na Hyperionu, jsem se jednoho z nich, pilota letadla, který řídil každý týden let z Devíti Ocasů na kontinentu Koně na Orla, zeptal, jaká je jeho práce. "Řídit letadlo?" zeptal se. "Jak to popisuje jedna stará věta - dlouhé hodiny nudy přerušované minutami naprosté paniky."
Tato cesta byla trochu podobná. Netvrdím, že jsem se nudil - pouhé vybavení plavidla se všemi knihami, starými holonahrávkami a klavírem bylo tak zajímavé, že mě mohlo ochránit před nudou dalších deset dnů. A to nemluvím o spolucestujících. Přesto jsme už zažili ty dlouhé, pomalé, příjemně líné úseky, které přerušují chvíle divokého náporu adrenalinu.
Přiznávám, jak mě v systému Parvati děsilo sedět mimo záběr videa a sledovat, jak dítě hrozí vlastní smrtí a smrtí nás všech! - pokud se loď Paxu nestáhne. Strávil jsem deset měsíců rozdáváním Black Jacka na Felixů, jednom z Devíti Ocasů, a sledoval mnoho hazardních hráčů. To jedenáctileté dítě bylo sakra dobrým hráčem pokeru. Když jsem se jí později zeptal, zda by hrozbu naplnila a otevřela poslední uzavřenou palubu do vesmíru, jen mi předvedla ten zlobivý úsměv a pravou rukou udělala mlhavé gesto. Jako by to chtěla odhodit stranou, jako by tu myšlenku ve vzduchu vygumovala. V pozdějších měsících.i letech jsem si na její gesto zvykl.
"No, jak jsi znala jméno toho kapitána Paxu?" zeptal jsem se.
Čekal jsem odhalení o silách budoucí spasitelky, ale Aenea jen řekla: "Čekal u Sfingy, když jsem před týdnem vylezla. Myslím, že ho tím jménem někdo volal."
O tom jsem pochyboval. Pokud byl oteckapitán u Sfingy, standardní procedura armády Paxu by ho zavřela do bojového brnění a mohl by komunikovat jen přes tajné kanály. Ale proč by to dítě lhalo?
Proč tady hledám logiku a rozum? zeptal jsem se v tu chvíli sám sebe. Žádná se zatím nekonala.
Když Aenea odešla dolů, aby se po dramatickém odletu ze systému Parvati osprchovala, loď se mě a A. Bettika pokusila uklidnit. "Nedělejte si starosti, gentlemani, já bych ji zemřít na následky dekomprese nenechal."
Vyměnili jsme s androidem pohledy. Věřím, že jsme oba zauvažovali, zda zná loď důsledky nebo zda nad ní má dívka zvláštní kontrolu. Jak míjely dny druhé etapy putování, přistihl jsem sám sebe, jak probírám celou situaci a vlastní reakce. Uvědomil jsem si, že je hlavním problémem má pasivita - téměř neschopnost - cokoliv během cesty vykonat. Bylo mi sedmadvacet, vysloužilý voják, obyvatel planety - přestože se jednalo o zapadákov, Hyperion - a náhle se muselo s těžkou situací, před kterou jsem stál, vyrovnat nějaké dítě. Pochopil jsem, proč je celou dobu A. Bettik pasivní. Bioprogramy a staleté návyky ho naučily, aby se podvolil lidským rozhodnutím. Ale proč jsem musel být taková loutka i já? Martin Silenus mi zachránil život a poslal mě na šílenou cestu, abych chránil tuto dívku, udržel ji naživu a pomáhal, ať se dostane, kam musí. Zatím jsem se svezl na koberci a schoval se za klavír, když dítě jednalo s válečnou lodí Paxu.
Během prvních dnů cesty z vesmíru Parvati jsme všichni čtyři (včetně lodě) hovořili o válečné lodi Paxu. Pokud měla Aenea pravdu, pokud byl Otec kapitán de Soya přítomen na Hyperionu, když se otevřela časová hrobka, pak našel Pax cestu, jak Hawkingův prostor zkrátit. Důsledky byly víc než ohromující. Děsily mě.
Zdálo se, že si s tím Aenea moc starostí nedělá. Dny míjely a my upadli do pohodlné, i když trochu klaustrofobické, lodní rutiny. Aenea hrála po večeři na klavír, všichni jsme probírali knihovnu, kontrolovali lodní holozáznamy a navigační zápisy, abychom zjistili, kam odvezla Konzula (našli jsme mnoho vodítek, ale žádné řešení). Večer jsme hráli karty.
Aenea byla neúprosným hráčem pokeru. Občas jsme cvičili. V tu chvíli jsme požádali, aby loď zvýšila silové pole v šachtě schodiště na jednacelátři g, a pětačtyřicet minut běhali přes šest poschodí točitých schodů nahoru a dolů. Nevím, co to provedlo se zbytkem mého těla, ale lýtka, stehna a kotníky brzy vypadaly, jako by patřily nějakému elephantoidovi z Jovianského světa.
Když Aenea zjistila, že se dá silové pole upravit podle malých částí lodi, nemohli jsme ji zastavit. Začala spát na hibernační palubě v bublině nulové gravitace. Zjistila, že se dá stůl v knihovně zmorfovat na kulečník a vyžadovala alespoň dvě hry za den. Pokaždé pod různou gravitací. Jednu noc jsem při čtení na navigační palubě zaslechl nějaký hluk. Sešel jsem po schodech do holokomory a našel otevřený trup. Na balkónu nestál klavír, ale mezi balkónem a vnějším silovým polem se vznášela obrovská koule vody - snad osm, deset metrů v průměru.

"Co to sakra znamená?"
"Je to sranda!" ozval se hlas z pulzující hmoty živé vody. Povrch roztrhla hlava s mokrými vlasy - visela vzhůru nohama dva metry nad úrovní balkónu. "Pojď dovnitř!" vykřikla dívka. "Voda je teplá."
Odstrčil jsem se od škvíry, přesunul veškerou váhu na zábradlí a snažil se nemyslet na to, co se stane, jestli na vteřinu selže silové pole v bublině.
"Viděl to A. Bettik?" zeptal jsem se.
Pokrčila bledými rameny. Fraktální ohňostroje nad balkónem pulzovaly a rolovaly se, vrhaly neuvěřitelné barvy a odrazy na kouli vody. Samotná koule vypadala jako obrovská modrá kapka se světlejšími skvrnami na povrchu, kde se vlnily bubliny vzduchu. Ve skutečnosti mi připomněla fotografie Staré Země.
Aenea ponořila hlavu, na chvíli se ve vodě změnila v bledou kopající postavu a vynořila se o pět metrů výš. Vystříkly menší kapky, ohnuly se a vrátily k povrchu větší koule. Věřil jsem, zeje hlídá rozdíl gravitace. Rozplácly se a poslaly po povrchu vodního glóbu složité, kruhové vlnky.
"Pojďdovnitř," vyzvala mě znovu. "Myslím to vážně!"
"Nemám plavky."
Aenea se chvíli vznášela, vykopla nohy a znovu se ponořila. Když se objevila, měla z mé perspektivy hlavu na druhou stranu. "Kdo tady má plavky? Žádné nepotřebuješ!"
Věděl jsem, že nežertuje. Jak se potápěla, zachytil jsem bledé obratle, jež se tiskly na kůži na zádech, žebra a ještě chlapecké hýždě, jež odrážely fraktální světlo jako dvě malé bílé houby, které se zvedají z rybníka. Vcelku byl pohled na zadní část dvanáctileté budoucí spasitelky sexuálně vzrušivý jako holosnímky nových vnoučat tety Merth ve vaně.
"Pojď dovnitř, Raule!" zvolala znovu, potopila se a zamířila na druhý konec koule.
Než jsem odkopl župan a zbytek oblečení, zaváhal jsem jen na chvíli. Nenechal jsem si ani spodky, jen dlouhou košili, kterou jsem často nosil jako pyžamo.
Chvíli jsem stál na balkónu a netušil, jak se dostanu do koule několik metrů nad hlavou. Pak jsem z horního oblouku zaslechl: "Skoč, hlupáku!" Skočil jsem.
Přechod na nulovou gravitaci začal nějaký metr a půl nad zemí. Voda byla strašně studená.
Točil jsem se, křičel od chladu a cítil, jak se všechno v mém těle stahuje. Začal jsem kolem sebe stříkat a snažil se udržet hlavu nad zaoblenou hladinou. Ani mě nepřekvapilo, když se na balkónu objevil A. Bettik, aby zkontroloval, proč tady křičíme. Založil ruce, opřel se o zábradlí a překřížil nohy na kotnících.
"Voda je teplá!" lhal jsem přes cvakající zuby. "Pojď dovnitř!"
Android se usmál a zavrtěl hlavou jako trpělivý rodič. Pokrčil jsem rameny, obrátil se a potopil.
Jednu nebo dvě vteřiny mi trvalo, než jsem zjistil, že je plavání ve vodě s nulovou gravitací dost podobné běžnému koupání. Ať tak nebo tak, odpor vody zážitek přiblížil plavání. Let v nulové gravitaci to moc nepřipomínalo. Přesto byla cesta koulí a pauza, kdy se člověk před dalším potopením nadechne, zábavná.
Po chvíli šílené dezorientace jsem narazil na metr širokou bublinu a před pádem do koule se zastavil.
Podíval jsem se přímo nad sebe a spatřil, jak se dívce vynořila hlava a ramena. Podívala se na mne a zamávala. Pokožku na holé hrudi jí ozdobila husí kůže od chladné vody nebo chladnějšího vzduchu.
"Sranda, co?" zeptala se, otřela si vodu z obličeje a oběma rukama ulízla vlasy. Mokré hnědoblondaté vlasy vypadaly tmavší. Podíval jsem se na dívku a pokusil se vybavit si její matku, vyšetřovatelku z Lususu s tmavou kůží. K ničemu to nebylo - nikdy jsem nespatřil Brawne Lamii na obrázku, jen slyšel popis Kantosu.
"Těžké je, abys nevyletěl z vody, když se dostaneš na okraj," přiznala Aenea, jak se naše bublina přesunovala a smršťovala. Před námi a nad námi se ohýbala vodní stěna. "Kdo bude první venku!"
Obrátila se a kopla nohama. Pokusil jsem se ji sledovat, ale udělal jsem chybu a narazil do vzduchové bubliny - můj Bože, doufám, že A. Bettik ani dítě nespatřili patetické křeče mých končetin - a skončil na okraji koule půl minutu po ní.
Užívali jsme si vodu. Loď a balkón se ocitly z dohledu pod námi, doleva i doprava se ohýbal povrch vody, na všechny strany mizel z dohledu jako vodopád. Nad hlavou se nám roztahovaly a explodovaly karmínově rudé fraktály, smršťovaly se a znovu rozpínaly.
"Škoda, že nevidíme hvězdy," řekl jsem a sám sebe překvapil, že jsem to dokázal vyslovit nahlas.
"Je to škoda," souhlasila Aenea. Zvedla obličej k neklidnému světelnému představení a mně se zdálo, že vidím, jak její rysy přejel stín smutku. "Je mi zima," prohlásila nakonec. Náhle jsem rozeznal její sevřené čelisti, vycítil její snahu, aby jí necvakaly zuby. "Příště lodi řeknu, aby postavila bazén, a připomenu, ať nepoužívá studenou vodu."
"Raději vylez," poradil jsem jí. Plavali jsme dolů, kolem zaoblení koule. Balkón nám připadal jako vysoká zeď, která nás vítá. Jedinou anomálií byl A. Bettik. Vyčníval ze zdi a držel před Aeneou velký ručník.
"Zavři oči," vyzvala mě. Poslechl jsem a ucítil, jak mi - ve chvíli, kdy prorazila povrch koule a opustila vodu do obličeje narazily těžké kapky. Chvíli nato jsem zaslechl pleskání bosých nohou, jak přistála na balkónu.
Cekal jsem ještě několik vteřin, pak oči otevřel. A. Bettik ji zabalil do obrovského ručníku. Choulila se uvnitř a přes veškeré úsilí jí cvakaly zuby. "Ddedj pozzzor," zakoktala. "Obobobrať se, jakjakmile vylezeš z vvvvody, nebo upupupadneš na hhhhlavu a zzzlomíš si vaz."
"Díky," řekl jsem si, ale nechtěl kouli opustit, dokud neodejde s A. Bettikem z balkónu. Za chvíli tak učinila a já vyrazil. Tloukl jsem rukama a nohama v divokém pokusu o obrat o sto osmdesát stupňů, pak mě zachytila gravitace. Převrátil jsem se a těžce dopadl na zadek.
Vytáhl jsem ručník, který mi nechal hodný A. Bettik na zábradlí, otřel jsem si obličej a vydechl: "Lodi, můžeš už zrušit mikropole s nulovou gravitací."
Svou chybu jsem si uvědomil okamžitě, ale než jsem příkaz opravil, na balkón dopadlo několik set litrů vody z obrovské výšky se zřítil mohutný a silný vodopád. Kdybych stál přímo pod ním, mohl mě dobře zabít - poněkud ironický konec

velkého dobrodružství - ale protože jsem seděl pár metrů od okraje záplavy, pouze mě odhodil na balkón, a jak přepadl přes zábradlí, zachytil mě ve vlastním víru. Hrozil, že mě vrhne do vesmíru kolem zádi patnáct metrů pod námi, na konec elipsovité bubliny silového pole, kde skončím jako utopený hmyz v dlouhé sklenici.
Popadl jsem zábradlí a celou dobu, kdy se kolem mě proud hnal, se pevně držel.
"Promiňte," ozvala se loď, když zaznamenala chybu a změnila okolní pole ve snaze zachytit příval. Zaznamenal jsem, že vchodem do holokomory nepronikla ani kapka.
Když zvedlo mikropole vodu (jako bublavé koule) nahoru, našel jsem promočený ručník a prošel dveřmi do útrob lodi. Jak se za mnou trup zavřel, voda se určitě vrátila do nádrží, kde byla vyčištěna pro další použití. Náhle jsem se zastavil.
"Lodi!" vykřikl jsem.
"Ano, M. Endymione?"
"Nebyl to od tebe žert, že ne?"
"Myslíte, když jsem poslechl příkaz, abych zrušil mikropole nulové gravitace, M. Endymione?"
"Jo."
"Následky vyústily pouze z nepatrného přehlédnutí, M. Endymione. Vtipy nedělám. Buďte si jistý, netrpím smyslem pro humor."
"Hmmm," zabručel jsem nepřesvědčeně. Nesl jsem mokré boty a oblečení, se čvachtáním jsem stoupal do schodů, abych se osušil a oblékl.
Následující den jsem navštívil A. Bettika dole v místech, kterým říkal "strojovna". Místo skutečně určitým způsobem lodní strojovnu připomínalo - teplé trubky, nejasné, ale masivní předměty tvaru dynama, můstky a kovové plošiny. A. Bettik mi ukázal, že hlavní část prostoru zabírá lodní pohon a generátory pole, které dohromady spojují různé simstimu podobné konektory. Přiznávám, že jsem nikdy neměl počítačem generované reality rád a po vyzkoušení několika virtuálních pohledů na loď jsem se odpojil a při rozhovoru zůstal sedět u Bettikovy sítě. Vyprávěl mi o tom, jak pomáhal celé dlouhé dekády loď vylepšit, jak se obával, že nikdy nevzlétne. Vycítil jsem úlevu a radost, že cestujeme.
"Plánoval jsi někdy, že se vydáš na výlet s člověkem, kterého starý básník vybere, aby dívku doprovázel?" zeptal jsem se.
Android mě vytrvale pozoroval. "Poslední století jsem se tou myšlenkou zabýval, M. Endymione. Ale jako možnost jsem ji viděl jen zřídka. Děkuji vám, že jste mi to umožnil."
Jeho vděk byl tak upřímný, až jsem na chvíli pocítil rozpaky. "Raději mi neděkuj, dokud neutečeme Paxu," vyzval jsem ho, abych změnil téma. "Věřím, že na nás budou ve Vektoru Renesance čekat."
"Připadá mi to pravděpodobné." Zdálo se, že to muže s modrou kůží moc nezajímá.
"Věříš, že bude její hrozba, že loď otevře, fungovat i podruhé?" zeptal jsem se.
A. Bettik zavrtěl hlavou. "Chtějí dívku zajmout živou, ale ten podvod znovu nespolknou."
Pozvedl jsem obočí. "Vážně si myslíš, že podváděla? Měl jsem dojem, že je k otevření naší paluby do vakua připravená."
"To si nemyslím," odvětil A. Bettik. "Samozřejmě tu mladou osobu neznám moc dobře, ale měl jsem to potěšení strávit pár dnů s její matkou a ostatními poutníky, během jejich cesty přes Hyperion. M. Lamia byla ženou, která milovala život a respektovala životy ostatních. Věřím, že by M. Aenea mohla svou hrozbu vyplnit, kdyby byla sama. Ale nemyslím, že by dokázala vybrat variantu, která ublíží vám a mně."
Na to jsem nemohl nic říct. Proto jsme hovořili o jiných věcech - o lodi, o našem cíli, jak zvláštní musí být světy Sítě tak dlouho po Pádu.
"Pokud ve Vektoru Renesance přistaneme," začal jsem, "plánuješ nás tam opustit?"
"Opustit vás?" zopakoval A. Bettik a poprvé předvedl překvapení. "Proč bych vás tam měl opouštět?"
Předvedl jsem rukou nešikovné gesto. "No… možná… tím chci říct, vždycky jsem si myslel, že hledáš svobodu a najdeš ji na prvním civilizovaném světě, kde přistaneme…" Zarazil jsem se, než ze sebe udělám ještě většího hlupáka.
"Mou svobodu definuje možnost, abych se k vám na této cestě připojil," odvětil android tiše. Usmíval se. "A kromě toho, M. Endymione, kdybych chtěl skutečně zůstat ve Vektoru Renesance, těžko bych se spojil s místními lidmi." Tím nadnesl otázku, o které jsem přemýšlel. "Mohl by sis změnit barvu kůže," navrhl jsem mu. "Lodní autochirurg by to dokázal…" Znovu jsem se zarazil. V jeho výrazu jsem spatřil stín, kterému jsem nerozuměl.
, Jak víte, M. Endymione," začal A. Bettik, "my androidi nejsme naprogramovaní jako stroje… nemáme ani základní parametry a asimotivátory jako dřívější DNA UI, ze kterých se vyvinula inteligence Jádra… ale určité zábrany… ach… na nás silně působí. Díky tomu, jak byly navrženy naše instinkty. Samozřejmě, jedním z nich je poslechnout člověka, když je to rozumné, ochránit ho před újmou. Jak mi řekli, tento asimotivátor je starší než robotika a bioinženýrství. Ale další… instinkt… říká neměnit barvu kůže."
"Nejsi toho schopný?" zeptal jsem se. "Nemohl bys to udělat, kdyby na ukrytí tvé modré kůže závisely naše životy?"
"Ach, ano," odvětil A. Bettik. "Jsem stvoření se svobodnou vůlí. Mohl bych to udělat. Zvláště pak, pokud by se takový čin shodoval s asimotivátory vysoké priority, jako ochránit vás a M. Aeneu. Ale taková volba by mi… byla nepříjemná. Velmi nepříjemná."
Přikývl jsem, ale moc mu nerozuměl. Pak jsme hovořili o jiných věcech.
Stejný den jsem prošel obsah skříněk EVA a úložný prostor se zbraněmi na hlavní palubě s přechodovou komorou. Našel jsem toho víc, než při první inspekci. Některé předměty byly tak archaické, že jsem se musel lodě zeptat na jejich použití, ale většina věcí ve skříňce EVA byla jasná skafandry do vesmíru a nebezpečné atmosféry, čtyři létající motocykly šikovně složené do výklenků pod schránkou se skafandry, silné reflektory, výzbroj na kempování, osmózní masky a potápěcí přístroje s ploutvemi a harpunami, jeden EMlétající pásek, tři krabice nářadí, dvě dobře vybavené lékárničky, šest souprav pro noční vidění a IČ brýlí, stejný počet lehkých sluchátek s komunikačním mikrofonem a

videokamerami, komlogy. Kvůli těm posledním jsem oslovil loď. Na světě bez datasféry, kde jsem vyrůstal, neměly takové věci opodstatnění. Část komlogů byla starožitná - měly tenké stříbrné pásky a připomínaly šperky, které byly před několika desetiletími v módě. Část úplně zastaralá - masivní předměty velikosti malé knihy. Všechny se daly použít ke komunikaci, k uchování obrovského množství dat, k připojení na místní datasféru a - zvláště ty starší - na připojení do planetárních tachykomových přenosů, takže se přes ně dalo napojit na megasféru.
Držel jsem jeden z náramků v dlani. Nevážil ani gram. Byl neužitečný. Z řeči lovců z cizích planet jsem pochopil, že se znovu objevilo několik světů s primitivní datasférou - věřil jsem, že je jedním z nich Vektor Renesance - ale tachykomové přenosy se už nedaly použít téměř tři století. Tachykom - to společné pásmo TCHM komunikace, na které stála Hegemonie - od Pádu mlčel. Začal jsem komlog vracet do sametem vyloženého pouzdra.
"Pokud mě na nějakou dobu opustíte, může vám přijít vhod," ozvala se loď.
Podíval jsem se přes rameno. "Proč?"
"Informace," pokračovala loď. "S radostí mohu nakopírovat množství vlastních základních dat do jednoho či více komlogů. Můžete se k nim kdykoliv dostat."
Kousl jsem se do rtu a snažil se najít nějakou výhodu ve skutečnosti, že budu mít na zápěstí zmatená data. Pak jsem zaslechl hlas staré Grandam z mého dětství: Informace mají vždycky velkou cenu, Raule. Předčí je pouze láska a upřímná snaha pochopit vesmír.
"Dobrý nápad," potvrdil jsem a nacvakl si tenké stříbrné vlákno kolem zápěstí. "Kdy můžeme nakopírovat ty databanky?"
"Právě jsem to udělal," přiznala loď.
Než jsme dorazili do vesmíru Parvati, pečlivě jsem prošel skříňku se zbraněmi a nenašel nic, čím bych dokázal na chvíli zastavit Švýcarské gardisty. Teď jsem obsah skříňky procházel s jinými důvody.
Je zvláštní, jak vypadají staré věci staře. Skafandry, létající motocykly a reflektory - téměř vše na celé lodi vypadalo jako ze starožitnictví, vypadalo nemoderně. Nenašel jsem žádné tělové obleky, mohutný design a barvy působily jako holozáznam z knihy o historii. Ale zbraně byly něco jiného. Byly staré, ano, ale mému oku a ruce důvěrně známé. Konzul byl zcela určitě lovec. Našel jsem ve stojanu půltucet pušek - všechny dobře naolejované a uskladněné. Mohl jsem si jednu vzít a namířit do bažin na kachny. Škála přecházela od miniaturních zbraní ráže 0,310 až k masivní osmadvacítce s dvojitou hlavní. Vybral jsem si starobylou, ale dokonale udržovanou šestnáctku se skutečnými nábojnicemi a dal ji stranou do chodby.
Pušky a energozbraně byly překrásné. Konzul musel být sběratelem, neboť se nejednalo jen o vražedné stroje, ale přímo o umělecká díla. Nápisy na pažbách, modrá ocel, ruční práce, dokonalá vyváženost. Tisíc let od dvacátého století (kdy byly osobní zbraně produkovány masově, byly smrtící, levné a ošklivé jako kovové schody) si někteří lidé (jako Konzul a já) začali krásných, ručně vyrobených zbraní a zbraní produkovaných v omezeném nákladu vážit. Na stojanu tu stály lovecké pušky s velkým kalibrem, plasmové pušky (jak jsem zjistil při základním výcviku u Domácí gardy, nešlo o špatné pojmenování plasmové kulky samozřejmě ve chvíli, kdy opustily hlaveň, tvořila čistá energie, ale před vypařením skutečně používaly závit v hlavni), dvě ozdobně vyřezávané laserové energopušky (tentokrát bylo jméno chybné, netýkalo se designu, ale šlo o jazykový přežitek), jen trochu odlišné od zbraně, s jakou zabil M. Herrig před pár dny mou Izzy, černočerná armádní útočná puška, která připomínala zbraň, jakou dovezl před třemi století plukovník Fedmahn Kassad na Hyperion. Navíc mohutná plasmová zbraň, kterou musel Konzul na nějaké planetě střílet dinosaury, a tři pistole. Žádné smrtící hůlky. To mi udělalo radost. Ty věci jsem nesnášel.
Vyndal jsem jednu plasmovou pušku, vojenskou útočnou zbraň a jednu pistoli k další prohlídce.
Vojenská puška byla ošklivá, výjimka v Konzulově sbírce. Pak jsem zjistil, k čemu je dobrá. Několikaúčelová zbraň - osmnáctimilimetrová plasmová puška, energozbraň s proměnlivým paprskem, granátomet, bheestřel (paprsky elektronů s vysokou energií), odpalovač šipek, široký oslepovač, šipkový navaděč na teplé cíle. Sakra, armádní útočná puška dokázala kromě vaření vojenského jídla úplně vše. (A když nastavíte na poli proměnlivý paprsek na minimum, většinou dokážete i něco uvařit.)
Než jsme vstoupili do systému Parvati, pohrával jsem si s myšlenkou, že Švýcarské gardisty přivítám armádní puškou, ale moderní bojové brnění odrazí vše, co dokáže puška vyprodukovat. A abych řekl pravdu, bál jsem se, že vojáky Paxu její použití rozzuří.
Teď jsem ji studoval pozorněji. Ta všestranná zbraň mohla být docela užitečná, pokud zbloudíme příliš daleko od lodi a narazíme na primitivnější nepřátele - řekněme na jeskynního člověka, stíhačku nebo chudáka vybaveného jako Domácí garda na Hyperionu. Nakonec jsem myšlenku, že vezmu pušku s sebou, zamítl. Pokud se člověk nepohyboval ve starém vojenském energií poháněném brnění, zbraň byla příliš těžká. Chyběla munice pro šipky, paprsky bhee, nenašel jsem osmnáctimilimetrové pulzové nábojnice. Použít ji jako energozbraň, musel bych manévrovat poblíž lodě nebo jiného zdroje energie. Vrátil jsem útočnou pušku na místo a uvědomil si, že to může být klidně legendární zbraň plukovníka Kassada. Do Konzulovy osobní sbírky nezapadala, ale Konzul Kassada přece znal. Možná si zbraň nechal ze sentimentálních důvodů.
Zeptal jsem se lodi, ale nepamatovala si. "To je mi ale překvapení," zavrčel jsem.
Pistole byly ještě starší než útočná puška, ale vypadaly mnohem slibněji. Všechny měly sběratelskou cenu, ale používaly zásobníky, jaké se daly pořád koupit - alespoň na Hyperionu. Za světy, které navštívíme, jsem se zaručit nemohl. Největší zbraní byl SteinerGinnův plněautomatický Probíječ kalibru 0.60. Skutečná, ale těžká zbraň. Jedna nábojnice vážila stejně jako pistole a zbraň navrhli tak, že munici přímo hltá. Vrátil jsem ji na místo. Další dvě vypadaly slibněji. Malá, lehká, dokonale přenosná pistole na šipky, snad praděd zbraně, kterou se mě pokusil zabít M. Herrig. Objevil jsem několik set zářivých nábojnic s jehlami - držadlo jich uneslo najednou pět - každá nábojnice obsahovala několik tisíc šipek. Dobrá zbraň pro člověka, který není moc dobrý střelec.

Poslední pistole mě ohromila. Ukrývala se ve vlastním naolejovaném koženém pouzdru. Vyndal jsem zbraň nepatrně roztřesenými prsty. Znal jsem ji pouze ze starých knih - poloautomatická pětačtyřicítka na skutečné náboje - zbraň, která potřebovala skutečné mosazné nábojnice a nikoliv zásobník, který je při střelbě vyrábí. Hrubá rukojeť, kovové hledí, modrá ocel. Otočil jsem zbraň v ruce. Ta věc mohla být starší než tisíc let.
Podíval jsem se do pouzdra a našel pět krabiček nábojnic do pětačtyřicítky, několik set nábojů. Věřil jsem, že musí být hrozně staré, ale pak jsem našel vizitku výrobce: Lusus. Nějaká tři staletí v minulosti.
Nenosila podle Kantosu starobylou pětačtyřicítku Brawne Lamia?
Když jsem se později zeptal Aeney, dítě odpovědělo, že matku nikdy s žádnou pistolí nevidělo.
Přesto pětačtyřicítka a pistole na šipky působily jako zbraně, které musíme vzít s sebou. Nevěděl jsem, zda budou nábojnice do pětačtyřicítky ještě fungovat. Vzal jsem tedy jednu na balkón, upozornil loď, aby kulku zadržela vnějším polem, a zmáčkl spoušť. Nic. Pak jsem si vzpomněl, že takové věci měly bezpečnostní pojistku. Našel jsem ji, vycvakl a zkusil to znovu. Můj Bože! Taková rána! Ale kulky byly pořád funkční. Vrátil jsem zbraň do pouzdra a pouzdro si připevnil k opasku. Zdálo se, že tam patří. Až vystřílím poslední nábojnici, mohu samozřejmě navěky hledat, než najdu společnost, která takovou munici a staré zbraně ještě vyrábí.
Nemám v plánu vystřílet několik set kulek, napadlo mě tehdy. Kdybych tak věděl, co mě čeká.
Když jsem se později sešel s dívkou a androidem, předvedl jsem jim pušku, plasmovou loveckou zbraň, pistoli na šipky a pětačtyřicítku, které jsem vybral. "Jestli se vydáme na podivná místa - neobydlená podivná místa měli bychom se ozbrojit," vysvětloval jsem. Nabídl jsem jim pistoli na šipky, ale oba odmítli. Aenea žádnou zbraň nechtěla a android poukázal na to, že nemůže zbraň použít proti člověku. Navíc mi důvěřoval, že pokud ho bude pronásledovat divoké zvíře, budu poblíž.
Zabručel jsem, ale obě pušky a pistoli na šipky jsem odložil stranou. "Tohle budu nosit," oznámil jsem jim a dotkl se pětačtyřicítky.
"Hodí se ti k oblečení," poučila mě Aenea s mírným úsměvem.
Tentokrát jsme zoufalý plán neprobírali až na poslední chvíli. Věřili jsme, že pokud na nás Pax čeká, dětská hrozba sebezničením už fungovat nebude. Nejdůležitější rozhovor o nadcházejících událostech proběhl dva dny před skokem do systému Renesance. Dobře jsme se najedli (A. Bettik připravil filé z říční manty s lehkou omáčkou) a podnikli jsme nájezd na lodní vinný sklípek s nejlepším mokem z vinic Zobáku. Po hodině hudby, kdy Aenea hrála na klavír a android na flétnu, kterou si vzal s sebou, se řeč stočila k budoucnosti.
"Lodi, co nám můžeš prozradit o Vektoru Renesance?" zeptala se dívka.
Následovala krátká pauza, kterou jsem si spojil s lodními rozpaky. "Promiňte, M. Aeneo, ale navigační informace a orbitální mapy jsou staletí stará a bojím se, že o tomto světě žádné informace nemám."
"Já už tam byl," ozval se A. Bettik. "Stejně tak před celými stoletími, ale monitorovali jsme rádiové a televizní vysílání, které se planety týká."
"Já slyšel rozmlouvat některé lovce z cizích světů," přidal jsem se. "Z V. Renesance pocházeli ti nejbohatší." Ukázal jsem na androida. "Proč nezačneš?"
Přikývl a založil ruce. "Vektor Renesance byl jedním z nejdůležitějších světů Hegemonie. Podle Solmevovy stupnice extrémně podobný Zemi. Byl osídlen prvními loděmi a v době Pádu kompletně urbanizován. Byl proslulý svými univerzitami, lékařskými centry - prováděla se tam většina Poulsenovy léčby pro občany Sítě, kteří si to mohli dovolit - svou barokní architekturou (zvláště krásná je horská pevnost Schopnost) a industriální výrobou. Vyrobili tam většinu vojenských lodí. Ve skutečnosti tam museli vyrobit i tuto loď byla produktem komplexu MitsubishiHavcek."
"Vážně?" zeptal se hlas lodi. "Pokud jsem to kdy věděl, data se ztratila. Jak zajímavé."
Podesáté jsme si na této cestě vyměnili s Aeneou ustrašené pohledy. Loď, která si nevzpomíná na vlastní minulost a původ, nepůsobí dojmem, že zvládne složité výpočty mezihvězdného letu. Ale jdi, napadlo mě podesáté, dostala nás v pořádku do a ven ze systému Parvati.
"Hlavním městem Vektoru Renesance je Da Vinci," pokračoval A. Bettik. "Přesto je celá krajina a většina jediného velkého moře urbanizována, takže se dá jedno městské centrum těžko rozeznat od druhého."
"Je to živý svět Paxu," dodal jsem. "Jeden z prvních, který se po Pádu k Paxu přidal. Mnoho vojáků… V. Renesance a M. Renesance mají orbitální i lunární kasárna a základny na všech planetách."
"Co je M. Renesance?" zeptala se Aenea.
"Renesance Minor," doplnil A. Bettik. "Druhý svět od slunce… V. Renesance je třetí. Minor je také obydlený, ale mnohem méně. Je to především zemědělský svět - planetu zabraly obrovské automatizované farmy - který dodává na Vektor jídlo. Po Pádu přenašečů z toho oba světy těží. Než Pax znovu rozjel pravidelný mezihvězdný obchod, systém Renesance byl soběstačný. Vektor Renesance dodával zboží, Minor Renesance dodával pro pět miliard lidí na Vektoru Renesance jídlo."
"Jaká je na V. Renesanci teď populace?" zeptal jsem se.
"Věřím, že stejná - pět miliard lidí, plus minus pár set miliónů," odpověděl A. Bettik. "Jak jsem řekl, Pax sem dorazil časně a nabídl kruciform i kontrolu porodnosti, která s ním kráčí ruku v ruce."
"Řekl jsi, že jsi místo navštívil," připomněl jsem androidovi. "Jak to tam vypadá?"
"Ach," vydechl A. Bettik se smutným úsměvem. "Strávil jsem na letišti Vektoru Renesance necelých šestatřicet hodin, když mě poslali z Asquithu připravit kolonizaci nové půdy na Hyperionu pro krále Williama. Probudili nás z hibernace, ale nedovolili nám opustit loď. Nemám na ten svět moc vzpomínek."
"Žijí tam především znovuzrození Křesťané?" zeptala se Aenea. Dívka vypadala zamyšleně, stáhla se do sebe. Zaznamenal jsem, že si znovu okusuje nehty.
"Ach, ano," potvrdil A. Bettik. "Bojím se, že jich je téměř pět miliard."

"A já si nedělal legraci se silným zastoupením armády Paxu," přidal jsem se. "Vojáci Paxu, kteří nás cvičili u Domácí gardy Hyperionu, přišli z V. Renesance. Je to svět velké posádky, základna pro celou válku proti Vyvržencům."
Aenea přikývla, ale pořád se tvářila vzdáleně.
Rozhodl jsem se nechodit kolem horké kaše. "Proč tam míříme?" zeptal jsem se.
Vzhlédla ke mně. Měla krásné, ale pro tu chvíli vzdálené tmavé oči. "Chci spatřit řeku Tethys."
Zavrtěl jsem hlavou. "Víš, že byla řeka Tethys nástrojem přenašečů. Už neexistuje. Nebo spíš existuje jako tisíc malých kousků jiných řek."
, Já vím," připustila, "ale chci spatřit řeku, která za dnů Sítě patřila k Tethys. Matka mi o ní vyprávěla. Že vypadala jako klidnější Velká Promenáda. Jak mohl člověk plout na lodi celé týdny, celé měsíce, z jednoho světa na druhý."
Odolal jsem vlastnímu vzteku. "Víš, že neexistuje způsob, jak se dostat ve Vektoru Renesance přes jejich obranu," upozornil jsem ji. "A jestli se tam dostaneme, žádná řeka Tethys tam není… jen kousek, který k ní patřil. Co je na tom pohledu tak důležitého?"
Dívka chtěla pokrčit rameny, pak se ovládla. "Vzpomínáš, jak jsem ti vyprávěla, že tam žije architekt, kterého… u kterého… se chci učit?"
"Ano," souhlasil jsem, "ale neznáš jeho jméno, ani z jakého pochází světa. Proč tedy začít hledání na Vektoru Renesance? Nemůžeme se alespoň podívat na Minor Renesanci? Nebo tento systém jednoduše přeskočit a zamířit do nějakého prázdného, jako je Armaghast?"
Aenea zavrtěla hlavou. Všiml jsem si, jak si pečlivě učesala vlasy. Jasně jsem viděl blonďaté pruhy. "V mých snech," vysvětlovala, "leží jedna z budov toho architekta poblíž řeky Tethys."
"Jsou tady stovky jiných světů staré Tethys," poučil jsem ji a předklonil se, aby viděla, jak vážně to myslím. "Na všech nás Pax nedostane a nezabije. Musíme začít systémem Renesance?"
"Asi ano," odvětila tiše.
Spustil jsem mohutné ruce na kolena. Martin Silenus o tom, jak nebude cesta snadná a nebude dávat smysl, nic neřekl. Jednoduše prohlásil, že ze mě udělá hrdinu. "Dobrá," řekl jsem a zachytil ve vlastním hlasu únavu. "Jaký máme plán tentokrát, malá?"
"Žádný plán," přiznala Aenea. "Jestli na nás čekají, prostě jim řeknu pravdu - že s lodí přistaneme na Vektoru Renesance. Myslím, že nás přistát nechají."
"A jestli to udělají?" zeptal jsem se a snažil si představit loď obklíčenou tisíci vojáky Paxu.
"Asi tam začneme," řekla dívka a usmála se na mě. "Chcete si, vy dva, zahrát kulečník v šestině gravitace? Tentokrát o peníze?"
Chtěl jsem ji useknout, pak jsem změnil tón. "Ty žádné peníze nemáš," namítl jsem.
Aenea roztáhla ústa do širokého úsměvu. "Pak nemůžu prohrát, že?"
Kapitola 26

Během sto čtyřiceti dvou dnů, po které Otec kapitán de Soya čeká, než dívka vstoupí do systému Renesance, se mu o ní každou noc zdá. Vidí ji jasně, jako při prvním setkání u Sfingy na Hyperionu - tenká jako proutek, vyplašené, ale i přes písečnou bouři a hrozivé postavy kolem nikterak vyděšené oči. Malé, trochu pozvednuté ručky, jako by si chtěla zakrýt obličej nebo vyběhnout a obejmout ho. V těch snech je vždy jeho dcerou a procházejí se společně přeplněnými kanálovými ulicemi Vektoru Renesance a hovoří o de Soyově starší sestře Marii, kterou poslali do Léčebného střediska Svatého Žida v Da Vinci. V těch snech se de Soya s dítětem prochází ruku v ruce důvěrně známými kanálovými ulicemi poblíž velkého léčebného komplexu, kapitán jí vysvětluje, jak chce zachránit sestře život, jak Marii nedovolí, aby umřela jako poprvé.
Federico de Soyovi bylo teprve šest let, když se s rodinou přistěhovali do Vektoru Renesance z izolovaného regionu Llana Estacada na provinční planetě MadredeDios. Na řídce osídlené planetě pouští a skal patřili téměř všichni ke Katolíkům, ale nikdo z nich nebyl znovuzrozeným Katolíkem Paxu. De Soyova rodina patřila k Odpadlíkům Mariaisického hnutí a necelé století předtím, když svět odhlasoval připojení k Paxu a všechny křesťanské kostely předal Vatikánu, opustila Nuevo Madrid. Mariaisti uctívali Svatou Kristovu Matku víc než ortodoxní Vatikán povoloval, takže mladý Federico vyrůstal na okrajové pouštní planetě v kolonii šedesáti tisíc rouhačských Katolíků, kteří na protest odmítli kruciform. Dvanáctiletá Maria onemocněla cizím retrovirem, který projel územím kolonie jako kosa. Většina postižených Rudou Smrtí zemřela během třiceti dvou hodin nebo se uzdravila. Ale Maria zůstala. Kdysi krásné rysy zakryla příšerná, karmínově rudá stigmata. Rodina ji odvezla do nemocnice Ciudad del Madre na větrem sužovaném jihu Llana Estacada, ale mariaističtí lékaři se mohli jen modlit. V Ciudadu del Madre se objevila křesťanská znovuzrozená misie Paxu. Místní ji utiskovali, ale tolerovali. Její kněz - vlídný muž, Otec Maher - Federicova otce prosil, ať nechá umírající dítě přijmout kruciform. Federico byl příliš mladý na to, aby si vzpomněl na detaily bolestných rozhovorů. Přesto vzpomínal, jak celá rodina - matka a otec, druhé dvě sestry a mladší bratr - klečela v mariaistickém kostele a prosila Svatou Matku o radu a přímluvu.
Ostatní věřící z Mariaistické Kooperativy Llana Estacada udělali sbírku a poslali celou rodinu pryč z planety do známého lékařského centra Vektor Renesance. Zatímco nechali bratra a sestry u sousedů, šestiletého Federica z nějakého důvodu vybrali, aby na dlouhé cestě doprovázel rodiče a umírající sestru. Pro všechny to bylo první zmrazení - nebezpečnější, ale levnější než hibernace a de Soya si později vzpomínal na chlad v kostech, který ho ve Vektoru Renesance sužoval celé týdny.
Zpočátku se zdálo, že lékaři Paxu v Da Vinci šíření Rudé Smrti v těle Marie zastavili a některá krvácející stigmata dokonce odstranili. Ale po třech týdnech retrovirus převzal znovu moc. Kněží Paxu - tentokrát jich bylo několik a patřili do personálu nemocnice - znovu de Soyovy rodiče zapřísahali, ať sleví ze svých maraistických zásad a dovolí

umírajícímu dítěti přijmout kruciform, než bude pozdě. Když de Soya později dospěl, dokázal mnohem lépe pochopit agónii jejich rozhodnutí - smrt nejhlubší víry, smrt vlastního dítěte.
Ve snu, kde se prochází se svou dcerou Aeneou kanálovými ulicemi poblíž zdravotního centra, dítěti vypráví, jak mu Maria pár hodin předtím, než sklouzla do komatu, věnovala svou nejvzácnější věc - miniaturní porcelánovou sošku jednorožce. V tom snu drží dvanáctiletou dívku z Hyperionu za ruku, procházejí se a de Soya jí vypráví, jak se jeho otec, muž silného těla i víry, konečně vzdal a požádal kněze Paxu, aby jeho dcerce dali Svátost kříže. Kněží v nemocnici souhlasili, ale naléhali, aby se - než Maria kruciform dostane - de Soyovi rodiče a Federico formálně stali všeobecnými Katolíky.
De Soya své dceři předává vzpomínky na krátký křest v místní katedrále Svatého Jana Spasitele, kde se s rodiči vzdali odkazu Svaté Matky a jejich náboženský život převzalo jediné panství Ježíše Krista a mocný Vatikán. Vzpomíná, jak byl stejný večer u Prvního přijímání a dostal kruciform.
Svátost Kříže měla Mariu čekat v deset hodin večer. V osm čtyřicet pět náhle zemřela. Podle pravidel Církve a zákonů Paxu nemůže být člověk, který před přijetím kříže zemřel, k jeho přijetí uměle oživen.
Federicův otec se nevztekal, ani to nevzal jako zradu nové Církve. Místo toho tragédii přijal jako Boží znamení. Nikoliv od Boha, ke kterému se celý život modlil, od mírného Syna ovlivněného apoštolkami Svaté Matky, ale od divočejšího Boha Nového a Starého Zákona Vesmírné Církve. Bůh potrestal jeho, jeho rodinu a celý Mariaistický svět Llana Estacada. Po návratu na domácí svět (s tělem dítěte v bílých pohřebních šatech) se starý de Soya stal neúprosným apoštolem katolické církve vykládané Paxem. Komunitu smetla Rudá Smrt, de Soya narazil na úrodnou půdu. Federica poslali v sedmi letech na školu Paxu v Ciudad del Madre, jeho sestry do kláštera severního Llana. Za jeho života - ještě než Federica poslali s Otcem Maherem do Nového Madridu, aby tam navštěvoval Seminář Svatého Tomáše - se všichni Mariaisté, kteří na MadredeDios zůstali, obrátili ke Katolické víře Paxu. Hrozná smrt Marie zavedla jejich svět ke Znovuzrození.
Otec kapitán de Soya to dítěti vysvětluje na ulicích živé noční můry, na ulicích města Da Vinci na Vektoru Renesance. Zdá se mu, že dívka to všechno ví.
Ten sen se opakuje téměř každou ze sto čtyřiceti dvou nocí před příjezdem lodi. De Soya dítěti vysvětluje, jak objevil tajemství léčby Rudé Smrti a svou sestru zachránil. První ráno se de Soya probouzí, divoce mu buší srdce a pokrývky promáčí pot. Věří, že tajemstvím Mariiny záchrany je kruciform, ale sen příští noci mu ukáže, jak se mýlil.
Zdá se, že tajemství tkví ve vrácení figurky jednorožce. Vysvětluje své dceři, Aenee, že stačí v labyrintu ulic najít nemocnici a vrátit sestře jednorožce. Ale nedokáže nemocnici najít. Labyrint ho pokoří.
Pět měsíců nato, v předvečer příjezdu lodi ze systému Parvati, de Soya ve variaci stejného snu Léčebné středisko svatého Žida, kde spí jeho sestra, skutečně najde, ale s rostoucí hrůzou si uvědomí, že tentokrát ztratil figurku.
V tomto snu poprvé Aenea promluví. Vyndá malou porcelánovou sošku z kapsy blůzy a řekne: "Vidíš, měli jsme ji celou dobu u sebe."
Realita de Soyových měsíců v systému Renesance se liší od zážitku u Parvati doslova o celé světelné roky.
De Soya, Gregorius, Kee a Rettig - rozmačkané mrtvoly v útrobách oživovacích tanků Raphaela - neví, že je loď hodinu po skoku do systému zaměřena. Po výměně kódů a dat s počítačem Raphaela zakotví vedle nich dvě sondy Paxu a jedna válečná loď. Je rozhodnuto všechny čtyři těla převést do oživovacího střediska Paxu na V. Renesanci.
Narozdíl od osamoceného probuzení v systému Parvati, de Soya a jeho vojáci Švýcarské gardy nabydou vědomí s příslušnou péčí a ceremonií. Otcikapitánovi a desátníkovi Kee dělá vzkříšení problémy, takže je musí na další tři dny vrátit do tanku. De Soya může později jen spekulovat, zda by se s takovým problémem vyrovnalo i lodní automatické vybavení.
Po týdnu v systému se čtveřice setká, každý má vlastního kaplana/rádce. Seržantu Gregoriovi to přijde zbytečné. Nemůže se dočkat, až se vrátí do služby. Ale de Soya a zbylí dva vojáci dny odpočinku a zotavení ze smrti vítají.
De Soya se konečně setká s kapitánem Lempriere z vojenské lodi Svatý Tomáš Akira, která se vrátila na základnu Paxu v systému Renesance s více než osmnácti sty mrtvými v mrazícím boxu a třiadvaceti stovkami raněných mužů a žen z masakru v systému Hyperionu. Nemocnice a katedrály V. Renesance a orbitální základny Paxu okamžitě začínají s operacemi a vzkříšením.
De Soya je přítomen, když se velitelka BarnesAvneová probírá k životu a přichází k vědomí. Malá rusovlasá žena vypadá jako někdo jiný. Je menší, až de Soyovi zabolí srdce lítostí. Má oholenou hlavu, kůži od znovuzrození rudou a mokrou, na sobě pouze nemocniční župan. Ale agresivita a chování neustoupily. Okamžitě se zeptá: "Co se sakra stalo?"
De Soya jí vypráví o Štírově masakru. Doplní průběh sedmi měsíců, které strávil pronásledováním dívky. Mezitím uplynuly čtyři měsíce, jež BarnesAvneová strávila v mrazáku při přenosu z Hyperionu.
"To jste to pěkně posral," doplní velitelka.
De Soya se usmívá. Jediná velitelka pozemních sil s ním mluví upřímně. Moc dobře si uvědomuje, že má pravdu. Dvakrát velel důležité operaci Paxu s jediným cílem - zajmout dítě - a dvakrát zklamal. De Soya čeká, že ho přinejmenším propustí ze služby. Spíš půjde před vojenský soud. Když dorazí dva měsíce před příjezdem dívky do systému kurýr archanděl, de Soya kurýrům přikáže, aby se okamžitě vrátili na Pacem, ohlásili jeho selhání a vrátili se s instrukcemi z Velení Paxu. Otec kapitán de Soya mezitím ukončí svou zprávu a postará se o detaily přípravy zajetí dívky v systému Renesance, než ho uvolní.
Tentokrát má obrovské zásoby. Kromě více než dvou set tisíc pozemních vojáků (včetně několika tisíc elitních mariňáků Paxu a zbylých brigád Švýcarské gardy z Hyperionu), najde mohutné námořní a vesmírné jednotky. V systému Renesance se nachází a podle papežského odznaku pod něj spadá dvacet sedm lodí (osm třídy omega), sto osm sond, šest Ktři velitelských lodí s eskortou celého mračna třiceti šesti rychlých útočných ALR, útočný nosič

Svatý Málo, který na palubě veze přes dvě stě vesmírných a vzdušných letounů Škorpión a sedm tisíc vojáků, starodávný křižník Pýcha Bressie přejmenovaný na Jacoba, dva transportéry vojáků, jež pomáhají Svatému Tomáši Akirovi, dvacet úderníků třídy Požehnání, padesát osm obvodových obranných hlídek (tři z nich jsou schopné před útokem obránit celý svět či mobilní speciální oddíl) a víc jak sto nižších lodí včetně vnitrosystémových fregat, které vezou smrtící zbraně pro boj zblízka, minomety, vnitrosystémové kurýry, bezposádkové letouny. A k tomu Raphaela.
Tři dny nato, kdy odeslal na Pacem druhého kurýra archanděla, a sedm týdnů před příjezdem Aeney, dorazí Úderná síla MAGI - Melchior, Gaspar a stará loď kapitána de Soyi, Baltazar. De Soya je starými druhy nejprve nadšen, pak si uvědomí, že budou svědky jeho ponížení. Přesto s Raphaelem vyrazí, aby je uvítal, když jsou ještě šest AJ od V. Renesance. Matka kapitánka Stoneová mu při jeho vstupu na Baltazara okamžitě předá pytel s osobními věcmi, které tam musel nechat. Na úhledně složených a pěnou pečlivě obalených šatech leží dar od sestry Marie, porcelánový jednorožec.
De Soya je ke kapitánovi Hearnovi, Matce kapitánce Boulezové a Matce velitelce Stoneové upřímný. Hrubě načrtne přípravy, jež podnikl, ale ujistí je, že před příjezdem dívky určitě dorazí nový velitel. O dva dny později se ukáže, že lhal. Do systému vrazí kurýr třídy archanděl, na palubě má dva lidi - kapitánku Margaret Wu, zástupkyni admirála Flotily Marusyna a jezuitského Otce Browna, zvláštního poradce monsignora Lucase Oddiho, podsekretáře vatikánského ministerského předsedy Simona Augustina Kardinála Lourdusamyho.
Kapitánka Wu má pro de Soyu zapečetěné příkazy s instrukcemi, aby je otevřel před jejím vzkříšením. Okamžitě je otvírá. Instrukce jsou jednoduché. Má pokračovat v misi, ze služby nebude uvolněn a kapitánka Wu, Otec Brown a ostatní hodnostáři, kteří do systému dorazí, mají pouze pozorovat a podpořit - pokud bude taková podpora nutná - neomezenou autoritu Otce kapitána de Soyi nad všemi veliteli Paxu s cílem dosažení úkolu.
Kapitánovi se takové autority během posledních týdnů a měsíců dostalo neochotně málo - v systému Renesance jsou přítomni tři admirálové Flotily Paxu a jedenáct velitelů Pozemních sil Paxu, ale ani jeden z nich není zvyklý přijímat rozkazy od obyčejného otcekapitána. Ale papežský odznak je nutné brát i poslouchat. V posledních týdnech de Soya prochází znovu vlastní plány, setkává se s veliteli a civilními vůdci všech úrovní, se starostou Da Vinci, Benedetta, Toscanelli, Fioravante, Botticelli a Masaccia.
V posledních týdnech, kdy už jsou všechny plány hotové a úkoly rozdělené, Otec kapitán de Soya najde čas na osobní myšlenky a zábavu. Když je teď sám, mimo kontrolovaný chaos schůzí a taktických simulací, když se zbaví dokonce i Gregoria, Kea a Rettiga, kteří přijali jmenování a stali se z nich jeho osobní strážci, prochází ulicemi Da Vinci, navštíví Léčebné středisko svatého Žida a vzpomíná na sestru Marii. Zjistí, že jsou noční sny působivější než pohled na skutečná místa.
Objevil, že na odvrácené straně V. Renesance už dlouhá léta přednáší v benediktýnském klášteře Nanebevzetí v městské oblasti Florence jeho starý patron, Otec Maher. Odletí tam a dlouhé odpoledne stráví rozmluvou se starým mužem. Otci Maherovi už táhne na devadesát a "těší se na první nový život v Kristu." Je stejně optimistický, trpělivý a vlídný, jakého si ho de Soya před třiceti lety pamatuje. Zdá se, jako by se Maher nedávno vrátil na MadredeDios.
"Llano Estacado je opuštěné," říká starý kněz. "Ranče jsou teď prázdné. Ciudad del Madre má pár desítek obyvatel, ale jsou to jen výzkumníci Paxu, kteří ověřují, zda svět stojí za pokus o terraformování."
"Ano," přikývne de Soya. "Moje rodina emigrovala před víc jak dvaceti standardními lety zpět na Nuevo Madrid. Sestry slouží Církvi - Loretta jako jeptiška na Nikdyvíc, Melinda jako kněžka na Nuevo Madrid."
"A tvůj bratr Esteban?" ptá se Otec Maher s vřelým úsměvem.
De Soya se nadechne. "Minulý rok ho při vesmírné bitvě zabili Vyvrženci," odvětí. "Loď se vypařila. Nezachránili žádná těla."
Otec Maher zamrká, jako by dostal políček. "To jsem nevěděl."
"Ne," potvrdí de Soya. "Určitě ne. Bylo to hodně daleko - až za starými Pustinami. Oficiálně to ještě nesdělili ani mé rodině. Vím to pouze díky tomu, že mě tam zavedly mé povinnosti a setkal jsem se s kapitánem, který se vracel a novinu mi sdělil."
Otec Maher zavrtí holou a strakatou hlavou. "Esteban našel jediné znovuvzkříšení, které Náš Pán slibuje," dodá tiše se slzami v očích. "Věčné vzkříšení v Našem zachránci Ježíši Kristu."
"Ano," souhlasí de Soya a chvíli nato dodá: "Ještě pijete skotskou, Otče Mahere?"
Stařík zvedne unavený pohled a podívá se mu do očí. "Ano, ale jen z léčebných důvodů, Otče kapitáne de Soyo."
De Soya nepatrně pozvedne tmavé obočí. "Pořád se zotavuji z posledního vzkříšení, Otče Mahere." Starší kněz vážně přikývne.
"A já se připravuji na to první, Otče kapitáne de Soyo. Musím tu zaprášenou láhev najít."
Následující neděli de Soya slouží mši v katedrále Svatého Jana Spasitele, kde tak dávno přijal kříž. Je přítomno více než osm set věncích včetně Otce Mahera a Otce Browna, inteligentního a vnímavého pomocníka monsignora Oddiho. Objeví se i seržant Gregorius, desátník Kee a kopiník Rettig a přijmou z de Soyovy ruky odpustky.
Tu noc se de Soyovi zdá znovu o Aenee. "Jak můžeš být mou dcerou?" ptá se. "Vždycky jsem si cenil vlastního slibu celibátu."
Dítě se usmívá a bere ho za ruku.
Sto hodin před plánovaným vynořením dívčiny lodě dává de Soya příkaz, aby zaujala flotila pozice. Místo skoku je nebezpečně blízko gravitační studny Vektoru Renesance a mnoho expertů se bojí, že ho stará loď naruší gravitačním momentem nevhodně zvoleného Cplus výstupu nebo nepřiměřeným zpomalením, jaké potřebuje loď v případě, že chce na planetě přistát. Strach většinou (stejně jako frustraci nad zadržením v systému Renesance) nevysloví nahlas. Podél hranice a hluboko ve vesmíru Vyvrženců je rozmístěno mnoho jednotek Flotily. Takové mrhání časem napružilo nervy mnoha velitelů.

Hlavním důvodem všeobecné nervozity je skutečnost, že Otec kapitán de Soya svolává deset hodin před skokem schůzi všech řadových velitelů. Takové schůzky se většinou odbydou spojením přes úzké paprsky, ale de Soya trvá na tom, aby se muži a ženy fyzicky dostavili na nosič Svatý Málo. Mohutná loď nabízí velkou místnost, kam se desítky velitelů vejdou.
De Soya začíná a znovu prochází scénáře, které už zkoušejí po celé týdny a měsíce. Pokud bude dítě znovu hrozit sebezničením, rychle se přiblíží tři vojenské lodě de Soyův starý Úderný oddíl MAGI - přehodí přes loď desítkové pole, všechny na palubě omráčí a udrží loď v nehybnosti, dokud ji nevezme Jacob do vleku se svými generátory silného pole.
Pokud se loď pokusí systém opustit, jak tomu bylo u Parvati, budou ji otravovat sondy a rychlé útočné letouny, dokud se nepřesunou válečné lodě a nezneškodní ji.
De Soya udělá v brífingu pauzu. "Otázky?" Mezi řadami známých obličejů rozezná na židlích kapitány Lempriera, Wu a Hearna, Otce Browna, Matku kapitánku Boulezovou, matku Velitelku Stoneovou a velitelku BarnesAvneovou. U zadních dveří místnosti stojí seržant Gregorius, Kee a Rettig, kteří směli vstoupit jen díky svému statutu osobních strážců.
Ozve se kapitánka Margaret Wu. "A pokud se loď pokusí přistát na Vektoru Renesance, na Renesanci Minor nebo na jednom z měsíců?"
De Soya sestoupí z nízkého pódia. "Jak jsme hovořili na poslední schůzce, pokud se loď pokusí přistát, učiníme chvilkové rozhodnutí."
"Založené na jakých faktorech, Otče kapitáne?" zeptá se admirál Flotily Serraz K 3 korábu Svatého Tomáše Aquinase.
De Soya na chvíli zaváhá. "Několik faktorů, admirále. Kam loď míří… zda bude - pro dívku - bezpečnější, pokud ji necháme přistát nebo se ji pokusíme zneškodnit po cestě… zda existuje šance, jak může loď uniknout."
"A existuje?" zeptá se velitelka BarnesAvneová. Žena vypadá v černé uniformě znovu plná síly, působí stejně nepříjemně.
"Zda žádná šance neexistuje, vám neřeknu," odvětí Otec kapitán de Soya. "Po Hyperionu ne. Ale všechny šance zminimalizujeme."
"Jestli se objeví to stvoření, Štír…" začne kapitán Lempriere.
"Ten scénář jsme zkoušeli," řekne de Soya. "A nevidím důvod, proč se od plánů odklánět. Tentokrát budeme spoléhat na počítačem řízenou střelbu z větší vzdálenosti. Na Hyperionu to stvoření nezůstalo na jednom místě ani dvě vteřiny. Pro lidské reakce bylo příliš rychlé a zmátlo programy automatických systémů střelby. Ty systémy jsme přeprogramovali - včetně systémů kontroly střelby v individuálních skafandrech vojáků."
"Takže se na palubu vylodí námořníci?" zeptá se kapitán sondy v poslední řadě.
"Pouze v případě, že selže vše ostatní," přizná de Soya. "Nebo až budou dívka a její společníci uzamčeni v nehybných polích a v bezvědomí."
"A budou proti tomu stvoření použity smrtící hůlky?" zeptá se kapitán úderníka.
"Ano," souhlasí de Soya. "Pokud to neohrozí samotné dítě. Ještě nějaké otázky?"
Místnost zůstala tichá.
"Otec Maher z kláštera Nanebevzetí ukončí setkání modlitbou," dodá Otec kapitán de Soya. "Slovo Boží pro všechny."
Kapitola 27

S jistotou nevím, co nás přimělo vystoupit do Konzulovy ložnice na vrcholu lodě a sledovat skok do normálního vesmíru. Uprostřed místnosti stála jeho velká postel ta, kde jsem posledních pár týdnů spal - ale teď jsem ji srazil a vytvořil jakýsi gauč. Za postelí se tyčily dvě matné kostky - box s oblečením a box se sprchou a záchodem. Když plášť zprůhledněl, kostky na hvězdném poli kolem nás se změnily v tmavé bloky. Jak loď vyskočila z Hawkingovy rychlosti, požádali jsme ji, ať plášť zprůhlední.
Nejprve, než začala loď rotovat ke zpomalení, jsme spatřili planetu Vektoru Renesance, jež nepřipomínala hvězdné těleso, ale spíš modrobílý disk se třemi viditelnými měsíci. Po levé straně osvětlené planety hořelo slunce. Sluneční jas většinou zatáhne oblohu, takže je vidět jen několik nejpronikavějších hvězd, přesto jsme jich - což bylo nezvyklé - spatřili celé desítky. Aenea nás na to upozornila.
"To nejsou žádné hvězdy," poučila nás loď, když dokončila pomalou obrátku. Jak jsme začali zpomalovat směrem k planetě, probudil se a rozeřval fúzní motor. Normálně bychom nikdy z Cplus prostoru tak blízko planety a měsíců neskočili - jejich gravitační studny jsou pro rychlost skoku velmi nebezpečné - ale loď nás ujistila, že její posílněná pole problém zvládnou. Ale tento problém nikoliv.
"Nejsou to žádné hvězdy," zopakovala loď. "V okruhu jednoho sta tisíc kilometrů kolem nás čeká víc jak padesát nastartovaných lodí. Další tucty zaujaly orbitální obranné pozice. Tři z těchto lodí - podle fúzního podpisu jde o lodě vojenské - jsou v dosahu dvou set kilometrů a blíží se k nám."
Nikdo z nás nepromluvil. Loď nám nemusela tu poslední informaci ani říkat - zdálo se, že máme tři pruhy fúzních motorů přímo nad hlavou, že spalují naši brzdící loď a dopadají nám do obličejů jako plameny letlampy.
"Zdraví nás," oznámila loď.
"Vizuálně?" zeptala se Aenea.
"Jen audio." Lodní hlas zněl upjatěji a věcněji než obvykle. Cítila snad UI napětí?
"Tak si to vyslechneme," navrhla dívka. "… pro loď, která právě vstoupila do systému Renesance," drmolil hlas. Ten hlas jsme důvěrně znali. Slyšeli jsme ho v systému Parvati. Otec kapitán de Soya.
"Pozor, pro loď, která právě vstoupila do systému Renesance," zopakoval ještě jednou.
"Ze které lodi to volání přichází?" zeptal se A. Bettik, zatímco jsme sledovali tři blížící se koráby. Modrý obličej mu

zalilo modré světlo plasmových motorů nad hlavou.
"Neznámé," odvětila loď. "Je to přenos úzkého paprsku a nelokalizoval jsem zdroj. Může to přicházet z kterékoliv ze sedmdesáti devíti lodí, které průběžně mapuji."
Napadlo mě, že bych měl něco dodat, prohlásit něco inteligentního. "Huš," vydechl jsem. Aenea se na mě podívala, pak se pohledem vrátila k blížícím se lodním motorům.
"Doba k V. Renesanci?" zeptala se tiše.
"Čtrnáct minut při konstantním deltav," doplnila loď. "Ale ve vzdálenosti čtyř planetárních délek bude takové zpomalení mimo zákon."
"Pokračuj stejným tempem," nařídila Aenea.
"Pozor, pro loď, která právě vstoupila do systému Renesance," zopakoval de Soyův hlas. "Připravte se na výsadek. Při jakémkoliv odporu vás uvedeme do bezvědomí. Opakuji… pozor, pro loď, která právě vstoupila…"
Aenea ke mně vzhlédla a zašklebila se. "Hádám, že fintu s vypuštěním vzduchu použít nemůžu, co, Raule?"
Kromě svého "huš" jsem nic chytrého nevymyslel. Zvedl jsem ruce, dlaně vzhůru.
"Pozor, pro loď, která právě vstoupila do systému. Přirazíme k vám. Až spojíme vnější silová pole, neodporujte."
V tu chvíli Aenea a A. Bettik z nějakého důvodu vzhlédli a sledovali, jak se tři fúzní motory oddělují a ve vzdálenosti necelého kilometru se objevují tři lodě, každá v přesném hrotu rovnostranného trojúhelníku. Pozoroval jsem dívčin obličej. Měla napjaté rysy - nepatrné napětí v koutcích úst - ale jinak vypadala naprosto vyrovnaně, možná zahloubané. Tmavé oči velké a třpytivé.
"Pozor, pro loď," zopakoval znovu hlas kapitána Paxu. "Za třicet vteřin spojíme silová pole."
Aenea přešla do rohu místnosti a natáhla ruku, aby se dotkla neviditelného pláště. Z mého místa se zdálo, že stojí na kruhovém vrcholu velmi vysokého kopce, kolem sebe hvězdy a modré ohony komet. Stála na samém okraji srázu.
"Lodi, přepoj mě na širokopásmové audio, ať mě slyší všechny lodě Paxu."
Otec kapitán de Soya sleduje postup v taktickém prostoru i ve skutečném vesmíru. V taktickém prostoru stojí nad rovinou ekliptiky a sleduje, jak se jeho lodě rozmístily kolem zpomalujícího cíle jako světelné tečky na drátech kolem osy kola. U středu, tak blízko dívčiny lodi, že je nedokáže málem rozeznat, čekají Melchior, Gaspar a Baltazar. O kus dál zpomaluje v dokonalé harmonii (se čtyřmi loděmi ve středu kruhu) další tucet plavidel. Mezi nimi Svatý Antonín, který skočil do prostoru kousek po dívčině lodi a okamžitě se připojil k pronásledování.
Deset tisíc klicků od nich pomalu rotují a zpomalují k sislunárnímu prostoru V. Renesance úderníci třídy Požehnání, tři ze šesti K3 lodí a útočný nosič Svatý Málo, na jehož palubě sleduje de Soya události z lodního Centra bojového velení. Samozřejmě se chtěl vydat s Úderným oddílem MAGI, který se blíží k dívčině lodi, ale pochopil, jak by bylo řízení z takové blízkosti nevhodné. Pochopil, jak by bylo trapné převzít velení od Matky kapitánky Stoneové, když ji admirál Serra povýšil teprve minulý týden.
Proto sleduje události ze Svatého Málo, zatímco archanděl Raphael parkuje na orbitu kolem V. Renesance, kde ho střeží hlídky a obranné ALR.
Rychle se přepne z přeplněné rudě ozářené reality CBV Svatého Málo do taktického prostoru plného fúzních plamenů. Nad rotujícím kruhem lodí rozezná tečky, tucty korábů, které rozmístil do obrovské koule, která má dívčině lodi zamezit uprchnout kterýmkoliv směrem. Přesune pozornost zpět k přecpané CBV a zaznamená krvavě rudé obličeje pozorovatelů Wu a Browna, velitelky BarnesAvneové, která udržuje úzkým paprskem kontakt s padesáti námořníky na lodích MAGI. V rozích nacpaného Centra bojového velení spatří Gregoria a jeho dva vojáky. Nezařazení do útočného oddílu pro ně znamenalo hořké zklamání, ale de Soya si je nechává jako osobní strážce na zpáteční cestu na Pacem, kdy poveze na palubě dítě.
Znovu zapojí úzký paprsek pro přenos na dívčinu loď. "Pozor, pro loď," pokračuje, bušení vlastního srdce vnímá jako vzdálený šum. "Za třicet vteřin spojíme silová pole." Uvědomí si, jak se strachuje o dívčinu bezpečnost. Jestli něco nevyjde, pak to bude v příštích několika minutách. Simulace vypilovali, takže na dívčino zranění zbývá pouhých šest procent… ale šest procent znamená pro de Soyu mnoho. Celých sto čtyřicet dvě nocí se mu o ní zdálo.
Náhle zachrastí běžné pásmo a v reproduktorech Centra bojového velení se ozve dívčin hlas. "Otče kapitáne de Soyo," promluví.
Chybí obraz. "Prosím, nepokoušejte se spojit pole nebo přistát na této lodi. Jakýkoliv pokus bude mít strašlivé následky."
De Soya se podívá na číslice. Patnáct vteřin do spojení polí. Tento moment nacvičili… tentokrát jejich vylodění žádné hrozby sebevraždou nezmaří. Necelou setinu vteřiny po spojení polí a loď zasypou tři koráby MAGI svými paprsky, které všechny na palubě omráčí.
"Přemýšlejte, Otče kapitáne," pokračuje tichý dívčí hlas. "Naši loď řídí UI z éry Hegemonie. Jestli nás omráčíte…"
"Zastavte spojení polí!" vyštěkne de Soya necelé dvě vteřiny předtím, než se tak stane automaticky. Zahoří kontrolky a Melchior, Gaspar a Baltazar potvrdí příjem.
"Věřil jste v silikon," pokračuje dívka. "Ale jádro UI naší lodě je úplně organické - starý typ procesoru DNA. Jestli nás přivedete do bezvědomí, omráčíte i mozek."
"Sakra, sakra, sakra," zaslechne de Soya. Nejprve ho napadne, že šeptá nahlas, ale pak se obrátí a spatří, jak tiše nadává kapitánka Wu.
"Zpomalujeme při… sedmaosmdesáti g," pokračuje Aenea. "Jestli UI omráčíte… no, kontroluje všechna vnější pole, motory…"
De Soya se přepne na řídící pásmo Svatého Málo a na lodě MAGI. "Je to pravda? Omráčí to jejich UI?"
Následuje nesnesitelná, nejméně desetivteřinová pauza. Nakonec odpoví úzkým paprskem kapitán Hearn, který vystudoval techniku. "Nevíme, Federico. Většina detailů o skutečné biotechnologii UI se ztratila neboje umlčela Církev.

Je to smrtelný hřích…"
"Ano, ano," odsekne de Soya. "Ale říká pravdu? Někdo to tady musí vědět. Bude ohrožena UI na základu DNA, pokud pokropíme loď paprsky na omráčení?"
Ozve se Bramly, hlavní inženýr na Svatém Málo. "Pane, řekl bych, že návrháři před takovou možností mozek ochránili…"
"A víte to jistě?" naléhá de Soya.
"Ne, pane," odvětí Bramly po chvíli.
"Aleje ta UI úplně organická?" pokračuje de Soya.
"Ano," odvětí hlas kapitána Hearna úzkým paprskem. "S výjimkou elektronických a bublinopaměťových interfací představuje UI z éry DNA s křížovou šroubovicí zavěšenou v…"
"Dobrá," promluví de Soya několikanásobnými úzkými paprsky ke všem lodím: "Držte pozice. Ne… opakuji… nenechte její loď změnit kurs nebo se pokusit o skok do Cplus. Pokud to zkusí, spojte pole a omračte je."
Zablikají souhlasná světélka z MAGI a ostatních lodí.
"… takže se tomu neštěstí, prosím, vyhněte," končí Aenea vysílání. "Snažíme se pouze přistát na Vektoru Renesance."
Otec kapitán de Soya zaměří svůj úzký paprsek k její lodi. "Aeneo," osloví ji jemným hlasem. "Pusť nás na palubu a odvezeme tě na planetu."
"Asi raději přistanu sama," odvětí dívka. De Soyovi se zdá, že slyší v jejím tónu zrnko pobavení.
"Vektor Renesance je velký svět," pokračuje de Soya a současně kontroluje záznamy. Do vstupu do atmosféry zbývá deset minut. "Kde chceš přistát?"
Následuje minutové ticho. Pak Aenea promluví. "Bude se hodit Leonardův kosmodrom v Da Vinci."
"Ten kosmodrom je víc než dvě stě let zavřený," namítne de Soya. "Nemá tvá loď novější data?"
Komunikační kanály mlčí.
"V západním kvadrantu Da Vinci leží kosmodrom Merkantilů," navrhne. "Vyhovuje ti?"
"Ano," potvrdí Aenea.
"Musíš změnit směr, vstoupit na orbit a přistát pod dohledem kontroly vesmírné dopravy," vysílá de Soya. "Okamžitě dodáme změnu deltav."
"Ne!" odmítne dívka. "Na zem nás usadí moje loď."
De Soya vzdychne a podívá se na kapitánku Wu a Otce Browna. Ozve se velitelka BarnesAvneová. "Moji námořníci se mohou během dvou minut nalodit."
"Její loď vstoupí do atmosféry za… sedm minut," poznamená de Soya. "Při její velikosti bude smrtelná i ta nejmenší chybička." Zapne úzký paprsek. "Aeneo, nad Da Vinci je pro takové přistání moc hustý vesmírný a atmosférický provoz. Prosím, pouč svou loď, ať poslechne orbitální parametry, které jsem právě poslal, a"
"Je mi líto, Otče kapitáne," přeruší ho dívka. "Ale přistaneme hned teď. Pokud nám pošle kontrola provozu data, pomůžete nám. Jestli si s vámi ještě promluvím, pak se to stane, až budeme všichni na zemi, tímto… tímto… končím."
"Sakra!" zasyčí de Soya a zavolá kontrolu dopravy Paxu a Merkantilů. "Rozumíte tomu?"
"Posíláme uvítací data… okamžitě," potvrdí hlas dispečera.
"Hearne, Stoneová, Boulezová," křičí de Soya. "Rozumíte?"
"Souhlas," potvrdí Matka kapitánka Stoneová. "Oddělíme se za… tři minuty deset vteřin."
De Soya se krátce přepne do taktického prostoru, aby spatřil, jak se kolo rozděluje a lodě se připravují ke zpomalení. Korábynejsou pro atmosféru připravené.
Svatý Málo visel na orbitu kolem planety, teď divoce brzdí před vstupem do atmosféry a málem kopíruje cestu dívčiny lodě. "Připravte můj modul," přikazuje de Soya.
"BPA?" promluví do planetárního komunikačního kanálu.
"Tady, pane," ozve se letová velitelka Klausová. Čeká se čtyřiceti šesti dalšími Škorpióny v bojových pozicích vysoko nad Da Vinci.
"Sledujete je?"
"Dokonale, pane."
"Připomínám vám, že nevystřelíte bez mého přímého nařízení jedinou ránu, letová velitelko."
"Ano, pane."
"Svatý Málo bude startovat… ach… sedmnáct bojovníků, kteří budou sledovat cílovou loď dolů," pokračuje de Soya. "Můj modul bude číslo osmnáct. Naše transpondéry nastavíme na nulapětdevět."
"Potvrzuji," řekne Klausová. "Majáky na nulapětdevět. Cílová loď a osmnáct našich."
"De Soya končí," oznámí kapitán a odpojí šňůru od pultu Centra bojového velení. Taktický prostor mizí. Do modulu ho doprovází kapitánka Wu, Otec Brown, velitelka BarnesAvneová, seržant Gregorius, Kee a Rettig. Pilot modulu, poručice jménem Karyn Norris Cooková, čeká s připravenými systémy. Za necelou minutu se připoutají a vystřelí z letového tunelu Svatého Málo. Mnohokrát to zkoušeli.
Ve chvíli, kdy vstupují do atmosféry, dostává de Soya přes lodní síť taktickou zprávu.
"Dívčina loď má křídla," oznámí mu pilot a užije starodávnou frázi. "Suché nohy" patřilo po milénia k plavidlu, jež přelétá nad zemí, "mokré nohy" ukazuje na loď nad vodou. "Má křídla" znamená přechod z vesmíru do atmosféry.
Vizuální pohled na loď ukazuje, že to není tak doslova pravda. Zatímco data o staré lodi napovídají, že má určitou schopnost morfování, skutečná křídla jí nenarostou. Kamery obranných hlídek dívčinu loď zaměří, jak vstupuje zadkem vpřed do atmosféry a balancuje na ocasu fúzního plamenu.
Kapitánka Wu se nakloní k de Soyovi. "Kardinál Lourdusamy řekl, že je dítě hrozbou Paxu," zašeptá, aby ji ostatní neslyšeli.

Otec kapitán de Soya krátce přikývne.
"Co když tím myslel, že může ohrozit milióny lidí na V. Renesanci?" šeptá Wu. "Fúzní motor je sám o sobě hrozná zbraň. Termonukleární exploze nad městem…"
De Soya cítí, jak mu při těch slovech sevřela chladná ruka vnitřnosti. Přesto musí myšlenku zapudit. Ale už o tom přemýšlel. "Ne," odpoví šeptem. "Jestli na něco fúzní ocas obrátí, loď omráčíme, ustřelíme jí motory a necháme spadnout."
"Ta dívka…" namítne kapitánka Wu.
"Můžeme jen doufat, že pád přežije," doplní de Soya. "Nenecháme tisíce… milióny… občanů Paxu zemřít." Opře se o gauč a zavolá letiště. Uvědomuje si, že musí úzký paprsek proniknout ionizovanou vrstvou kolem ječícího modulu. Podívá se na vnější video a spatří, že právě minuli terminátor - na letišti bude tma.
"Velení letiště," ozve se dispečer dopravy Paxu. "Cílová loď brzdí podle námi zadané dráhy. Deltav vysoké… ilegální… ale přijatelné. V okruhu tisíce kilometrů zastavena veškerá doprava. Čas do přistání… čtyři minuty třicet pět vteřin."
"Letiště zabezpečeno," přidá se velitelka BarnesAvneová přes stejnou síť.
De Soya ví, že na letišti a v jeho okolí čeká několik tisíc vojáků Paxu. Jakmile dívčina loď přistane, nikdy už ji nenechají vzlétnout. Podívá se na videopřenos - od obzoru k obzoru žhnou světla Da Vinci. Dívčina loď rozsvítila navigační světla, blikají rudé a zelené majáky. Naskočí silné přistávací reflektory a prořízne mraky.
"Podle plánu," pokračuje vyrovnaný hlas letového dispečera. "Zpomalení nominální."
"Máme obraz!" vykřikne do sítě velitelka BPA Klausová.
"Udržujte vzdálenost," odvětí de Soya úzkým paprskem. Škorpióny dokážou bodnout ze vzdálenosti několika set klicků. Nechce, aby se na klesající loď lepily.
"Potvrzuji."
"Podle plánu, ILS hlásí nominální sestup, tři minuty do přistání," hlásí dispečer k dívčině lodi. "Pro neidentifikovanou loď, můžete přistát."
Aenea mlčí.
De Soya se přepne do taktického prostoru. Dívčina loď vypadá jako rudý uhlík, který se vznáší deset tisíc metrů nad kosmodromem Paxu. De Soyův modul a bojovníci krouží jeden klick nad ní jako vzteklý hmyz. Nebo supi, napadne otcekapitána. Na Llanu Estacadu supi žili, přestože nikdo nevěděl, proč je původní kolonisté přivezli. Kůly obehnané planiny - kůly představovaly generátory atmosféry rozmístěné každých třicet kilometrů - byly suché a foukal tam vítr, takže dokázaly každou mrtvolu proměnit během pár hodin v mumii.
De Soya zavrtí hlavou, aby pročistil mozek.
"Do přistání jedna minuta," hlásí dispečer. "Pro neidentifikovanou loď, blížíte se k nulovému sestupu. Prosím, upravte deltav a pokračujte v zadané letové cestě. Pro neidentifikovanou loď, prosím potvrďte…"
"Sakra," zašeptá kapitánka Wu.
"Pánové," ozve se pilotka Karyn Cooková, "loď přestala klesat. Visí nějaké dva tisíce metrů nad letištěm."
"Vidíme, velitelko," potvrdí de Soya. Lodní rudá a zelená světla mrkají. Přistávací světla na zadních ploutvích září tak silně, že osvětlí asfalt přistávací plochy víc jak jeden a půl míle pod nimi. Ostatní plavidla jsou tmavá. Většinu jich odtáhli do hangárů či na vedlejší taxiplochu. Nesvítí ani kroužící koráby včetně jeho modulu. De Soya promluví do několikanásobného úzkého paprsku: "Všechny lodě a plavidla, udržujte vzdálenost. Nestřílejte."
"Pro neidentifikovanou loď," pokračuje dispečer Paxu. "Míříte z cesty. Prosím, okamžitě pokračujte v původním klesání. Pro neidentifikovanou loď, opouštíte kontrolovaný vzdušný prostor. Prosím, okamžitě pokračujte v kontrolovaném sestupu…"
"Do prdele," šeptá BarnesAvneová. Její vojáci čekají v kruzích kolem letiště, ale dívčina loď už nad letištěm není - vznáší se nad centrem Da Vinci. Lodní naváděcí světla zhasínají.
"Fúzní motor nejeví známky provozu," oznámí de Soya kapitánce Wu. "Všimněte si, že používá pouze repulsory."
Wu nespokojeně přikývne. Loďs fúzním pohonem nad městským centrem připomíná ostří gilotiny nad obnaženým krkem.
"BPA," zavolá de Soya. "Přesouvám se na vzdálenost pěti set metrů. Sledujte mě, prosím." Hlavou kývne na pilota a žena modul obrátí do predátorské smyčky. Na zadních gaučích sedí v plném bojovém brnění ztuhlý Gregorius a jeho dva vojáci.
"O co jí sakra jde?" šeptá velitelka BarnesAvneová. De Soya si v taktickém prostoru všimne, že velitelka povolila stovce vojáků, aby použili reakční batohy, zvedli se a sledovali plující loď. Vnější kamery jednotlivých vojáků nerozezná.
Vzpomíná na menší plavidlo nebo létající batoh, který dívku vyzvedl v Údolí Časových hrobek. Obrátí se k pozemní kontrole a orbitálním hlídkám. "Senzory? Sledujete všechny malé předměty, které cílovou loď opouští?"
Z hlavní hlídkové lodě přichází souhlas. "Ano, pane… nedělejte si starosti, pane, z tý lodi nezmizí nic většího než mikrob, aniž bychom to nechytli, pane."
"Velmi správně," potvrdí de Soya. Na co jsem zapomněl? Dívčina loď se pomalu vznáší nad Da Vinci a rychlostí nějakých pětadvaceti klicků za hodinu míří k severozápadu - letí pomalu, pluje vertikálně s větrem. Nad lodí se vznáší mračno bojovníků, kteří vstoupili s de Soyovým modulem do atmosféry. Kolem lodě se točí jako rotující hurikán Škorpióny BPA. Pod nimi, těsně nad budovami a mosty města sledují pomocí infračervených senzorů a zpětné vazby loď námořníci a vojáci.
Dívčina loď se vznáší nad mrakodrapy a průmyslovými oblastmi Da Vinci na Vektoru Renesance na EM repulsorech. Ve městě hoří světla dálnic, budov, zelené pruhy hřišť a jasně ozářené čtverce parkovišť. Po stužkách zdvižených dálnic se vlečou pozemní automobily, jejich reflektory se mísí se světelným představením kolem.

"Rotuje, pane," hlásí pilot. "Pořád na repulsorech." De Soya vidí dívčinu loď na videu i v taktickém prostoru. Pomalu se otáčí. Žádná křídla se neobjevila. Pro cestující to musí být zvláštní, ale na celé situaci to nic nemění - vnitřní pole musí kontrolovat "podlahu" a "strop". Loď teď připomíná víc stříbrnou vzducholoď, jež se vznáší nad řekou a železničním depem severozápadního Da Vinci. Dispečer dopravy žádá odpověď, ale komunikační kanály zůstávají tiché.
Na co jsem zapomněl? přemýšlí Otec kapitán de Soya.
Když Aenea vyzvala loď, ať rotací zamíří k obzoru, přiznávám, že jsem na chvíli ztratil rovnováhu.
Pocit ztráty osy byl málem dokonalý. Všichni tři jsme stáli u okraje kruhové místnosti a shlíželi průhledným trupem dolů, jako bychom nakukovali přes okraj útesu. Teď jsme se ke světlům tisíc stop pod námi obrátili tváří. A. Bettik a já jsme udělali několik nedobrovolných krůčků zpět do středu místnosti - skutečně jsem rozhodil ruce, abych získal rovnováhu - ale Aenea zůstala stát v rohu, sledovala, jak se zem naklonila a změnila se v zeď tvořenou budovami a světly.
Téměř jsem se posadil na pohovku, ale dokázal jsem se udržet na nohou a ovládnout závrať, když jsem se zatímco kolem nás proplouvala obrovská zeď podíval na podlahu. Pluli jsme vpřed a míjely nás ulice a čtvercová síť městských bloků. Obrátil jsem se na druhou stranu a rozeznal nejjasnější hvězdy i přes světlo města. Oranžový žár města odrážely mraky.
"Kam teď míříme?" zeptal jsem se. Loď v intervalech hlásila přítomnost kroužících plavidel a počet senzorů, které nás zaměřují. Požádali jsme mozek, ať odpojí opakované žádosti kontroly letištní dopravy.
Aenea se chtěla podívat na řeku. Už jsme nad ní pluli - džunglí městských světel se proplétala tmavá, pokroucena stužka. Sledovali jsme ji k severozápadu. Občas se pod námi objevil vlečný či výletní člun - i když se z takové perspektivy zdálo, že při našem pohybu světla šplhají po zdi zdola nahoru.
Aenea místo přímé odpovědi řekla: "Lodi, jsi si jistá, že toto byla používaná část Tethys?"
"Podle mých tabulek," odpověděla loď. "Samozřejmě má paměť není…"
"Tam!" vykřikl A. Bettik a ukázal přímo před nás na tmavý pruh řeky.
Nic jsem neviděl, ale Aenea zřejmě něco zachytila. "Dostaň nás níž," nařídila lodi. "Rychle."
"Už jsme porušili bezpečnostní odstup," upozornila nás loď. "Jestli při této výšce ještě klesneme, můžeme…"
"Poslechni!" vykřikla dívka. "Heslo. Preludium cismoll."
Loď poskočila dolů a vpřed.
"Zamiř k tomu oblouku," nařídila Aenea a ukázala přímo na zeď města a tmavou řeku.
"Oblouk?" zopakoval jsem. Pak jsem ho spatřil - černý provaz, tmavý oblouk na světlech města.
A. Bettik se na dívku podíval. "Čekal jsem, že ho odstranili… strhli."
Aenea ukázala zuby. "Nemohou ho strhnout. Potřebovali by atomové výbušniny… a ani ty by možná nepomohly. Konstrukci těch věcí řídilo Technojádro… jsou postavené, aby vydržely."
Loď se teď řítila na repulsorech vpřed. Jasně jsem rozeznal oblouk portálu jako obrovskou smyčku nad řekou. Okolo starého artefaktu vyrostla průmyslová čtvrť. Portál byl pořád ještě kilometr daleko, přesto jsem v něm nespatřil světlo města… ne, zdálo se, že se nepatrně zachvěl, jako by z kovového oblouku padala stěna vody.
"Stihneme to!" poznamenal jsem. Jakmile jsem ta slova vyslovil, lodí otřásla silná exploze a začali jsme klesat k řece.
"Brána starého přenašeče!" ječí de Soya. Spatřil oblouk už před minutou, ale považoval ho za další most. Teď k němu loď klesá. "Mířili k bráně přenašeče. Tenhle patřil křeče Tethys!" Spustí taktické hledí. Jasně, dívčina loď zrychluje k oblouku.
"Jenom klid," promluví velitelka BarnesAvneová. "Brány jsou mrtvé. Nefungují už od Pádu. Nemůže"
"Jeďte blíž!" řve de Soya na pilota. Modul zrychluje a posádka se boří do polštářů lehátka. Modul nemá silové pole.
"Blíž! Zkraťte náskok!" křičí de Soya na velitele. Do velitelských kanálů oznámí: "Všechna plavidla, zamiřte k cíli."
"Předhoní nás," oznámí pilot Cooková přes sílu tří g, která ji mačká do velitelské židle.
"Veliteli BPA!" volá de Soya, hlas tlumený vysokým přetížením. "Vystřelte na cíl. Vystřelte a vyřaďte z provozu motory a repulsory. Okamžitě!"
Nocí projedou paprsky energokopí. Zdá se, jako by dívčina loď ve vzduchu zakopla jako postřelené zvíře, pak padá několik set metrů před branou přenašeče do řeky. Do noci se zvedne exploze páry.
Modul se naklání ve výšce tisíce metrů kolem sloupu páry. Vzduch je plný kroužících plavidel a létajících vojáků. Komunikační kanály náhle ožívají vzrušenou mluvou.
"Držte huby!" přikazuje de Soya na širokém pásmu. "Veliteli BPA, vidíte lod?"
"Negativní," přichází hlas Klausové. "Příliš páry a trosek po explozi…"
"Skutečná exploze?" naléhá de Soya. Pak se úzkým paprskem obrátí k obranným hlídkám tisíc klicků nad nimi: "Radar? Senzory?"
"Cílová loď dole," přichází odpověď.
"To vím, vy idiote," utrhne se de Soya. "Dokážete ji skanovat pod povrchem řeky?"
"Ne," odpoví hlídka. "Příliš velký zmatek na zemi a ve vzduchu. Hloubkový radar nerozezná mezi"
"Sakra," zasyčí de Soya. "Matko kapitánko Stoneová?"
"Ano," odpoví hlas jeho bývalé zástupkyně z vojenské lodě na orbitu.
"Odpalte to," přikazuje de Soya. "Portál. Řeku pod ním. Celou minutu palte. Palte, dokud se neroztaví. Počkejte… za třicet vteřin." Přepne se na letecké taktické vlny. "Všechny letouny a vojáci z dosahu… máte třicet vteřin, než celé území zničí kopí CPB. Pryč!"
Pilot Cooková poslechne, prudce nakloní modul a vyrazí zpět ke kosmodromu rychlostí půl druhého machu. "Hej! Hej!" křičí de Soya v přetížení. "Jen jeden klick. Musím se dívat."
Vizuální i taktický přenos působí jako demonstrace teorie chaosu. Stovky plavidel a létajících vojáků mizí od portálu,

jako by je vystřelila exploze. Oblast se ještě na radaru úplně nevyprázdní a z vesmíru se snese fialový paprsek. Deset metrů široký a tak jasný, že se na něj nemůže člověk přímo podívat. Kopí CPB udeří přesně do starobylé brány přenašeče. Beton, ocel i feroplast se roztékají jako jezera a řeky lávy na oba břehy skutečné řeky. Voda se okamžitě mění v páru, zvedá se nárazová vlna a do všech směrů víří nad městem kilometry dlouhé oblaky páry. Hřib tentokrát dosáhne stratosféry.
Kapitánka Wu, Otec Brown a ostatní zírají na Otce kapitána de Soyu. Téměř vnímá jejich myšlenky - Měli jsme dívku zajmout živou.
Ignoruje jejich pohledy a osloví pilota: "Neznám tento model přistávacího modulu. Dokáže se vznášet na místě?"
"Pár minut," odpoví pilot. Ženě pod přilbou stéká po obličeji pot.
"Dostaňte nás tam dolů a zastavte nad obloukem brány," přikazuje de Soya. "Bude stačit padesát metrů."
"Pane," promluví pilot. "Termální víry a nárazové vlny od explozí páry"
"Poslechněte, velitelko." Oteckapitán má vyrovnaný hlas, přesto se s ním nikdo nemůže hádat.
Vznášejí se. Vzduch plní pára a silný déšť, kterým pronikají jejich pátrací paprsky a široký radar. Oblouk přenašeče bíle žhne, ale pořád stojí.
"Neuvěřitelné," šeptá velitelka BarnesAvneová.
Matka kapitánka Stoneová se připojí na taktický prostor. "Otče kapitáne, cíl byl zasažen, přesto zůstal. Chcete použít kopí ještě jednou?"
"Ne," odmítne de Soya. Reka pod obloukem se vypařila, teď se voda vrací do rozžhavené jizvy. Jak do vody stéká z břehů roztavený kov a beton, zvedají se další oblaka páry. Vnější mikrofony zachytávají syčení. V řece běsní víry a peřeje. Je plná poskakujících trosek.
De Soya vzhlédne od taktického prostoru a monitorů a spatří, jak ho ostatní znovu sledují. Příkazy zněly zajmout dítě živé a odvézt na Pacem.
"Velitelko BarnesAvneová," promluví formálně. "Nařídila byste, prosím, svým vojákům, ať přistanou a okamžitě začnou prohledávat řeku a přilehlé oblasti?"
"Samozřejmě," potvrdí BarnesAvneová, připojí se na velitelskou síť a vydá příkazy. Pohledem ani na vteřinu neopouští obličej Otce kapitána de Soyi.
Kapitola 28

V následujících dnech prouzkoumali řeku a nenašli žádnou loď, žádná těla a jen pár trosek, jež mohly být kdysi dívčinou lodí. Otec kapitán de Soya s jistotou čeká vojenský soud, možná vyloučení z Církve. Odešle s tou novinou na Pacem kurýra archanděla a za dvacet hodin se stejná loď (s jinými lidskými kurýry) vrací s verdiktem - bude se konat Průzkumová komise. Když tu novinu de Soya zaslechne, přikývne a věří, že se jedná o předzvěst návratu na Pacem, vojenského soudu a horších věcí.
K jeho překvapení Průzkumové komisi předsedá příjemný Otec Brown - osobní zástupce ministerského předsedy Simona Augustina Kardinála Lourdusamyho. Admirála Marusyna z Flotily Paxu zastupuje kapitánka Wu. Dalšími členy komise jsou dva z admirálů, kteří se debaklu zúčastnili, a velitelka BarnesAvneová. De Soyovi nabídnou advokáta, ale ten odmítne.
Oteckapitán není na pět dnů do výslechu komise zatčen, nemá dokonce ani domácí vězení. Ale všichni chápou, že do konce slyšení zůstane na vojenské základně Paxu mimo Da Vinci. Během těch pěti dnů se Otec kapitán de Soya prochází za hranicemi základny podél řeky, sleduje zprávy místní televize a přímých kanálů, občas se podívá k nebi a hádá, kde se na parkovací oběžné dráze houpe tichý Raphael bez posádky, kde běží jen s automatické systémy. De Soya doufá, že mu nový kapitán přinese víc slávy.
Navštíví ho mnoho přátel - Gregorius, Kee a Rettig zůstávají jeho osobními strážci, přesto už u sebe nemají zbraně a - stejně jako de Soya - zůstávají uvězněni na základně Paxu. Matka kapitánka Boulezová, kapitán Hearn a Matka kapitánka Stoneová vypovídají, potom se u něj zastaví a odlétají na hranice. Ten večer de Soya sleduje na noční obloze ohony jejich modulů a závidí jim. Kapitán Sáti ze Svatého Antonína si dá (před návratem na svou loď a do aktivní služby v jiném systému) s de Soyou sklenku vína. Po výpovědi se dostaví dokonce i kapitán Lempriere. Zdrženlivé sympatie plešatého muže de Soyu konečně rozčílí.
Pátý den jde de Soya ke komisi. Je to zvláštní situace de Soya pořád vlastní papežský odznak, takže ho technicky nemohou pokárat ani obžalovat. Ale všichni dobře chápou, že si tuto Průzkumnou komisi přes kardinála Lourdusamyho objednal papež Julius a de Soya (vojenským i jezuitským tréninkem vycvičený k poslušnosti) se jim poníženě podvolí. Nečeká zproštění viny. De Soya dobře ví, že mají pro lodní kapitány od dob středověku Staré Země jejich výsady dvě strany - téměř boží moc nad všemi a vším na lodi, kterou vyrovnává naprostá zodpovědnost za poškození lodi či neúspěch mise. De Soya svou loď nepoškodil - ani předešlé plavidlo úderné jednotky, ani novou loď, Raphaela - ale dobře ví, že naprosto zklamal. S tak obrovskými zdroji Paxu na Hyperionu i v prostoru Renesance zklamal a nelapil dvanáctileté dítě. Nevidí žádnou omluvu a podle toho při svém slyšení vypovídá.
"A proč jste nařídil vystřelit na bránu přenašeče na Vektoru Renesance energokopím?" ptá se Otec admirál Coombs po de Soyově prohlášení.
De Soya pozvedne ruku, pak ji nechá klesnout. "V tu chvíli jsem si uvědomil, že dívčina loď směřovala k tomuto světu, aby se dostala k bráně," odpoví. "Jedinou nadějí, jak ji zadržet, bylo zničení oblouku brány."
"Ale zničen nebyl?" ptá se Otec Brown.
"Ne," připustí de Soya.
"Existuje, Otče kapitáne de Soyo, podle vašich zkušeností," ozve se kapitánka Wu, "cíl, který nezničí jednu minutu trvající oheň kopí CPB?"

De Soya chvíli přemýšlí. "Existují cíle jako orbitální les či asteroidy Roje Vyvrženců, které by minutu trvající útok kopí zcela nezničil," přizná. "Ale silně by je poškodil."
"A brána přenašeče poškozena nebyla?" naléhá Otec Brown.
"Pokud vím, tak ne," potvrdí de Soya.
Kapitánka Wu se obrátí k ostatním členům komise. "Máme tady výpověď od velitele planetárních inženýrů Rextona Hamna, že slitina brány přenašeče, přestože sálala víc jak osmačtyřicet hodin horkem, útokem zničena nebyla."
Členové komise spolu několik minut rozmlouvají.
"Otče kapitáne de Soyo," začne admirál Serra, když výslech pokračuje, "uvědomil jste si, že může pokus o zničení brány zničit dívčinu loď?"
"Ano, admirále."
"A přesto jste to udělal," pokračuje Serra. "Zabil dítě?"
"Ano, admirále."
"A vaše příkazy zněly - přesně - odvést dítě na Pacem… bez újmy. Říkám to správně?"
"Ano, admirále. Mé příkazy byly přesně takové."
"Ale byl jste ochotný se těm příkazům vzepřít?"
De Soya se nadechne. "V tomto případě, admirále, jsem cítil riziko. Mé instrukce říkaly, že je velmi důležité dítě co nejdříve odvést na Pacem. V těch několika vteřinách, když jsem si uvědomil, že může proletět branou přenašeče a uniknout nám, jsem cítil zničení brány - nikoliv její lodi - jako naši nejlepší naději. Abych byl upřímný, cítil jsem, že už loďbranou prošla nebo k ní ještě nedorazila. Vše ukazovalo na to, že dostala zásah a spadla do řeky. Nevěděl jsem, zda dokáže branou proplout pod vodou nebo zda brána přenese předmět pod vodou."
Kapitánka Wu spojí ruce. "A podle vás, Otče kapitáne, brána přenašeče jeví od toho večera známky aktivity?"
"Pokud vím, tak ne, kapitánko."
"Pokud víte, Otče kapitáne," pokračuje Wu, "jevila jakákoliv brána přenašeče na kterékoliv planetě někdejší Sítě či brána ve vesmíru, známky nové aktivity od dob Pádu přenašečů před více než dvěma sty sedmdesáti standardními roky?"
"Pokud vím," odpoví de Soya, "tak ne."
Otec Brown se předkloní. "Pak můžete, Otče kapitáne, možná této komisi vysvětlit, jak vás napadlo, že má dívka schopnost jednu z těchto bran otevřít a snaží se skrz ni uprchnout."
De Soya tentokrát rozhodí ruce. "Otče, já… nevím. Hádám, zvláštním způsobem jsem cítil, že nechce být chycena a její let podél řeky… nevím, Otče. Tu noc dávalo použití brány jediný možný smysl."
Kapitánka Wu se podívá na ostatní členy komise. "Ještě nějaké otázky?" Po chvíli dodá: "To je vše, Otče kapitáne de Soyo. Tato komise vám sdělí své rozhodnutí do zítřejšího rána."
De Soya přikývne a odchází.
Toho večera prochází po stezce základny podél řeky a pokouší si vybavit, co udělá, jestli ho postaví před vojenský soud, zbaví kněžství, ale neuvězní. Představa svobody po takovém neúspěchu je bolestivější než představa vězení. V komisi se o vyloučení z Církve nikdo nezmínil - o žádném trestu - ale de Soya tuší své usvědčení, návrat na Pacem k vyššímu soudu a konečné vyloučení z Církve. Takový trest může přinést jen hrozné selhání či rouhání, ale de Soya bez mrknutí oka vidí, že jeho snaha hrozné selhání přinesla.
Ráno ho zavolají do nízké budovy, kde se schází komise každý večer. Stojí v pozoru před tuctem mužů a žen za dlouhým stolem.
"Otče kapitáne de Soyo," začne kapitánka Wu, která hovoří za ostatní. "Tato Průzkumová komise byla ustanovena, aby odpověděla na otázky Velení Paxu a Vatikánu ohledně situace a výsledku nedávných událostí - specificky velení a selhání velitele v polapení dítěte známého jako Aenea. Po pěti dnech zkoumání a stovkách hodin výslechů a prohlášení došla komise k závěru, že byly k dokončení této mise podniknuty všechny možné kroky a přípravy. Skutečnost, že dítě známé jako Aenea - plus něco či někdo v jejím doprovodu - dokáže uniknout přenašečem, který nepracoval téměř tři standardní století, jste nemohl očekávat ani vy, ani žádný z velitelů, kteří s vámi spolupracovali nebo vám podléhali. Skutečnost, že dokážou přenašeče znovu pracovat, je samozřejmě pro velení Paxu a Církev nesmírně vážná. Důsledky budou zkoumat nejvyšší složky Velení Paxu a Vatikánské hierarchie.
Pokud jde o vaši roli, Otče kapitáne de Soyo, vaše činy považujeme za odpovědné, správné, v souladu s prioritou vaší mise a za legální. Jen jste trochu riskoval a ohrozil život dítěte. Přestože tato komise může pouze hodnotit, doporučuje, abyste pokračoval v misi s lodí třídy archanděl označenou Raphael, abyste i nadále využíval odznak papežské autority a využil materiál a personál, který v této misi považujete za nutný."
De Soya stojí pořád v pozoru, několikrát rychle zamrká a promluví: "Kapitánko?"
"Ano, Otče kapitáne?" odvětí Wu.
"To znamená, že si mohu nechat seržanta Gregoria a jeho vojáky jako osobní strážce?"
Kapitánka Wu, jejíž autorita zvláštním způsobem převyšuje admirály a planetární pozemní velitele, se usměje. "Otče kapitáne," promluví, "pokud chcete, můžete si vybrat za členy osobní stráže členy této komise a přikázat jim, aby vás následovali. Autorita papežského odznaku zůstává stejná."
De Soya se neusmívá. "Děkuji vám, kapitánko… pánové. Seržant Gregorius a jeho dva muži budou stačit. Dnes ráno odjedu."
"Odjedete kam, Federico?" ptá se Otec Brown. "Jak víte, vyčerpávající průzkum záznamu nám nedal jediné vodítko, kam mohl přenašeč loď poslat. Řeka Tethys své spojení měnila a veškerá data o světě, kam by měla brána ústit, jsme ztratili."
"Ano, Otče," souhlasí de Soya. "Aleje tady pouze dvě stě a něco planet, které řeka přenašečů spojovala. Její loď musí

být na jednom z nich. Archanděl se dokáže dostat na všechny - pokud zvážíme čas na vzkříšení po skoku - za necelé dva roky. Začnu okamžitě."
Při tom prohlášení dokázali muži a ženy u stolu jen zírat. Tento člověk měl před sebou několik set úmrtí a obtížných vzkříšení. Pokud věděli, nikdo od počátků Svátosti vzkříšení takovou řadou bolesti a znovuzrození neprošel.
Otec Brown se postaví a zvedne v požehnání ruku. "ln Nomine Patris, et Fílii, et Spiritus Sancti" zazpívá. "Jděte s Bohem, Otče kapitáne de Soyo. Naše modlitby budou s vámi."
Kapitola 29

Když nás několik set metrů před branou přenašeče sestřelili, byl jsem si jistý, že jsme tentokrát mrtví. Ve chvíli, kdy dostaly generátory zásah, na okamžik selhalo vnitřní silové pole a zeď planety, ke které jsme vzhlíželi, se okamžitě a neodvratně přestěhovala dolů. Loď se propadla jako výtah s přeseknutými kabely.
Pocity, jež následovaly, dokážu těžko popsat. Teď vím, že se vnitřní pole připojilo na "pole havarijní" - mohu vás ujistit, že je ten název správný - a pár minut nám připadalo, jako bychom spadli do obrovské kádě s želatinou. Do určité míry se tak stalo. Havarijní pole expandovalo během jediné nanosekundy, proniklo každým čtverečním milimetrem lodi, obalilo nás a úplně paralyzovalo. Loď se zřítila do řeky, odrazila se od bláta na dně, vzňala fúzní motor - vytvořila obrovský oblak páry - a vyrazila bahnem, kouřem, vodou a troskami implodujících břehů, dokud nesplnila poslední úkol - dostat nás branou přenašeče. Ve skutečnosti se tak stalo tři metry pod povrchem vřící vody, ale brána fungovala i zde. Loď nám později oznámila, že ve chvíli, kdy přenašečem procházela zadní část, se okolní voda náhle proměnila v přehřátou páru jako by použila jedna z lodí Paxu kopí CPB. Ironií osudu paprsek na milisekundu, kterou loď k přeskoku potřebovala, zadržela pára.
Ty detaily jsem neznal, jen jsem zíral. Měl jsem otevřené oči - v tlaku havarijního pole jsem je nedokázal zavřít a sledoval monitory externího videa rozestavené u postele. Stejně tak jsem se díval pořád průhledným trupem na vrcholu. Brána přenašeče se probrala uprostřed páry k životu a hladinu řeky zalila sluneční záře. Náhle jsme pronikli oblakem páry a znovu narazili na skálu a dno řeky. Pak jsme zůstali na pláži pod sluncem a modrou oblohou.
Monitory zhasly a trup zmatněl. Několik minut nás věznila černota jeskyně - vznášel jsem se ve vzduchu (vznášel bych se, kdyby mě nedrželo želé havarijního pole), paže rozhozené, pravou nohu pokrčenou dozadu v pozici běžce, ústa otevřená k tichému výkřiku. Nemohl jsem mrkat. Nejprve jsem se bál zadušení - havarijní pole mi proniklo do otevřených úst - pak jsem si uvědomil, že můj nos a hrdlo dostávají kyslík. Ukázalo se, že havarijní pole funguje jako drahé osmózní masky používané za dob Hegemonie k potápění do hlubin moře. Masou pole pronikal vzduch a tlačil člověku na obličej a krk. Ten zážitek nebyl nijak příjemný - představa zadušení mě vždycky děsila - ale dokázal jsem udržet strach na uzdě. Víc mě znervóznila tma a klaustrofóbická představa, že jsem chycen v obrovské, lepivé pavučině.
Během těch dlouhých minut tmy mě napadlo, že loď zůstane navždy nefunkční, bez východiska, jak uvolnit havarijní pole. Všichni tři vyhladovíme v nedůstojných pozicích, až jednoho dne loď ztratí energii, havarijní pole povolí a na vnitřní trup dopadnou a zachrastí naše vybělené kostry jako kůstky, které rozhodil neviditelný věštec.
Ale pole za necelých pět minut pomalu povolilo. Světla naskočila, zamrkala a ve chvíli, kdy jsme pomalu klesali k někdejší zdi, je nahradily rudé poplašné majáky. Vnější trup znovu zprůhlednĕl, ale dovnitř proniklo bahnem a troskami jen málo přefiltrovaného světla.
Přilepený na místě jsem neviděl A. Bettika ani Aeneu - ocitli se z dosahu mého zamrzlého zorného pole - ale teď jsem je spatřil, jak se mnou klesají dolů. Překvapil mě výkřik ve vlastním hrdle a uvědomil jsem si, že jde o řev, který jsem vydal okamžik před pádem.
Chvíli jsme všichni tři jen tak seděli na zaoblené zdi a mnuli si paže, nohy a hlavy, abychom se ujistili, že nepřišly k újmě. Pak za všechny promluvila Aenea. "Kurva práce," vydechla a postavila se na zaobleném trupu. Třásly se jí nohy.
"Lodi!" zvolal android.
"Ano, A. Bettiku." Ten hlas byl stejně klidný jako předtím.
"Jsi poškozený?"
"Ano, A. Bettiku," potvrdila loď. "Právě jsem dokončil součet všech škod. Silně poškozeny byly cívky pole, repulsory a Hawkingův pohon, části zadního trupu a dvě ze čtyř přistávacích křídel."
"Lodi," promluvil jsem, vyškrábal se na nohy a podíval se přes průhlednou špičku trupu. Zaoblenou zdí nad námi proudily sluneční paprsky, ale větší část trupu pokrylo bláto, písek a špína. Tmavá řeka dosahovala do dvou třetin, kolem šplouchala voda. Zdálo se, že jsme narazili na písčitý břeh, ale předtím rozryli mnoho metrů říčního dna. "Lodi," zkusil jsem to znovu, "fungují nějaké senzory?"
"Jen radar a vizuál," odpověděla.
"Pronásleduje nás někdo?" pokračoval jsem. "Prošla I námi přenašečem nějaká loď Paxu?"
"Negativní," odpověděla loď. "V dosahu mého radaru nejsou žádné neorganické pozemní ani vzdušné cíle."
Aenea přešla k vertikální zdi, jež kdysi sloužila jako kobercem pokrytá podlaha. "Ani žádní vojáci?" zeptala se.
"Ne," potvrdila loď.
"Ještě přenašeč funguje?" zeptal se A. Bettik.
"Negativní," odvětila loď. "Brána přestala pracovat osmnáct nanosekund po našem přechodu."
V tu chvíli jsem se trochu uklidnil a podíval se na dívku. Snažil jsem se pouhým pohledem ujistit, že není zraněná. Kromě divoce rozčepýřených vlasů a vzrušení v očích vypadala docela normálně. Zašklebila se na mě. "Jak se tedy odtud dostaneme, Raule?"
Vzhlédl jsem a zjistil, co tím myslí. Centrální schodiště se nám zvedalo tři metry nad hlavou. "Lodi?" řekl jsem. "Můžeš zapojit vnitřní pole, abychom se dostali ven?"
"Je mi líto," odpověděla loď. "Pole jsou mimo provoz a nějakou dobu se nedají opravit."

"Dokážeš nad námi morfovat otvor v trupu?" naléhal jsem. Pocit klaustrofobie se vracel.
"Obávám se, že ne," řekla loď. "Pracuji v tuto chvíli na energii baterií a morfování vyžaduje mnohem víc energie, než mám. Hlavní přechodová komora funguje. Pokud se tam dostanete, otevřu ji."
Všichni tři jsme si vyměnili pohledy. "Skvělé," vydechl jsem nakonec. "Musíme se plazit třicet metrů lodí a všude je tak hroznej bordel."
Aenea pořád vzhlížela k otvoru schodiště. "Přitažlivost je teď jiná - cítíte to?"
Uvědomil jsem si, že to cítím. Vše bylo lehké. Určitě jsem si toho všiml, ale připsal to změně vnitřního pole - ale vnitřní pole už neexistovalo. Tento svět byl jiný, s jinou gravitací! Zjistil jsem, že na dítě zírám.
"Takže myslíš, že odtud odletíme?" zeptal jsem se a ukázal na postel na zdi nad námi a na přilehlé schodiště.
"Ne," odmítla Aenea, "ale zdá se, že je tady menší gravitace než na Hyperionu. Vy dva mě zvednete a já vám dolů něco hodím. Pak se vyšplháme k přechodové komoře."
A přesně to jsme udělali. Vytvořili jsme z rukou třmeny a zvedli Aeneu k úpatí schodiště, kde nabrala rovnováhu, natáhla se a sebrala z postele volně visící prostěradlo. Přivázala ho k zábradlí a hodila nám druhý konec. Pak jsem se po A. Bettikovi vyšplhal nahoru a všichni tři jsme opatrně přešli po tyči centrální šachty. Drželi jsme se točitých schodů po straně a nad sebou, abychom udrželi rovnováhu, a pomalu prošli rudě ozářeným zmatkem lodi knihovnou, kde spadly i přes ochranu provazu knihy a polštáře, přes holokomoru, kde stál díky šroubům Steinway pořád na místě, ale kde na zem vypadly naše osobní věci. Na chvíli jsem se tady spustil a sebral z podlahy batoh a zbraně, jež jsem nechal na pohovce. Pistoli jsem si upevnil k pásku a vyndal provaz, který jsem schoval v batohu. Náhle jsem se cítil pro příští události připravenější než předtím.
Když jsme se dostali do chodby, spatřili jsme, že poškození motoru dole postihlo i skříňky s věcmi - část chodby zčernala a vyboulila se, obsah skříněk popadal na rozervané zdi. Otevřená přechodová komora se tyčila několik metrů nad námi. Poslední vertikální část chodby jsem musel vyšplhat a zatímco jsem se krčil v komoře, hodil jsem ostatním provaz. Vyskočil jsem k vnějšímu plášti a vytáhl se do jasného slunečního světla. Vrátil jsem se k rudě ozářené komoře, nahmatal Aeneino zápěstí a vytáhl ji ven. Chvíli nato jsem akci zopakoval s A. Bettikem. Pak jsme se rozhlíželi.
Zvláštní nový svět! Nikdy nebudu schopen popsat vzrušení, jaké jsem v tu chvíli ucítil - i přes havárii, přes kritickou situaci, přes všechno. Díval jsem se na nový svět! Zapůsobil na mě silněji, než jsem kdy při vnitroplanetárních cestách čekal. Tato planeta velmi připomínala Hyperion. Dýchatelný vzduch, modrá obloha (i když byla mnohem světlejší než lápis Hyperionu), chuchvalce oblaků nad hlavou, řeka pod námi (širší než řeka na Vektoru Renesance) a džungle na obou březích se táhla vpravo, kam mé oko dohlédlo. Nalevo zarostlá brána přenašeče, před námi (špička lodi skutečně rozryla říční dno a zabodla se do písku) plášť, pak znovu začínala džungle, která vystupovala vpřed jako potrhaná zelená opona nad úzkým pódiem.
Přestože mi to připadalo důvěrně známé, vše bylo zvláštní - ve vzduchu se vznášely cizí vůně, přitažlivost mi připadala zvláštní, slunce bylo trochu moc jasné, "stromy" nepřipomínaly rostliny, jaké jsem znal. Tehdy jsem je mohl popsat jako chlupaté zelené nahosemeníky. A nad hlavou se nám při nemotorném vstupu na tento svět vznesla hejna malých bílých ptáků, jaké jsem nikdy předtím nespatřil.
Vyšplhali jsme po trupu na pláž. Jemný vánek rozcuchal Aenee vlasy, mě zatahal za košili. Ve vzduchu vonělo nenápadné koření - možná stopa skořice a tymiánu. Přesto mi připadaly vůně jemnější a silnější. Přestože jsem si nevzpomněl, zda loď znovu ztmavila povrch či nebyla zvenku nikdy průhledná, teď jsem dovnitř neviděl. I když ležela na boku, trup byl (kdyby loď nevyryla v písčité pláži tak hlubokou rýhu) pořád moc vysoký a strmý. Znovu jsem použil provaz, spustil do písku A. Bettika, pak jsme společně spustili dívku. Nakonec jsem si hodil na záda batoh, přes něj upevnil plasmovou pušku a sklouzl dolů. Jak jsem narazil na tvrdou zem, převalil jsem se.
První kroky na cizím světě se nekonaly. Vůbec žádný krok jen ústa plná písku.
Dívka a android mi pomohli na nohy. Aenea zašilhala k trupu lodi. "Jak se vrátíme zpátky nahoru?" namítla.
"Můžeme si postavit žebřík, přitáhnout padlý strom nebo" - zaťukal jsem na batoh - "vytáhnout hawkingův koberec."
Obrátili jsme pozornost k pláži a džungli. Pláž byla úzká - pouhých pár metrů od špičky lodě k lesu, písek se v jasných slunečních paprscích netřpytil, ale žhnul rudou barvou. Na pláži foukal chladný větřík, přesto jsme cítili pod hustými stromy sálat horko. Dvacet metrů nad námi šustily nahosemeníky, trsy se chvěly jako antény obrovských brouků.
"Počkejte tady chvíli," vyzval jsem je a vstoupil do příkrovu stromů. Byl tady hustý podrost, většinou kapradí, půda tak bohatá na humus, že nepřipomínala ani tak hlínu jako houbu. Džungle páchla vlhkostí a rozkladem, přesto byla vůně naprosto odlišná od bažin Hyperionu. Vzpomněl jsem si na draculovská klíšťata a kousající jehlice v mé krotké divočině a začal dávat pozor, kam šlapu. Z kmenů nahosemeníků se snášely ve spirálách popínavé rostliny, jež přede mnou v temnotě tvořily hustou provazovitou síť. Uvědomil jsem si, že jsem měl k základní výstroji přidat mačetu.
Ještě jsem do lesa nepronikl ani deset metrů, když se metr před mým obličejem roztrhl vysoký keř s těžkými rudými listy, které zmizely s pleskáním křídel v příkrovu džungle. Zvuk kožnatých křídel mi připomněl velké netopýry, které dovezli na Hyperion naši předkové.
"Sakra," zaklel jsem, prorážel a probíjel si cestu z vlhké džungle. Když jsem se vypotácel na písek pláže, měl jsem roztrženou košili. Aenea a A. Bettik mě v očekávání sledovali.
"Je tam džungle," oznámil jsem jim.
Přešli jsme k okraji vody, posadili se na částečně potopený pařez a pozorovali naši loď. Ubohá věc působila jako holozáznam přírody Staré Země, kde uvázla na břehu obrovská velryba.
"Zajímalo by mě, zda se ještě někdy zvedne," zauvažoval jsem, rozdělil na kousky čokoládovou tyčinku, jeden díl podal dítěti a další muži s modrou pokožkou.
"Ach, myslím, že ano," odpověděl hlas na mém zápěstí.
Přiznávám, že jsem nadskočil o nějakých deset centimetrů. Na náramek komlogu jsem už úplně zapomněl.

"Lodi?" promluvil jsem, pozvedl zápěstí a oslovil přímo náramek. Jako přenosnou vysílačku Domácí gardy.
"To nemusíte," poučil mě hlas lodě. "Děkuji vám, všechno slyším naprosto jasně. Vaše otázka zněla - zda znovu vzlétnu? Odpověď zní - téměř určitě. Musím po návratu do města Endymionu, tedy po příletu na Hyperion, podniknout složitější opravy."
"Dobrá," souhlasil jsem. "Jsem rád, že se dokážeš… ach… sám opravit. Budeš potřebovat nějaké suroviny? Náhradní díly?"
"Ne, děkuji vám, M. Endymione," odmítla loď. "Jde pouze o přesunutí existujících materiálů a nový design určitých poničených částí. Oprava nebude trvat moc dlouho."
"Co znamená moc dlouho?" zeptala se Aenea. Dojedla čokoládovou tyčinku a olízla si prsty.
"Šest standardních měsíců," odvětila loď. "Pokud nenarazím na nepředvídané problémy."
Všichni tři jsme si vyměnili pohledy. Obrátil jsem se zpět k džungli. Zdálo se, že slunce klesá. Horizontální paprsky ozařovaly vrcholy nahosemeníků a vrhaly stíny do hlubší tmy. "Šest měsíců?" zopakoval jsem. "Pokud nenarazím na nepředvídatelné problémy," zopakovala loď.
"Nápady?" obrátil jsem se ke dvěma společníkům.
Aenea si opláchla prsty v řece, vystříkla si trochu vody na obličej a uhladila si mokré vlasy. "Jsme na řece Tethys," poučila nás. "Jednoduše budeme putovat po proudu, dokud nenarazíme na další bránu přenašeče."
"Dokážeš ten trik zopakovat?" zeptal jsem se.
Setřela si vodu z obličeje a odvětila: "Jaký trik?"
Udělal jsem rukou záporné gesto. "Ale nic… přinutit fungovat stroj, který je tři století mrtvý. Ten trik."
Její tmavé oči působily upřímně. "Nebyla jsem si jistá, že to dokážu, Raule." Podívala se na A. Bettika, který nás lhostejně pozoroval. "Vážně."
"Co by se stalo, kdybys to nedokázala?" zeptal jsem se tiše.
"Chytili by nás," přiznala Aenea. "Věřím, že by vás dva nechali jít. Mě by odvezli na Pacem. V tu chvíli byste o mně vy a všichni ostatní slyšeli naposledy."
Při tom neutrálním, emocí zbaveném tónu, jakým větu pronesla, mi naskočila husí kůže. "Dobrá," souhlasil jsem. "Fungovalo to. Ale jak jsi to udělala?"
Předvedla rukou to nepatrné gesto, na které jsem si začínal zvykat. "Nejsem si… jistá," přiznala. "Ze snů jsem věděla, že mě brána zřejmě pustí…"
"Že tě pustí?" zopakoval jsem.
"Ano. Věřila jsem, že mě… pozná… a tak se i stalo."
Uložil jsem ruce na kolena, narovnal nohy a zaryl podrážky bot do rudého písku. "Mluvíš o přenašeči, jako by šlo o inteligentní a živý organismus," upozornil jsem ji.
Aenea se obrátila k půl kličku vzdálenému oblouku. "Do určité míry to tak je," souhlasila. "Dá se to těžko vysvětlit."
"Ale jsi si jistá, že nás nemohou vojáci Paxu sledovat?"
"Ach, ano. Brána se pro nikoho jiného neaktivuje."
Nepatrně jsem zvedl obočí. "Jak jsme potom A. Bettik a já… a loď… prošli?"
Aenea se usmála. "Byli jste se mnou."
Postavil jsem se. "Dobrá, probereme to později. Myslím, že nejprve potřebujeme plán. Budeme teď zkoumat nebo vyneseme nejprve věci z lodě?"
Aenea se podívala na tmavou říční vodu. "A tehdy se Robinson Crusoe svlékl do nahá, přeplaval na svou loď, naplnil si kapsy sušenkami a plaval zpět na břeh…"
"Cože?" vyrazil jsem ze sebe, zvedl batoh a zamračil se na dítě.
"Nic," zašeptala a postavila se na nohy. "Jen stará kniha z doby před Hidžrou, kterou mi četl strýček Martin. Říkal, že byli zkušební čtenáři neschopní pitomci už před čtrnácti sty lety."
Podíval jsem se na androida. "Rozumíš jí, A. Bettiku?"
Předvedl nepatrný pohyb úzkých rtů, ve kterém jsem poznal úsměv. "Mou rolí není M. Aeneu chápat, M. Endymione."
Vzdychl jsem. "Dobrá, zpátky k věci… jdeme dělat průzkum, než se setmí, nebo vydolujeme naše věci z lodi?"
"Hlasuji pro to, abychom se rozhlédli," prohlásila Aenea a podívala se na tmavnoucí džungli. "Ale ne tamhle."
"Uchuch," souhlasil jsem, vytáhl z batohu hawkingův koberec a rozbalil ho na písku. "Uvidíme, jestli funguje na tomto světě." Udělal jsem pauzu a přiblížil k ústům komlog. "Na jaké to vůbec jsme planetě? Lodi?"
Následovalo vteřinové zaváhání, jako by loď zvažovala vlastní problémy. "Omlouvám se, ale při stavu paměťových databank ho nedokážu určit. Navigační systémy nám samozřejmě nic neřeknou, ale musím vidět hvězdy. Mohu vám prozradit, že v této části planety nedochází k žádným nepřirozeným elektromagnetickým či mikrovlnným přenosům. Neexistují tady ani přenosové satelity ani jiné lidské výtvory na orbitu."
"Dobrá," souhlasil jsem, "ale kde to jsme?" Podíval jsem se na dívku.
"Jak to mám vědět?" namítla Aenea.
"Přivezla jsi nás sem," upozornil jsem ji a uvědomil si, jak se k ní chovám nervózně. Ale v tu chvíli jsem nervózní byl.
Aenea zavrtěla hlavou. "Já jen aktivovala přenašeč, Raule. Můj velký plán byl uniknout Otci kapitánovi jaksejmenoval a všem těm lodím. Nic víc."
"A najít svého architekta," doplnil jsem.
"Ano," souhlasila Aenea.
Rozhlédl jsem se po džungli a řece. "Nevypadá to na slibné místo, kde nějakého architekta najdeš. Asi máš pravdu… budeme muset pokračovat po řece do dalšího světa." Můj zrak přitáhl zarostlý oblouk přenašeče. Právě jsem pochopil, proč jsme se zabořili do břehu. Řeka se tady, nějaký kilometr od brány, ohýbala. Loď prošla na druhou stranu a

pokračovala přímo, rovnou na mělčinu a tuto pláž.
"Počkej," promluvil jsem. "Nemůžeme jednoduše přeprogramovat tuto bránu a projít někam jinam? Proč musíme hledat další?"
A. Bettik odstoupil od lodi, aby se lépe podíval na oblouk přenašeče. "Brány řeky Tethys nikdy nefungovaly jako milióny osobních přenašečů," upozornil mě tiše. "Ani je nenavrhli jako brány Velké Promenády či větší vesmírné přenašeče." Sáhl do kapsy a vyndal malou knížku. Spatřil jsem název - Průvodce Světovou sítí. "Zdá se, že Tethys navrhli pouze na cestování a relaxaci," pokračoval. "Vzdálenost mezi branami se lišila od několika kilometrů k několika stovkám…"
"Stovky kilometrů!" vykřikl jsem. "Čekal jsem, že najdu další bránu za ohybem řeky."
"Ano," pokračoval A. Bettik. "Jak tomu rozumím, cílem bylo poutníkovi nabídnout širokou škálu světů, pohledů a zážitků. Podle toho se budou aktivovat pouze brány po proudu, budou se namátkou programovat… takže se budou části řeky na jiných světech neustále měnit jako karty na stole."
Zavrtěl jsem hlavou. "Kantos starého básníka tvrdí, že se řeky po Pádu rozdělily… že vyschly jako kaluže v poušti."
Aenea ze sebe něco vyrazila. "Strýček Martin občas pěkně lže, Raule. Nikdy neviděl, co se s Tethys po Pádu přihodilo… zůstal na Hyperionu, vzpomínáš? Nikdy se zpět do Sítě nevrátil. Všechno si to vymyslel."
Takhle se o největší literární práci posledních tří století a legendárním starém básníkovi, který ji složil, mluvit nemohlo, přesto jsem se rozesmál a nedokázal se zastavit.
Ve chvíli, kdy se mi to povedlo, si mě Aenea se zvláštním výrazem prohlédla. "Jsi v pořádku, Raule?"
"Joo," odpověděl jsem. "Prostě jsem šťastný." Obrátil jsem se a předvedl pohyb, který zahrnul džungli, řeku i bránu přenašeče - dokonce i na břeh vrženou velrybu, naši loď. "Z nějakého důvodu se prostě cítím šťastný," dodal jsem.
Aenea přikývla, jako by tomu dobře rozuměla.
Androidovi jsem řekl: "Je v té knize, co je to za svět? Džungle, modrá obloha… musí mít nějakých devětcelýchpět na Solmevově stupnici. To musí být dost vzácné. Je tam tento svět?"
A. Bettik listoval stránkami. "Nevzpomínám si, že by se hovořilo o takovém světě s džunglí v částech, jež jsem četl, M. Endymione. Později budu číst pečlivěji."
"No, asi se musíme porozhlédnout," prohlásila Aenea. Bylo vidět, že se nemůže průzkumu dočkat.
"Ale měli bychom nejprve zachránit pár důležitých věcí z lodi," namítl jsem. "Udělal jsem seznam…"
"To může trvat celé hodiny," namítla Aenea. "Než skončíme, může zapadnout slunce."
"Přesto," začal jsem, připravený se hádat, "to musíme udělat organizovaně…"
"Pokud mohu navrhnout sled událostí," přerušil mě tiše A. Bettik, "snad byste mohli vy a M. Aenea… ach… zkoumat, já zatím začnu vynášet nezbytné věci. Pokud nepovažujete spánek v lodi pro tuto noc za moudřejší."
Všichni jsme se podívali na ubohou loď. Kolem se točila řeka, těsně nad hladinou vody jsem rozeznal ohnuté a zčernalé pahýly, jež kdysi představovaly hrdé zadní ploutve. Představil jsem si spánek ve změti předmětů, v rudých poplašných světlech či absolutní tmě středních palub a řekl jsem: "No, tady to bude bezpečnější, ale pojďme vynosit věci, které budeme potřebovat na cestu po řece. Pak se rozhodneme."
Diskutovali jsme o tom s androidem několik minut.
Měl jsem u sebe plasmovou pušku, pětačtyřicítku v pouzdru za páskem, přesto jsem chtěl vzít ještě šestnáctku, kterou jsem si dal stranou, a výzbroj k táboření, kterou jsem našel ve skříňce EVA. Nebyl jsem si jistý, jak budeme po proudu postupovat - hawkingův koberec nás zřejmě unese všechny tři, ale nedokázal jsem si představit, jak nás poveze i s výstrojí. Proto jsem se rozhodl vybalit ze skříňky pod skafandry tři ze čtyř létajících motocyklů. Stejně tak tam odpočíval létající pásek, který se mohl - jak jsem věřil - hodit. A doplňky na táboření jako ohřívací kostka, spací pytle, pěnové matrace, laserové baterky pro každého a komunikátory se sluchátky.
"Ach, a mačeta, jestli na nějakou narazíš," přidal jsem. "V malé skříňce EVA je několik krabic nožů a ostří s víceúčelovým použitím. Na mačetu si nevzpomínám, ale pokud tam je… tak ji vezmeme."
Přešli jsme s A. Bettikem na konec úzké pláže, našli na břehu řeky kmen padlého stromu a odvlekli ho (potil jsem se a klel) k boku lodi, kde bude sloužit jako žebřík, abychom dokázali vyšplhat na zahnutý trup. "Ach jo, podívej se, jestli tam v tom zmatku nenajdeš provazový žebřík," vybídl jsem ho. "A nějaký nafukovací prám."
"Ještě něco?" zeptal se A. Bettik ironicky.
"Ne… no, možná ještě saunu, jestli nějakou najdeš. A dobře vybavený bar. A snad dvacetičlennou skupinu, která nám bude hrát, až budeme vybalovat."
"Udělám, co bude v mých silách, pane," potvrdil android a začal šplhat po stromovém žebříku na vrchol pláště.
Když jsem nechal tahání těžkých předmětů na A. Bettikovi, ucítil jsem vinu. Ale připadalo mi moudřejší zjistit, jak daleko leží brána dalšího přenašeče. Stejně tak jsem nechtěl pustit na průzkum dívku samotnou. Posadila se za mě, já zaťukal na aktivační vlákna, koberec ztvrdl a zvedl se o několik centimetrů z mokrého písku.
"Síla."
"Cože?"
"Jako zeje to skvělé," doplnila dívka. "Strýček Martin říkal, že to používaly děti na Staré Zemi."
Znovu jsem zavzdychal a zaťukal na letová vlákna. Zvedli jsme se nahoru ve spirále a za chvíli se vznášeli nad korunami stromů. Slunce už určitě kleslo k jakjsem předpokládal - západu. "Lodi?" promluvil jsem k náramku komlogu.
"Ano?" lodní tón vždycky působil dojmem, jako bych ho vyrušil od nějakého důležitého úkolu.
"Mluvím s tebou, nebo s databankou, kterou jsi mi nahrál?"
"Dokud jste v dosahu komunikátoru, M. Endymione," odpověděl, "mluvíte se mnou."
"Jaký je dosah komunikátoru?" Vyrovnali jsme výšku třicet metrů nad řekou. A. Bettik nám zamával z místa, kde stál vedle otevřené přechodové komory.

"Dvacet tisíc kilometrů nebo zakřivení planety," odpověděla loď. "Co přijde jako první. Jak jsem se už zmínil, v tomto světě nejsou žádné přenosové satelity, které dokážu zaměřit."
Zaťukal jsem na vzor pohybu a vyrazili jsme k zarostlému oblouku. "Můžeš se mnou hovořit přes bránu přenašeče?" zeptal jsem se.
"Přes aktivovanou bránu?" pronesla loď. "Jak bych to udělal, M. Endymione? Budete světelné roky daleko."
Loď dokázala, že jsem si připadal jako hlupák a vesnický balík. Většinou jsem její společnost vítal, ale přiznám, že by mi fakt, že ji tady necháme, moc nevadil.
Aenea se mi opřela o záda, a aby překřičela hukot větru při zrychlení, promluvila mi přímo do ucha. "Staré brány měly optická vlákna, jež procházela na druhou stranu. Fungovalo to… ale ne tak dobře jako Tachykom."
"Takže když budeme chtít s lodí mluvit, až poplujeme po proudu," zakřičel jsem přes rameno, "musíme natáhnout telefonní vedení?"
Koutkem oka jsem zachytil její úsměv. Ta hloupost mě ale přivedla k nové myšlence. "Pokud se branami nemůžeme vrátit proti proudu," namítl jsem, "jak najdeme cestu zpět k lodi?"
Aenea mi položila ruku na rameno. Brána se teď rychle blížila. "Prostě pojedeme dál, dokud se nevrátíme zpět," překřičela vítr. "Řeka Tethys tvořila velký kruh."
Obrátil jsem se, abych na ni viděl. "To myslíš vážně, malá? Tethys spojovala - kolik? Pár set světů."
"Alespoň pár set," potvrdila Aenea, "o kterých víme."
Nepochopil jsem to, ale znovu jsem zavzdychal. Před bránou jsme zpomalili. "Jestli každá část řeky teče sto klicků… pak potřebujeme na návrat dvacet tisíc kilometrů dlouhou cestu."
Aenea neodpověděla.
Držel jsem nás ve vzduchu poblíž brány a poprvé jsem si uvědomil, jak je obrovská. Zdálo se, že oblouk tvoří kov mnoha vzorů, oddílů a zářezů - dokonce připomínaly kryptické zápisy - ale džungle zavěsila na vrchol a boky úponky popínavých rostlin a lišejník. Co jsem zprvu pokládal na složitém oblouku za rez, se proměnilo v další červené "listy s netopýřími křídly", jež visely v celých trsech na popínavých rostlinách. Zeširoka jsem se jim vyhnul.
"Co když se spustí?" zeptal jsem se, jak jsme se vznášeli jeden, dva metry pod obloukem.
"Vyzkoušej to," vyzvala mě dívka.
Pomalu jsem poslal hawkingův koberec vpřed. Málem jsem ho zastavil, když se dotkl neviditelné čáry těsně pod obloukem.
Nic se nestalo. Proletěli jsme na druhou stranu, obrátil jsem koberec a zamířili jsme zpět k jihu. Bránu přenašeče tvořil jen zdobený kovový most, který se klenul nad řekou.
"Je mrtvá," poznamenal jsem. "Mrtvá jako koule mrtvoly." Byla to jedna z oblíbených frází staré Grandam, kterou používala pouze ve chvílích, kdy nebyly v doslechu děti. Teď jsem si uvědomil, že v doslechu jedno dítě je. "Promiň," zvolal jsem s rudým obličejem přes rameno. Možná jsem trávil příliš let v armádě a prací s říčními námořníky. Snad jako vyhazovač v kasinu. Stal se ze mě hlupák.
Aenea se smála tak hlasitě, až zaklonila hlavu. "Raule," promluvila, "vyrůstala jsem při návštěvách strýčka Martina, vzpomínáš?"
Odletěli jsme zpět k lodi a zamávali na A. Bettika, který spouštěl na pláž palety s výstrojí. Odpověděl nám modrou rukou.
"Pojedeme po proudu, abychom se podívali, kde je další brána?" zeptal jsem se.
"Jasně," souhlasila Aenea.
Letěli jsme po proudu, ale našli jen pár dalších pláží a štěrbin v džungli. Stromy a popínavé rostliny se natahovaly až na samotný okraj řeky. Vadilo mi, že nevím, kterým směrem míříme, takže jsem vyndal z batohu inerční kompas a aktivoval ho. Kompas mi dělal průvodce na Hyperionu, kde byla magnetická pole tak zrádná, že jim nebylo radno důvěřovat, ale tady byl naprosto nepoužitelný. Bylo to stejné jako s lodním navigačním systémem. Kdyby kompas získal výchozí bod, fungoval by dokonale, ale o takový luxus přišel ve chvíli, kdy jsme prošli přenašečem.
"Lodi," promluvil jsem do náramku komlogu. "Můžeš nám poskytnout výpis magnetického kompasu?"
"Ano," zněla okamžitá odpověď, "ale pokud nevím, kde na tomto světě přesně leží magnetický sever, skutečný směr bude jen hrubým odhadem."
"Dej mi, prosím, ten hrubý odhad." Mírnějsem naklonil koberec a předvedli jsme širokou zatáčku. Reka se znovu rozšířila - v tomto bodě musela mít nejméně jeden kilometr. Proud se zdál rychlý, ale nikterak zrádný. Práce lodníka na Kansu mě naučila, jak číst řeku podle vírů, pahýlů a písčitých mělčin. Tato řeka mi připadala pro navigaci velmi jednoduchá.
"Míříte přibližně na jihojihovýchod," oznámil komlog. "Rychlost šedesát kilometrů za hodinu. Senzory ukazují, že funguje silové pole hawkingova koberce na osm procent. Výskaje…"
"Dobrá, dobrá," přerušil jsem ho. "Jihojihovýchod." Slunce nám klesalo za zády. Svět se otáčel jako Stará Zem a Hyperion. Řeka se narovnala a já koberec trochu popohnal. V labyrintech Hyperionu jsem se řítil rychlostí necelých tří set kilometrů za hodinu, ale tady jsem tak rychle - pokud to nebude nutné - létat nehodlal. Letová vlákna starého koberce měla energii na pěknou chvilku, ale nechtěl jsem ji ztratit rychleji, než bude nezbytné. V duchu jsem si poznamenal, že mám před odjezdem energii vláken doplnit z lodních kabelů, i když zvolíme k cestě létající motocykly.
"Podívej," ozvala se Aenea a ukázala vlevo.
Klesající slunce osvítilo daleko na severu předmět podobný stolové hoře či obrovskou lidmi postavenou věc, jež se tyčila nad střechou džungle. "Můžeme se tam podívat?" zeptala se.
Nesouhlasil jsem. Měli jsme svůj cíl, časový limit například klesající slunce - a tisíc důvodů neriskovat let kolem podivných památek. Pokud jsme věděli, ta stolová hora či věž mohla představovat Centrální velení Paxu této planety.

"Jasně," souhlasil jsem, v duchu si nakopal, jaký jsem to idiot, a stočil hawkingův koberec k severu.
Věc ležela mnohem dál, než se zdálo. Vyhnal jsem koberec na dvě stě klicků za hodinu, přesto nám let trval dobrých deset minut.
"Promiňte, M. Endymione," ozval se lodní hlas na mém zápěstí, "ale zdá se, že jste zbloudil z kursu a teď míříte na severoseverovýchod, přibližně sto tři stupňů od předešlého směru."
"Zajímá nás věž, kopec či co, věc, která ční z džungle na sever od nás," promluvil jsem. "Máš ji na radaru?"
"Negativní," odvětila loď. Zdálo se mi, že jsem rozeznal v jejím tónu znovu špetku ironie. "Můj výhled z bahna není zrovna optimální. Všechno pod dvacet osm stupňů nad horizontem se ztrácí. Jste přesně v úhlu mého dosahu. Dalších dvacet kilometrů k severu a ztratím vás."
"To je v pořádku," poznamenal jsem. "Jen to zkontrolujeme a hned se vrátíme k řece."
"Proč?" naléhala loď. "Proč zkoumat věc, která nemá s plány cesty po proudu nic společného?"
Aenea se naklonila vpřed a já pozvedl zápěstí. "Jsme lidé," prohlásila.
Loď neodpověděla.
Když jsme k předmětu konečně dorazili, zvedal se celé stovky metrů nad příkrov džungle. Spodní část obklopovaly pevně semknuté gigantické nahosemeníky, takže věž připomínala počasím ošlehaný útes, který se zvedá ze zeleného moře.
Ukázalo se, že je to dílo přírody i člověka - nějaká inteligence stavbu určitě upravila. Věž měla nějakých sedmdesát metrů v průměru a zdálo se, že ji postavili z rudého kamene, možná nějaký typ pískovce. Klesající slunce - pouhých deset stupňů nad příkrovem džungle - útes zalilo bohatým rudým světlem. Na východní a západní straně zívaly otvory, které jsme s Aeneou předtím považovali za přírodní - vyhloubené větrem či vodou. Teďjsme zjistili, že jsou vysekané. Ve východní stěně byly vyřezané prohlubně - ve správné vzdálenosti, aby mohly sloužit za schody a držátka pro lidské ruce a nohy. Ale byly mělké a úzké. Při myšlence volného šplhání na víc jak sto metrů vysoký útes po mělkých prohlubních pro prsty na rukou a nohou se mi sevřely vnitřnosti.
"Můžeme se ještě přiblížit?" zeptala se Aenea.
Držel jsem kroužící hawkingův koberec ve vzdálenosti nějakých padesáti metrů. "To není moc dobré," namítl jsem. "Už jsme v dostřelu ručních zbraní. Nechci nikoho a nic pokoušet, nechci, aby nás přivítalo kopí či luk a šípy."
"Luk by nás sundal i na tuto vzdálenost," namítla, ale už nenaléhala.
Na chvíli se mi zdálo, že jsem zachytil za jedním oválným otvorem vysekaným v rudé skále letmý pohyb, ale okamžitě jsem usoudil, že jde o trik večerního světla.
"Stačí?" zeptal jsem se.
"Ne tak docela," odvětila Aenea. Nakláněli jsme se a malé ručky mi svíraly ramena. Vánek mi čeřil krátké vlasy, a když jsem se obrátil, spatřil jsem, jak dívce vlasy vlají.
"Ale musíme se vrátit k našim povinnostem," upozornil jsem ji, namířil hawkingův koberec kjihu křeče a znovu zrychlil.
Koruny nahosemeníků působily čtyřicet metrů pod námi měkkým a chlupatým dojmem, jako bychom jestli budeme muset - na nich mohli přistát. Vzpomněl jsem si na následky takového činu a ucítil nervózní bodnutí. Ale A. Bettik má létající pásek a létající motocykly, napadlo mě. Pokud bude třeba, může nás vyzvednout.
Na řeku jsme znovu narazili nějaký kilometr jihovýchodně od bodu, kde jsme ji opustili. Teďjsme viděli alespoň třicet kilometrů k obzoru. Žádná brána přenašeče.
"Kudy?" zeptal jsem se.
"Pojedeme ještě kousek dál."
Přikývl jsem a odbočil vlevo. Držel jsem se nad vodou. Kromě bílých ptáků a rudých rostlin s netopýřími křídly jsme žádná jiná zvířata nespatřili. Přemýšlel jsem o schodech v rudém monolitu, když mě Aenea zatahala za rukáv a ukázala přímo dolů.
Těsně pod hladinou řeky se pohybovalo něco moc velkého. Většinu detailů ukryly odrážející se nízké paprsky, přesto jsem rozeznal tvrdou kůži, věc podobnou ostnatému ocasu a ploutve po stranách. Stvoření muselo měřit osm, možná deset metrů. Ponořilo se a my ho minuli, než jsem spatřil další detaily.
"Něco jako říční manta," zakřičela mi Aenea přes rameno. Znovu jsme se pohybovali rychle a vítr hučel na silovém poli.
"Větší," upozornil jsem ji. Dával jsem říčním mantám postroje, ale tak velkou a širokou jsem nikdy nespatřil. Hawkingův koberec mi náhle připadal moc křehký a nehmotný. Klesl jsem o třicet metrů - teď jsme letěli těsně nad korunami stromů - takže pokud by se rozhodl starodávný létající koberec bez varování ukončit činnost, pád nemusel být smrtelný.
Na dalším ohybu jsme se stočili k jihu, zaznamenali, že se řeka rychle zužuje, a okamžitě nás uvítal rachot a stěna vodní tříště.
Vodopád nebyl nikterak zvláštní - klesal pouhých deset, patnáct metrů - ale protékalo jím velké množství vody, jeden klick široká řeka se nacpala mezi útesy vzdálené od sebe sotva sto metrů. Jejich síla byla působivá. Dole se přes kameny hrnuly další peřeje, následovalo široké jezírko a řeka se znovu rozšířila a relativně uklidnila. Na chvíli jsem hloupě zauvažoval, zda je říční stvoření, které jsme spatřili, na takový pád připravené.
"Nevěřím, že bránu najdeme, abychom se stihli před soumrakem vrátit," upozornil jsem dívku přes rameno. "Jestli po proudu vůbec nějaká brána leží."
"Je tam," potvrdila Aenea.
"Urazili jsme alespoň sto klicků," namítl jsem.
"A. Bettik říkal, že to byl na řece Tethys průměr. Tady může být mezi branami vzdálenost dva nebo tři sta kilometrů. Kromě toho… leželo mnoho bran podél různých řek. Úseky řeky se lišily délkou dokonce i na stejném světě."
"Kdo ti to řekl?" zeptal jsem se a zkroutil se, abych se na ni podíval.
"Moje matka. Jak víš, dělala detektiva. Jednou měla případ rozvodu, kde sledovala ženatého chlapíka s přítelkyní tři

týdny po řece Tethys."
"Co je to případ rozvodu?" zeptal jsem se.
"Toho si nevšímej." Aenea se obrátila, takže se dívala nazpět. Nohy nechala pořád zkřížené. Kolem obličeje jí vlály vlasy. "Máš pravdu, vrátíme se k A. Bettikovi a k lodi. Vydáme se sem zítra."
Obrátil jsem koberec a zrychlil k západu. Překonali jsme vodopád a zasmáli se, když nám tváře a ruce smáčela vodní tříšť.
"M. Endymione?" ozval se komlog. Nebyl to hlas lodi, ale patřil A. Bettikovi.
"Ano," ohlásil jsem se. "Míříme zpět. Jsme pětadvacet, třicet minut od vás."
"Já vím," souhlasil androidův vyrovnaný hlas. "Díval jsem se v holokomoře na věž, vodopád a vše ostatní."
Vyměnili jsme si s Aeneou s komickým výrazem pohledy. "Tím myslíš, že tenhle komlog posílá zpět obrázky?"
"Samozřejmě," potvrdil hlas lodi. "Holo nebo video. Monitorovali jsme vás přes holo."
"Přestože je pohled trochu divný," přidal se A. Bettik, "protože holokomora teď tvoří díru ve zdi. Ale nevolám, abych zkontroloval váš postup."
"Proč tedy?" zeptal jsem se.
"Zdá se, že máme návštěvu," oznámil A. Bettik.
"To velké stvoření z řeky?" zvolala Aenea. "Něco jako manta, jen větší?"
"Ne tak docela," pokračoval klidný hlas A. Bettika. "Je to Štír."
Kapitola 30

Při spěšném návratu k lodi musel náš hawkingův koberec působit jako rozmazaná čára. Požádal jsem loď, zda nám může poslat realtimové holo Štíra, ale upozornila mě, že většinu vnějších senzorů zalepilo bláto, takže nevidí na pláž.
"Je na pláži?" vydechl jsem.
"Před chvílí, když jsem vynášel další věci, byl," připojil se A. Bettikův hlas.
"Pak se objevil u akumulátoru Hawkingova motoru," přidala loď.
"Cože?" vykřikl jsem. "Ta část lodi nemá žádný vchod" zarazil jsem se, než ze sebe udělám úplného idiota. "Kde je teď?" naléhal jsem.
"Nevíme jistě," přiznal A. Bettik. "Vylezu teď na trup a vezmu jedno z rádií. Loď vám bude přenášet můj hlas."
"Počkej…" začal jsem.
"M. Endymione," přerušil mě android. "Nechtěl jsem vás sem ani tak hnát, jako navrhnout, abyste vy a M. Aenea… ach… na chvíli prodloužili svou obhlídku památek, než s lodí zjistíme, jaké má náš… ach… návštěvník úmysly."
To dávalo smysl. Měl jsem dívku chránit a co jsem udělal, když se objevil nejhroznější vražedný stroj v celé galaxii? Uháněl s ní směrem k nebezpečí. Celý den jsem vystupoval jako blbec. Natáhl jsem se k letovým vláknům, abych zpomalil a odbočil zpět k východu.
Zastavila mě malá ručka Aeney. "Ne," řekla. "Vrátíme se."
Zavrtěl jsem hlavou. "Ta věc je…"
"Ta věc se dostane, kamkoliv chce," namítla dívka. Teď měla oči i tón hlasu smrtelně vážné. "Kdyby chtěl mě… nebo tebe… objeví se přímo tady na koberci."
Při té myšlence jsem se rozhlédl.
"Vraťme se," naléhala Aenea.
Vzdychl jsem a obrátil se proti proudu. Nepatrně jsem přitom koberec zpomalil. Vyndal jsem z batohu plasmovou pušku, zhoupl pažbu, zbraň zaklapl a řekl: "Nechápu to. Existuje nějaký zápis, že ta stvůra kdy opustila Hyperion?"
"Tomu nevěřím," odvětila dívka. Nakláněla se a opírala mi obličej o záda, snažila se jak pokleslo silové pole - ukrýt před náporem větru.
"Takže… co se děje? Sleduje tě?"
"Vypadá to logicky." Její hlas zněl přes bavlněnou košili tlumeně.
"Proč?" naléhal jsem.
Aenea se ode mě odrazila tak silně, až jsem instinktivně natáhl ruku, abych ji chytil před pádem z koberce. Setřásla ji ramenem. "Raule, vážně na takové otázky ještě neznám odpověď, chápeš? Nevím, zda opustil Hyperion. Určitě jsem to po něm nechtěla. Věř mi."
"Věřím," potvrdil jsem, spustil ruku ke koberci a všiml si, jak je vedle její malé ručky, útlého kolena a nepatrné nožky obrovská.
Vložila mi ruku do dlaně. "Vraťme se."
"Dobrá." Vrazil jsem do pušky plasmový zásobník. Nábojnice nebyly oddělené, ale tvořily se až při výstřelu. Jeden zásobník obsahoval padesát plasmových paprsků. Když jste vypálili poslední, zásobník zmizel. Zarazil jsem ho na místo úderem, který mě naučili u Gardy, zvolil jednoduchou střelbu a zajistil západku. Zbraň jsem si za letu uložil přes kolena.
Aenea se dotkla rukama mých ramen a zašeptala mi do ucha: "Myslíš, že ti taková věc proti Štírovi pomůže?" Obrátil jsem hlavu, abych se na ni podíval. "Ne," přiznal jsem.
Pokračovali jsme k zapadajícímu slunci.
Když jsme dorazili, A. Bettik stál na úzké pláži sám. Zamával, aby nás ujistil, že je vše v pořádku, ale já před přistáním stejně jednou zakroužil nad korunami stromů. Slunce se změnilo v rudou kouli, která balancovala na západních korunách džungle.
Usadil jsem koberec vedle hromady krabic a vybavení na pláži, do stínu velké lodě, vyskočil na nohy a uvolnil pojistku plasmové pušky.

"Pořád je pryč," upozornil mě A. Bettik. Odeslal nám tu zprávu už ve chvíli, kdy opouštěl loď, ale já byl pořád plný očekávání. Android nás odvedl na prázdné místo na pláži, kde jsme spatřili jediné dva otisky nohou - pokud jim člověk otisky může říkat. Působily, jako by na dvou místech do písku někdo zatlačil dva těžké kusy ostrého zemědělského zařízení.
Jako zkušený stopař jsem klesl na bobek, pak pochopil hloupost vlastního konání. "Prostě se tady objevil, pak v lodi, a potom zmizel?"
"Ano," souhlasil A. Bettik.
"Lodi, dostal jsi tu věc na radar nebo vizuál?"
"Negativní," ozvala se odpověď z náramku. "V akumulátoru Hawkingova pohonu žádné videosenzory nejsou…"
"Jak jsi potom věděl, že tam byl?" zeptal jsem se.
"V každé části mám senzor hmoty," poučila mě loď. "Kvůli letu musím přesně vědět, kolik hmoty je rozmístěno do všech částí lodi."
"Kolik hmoty nahradil?" pokračoval jsem.
"Jednacelánulašesttři metrické tuny," odvětila loď.
Zvedal jsem se a náhle přimrzl. "Cože? Přes tisíc kilo? To je směšné." Znovu jsem se podíval na dva otisky. "V žádném případě."
"V případě," hádala se loď. "Během pobytu toho stvoření v akumulátoru Hawkingova motoru jsem přesně změřil změnu hmoty jednacelánulašesttřitisíc kilo a…"
"Ježíši Kriste," vydechl jsem a obrátil se k A. Bettikovi. "Zajímalo by mě, zda toho bastarda už někdo předtím zvážil."
"Štír je téměř tři metry vysoký," poučil mě android. "A může být pěkně hustý. Může svou hmotu dokonce měnit podle potřeby."
"Podle potřeby čeho?" zamručel jsem a podíval se k řadě stromů. Slunce zapadlo a pod korunami byla tma. Střapaté listy nahosemeníků vysoko nad námi odrážely zbytky blednoucího světla. Během posledních minut zpátečního letu se nakupily mraky, které teď žhnuly rudou barvou, jež s blednoucím sluncem slábla.
"Jsi připraven zaznamenat hvězdy?" zeptal jsem se komlogu.
"Docela ano," potvrdila loď, "ačkoliv se budou muset roztrhat mraky. Mezitím provedu dalších pár výpočtů."
"Jakých?" zeptala se Aenea. "Jakých - podle pohybu Slunce kolem světa během posledních několika hodin na této planetě den trvá osmnáct hodin, šest minut, padesát jedna vteřin. Jednotky jsou samozřejmě podle standardu staré Hegemonie."
"Samozřejmě," vydechl jsem a k A. Bettikovi dodal: "Má některá z výletních planet na řece Tethys ve tvé knize osmnáctihodinový den?"
"Žádná z těch, na které jsem narazil, M. Endymione."
"Dobrá," řekl jsem. "Rozhodneme o dnešní noci. Budeme tábořit tady, zůstaneme v lodi nebo nacpeme všechny věci na létající motocykly a okamžitě vyrazíme po proudu k další bráně? Můžeme s sebou vzít nafukovací prám. Jsem pro tuto možnost. Jestliže je v okolí Štír, moc se mi na této planetě nechce zůstávat."
A. Bettik pozvedl jeden prst jako dítě ve třídě. "Měl jsem vás uvědomit dříve…" prohlásil, jako by se styděl" Jak víte, skříňka EVA byla po útoku poněkud porušena. Přestože si loď podle inventáře vzpomíná, na žádný nafukovací prám jsem nenarazil. A tři ze čtyř motocyklů nefungují."
Zamračil jsem se. "Vůbec?"
"Ano, pane," potvrdil android. "Vůbec. Čtvrtý se dá, jak loď věří, spravit. Ale bude to trvat několik dnů."
"Do prdele," zaklel jsem, ale ta slova nesměřovala k nikomu z nás.
"Kolik mají ty motocykly energie?" zeptala se Aenea.
"Sto hodin při normálním použití," zanotoval můj komlog.
Dívka předvedla záporné gesto. "Stejně nevěřím, že by se hodily. Jeden motocykl není na nic, a možná bychom nenašli zdroj na dobytí energie."
Promnul jsem si tvář a ucítil strniště vousů. V tak vzrušujících dnech jsem se zapomněl holit. "Na to jsem myslel," promluvil jsem, "ale jestli s sebou máme vůbec něco vzít, hawkingův koberec není tak silný, aby nás unesl i se zbraněmi a vším, co potřebujeme."
Čekal jsem, že se bude dítě o potřebu výzbroje hádat, ale místo toho řeklo: "Vezmeme to všechno, ale nepoletíme."
"Nepoletíme?" zopakoval jsem. Představa, že si budeme prosekávat cestu džunglí, mě zneklidnila. "Bez nafukovacího prámu můžeme buďletět, nebo jít pěšky…"
"Pořád můžeme prám použít," namítla Aenea. "Můžeme si postavit dřevěný prám a plout po proudu… nejen po této části řeky, ale všude."
Znovu jsem si protřel tvář. "Ten vodopád…
"Můžeme ráno odvézt naše věci na hawkingově koberci pod vodopád," pokračovala. "Postavit prám dole. Ale jestli si myslíš, že prám postavit nedokážeme…"
Podíval jsem se na nahosemeníky - vysoké, tenké, pevné, správně tlusté. "Prám postavit dokážeme," připustil jsem. "Často jsme je stavěli na Kansu, abychom odtáhli lodí po proudu ještě další náklad."
"Dobře," souhlasila Aenea. "Dnes v noci budeme tábořit tady… jestli má den osmnáct standardních hodin, pak nebude noc příliš dlouhá. Při prvním světle vyrazíme."
Chvíli jsem váhal. Nechtěl jsem, aby začalo dvanáctileté dítě za nás rozhodovat, přesto ta myšlenka zněla rozumně.
"Škoda, že je loď kaput," zalitoval jsem. "Mohli bychom pokračovat po proudu na repulsorech…"
Aenea se nahlas zasmála. "Nikdy mě nenapadlo, že budu po řece Tethys plout v této lodi," upozornila mě a otřela si nos. "To bychom tak akorát potřebovali. Nenápadná jako obrovský jezevčík, co se cpe pod branky na kroket."

"Co je to jezevčík?" zeptal jsem se.
"Co je to branka na kroket?" připojil se A. Bettik.
"Toho si nevšímejte," pokračovala Aenea. "Souhlasíte, lidi, že tady dnes v noci zůstaneme a zítra si postavíme prám?"
Podíval jsem se na androida. "Připadá mi to velmi rozumné," přikývl, "přestože jde o součást stejně nerozumné cesty."
"Beru to jako ano," podotkla dívka. "Raule?"
"Dobrá," připustil jsem, "ale kde budeme dnes v noci spát, tady na pláži nebo v lodi, kde to bude bezpečnější?"
Ozvala se loď. "Za daných podmínek připravím vnitřek vlídný a bezpečný. Dvě lehátka na hibernační palubě budou sloužit jako postele, mohu zavěsit sítě…"
"Já jsem pro táboření na pláži," přidala Aenea. Loď není před Štírem o nic bezpečnější.
Podíval jsem se na temný les. "Mohou tu být další věci, jaké nechceme po tmě potkat," namítl jsem. "Loď vypadá bezpečnější."
A. Bettik se dotkl malé krabice. "Našel jsem pár malých poplašných zařízení," podotkl. "Můžeme je rozmístit kolem tábora. Rád budu celou noc na hlídce. Přiznávám, že o spánek venku po tolika dnech na palubě stojím."
Vzdychl jsem a vzdal to. "Rozdělíme si hlídky," řekl jsem. "Pojďte všechno rozmístit, než bude úplná tma."
"Všechno" znamenalo věci pro táboření, o které jsem požádal androida, stan z mikrotenkého polymeru, tenký jako stín pavučiny, ale pevný, vodotěsný a lehký, že ho mohl člověk nosit v kapse, super vodivou ohřívací kostku, chladnou na pěti stranách a schopnou na šesté ohřát jídlo, venkovní poplašné zařízení, o kterém se A. Bettik zmínil (ve skutečnosti se jednalo o lovecké provedení starých vojenských detektorů pohybu, třícentimetrové disky, které můžete zabodnout do země v okruhu dvou klicků, spací pytle), neuvěřitelné skládací pěnové podložky, noční brýle, komunikační jednotky, jídelní soupravy a výstroj.
Nejprve jsme umístili alarmy, zabodli je v půl kruhu mezi okrajem lesa a okrajem řeky.
"Co když vyleze z řeky to velké zvíře a sní nás?" zeptala se Aenea, když jsme půlkruh dokončili. Už se snesla skutečná tma, ale hvězdy zakryly mraky. Trsy nad hlavou šustily ve větru a vydávaly děsivější zvuk než předtím.
"Jestli vyleze něco takového z řeky a sní nás," odpověděl jsem, "budeš si přát, abys zůstala ještě jednu noc v lodi."
Poslední detektory jsem umístil na okraj řeky.
Uprostřed pláže, nedaleko od přední části poničené lodi, jsme zvedli stan. Mikrolátka nepotřebovala tyčky ani kolíky - stačilo ji dvakrát přehnout v místech, kde měla ztvrdnout, a záhyby přežily i hurikán. Ale postavit mikrostan bylo umění, takže se ostatní jen dívali, zatímco já rozevřel látku, přehnul okraje do písmene A, střední část vysokou, aby se tam mohl člověk postavit, a ohnul náhle tvrdé okraje do písku, kde jsem je připevnil. Široký pruh mikrolátky jsem nechal na podlážku stanu. Zbytek jsem natáhl a získali jsme vchod. A. Bettik souhlasně přikývl a Aenea rozložila spací pytle.
Já položil na ohřívací kostku pánev a otevřel konzervu s hovězím gulášem. Na poslední chvíli jsem si vzpomněl, že je Aenea vegetariánka - dva týdny na palubě lodi jedla především saláty.
"To je v pořádku," uklidnila mě, když vystrčila hlavu ze stanu.
"Dám si trochu chleba, co ohřívá A. Bettik, možná trochu sýra."
A. Bettik přinesl vyvrácený kmen a z kamení utvořil ohniště.
"To nepotřebujeme," upozornil jsem ho a ukázal na ohřívací kostku a bublající pánev s gulášem.
"Ano," souhlasil android, "ale zdálo se mi, že bude oheň příjemný. A světlo se bude hodit."
Ukázalo se, že se světlo skutečně hodilo. Seděli jsme v zívající chodbě složitě tvarovaného stanu a sledovali, jak se zvedají z plamenů jiskry k obloze. Tehdy se přiblížila bouře. Byla zvláštní. Místo blesků se objevily pruhy živého světla. Bledé pásy tetelících se barev tančily na spěchajících mračnech pouhých pár metrů nad nahosemeníky, které se v sílícím větru divoce kymácely. Jev nedoprovázel hrom, ale jakýsi subsonický hukot, který mi brnkal na nervy. V samotné džungli poskakovaly a tančily rudě a žlutě fosforeskující koule - netančily půvabně jako třpytivé chmýří v lesích Hyperionu, tančily nervózně, téměř zle. Za zády nám šplouchala s rostoucí aktivitou řeka o břeh. Seděl jsem u ohně, na hlavě sluchátka naladěná na frekvenci detektorů, na klíně plasmovou pušku, na čele noční brýle připravené k okamžité akci. Musel na mě být komický pohled. Ale tehdy mi to legrační nepřipadalo - do představ se mi vracely obrazy Štírových stop v písku.
"Působil jako hrozba?" zeptal jsem se A. Bettika před pár minutami. Snažil jsem se ho přesvědčit, aby si vzal šestnáctku - pro začátečníka není lepší zbraň než puška. A. Bettik zůstal jen sedět u ohně a postavil ji vedle sebe.
"Nechoval se vůbec nijak," odvětil. "Jednoduše tam stál na pláži - byl vysoký, ostnatý, tmavý a přece se třpytil. Měl nápadně rudé oči."
"Díval se na tebe?"
"Díval se k východu, po proudu řeky," odpověděl v tu chvíli A. Bettik.
Jako by čekal, až se s Aeneou vrátíme, napadlo mě.
Tak jsem seděl u praskajícího ohně, sledoval auroru, jak tančí a třpytí se nad větrem sužovanou džunglí, stopoval chomáče, jež poskakovaly v temnotě lesa, naslouchal subsonickému hřmění, jako by šlo o nějaké obrovské hladové zvíře, a ubíjel čas myšlenkami, jak se odtud dostat. Věřil jsem, že tady sedíme hloupě u ohně a džunglí se k nám plíží velociraptoři a smečka mrchožravých kalidergasů. Možná se zvedne řeka - právě v tuto chvíli se k nám mohla řítit obrovská vodní stěna. Tábořit na proužku písku nebylo moc chytré. Měli jsme spát v lodi a pevně zavřít přechodovou komoru.
Aenea ležela na břiše a dívala se do ohně. "Znáš nějaké příběhy?" zeptala se.
"Příběhy!" zaječel jsem. A. Bettik seděl za ohněm, objímal si kolena a teď vzhlédl.
"Jo," souhlasila dívka. "Třeba strašidelné příběhy."
Zachrčel jsem.
Aenea si opřela bradu o dlaně. Oheň jí zalil obličej teplými odstíny. "Jen mě napadlo, že to může být zábavné,"

pokračovala. "Já mám strašidelné příběhy ráda."
Vymyslel jsem čtyři, pět odpovědí, ale všechny potlačil. "Raději spi," zašeptal jsem nakonec. "Pokud má loď s krátkým dnem pravdu, noc rychle uteče… prosím, Bože, ať je to pravda, pomyslel jsem si a nahlas řekl: "Raději spi, dokud můžeš."
"Dobrá," souhlasila Aenea, naposledy se podívala přes ohniště na větrem bičovanou džungli, auroru, oheň svatého Eliáše, obrátila se ve spacím pytli a šla spát.
Chvíli jsme s A. Bettikem seděli potichu. Chvílemi jsem rozmlouval s náramkem komlogu, požádal loď, ať mě okamžitě uvědomí, pokud začne řeka stoupat, pokud zaměří nějakou změnu hmoty, pokud…
"Rád bych si vzal první hlídku, M. Endymione," požádal android.
"Ne, jdi spát jako první," vyzval jsem ho a zapomněl, že muž s modrou kůží moc spánku nepotřebuje.
"Pak budeme hlídat společně," prohlásil tiše. "Ale pokud budete chtít, klidně si zdřímněte, M. Endymione."
Snad jsem o šest hodin později, chvíli před tropickým úsvitem, skutečně dřímal. Byla to zatažená bouřková noc. Loď za celou dobu hvězdy nezaměřila. Nesnědli nás velociraptoři ani kalidergasové. Řeka nestoupla. Bouřková aurora nám neublížila, z bažiny se nezvedly koule plynu a nespálily nás.
Kromě paranoidního strachu a hrozné únavy si z té noci nejlépe pamatuji pohled na spící Aeneu s hnědoblonďatými vlasy rozhozenými přes okraj červeného spacího pytle, pěsti přitisknuté k tváři jako nemluvně, které si chce cucat palec. Tu noc jsem pochopil, jak důležitý a těžký úkol mám před sebou - ochránit to dítě před ostrými hranami podivného a lhostejného vesmíru.
Věřím, že jsem tu zvláštní, bouří nabitou noc poprvé pochopil, jak se cítí rodiče.
Za prvního světla jsme vyrazili. Z toho rána mi ve vzpomínkách zbyla směsice únavy, bolavých očí, zarostlých tváří, bolavých zad a naprostého nadšení, jaké většinou po první noci táboření cítím. Aenea přešla k řece, aby se opláchla, a musím přiznat, že vypadala za daných okolností čistá a svěží.
A. Bettik ohřál nad kostkou kávu, společně jsme sledovali, jak se z rychle tekoucí řeky zvedá pára, a pili. Aenea usrkla vodu z lahve, kterou si přinesla z lodi a všichni jsme chroupali sušené vločky z přídělového batohu.
Když se začalo ukazovat nad příkrovem džungle slunce, propálilo mlhu a vyplulo nad řeku a les, už jsme odváželi na hawkingově koberci po proudu výzbroj. Protože jsme si s Aeneou cestu odbyli už večer předtím, nechali jsme letět A. Bettika a sami vytahovali další věci z lodi. Ujistili jsme se, že máme vše, co potřebujeme.
Problém byl s oblečením. Zabalil jsem vše, co jsem mohl potřebovat, ale dívka měla jen šaty z Hyperionu a z batohu. K tomu pár košil, které jsme vybrali z Konzulova šatníku a později zastřihli. Člověk by věřil, že starého básníka za dvě stě padesát let příprav na její záchranu napadne přibalit trochu oblečení. Zdálo se, že je Aenea s tím, co si přinesla, spokojená. Ale já si dělal starosti, že to nestačí, jestli narazíme na chladné a deštivé počasí.
Tehdy mi pomohla skříňka EVA. Objevil jsem několik vložek do skafandrů a ty nejmenší dívce padly. Věděl jsem, že zůstane v mikropórovém materiálu v teple a suchu - pokud nenarazíme na extrémně arktické podmínky. Stejně tak jsem vybral návlek pro androida a pro mě. Balit zimní věci v sílícím horku tropického dne bylo absurdní, ale člověk nikdy neví. Ve skříňce jsem našel ještě Konzulovu starou vestu - dlouhou vestu s nějakým tuctem kapes, sponkami, při vázo vacími kroužky a tajnými schránkami na zip. Když jsem ji vydoloval z hromady ve skříňce, Aenea vykřikla radostí a hned si ji oblékla. A už si ji nechala.
Stejně tak jsme našli dva geologické EVA pytle s popruhy, jež nám posloužily jako skvělé batohy. Aenea si přehodila jeden přes rameno a cpala do něj náhradní oblečení a věci, které jsme nacházeli.
Pořád jsem byl přesvědčený, že tady určitě prám někde leží, ale přehrabování a otevírání přihrádek nepřineslo žádné ovoce.
"M. Endymione," ozvala se loď, když jsem dítěti prozradil, co hledám. "Mlhavě si vzpomínám…"
Zastavili jsme se s Aeneou uprostřed práce a naslouchali. V lodním hlasu se ozvalo něco zvláštního, téměř bolestivého.
"Mlhavě si vzpomínám, jak si Konzul nafukovací prám vzal… a dal mi z něj sbohem."
"Kde to bylo?" zeptal jsem se. "Který svět?"
"Nevím," přiznala loď stejně zamyšleným bolestivým tónem. "Možná to vůbec žádný svět nebyl… vzpomínám, jak zářily pod řekou hvězdy."
"Pod řekou?" zopakoval jsem. Začal jsem se strachovat, zda je loď po pádu duševně v pořádku.
"Mám roztříštěné vzpomínky," stěžovala si loď veselejším tónem, "ale vzpomínám, jak Konzul odjížděl na prámu. Ten prám byl veliký, pohodlný pro osm, deset lidí."
"Skvělé," vydechl jsem a s bouchnutím zavřel dvířka přihrádky. Vynesli jsme s Aeneou poslední věci - upravili jsme kovový skládací žebřík a pověsili ho z přechodové komory, takže už přístup nepředstavoval boj jako předtím.
A. Bettik se po odvozu tábornických potřeb a kartónů s jídlem k vodopádu vrátil a teď se díval na to, co zbylo můj batoh plný osobních věcí, Aenein batoh a taška přes rameno, náhradní komunikační jednotky a brýle, pár krabic s jídlem a složená plasmová puška s mačetou, kterou včera A. Bettik našel, zbraně přivázané na vrcholu mého batohu. Dlouhý nůž byl nešikovný i v koženém obalu, ale pár minut strávených předešlého dne v džungli mě přesvědčilo, že ho budeme možná potřebovat. Stejně tak jsem vydoloval sekeru a kompaktnější nástroj - skládací lopatu, které jsme po celá tisíciletí my, idioti, kteří se přidali k pěchotě armády, říkali "nástroj na zákopy". Tyto "příbory" začaly zabírat moc místa.
Rád bych vynechal sekeru a vzal na kácení stromů na prám ostrý laser - dal bych přednost i staré motorové pile - ale paprskový laser na takovou práci nestačil a skříňka se zbraněmi se ostrým nástrojům bohužel vyhýbala. Krátký okamžik jsem zvažoval, že s sebou vezmu starou armádní útočnou pušku, porazím a spálím stromy, rozsekám je pulzními paprsky. Pak jsem ten nápad zamítl. Ta práce by byla moc hlasitá, moc špinavá, moc nepřesná. Prostě vezmu sekeru a

trochu se zapotím. Přibalil jsem jednu ze souprav s nářadím (kladivo, hřebíky, šroubováky, matky a šrouby - věci, které můžu potřebovat při stavbě prámu), několik rolí vodotěsného plastalu, který může sloužit jako hrubá, ale vhodná podlážka. Na soupravě nářadí ležely tři cívky s několika sty metry nylonem krytého šplhacího lana. V červeném nepromokavém sáčku jsem našel několik světlic a obyčejnou plastickou trhavinu, která se používá po mnoho století k odpalování pařezů a kamení na polích. Přidal jsem tucet detonátorů. Přidal jsem sáček k ostatnímu vybavení, přestože bylo jeho použití při kácení stromů na prám poněkud rozporuplné. Stejně tak jsem na hromadu pro příští výlet k východu dal dvě lékárničky a čističku vody velikosti lahve.
Vynesl jsem ven EMlétající pásek, ale byl s baterií a popruhy příliš objemný. Přesto jsem ho opřel o svůj batoh a věřil, že ho můžeme potřebovat. Opřel jsem tam i šestnáctku, kterou android při letu na východ nevzal. Vedle jsem položil tři krabice nábojnic. Stejně tak jsem naléhal, abychom vzali pistoli na šipky, přestože zbraň nechtěl ani A. Bettik, ani Aenea.
Na pásku mi viselo pouzdro s nabitou pětačtyřicítkou, po kapsách jsem rozmístil starodávný magnetický kompas, jaký jsme našli ve skříňce, složené noční brýle a denní dalekohled, láhev s vodou a dva náhradní zásobníky do plasmové pušky. "Jen ať velociraptoři přijdou!" zamumlal jsem, když jsem prohlížel inventář.
"Cože?" zeptala se Aenea a vzhlédla od balení.
"Nic."
Ve chvíli, kdy dosedl A. Bettik do písku, už měla Aenea věci úhledně složené v novém pytli. Do tašky přes rameno přidala několik androidových osobních předmětů.
Vždycky jsem rád rušil tábor. Bylo to mnohem lepší než ho stavět. Věřím, že se mi líbí úhledné balení.
"Na co jsme zapomněli?" zeptal jsem se ostatních, jak jsme stáli na úzké pláži, pozorovali batohy a zbraně.
"Na mě," přihlásila se loď přes komlog na mém zápěstí. V tónu jejího hlasu zazněly výčitky.
Aenea přešla po písku a dotkla se kovu uvězněné lodě. "Jak jsi na tom?"
"Začal jsem s opravami, M. Aeneo," odvětil. "Děkuji za zájem."
"Pořád opravy odhaduješ na šest měsíců?" přidal jsem se. Poslední mraky nad hlavou se rozpouštěly a obloha získala znovu bleděmodrou barvu. Proti obloze se pohybovaly zelené a bílé listy.
"Přibližně šest standardních měsíců," potvrdila loď. "Samozřejmě na opravu vnitřku a vnějšku lodi. Nemám makromanipulátory, abych opravil věci, jako jsou vaše rozbité létající motocykly."
"To je v pořádku," řekla Aenea. "Necháme je tady. Opravíme je, až se zase vrátíme."
"Kdy to bude?" zeptala se loď. Hlas vycházející z komlogu mi připadal tišší.
Dítě se podívalo na A. Bettika, pak na mě. Nikdo nepromluvil. Nakonec to byla Aenea: "Lodi, budeme znovu potřebovat tvé služby. Můžeš se tady na měsíce… nebo roky… ukrýt, opravit se a počkat?"
"Ano," potvrdila loď. "Bude stačit říční dno?"
Podíval jsem se na šedou lodní masu, jež se zvedala z vody. Řeka tady byla široká a určitě hluboká, ale myšlenka, že se do ní zraněná loď stáhne, mi připadala zvláštní. "Nebudeš… nebude dovnitř zatékat?" zeptal jsem se.
"M. Endymione," promluvila loď tónem, při kterém mě napadlo, že se chová povýšeně. "Jsem mezihvězdné plavidlo schopné proniknout mlhovinami a pohodlně pobývat ve vnější slupce rudého giganta. Dovnitř může těžko - jak máte obavy H2O - zatékat, jen kvůli krátkému ponoření několika let do H2O.
"Omlouvám se," prohlásil jsem, a aby loď neměla poslední slovo, dodal jsem: "Až se budeš potápět, nezapomeň zavřít přechodovou komoru."
Loď to nekomentovala.
"Až se k tobě vrátíme," ozvala se dívka, "dokážeme tě zavolat?"
"Použijte pásma komlogu nebo devadesáttečkajedna na hlavním rádiovém pásmu," poučila nás loď. "Nechám nad hladinou broukbič anténu, abych vaši zprávu dostal."
"Broukbič anténa," dumal A. Bettik.
"Jak roztomilá fráze."
"Omlouvám se, ale na původ toho termínu si nevzpomínám," přiznala loď. "Má paměť není, co bývala."
"To je v pořádku," řekla Aenea a pohladila trup lodi. "Dobře jsi nám sloužil. Teď se dej do pořádku… až se vrátíme, chceme tě najít ve vrcholné formě."
"Ano, M. Aeneo. Zůstanu v kontaktu a budu monitorovat váš postup až do průchodu branou dalšího přenašeče."
A. Bettik seděl na hawkingově koberci, vedle něj Aenea, batohy a poslední krabice s výstrojí, jež zabíraly všechno místo. Navlékl jsem si mohutný létající pás. Vlastní batoh jsem si musel přehodit na hruď a pušku vzít do volné ruky. Ale pás fungoval bezchybně. Jak takové věci pracují, to jsem věděl jen z knih - na Hyperionu byly EM pásy nepoužitelné - ale ovládání bylo jednoduché a intuitivní. Kontrolka energie ukázala sto procent, takže jsem nevěřil, že spadnu během krátkého výletu do řeky.
Když jsem zmáčkl ruční ovladač, vyskočil jsem do vzduchu, málem narazil do nahosemeníku, nabral rovnováhu a zařadil se vedle přátel, koberec se vznášel nějakých deset metrů nad řekou. Viset na měkkých popruzích nebylo pohodlné jako sedět na koberci, ale nadšení z letu bylo silnější. S ovladačem v ruce jsem jim ukázal zvednutý palec a zamířili jsme nad řekou k východu, k vycházejícímu slunci.
Mezi lodí a vodopádem jsme moc písčitých pláží nenašli, ale dobré místo leželo přímo pod vodopádem. Na jižní straně řeky, kde se rozšiřovala těsně za peřejemi do líného jezírka. Tady A. Bettik vyložil tábornické vybavení a první várku materiálu. Jak jsme vykládali malé krabice, vnímali jsme hlasitý hukot vodopádu. Vyndal jsem sekeru a podíval se na nejbližší nahosemeníky.
"Přemýšlel jsem," řekl A. Bettik tak potichu, že jsem ho málem přes hukot vodopádu neslyšel.
Se sekerou přes rameno jsem se zastavil. Slunce pálilo a začínala mě štípat košile. "Řeka Tethys měla sloužit k příjemné

plavbě," pokračoval. "Zajímalo by mě, jak si výletní lodě poradily s tímhle." Modrým prstem ukázal na řvoucí vodopád.
"Já vím," souhlasila Aenea. "Přemýšlela jsem o stejné věci. Tehdy existovaly levitační čluny, ale každý, kdo po Tethys putoval, ho neměl. Naplánovat romantickou projížďku a objevit se s drahým protějškem na peřejích, by bylo dost trapné."
Stál jsem tam, pozoroval duhou ozdobenou vodní tříšť vodopádu a zauvažoval, zda jsem tak inteligentní, jak jsem často věřil. Vůbec mě to nenapadlo. "Tethys se nepoužívá téměř tři standardní století," namítl jsem. "Možná jsou vodopády nové."
"Snad," přiznal A. Bettik, "ale dost o tom pochybuji. Tento vodopád působí dojmem, že ho vytvořil tektonický posun, který se táhne džunglí mnoho mil k severu i jihu vidíte tam ten rozdíl elevace? A balvany už erodují pěkně dlouho. Všiml jste si velikosti balvanu v peřejích? Řekl bych, že jsou tam stejně dlouho jako řeka."
"A to v tvém průvodci po Tethys není?" zeptal jsem se.
"Ne," potvrdil android a knihu mi podal. Vzala si ji Aenea.
"Možná nejsme na Tethys," navrhl jsem. Oba na mě jen zírali. "Loď neviděla hvězdy," pokračoval jsem, "ale co když jsme na planetě, jež nepatří k původní Tethys?"
Aenea přikývla. "Napadlo mě to. Brány na Tethys jsou stejné, ale kdo tvrdí, že nemělo Technojádro brány další… další přenašeči propojené řeky?"
Spustil jsem sekeru a opřel se o topůrko. "V tom případě máme problém," řekl jsem. "Nikdy nenajdeme tvého architekta a nikdy nenajdeme cestu zpět na loď a domů."
Aenea se usmála. "Na to, abychom si s tím dělali starosti, je ještě moc brzo. Uplynula tři století. Možná tady řeka pouze prořízla od dob Tethys nový kanál. Možná je tady nějaký kanál a zdymadlo, který jsme minuli, protože ho zarostla džungle. Teď si s tím nemusíme dělat starosti. Jen poplujeme po proudu a uvidíme, zda najdeme další bránu."
Zvedl jsem prst. "Ještě jedna myšlenka," podotkl jsem a začal se cítit chytřejší než před chvílí. "Co když projdeme všemi útrapami se stavbou prámu a mezi námi a branou narazíme na další vodopád? Nebo jich bude deset? Včera jsme oblouk přenašeče nezpozorovali, takže nevíme, jak je daleko."
"Na to jsem myslela," poznamenala Aenea.
Zaťukal jsem prsty na topůrko. Jestli tu větu dítě ještě jednou zopakuje, vážně se zamyslím, zda svůj nástroj neobrátit na něj.
"M. Aenea mě požádala o průzkum," pokračoval android. "Podnikl jsem ho během poslední cesty."
Zamračil jsem se. "Průzkum? Neměl jsi na to, abys urazil nějakých sto klicků po proudu, čas."
"Ne," souhlasil android. "Ale vznesl jsem se s kobercem velmi vysoko a použil zvláštní dalekohled, abych prozkoumal naši cestu. Zdá se, že řeka teče alespoň dvě stě kilometrů rovně. Na to, abych si byl jistý, to bylo obtížné, ale ve vzdálenosti přibližně sto třiceti kilometrů po proudu jsem možná spatřil oblouk. Zdálo se, že nás nečekají ani vodopády, ani jiné velké překážky."
Musel jsem se ještě víc zamračit. "To vše jsi viděl?" zeptal jsem se. "Jak vysoko jsi byl?"
"Koberec nemá výškoměr," upozornil mě A. Bettik. "Ale soudě podle zakřivení planety a tmavnoucí oblohy věřím, že jsem se dostal asi sto kilometrů vysoko."
"Měl jsi na sobě jeden ze skafandrů?" naléhal jsem. V takové výšce se začne lidská krev vařit v žilách, plíce vybuchnou dekompresí. "Dýchací přístroj?" rozhlédl jsem se, ale nic takového jsem mezi skromnými hromadami věcí nenašel.
"Ne," odvětil android a obrátil se, aby zvedl jednu krabici. "Prostě jsem zadržel dech."
Zavrtěl jsem hlavou a odešel, abych porazil pár stromů. Věřil jsem, že mi námaha a samota udělají dobře.
Než jsem prám dokončil, už byl večer, a kdyby mě v sekání nestřídal A. Bettik, pracoval bych celou noc. Dokončený produkt nebyl nijak krásný, ale plaval. Malý prám byl šest metrů dlouhý a čtyři široký, do rozeklané vzpěry na zádi jsme umístili tyč, jež končila kormidlem… Vedle jsme zvýšili podlážku a Aenea na ní vytvarovala stan s otvory dopředu a dozadu. Po stranách prámu jsme upevnili podpěry pro vesla, která použijeme jen v případě, že se dostaneme do stojaté vody nebo budeme muset brzdit v peřejích. Dělal jsem si starosti, že se mohou kmeny kapradinových stromů nacucat a klesnout tak hluboko, že už nebudou připomínat prám, ale dvě vrstvy připomínaly včelí plástev, a když jsme je svázali provazem na šplhání a sešroubovali na strategických místech, plavaly naprosto dokonale a vrchol prámu se vznášel nějakých patnáct centimetrů nad vodou.
Aeneu fascinoval mikrostan a přiznávám, že její výtvor byl vhodnější a šikovnější než všechny tvary, které jsem vymodeloval za roky jeho používání. Mohli jsme se do něj schovat u kormidla, vpředu měl stříšku, která nás chránila před sluncem a deštěm, ale pořád nabízela dobrý výhled. Po obou stranách se zvedaly úhledné pokojíky, kam jsme uložili zvláštní krabice se suchou výstrojí. Do jednotlivých koutů stanu rozmístila pěnové podložky a spací pytle. Vyvýšenina uprostřed nabízela nejlepší výhled a teď se pyšnila metr širokým říčním kamenem, který tam uložila jako ohniště, připravila na něj jídelní soupravu a ohřívací kostku. Jeden z reflektorů upravila na lampu a zavěsila ho na přední oblouk. Musím přiznat, že to tam vypadalo útulně.
Ale dívka nestrávila celé odpoledne jen zútulňováním stanu. Asi jsem čekal, že zůstane stát a bude se dívat, jak se dva muži potí při těžké práci (po hodině horka jsem se svlékl do půl těla), ale Aenea se k nám téměř okamžitě připojila, vláčela poražené klády k místu montáže, přivazovala je, zatloukala hřebíky, šroubovala matky a pomáhala s návrhem. Poukázala, proč je standardní způsob umístění ovládacího kormidla, který jsem znal, neefektivní a snížením základny na trojnožce problém opravila, takže jsem dokázal dlouhou tyčí pohybovat efektivněji a s menší námahou. Dvakrát mi ukázala, jak přivázat na spodní část rámu vzpěry, aby vydržely. Když jsme potřebovali nějakou kládu vytvarovat, nastoupila Aenea s mačetou. Mohli jsme s A. Bettikem jen ustoupit, aby nás netrefila létající tříska.
Přestože jsme všichni tři těžce pracovali, než jsme prám dokončili a naložili výstroj, slunce už málem zapadalo.
"Můžeme dnes v noci tábořit tady a na řeku vyrazit brzy ráno," navrhl jsem. Jakmile jsem to řekl, už jsem věděl, že se mi

ten plán nelíbí. Nelíbil se ani ostatním. Vyšplhali jsme na palubu a já nás odstrčil od břehu dlouhou tyčí, kterou jsem zvolil - pokud selže proud - za hlavní zdroj pohybu. A. Bettik řídil a Aenea stála na předním okraji prámu, hledala mělčiny a ukryté skály.
První hodinu nám cesta připadala málem kouzelná. Po dusivém vedru džungle a neuvěřitelném vypětí celého dne mi chvíle, kdy jsem stál na pomalu se sunoucím prámu, občas se odstrčil od bahna řeky a sledoval, jak nás míjí tmavnoucí zdi džungle, považoval za ráj. Slunce zapadalo přímo za našimi zády, takže řeka několik minut připomínala rudou roztavenou lávu, spodní části nahosemeníků po obou stranách hořely odraženým světlem. Pak se šeď změnila v černotu, a než jsme spatřili noční oblohu, od východu se jako předešlou noc přihnala mračna.
"Zajímalo by mě, zda loď zaměřila hvězdy," zašeptala Aenea.
"Zavoláme a zeptáme se," navrhl jsem.
Loď svou pozici nedokázala zaměřit. "Dokázal jsem potvrdit, že nejsme na Hyperionu či Vektoru Renesance," oznámil tichý hlas z komlogu na mém zápěstí.
"No, to je úleva," zaútočil jsem. "Ještě nějaká novina?"
"Odstěhoval jsem se na dno řeky," pokračovala loď. "Je to tady docela pohodlné a připravuji se k…"
Severní a západní obzor náhle rozťal barevný blesk a řeku začal bičovat tak silný vítr, že jsme museli vyběhnout a držet naše věci, aby je neodnesl. Prám vyrazil s vlnami k jižnímu břehu a v komlogu se ozvalo šumění. Odpojil jsem náramek prstem a koncentroval se na práci s bidlem, zatímco A. Bettik znovu kormidloval. Několik minut jsem se bál, že se vor ve vysokých vlnách a hučícím větru rozpadne. Příď rozsekávala vlny, zvedala se a klesala, jediný zdroj světla představovaly exploze fialových a karmínových blesků. Tuto noc jsme zaslechli hrom - mohutné, pronikavé vlny zvuku, jako by k nám někdo valil z kamenných schodů obrovské kovové sudy - aurora dnes netančila jako předešlou noc, spíš rvala oblohu na kusy. Jeden fialový blesk udeřil do nahosemeníků na severním břehu řeky a strom okamžitě explodoval v plamenech a barevných jiskrách. Všichni jsme na chvíli přimrzli. Jako bývalý lodník sem proklínal vlastní hloupost, proklínal jsem skutečnost, že jsme vyrazili do středu tak široké řeky - Tethys se znovu roztáhla do jednoho kličku bez gumových rohoží či bleskosvodu. Přikrčili jsme se a ve chvílích, kdy barevné blesky bičovaly pobřeží a zapalovaly východní obzor před námi, jsme dělali grimasy.
Náhle začalo pršet a nejhorší blesky pominuly. Utíkali jsme ke stanu. Aenea a A. Bettik si dřepli u vchodu, stále hledali mělčiny a plovoucí klády, já se postavil dozadu, kde dívka upravila stan, aby poskytoval přístřeší člověku, který kormidluje.
Když jsem pracoval na řece Kans jako lodník, často hustě pršelo - vzpomínám, jak jsem se krčil ve starém člunu, do kterého teklo, a přemýšlel, zda se ta prokletá loď kvůli váze deště potopí. Ale takový déšť jsem nepamatoval.
Na chvíli mě napadlo, že jsme narazili na další, tentokrát mnohem větší vodopád a neúmyslně prám zavedli do plného proudu. Ale pořád jsme pluli po řece, nehrozil nám vodopád, jen nejhorší, nejstrašnější průtrž mračen, jakou jsem kdy zažil.
Nejlepší by bylo zamířit ke břehu a zůstat, dokud liják nepřejde. Ale s výjimkou barevných blesků, které explodovaly za vodní stěnou, jsem nic neviděl a neměl tušení, jak daleko břehy leží. Ani jsem netušil, zda je u nich možné přistát a zakotvit. Přivázal jsem tedy kormidlo na nejvyšší pozici, aby se prám neobrátil zadkem dopředu, opustil svou pozici a ukryl se k dítěti a androidovi. Obloha se otevřela a chrlila na nás řeky, jezera a oceány vody.
Musím pochválit dívčinu schopnost či štěstí při formování a zabezpečení stanu, neboť se ani jednou nezačal pokládat ani se neuvolnil z upevnění k rámu. Říkám, že jsem se ukryl, ale ve skutečnosti jsme měli plné ruce práce, a jak se prám nakláněl, poskakoval, otáčel a znovu obracel, drželi jsme již přivázané krabice. Ani jsme netušili, jakým směrem míříme, zda je prám bezpečně uprostřed řeky či míří k balvanům a peřejím nebo se řítí k útesům. Všem nám to bylo jedno. Měli jsme jediný úkol. Snažili jsme se udržet výstroj pohromadě, nebýt smeteni z paluby a sledovat ostatní.
V jednu chvíli (jednu ruku jsem měl přes hromadu batohů a druhou jsem svíral dívku, která se nakláněla ve snaze zachránit nádobí, jež mířilo rychle ze stanu ven, za límec) jsem se podíval ze zívajícího otvoru stanu na přední část prámu a zjistil, zeje celý pod vodou. Výjimkou byl pouze náš vyvýšený stupínek se stanem. Vítr bičoval rudě a žlutě žhnoucí vlny - barva závisela na chvilkové auroře blesků. Vzpomněl jsem si, co jsem zapomněl na lodi záchranné vesty a osobní výstroj k plavání.
Stáhl jsem Aeneu zpět pod ochranu pleskajícího stanu a zařval do hukotu bouře: "Umíš plavat, když nejde o nulovou gravitaci?"
"Co?" rozeznal jsem, jak její rty slovo zformovaly, přestože jsem ho ve skutečnosti neslyšel.
"Umíš… umíš… plavat?"
A. Bettik vzhlédl z místa mezi poskakujícími krabicemi. Z holé hlavy a dlouhého nosu mu odkapávala voda. Jeho modré oči působily v hořící auroře fialově.
Aenea zavrtěla hlavou. Přesto jsem si nebyl jistý, zda odpovídá na mou otázku či opakuje, že nerozumí. Přitáhl jsem ji blíž. Vestu s kapsami měla úplně promáčenou, plandala na ní jako mokré prostěradlo ve vichřici. "UMÍŠ… PLAVAT??" zařval jsem ze všech sil. Úsilí mě připravilo o dech. Spojil jsem ruce před sebe a předvedl plavání. Rám se zakymácel, odtrhl nás od sebe a znovu nás hodil na jedno místo.
Spatřil jsem v jejích očích pochopení. Z dlouhých pramenů vlasů jí kapal déšť. Usmála se mokrými rty a naklonila se, aby mi mohla zařvat do ucha.
"DÍKY! RÁDA… BYCH… SI ZAPLAVALA… ALE… MOŽNÁ… POZDĚJI…"
V tu chvíli jsme museli narazit na vír. Nebo snad zachytil stan sílící vítr, použil ho jako plachtu a roztočil prám kolem své osy. Prám se obrátil, jako by zaváhal, pak se točil dál. Naše trojice to vzdala, vše jsme pustili a snažili se zachránit vlastní životy a životy ostatních. Snažili jsme se semknout uprostřed prámu. Uvědomil jsem si, že Aenea něco křičí - nadšené "JUPIII" - a než jsem na ni dokázal zařvat, ať je ztícha, zachoval jsem se stejně. Rvát na otáčení, bouřku i liják,

a přitom nic neslyšet, jen cítit přes hukot hromu jekot v mozku a kostech, bylo příjemné. Když řeku ozářil karmínový blesk, podíval jsem se doprava a spatřil balvan, který čněl nejméně pět metrů nad hladinu vody. Prám ho minul, točil se jako káča. Ještě víc mě udivil pohled na klečícího A. Bettika se zakloněnou hlavou, který namáhal plíce androida a křičel s námi "JUPIÍI."
Bouřka trvala celou noc. K ránu déšť polevil, až už normálně lilo. V tu chvíli určitě přestalo hřímat a blýskat, přesto jsem si nebyl jistý. V tu chvíli už jsem tvrdě spal a chrápal stejně jako mladá přítelkyně a android.
Probudili jsme se, když už bylo slunce vysoko na obloze. Po mracích ani památky, řeka byla široká, klidná a pomalá, po obou stranách se jako celistvá tapisérie odvíjela džungle, nad hlavou měkká a modrá obloha.
Chvíli jsme jen tak seděli ve slunečních paprscích, lokty opřené o kolena, šaty mokré a nacucané. Nic jsme neříkali. Věřím, že jsme měli pořád oči plné nočního maelstromu, na sítnicích nám vytrvale poskakovaly výbuchy barev.
Za chvíli se postavila Aenea na roztřesené nohy. Povrch prámu byl mokrý, ale pořád nad vodou. Ulomila se jedna kláda na pravoboku, několik uzlů nahradily potrhané provazy, ale plavidlo bylo - celkem vzato - vhodné pro plavbu na moře… tedy na řeku. Zkontrolovali jsme vybavení a chvíli dělali inventuru. Zmizel reflektor, který jsme používali jako lucernu, a menší kartony s jídlem. Jinak se zdálo, že vše zůstalo.
"No, můžete vstát," oslovila nás Aenea. "Udělám něco k snídani."
Zapnula ohřívací kostku na maximum, za minutu uvařila v konvici vodu, zalila svůj čaj a připravila konev na naši kávu. Pak ji odsunula stranou, aby mohla usmažit šunku a plátky brambor.
Podíval jsem se na prskající šunku a řekl: "Myslel jsem, že jsi vegetariánka."
"Taky jsem," potvrdila dívka. "Dám si ovesné vločky a trochu toho příšerného recyklovaného mléka z lodi, ale pro tentokrát jsem šéfkuchařka a vy se dobře najíte."
Dobře jsme se najedli. Seděli jsme na předním okraji plošinky se stanem, slunce zalilo naše kůže a vysušilo nám oblečení. Z kapsy mokré vesty jsem si vytáhl zmuchlanou čapku se třemi rohy, vyždímal z ní vodu a kvůli stínu si ji nasadil na hlavu. Aenea se přitom znovu rozesmála. Podíval jsem se na A. Bettika, ale android se znovu změnil v lhostejného pozorovatele jako by s námi "JUPÍÍÍ" nikdy nekřičel.
A. Bettik vytáhl na špičku voru bidlo - upravil jsem ho, aby se dalo otočit a mohli jsme na něj v noci pověsit lucernu - sundal si potrhanou bílou košili a pověsil ji tam místo světla. Na jeho dokonale modré kůži se třpytilo slunce.
"Vlajka!" vyjekla Aenea. "To naše expedice potřebuje."
Zasmál jsem se. "Ale ne bílou vlajku. Ta znamená…" zarazil jsem se uprostřed věty.
Proud nás pomalu unášel do širokého říčního zákrutu. Už jsme všichni spatřili obrovskou a starobylou bránu přenašeče, která se klenula stovky metrů nad námi. Široký kov porostly celé stromy, ze vzorů a záhybů visely celé metry popínavých rostlin.
Pomalu jsme se odsunuli do svých pozic - já ke kormidlu, A. Bettik se postavil k dlouhému bidlu, jako by chtěl zahnat kamení i nevítané hosty. Aenea si dřepla dopředu.
Dlouhou minutu jsem s jistotou věděl, že je tento přenašeč mrtvý, že nemůže fungovat. Pod obloukem jsem rozeznal známou džungli a modrou oblohu, za ním pozoroval řeku. Pohled byl až do chvíle, než jsme se k mohutnému oblouku dostali, naprosto normální. Spatřil jsem, jak deset metrů před námi vyskočila z vody ryba. Vítr rozcuchal Aenee vlasy a zvířil vodu v řece. Nad námi visely tuny starobylého kovu. Jako dětská kresba mostu.
"Nic se nestalo" začal jsem.
Vzduch naplnila elektřina. Ten přechod byl rychlejší a děsivější než bouře minulé noci. Jako by nám na hlavy klesla z oblouku těžká opona. Upadl jsem na koleno, ucítil její váhu, pak její beztíži. Byla to jen nepatrná chvilka. Cítil jsem se, jako když se v klesající lodi zřítilo silové pole jako embryo, které bojuje s lepivým omniotickým obalem.
Pak jsme byli na druhé straně. Slunce zmizelo. Denní světlo zmizelo. Zmizely i břehy a džungle. K obzoru na všechny strany se táhla voda. Oblohu, jež mi připadala moc široká, zaplnilo množství okázalých hvězd, jaké jsem nikdy nespatřil ani o nich nesnil.
Přímo před námi visely tři měsíce, jejich oranžové světlo orámovalo Aeneinu postavu. Všechny tři dosahovaly velikosti plnohodnotné planety.

Kapitola 31

"Fascinující," vydechl A. Bettik.
Já bych takové slovo nevybral, ale pro tu chvíli stačilo. Naši situaci jsem začal nejprve popisovat slovy, jež začínala předponou ne - už jsme nebyli v džungli, nebyli jsme na řece (k nočnímu nebi se na všechny strany táhl oceán), nesledovalo nás denní světlo, nepotápěli jsme se.
Prám se v pomalých, ale mohutných vlnách oceánu vznášel naprosto odlišně, přesto mé oči lodníka zaznamenaly, že voda sice vystřikuje silněji přes okraj, ale dřevo nahosemeníku je mnohem víc nadnášeno. Poklesl jsem u kormidla na koleno a váhavě přiložil dlaň s mořskou vodou k ústům. Rychle jsem tekutinu vyplivl a vypláchl si pusu čerstvou vodou z polní lahve u opasku. Mořská voda byla ještě slanější než nepitné oceány Hyperionu.
"Jů," vydechla Aenea tiše. Hádal jsem, že komentuje vycházející měsíce. Všechny tři byly ohromné a oranžové, přesto byl ten prostřední tak velký, až se zdálo, že polovina průměru pohltila východní oblohu. Aenea se postavila na nohy, přesto její silueta nedosáhla ani do poloviny obrovské oranžové polokoule. Přivázal jsem kormidlo a připojil se na přední části voru k ostatním. Kvůli houpání klidných vln oceánu jsme se všichni drželi tyče, na které v nočním větru pořád vlála košile A. Bettika. V měsíčním svitu a záři hvězd žhnula bílou barvou.
Na chvíli jsem přestal být lodníkem a zkoumal nebe očima pastevce. Souhvězdí, která jsem zbožňoval jako dítě - Labuť, Podivín, Dvě sestry, Vesmírné koráby a Domácí talíř - jsem nespatřil, nebo je poloha změnila natolik, že jsem je nepoznal. Přesto se po nebi táhla Mléčná dráha zohýbaná dálnice naší galaxie viditelná od vlnami rozsekaného obzoru

za našimi zády až k místům, kde bledla v záři stoupajících měsíců. Hvězdy normálně tak silně nesvítí ani s měsícem standardu Staré Země, natož s takovýmito giganty. Hádal jsem, že tak úžasné šou umožňuje prachu zbavené nebe, absence jiných zdrojů světla a řidší vzduch. Nedokázal jsem si představit, jak tady hvězdy září na nebi bez měsíce.
Kde mámená "tady"? zauvažoval jsem. Pak mě tedy něco napadlo: "Lodi?" oslovil jsem komlog. "Jsi tady ještě?"
Když náramek odpověděl, udivilo mě to. "Pořád jsou s vámi zkopírované části, M. Endymione, mohu vám nějak pomoci?"
Druzí dva odtrhli pohledy od stoupajícího gigantického měsíce a podívali se na komlog. "Nejsi mozek lodi?" zeptal jsem se. "Tedy…"
"Pokud máte na mysli, zda přímo komunikujete s lodí, pak ne," potvrdil komlog. "Komunikační pásma se přerušila, když jste prošli poslední branou přenašeče. Přesto tato zkrácená verze lodního mozku dostává video informace."
Zapomněl jsem, že má komlog senzory citlivé na světlo. "Můžeš nám říct, kde jsme?" zeptal jsem se.
"Minutku, prosím," odvětil komlog. "Jestli komlog trochu zvednete - děkuji vám - prohlédnu oblohu a porovnám ji s navigačními souřadnicemi."
Zatímco komlog prohlížel, ozval se A. Bettik: "Vím, kde jsme, M. Endymione."
Já věřil, že to vím, přesto jsem nechal androida mluvit.
"Zdá se, že místo odpovídá popisu Maře Infinitus," pokračoval. , Jeden ze starých světů Sítě a dnešní součást Paxu."
Aenea mlčela. Pořád sledovala s divokým zaujetím měsíc. Vzhlédl jsem k oranžové, nebi vévodící kouli a uvědomil si, že rozeznám pod písčitým povrchem pohyb rezavých oblaků. Podíval jsem se ještě jednou a zjistil, že vnímám další detaily - tmavé skvrny, možná proudy lávy, dlouhou jizvu údolí s odbočkami, náznak ledových polí na severním pólu a neurčité zářivé linky, které spojovaly horské hřebeny. Podívaná trochu připomínala holozáznamy Marsu - než ho terraformovali - v systému Staré Země.
"Zdá se, že má Maře Infinitus tři měsíce," pokračoval A. Bettik. "Přesto je Maře Infinitus ve skutečnosti satelitem blízkého skalnatého světa velikosti Jovianského světa."
Ukázal jsem na červený měsíc. "Jako tenhle?"
"Přesně tak," potvrdil android. "Viděl jsem obrázky… je neobydlený, ale za dob Hegemonie se tam za pomocí robotů hodně těžilo."
"I já věřím, že jsme na Maře Infinitus," souhlasil jsem. "Slyšel jsem o něm vyprávět některé lovce ze světů Paxu. Skvělý rybolov na otevřeném moři. Říkali, že v oceánu Maře Infinitus žije druh hlavonožce, který dorůstá do délky víc než sto metrů… pokud ho nechytí jako první, polyká celé rybářské lodě."
V tu chvíli jsem sklapl. Všichni tři jsme zírali do vínově tmavých vod. Do ticha náhle zašvitořil komlog: "Mám to! Hvězdné pole se přesně shoduje s databankou. Jste na satelitu obíhajícího kolem subjoviánského světa na orbitu hvězdy Sedmdesát Ophiuchi A dvacetsedmčárkadevět světelných let od Hyperionu, šestnáctčárkačtyřinulaosmdva světelné roky od systému Staré Země. Jedná se o binární systém, kde je primární hvězdou v čárkašestčtyři AJ Ophiuchi A, druhotnou hvězdou ve vzdálenosti osmdevět AJ Sedmdesát Ophiuchi B. Podle všeho je kolem vás atmosféra a voda, takže mohu s jistotou prohlásit, že jste na druhém měsíci subjovianské DB Sedmdesát Ophiuchi Aprime, za dnů Hegemonie známé jako Maře Infinitus."
"Díky," poznamenal jsem ke komlogu.
"Mám ještě další hvězdná navigační data…" švitořil náramek.
"Později," přerušil jsem ho a vypnul komlog prstem.
A. Bettik si sundal z provizorního stožáru košili a oblékl se. Z oceánu vanul silný vítr, vzduch byl řídký a chladivý. Vyndal jsem si z batohu izolovanou vestu, druzí dva vylovili bundy. K neuvěřitelně hvězdnaté obloze stoupal neskutečný měsíc.
Část řeky na Maře Infinitus tvoří příjemnou, i když krátkou přestávku mezi rekreačně orientovanými úseky, citoval Průvodce Světovou sítí. Všichni tři jsme se krčili u kamenného ohniště a četli stránku při světle poslední lucerny. Lampa byla ve skutečnosti zbytečná, měsíční světlo dosahovalo jasem úrovně zataženého dne na Hyperionu. Fialově zabarvené moře způsobuje forma phytoplanktonu ve vodě a nikoliv lom světla v atmosféře, která cestovateli nabízí tak krásné západy slunce. Úsek na Maře Infinitus je velmi krátký pro většinu říčních poutníků je pět kilometrů cesty oceánem víc než dost - přesto zahrnuje v Síti slavné Gusovo mořské akvárium a gril. Určitě si objednejte grilovaného mořského obra, polévku z hlavonožce a skvělé víno ze žlutých chaluh. Povečeřte na jedné z četných teras Gusovy mořské základny, užijte si krásného západu slunce a ještě krásnějšího východu měsíců na Maře Infinitus. Přestože je tento svět známý svým pustým oceánem (nejsou tady žádné kontinenty ani ostrovy) a agresivním mořským životem (například Leviathan s lampovým chřtánem), určitě se s vaší cestovní lodí držte v bezpečí Středního proudu mezi branami, kde vás doprovodí několik vojenských lodí Maře Protektorátu - ať vám přinese krátký mořský úsek spojený se skvělou večeří v Gusově mořském grilu jen příjemné vzpomínky. (UPOZORNĚNI: Usek Tethys na Maře Infinitus bude z cesty v případě nepříznivého počasí či nebezpečné mořské formy života vypuštěn. Připravte se a navštivte svět později!)
Tím citát končil. Vrátil jsem knihu A. Bettikovi, zhasl lampu, přešel na příď prámu a prozkoumal obzor s brýlemi na noční vidění.
Ve skutečnosti jsem brýle v jasné záři tří měsíců ani nepotřeboval. "Kniha lže," dodal jsem. "Vidíme alespoň pětadvacet klicků k obzoru. Žádná brána tam není."
"Možná se přestěhovala," namítl A. Bettik.
"Nebo se potopila," přisadila si Aenea.
"Cha, cha," poznamenal jsem, hodil brýle do batohu a posadil se s ostatními k žhnoucí ohřívací kostce. Byla zima.
"Je možné," pokračoval android, "že - jako u dalších říčních úseků - existuje delší a kratší verze."

"Proč vždycky narazíme na tu delší?" zeptal jsem se. Vařili jsme si snídani. Byli jsme po dlouhé noční bouři na řece vyhladovělí. Přestože jsme měli topinku, lupínky a kávu, jídlo víc připomínalo půlnoční svačinu na měsíčními paprsky zalitém moři.
Brzy jsme si zvykli na houpání prámu na vysokých vlnách, nikdo nejevil známky mořské nemoci. Po druhém šálku kávy jsem se cítil lépe. Citát z průvodce poněkud otupil můj absurdní pocit, přesto musím přiznat, že se mi vůbec nelíbil "Leviathan s lampovým chřtánem."
"Líbí se ti to, ne?" zeptala se mě Aenea, jak jsme seděli před stanem. Za našimi zády kormidloval A. Bettik.
"Jo," souhlasil jsem. "Asi jo."
"Proč?" naléhala dívka.
Pozvedl jsem ruce. "Je to dobrodružství," vysvětloval jsem. "Ale nikomu se nic nestalo…"
"Věřím, že jsme byli při té bouřce hodně blízko," řekla Aenea.
"Ano, no…"
"Proč se ti to ještě líbí?" V dětském hlasu jsem rozeznal skutečnou zvědavost.
"Vždycky se mi líbilo pod širou oblohou," odpověděl jsem popravdě. "Táboření. Pobyt daleko od všeho. Příroda ve mně vyvolává pocit… nevím… že jsem spojen s něčím větším."
Zarazil jsem se, než začnu mluvit jako Ortodoxní Zen Gnostik.
Dívka se ke mně naklonila. "Můj otec o takové myšlence napsal báseň," poučila mě. "Ve skutečnosti vyklonovali kybrida mého otce ze starého básníka z doby před Hidžrou, ale otec měl pro básně smysl." Než jsem se mohl na něco zeptat, pokračovala: "Nebyl to žádný filosof. Byl mladý, dokonce mladší než ty, měl omezenou filosofickou slovní zásobu, přesto se v básni pokusil popsat úrovně, na jakých se blížíme vesmíru. V jednom dopise je popsal jako určitý Teploměr rozkoše."
Přiznávám, ten krátký proslov mě udivil a šokoval. Zatím jsem Aeneu neslyšel o ničem mluvit vážně, neslyšel jsem ji používat tak vzletná slova. A "Teploměr rozkoše" mi připadal trochu oplzle. Přesto jsem naslouchal, jak pokračuje: "Otec věřil, že je prvním stádiem lidského štěstí spojení se základem," doplnila tiše. Viděl jsem, jak A. Bettik u kormidla naslouchá. "Otec tím," pokračovala, "myslel podvědomou a smyslnou odpověď na přírodu… pocit, jaký jsi popisoval předtím."
Protřel jsem si tvář a nahmatal dlouhé štětiny. Ještě pár dnů bez holení a budu mít plnovous. Usrkl jsem kávu.
"Otec do takové odpovědi na přírodu zahrnoval poezii, hudbu a umění," pokračovala. "Jedná se o klamný, ale lidský přístup k vesmíru - energii zrození v nás zvedá příroda. Otec považoval představivost a pravdu za stejnou věc. Jednou napsal - Představivost můžeme přirovnat k Adamovu snu - probudil se a zjistil, že je to pravda. "
"Moc to nechápu," připustil jsem. "Znamená to, že je výmysl pravdivější než… pravda?"
Aenea zavrtěla hlavou. "Ne, podle mě myslel… no, ve stejné básni je óda na boha Pana.
Děsivý tvor, jenž otevírá tajemné dveře, jež ke všeobecnému pochopení vedou. "
Foukala si šálek horkého čaje, aby ho ochladila. "Podle otce se Pan změnil v určitý symbol představivosti… zvláště pak romantických představ." Usrkla horký čaj. "Víš, Raule, že byl Pan alegorickým předchůdcem Krista?"
Zamrkal jsem. Stejné dítě mě dva večery nazpět žádalo o strašidelné příběhy. "Krista?" zopakoval jsem. Byl jsem tak silný produkt vlastní doby, že jsem při každém náznaku rouhání nadskočil.
Aenea upila čaj a vzhlédla k měsícům. Seděla a levou rukou si objímala kolena. "Otec věřil, že některé lidi, ale ne všechny, pohání jejich reakce na přírodu, pohání je ta základní, Panovi podobná představivost.

Zůstaň neskutečným domovem
osamocených myšlenek, jak
myšlenky, jež stoupají k samotnému nebi,
pak nech čistý mozek, kvasinkami,
jež se šíří tupou zemí buď.
a dává jí dotyk nadpozemského - nové zrození:
Zůstaň symbolem nesmírnosti,
Oblaky, jež v moři se odráží,
Hmotou, jež pohlcuje prostor mezi,
Neznámý…"

Po recitaci jsme zůstali chvíli potichu. Když jsem vyrůstal, poezii jsem poslouchal - hrubé pastevecké básně, Kantos starého básníka, Epos ze Zahrady o mladém Glee, Tychovi a Kentaurovi Raulovi - takže jsem byl na verše pod hvězdnou oblohou zvyklý. Přesto byla většina básní, jež jsem vyslechl, zbožňoval a naučil se, mnohem pochopitelnější.
Po chvíli, kterou rušilo jen šplouchání vln o hrany prámu a vítr, který se opíral do stanu, jsem řekl: "Takže tvůj otec si takhle představoval štěstí?"
Aenea zaklonila hlavu, takže se jejích vlasů zmocnil vítr. "Ach, to ne," opravila mě. "Jen první stádium štěstí na Teploměru rozkoše. Existují ještě dvě další stádia."
"Jaká?" přidal se A. Bettik. Při tichém zvuku androidova hlasu jsem málem vyskočil. Úplně jsem na jeho přítomnost zapomněl. Aenea zavřela oči a znovu promluvila. Měla tichý, muzikální hlas zbavený zpívaných modliteb lidí, kteří poezii ničí.
" Však existují ještě tři další klubka zmotaná. Ničivější, pomalu se k naprosté intenzitě ubírající. Jejich korunou jest láska a přátelství, sedí vysoko na čele lidskosti."

Vzhlédl jsem k písečným bouřím a sopečným výbuchům na obrovském měsíci. Přes oranžově žíhanou krajinu putovaly sépiové mraky. "To jsou tedy další stádia?" zeptal jsem se poněkud zklamaně. "Nejprve příroda, pak láska a přátelství?"
"Ne tak docela," oponovala dívka. "Otec považoval skutečné přátelství mezi lidmi za vyšší stádium než odpověď na přírodu, ale nejvyšší možnou úrovní zůstávala láska."
Přikývl jsem. "Jak učí Církev," citoval jsem. "Láska ke Kristu… láska k druhému člověku."
"Uchuch," vydechla Aenea a vysrkla zbytek čaje. "Otec myslel lásku erotickou. Sex." Znovu zavřela oči…

"Když jsem teď okusil její duši až na dno,
ostatní hloubky zůstávají mělké. Esence,
kdysi duchovní jak bahnitý svah,
připraven jen k osetí mým pozemským kořenem,
k pozvednutí mých zlatých větví,
k vysokému nebi, aby obtěžkány
zlatým ovocem."

Přiznávám, že jsem nevěděl, co říct. Dorazil jsem zbytek kávy, odkašlal si, chvíli sledoval stoupající měsíce a ještě viditelnou Mléčnou dráhu a dodal: "Takže? Myslíš, že tím něco sledoval?" Jakmile jsem to vyslovil, nejraději bych si nakopal. Mluvil jsem tady s dítětem. Mohla ze sebe chrlit starou poezii, pro mě za mě starou pornografii, ale nemohla ji chápat.
Podívala se na mě. Velké oči jí zářily v měsíčním světle. "Myslím, že je víc stupňů na nebi a zemi, Horatio, než otec ve své filosofii vysnil."
"Aha," přikývl jsem a pomyslel si: Kdo je sakra ten Horatio?
"Když to otec psal, byl ještě velmi mladý," pokračovala Aenea. "Byla to jeho první báseň a byl to propadák. Chtěl, jeho hrdina pastevec chtěl zjistit, jak mohou být takové věci skvělé. Věci jako poezie, příroda, moudrost, přátelské hlasy, hrdinské činy, sláva zvláštních míst, kouzlo opačného pohlaví. Ale zastavil se, než dorazil k samému jádru."
"Jaké je to jádro?" zeptal jsem se. Prám se zvedal a klesal na dechu moře.
"Význam všech pohybů, tvarů a zvuků," zašeptala dívka, "…všechny tvary a látky/Přímá cesta k podstatě jejich esence…"
Proč mi ta slova připadala tak povědomá? Musel jsem chvíli vzpomínat.
Prám se sunul nocí a mořem Maře Infinitus.
Než vyšla slunce, znovu jsme spali. Po další snídani jsem vstal a šel seřídit zbraně. K měsíčním paprskům se hodí filosofické verše, ale přesný zásah zbraní je stejně tak nezbytný.
Neměl jsem je čas zkoušet na palubě lodi ani po pádu do džungle a při nošení nevyzkoušených a neseřízených zbraní jsem se cítil nervózní. Za krátkou dobu u Domácí gardy a dlouhých let strávených jako průvodce lovců, jsem už dávno zjistil, že je obeznámení se zbraní stejně důležité - a možná důležitější - než jakkoliv dokonalá puška.
Když vyšla slunce, největší měsíc byl ještě na obloze - nejprve se objevilo to menší, jasná tečka na ranním nebi, jež zastřela Mléčnou dráhu a ztlumila detaily na velkém měsíci, pak vyšlo primární, velmi jasné (ale menší než hyperionská hvězda Soltypu) slunce. Obloha ztmavla, nabrala ultramarínový odstín, pak ještě potemněla do kobaltově modré. Nad námi žhnuly dvě hvězdy, za zády pokrýval oblohu oranžový měsíc. Jeho atmosféra se ve slunečních paprscích změnila v mlhavý disk, detaily na povrchu vybledly. Mezitím se měnil den. Teplo, pak horko, pak hrozné vedro.
Moře se trochu zvedlo, nenápadné houpání přešlo v pravidelné dvoumetrové vlny, které s prámem házely, ale přesto se v nich dalo plout bez větších potíží. Jak nám průvodce slíbil, moře mělo nepříjemně fialovou barvu, zdobily ho tak tmavě modré vlny, až vypadaly černé, chvílemi se objevily žluté chaluhy a ještě fialovější pěna. Prám se pohyboval k obzoru, kde se vynořily měsíce i slunce považovali jsme ho za východ - a mohli jsme jen doufat, že nás silný proud skutečně někam zanese. Když jsme začali o proudu pochybovat, hodili jsme do vody lano nebo jsme přes palubu hodili nějaké odpadky a sledovali rozdíl mezi větrem a tahem proudu. Vlny přicházely ze směru, který jsme považovali za jih nebo sever. Pokračovali jsme k východu.
Nejprve jsem vystřelil z pětačtyřicítky, zkontroloval zásobník a ujistil se, že jsou nábojnice bezpečně na místě. Bál jsem se, že budu díky starému zvyku vkládat do zásobníku munici odděleně zapomínat nabíjet. Moc věcí, které se daly hodit přes palubu a použít jako cvičný terč, jsme neměli, ale vzal jsem pár obalů od jídla, které se mi válely u nohou. Vyhodil jsem jeden, čekal až dopluje nějakých patnáct metrů daleko, pak vystřelil.
Jak automatická zbraň spustila, vydala neslušný řev. Věděl jsem, že jsou kulkomety hlasité - při základním výcviku jsem z nich střílel, neboť je často používali rebelové na Uzdovém hřbetu na Drápu - ale při takové ráně mi pistole málem spadla do fialového moře. Výstřel vyděsil Aeneu, která se dívala k jihu a nad něčím přemýšlela, dokonce přiměl nadskočit i nevzrušeného androida.
"Promiňte," omluvil jsem se, sevřel těžkou zbraň oběma rukama a znovu vystřelil.
Když jsem vyplýtval dva zásobníky drahé munice, už jsem si byl jistý, že se na patnáct metrů strefím. A dál no, doufal jsem, že bude mít stvoření, na které budu střílet, uši a řev pětačtyřicítky ho vystraší.
Když jsem po střelbě zbraň otevřel, znovu jsem nadnesl, že starožitnost mohla patřit Brawne Lamii.
Aenea se na ni podívala. "Jak už jsem řekla, nikdy jsem matku s pistolí neviděla."
"Mohla ji zapůjčit Konzulovi, když se vracel s lodí do Sítě," namítl jsem při čištění otevřené pistole.
"Ne," ozval se A. Bettik.
Obrátil jsem se a podíval se na androida, který se opíral o kormidlo. "Ne?" zopakoval jsem.

"Když byla M. Lamia na Benares, viděl jsem její zbraň," pokračoval android. "Byla to starobylá pistole věřím, že patřila jejímu otci - ale měla perleťovou pažbu, laserový zaměřovač a upravili ji na šipkové nábojnice."
"Ach," vydechl jsem. No, byla to půvabná představa. "Ale tuhle věc museli dobře udržovat a předělat," dodal jsem. Museli ji uložit do statické kostky, jinak by tisíc let stará zbraň nefungovala. Nebo se jednalo o dobrou repliku, kterou Konzul našel na svých cestách. Samozřejmě na tom nezáleželo, ale vždycky mě ohromil… myslím, že byste tomu říkali dech historie… jaký ze starých zbraní vychází.
Pak jsem vystřelil z pistole na šipky. Na to, abych zjistil, že dobře funguje, stačil jediný výbuch. Pěkně děkuji. Plující krabice od jídla se na třicet metrů roztrhla na tisíc kusů. Odskočil celý vrchol vlny a zatřpytil se, jako by ho bombardoval ocelový déšť. Zbraně na šipky byly tvrdé, nedalo se s nimi minout a pro cíl bylo jejich použití neférové. Právě proto jsem si ji vybral. Vrátil jsem pojistku a zbraň uložil zpět do batohu.
Seřídit plasmovou pušku bylo složitější. Nacvakávací optické hledí poskytovalo možnost zamířit na cokoliv od plující krabice ve vzdálenosti třiceti metrů až k obzoru nějakých pětadvacet klicků daleko. Když se krabice od jídla potopila při první ráně, určit úspěšnost na větší dálku bylo obtížné. Nebylo na co střílet. Pulzní puška dokázala teoreticky zasáhnout vše, co člověk vidí - nemusel počítat I větrem a balistickým zakřivením. Sledoval jsem dalekohledem, jak blesk vysekl díru ve dvacet klicků vzdálených vlnách, přesto jsem nezískal ke střelbě na vzdálené cíle velkou důvěru. Pozvedl jsem pušku k obrovskému měsíci, který nám klesal za zády. Dalekohledem jsem rozeznal hory s bílými špičkami - věděl jsem, že to není sníh, ale spíš zmrzlý CO2 - a jen tak zmáčkl spoušť. V porovnání k poloautomatické pistoli na kulky byla plasmová puška v zásadě tichá - při výstřelu se ozvalo jen typické kočičí zachrchlání. Na to, abych spatřil při takové vzdálenosti a rotaci dvou světů zásah, byl dalekohled příliš slabý. Přesto by mě překvapilo, kdybych horu netrefil. V kasárnách Domácí gardy se často povídalo o střelcích Švýcarské gardy, kteří sundali komanda Vyvržených střelbou z mnoha tisíc klicků vzdáleného asteroidu. Po celá milénia v tom byl stejný trik - spatřit nepřítele jako první.
Po střelbě jsem si na to vzpomněl, pušku vyčistil a odložil ji k ostatním zbraním. Pak jsem řekl: "Musíme dnes udělat nějaký průzkum."
"Pochybuješ, že tam bude další brána?" zeptala se Aenea.
Pokrčil jsem rameny. "Průvodce říkal, že je mezi bránami pět klicků. Od minulé noci jsme urazili nejméně stovku. Možná víc."
"Vytáhneme hawkingův koberec?" zeptala se dívka. Slunce jí spalovalo bledou pokožku.
"Myslel jsem, že si vezmu létající opasek," namítl jsem. Jestli tady někdo hlídá, opasek má menší radarový profil, pomyslel jsem si, ale nahlas to nevyslovil. "A ty nikam neletíš, malá," dodal jsem. "Jen já."
Vytáhl jsem opasek ze stanu, pevně utáhl postroj, vyndal plasmovou pušku a aktivoval ruční ovladač. "A do prdele," zaklel jsem. Pásek se mě ani nepokusil zvednout. Chvíli jsem si byl jistý, že jsme na hyperionské planetě s nepříjemnými EM poli, pak jsem se podíval na kontrolku energie. Červená. Prázdno. Vůbec nic. "Do prdele," zopakoval jsem.
Rozepnul jsem postroj a všichni tři jsme se shromáždili kolem nepoužitelného předmětu. Kontroloval jsem dráty, batoh s bateriemi a letovou jednotku.
"Než jsme opustili loď, dobíjel jsem ho," namítl jsem. "Stejně jako jsme dobíjeli hawkingův koberec."
A. Bettik se pokusil spustit diagnostický program, ale ani ten s nulovou energií nefungoval. "Váš komlog může provést stejný subprogram," poučil mě android.
"Opravdu?" zeptal jsem se hloupě.
"Mohu?" otázal se A. Bettik a pokynul ke komlogu. Sundal jsem si náramek a podal mu ho.
A. Bettik otevřel nepatrnou přihrádku, kterou jsem na šperku vůbec nezaregistroval, vyndal tenký drátek z mikrovlákna a připojil ho k pásku. Kontrolky zablikaly. "Létající pásek je rozbitý," oznámil komlog lodním hlasem. "Baterie došly přibližně dvacet sedm hodin před stanovenou dobou. Věřím, že jsou jejich jednotky vadné."
"Skvělé," poznamenal jsem. "Dá se to spravit? Udrží energii, jestli na nějakou narazíme?"
"Tyto baterie nikoliv," odpověděl komlog. "Ale v lodní EVA skříňce jsou tři náhradní."
"Skvělé," zopakoval jsem. Zvedl jsem opasek s mohutnou baterií a odhodil ho z prámu. Beze stopy zmizel ve fialových vlnách.
"Takže vyřešeno," řekla Aenea. Už se se zkříženýma nohama posadila na hawkingův koberec, který plul dvacet centimetrů nad vorem. "Chceš se rozhlédnout se mnou?"
Nehádal jsem se. Usadil jsem se za ní na koberec, složil nohy a sledoval, jak ťuká na letová vlákna.
Nějakých pět tisíc metrů ve vzduchu - lapali jsme po dechu a nakláněli se přes okraj malého koberce - působily věci děsivěji než na voru. Fialové moře bylo ohromné, úplně prázdné, prám jedinou tečkou pod námi, miniaturní černý obdélník na filigránovém černofialovém moři. Z takove výšky jsme vůbec nerozeznali vlny, které byly na voru vážným problémem.
"Věřím, že jsem objevil další stádium toho spojení se základem, té odpovědi na přírodu, o které tvůj otec psal," poznamenal jsem.
"A jaká je?" Aenea se chvěla ve studeném vichru. Vzala si jen košili a vestu, kterou nosila na voru.
"Hroznej strach," odpověděl jsem.
Aenea se zasmála. Musím říct, že jsem její smích zbožňoval, dnes mě taková vzpomínka zahřeje. Byl to tichý, ale plný, nedomýšlivý a naprosto melodický smích. Schází mi.
"Měli jsme místo nás na průzkum pustit A. Bettika," podotkl jsem.
"Proč?"
"Podle toho, co vyprávěl o svém pozorování ve velké výšce," odpověděl jsem, "zřejmě nemusí dýchat vzduch a je odolný k maličkostem jako pokles tlaku."
Aenea se o mě opřela. "Není odolný vůbec ničemu," poučila mě tiše. "Jeho kůži jednoduše navrhli, aby byla trochu

tvrdší než ta naše - na krátkou dobu může fungovat dokonce jako skafandr ve vakuu - a dokáže déle zadržet dech. Toť vše."
Podíval jsem se na ni. "Víš toho o androidech hodně?"
"Ne," odvětila Aenea. "Jen jsem se ho zeptala." Zamířila dopředu a položila ruce na kontrolní vlákna. "Letěli jsme k východu."
Přiznávám, děsila mě myšlenka, že ztratíme s vorem spojení, že budeme létat tímto světem oceánů, dokud nedojde letovým vláknům energie a nezřítíme se do moře, kde nás nejspíš sežere Leviathan s lampovým chřtánem. Naprogramoval jsem inerční kompas a zadal vor jako výchozí bod. Jestli tedy kompas neupustím - což bylo nepravděpodobné, neboť jsem ho měl na šňůrce okolo krku - cestu nazpět najdeme. Přesto jsem si dělal starosti.
"Nepoletíme moc daleko," naléhal jsem.
"Dobrá." Aenea brzdila rychlost, hádám nějakých šedesát či sedmdesát klicků. Sklouzli jsme zpět do prostoru, kde se dalo bez potíží dýchat a nebyl tam tak chladný vzduch. Široký kruh fialového moře pod námi byl od obzoru k obzoru prázdný.
"Zdá se, že si s námi tvoje přenašeče pohrávají," řekl jsem.
"Proč jim říkáš moje přenašeče, Raule?"
"No, jsi jediná, koho… poznají."
Neodpověděla.
"Vážně," pokračoval jsem. "Věříš, že je ve světech, kam nás posílají, nějaký řád či rým?"
Aenea se na mě podívala přes rameno. "Ano," potvrdilai"Tomu věřím."
Čekal jsem. Silová pole byla při tak nízké rychlosti minimální, takže se mi na obličej lepily její vlasy.
"Víš něco o Síti?" zeptala se. "O přenašečích?"
Pokrčil jsem rameny a uvědomil si, že se na mě už nedívá. Pak jsem promluvil: "Řídili je UI z Technojádra. Podle Církve i Kantosu tvého strýčka Martina byly přenašeče určitým spiknutím UI na zneužívání lidských mozků - neuronů jako určitý obrovský DNA počítač. Parazitovali na nás pokaždé, kdy přenašeči prošel nějaký člověk, správně?"
"Správně," potvrdila Aenea.
"Kdykoliv tedy projdeme jednou z těchto bran, UI… ať jsou kdekoliv… se nám nalepí na mozky jako velká, krví nacucaná klíšťata, správně?" pokračoval jsem.
"Špatně," odpověděla dívka. Znovu se ke mně obrátila. "Ne všechny přenašeče stvořily, umístily a udržovaly stejné části Jádra," poučila mě. "Dokončil strýček Martin Kantos a objasnil, že můj otec objevil v Jádru občanskou válku?"
"Ano," souhlasil jsem. Zavřel jsem oči a snažil si vzpomenout na skutečné verše ústně předávaného příběhu, který jsem se naučil. Teď byla řada v recitaci na mně: "V Kantosu se objeví osoba UI, se kterou Keatsův kybrid rozmlouvá v megasféře datové vrstvy," řekl jsem.
"Ummon," dodala dívka. "Tak se ten UI jmenoval. Matka se tam jednou s otcem vydala, ale ve skutečnosti to byl můj… můj strýc… druhý Keatsův kybrid, kdo se s Ummonem naposledy setkal. Pokračuj."
"Proč?" ohradil jsem se. "Musíš to znát lépe než já."
"Ne," namítla. "Když jsem strýčka Martina znala, ještě se ke Kantosu nevrátil… říkal, že ho nechce dokončit. Vyprávěj, jak popsal, co Ummon řekl o Občanské válce v Jádru."
Znovu jsem zavřel oči.

"Dvě staletí jsme to zvažovali,
a pak skupiny vyšly vlastní cestou:
Stabilní chtějí uchovat symbiózu,
Přelétaví zničit lidstvo,
Definitivní pohrdají obojím,
dokud nezrodí se další etapa vědomí.
Pak zuřil boj,
Teď vedou skutečnou válku."

"Pro tebe se to stalo dvě stě sedmdesát standardních let v minulosti," řekla Aenea. "Těsně před Pádem."
"Jo," souhlasil jsem, otevřel oči a pátral mezi fialovými vlnami.
"Vysvětlila báseň strýčka Martina motivy Stabilních, Přelétavých a Definitivních?"
"Víceméně," souhlasil jsem. "Dá se to těžko zjistit v básni rozmlouvá Ummon a dvě UI z Jádra Zen Koansem.
Aenea přikývla. "To je pravda."
"Podle Kantosu" pokračoval jsem, "chtěla skupina UI z Jádra známá jako Stabilní, zůstat parazity lidských mozků, kdykoliv použijeme Síť. Přelétaví nás chtěli vyhladit. Hádám, že Definitivní neměli zájem, pokud mohli pracovat na stvoření vlastního strojového boha… jak mu říkali?"
"KI," odvětila Aenea, zpomalila koberec a klesla níž. "Konečná inteligence."
"Ano," souhlasil jsem. "Pěkně esoterické řeči. Jak to zapadá do naší cesty přes brány přenašečů… jestli ještě nějakou někdy najdeme?" V tu chvíli jsem o tom silně pochyboval - svět byl moc velký, oceán příliš rozsáhlý. I když proud udrží malý prám správným směrem, pravděpodobnost, že narazíme na stometrovou obruč příští brány, byla velmi malá.
"Všechny brány nestvořili a neudržovali Stabilní, aby… jak jsi to podal… parazitovali jako velká klíšťata na našich mozcích."
"Dobře," připustil jsem. "Kdo další přenašeče stvořil?"
"Přenašeče na řece Tethys navrhli Definitivní," odvětila Aenea. "Byl to… asi bys řekl experiment… s Prázdnotou, Jež

Spojuje. To je fráze Jádra… použil ji Martin ve svém Kantosu?"
"Jo," souhlasil jsem. Už jsme se dostali níž, jen tisíc metrů nad vlny, přesto jsem neviděl ani prám ani cokoliv jiného.
"Zamíříme zpět," navrhl jsem.
"Dobrá." Zkontrolovali jsme kompas a zamířili k domovu. Pokud tedy můžete prám, do kterého teče, domovem nazvat.
"Nikdy jsem nechápal, co má Prázdnota, Jež Spojuje znamenat," řekl jsem. "Nějaký hyperprostor, který přenašeče používaly a kde se Jádro ukrývalo, zatímco se na nás živilo. Tak jsem to pochopil. Věřil jsem, že ho zničili, když Meina Gladstoneová přikázala bombardování přenašečů."
"Prázdnotu, Jež Spojuje, zničit nemůžeš," poučila mě Aenea. Měla vzdálený hlas, jako by přemýšlela o něčem jiném.
"Jak ho Martin popsal?"
"Planckův čas a Planckova vzdálenost," odpověděl jsem. "Přesně si nevzpomínám - něco o kombinaci tří základních konstant fyziky - přitažlivost, Planckova konstanta a rychlost světla. Vzpomínám, že vyšly nějaké mrňavé jednotky vzdálenosti a času."
"Asi deset na mínus pětatřicátou metru," doplnila dívka a nepatrně koberec zrychlila. "A deset na mínus třiačtyřicátou vteřiny."
"Moc mi to neříká," přiznal jsem. "Je to prostě kurva malý a kurva krátký… promiň mé výrazy."
"Je ti odpuštěno," odvětila dívka. Pomalu jsme nabírali výšku. "Ale čas a vzdálenost nebyly důležité, jen to, jak je skloubit do… Prázdnoty, Jež Spojuje. Otec se mi to pokoušel vysvětlit, než jsem se narodila…"
Při té větě jsem zamrkal, ale poslouchal jsem dál.
"… víš o planetárních datasférách?"
"Ano," souhlasil jsem a zaťukal na komlog. "Tahle cetka tvrdí, že Maře Infinitus žádnou nemá."
"Správně," potvrdila Aenea, "ale většina světů Sítě ji měla. A z datasféry vznikla megasféra."
"Médium přenašeče… ta prázdnota… spojila datasféry, ano?" zeptal jsem se. "Armáda a elektronická vláda Hegemonie, Velký sněm, všichni používali ke spojení megasféru i Tachykom."
"Joo," souhlasila Aenea, "megasféra skutečně existovala na subvrstvě Tachykomu."
"To jsem nevěděl," přiznal jsem. V mé době TCHM médium neexistovalo.
"Vzpomínáš na poslední zprávu Tachykomu, než přestal během Pádu fungovat?" zeptalo se dítě.
"Ano," potvrdil jsem a zavřel oči. Tentokrát mi řádky z básně nenaskočily. Konec Kantosu byl vždycky tak zamlžený, že mě moc nezajímal a verše jsem se i přes opakování staré Grandam nenaučil. "Nějaké kryptické poselství od Jádra," dodal jsem. "Něco jako - vypadněte ze spojení a už se nezkoušejte připojit."
"To poselství," citovala Aenea, "znělo - NEBUDOU SE KONAT ŽÁDNÁ DALŠÍ ZNEUŽÍVÁNÍ TOHOTO KANÁLU. RUŠÍTE JINÉ, KTEŘÍ JEJ POUŽÍVAJÍ K VÁŽNÝM ÚČELŮM. PŘÍSTUP BUDE OBNOVEN, AŽ POCHOPÍTE, K ČEMU SLOUŽÍ."
"Správně," souhlasil jsem. "Myslím, zeje to v Kantosu. A pak to hypermédium přestalo jednoduše fungovat. Jádro poslalo poselství a odpojilo Tachykom."
"To poselství neposlalo Jádro," namítla Aenea.
Vzpomínám, jak mi i přes žár dvou sluncí naskočila husí kůže. "Neposlalo?" zeptal jsem se hloupě. "A kdo tedy?"
"Dobrá otázka," souhlasilo dítě. "Když můj otec vyprávěl o metasféře - širší datové vrstvě, kterou lepila dohromady Prázdnota, Jež Spojuje - vždycky říkal, že je tam plno lvů, tygrů a medvědů."
"Lvi, tygři a medvědi," zopakoval jsem. Ta zvířata pocházela ze Staré Země. Nevěřím, že přežila Hidžru. Nevěřím, že někdo z nich přežil - ani zmrazená DNA - když se Stará Zem zhroutila po Velké chybě nula osm do černé díry.
"Hmmm - hmmm," zabručela Aenea. "Ráda bych je jednou spatřila. Už jsme tady."
Podíval jsem se přes rameno. Vznášeli jsme se nějakých tisíc metrů nad mořem. Prám byl mrňavý, přesto jsme ho viděli naprosto jasně. A. Bettik stál u kormidla. V poledním žáru si znovu sundal košili. Zamával nám holou modrou rukou a my mu odpověděli.
"Doufám, že bude dobrý oběd," podotkla Aenea.
"Jestli ne," řekl jsem, "budeme se muset zastavit v Gusově mořském akváriu a grilu."
Aenea se zasmála a nastavila klouzavý let k domovu.
Krátce po setmění, kdy nevyšel ani jeden měsíc, jsme spatřili na jižním obzoru mrkání světel. Vyběhli jsme na přední část voru a snažili se zjistit, o co se jedná - Aenea s dalekohledem, A. Bettik s nočními brýlemi na plný výkon a já se zaměřovačem pušky.
"To není žádný oblouk," oznámila Aenea. "Je to plošina v oceánu - velká plošina na nějakých podstavcích."
"Ale já vidím oblouk," podotkl android, který se díval několik stupňů severně od blikajícího světla. Obrátili jsme se s dívkou stejným směrem.
Oblouk byl jen taktak viditelný, těsně nad obzorem protínal Mléčnou dráhu pruh negativního prostoru. Plošina s mrkajícími navigačními majáky pro letadla a lampami ozářenými okny byla jasnější, o několik klicků blíž. A stála mezi námi a přenašečem.
"Sakra," zaklel jsem. "Co to jen může být?"
"Gus?" navrhla Aenea.
Vzdychl jsem. "No, jestli ano, pak má asi nového majitele. Posledních pár století se sem turisti z řeky Tethys nijak nehrnou." Studoval jsem mohutnou plošinu přes hledí pušky. "Má mnoho pater," zavrčel jsem. "Je tam přivázaných několik lodí… sázím na rybářské lodky. A místa pro skimmery a další letadla. Zdá se mi, že tam vidím přivázané thoptéry."
"Co je to thoptéruchat?" zeptala se dívka a odložila dalekohled.
Odpověděl A. Bettik. "Forma letounu, která používá pohyblivá křídla. Velmi podobná hmyzu, M. Aeneo. Během

Hegemonie byly velmi populární, ale na Hyperionu vzácné. Myslím, že se jim také říkalo vážky."
"A pořád se jim tak říká," potvrdil jsem. "Pax jich měl na Hyperionu jen pár. Jednu jsem viděl na ledovci Medvědice."
Znovu jsem pozvedl hledí a rozeznal očím podobné puchýře na přední části vážky, jež osvítilo jasné okno. "Jsou to thoptéry," potvrdil jsem.
"Zdá se, že budeme mít problém, abychom se k oblouku kolem plošiny dostali a neobjevili nás," řekl A. Bettik.
"Rychle," vykřikl jsem a odvrátil se od pomrkávajících světel, "sundáme stan a stožár."
Upravili jsme stan, aby poskytoval přístřeší/zeď na pravoboku zadní části voru - k privátním a sanitárním účelům, kterými se tady nechci zabývat - přesto jsme teď mikrovlákno strhli a srolovali do kuličky velikosti mé dlaně. A. Bettik sundal tyč vepředu. "Kormidlo?" zeptal se.
Chvíli jsem se na něj díval. "To nech. Nemá pro radar moc velký záběr a není vyšší než my."
Aenea znovu studovala plošinu dalekohledem. "Nevěřím, že nás teď uvidí," řekla. "Většinu času jsme mezi vlnami. Ale až se přiblížíme…"
"A až vyjdou měsíce," doplnil jsem.
A. Bettik se posadil u ohniště. "Kdybychom se mohli plošině vyhnout mohutným obloukem a dostat se k bráně…"
Poškrábal jsem se na tváři a zaslechl strniště vousů. "Jo. Napadlo mě použít létající pásek a táhnout nás, ale…"
"Máme koberec," namítla dívka a posadila se s námi vedle ohřívací kostky. Nízká, stanu zbavená plošina působila prázdným dojmem.
"Jak propojíme vlečné lano?" zeptal jsem se. "Vypálíme díru v hawkingově koberci?"
"Kdybychom měli postroj…" začal android.
"Měli jsme pěkný postroj na létajícím pásku," podotkl jsem. "Nakrmil jsem s ním Leviathana s lampovým chřtánem."
"Mohli bychom další postroj vyrobit," pokračoval A. Bettik, "a přivázat lano k člověku na hawkingově koberci."
"Jasně," souhlasil jsem, "ale jakmile jsme ve vzduchu, koberec zachytí radar. Jestli tam mají skimmery a thoptéry, určitě tam mají i - nezáleží, jak primitivní - kontrolu dopravy."
"Mohli bychom zůstat nízko," namítla Aenea. "Držet koberec těsně nad vlnami… jen kousek nad námi."
Podrbal jsem si bradu. "To můžeme," odpověděl jsem, "ale jestli uděláme dost velkou okliku, abychom se plošině vyhnuli, k bráně dorazíme dlouho po východu měsíců. Sakra… jestli se budeme držet tohoto proudu, dopadne to stejně. Ve světle nás určitě spatří. A kromě toho, brána je od plošiny jen nějaký klick. Jsou dost vysoko, aby nás spatřili, jakmile se k ní přiblížíme."
"Nevíme, zda nás hledají," namítla dívka.
Přikývl jsem. Mé myšlenky neopouštěl obraz knězekapitána, který na nás čekal v systému Parvati a Renesance - jeho římský límec na černé uniformě Flotily Paxu. Podvědomě jsem věřil, že čeká s vojáky Paxu na této plošině.
"Na tom, jestli nás vyhlížejí, nesejde," řekl jsem. "I kdyby nás jeli zachránit, máme nějakou báchorku, která by dávala smysl?"
Aenea se usmála. "Vyrazili jsme s měsícem na plavbu a ztratili se? Máš pravdu, Raule. Zachránili by nás a další rok bychom strávili tím, že budeme autoritám Paxu vysvětlovat, kdo jsme. Možná nás nehledají, ale říkáš, že na této planetě jsou…"
"Ano," potvrdil A. Bettik. "Pax má na Maře Infinitus rozsáhlé zájmy. Z toho, co jsme zjistili v době ukrývání v univerzitním městě, je jasné, že sem už Pax vstoupil dávno, aby tady nastolil pořádek, zbudoval konglomeráty mořských farem a obyvatele, kteří přežili Pád, obrátil na znovuzrozené Křesťany. Maře Infinitus byl protektorátem Hegemonie, teď ho stoprocentně vlastní Církev."
"Špatná zpráva," dodala Aenea. Obrátila se od androida ke mně. "Nějaké nápady?"
"Asi jo," souhlasil jsem a postavil se. Celou konverzaci jsme šeptali, přestože jsme byli od plošiny nejméně patnáct klicků daleko. "Proč hádat, kdo se tam ukrývá a o co mu jde, když se mohu podívat? Možná jsou to jen Gusovi potomci a pár spících rybářů."
Aenea vyrazila pohrdavý zvuk. "Když jsme poprvé spatřili světlo, víš co mě napadlo?"
"Co?" vybídl jsem ji.
"Záchod strýčka Martina."
"Prosím?" ozval se android.
Aenea si zaťukala dlaněmi na kolena. "Vážně. Matka říkala, že když byl Martin Silenus za dob Sítě slavným námezdním spisovatelem, vlastnil multisvětový dům."
Zamračil jsem se. "Vyprávěla mi o tom Grandam. Místo dveří mezi jednotlivými pokoji přenašeče. Jeden dům s místnostmi na mnoha světech."
"Pokud můžu matce věřit, v případě strýčka Martina to znamenalo tucty světů," poučila mě Aenea. "A na Maře Infinitus měl záchod. Nic víc… jen plující plošinu se záchodem. Žádné zdi ani strop."
Podíval jsem se na vlny oceánu. "Toť spojení s přírodou," dodal jsem a plácl se do nohy. "Dobrá, jdu na to, než ztratím nervy."
Nikdo se se mnou nehádal, ani nechtěl vzít úkol na sebe. Možná bych se nechal přemluvit.
Převlékl jsem se do tmavších kalhot a tmavého svetru, přes svetr si navlékl šedohnědou loveckou vestu a připadal si trochu melodramaticky. Kluk od výsadkářů jde do války, zamumlala cynická část mozku. Přikázal jsem jí, ať drží hubu. K pásku jsem připnul pistoli, do sáčku za opaskem přidal tři detonátory a balíček plastické trhaviny z krabice výbušnin, přes hlavu si natáhl noční brýle, jež mi nenápadně visely na límci svetru, do ucha si nasadil jedno ze sluchátek komunikační jednotky, ke krku přitiskl subvokální mikrofon. Aenea si vzala druhou soupravu a vše jsme vyzkoušeli.
Sundal jsem komlog a podal ho A. Bettikovi. "Tahle věc odráží snadno světlo hvězd," vysvětlil jsem. "A lodní hlas by mohl začít vykřikovat hvězdné navigační souřadnice v nesprávnou chvíli."

Android přikývl a uložil náramek do kapsy košile. "Máte nějaký plán, M. Endymione?"
"Udělám ho, až se tam dostanu," přiznal jsem a pozvedl hawkingův koberec nad úroveň prámu. Natáhl jsem se k Aenee a dotkl se jejího ramena - ten kontakt působil jako elektrická rána. Už jsem si toho všiml, když jsme se dotkli rukama. Samozřejmě v tom nebylo nic sexuálního, ale elektrického. "Ty zůstaneš dole, malá," zašeptal jsem. "Jestli budu potřebovat pomoc, zahoukám."
V záři jasných hvězd jsem spatřil její vážné oči. "To nepomůže, Raule. Nedostaneme se k tobě."
"Já vím, jen jsem si dělal legraci."
"To nedělej," zašeptala. "Nezapomeň, že jestli se mnou nebudeš na voru, až projde branou, zůstaneš tady."
Přikývl jsem, ale ta představa mě probudila víc než obava, že na mě budou střílet. "Vrátím se," zašeptal jsem. "Zdá se, že nás tenhle proud odnese k plošině za… co myslíš, A. Bettiku?"
"Asi za hodinu, M. Endymione."
"Jo, to si také myslím. V tu chvíli by měl vycházet ten prokletý měsíc. Já vymyslím, jak je zabavit." Znovu jsem jí pohladil rameno, A. Bettikovi pokynul hlavou a zvedl koberec nad vodu.
I přes neuvěřitelný svit hvězd a brýle na noční vidění se dal hawkingův koberec těch pár klicků k plošině jen těžko řídit. Musel jsem se držet mezi vlnami oceánu, což znamenalo, že jsem se pokoušel letět pod úrovní jejich vrcholů. Byla to jemná práce. Ani jsem netušil, co se stane, když jednu z těch dlouhých, pomalých vln odříznu. Možná nic, možná se zkratují letová vlákna hawkingova koberce. Zkoušet jsem to nechtěl.
Jak jsem se blížil, plošina vypadala obrovská. Po dvou dnech na moři, kdy jsem kromě prámu neviděl nic jiného, byla plošina gigantická - podle všeho trochu kovu a většinou tmavé dřevo, několik desítek sloupů, které ji držely patnáct metrů nad vlnami… Vzpomněl jsem si, jaké musí být na tomto moři bouře a ucítil radost, že jsme na žádnou nenarazili. Plošina samotná se zvedala nahoru - paluby a doky dole, kde se kolébalo nejméně pět dlouhých rybářských člunů, schodiště, osvětlené části pod hlavním podlažím, rozeznal jsem dvě věže - jednu s malým talířem radaru - a tři přistávací plochy, dvě jsme z prámu neviděli. Teďjsem spatřil nejméně půltucet thoptér se svázanými křídly, dva větší skimmery na kruhovém stojanu poblíž radarové věže.
Za letu na koberci jsem vymyslel dokonalý plán. Odvedu pozornost - proto jsem si vzal detonátory a malé trhaviny schopné založit požár - ukradnu jednu vážku a v případě pronásledování proletím branou nebo ji použiju a rychle odtáhnu prám.
Ten plán byl dobrý s jedinou chybou - netušil jsem, jak se s thoptérou létá. To se nikdy v holodramatech, která jsem sledoval v kinech Port Romance a v přehrávacích místnostech Domácí gardy, nestalo. V těch programech dokázali hrdinové létat na všem, co ukradli - skimmery, EMV, thoptéry, koptéry, letadla, vesmírné koráby. Zřejmě jsem vynechal Základní výcvik hrdiny. Jestli se do jedné z těch věcí dostanu, nejspíš si - až mě chytne hlídka Paxu - budu okusovat nehet a zírat na řízení. Za dob hrdinů Hegemonie to muselo být snazší - tehdy byly stroje chytřejší a tím vyrovnaly hloupost hrdinů. I když jsem to nechtěl mým spolucestujícím přiznat, moc vozidel jsem řídit nedokázal. Vlečnou loď. Běžné auto, pokud se jednalo o nákladní model, jaký používala hyperionská Domácí garda. A pokud šlo o pilotování… no, potom jsem byl rád, že neměla loď řídící centrum.
Vyburcoval jsem se z deprese hrdinských nedostatků a zaměřil se na překonání posledních stovek metrů k plosině. Už jsem viděl světla naprosto jasně - naváděcí majáky na věžích poblíž přistávacích ploch, pulzující zelené světlo v každém doku, ozářená okna. Mnoho oken. Chtěl jsem zkusit přistát na nejtmavější části plošiny, přímo pod věží radaru na východní straně. Nasměroval jsem tedy koberec do dlouhého, pomalého, vlny kopírujícího oblouku, do správného směru. Podíval jsem se přes rameno a věřil, že spatřím, jak se na mě prám dotahuje. Ale ještě nebyl na obzoru vidět. Doufám, že ho nevidí ani tihle chlapíci. Už jsem zaslechl hlasy a smích - mužské hlasy, hluboký smích. Vzpomněl jsem si na cizí lovce, které jsem provázel, na lovce plné alkoholu a živálnosti. Stejně tak jsem si vzpomněl na hlupáky, se kterými jsem sloužil u Gardy. Soustředil jsem se, abych udržel koberec v suchu a nízko, abych se proplížil na plošinu.
"Už jsem pomalu na místě," subvokalizoval jsem do komunikačního kanálu.
"Dobře," zašeptala mi Aenea do ucha. Dohodli jsme se, že bude - pokud nebudou na jejich konci ve stavu nouze - pouze odpovídat na mé volání.
Ve vzduchu jsem spatřil labyrint trámů, vzpěr, podpalubí a můstků pod hlavní plošinou. Narozdíl od dobře osvětlených schodišť na severní a západní straně tady byla tma (možná to byly jen inspekční můstky) a já si vybral pro přistání koberce ten nejnižší a nejtmavší. Umlčel jsem letová vlákna, sroloval koberec a přivázal ho k místu, kde se pojily dva trámy. Jediným máchnutím nože jsem odřízl provázek, který jsem si přivezl. Vrátil jsem ostří do pouzdra, přetáhl přes něj vestu a náhle si představil, že tím nožem musím někoho bodnout. Při té myšlence jsem se otřásl. Kromě nehody, kdy mě napadl M. Herrig, jsem nikdy nikoho v přímém boji nezabil. Modlil jsem se k Bohu, abych to nemusel udělat znovu.
Schody mi pod měkkými botami skřípaly, přesto jsem doufal, že si občasného zavrzání v příboji vln a smíchu nahoře nikdo nevšimne. Vystoupil jsem přes dvě schodiště, našel žebřík a sledoval ho k poklopu v podlaze. Nebylo zamčeno. Pomalu jsem ho zvedl a čekal, že se na mě vrhne ozbrojený strážce.
Pomalu jsem zvedl hlavu a zjistil, že jsem na palubě s věží obrácenou k moři. Deset metrů nad hlavou jsem rozeznal rotující anténu radaru, která při každé otáčce vyřízla tmavý kus z jasné Mléčné dráhy.
Vytáhl jsem se nahoru, potlačil nutkání chodit po špičkách a přešel k rohu věže. K palubě tady byly přivázané dva obrovské skimmery, ale působily tmavě a prázdně. Spatřil jsem, jak se na spodních palubách odráží od skládaných hmyzích křídel thoptér světlo hvězd. V jejich tmavých pozorovacích puchýřích se zrcadlil svit galaxie. Prošel jsem horní palubou, přiložil na břicho nejbližšího skimmeru plastickou trhavinu, umístil detonátor, který mohu správným kódem odpálit z komunikační jednotky, slezl jsem po žebříku na nejbližší palubu s thoptérami a celou proceduru zopakoval.
Celou dobu jsem cítil, že mě někdo sleduje a mezi lopatkami mi naskočila husí kůže. Byl jsem si jistý, že mě z osvětlených oken a okének určitě někdo pozoruje, přesto nikdo nekřičel. Jakoby mimochodem jsem tiše prošel lávkou

na nižší palubu s thoptérami, obešel věž a podíval se za roh.
Od věže klesalo k jednomu z hlavních podlaží schodiště. Okna byla jasná, okenice zvednuté, sklo kryla jen síť. Slyšel jsem další smích, zpěv a zvuk hrnců a pánví.
Nabral jsem dech, sestoupil ze schodů a přešel přes palubu. Sledoval jsem další můstek, který mě zavedl pryč ode dveří. Sklonil jsem se pod osvětlená okna, pokusil se zatajit dech a zpomalit rozbušené srdce. Jestli teď někdo vyjde z prvních dveří, dostane se mezi mě a zpáteční cestu k hawkingovu koberci. Dotkl jsem se pažby pětačtyřicítky a pouzdra pod vestou a snažil se myslet jako hrdina.
Všechny myšlenky se obracely k návratu na prám. Umístil jsem výbušniny… co jsem ještě chtěl? Uvědomil jsem si, že jsem strašně zvědavý jestli to nebyli vojáci Paxu, pak jsem nechtěl trhavinu odpálit. Rebelové, proti kterým jsem se upsal bojovat na Ledovém břehu Drápu, si za zbraň vybrali bomby - bomby ve vesnicích, bomby v kasárnách Domácí gardy, hromady výbušnin ve sněžných skútrech a malých lodích namířených na civily i vojáky Gardy. Takový boj jsem vždycky považoval za zbabělý a odporný. Bomby si v žádném případě nevybírají, zabijí nepřátelského vojáka stejně jako nevinného. Věděl jsem, jak je takové moralizování hloupé, přesto jsem doufal, že malé nálože nenadělají větší škodu a zapálí jen prázdná letadla. Pokud mě k tomu nepřinutí, spustit jsem je nechtěl. Ti muži - zřejmě i děti a ženy - nám nic neudělali.
Pomalu, nesnesitelně pomalu, absurdně pomalu jsem zvedl hlavu a podíval se do nejbližšího okna. Jediný pohled a znovu jsem zmizel z očí. Zvuky hrnců a pánví přicházely z dobře ozářené kuchyně - z vyvařovny, opravil jsem se. Byl jsem přece jen na lodi. Každopádně jsem spatřil půltucet lidí, samé muže, a všechny ve vojenském věku. Přesto neměli uniformy, jen tílka a zástěry. Myli, čistili a utírali nádobí. Zřejmě jsem přišel na večeři pozdě.
Držel jsem se vedle zdi, skloněný prošel po lávce, sklouzl po dalším schodišti a zastavil se u další řady oken. Ze stínů rohu, kde se pojily dvě budovy, jsem viděl do některých oken západní zdi, aniž bych k nim musel přiblížit obličej. Spatřil jsem jídelnu, kde sedělo u šálků kávy nějakých třicet mužů - samí muži! Někteří kouřili cigarety. Zdálo se, že nejméně jeden z nich popíjí whisky - alespoň jsem spatřil v lahvi jantarovou tekutinu. Ať to bylo cokoliv, rád bych ochutnal.
Mnoho mužů na sobě mělo khaki, přesto jsem nedokázal určit, zda jde o místní typ uniformy či tradiční oblečení sportovních rybářů. Nespatřil jsem žádné uniformy Paxu a to bylo určitě příznivé. Možná to byla jen rybářská plošina, hotel pro bohaté pitomce z cizích světů, kterým nevadí roky dlouhý časový dluh (který platí ve skutečnosti doma jejich přátelé a rodiny) výměnou za vzrušení při zabíjení velkých a exotických zvířat.
Sakra, některé z těch chlapů jsem možná znal - dnes dělali rybáře, při návštěvě Hyperionu lovce kachen. Lézt dovnitř a zjistit pravdu se mi ale moc nechtělo.
Už jsem se cítil lépe. Postupoval jsem po dlouhé cestě, dopadalo na mě světlo z oken. Zdálo se, že tady nemají stráže. Žádné hlídky. Možná nebudeme ani muset odvádět jejich pozornost - prostě kolem těch chlapů s vorem proplujeme, měsíc neměsíc. Budou spát, popíjet a smát se, my se zatím svezeme s proudem k bráně přenašeče, kterou jsem teď pozoroval necelé dva kličky na severovýchod. Na hvězdnaté obloze se zvedal nepatrný tmavý oblouk. Až se k bráně dostaneme, pošlu na správné frekvenci zprávu, která ukrytou trhavinu neodpálí, ale zneškodní detonátory.
Jak jsem obcházel roh, díval jsem se na bránu a doslova narazil do muže, který se tady opíral o zeď. U zábradlí stáli další dva. Jeden z nich měl dalekohled na noční vidění a díval se k severu. Muži u zábradlí měli zbraně.
"Hej!" vykřikl muž, do kterého jsem narazil.
"Promiňte," omluvil jsem se. Takovou scénu jsem v žádném holodramatu určitě neviděl.
Dva muži u zábradlí nesli šipkové minipušky na popruzích, ruce na pažbách s arogancí, jakou se chlubí militantní typy mužů už po celá staletí. Jeden z nich teď pušku obrátil, takže hlaveň mířila mým směrem. Muž, do kterého jsem vrazil, si právě zapaloval cigaretu. Teď máchl rukou, uhasil sirku, vyndal z pusy zapálenou cigaretu a zlostně se na mě podíval.
"Co tady děláte?" zeptal se. Byl mladší než já - snad standardních dvacet - a teď jsem poznal, že má na sobě variaci uniformy pozemních sil Paxu s prýmkem velitele, kterému jsem se naučil salutovat na Hyperionu. Měl zvláštní přízvuk, přesto jsem ho nedokázal zařadit.
"Jdu na vzduch," odpověděl jsem hloupě. Část podvědomí napadlo, že by skutečný hrdina vytáhl pistoli a vypálil. Chytřejší část o tom nechtěla ani slyšet.
Další voják Paxu si posunul popruh šipkového automatu. Zaslechl jsem klapnutí pojistky. "Patříš ke Klingmannově skupině?" zeptal se stejně těžkým dialektem. "Nebo k Pisalům?" Možná to byl mořský koncentrační tábor pro špatné spisovatele. Možná jsem se snažil být v duchu moc prostořeký, přestože mi bušilo srdce tak divoce, až jsem měl strach, že dostanu na místě infarkt.
"Klingman," odvětil jsem co nejstručněji. Ať čekali jakýkoliv dialekt, určitě jsem ho neměl.
Velitel Paxu ukázal palcem ke dveřím za sebou. "Znáš pravidla. Po setmění zákaz vycházení." Po tměni zkas vy kaženi.
Přikývl jsem a snažil se vypadat lítostivě. Vesta mi visela přes špičku pouzdra u boku. Možná si pistole nevšimli.
"Pojď sem," vyzval mě velitel, znovu pozvedl palec a pokynul mi. Poť sem! Oba vojenští typové pořád drželi šipkové pušky. Pokud vystřelí z takové dálky, nezbyde ze mě ani tolik, co by mohli pohřbít v botě.
Sledoval jsem velitele po lávce a prošel jsem za ním do nejjasnější a nejnacpanější místnosti, do jaké jsem kdy vstoupil.

Kapitola 32

Smrt už je unavovala. Po osmi hvězdných systémech za třiašedesát dnů, osmi příšerných úmrtí a osmi bolestivých vzkříšeních už Otce kapitána de Soyu, seržanta Gregoria, desátníka Kea a kopiníka Rettiga smrt a znovuzrození unavovaly.
De Soya stojí po každém znovuvzkříšení nahý před zrcadlem, pozoruje svou syrovou a blýskavou pokožku jako člověka, kterého jakoby svlékli zaživa z kůže, opatrně se dotýká chvíli šedomodrého, chvíli karmínově rudého kruciformu pod kůží na hrudi. De Soya je ve dnech, jež každé vzkříšení sledují, nervózní. Pokaždé se mu trochu víc

třesou ruce. Z dálky k němu přicházejí hlasy, ale nedokáže se úplně koncentrovat, neví, zda je mluvčí admirálem Paxu, planetárním guvernérem či knězem místní fary.
Začíná se oblékat jako kněz, střídmou uniformu knězekapitána Paxu vymění za sutanu a límec. K provazu kolem pasu pověsí růženec a neustále odříkává modlitby, růženec používá jako arabské korálky. Modlitba ho uklidňuje, vnáší řád do myšlenek. Otec kapitán de Soya už o Aenee nesní jako o své dceři, už nesní o Vektoru Renesance a sestře Marii. Sní o Armageddonu - příšerné sny plné hořících orbitálních lesů, planet v plamenech a smrtících paprsků, které se procházejí po úrodných údolích a zanechávají za sebou mrtvoly.
Od prvního světa řeky Tethys už ví, že se přepočítal. V systému Renesance mluvil o dvou standardních letech na dvě stě planet, v každém systému počítal tři dny na vzkříšení, varování a přechod k dalšímu světu. Tak to nefunguje.
Prvním světem je Tau Ceti Střed, někdejší administrativní centrum rozsáhlé Světové sítě Hegemonie. Za dob Sítě domov desítek miliard lidí obklopený skutečným prstencem orbitálních měst a obytných satelitů, jež pojily vesmírné výtahy, přenašeče, řeka Tethys, Velká Promenáda, Tachykom a další. Střed megasféry datové vrstvy Hegemonie, domov Vládní budovy, místo, kde zabil rozběsněný dav Meinu Gladstoneovou po tom, co přikázala jednotkám vojska zničit Síť přenašečů. TC 2 dostala po Pádu velký zásah. Jak selhalo napájení, zřítily se plující budovy. Další městské věže, některé se stovkami poschodí, obsluhovaly místo výtahů a schodišť pouze přenašeče. Desítky tisíc lidí vyhladověly nebo spadly dolů, než pro ně přiletěl skimmer. Světu chybělo vlastní zemědělství, potravu dovážel přes planetární přenašeče a velké orbitální brány z tisíce jiných světů. Hladové vzpoury na TC 2 trvaly padesát místních let, víc než třicet standardních, a když skončily, lidské ruce přidaly k miliardám, které zemřely na hladomor, miliardy dalších mrtvých.
Tau Ceti Střed byl za dob Sítě vzdělaný a nevázaný svět. Kromě velmi agresivních a domýšlivých náboženství sem žádná další nepronikla. Mezi znuděnými intelektuály byla nejpopulárnější Církev Posledního Vykoupení - Kult Stírá. Ale během staletí expanze Hegemonie uctívaly na TC 2 jen moc - honbu za mocí, přiblížení se moci, udržení moci. Moc byla pro miliardy lidí skutečným bohem. Když bůh selhal as vlastním selháním vzal i miliardy uctívačů - ti, kdo přežili, prokleli uprostřed městských ruin vzpomínky na moc, ze stínů hnijících mrakodrapů vykopali zemědělský život, zarostlými plochami mezi opuštěnými dálnicemi, nadjezdy a kostrou starého nákupního střediska Velké Promenády vláčeli vlastní pluhy, v místech, kde řeka Tethys každý den unášela tisíce zdobených jachet a výletních lodí lovili kapry.
Tau Ceti Střed byla připravená pro znovuzrozené Křesťanství, pro Nové Katolíky, a když dorazila šedesát standardních let po Pádu policie Paxu s misionáři Církve, obrácení na víru bylo u několika miliard těch, kteří přežili, upřímně a všeobecně přijato. Vysoké, zničené, ale pořád bílé věže obchodních a vládních budov z éry Sítě byly konečně strženy, kámen, světlé sklo a oceloplast použity na masivní katedrály, které pozvedly ruce nové znovuzrozené Tau Ceti, každý den práce plný díků a víry.
Arcibiskup Tau Ceti Středu se stal jedním z nejdůležitějších a skutečně nejmocnějších lidí v nově vznikající lidské doméně nyní známé jako Vesmír Paxu. Soupeřil dokonce s vlivem Jeho Svátosti na Pacemu. Jeho moc sílila, až narazila na hranice, které nedokázala bez vzplanutí papežského hněvu překročit. Ty hranice určilo vyloučení Jeho Excelence, Klause kardinála Kronenberga (v roce Našeho Pána 2978 nebo 126 po Pádu) z Církve.
To zjistí Otec kapitán de Soya při prvním skoku z prostoru Renesance. Věřil, že bude potřebovat k prohlídce všech světů někdejší řeky Tethys dva roky, přibližně šest set dnů a dvě stě ochotně přijatých úmrtí.
V Tau Ceti Středu je s vojáky Švýcarské Gardy už osm dnů. Raphael vstoupí do systému, automatický maják vysílá kód. Lodě Paxu odpoví a za čtrnáct hodin dochází k setkání. Dalších osm hodin zabere zpomalení do prostoru orbitální dopravy TC 2, další čtyři převoz těl k formálnímu vzkříšení v hlavním městě planety, Svatém Pavlovi. Tím je ztracen celý den.
Po třech dnech formálního vzkříšení a dalším dni nuceného odpočinku se de Soya setká s arcibiskupem TC 2, Její Excelencí Achillou Silvaskiovou a musí se podrobit dalšímu dni formalit. De Soya má papežský odznak, odznak neslýchané moci, a arcibiskupský dvůr moc dobře chápe, co takový vliv obnáší. De Soya během několika hodin narazí na vrstvy intrik a složitých vztahů boje o provinční moc: Arcibiskup Silvaskiová se nemůže stát po vyloučení Kronenberga kardinálem, na TC 2 nesmí žádný z duchovních vůdců dosáhnout vyšší než arcibiskupské hodnosti, aniž by ho převedli na Pacem a do Vatikánu. Ale její současná moc v tomto sektoru Paxu ve všech směrech předčí moc většiny kardinálů a admirálů flotily Paxu. Musí papežskou autoritu, kterou de Soya přiváží, pochopit a následovně zneškodnit.
Otec kapitán de Soya se o paranoiu arcibiskupa Silvaskiové a politiku Církve na TC 2 ani v nejmenším nestará. Chce pouze zastavit možnou trasu útěku branami přenašečů. Pátý den po skoku do prostoru Tau Ceti odchází pět set metrů z katedrály svatého Pavla a arcibiskupského paláce k řece - k nedůležitému přítoku nahnanému do kanálu, který protéká městem, ale kdysi patřil k Tethys.
Mohutné brány přenašeče pořád stojí, neboť inženýři zjistili, že jakýkoliv pokus o jejich zničení přivodí termonukleární výbuch. Dávno přes ně pověsili zástavy Církve. Tethys se kroutí od jedné brány ke druhé pouhé dva kilometry, kolem rušného Parlamentu a francouzských zahrad Parku jelenů. Otec kapitán de Soya, jeho tři vojáci a desítky ostražitých hlídek Paxu loajálních arcibiskupovi Silvaskiové, která je doprovází, zastaví u první brány a dívá se přes travnaté břehy na třicetimetrovou tapisérii mučednictví svatého Pavla, která visí na bráně druhé a je jasně vidět nad rozkvetlými broskvemi zahrad biskupského paláce.
Tato část někdejší Tethys protéká osobními zahradami Její Excelence, a proto jsou po celé délce kanálu a na všech mostech rozestavěny hlídky. Přestože není starým artefaktům, někdejším bránám přenašečů, věnována žádná zvláštní pozornost, příslušníci palácové gardy de Soyu ujistí, že branami nepronikla žádná plavidla ani neautorizované osoby, stejně tak nikoho nespatřili na březích kanálu.

De Soya trvá na tom, aby se brány nepřetržitě sledovaly. Chce tady rozmístit kamery, které je budou monitorovat devětadvacet hodin denně. Žádá senzory, alarmy a nášlapné dráty. Vojáci místního Paxu se radí s arcibiskupem a s reptáním se zásahu do vlastní suverenity podvolí. De Soyu tato zbytečná politika přivádí málem k zoufalství.
Šestý den onemocní desátník Kee tajemnou horečkou a je převezen do nemocnice. De Soya věří, že jde o následky vzkříšení - všichni trpěli v soukromí třasem, emocionálními výkyvy a mírnými neduhy. Sedmý den může Kee chodit a žádá de Soyu, aby ho dostal z nemocnice a pryč z planety. Tehdy začne naléhat arcibiskup, aby se de Soya zúčastnil večer mše na počest Jeho Svátosti, papeže Julia. De Soya nemůže odmítnout, takže toho večera uprostřed monsignorů se žezly a růžovými knoflíky, pod gigantickými znaky moci Trojité koruny a zkřížených klíčů Jeho Svátosti (jež znázorňuje i papežský odznak, který nosí de Soya na krku), uprostřed kouře kadidla, bílých miter a cinkání zvonků, ve slavnostním zpěvu šesti set členů dětského sboru, káže obyčejný knězbojovník z MadredeDios a elegantní arcibiskup o mysteriózním ukřižování a vzkříšení Krista. Ten večer dostává seržant Gregorius z de Soyovy ruky odpustek - stejně jako každý večer jejich výpravy - následuje několik desítek dalších, kteří byli k hostii, tajemství úspěchu kruciformní nesmrtelnosti v tomto životě, vybráni. V temnu katedrály se modlí a přihlíží tři tisíce věřících.
Osmý den opouštějí systém a Otec kapitán de Soya poprvé přijímá smrt jako prostředek k útěku.
Probouzí se v tanku na Nebeské Bráně, kdysi ubohé planetě, která byla v době Sítě terraformována, aby se tam dalo žít a rostly tam stromy, ale vrátila se k bublajícímu bahnu, zamořeným bažinám, nedýchatelné atmosféře a žhnoucímu záření Vega Prime na obloze. Protože neměli na V. Renesance žádné vodítko, kam brána ústila, hloupý Raphaelův počítač vybral řadu světů staré řeky Tethys a zvolil nejvhodnější pořadí. De Soya má zájem, aby se pomalu blížili k systému Staré Země - necelých dvanáct světelných let od TC 2, teď už něco přes osm od Nebeské Brány. De Soya pochopí, že by rád navštívil systém Staré Země. Rád by se tam vypravil, i když Stará Země samotná už zmizela a Mars a ostatní obydlené planety, měsíce a asteroidy se změnily v provinční zapadákov, pro Pax nedůležitý jako MadredeDios. Ale Tethys nikdy systémem Staré Země neprotékala, takže de Soya musí potlačit zvědavost a spokojit se se skutečností, že se příští zastávka k někdejšímu domovu Staré Země alespoň přiblíží.
Nebeská Brána zabere znovu osm dnů. Tentokrát to nezpůsobí vnitřní politika Církve. Na orbitu kolem planety sídlí malá posádka Paxu, ale na zničený svět se vydávají jen zřídka. Čtyř set miliónová populace Nebeské Brány se zredukovala na osm, možná deset šílených průzkumníků, kteří od dob Pádu (po dvě stě sedmdesát čtyři standardních let) bloudí po povrchu. Roje Vyvržených tento Veganský svět smetly ještě předtím, než Gladstoneová přikázala zničení přenašečů. Roztavili orbitální koule, kopím zaútočili na hlavní Bahnité město s krásnými Promenádními zahradami, plasmou bombardovali po staletí budované generátory atmosféry, celý svět pohřbili ještě předtím, než výpadek přenašečů prosolil zem, takže tam už nic neroste.
Teď planetu kvůli údajným surovinám stráží kasárna Paxu, ale pro cesty dolů není důvod. De Soya musí k expedici přesvědčit velitele kasáren, majora Paxu jménem Leem. Pátý den po Raphaelově vstupu do systému Vegy nastoupí de Soya, Gregorius, Kee, Rettig, velitel Bristol a tucet vojáků z kasáren Paxu ve skafandrech do nebezpečného prostředí do přistávacího modulu a vydají se k bažinám, kde kdysi tekla řeka Tethys. Žádné brány nenajdou.
"Věřil jsem, že se zničit nedají," namítne de Soya. "Technojádro je zabezpečilo, aby vydržely a nedaly se zničit."
"Nejsou tady," potvrdí velitel Bristol a dá příkaz k návratu na orbit.
De Soya ho zastaví. Použije papežský odznak autority a naléhá, aby byl proveden průzkum všemi dostupnými senzory. Brány jsou objeveny - šestnáct klicků od sebe, pohřbeny pod stovkou metrů bahna.
"To je odpověď na vaše tajemství," promluví major Leem úzkým paprskem. "Brány a někdejší řeku pohřbil útok Vyvržených nebo posun bahna. Tento svět se změnil ve skutečné peklo."
"Možná," připustí de Soya. "Ale chci, abyste ty brány vykopali a vytvořili kolem nich místní bubliny, aby každý, kdo jimi projde, přežil. Současně žádám u každé brány nepřetržitou hlídku."
"Přišel jste kurva o rozum!" vybuchne major Leem a jak si vzpomene na papežský odznak - dodá: "Pane."
"Ještě ne," odpoví de Soya a zlostně se podívá do kamery. "Chci to do dvaasedmdesáti hodin, majore, nebo tady budete příští tři roky dole dohlížet."
Vykopat brány, postavit bubliny a rozmístit stráže zabere sedmdesát hodin. Člověk, který bude po řece Tethys putovat, samozřejmě nenajde řeku ale vřící, odporné bahno, nedýchatelnou atmosféru a čekající vojáky v plné bojové zbroji. Poslední večer na oběžné dráze kolem Nebeské Brány de Soya na palubě Raphaela poklekne a modlí se, aby se Aenea nevydala tímto směrem. Ve vykopaném blátě a síře její kosti nenašli, ale dohlížející inženýr Paxu de Soyovi řekl, že je půda od přírody tak toxická, že by dětské kosti už dávno rozežrala kyselina.
Tomu de Soya nevěří. Devátý den mizí ze systému a ještě varuje majora Leema, aby byly stráže ve střehu, v bublinách se dalo přežít a aby hovořil s příštími návštěvníky civilizovanějším jazykem.
Ve třetím systému, kam je Raphael doveze, na ně nikdo s oživením nečeká. Loď archanděl vstoupí do systému NGCes 2629 s mrtvými muži a majáky, které vysílají kód flotily Paxu. Žádná odpověď. V NGCes 2629 je osm planet, ale pouze jedna z nich (známá pod prozaickým jménem NGCes 26294BIV) je vhodná pro život. Ze záznamů, které má Raphael k dispozici, vyplývá, že sem Hegemonie a Technojádro řeku Tethys natáhly s obrovským úsilím a náklady jen kvůli estetice a vlastní rozhazovačnosti. Planeta nebyla nikdy moc kolonizována a kromě náhodných RNA z prvních dnů Hidžry ani terraformována, takže se zdá, že ji do řeky Tethys zařadili pouze kvůli scenériím a zvířatům.
Nedá se říct, že už na planetě nejsou žádní lidé, Raphael je zaměří z parkovacího orbitu během posledních dnů automatického vzkříšení jeho pasažérů. Podle omezených zdrojů Raphaelových téměřUI počítačů tvoří minimální populaci NGCes 26294BIV biologové, zoologové, turisti a jejich týmy, kteří tady zůstali po Pádu a stali se z nich usedlíci. I přes necelá tři století vysoké porodnosti obývá džungle a výšiny primitivního světa jen několik tisíc lidí - lidské bytosti žere zvěř z RNA a dělá to s velkou radostí.
Raphael se při jednoduchém úkolu nalézt brány přenašečů ocitne na okraji vlastních možností. Dostupné záznamy Sítě

v jeho paměti jednoduše tvrdí, že brány stojí v různých intervalech na šest tisíc kilometrů dlouhé řece na severní polokouli. Raphael pozmění oběžnou dráhu, hrubě synchronizuje let nad masivním kontinentem, který polokouli vévodí, a začíná fotografovat a radarem mapovat řeku. Bohužel jsou na kontinentu tři velké řeky, dvě tečou k východu, jedna k západu, a Raphael nedokáže určit pravděpodobnost. Rozhodne se mapovat všechny tři úkol analyzovat víc jak dvacet tisíc kilometrů dat.
Když začnou čtyřem mužům na sklonku třetího dne cyklu vzkříšení bušit srdce, Raphael ucítí silikonový ekvivalent úlevy.
Federico de Soya stojí nahý před zrcadlem malé kajuty a poslouchá, jak mu počítač popisuje úkol, který před nimi stojí. Žádnou úlevu necítí. Ve skutečnosti se mu chce plakat. Vzpomíná na Matku kapitánku Stoneovou, Matku kapitánku Boulezovou a kapitána Hearna na hranici Velké Zdi, kteří jsou právě teď uprostřed divoké bitvy s nepřátelskými Vyvrženci. De Soya jim závidí jednoduchost a upřímnost takového úkolu.
Po poradě se seržantem Gregoriem a jeho dvěma muži de Soya zkontroluje data a okamžitě vyškrtne západní řeku, která teče hlubokými kaňony, daleko od životem kypící džungle a mokřin a řece Tethys nenabízí žádné zajímavé scenérie. Druhou řeku vyškrtne pro značný počet vodopádů a peřejí - je pro dopravu řeky Tethys moc dravá. Proto začíná jednoduché a rychlé, radarem řízené mapování nejdelší řeky s dlouhými a mírnými úseky. Mapa ukáže tucty, možná stovky přírodních překážek, které brány připomínají - skalnaté vodopády, přírodní mosty, hromady balvanů v peřejích. Ale člověk je dokáže zkontrolovat během několika hodin.
Pátý den jsou brány lokalizovány - jsou nepravděpodobně daleko, ale umělý původ je nezvratný. De Soya osobně řídí přistávací modul, desátníka Kea nechá pro stav nouze na Raphaelovi]sku zálohu.
Je to scénář, kterého se de Soya bál - nedokáže určit, zda tudy dívka (ať s lodí či bez ní) prošla. Má před sebou zatím nejdelší úsek mezi mrtvými přenašeči. Téměř dvě stě kilometrů - a přestože přelétají v modulu nad džunglí a říčními břehy sem a tam, nemohou určit, zda tudy někdo proplul, nemohou vyslechnout svědky, nemohou tady rozestavit žádné vojáky Paxu.
De Soya, Gregorius a Rettig přistanou na ostrůvku nedaleko horního přenašeče a probírají situaci.
"Od chvíle, kdy loď prošla přenašečem na V. Renesanci, uplynuly tři standardní týdny," promluví Gregorius. Vnitřek moduluje nacpaný a uzpůsobený svému cíli. Diskutují v křeslech. Gregorius a Rettig si pověsili do EVA skříňky bojové brnění, jež připomíná kovovou kůži.
"Jestli tímto světem prošli," pokračuje Rettig, "určitě odstartovali v lodi. Nemají důvod pokračovat po řece."
"Správně," souhlasí de Soya. "Ale je velká šance, že byla loď poničena."
"Jo," potvrdí seržant, "ale jak vážně? Dokáže létat? Spravila se po cestě sama? Nebo se dostala na základnu Vyvrženců? Tady nejsme od Pustin nijak daleko."
"Nebo mohla dívka poslat loď pryč a projít dalším přenašečem," dodá Rettig.
"Pokud další přenašeče fungují," řekne de Soya unaveně. "Pokud nebyl ten portál na V. Renesanci jen šťastná náhoda."
Gregorius si položí silné dlaně na kolena. "Jo, pane, je to směšné. Najít jehlu v kupce sena, jak se kdysi říkalo… to je v porovnání s tímto dětská hračka."
Otec kapitán de Soya se podívá okny přistávacího modulu. Vysoké kapradiny se ohýbají v tichém větru. "Mám pocit, že pluje po staré řece. Věřím, že bude používat přenašeče. Nevím jak - létající stroj, kterým ji někdo dostal z Údolí Časových hrobek, možná nafukovací prám, ukradená loď- prostě věřím, že používá Tethys."
"Co tady zmůžeme?" zeptá se Rettig. "Jestli už tudy prošla, zmeškali jsme ji. Jestli ještě nedorazila… no, můžeme čekat navěky. Kdybychom měli sto archandělů, aby se vojáci dostali na všechny ty světy…"
De Soya pokyvuje hlavou. V hodinách modlitby se jeho mysl často obracela k myšlence, o kolik by byl tento úkol jednodušší, kdyby použili obyčejné roboty archanděly, kteří by skákali do systémů Paxu, vysílali autoritu papežského odznaku a přikázali pátrání, pak by bez jediného zpomalení skočili ze systému pryč. Pokud ví, Pax žádné roboty řízené lodě nestaví - nenávist Církve k UI a závislost na lidském kontaktu to zakazují. Pokud ví, existují pouze tři kurýrní lodě třídy archanděl - Michal, Gabriel, který přivezl první zprávu, a jeho vlastní Raphael. V systému Renesance chtěl druhou kurýrní loď poslat na průzkum, ale Michal dal přednost povinnostem Vatikánu. De Soya ve skutečnosti chápe, proč patří toto pátrání jemu a nikomu jinému. Přesto promrhali téměř tři týdny a prozkoumali tři světy. Robotem řízený archanděl by dokázal skočit do dvou set systémů a vyslat poplašnou zprávu za necelých deset standardních dnů a to zabere de Soyovi a Raphaelovi tímto tempem čtyři, možná pět standardních let. Unavený oteckapitán se chce smát.
"Pořád zbývá její loď," řekne rychle. "Jestli budou pokračovat bez ní, mají dvě možnosti - poslat loď někam jinam nebo ji nechat na jednom ze světů Tethys."
"Říkáte mohou, pane," namítne Gregorius tiše. "Jste si jistý, že je jich víc?"
"Někdo ji odvezl z pasti na Hyperionu," odvětí de Soya. "Je jich víc."
"Může to být celá posádka Vyvrženců," podotkne Rettig. "Už mohou být na půl cesty ke svému Roji… a dívku nechali na některém z těchto světů. Nebo ji berou s sebou."
De Soya pozvedne ruku, aby konverzaci ukončil. Ty otázky už probírali znovu a znovu. "Věřím, že loď dostala zásah a je zničená," dodá. "Když ji najdeme, může nám ukázat, kde ta dívka je."
Gregorius ukáže k džungli. Venku prší. "Už jsme proletěli celý úsek řeky mezi branami. Po lodi ani vidu. Až dorazíme do dalšího systému Paxu, můžeme sem poslat jednotky, aby tyto brány hlídaly."
"Ano," souhlasí Otec kapitán de Soya. "Ale budou mít časovou ztrátu osm nebo devět měsíců." Podívá se na mokrý průzor a boční okénka. "Prozkoumáme řeku."
"Cože?" vykřikne kopiník Rettig.
"Co byste udělal, kdybyste měl zničenou loď a musel ji tu nechat a ukrýt?" zeptá se de Soya.

Dva vojáci Švýcarské gardy na svého velitele jen zírají. De Soya pozná, jak se jim třesou prsty. Znovuvzkříšení působí i na ně.
"Hlubokým radarem zkontrolujeme řeku a džungli, kolik se nám podaří," prohlásí oteckapitán.
"To zabere nejméně další den," začne Rettig.
De Soya přikývne. "Necháme desátníka Kea, aby dal Raphaelovi instrukce k prozkoumání džungle hlubokým radarem do okruhu dvou set klicků po obou stranách řeky.
My použijeme přistávací modul k prozkoumám samotné řeky… máme na palubě slabší systém, ale před sebou menší plochu."
Unavení vojáci jen poslušně přikývnou.
Při druhém průzkumu něco najdou. Předmět je velký, kovový a ukrytý v hlubokém jezírku pouhých pár kilometrů po proudu od první brány. Modul se vznáší ve vzduchu, de Soya vysílá úzkým paprskem k Raphaelovi. "Desátníku, jdeme na výzkum. Chci, aby byla loď připravená tuto věc zasáhnout laserovým kopím tři vteřiny po mém příkazu… ale pouze po mém příkazu."
"Rozumím, pane," vysílá Kee.
De Soya drží modul ve vzduchu, Gregorius a Rettig se oblékají, připraví si správné nářadí a postaví se k otevřené přechodové komoře. "Jděte," vyzve je de Soya.
Seržant Gregorius vyskočí z komory, EM systém jeho obleku naskočí těsně předtím, než muž v brnění dopadne na hladinu. Seržant se s druhým vojákem zhoupne nad vodou, zbraně ve střehu.
"Máme na taktickém prostoru záběry hlubokého radaru," oznámí Gregorius úzkým paprskem.
"Vaše videozáznamy jsou prioritní," oznámí de Soya z velitelského křesla. "Začněte s potápěním."
Oba muži klesnou, narazí na povrch a zmizí ve vodě. De Soya nakloní modul, aby se mohl dívat postranním okénkem. Řeka je tmavě zelená, ale pod povrchem se pohybují dva jasné reflektory. "Nějakých osm metrů pod povrchem," začíná.
"Máme to," potvrdí seržant.
De Soya se podívá na monitor. Spatří rozvířený kal, mnohožabernatou rybu, která prchá před světlem, a zaoblený kovový trup.
"Je tady poklop nebo přechodová komora," hlásí Gregorius. "Většinu toho ukrývá bahno, přesto vidím dost, abych řekl, že je správně velká. Rettig zůstane tady, já jdu dovnitř."
De Soya cítí nutkání dodat "mnoho štěstí", ale mlčí. Jsou spolu už dost dlouho a ví, co je pro koho vhodné. Srovná modul a připraví hrubou plasmovou pušku, jedinou zbraň nepatrné lodě.
Jakmile Gregorius vstoupí do otevřeného poklopu, videopřenos mizí. Uplyne minuta. Pak dvě. Další dvě a de Soya se kroutí na velitelském křesle. Podvědomě čeká, že spatří, jak loď vyskakuje z vody a v zoufalém pokusu o útěk nabírá výšku.
"Kopiníku?" promluví.
"Ano, pane," přichází Rettigův hlas.
"Od seržanta ani slovo, ani obraz?"
"Ne, pane. Věřím, že trup tenký paprsek blokuje. Počkám ještě pět minut a… počkejte, pane, něco vidím."
A vidí to i de Soya. Záznam videa v husté vodě pomrkává, přesto jasně rozezná obrněnou helmu, ramena a ruce seržanta Gregoria. Tělo se zvedá z otevřené přechodové komory. Seržantův reflektor ozařuje kal a říční rostliny. Světlo se zhoupne a na chvíli oslepí Rettigovu kameru.
"Otče kapitáne de Soyo," ozve se Gregoriův burácivý bas, kterému se nedostává dechu. "Není to ona, pane. Myslím, že je to jedna z těch starých lodí, které vlastnili lidé za starých dnů Sítě, pane. Víte, pane, typ, co fungoval jako ponorka, a myslím, že dokázal dokonce i trochu létat."
De Soya vydechne. "Co se s ní stalo, seržante?"
Postava ve skafandru na obrazovce ukáže Rettigovi zdvižený palec a oba muži stoupají k povrchu. "Myslím, že ji jednoduše otevřeli, pane," odvětí Gregorius. "Na palubě je nejméně deset koster… možná tucet. Dvě z nich jsou děti. Jak říkám, pane, tu věc postavili, aby plula po oceánu jestli chtěli, mohli se klidně potopit - takže neexistuje způsob, jak by se mohly poklopy otevřít náhodou, pane."
De Soya sleduje z okna, jak dvě postavy v bojovém brnění prorážejí povrch řeky, vznáší se pět metrů ve vzduchu a z obleků jim crčí voda.
"Myslím, že tady zůstali po Pádu, pane," pokračuje Gregorius. "A prostě se rozhodli tady všechno skončit, pane. Jen hádám, Otče kapitáne, ale mám pocit…"
"Mám pocit, že máte pravdu, seržante," potvrdí de Soya. "Vraťte se." Jak k němu postavy v brnění zamíří, otevře poklop modulu.
Než k němu doletí (když je ještě o samotě), zvedne ruku a vysloví požehnání řece, potopenému plavidlu i těm, které pohřbilo. Církev sebevrahy odsuzuje, ale i Církev moc dobře ví, zeje mezi životem a smrtí jen málo jistého. Anebo, pokud to Církev neví, určitě to ví de Soya.
Zanechají na místě detektory pohybu, které vysílají přes obě brány paprsky. Dívku a její spojence nezadrží, ale prozradí vojákům, které sem de Soya pošle, zda někdo mezitím prošel. Pak zvednou modul z NGCes 26294BIV, nacpou mohutný modul nad zářící polokoulí mračny zakryté planety do ošklivé masy Raphaela, zrychlí z planetární gravitační studny a připraví se ke skoku k dalšímu cíli, Bernardově světu.
Tato planeta se blíží k systému Staré Země nejvíc z celého de Soyova plánu - pouhých šest světelných let - a protože se jedná o jednu z prvních mezihvězdných kolonií éry před Hidžrou, knězkapitán si rád představuje, že se podívá zpět časem na samotnou Starou Zem. Ale po vzkříšení na základně Paxu (nějakých šest AJ od Bernardova světa) si okamžitě

všimne rozdílů. Bernardova hvězda je rudý trpaslík, pouhá pětina hmoty hvězdy Staré Země typu G, světelnost méně než 1/2500. Pouhá přítomnost Bernardova světa (0,126 AJ) a staletí strávená terraformováním planety vyprodukovaly svět vysoko postavený na Solmevově stupnici přizpůsobivosti. Teprve když de Soyu a jeho muže odveze eskorta Paxu na planetu, objeví, jak úspěšné terraformování bylo. Bernardův svět utrpěl při invazi Roje Vyvrženců před Pádem, Pád samotný mu ublížil jen velmi málo. Svět byl v dobách Sítě příjemným protikladem - rozsáhlé zemědělství, jež pěstovalo především import ze Staré Země jako kukuřici, pšenici, sojové boby a podobně, přesto byl svět hluboce intelektuální. Chlubil se stovkami nejlepších kolejí v celé Síti. Kombinace zemědělského zapadákova (život na Bernardově světě se snažil imitovat život malého města Severní Ameriky kolem roku 1900) a intelektuálního centra sem přitáhla nejlepší učence, spisovatele a myslitele celé Hegemonie. Po Pádu Barnardův svět spoléhal víc než na intelektuální sílu na zemědělské dědictví. Když dorazila pět desetiletí po Pádu síla Paxu, místní odolávali znovuzrozeným Křesťanům a vládě Pacemu několik let. Bernardův svět byl soběstačný a chtěl tak i zůstat. Formálně nebyl k Paxu přijat až do roku Našeho Pána 3061, nějakých dvě stě dvanáct po Pádu, a tehdy až po krvavé občanské válce mezi Katolíky a partyzánskými skupinami volně spojenými pod jménem Svobodní věřící.
Jak de Soya během krátké objížďky s arcibiskupem Herbertem Sternem zjistí, mnoho vysokých škol je teď prázdných nebo se změnily v církevní školy pro mladé muže a ženy Barnardova světa. Partyzáni málem vymizeli, přesto zůstal jakýsi odpor v oblastech divokých lesů a kaňonů u řeky známé jako Krocaní běh.
Krocaní běh patřila k řece Tethys a přesně tam se hodlá de Soya se svými muži vydat. Pátý den v systému vyrazí s ochrannou gardou šedesáti vojáků Paxu a několika arcibiskupskými elitními strážemi.
Žádné partyzány nepotkají. Tento úsek Tethys protéká širokými údolími, pod vysokými útesy, listnatými lesy stromů ze Staré Země, aby se nakonec objevil v úrodné krajině. Převážně kukuřičná pole občas ozdobí bílá farma a hospodářské stavené. De Soya tady nevidí žádné místo násilí, na žádné nenaráží.
Skimmery Paxu prohledávají les a pátrají po dívčině lodi. Ale nic nenajdou. Řeka Krocaní běh je pro ukrytí lodi příliš mělká - major Andy Ford, velitel Paxu, který velí průzkumu, ji nazve "nejsladší řekou pro vyjížďku na kánoi na téhle straně Sladkého potoka." Úsek řeky Tethys tady byl jen několik klicků dlouhý. Bernardův svět má moderní atmosféru a orbitální kontrolu dopravy, takže nemůže oblast opustit bez zaměření žádná loď. Rozhovory s farmáři v oblasti Krocaního běhu žádné cizince neodhalí. Vojsko Paxu, diocézní rada arcibiskupa a místní civilní autority nakonec přislíbí stálý dohled nad oblastí i přes hrozbu Svobodných věřících.
Osmý den se de Soya se svými muži rozloučí s desítkami lidí, které je možno brát jako nově nalezené přátele, vzlétne k orbitu, přestoupí do vojenské lodi Paxu a je eskortován zpět do vzdálených kasáren hlubokého orbitu Bernardovy hvězdy a do archanděla. Při posledním pohledu na ten zemědělský svět spatří dvojitou věž obrovské katedrály, která se zvedá v hlavním městě, Svatém Tomášovi, kdysi známém jako Bussard City.
De Soya, Gregorius, Kee a Rettig odbočili ze směru k systému Staré Země a probudili se v systému Lacaille 9352, který je od Staré Země vzdálený jako Tau Ceti pro první kolonizační lodě. Zdejší zdržení není ani byrokratické ani vojenské, může za něj okolní prostředí. Svět Sítě známý jako Sibiatova Hořkost, nynější populací několika tisíc kolonistů Paxu přejmenovaný na Nevyhnutelný Půvab, býval těžko obyvatelný. Teď se propadl ještě níž. Řeka Tethys tekla pod dvanáctikilometrovým tunelem z Perspexu, který udržoval dýchatelný vzduch a správný tlak. Tunely se rozpadly už víc jak před dvěma staletími, voda se v nízkém tlaku vypařila, dovnitř pronikla řídká methanamoniaková atmosféra planety a pohltila prázdné říční břehy i rozbité trubky Perspexu.
De Soyu nenapadá jediný důvod, proč Síť tuto skálu k řece Tethys připojila. Není tady žádná posádka Paxu. Kromě kaplanů žijících s velmi nábožensky založenými kolonisty, kteří se živí prací v sírových a boxitových dolech, tady není zastoupená dokonce ani Církev. Přesto de Soya se svými muži přesvědčí několik kolonistů, aby je odvedli k někdejší řece.
"Jestli přišla tudy, umřela," podotkne Gregorius, když prohlížejí obrovské brány, jež se tyčí nad rovnou řadou zničeného Perspexu a suchými břehy. Fouká methanový vítr, do atmosférických obleků se snaží proniknout zrnka všudypřítomného prachu.
"Ne, pokud zůstala v lodi," opraví ho de Soya a těžce se v obleku obrátí, aby se podíval na oranžovožlutou oblohu. "Kolonisti by si žádné lodi nevšimli… jsme od kolonie moc daleko."
Za hledím zavrčí jejich průvodce, prošedivělý muž, ohnutá postava v odřeném, pískem sužovaném skafandru. "Němož jit venku a kókat na vězdy, jó pravda."
De Soya prodiskutuje se svými muži, jak je zbytečné na takový svět poslat jednotky Paxu, aby na dívku v příštích měsících a letech čekaly.
"Ve skutečnosti to bude příšerná, přiblblá služba v úplnej prdeli, pane," podotkne Gregorius. "Omluvte můj jazyk, Otče."
De Soya nepřítomně přikývne hlavou. Nechali tady poslední pohybové senzory. Pět světů ze dvou set a už mu dochází materiál. I on sem nechce jednotky poslat, přesto nevidí jinou alternativu.
Kromě bolesti ze vzkříšení a emocionálního zmatku, který ho bez ustání pronásleduje, cítí sílící depresi a pochybnosti. Připadá si jako starý slepý kocour, který má chytit myš, ale strážit a sledovat dvě stě myších děr najednou nedokáže. Přeje si být v Pustinách a bojovat proti Vyvržencům. Není to poprvé.
Ozve se Gregorius. Jako by četl jeho myšlenky: "Pane, díval jste se na cestovní plán, co nám Raphael připravil?"
"Ano, seržante. Proč?"
"Některý místa, kam míříme, už nám nepatří, kapitáne. A nejsou až na konci cesty… světy daleko v Pustinách… ale loď nás chce vzít na planety, co už dávno převzali Vyvrženci, pane."
De Soya unaveně přikývne. "Já vím, seržante. Když jsem lodní počítač vyzval, ať naplánuje cestu, nespecifikoval jsem oblasti bojů, ani obranné zóny Velké Zdi."

"Je tam osmnáct planet, jejichž návštěva bude trochu riskantní," doplní Gregorius s nepatrným úsměvem. "Uvidíme, co s nima teď Vy vrženci dělají."
De Soya znovu přikývne, ale neodpoví.
Ozve se tichý hlas desátníka Kea: "Jestli se tam chcete podívat, pane, rádi s vámi půjdeme."
Knězkapitán vzhlédne k obličejům tří mužů. Jejich věrnost a přítomnost přijal za normální věc. "Děkuji vám," zašeptá jednoduše. "Rozhodneme, až dorazíme do určité oblasti… našeho výletu."
"Což může tímto tempem znamenat nějakých sto standardních let," podotkne Rettig.
"To vážně může," potvrdí de Soya. "Balíme a padáme odtud."
Skáčou ze systému pryč.
Pořád ve starém sousedství, aniž by vystrčili hlavu ze dvorku Staré Země před Hidžrou, skočí na dva silně terraformované světy, které se pohybují ve složité choreografii v půl světelného roku širokém prostoru mezi Epsilon Eridani a Epsilon Indi.
Omicron2Epsilon3 (euroasijský životní experiment) zosobňoval hrdou utopii éry před Hidžrou a snahu vybudovát při útěku před nepřátelskými silami na nepřátelských planetách terraformovaný a politicky - především neomarxistický dokonalý svět - navzdory všem pochybám. Experiment selhal. Hegemonie utopisty nahradila armádou - zbyly vesmírné základny a automatické čerpací stanice. Tlak kolonizačních lodí směřujících k Pustinám a rychlých korábů, které během Hidžry Staré Sousedství míjely, nakonec úspěšně dokončil terraformování těchto dvou světů mezi tmavým sluncem Epsilon Eridani a ještě tmavší hvězdou Epsilon Indi. Slavná porážka GlennonIleightovy flotily zajistila dvojitému systému slávu a vojenskou důležitost. Pax přebudoval opuštěné armádní základny a znovu obnovil upadající terraformační systémy.
De Soyův průzkum těchto dvou částí řeky je suchý u věcný, ve vojenském stylu. Obě části Tethys leží hluboko ve vojenském prostoru a brzy vyjde najevo, že dívka natož potom celá loď - nemohla během posledních dvou měsíců v žádném případě projít bez zaměření a zadržení. De Soya tak usoudil z vlastních zkušeností systému Epsilon (několikrát tudy osobně při cestách k Velké Zdi a za její hranice proplul), ale přesto se rozhodl, že chce brány osobně vidět.
Pro návštěvu tohoto vojenského systému je nejvyšší čas. Kee a Rettig jsou hospitalizováni. Inženýři a specialisti Církve na vzkříšení prohlédnou v doku Raphaela a zjistí, že jsou v automatickém oživovacím tanku malé, přesto vážné chyby. Opravy zaberou tři standardní dny.
Když skočí ze systému tentokrát, mají před sebou poslední zastávku ve Starém Sousedství před posunem do vzdálenějších cípů staré Sítě z doby po Hidžře. Odjíždějí s upřímnou nadějí, že se - až budou znovu automaticky oživeni - zlepší jejich zdraví, deprese a duševní nevyrovnanost.
"Kam míříte teď?" ptá se Otec Dimitrius, specialista na vzkříšení, který jim v posledních dnech pomáhal.
De Soya s odpovědí zaváhá jen na vteřinu. Pokud to staršímu knězi skutečnost prozradí, jeho misi to neohrozí.
"Maře Infinitus," odpoví. "Je to vodní svět nějaké tři parseky odtud a dva světelné roky nad rovinou"
"Ach, ano," vydechne starý kněz. "Před desetiletími jsem tam dělal misionáře a obracel místní rybáře od pohanství ke Kristovu světlu." Bělovlasý kněz pozvedne ruku k požehnání. "Ať hledáte cokoliv, Otče kapitáne de Soyo, upřímně se modlím, ať to najdete právě tam."
De Soya už málem Maře Infinitus opustí, když mu vodítko k pátrání nabídne pouhá náhoda.
Nastává šedesátý třetí den jejich pátrání, teprve druhý den po vzkříšení v tanku na orbitální stanici Paxu, začátek jejich posledního dne na planetě.
De Soyovým společníkem z Velení flotily Paxu sedmdesát Ophiuchi je výřečný mladík jménem velitel Baryn Alan Sproul a stejně jako průvodci v celé historii toho de Soyovi a jeho vojákům vykládá víc, než je zajímá. Ale je to schopný pilot thoptéry a de Soya je potěšen, že nemusí být na vodním světě v neznámém létajícím stroji pilotem, ale veze se jako pouhý pasažér. Sproul míří k jihu, pryč od širokého plujícího města Svatá Tereza, do prázdných rybářských oblastí, kde se pořád vznášejí přenašeče. De Soya se uvolňuje.
"Proč jsou tady brány tak daleko od sebe?" zeptá se Gregorius.
"Ach, ano," vydechne velitel Sproul. "Je o tom celý příběh."
De Soya zachytí seržantův pohled. Gregorius se nikdy, pokud nenastupuje do bitvy, neusmívá, ale de Soya už zná blýsknutí v hromotlukově oku, seržantův ekvivalent šíleného smíchu.
"…takže tam chtěla Hegemonie postavit brány řeky Tethys spolu s orbitální sférou a malými přenašeči, které umístili všude… trochu hloupý nápad, že, pane? Protáhnout kus řeky přes zdejší oceán?… Tak jako tak, chtěli by ho mít ve Středomořským proudu, což dává určitej smysl, protože jsou tam leviathani a další zajímavý nožci. Pokud tedy turisti ze Sítě chtěli vidět ryby, tak je to… ale problém je v tom, no, je to naprosto jasný…"
De Soya se podívá na desátníka Kea, který klimbá v teplém slunečním světle, jež proniká okny thoptéry.
"Je naprosto jasný, že se nedá nic tak velkýho jako ty brány navěky postavit na… a za chvíli je uvidíte, pane, jsou velký. No, tím myslím, že tam jsou korálový ostrovy - ale k ničemu nejsou přichycený, vznášejí se jako ostrovy žlutejch chaluh, ale nejsou… no, když na ně šlápnete, noha projde skrz, jestli chápete, co tím myslím, pane… tamhle, na pravoboku, pane. To jsou žlutý chaluhy. Takhle daleko na jih se jich moc nedostane. Každopádně inženýři starý Hegemonie spíchli brány stejně, jako to děláme posledních pět set let s plošinama a městy, pane. Což znamená, že jejich základy postavili na pár set sáhů - to musí bejt pěkně velký a těžký věci, pane - pak přidělali dolů na kabely velký, ostrý kotvy. Ale tady je dno oceánu trochu problematický… většinou aspoň deset tisíc sáhů… tam žijou dědové našich povrchovejch chobotnic jako Lampovej chřtán, pane… dole jsou samý vobludy, pane… celý kličky dlouhý…"
"Veliteli," přeruší ho de Soya. "Co to má společného s tím, jak jsou brány daleko od sebe?" Knězkapitán málem usíná při vysokém, téměř neslyšném bzukotu hmyzích křídel thoptéry. Kee chrápe, Rettig má zvednuté nohy a zavřené oči. Je to dlouhý let.

Sproul se zakření. "Právě se k tomu dostávám, pane. Chápejte, se závažíma a dvacet klicků dlouhým kabelem na dno se naše plošiny a města moc daleko nedostanou, ani v sezóně Velkýho přílivu, ne, pane. Ale tyhle brány… no, na MareOku je hodně podmořský sopečný činnosti, pane. Dole je úplně jiná ekologie, to mi věřte. Dolujou tam některý tunelový červi s velkejma hlavonožcema, vážně, pane. Inženýři starý Sítě brány každopádně uchytili tak, že jejich závaží a kabely vycítí sopečnou činnost pod nima a prostě… no, migrujou, pane, to je nejlepší slovo, na který přídu."
"Takže," začne de Soya, "se vzdálenost mezi bránami řeky Tethys zvětšila kvůli sopečné činnosti na dně oceánu?"
"Ano, pane," potvrdí velitel Sproul s širokým úsměvem, který svědčí o potěšení a překvapení, že dokáže voják flotily takovou věc vstřebat. "A jeden z nich je tamhle, pane," dodá pilot s úsměvem a nakloní thoptéru do klesající spirály. Stroj se vznáší několik metrů nad starodávným obloukem. Dvacet metrů pod nimi pění a o rezavý kov základny stříká fialové moře.
De Soya si mne tvář. Ani jeden z nich se už nedokáže zbavit únavy. Kdyby měli mezi vzkříšením a smrtí pár dnů navíc, možná.
"Můžeme se teď podívat na druhou bránu, prosím?" zeptá se.
"Ano, pane!" Thoptéra překonává dvě stě klicků k dalšímu oblouku, bzučí jen několik metrů nad vlnami. De Soya dřímá, a když ho velitel jemným šťouchnutím probudí, spatří na moři druhý oblouk. Je pozdní odpoledne, zapadající slunce vrhá na fialové moře dlouhý stín.
"Správně," pochválí ho de Soya. "A průzkumy hloubkovým radarem pořád pokračují?"
"Ano, pane," potvrdí mladý pilot. "Rozšiřují okruh pátrání, ale zatím našli jen pár velkejch Lampovejch chřtánů. To vzrušuje ty sportovní rybáře. To vám povím."
"Jak to chápu, je to zdejší hlavní průmysl, pane," zaburácí Gregorius z místa za pilotem.
"Ano, seržante," potvrdí Sproul a natáhne krk, aby se na velkého muže podíval. "Se sklizní chaluh dole je to náš největší zdroj příjmu."
De Soya ukáže na několik kilometrů vzdálenou plošinu. "Další rybářská a tankovací plošina?" Kněžkapitán strávil celý den s veliteli Paxu a procházel zprávy ze všech malých základen po celé planetě. Žádná nepotvrdila kontakt s lodí, nikdo žádné dítě nespatřil. Během dlouhého letu k bránám na jih už takových plošin minuli tucty.
"Ano, pane," souhlasí Sproul. "Mám chvíli zůstat na místě nebo jste toho už viděl dost?"
De Soya se podívá na bránu, která se teď zvedá vysoko nad nimi - thoptéra visí jen několik metrů nad mořem - a řekne: "Můžeme se vrátit, veliteli. Čeká mě dnes večeře s biskupem Melandrianem."
Sproul pozvedne obočí k vojenskému zástřihu. "Ano, pane," potvrdí, zvedne thoptéru a posledním obloukem zamíří zpět k severu.
"Plošina vypadá, jako by se s ní něco nedávno stalo," ozve se de Soya a předkloní se, aby se podíval průzorem.
"Ano, pane," souhlasí velitel. "Mám přítele, kterej se právě z tý ploš… říká se jí Středomořská stanice třidvacetšest… vrátil a vyprávěl mi o tom. Před pár přílivy se plošinu pokusil vyhodit jeden pytlák do povětří."
"Sabotáž?" zeptá se de Soya a sleduje, jak plošina mizí v dálce.
"Partyzánská válka," potvrdí velitel. "Pytláci patří k místním lidem z dob, než sem přišel Pax, pane. Proto máme vojáky na všech plošinách a ve špičce rybářský lodě hlídáme. Musíme tam rybářský lodě strážit, pane, aby na ně pytláci neútočili. Vidíte ty přivázaný lodi, pane… no, už je pomalu doba na rybaření. Naše lodě Paxu je eskortujou na místo. Lampovej chřtán, správně, pane, vyplave přesně v dobu, kdy jsou měsíce tak… vidíte ten velkej, co právě vychází, pane. Takže oficiální rybářský lodě… mají ty jasný světla, co září, když měsíce zajdou a lákají velký hlavonožce nahoru. Ale to dělají i pytláci, pane."
De Soya se podívá přes prázdný oceán mezi thoptérou a severním obzorem. "Nezdá se, že se mají pytláci kam ukrýt," namítne.
"Ne, pane," souhlasí velitel. "Myslím tím, ano, pane. Ve skutečnosti mají rybářský lodi maskovaný, takže připomínají ostrovy žlutých chaluh, ponorky, dokonce jeden podmořskej sklízeč upravili jako Lampovej chřtán, věřte nebo ne, pane."
"A tu plošinu poškodil útok pytláků?" zeptá se de Soya, aby neusnul. Křídla thoptéry vydávají smrtící bzukot.
"Správně, pane," potvrdí velitel Sproul. "Nějakejch osm Velkejch přílivů nazpátek. Jeden muž… což je nezvyklý, protože pytláci většinou chodí ve skupinách. Vyhodil do vzduchu pár skimmerů a thoptér - běžná taktika, přestože jdou většinou po lodích.
"Promiňte, veliteli," přeruší ho de Soya, "říkáte osm Velkých přílivů nazpět. Můžete to přeložit do standardního času?"
Sproul se kousne do rtu. "Ach, ano, pane. Promiňte, pane. Vyrůstal jsem na MareOku a… no, osm Velkejch přílivů jsou asi dva standardní měsíce, pane."
"A toho pytláka chytili?"
"Ano, pane," potvrdí Sproul s mladistvým úsměvem. "No, ve skutečnosti je tady celej příběh, pane…" Podívá se na kněžekapitána, aby zjistil, zda má pokračovat. "No, abych to zkrátil, pane, nejdřív toho pytláka chytily, pak odpálil svoje nálože a zkusil utéct, a pak ho stráže zastřelily a zabily."
De Soya přikývne a zavře oči. Minulý den kontroloval stovku hlášení o "střetech pytláky" za poslední dva standardní měsíce. Zdálo se, že je odpalování plošin a zabíjení pytláků na Maře Infinitus druhým nejpopulárnějším sportem po rybaření.
"Zvláštní na tomhle chlapovi je," pokračuje velitel, aby příběh dokončil, "jak se snažil utéct. Nějakej starej létající koberec z doby Hegemonie."
De Soya je okamžitě vzhůru. Podívá se na seržanta a své muže. Všichni se posadí a zírají na něj.
"Otočte to," křičí Otec kapitán de Soya. "Okamžitě nás vezmete na tu plošinu zpět."
"A co se stalo potom?" ptá se de Soya po páté. Sedí se svými Švýcarskými gardisty v řídící kanceláři v nejvyšším

bodu plošiny, těsně pod talířem radaru. Za dlouhým oknem stoupají tři neskutečné měsíce.
Ředitelkapitán Paxu z Velitelství oceánu jménem C. Dobbs Powl je tlustý, rudolící a silně se potí. "Když bylo jasné, že ten muž nepatří k žádné skupině rybářů, co jsme tady toho večera měli, velitel Belius ho vzal stranou k dalšímu výslechu. Standardní procedura Otče kapitáne."
De Soya na muže zírá. "A potom?"
Ředitel si navlhčí rty. "A potom se tomu chlapovi podařilo na chvíli utéct, Otče kapitáne. Na horní plošině se bojovalo. Strčil velitele Belia do moře."
"A velitele jste vylovili?"
"Ne, Otče kapitáne. Určitě se utopil, ale ten večer se tady hemžili duhoví žraloci"
"Popište muže, kterého jste zadržel, než jste o něj přišel," přeruší ho de Soya a zdůrazní slovo přišel.
"Mladý, Otče kapitáne, možná pětadvacet standardních. A vysoký, pane. Vážně vysokej mladík."
"Viděl jste ho osobně?"
"Ach, ano, Otče kapitáne. Byl jsem na palubě s velitelem Beliem a Námořním kopiníkem Amentem, když ten chlap začal bojovat a strčil Belia přes zábradlí."
"A pak vám a vašemu kopiníkovi utekl," dodá de Soya neutrálně. "Oba jste byli ozbrojení a ten muž… říkal jste, že měl pouta?"
"Ano, Otče kapitáne." Kapitán Powl si otře čelo kapesníkem.
"Všiml jste si na tom mladíkovi něčeho zvláštního?
Věc, která se nedostala do vaší… ach… extra krátké zprávy na Velitelství?"
Ředitel odtáhne kapesník od čela, pak si otře znovu krk. "Ne, Otče kapitáne… no, během boje se tomu člověku vpředu trochu roztrhl svetr. Dost na to, abych si všiml, že není jako vy a já, Otče kapitáne…"
De Soya pozvedne obočí.
"Tím myslím, že nebyl z kříže," dodá spěšně Powl. "Žádný kruciform. V tu chvíli jsem o tom samozřejmě moc nepřemýšlel. Většina z místních pytláků nebyla nikdy pokřtěna. Kdyby byli, nejsou pytláky, že?"
De Soya otázku ignoruje. Přistoupí k sedícímu upocenému kapitánovi a zeptá se: "Takže se ten muž svezl z hlavní lávky a uprchl?"
"Neuprchl, pane," namítne Powl. "Jen nasedl na tu létající věcičku, co tam měl schovanou. Spustil jsem samozřejmě poplach. Objevila se celá posádka - přesně jak jsme to cvičili."
"Ale ten muž na té… věcičce… vzlétl? Zvedl se z plošiny?"
"Ano," souhlasí ředitel plošiny a znovu si otře čelo. Jasně přemýšlí o vlastní budoucnosti… nebo o její ztrátě. "Ale jen na chvíli. Viděli jsme ho na radaru, pak přes noční brýle. Ten… koberec… dokázal létat, tak je to, ale když jsme to do něj napálili, obrátil se k plosině zpět"
"Jak vysoko tehdy byl, kapitáne Powle?"
"Vysoko?" Ředitel stáhne upocené čelo. "Myslím nějakých pětadvacet, třicet metrů nad vodou. Asi v rovině s hlavní palubou. Mířil přímo na nás, Otče kapitáne. Jako by chtěl plošinu z létajícího koberce bombardovat. A do jisté míry to také udělal… tím myslím nálože, co tehdy odpálil. Kurva, vyděsil mě… promiňte, Otče."
"Pokračujte," vyzve ho de Soya. A podívá se na Gregoria, který stojí za ředitelovými zády. Z výrazu na seržantově tváři je jasné, že by upoceného muže s radostí okamžitě zaškrtil.
"No, byl to pěknej výbuch, pane. Rozběhli se tam požárníci, ale Mořský kopiník Ament, další stráže a já jsme zůstali na severní lávce."
"To je chvályhodné," zavrčí de Soya, hlas plný ironie. "Pokračujte."
"No, Otče kapitáne, už toho moc není," doplní upocený muž hloupě.
"Dal jste příkaz na letícího muže střílet?"
"Ano… ano, pane."
"A všechny stráže vystřelily najednou… na váš rozkaz?"
"Jo," potvrdí ředitel se skelným pohledem. "Myslím, že vystřelili všichni. Kromě Amenta a mě jich tam bylo šest."
"A vy jste také vystřelil?" naléhá de Soya.
"No, jo… útočil na stanici. Celá horní paluba hořela. A terorista se na nás řítil, u sebe měl kdovíco."
De Soya nepřesvědčeně přikývne. "Viděl jste kromě toho jediného muže na létajícím koberci někoho dalšího?"
"No, to ne," připustí Powl. "Ale byla tma."
De Soya se podívá z okna na vycházející měsíce. Skleněnými tabulemi dovnitř proudí jasně oranžové světlo. "Vyšly toho večera měsíce, kapitáne?"
Powl si znovu navlhčí rty, jako by chtěl lhát. Dobře ví, že de Soya se svými muži vyslýchal mořského kopiníka Amenta i ostatní, de Soya si to dobře uvědomuje. "Právě vyšly," zamumlá.
"Takže bylo světlo podobné jako ted?" pokračuje de Soya.
"Jo."
"Viděl jste na létajícím stroji ještě něco či někoho, kapitáne? Balík? Batoh? Věc, kterou bylo možné považovat za bombu?"
"Ne," přizná Powl, pod povrch obličeje mu proniká vztek. "Ale k odpálení dvou hlídkových skimmerů a tří thoptér stačila jen hrstka trhaviny, Otče kapitáne."
"Svatá pravda," souhlasí de Soya. Přistoupí k jasně ozářenému oknu a dodá: "Vašich sedm stráží, včetně mořského kopiníka Amenta - všichni měli pušky na šipky, kapitáne?"
"Ano."
"A vy jste měl také šipkovou pistoli. Je to tak?"

"Ano."
"A všechny šipkové nábojnice zasáhly podezřelého?"
Powl váhá, pak pokrčí rameny. "Myslím, že většina ano."
"A viděl jste výsledek?" zeptá se de Soya tiše.
"Toho sviňáka to roztrhalo… pane," podává Powl hlášení, vztek na chvíli přemáhá strach. "Viděl jsem, jak se jeho kusy rozletěly jako hovno z racka, co buchne o větrák… pane. Pak se zřítil… no, přepadnul z toho hloupýho koberce, jako by ho někdo strhnul hákem. Spadnul do moře hned vedle sloupu L 3. Objevili se duhoví žraloci a během deseti vteřin se dali do žrádla."
"Takže jste tělo nevylovili?" naléhá de Soya.
Powl vzhlédne, v očích vzdor. "Ach, ne… vylovili jsme ho, Otče kapitáne. Poslal jsem Amenta a Kilmera, aby sebrali zbytky lodními háky, sítěma a naběrákem. To, když jsme udusili oheň a ujistili se, že není na plošině další nebezpečí."
Kapitán Powl začíná mluvit sebejistě.
De Soya přikývne. "A kde je to tělo teď, kapitáne?" Ředitel semkne tlusté prsty. Už se třesou jen nepatrně. "Pohřbili jsme ho. Samozřejmě… do moře. Příští ráno, z jižního doku. Přitáhlo celý hejno duhových žraloků, některé jsme zastřelili na večeři."
"Ale jste si jistý, že patřilo podezřelému, kterého jste dal předtím zatknout?"
Powl na de Soyu mžourá, jeho nepatrná očka se ještě zmenší. "Jo… co z něj zbylo. Obyčejný pytlák. Takový svinstvo se tady na velkém fialovém moři děje pořád, Otče kapitáne."
"A pořád tady na velkém fialovém moři létají pytláci na starodávných EM létajících kobercích, kapitáne Powle?"
Ředitelův obličej přimrzne. "To myslíte tu věcičku?"
"O koberci jste se ve své zprávě nezmínil, kapitáne." Powl pokrčí rameny. "Nezdálo se mi to důležité." De Soya přikývne. "A tím chcete říct, že ta… věcička… pokračovala jednoduše dál? Že obletěla palubu a můstek a zmizela na širém moři? Prázdná?"
"Ano," potvrdí kapitán Powl, zvedne se na židli a urovná si pomuchlanou uniformu.
De Soya se obrátí. "Mořský kopiník Ament tvrdí něco jiného, kapitáne. Kopiník Ament tvrdí, že jste koberec vylovili, že byl deaktivován a naposledy ho spatřil ve vaší péči. Je to pravda?"
"Ne," nesouhlasí ředitel, obrátí se od de Soyi ke Gregoriovi, Sproulovi, Keeovi, Rettigovi a zpět k de Soyovi. "Ne, nikdy jsem ho poté, co kolem nás proletěl, už neviděl. Ament je odporný lhář."
De Soya kývne hlavou k seržantu Gregoriovi a Powlovi řekne: "Taková starožitnost, která funguje, by stála dost peněz i na Maře Infinitus, že, kapitáne?"
"Nevím," vypraví ze sebe Powl a sleduje Gregoria. Seržant přistoupil k jeho soukromé skříni. Je z těžkého železa a má zámek. "Ani jsem nevěděl, co je ta hloupá věc zač," dodá Powl.
De Soya teď stojí u okna. Největší měsíc pohltil celou východní oblohu. Na pozadí měsíce se jasně rýsuje oblouk přenašeče. "Říká se mu hawkingův koberec," dodá tiše, málem šeptá. "Na místě jménem Údolí Časových hrobek se pěkně zapsal na radar." Pokyne seržantu Gregoriovi.
Švýcarský gardista prorazí ocelovou skříň jedinou ranou své rukavice. Zaloví uvnitř, odsune krabice, papíry, hromádky peněz a vyloví opatrně srolovaný koberec. Přinese ho k ředitelovu stolu.
"Zatkněte toho muže a odveďte ho, ať už ho nevidím," řekne Otec kapitán de Soya tiše. Velitel Sproul a desátník Kee odvedou protestujícího ředitele z kanceláře.
De Soya a Gregorius roztočí hawkingův koberec na dlouhý stůl. Stará letová vlákna žhnou v měsíčních paprscích zlatou barvou. De Soya se dotkne předního okraje starožitnosti a ucítí zářezy a díry v místech, kde látku rozervaly šipky. Koberec je celý od krve, která zakrývá složité vzory a dusí žár supervodivých monovláken. Na krátkých střapcích na zadní části koberce visí cáry, jež mohly kdysi patřit k lidskému tělu.
De Soya vzhlédne a podívá se na Gregoria. "Četl jste někdy dlouhou báseň jménem Kantos, seržante?"
"Kantos, pane? Ne… četba mě moc nebaví. Kromě toho, nepatří na seznam zakázaných knih, pane?"
"Věřím, že ano, seržante," potvrdí Otec kapitán de Soya. Odstoupí od zakrváceného hawkingova koberce a podívá se na stoupající měsíce a siluetu oblouku. Tohle je část skládanky, napadne ho. A až skládanku dokončím, dostanu tě, holčičko.
"Věřím, že patří na seznam zakázaných, seržante," promluví znovu. Rychle se obrátí, zamíří ke dveřím a dá Rettigovi znamení, aby hawkingův koberec sroloval a vzal ho s sebou. "Pojďte," pokračuje a vloží do hlasu víc energie než za celé týdny. "Máme před sebou práci."
Kapitola 33

Mé vzpomínky na těch dvacet minut, co jsem strávil ve velké jasné jídelně, připomínají špatné sny, jaké všichni dobře známe. Však víte, jaké myslím. Sny, v nichž se ocitnete v místech z vlastní minulosti, ale nevzpomínáte si, co tady děláte, neznáte jména lidí kolem. Když mě velitel se dvěma vojáky odvedli do jídelny, ve vzduchu visela noční můra kdysi dobře známého prostředí. Říkám známé, neboť jsem větší část svých sedmadvaceti let strávil v loveckých táborech a vojenských jídelnách, kasinech a kuchyňkách na starých lodích. Dobře jsem společnost mužů znal. Tehdy jsem ji znal až moc dobře. V této místnosti jsem cítil všechny známé elementy - vychloubání, chvástání a pot nervózních mužů z města, kteří se za každou cenu snaží prožít nějaké dobrodružství. To vše už mě dávno unavovalo, přesto důvěrně známý pocit narušilo něco cizího - slyšel jsem lámaný dialekt, zaznamenal nepatrné rozdíly v oblečení a sebevražedný pach cigaret. Okamžitě jsem věděl, že pokud se střetnu s penězi, kulturou nebo budu nucen konverzovat, hned se prozradím.
Na nejvzdálenějším stole stál vysoký kontejner na kávu - nikdy jsem nenavštívil jídelnu, kde by chyběl. Zamířil jsem k

němu, snažil se působit přirozeně, zvedl relativně čistý šálek a nalil si trochu kávy. Celou dobu jsem sledoval velitele a jeho dva muže, oni sledovali mě. Když už se zdálo, že sem patřím, obrátili se a vyšli ven. Usrkl jsem odpornou kávu a pomalu zaznamenal, že se mi i přes hurikán emocí netřese ruka. Snažil jsem se rozhodnout, co dál.
Překvapivě mi pořád zůstaly zbraně - nůž v pochvě a pistole - i rádio. S rádiem jsem mohl kdykoliv odpálit trhavinu a ve zmatku se rozběhnout k hawkingovu koberci. Když jsem teď našel stráže Paxu, dobře jsem věděl, že má-li prám minout plošinu bez povšimnutí, musím odvést jejich pozornost. Přešel jsem k oknu. Díval jsem se směrem, který jsem považoval za sever, přesto jsem spatřil žhnoucí "východní" oblohu s vycházejícími měsíci. Oblouk přenašeče byl vidět pouhým okem. Vyzkoušel jsem okno, ale bylo zamčené mechanismem, který jsem nenašel. Snad zatlučené. Na druhé straně, jen nějaký metr pod úrovní okna, jsem spatřil vlnitou plechovou střechu, přesto se zdálo, že se k ní nemohu dostat.
"S kým jsi tady, synku?"
Rychle jsem se obrátil. Od nejbližší skupiny se oddělilo pět mužů. Mluvil ke mně nejmenší a ten nejtlustější. Muž byl oblečený ve venkovním úboru - kostkovaná flanelová košile, plátěné kalhoty, plátěná vesta dost podobná té mojí, rybářský nůž za opaskem. Uvědomil jsem si, že vojáci Paxu možná viděli pod mou vestou špičku pouzdra, ale uvěřili, že jde o pochvu takového nože.
Muž také hovořil nářečím, přesto se velmi lišilo od stráží Paxu venku. Rybáři, připomněl jsem si, zřejmě přicházeli z jiných světů, takže nebude můj přízvuk nijak nápadný.
"S Klingmanem," odpověděl jsem a znovu usrkl kávu, jež chutnala blátem. Hlídky Paxu ta odpověď uspokojila.
Na tyto muže nefungovala. Chvíli se dívali jeden na druhého, pak ten tlustý znovu promluvil. "My jsme s Klingmanem přijeli, chlapče. Celou cestu ze Svaté Terezy. Tys v hydrofoilu nebyl. Jak se jmenuješ?"
Zakřenil jsem se. "Beze jména," odvětil jsem. "Měl jsem se skupinou dorazit, zmeškal jsem ve Svaté Tereze - dorazil s Pisaly."
Pořád špatně. Pětice mužů spolu hovořila. Několikrát jsem zaslechl slovo "pytláci". Dva z mužů odešli ven. Tlusťoch na mě ukázal silným prstem. "Seděl jsem s průvodcem Pisalů. Nikdy předtím jsem tě neviděl. Zůstaň na místě, synku."
Právě to jsem udělat nechtěl. Odložil jsem šálek na stůl a vykřikl: "Ne, na místě zůstaňte vy. Jdu pro velitele a pár věcí si vyjasníme. Nehýbejte se."
Zdálo se, že jsem tlusťocha zmátl. Přešel jsem náhle ztichlou jídelnu, otevřel dveře a vykročil na můstek. Tlusťoch zůstal stát na místě.
Nebylo kam jít. Vpravo se ke mně od zábradlí obrátili dva vojáci Paxu s šipkovými pistolemi. Vlevo pospíchal hubený velitel, do kterého jsem předtím vrazil, se dvěma civilisty, za sebou vlekl člověka, který připomínal podsaditého kapitána Paxu.
"Sakra," řekl jsem nahlas a tiše subvokalizoval: "Malá, jsem tady v průšvihu. Asi mě dostanou. Nechám zapojený venkovní mikrofon, ať to slyšíš. Zamiř k bráně. Neodpovídej!" Švitoření tenkého hlásku byla poslední věc, kterou jsem během konverzace potřeboval.
"Hej!" vykřikl jsem, postoupil ke kapitánovi a zvedl dlaně jako bych si s ním chtěl potřást rukou. "Vy jste člověk, kterého právě hledám."
"To je on," zařval jeden z rybářů. "Nepřijel s námi ani se skupinou Pisalů. Je to jeden z těch prokletejch pytláků, co jste nám o nich vyprávěl!"
"Nasaďte mu pouta," vyzval kapitán velitele, a než jsem dokázal předvést něco chytrého, chytili mě zezadu vojáci a hubený velitel mi nacvakl pouta. Byla to staromódní kovová pouta, přesto fungovala bezchybně - spoutala mi ruce dopředu a málem odřízla krevní oběh.
V tu chvíli jsem si uvědomil, že bych nikdy nedokázal být špiónem. Můj útok na plošinu byl jedna velká katastrofa. Vojáci Paxu byli hlupáci - pořád se ke mně tiskli, přestože si měli udržovat vzdálenost a při prohlídce na mě mířit zbraněmi. Pouta mi měli nasadit, až když mě zbavili zbraní. Ale prohlídka měla přijít v následujících vteřinách.
Rozhodl jsem se, že jim je neposkytnu. Rychle jsem zvedl spoutané ruce, uchopil tlustého a malého kapitána za přední díl košile a hodil ho na dva civilisty. Následovala chvíle křiku a strkání, kdy jsem se rychle obrátil, ze všech sil nakopl prvního vojáka s pistolí do koulí a druhého chytil za zbraň, jež mu visela přes rameno. Voják vykřikl a ve chvíli, kdy jsem s nasazením všech sil uchopil popruh a strhl ho doprava, chytil zbraň oběma rukama. Voják následoval svou zbraň a narazil holou hlavou do zdi a upadl. První strážný, ten kterého jsem nakopl, pořád klečel a držel si rukou rozkrok. Teď pozvedl volnou ruku, roztrhl mi vpředu svetr a serval z krku noční brýle. Nakopl jsem ho do krku a muž se zhroutil na zem.
V tu chvíli vyndal velitel svou pistoli na šipky, ale uvědomil si, že mě nemůže zastřelit, aniž by zabil své dva vojáky za mými zády, a udeřil mě držadlem do hlavy.
Šipkové pistole nejsou nikterak těžké ani tvrdé. Tahle mi vyslala na chvíli do očí jiskry a roztrhla kůži. Stejně tak mě rozzuřila.
Obrátil jsem se a udeřil velitele pěstí do obličeje. Přepadl přes po pás vysoké zábradlí, tloukl rukama a zmizel pod námi. Jak letěl do vody pětadvacet metrů pod palubou, všichni na vteřinu přimrzli.
Měl bych dodat, že přimrzli všichni kromě mě. Já se, když měl velitel ještě podrážky u zábradlí, obrátil, přeskočil vojáka na zemi, rozkopl lehké dveře a vběhl do jídelny. Všude se pletli muži, většina jich směřovala ke dveřím a oknům, aby se podívali, co se to venku děje. Vrhl jsem se na nějako útočník amerického fotbalu, který uhání k poslední čáře. Okamžitě mi uvolnili cestu.
Zaslechl jsem, jak se za mnou znovu rozletěly dveře a kapitán či jeden z vojáků křičí: "K zemi! Z cesty! Pozor!"
Cítil jsem, jak se mi při představě tisíců letících šipek krčí ramena. Přesto jsem nezpomalil, přeskočil stůl, spoutanýma rukama si zakryl obličej a v letu narazil do okna. Veškerý náraz odneslo mé pravé rameno.

V letu mě ještě napadlo, že narazím na Perspex či světlé sklo a dobrodružství skončí jako dokonalá fraška - odrazím se zpět do jídelny, tam mě bez problémů zatknou nebo zastřelí stráže. Nepoužít na plošinu sklo, ale nerozbitný materiál dávalo smysl. Přesto jsem se o okno před pár minutami opřel prsty a ucítil skutečné sklo.
A sklo to bylo.
Narazil jsem na vlnitý plech střechy a kutálel se dolů. Střepiny skla létaly kolem mě a praskaly pod mou vahou, kus okna jsem vzal s sebou, na vestu a roztrhaný svetr se mi nalepilo rozlámané dřevo a sklo. Přesto jsem nezpomalil, abych se ho zbavil. Na konci střechy jsem měl na výběr - instinkt mě nutil, ať se skutálím přes okraj a zmizím z dohledu, než po mně začnou střílet, a doufám, že je dole další lávka. Logika chtěla, abych zastavil a podíval se před pádem dolů. Vzpomínky tvrdily, že podél severního okraje plošiny žádné lávky nejsou.
Udělal jsem kompromis, skutálel se přes okraj, ale zachytil se ho a podíval se mezi klátící se nohy. Pomalu mi klouzaly prsty. Žádnou palubu ani plošinu jsem nespatřil. Jen dvacet metrů vzduchu mezi podrážkami bot a fialovými vlnami. Vycházely měsíce a slunce ožilo světlem.
Vytáhl jsem se, abych se podíval na okno, které jsem rozbil, spatřil několik střelců a ve chvíli, kdy jeden z nich vypálil, jsem znovu zmizel z dohledu. Mračno šipek minulo mé napjaté prsty o dva, tři centimetry. Když jsem zaslechl včelí bzukot tisíců ocelových jehel, trhl jsem sebou. Žádnou palubu jsem pod sebou neměl, přesto jsem rozeznal horizontální trubku. Byla šest, možná osm centimetrů široká. Mezi zdí a trubkou byla úzká škvíra, akorát Široká pro mé prsty - pokud trubka nepraskne pod mou vahou, pokud mi pád nevykloubí ramena, pokud spoutané ruce neselžou, pokud… nepřemýšlel jsem. Jen jsem se pustil. Předloktí a kovová pouta udeřily do trubky a málem jsem přepadl. Přesto jsem se prsty zachytil, sklouzl po trubce, ale udržel se.
Druhý výbuch šipek roztrhl okraj střechy na cáry a udělal stovku děr do zdi. V měsíčních paprscích se zvedly třísky a kovové střepiny, muži křičeli a kleli. Zaslechl jsem na střeše kroky.
Houpal jsem se a sunul co nejrychleji doleva. Na rohu tam nejméně tři metry pode mnou a čtyři, pět metrů na východ vyčnívala další paluba. Postup se neuvěřitelně vlekl. Ramena mi naříkala bolestí, prsty kvůli omezenému krevnímu oběhu úplně zkřehly. Ve vlasech jsem cítil střepiny skla, do očí mi stékala krev. Než se dostanu nad plošinu, muži se objeví na okraji střechy. Náhle se ozvalo klení a křik a kus střechy, kde jsem visel, se propadl. Střelba šipek zřejmě narušila trámy a střecha se zhroutila vlastní vahou. Slyšel jsem, jak se sunou zpět, klejí a hledají jinou cestu.
To zdržení mi poskytlo jen nějakých osm, deset vteřin, ale i tak jsem dokázal přesunout ruce na konec trubky, zhoupnout tělo, jednou, dvakrát a při třetím zhoupnutí se pustit. Těžce jsem dopadl na spodní plošinu, narazil na východní zábradlí a vyrazil si dech.
Moc dobře jsem věděl, že nemohu zůstat ležet, až se mi dech zase vrátí. Pohyboval jsem se rychle a převalil se k tmavší části paluby pod budovou. Vypálily alespoň dvě pistole na šipky, jedna minula a rozvířila vodu patnáct metrů pode mnou, druhá narazila jako stovka najednou vypuštěných hřebíků do konce paluby. Vyskočil jsem na nohy a utíkal. Vyhýbal jsem se nízkým trámům a snažil se očima proniknout labyrintem stínů. Někde nade mnou se ozvaly kroky. Měli výhodu, znali plán palub a schodišť, ale kam mířím, jsem věděl jenom já.
Mířil jsem k nejvýchodnější a nejnižší palubě, kde jsem nechal koberec. Ale tato paluba končila dlouhou lávkou k severu a k jihu. Když jsem pod hlavní plošinou pronikl dost daleko a doufal, že jsem na úrovni východní paluby, vyskočil jsem na vzpěru - byla nějakých šest centimetrů široká - natahoval spoutané ruce doleva a doprava, snažil se získat rovnováhu a překonat otevřenou část k dalšímu vertikálnímu sloupu. Ještě jednou jsem to zopakoval, zamířil k severu či jihu, pak trámy skončily. Ale pokaždé jsem našel další, který směřoval k východu.
Poklopy se otevíraly, na můstcích pod hlavní palubou dupaly nohy. Přesto jsem se na východní palubu dostal jako první. Vyskočil jsem, našel koberec uvázaný ke sloupu, rozhodil ho, zaťukal na letová vlákna, zvedl se a proletěl nad zábradlím. V tu chvíli se otevřel poklop přímo nad dlouhým schodištěm, které klesalo na východní palubu.
Ležel jsem na břiše na koberci a snažil se zmenšit vlastní siluetu, jež se rýsovala proti měsícům a žhnoucím vlnám. Neohrabaně jsem s pouty ťukal na letová vlákna.
Instinkt mě nutil letět k severu, ale uvědomil jsem si, že by to byla chyba. Pistole na šipky jsou přesné jen do šedesáti, sedmdesáti metrů, ale nahoře musí mít někdo plasmovou pušku nebo něco takového. Teď se všichni zaměřili k východnímu cípu plošiny. Mou největší šancí bylo zamířit k západu či k jihu.
Naklonil jsem koberec doleva, snesl se pod vzpěry a poskakoval těsně nad vlnami. Zamířil jsem k západu, pod ochranný okraj plošiny. Tak daleko vyčnívala jen jediná paluba - ta, na kterou jsem dopadl. Viděl jsem, že je na severním cípu prázdná. Nebyla jen prázdná, uvědomil jsem si, ale šipkami rozstřílená na kusy a určitě nebezpečná, takže se na ni nikdo nemohl postavit. Zaletěl jsem pod ní a pokračoval k západu. Na horních lávkách dupaly těžké boty, ale pokud by mě někdo zahlédl, těžko by se mu přes tucty sloupů a příčných vzpěr střílelo.
Opustil jsem plošinu a pokračoval v jejím stínu. Měsíce už byly výš. Zůstal jsem pouhé milimetry nad vrcholy vln, držel se nízko a snažil se udržet vlny mezi západním cípem plošiny a kobercem. Už jsem byl padesát, šedesát metrů daleko a právě si chtěl vydechnout úlevou, když jsem zaslechl pár metrů doprava, hned za vedlejší vlnou, stříkání a kašlání.
Okamžitě jsem poznal, co je to, kdo je to. Velitel, kterého jsem shodil přes zábradlí. První impulz velel pokračovat v letu dál. Plošina za mými zády se změnila v jeden velký zmatek - muži křičeli, další stříleli ze severní strany, ještě víc jich řvalo na východním cípu, kudy jsem zmizel. Ale zdálo se, že mě tady nikdo nevidí. Tenhle muž mě udeřil šipkovou pistolí do hlavy, a kdyby ho přátelé nezadrželi, s radostí by mě zabil. Proud ho odnesl daleko od plošiny, měl prostě smůlu. Nic jsem s tím nemohl udělat.
Mohu ho vyhodit u plošiny - možná na některou vzpěru. Jednou jsem tudy unikl, dokážu to znovu. Ten člověk dělal svou práci. Nezaslouží si za to smrt.
Musím přiznat, že jsem v takových chvílích své svědomí nenáviděl - ale nebylo jich zase tolik.
Zarazil jsem hawkingův koberec těsně nad vlnami. Pořád jsem ležel na břiše, hlavu a ramena tak nízko, aby mě řvoucí

muži na plošině neviděli. Teď jsem se natáhl doprava a snažil se najít zdroj kašlání a šplouchání.
Nejprve jsem spatřil ryby. Měly hřbetní ploutve, jaké jsem viděl na holozáznamech žraloků ze Staré Země či u kanibalských šavlozad v Jižním moři Hyperionu. Ale tady jsem spatřil blýskavé hřbetní ploutve dvě. V měsíčních paprscích jsem rozeznal ryby naprosto jasně. Zdálo se, že se třpytí tuctem zářivých barev, od dvojitých ploutví až k dlouhým břichům. Měly asi tři metry a pohybovaly se mocnými záběry ploutví jako predátoři. Měly jasně bílé zuby.
Jak jsem jednoho z těch zabijáků sledoval přes vlnu ke kašlání, spatřil jsem velitele. Plácal kolem sebe a snažil se udržet hlavu nad vodou. Celou dobu se otáčel a držel si barevné ryby zabijáky od těla. Jeden z vodních živočichů s dvojitou ploutví projel fialovou vodou, velitel vykopl a pokusil se ho udeřit do ploutve nebo do hlavy. Ryba cvakla zuby a obrátila se na druhou stranu. Ostatní se přiblížily. Voják Paxu byl zřetelně vyčerpaný.
"Sakra," zašeptal jsem. V žádném případě jsem ho tam nemohl nechat.
Jako první jsem vyťukal kód, který zrušil silové pole to slabé silové pole, které má cestující ochránit při velké rychlosti před větrem a (speciálně děti) před pádem. Pokud jsem měl mokrého muže vytáhnout nahoru, nechtěl jsem bojovat s EM polem. Pak jsem k němu koberec pomalu svezl a zastavil ho těsně nad jeho hlavou.
Už jsem ho neviděl. Potopil se. Chtěl jsem pro něj skočit, pak jsem spatřil kousek pod hladinou jeho bojující bílé ruce. Žraloci se blížili, ale ještě neútočili. Možná je vyrušil stín hawkingova koberce.
Natáhl jsem obě spoutané ruce, našel jeho zápěstí a zvedl ho nahoru. Váha mě málem strhla z koberce, ale zapřel jsem se, nabral rovnováhu a táhl ho, dokud jsem ho nechytil za zadní část kalhot. Pak jsem ho mokrého a kašlajícího vytáhl na hawkingův koberec.
Byl bledý a studený a celý se třásl. Po prvním záchvatu zvracení se zdálo, že pravidelně dýchá. Byl jsem rád. Netušil jsem, zda se má dobrosrdečnost vztahuje i na dýchání z úst do úst. Ujistil jsem se, že leží na koberci dost daleko, aby jedna z ryb nevyskočila a neukousla mu nohu. Pak jsem obrátil pozornost k řízení. Změnil jsem kurz zpět k plošině a nepatrně se zvedl. Zalovil jsem ve vestě, našel komunikační jednotku a naťukal kód potřebný k odpálení trhaviny, kterou jsem umístil na palubu se skimmery a thoptérami. Blížili jsme se k plošině z jihu, kde jsem mohl paluby vyčistit. Zmáčknutím jediného tlačítka přenesu odpalovací kód a v nadcházejícím zmatku se obrátím, přiletím od západu a vysadím velitele na první suché místo, které najdu.
Obrátil jsem se, abych se podíval, že muž ještě dýchá. Krátce jsem vojáka Paxu spatřil na jednom koleni, v ruce se mu něco zablýsklo…
Kdybych se neobrátil přesně ve zlomku vteřiny, než pronikl nůž vestou, svetrem a kůží, skutečně by mě přímo do srdce bodl. Takhle mi krátké ostří roztrhlo bok a zaskřípalo o žebro. V tu chvíli jsem necítil žádnou bolest, jen šok - skutečný elektrický šok. Zalapal jsem po dechu a natáhl se po jeho zápěstí. Tentokrát se ostří zvedlo a zaútočilo rychleji. Mokré a vlastní krví potřísněné ruce sklouzly po jeho zápěstí. Mohl jsem jen zatlačit a strhnout jeho ruku při dalším bodnutí kovovým proužkem mezi pouty. Kdybych jeho ruku nezpomalil a ostří neodrazila komunikační jednotka v mé vestě, narazil by znovu na stejné žebro a probodl mi srdce. Přesto mi ostří znovu rozřízlo bok. Ustoupil jsem a snažil se zapřít o stoupající koberec.
Nejasně jsem zaznamenal výbuchy za zády. Nůž musel udeřit do odpalovacího knoflíku. Neobrátil jsem se, ale rozkročil se a nabral rovnováhu. Koberec neustále stoupal - byli jsme už osm, deset metrů nad vodou a pořád jsme se zvedali.
Voják se také postavil a zaujal postoj rozeného bojovníka s nožem. Ostré zbraně jsem vždycky nesnášel. Stahoval jsem zvířata a vykuchal množství ryb. Přesto jsem ani u Gardy nedokázal pochopit, jak lidé něco takového dokážou druhým zblízka udělat. Někde za páskem jsem měl vlastní nůž, přesto jsem věděl, že se tomuto muži nevyrovnám. Jedinou nadějí byla automatická pistole v pouzdru, ale vyndat ji bylo obtížné - čekala na levém boku, obrácená, abych ji mohl vytáhnout křížem. Teď jsem musel použít obě ruce, odsunout dlouhou vestu, otevřít pouzdro, zbraň vytáhnout, zamířit…
Zaútočil na mě zleva doprava. Odskočil jsem na samý okraj hawkingova koberce, ale bylo už pozdě - jak jsem se natahoval pro pistoli, projela mi ostrá a krátká čepel kůží a svaly na pravé paži. Tentokrát jsem ucítil bolest a vykřikl.
Voják se usmál, zuby mokré od mořské vody. Krčil jsem se a věděl, že nemám kam utéct. Udělal půlkrok vpřed a zhoupl nůž v oblouku, který měl končit v mém břiše.
Když mě řízl předtím, obracel jsem se vpravo. Teď jsem pohyb dokončil a seskočil jsem ze stoupajícího hawkingova koberce. Deset metrů dole jsem s nataženýma a spoutanýma rukama prorazil vodu. Oceán byl slaný a tmavý. Před potopením jsem se dostatečně nenadechl a chvíli jsem vůbec nevěděl, kde je hladina. Pak jsem spatřil světlo tří měsíců a obrátil se tím směrem. Hlavou jsem prorazil hladinu, abych spatřil vojáka, jak pořád stojí na stoupajícím koberci. Urazil dalších třicet metrů k plošině, letěl snad pětadvacet metrů vysoko. Pořád stoupal. Krčil se a díval se mým směrem, jako by čekal, že se vrátím a dokončím svůj let.
Nevracel jsem se, ale let jsem dokončit chtěl. Pod vodou jsem tápal po automatické pistoli, otevřel pouzdro, vylovil těžkou zbraň a pokusil se plavat na zádech, abych tím krámem dokázal zamířit. Cíl stoupal a mizel, ale pořád jsem viděl jeho obrys na pozadí neskutečného měsíce. Natáhl jsem kohoutek a vyrovnal ruce.
Velitel mě právě přestal registrovat a obrátil se ke zmatku na plošině. Muži v tu chvíli vystřelili. O vteřinu, dvě vteřiny mě předhonili. Pochybuji, že bych ho na takovou vzdálenost trefil. Oni minout nemohli.
Dostal nejméně tři zásahy šipek najednou. Srazili ho z hawkingova koberce jako balík špinavého prádla, který někdo vyhodil do vzduchu. Skutečně jsem skrz jeho děravé tělo, jak se řítilo k vlnám, rozeznal měsíční paprsky. Chvíli nato se o mě otřel barevný žralok, skutečně mi v nadšení, v jakém se snažil dostat ke krvácející návnadě (někdejšímu veliteli Paxu) odstrčil rameno.
Chvíli jsem se vznášel a sledoval hawkingův koberec, dokud ho nesebral někdo na plošině. Dětinsky jsem doufal, že se koberec otočí a vrátí se pro mně. Zvedne mě z moře a odnese zpět najeden, dva kličky severně položený prám.
Hawkingův koberec jsem si oblíbil. S radostí jsem se připojil k mýtu a legendě, které zastupoval a když jsem ho teď

sledoval, jak navždy odlétá, sevřel se mi žaludek.
Bylo mi špatně. Zranění a spolykaná slaná voda - nemluvě o slané vodě v ránách - ano, nevolnost byla skutečná.
Vznášel jsem se v tom slaném moři, kopal nohama, abych udržel hlavu a ramena nad vodou, oběma rukama svíral těžkou automatickou pistoli.
Pokud jsem chtěl plavat, musel jsem přestřelit pouta.
Ale jak jsem to měl dokázat? Kovový proužek mezi pouty měl šířku poloviny zápěstí. Ať jsem se kroutil jakkoliv, nedokázal jsem dát hlaveň zbraně do pozice, kde rozbiju pruh kulkou.
Hřbetní ploutve se mezitím vzdálily od hostiny, od velitele. Věděl jsem, že silně krvácím. Na boku a paži jsem vnímal silnější vlhkost, slaná krev se mísila se slaným mořem.
Ať už ta stvoření připomínala šavlozáda či žraloky, krev cítila na celé kilometry. Jedinou nadějí bylo zamířit kopáním k plošině, pistoli použít na první ploutev, která se přiblíží, a doufat, že se dostanu k jednomu ze sloupů, kde se vytáhnu nahoru nebo zavolám o pomoc. V tom byla jediná moje naděje.
Zaklonil jsem se, vykopl nohama, obrátil se na břicho a začal plavat k severu, k otevřenému oceánu. Plošinu už jsem toho dlouhého dne jednou navštívil. To mi stačilo.
Kapitola 34

Nikdy předtím jsem s rukama svázanýma před sebou plavat nezkoušel. Upřímně doufám, že už to zkoušet nikdy nebudu. Na hladině mě držela jen silná slanost zdejšího oceánu. Kopal jsem nohama, vznášel se, tloukl nohama a probíjel si cestu k severu. Ve skutečnosti jsem vůbec nedoufal, že na prám narazím. Ani ne klick severně od plošiny zesílil proud a naším plánem bylo vor udržet co nejdál od stavby, aniž bychom opustili mořskou řeku.
Než se objevili barevní žraloci, trvalo jen pár minut. Pod vlnami jsem rozeznal jejich třpytivé, elektrické barvy, a když jeden z nich zaútočil, přestal jsem plavat, zůstal na místě a kopl ho do hlavy, jak jsem to viděl u mrtvého velitele. Zdálo se, že to funguje. Ryby přinášely nepochybně smrt, přesto byly hloupé a útočily jednotlivě, jako by se řídily nějakým neviditelným plánem. A já je jednotlivě kopal do čumáku. Ale boj mě vyčerpával. Těsně předtím, než zaútočil první barevný žralok, jsem si začal sundávat boty. Těžká kůže mě stahovala dolů, ale představa, že budu do těch ozubených, kulkám podobných hlav kopat bosýma nohama, udržela boty na místě. Stejně tak jsem zjistil, že nedokážu plavat s pistolí v rukou. Šavlozáda se před vlastním útokem potápěla a napadala mě zdola. Pochyboval jsem, zda jim kulka ze staré pistole přes jeden, dva metry vody nějak ublíží. Nakonec jsem pistoli nacpal do pouzdra, přestože jsem ji chtěl brzy zahodit úplně. Vznášel jsem se a otáčel, abych neztrácel dvojité ploutve z dohledu. Nakonec jsem si boty stáhl a nechal je sklouznout do hloubky. Když zaútočil další žralok, nakopl jsem ho silněji a ucítil nad jeho nepatrným mozkem hrubý smirkový papír. Sekl po mé bosé noze, přesto se obrátil a začal znovu kroužit.
Tak jsem plaval k severu, zastavoval se, šlapal vodu, kopal, klel, plaval dalších pár metrů, znovu se zastavoval a otáčel se, čekal na další útok. Nebýt spojení jasných měsíců a žraloci žhnoucí kůže, dávno už by mě jeden z nich stáhl dolů. Ale brzy jsem dosáhl chvíle, kdy jsem byl tak unavený, že jsem plavat už nedokázal. Mohl jsem se jen vznášet na zádech, lapat po vzduchu a udržovat si žraloky nohama od těla.
Už se začala silně ozývat zranění od nože. Hlubší ránu na žebrech jsem vnímal jako příšerné pálení, jež pronikalo celým bokem. S jistotou jsem věděl, že krvácím, a když se hřbetní ploutve vzdálily a mohl jsem je na chvíli ignorovat, spustil jsem ruce k boku a znovu je z vody vyndal. Byly červené. Rudější než fialové moře, které žhnulo ve světle velkého měsíce, jež pohltil celý obzor. Cítil jsem rostoucí slabost a uvědomil si, že vykrvácím. Voda byla teplejší, jako by ji má vlastní krev ohřívala na přijatelnější teplotu, nutkání zavřít oči a ponořit se do tepla každou minutou sílilo.
Přiznávám, že kdykoliv mě vlna zvedla, díval jsem se přes rameno a hledal na severu prám - nějaký zázrak. Nic jsem nespatřil. Trochu mě to potěšilo. Prám zřejmě právě prošel branou přenašeče. Nechytili ho. Nespatřil jsem ve vzduchu žádné skimmery, žádné thoptéry, plošina se proměnila v nepatrný ohýnek na jihu.
Uvědomil jsem si, že je - když vor bezpečně zmizel mou jedinou nadějí, že mě sebere pátrací thoptéra. Přesto mě myšlenka na takovou záchranu nijak nepovzbudila. Ten den jsem už na plošině jednou byl.
Vznášel jsem se na zádech, kroutil hlavou, abych neztratil barevné ploutve z dosahu, nohama se odstrkoval k severu, zvedal se s vlnami fialového moře a klesal do širokých koryt. Zdálo se mi, že oceán dýchá. Obrátil jsem se na břicho a pokusil se nohama kopat silněji. Spoutané ruce jsem natáhl před sebe, ale byl jsem tak unavený, že jsem neudržel hlavu nad vodou. Zdálo se, že pravá ruka silněji krvácí, třikrát tolik co levá. Napadlo mě, že tam vojákovo ostří přeťalo šlachy.
Konečně jsem musel přestat plavat, zůstat na místě, kopat nohama, abych udržel hlavu a ramena nad vodou, pěsti sevřít před obličej. Zdálo se, že šavlozádi cítí mou slabost. Střídali se v útocích, otvírali velké chřtány. Pokaždé jsem zvedl nohy a vykopl, snažil jsem se je nakopnout patou do čumáku nebo hlavy, než mi ukousnou nohu. Hrubá kůže mi odřela paty i chodidla a k teplé kouli, jež mě obklopovala, se přidala další krev. Stvoření ještě víc zdivočela. Byl jsem tak unavený, že jsem nedokázal při všech útocích zvednout nohy. Jedna dlouhá ryba mi utrhla pravou nohavici mezi kolenem a kotníkem a při triumfálním úderu ocasem strhla kus kůže.
Část mé unavené mysli přemýšlela během celého procesu o teologii. Nemodlil jsem se, ale přemýšlel o Kosmickém Bohu, který dovolil vlastním výtvorům, aby jeden druhého takto mučily. Kolik humanoidů, savců a miliard dalších stvoření prožilo poslední minuty ve stejném smrtelném strachu, bušila jim srdce, tělem cirkuloval adrenalin, rychleji je vyčerpával, mozky bojovaly v beznadějné snaze o útěk? Jak se mohl nějaký Bůh či Bohyně považovat za milosrdného a nasadit do vesmíru taková zubatá stvoření? Vzpomněl jsem si, jak mi Grandam vyprávěla o prvních vědcích ze Staré Země, o Charlesi Darwinovi, který přišel s první teorií evoluce, gravitace nebo něčeho takového, a jak - přestože ho vychovali ještě před kruciformem jako věrného Křesťana - se během studia stal atheistou. Studoval vosu kutilku, která paralyzovala druh velkého pavouka, zasadila do něj vlastní zárodek, nechala pavouka uzdravit a žít až do chvíle, kdy se vosí larva vylíhne a rozežere živému pavoukovi vnitřnosti.

Otřel jsem si vodu z očí a nakopl dvě hřbetní ploutve, jež ke mně mířily. Minul jsem hlavu, ale trefil jednu citlivou ploutev. Přitáhl jsem nohy, stulil se do klubíčka a vyhnul se cvakajícímu chřtánu. Na chvíli jsem přestal plavat, potopil se nějaký metr pod vlnu, spolkl slanou vodu, vynořil se slepý a lapal po dechu. Přiblížily se další ploutve. Znovu jsem spolkl vodu, bojoval zkřehlýma rukama pod hladinou a vytáhl pistoli. Než jsem ji opřel o bradu, málem mi vypadla. Uvědomil jsem si, že bude snazší obrátit hlaveň pod bradu a zmáčknout kohoutek. Snazší než ji použít proti mořským zabijákům. No, ve zbrani zbylo ještě pár kulek. Během vzrušení posledních pár minut jsem ji nepoužil, takže budu mít na výběr.
Otáčel jsem se a sledoval, jak se nejbližší ploutev blíží. Vzpomněl jsem si na příběh, který mi Grandam četla, když jsem byl malý chlapec. Byla to stará klasika - příběh od Stephena Craneho jménem "Otevřený člun". Hovořilo se vněm o několika mužích, kteří přežili potopení lodi a dny na moři bez vody, a byli několik set metrů od břehu odříznuti příbojem, který nedokázali překonat bez převrácení člunu. Jeden z mužů v člunu - na jeho postavu jsem si nedokázal vzpomenout - prošel všemi kruhy teologie. Modlil se, věřil, zeje Bůh milostivý a dělá si o něj starosti, pak věřil, že je Bůh krutá svině a nakonec se rozhodl, že nenaslouchá vůbec nikdo. Teď jsem si uvědomil, že jsem i přes otázky a pečlivé vedení staré Grandam příběhu neporozuměl. Vzpomněl jsem si na tíhu, kterou postava ucítila, když pochopila, že musí plavat a všichni nepřežijí. Přál si, aby se Příroda - tak viděl celý vesmír - změnila v obrovskou skleněnou budovu, aby na ni mohl házet kamení. Ale nakonec si uvědomil, že by to bylo zbytečné.
Vesmír je k našim osudům lhostejný. Hlavní postava přijme strašlivé břímě a bojuje s přílivem, kde přežije nebo zemře, a vesmír na to kašle.
Všiml jsem si, že pláču a směju se najednou, křičím nadávky a lákám šavlozáda pouhé dva, tři metry přede mnou. Vyrovnal jsem pistoli a vystřelil na nejbližší ploutev. Promáčená zbraň překvapivě vystřelila, ale ránu, která byla na voru tak dobře slyšet, jako by ve vodě spolkly vlny a rozlehlé moře. Ryba zmizela z dohledu. Zaútočily na mě další dvě ryby. Na jednu jsem vystřelil, druhou nakopl a v tu chvíli mi něco tvrdě narazilo zezadu do krku.
Neponořil jsem se do teologie a filozofie tak hluboko, abych byl připravený zemřít. Rychle jsem se obrátil. Nevěděl jsem, jak zle mě ryba kousla, ale byl jsem odhodlaný odpornou věc střelit do chřtánu. Naklonil jsem těžkou pistoli a zamířil, pak jsem spatřil půl metru od vlastního obličeje dívčinu tvář. Vlasy měla přilepené k hlavě, tmavé oči jí v záři měsíce plály.
"Raule!" Musela mé jméno volat už předtím, ale neslyšel jsem ho přes střelbu a hukot ve vlastních uších.
Zamrkal jsem a zbavil se slané vody. Určitě to nebyla pravda. Ach, Ježíši, co by tady daleko od prámu dělala?
"Raule!" zvolala Aenea ještě jednou. "Polož se na záda. Drž ty stvůry pistolí dál. Potáhnu tě."
Zavrtěl jsem hlavou. Ničemu jsem nerozuměl. Proč by opustila silného androida na voru a vydala se sama za mnou? Jak mohla…
Za vedlejší mohutnou vlnou se objevila modrá hlava A. Bettika. Android plaval, mohutně se odstrkoval rukama, mezi bílými zuby mačetu. Přiznávám, že jsem se i přes slzy rozesmál. Vypadal jako levná holoverze piráta.
"Lehni si na záda!" zopakovala dívka.
Obrátil jsem se na záda, byl jsem tak unavený, že jsem nedokázal nakopnout žraloka, který mi zaútočil na nohy. Vystřelil jsem mezi chodidla a trefil ho přesně mezi černé neživé oči. Dvě ploutve zmizely ve vlnách.
Aenea mi dala jednu ruku kolem krku, levici pod mou pravou paži, aby mě nedusila, a začala plavat k další mohutné vlně. Vedle ní plaval A. Bettik, jednou rukou pádloval, druhou se oháněl ostrou mačetou. Viděl jsem, jak sekl do vody, a sledoval jsem, jak se dvě hřbetní ploutve zatřásly a odbočily doprava.
"Co to…" začal jsem, dusil se a kašlal.
"Šetři dech," vydechla dívka, stáhla mě do další brázdy a vzhůru po fialové zdi před námi. "Máme před sebou dlouhou cestu."
"Pistole," řekl jsem a pokusil seji dívce podat. Cítil jsem, jak se zmocňuje mého vidění temnota jako zužující se tunel. Nechtěl jsem zbraň ztratit. Moc pozdě. Vypadla mi do moře. "Promiň," dostal jsem ze sebe a tunel se uzavřel.
Poslední celistvá myšlenka patřila inventáři, o který jsem na první sólo expedici přišel - drahocenný hawkingův koberec, noční brýle, starožitná automatická pistole, boty, možná komunikační jednotka a dost možná život můj i životy mých přátel. Cynické spekulace ukončila naprostá tma.
Mlhavě jsem vnímal, jak mě zvedají na prám. Pouta zmizela, někdo je přeřízl. Dívka mi dýchala z úst do úst, tlačila na mou hruď a pumpovala mi z plic vodu. Vedle nás klečel A. Bettik a tahal za těžký provaz.
Když už jsem zvracel vodu několik minut, promluvil jsem: "Prám… jak… Měl být teďu brány… Nechá…"
Aenea mi přitlačila hlavu k batohu a krátkým nožem mi odřízla košili a pravou nohavici kalhot. "A. Bettik použil mikrostan a lano a vyrobil jakousi kotvu," vysvětlila. "Vlečeme ji za sebou, zpomaluje nás, ale kurz držíme. Poskytla nám čas, abychom tě našli."
"Jak…" začal jsem, pak jsem znovu začal vykašlávat slanou vodu.
"Pšt," napomenula mě dívka a utrhla zbytek košile. "Chci se podívat, jak moc jsi zraněný."
Když se její ruce dotkly velké rány na mém boku, trhl jsem sebou. Prsty našla hluboký zářez v paži a sjely k boku, kde mi ryba utrhla kůži na stehnu a lýtku. "Ach, Raule," vydechla smutně. "Pustím tě na pár hodin z dohledu a podívej, jak se zřídíš."
Znovu mě přemáhala slabost, vracela se temnota. Moc dobře jsem věděl, že jsem ztratil příliš mnoho krve. Byla mi hrozná zima. "Promiň," zašeptal jsem.
"Ticho." S hlasitým škubnutím roztrhla větší lékárničku. "Pšt."
"Ne," naléhal jsem. "Posral jsem to. Měl jsem tě hlídat… chránit. Promiň" Jak mi nalila do rány na boku desinfekční sulfa roztok, vykřikl jsem. Na bitevním poli jsem při tom viděl muže plakat. Teď jsem byl jedním z nich.
Kdyby dívka otevřela mou moderní lékárničku, pak bych s jistotou zemřel během příštích minut, ne-li vteřin. Ale

otevřela tu větší - starodávnou vojenskou lékárnu, kterou jsme sebrali na lodi. Nejprve jsem si myslel, že budou všechny léky a přístroje po tak dlouhé době nepoužitelné, ale pak jsem spatřil, jak se na obalu lékárny, kterou mi položila na hruď, rozblikaly kontrolky. Pár zelených, víc žlutých a několik červených. Věděl jsem, že to se mnou není dobré.
"Polož se," zašeptala Aenea a roztrhla sterilní balíček na šití. Přiložila mi ho k boku, šicí mnohonožka ožila a vplížila se do rány. Nebylo to nepříjemné. Vypěstovaná životní forma vklouzla do zubaté rány, vypustila antibiotika a očistné látky, pak stáhla ostré nožky a pevně ránu stiskla. Znovu jsem vykřikl… a chvíli nato ještě jednou, když mi přiložila další mnohonožku k paži.
"Potřebujeme další plasmové kapsle," řekla dívka A. Bettikovi, když natáhl dvě ampule do injekčního přístroje z lékárny. Jak pronikla plasma do mého systému, zahořelo mi stehno.
"Máme jen tyto čtyři," namítl android. Pracoval na mně, přes obličej mi natáhl osmotickou masku. Do plic mi začal proudit čistý kyslík.
"Sakra," zaklela dívka a vpíchla mi zbytek plasmových kapslí. "Ztratil moc krve. Upadá do hlubokého šoku."
Chtěl jsem se s nimi přít, vysvětlit, že je můj třas a chvění následkem chladného vzduchu, že se cítím mnohem lépe, ale osmotická maska mi tlačila na ústa, oči a nos, takže jsem nemohl mluvit. Na chvíli jsem měl halucinace, že jsme se vrátili na loď a znovu mě sevřelo havarijní pole. Věřím, že v tu chvíli nepocházela veškerá slaná voda na mém obličeji z moře.
Pak jsem spatřil v dívčiných rukou ultramorphovou injekci a začal jsem bojovat. Nechtěl jsem ztratit vědomí. Měl-li jsem zemřít, chtěl jsem být vzhůru.
Aenea mě zatlačila na batoh. Pochopila, co se snažím vyslovit. "Chci, abys spal, Raule," řekla tiše. "Upadáš do šoku. Potřebujeme stabilizovat životně důležité procesy… a to bude snazší, když budeš spát." Injekce zasyčela.
Dalších pár vteřin jsem sebou házel a plakal slzy frustrace. Po veškeré námaze jsem sklouzl do bezvědomí. Sakra, to nebylo fér… nebylo to správné…
Probudily mě pronikavé sluneční paprsky a hrozné horko. Chvíli jsem si byl jistý, že jsme ještě na moři Maře Infinitus, ale když jsem sebral sílu a zvedl hlavu, poznal jsem, že se slunce liší - bylo větší a teplejší. Obloha měla mnohem světlejší modrý odstín. Prám se pohyboval v nějakém betonovém kanálu, po obou stranách chyběl jen metr. Rozeznal jsem beton, slunce a modrou oblohu. Nic víc.
"Lehni si," napomenula mě Aenea a zatlačila mi hlavu a ramena zpět na batoh. Pak upravila látku mikrostanu a na obličej mi znovu dopadl stín. Zřejmě svou "mořskou kotvu" znovu vylovili.
Pokusil jsem se promluvit, nepodařilo se mi to, navlhčil jsem si rty, které jako by mi sešili, a nakonec ze sebe dostal: "Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?"
Než Aenea odpověděla, dala mi kapku vody z mé polní lahve. "Nějakých třicet hodin."
"Třicet hodin!" Přestože jsem se pokoušel vykřiknout, dokázal jsem jen trochu zakvákat.
A. Bettik obešel stan a dřepl si do stínu vedle nás. "Vítejte zpět, M. Endymione."
"Kde jsme?"
Odpověděla Aenea. "Soudě podle pouště, slunce a hvězd minulé noci jsme téměř určitě na Hebronu. Zdá se, že putujeme po jakémsi akvaduktu. Zrovna teď… no, to musíš vidět." Podepřela mi ramena, abych se podíval na betonový okraj kanálu. Nic, jen vzduch a vzdálené hory. "V této části akvaduktu jsme nějakých padesát metrů nahoře," upozornila mě a znovu mi položila hlavu na batoh. "Tak se to vleče posledních pět, šest klicků. Kdyby byla v akvaduktu nějaká mezera…" Zlomyslně se usmála. "Nikoho a nic jsme neviděli… ani supa. Cekáme, až dorazíme do města."
Zamračil jsem se. Jak jsem nepatrně změnil pozici, ucítil jsem ztuhlý bok a ruku. "Hebron? Myslel jsem, že ho…"
"Obsadili Vyvrženci," doplnil A. Bettik. "Ano, i my máme takovou informaci. Nesejde na tom, pane. Najdeme pro vás lékařskou péči u Vyvrženců stejně ochotně… ještě ochotněji… než u Paxu."
Podíval jsem se na lékárnu, která ležela vedle mě. K hrudi, ruce a nohám mi proudila vlákna. Většina kontrolek svítila oranžovou barvou. To nebylo dobré.
"Zranění máš zavřená a vyčištěná," poučila mě Aenea. "Dali jsme ti všechnu plasmu, která ve staré lékárně byla. Ale ještě potřebuješ… a zdá se, že se objevila nějaká infekce, kterou nedokážou multispektrální antibiotika zvládnout."
To vysvětlovalo nepříjemnou horečku, kterou jsem cítil pod kůží.
"Snad nějaký mikroorganismus z moře na Maře Infinitus," doplnil A. Bettik. "Lékárna ho nedokáže správně určit. Víc zjistíme, až se dostaneme do nemocnice. Hádáme, že tato část řeky Tethys povede do velkého města Hebronu…"
"Nový Jeruzalém," zašeptal jsem.
"Ano," potvrdil android, "Sinajské léčebné centrum bylo slavné ještě po Pádu."
Začal jsem vrtět hlavou, ale zarazila mě bolest a závrať. "Ale Vyvrženci…"
Aenea mi přejela po čele vlhkým hadříkem. "Seženeme pro tebe pomoc," uklidňovala mě. "Vyvrženci nebo někdo jiný."
Cítil jsem, jak se zmateným mozkem provrtává nějaká myšlenka. Čekal jsem, až dorazí. "Hebron… neměl… nevěřím, že měl…"
"Máte pravdu, pane," potvrdil A. Bettik a zaťukal na malou knížku v ruce. "Podle průvodce Hebron nepatřil k řece Tethys a povolil jen jediný přenašeč v Novém Jeruzalému i v době rozkvětu Sítě. Návštěvníci z cizích planet nesměli opustit hlavní město. Chránili si tady soukromí a nezávislost."
Podíval jsem se na pohybující se zdi akvaduktu. Náhle jsme opustili vysoké vzpěry a pohybovali se mezi vysokými dunami a rozpálenými kameny. Bylo příšerné horko.
"Ale kniha se musí mýlit," dodala Aenea a znovu mi otřela čelo. "Byla tam brána přenašeče… a teďjsme tady."
"Jste si jistí, že… je to… Hebron?" zašeptal jsem.
Aenea přikývla. A. Bettik pozvedl náramek komlogu. Zapomněl jsem na něj. "Náš mechanický přítel spolehlivě ověřil

hvězdy," doplnil. "Jsme na Hebronu a… hádám… pouhých pár hodin od Nového Jeruzaléma." V tu chvíli mnou projela bolest, a přestože jsem se ji snažil ukrýt, celý jsem se zkroutil. Aenea vytáhla ultramorphovou injekci.
"Ne," vydechl jsem přes rozpraskané rty.
"Ta je zatím poslední," zašeptala. Zaslechl jsem syčení a ucítil, jak mým tělem proniká příjemné umrtvení. Jestli existuje Bůh, napadlo mě, pak je to lék proti bolesti.
Když jsem se znovu probudil, spatřil jsem dlouhé stíny. Ocitli jsme se pod nízkou budovou. A. Bettik mě vynášel z prámu a každý krok mi působil bolest. Nevydal jsem ani hlásku.
Aenea šla napřed. Ulice byla široká, prašná, nízké budovy - ani jedna neměla dvě podlaží - z materiálu, který připomínal vepřovice. Nikoho jsme neviděli.
"Haló!" zvolala dívka a přiložila si ruce k ústům. Dvě slabiky se odrazily prázdnou ulicí.
A. Bettik mě nesl jako malé dítě. Cítil jsem se hloupě. Ale zdálo se, že mu to nevadí. Dobře jsem věděl, že i kdyby na tom závisel můj život - stát nedokážu.
Vrátila se k nám Aenea, spatřila mé otevřené oči a řekla: "Toto je Nový Jeruzalém. O tom není pochyb. Podle průvodce tady žili za dob Sítě tři milióny lidí a A. Bettik říká, že jich tady zůstal, když o planetě slyšel naposledy, alespoň milión."
"Vyvrženci…" vypravil jsem ze sebe.
Aenea krátce přikývla. "Lodě a budovy kolem kanálu jsou prázdné, ale působí dojmem, že tady lidé žili ještě před pár týdny nebo měsíci."
Přidal se A. Bettik: "Podle zpráv, které jsme monitorovali na Hyperionu, měl tento svět padnout do rukou Vyvrženců přibližně před třemi standardními roky. Ale našli jsme mnohem novější známky obydlení."
"Elektrická síť pořád funguje," doplnila Aenea. "Zbylé jídlo se všechno zkazilo, ale mražené zásoby jsou pořád v chladu. V některých domech jsou prostřené stoly, v holokomorách bzučí zrnění, syčí tady rádia. Ale žádní lidé."
"Ale žádné známky po násilí," doplnil android a opatrně mě položil do automobilu na rovnou kovovou desku za kabinou. Aenea rozprostřela prostěradlo, aby mou kůži uchránila před horkým kovem. Bolest v boku mi roztančila jiskry před očima.
Aenea si promnula paže. I přes horko večera jí naskočila husí kůže. "Ale stalo se tady něco hrozného," dodala. "Cítím to."
Přiznávám, že já kromě bolesti a horečky necítil vůbec nic. Myšlenky se mi přelévaly jako rtuť mizely, než jsem je uchopil a zformoval do jasného tvaru.
Aenea vyskočila na korbu auta a dřepla si vedle mě. A. Bettik otevřel dvířka a vlezl dovnitř. Stroj překvapivě při dotyku naskočil. "Dokážu s tím jezdit," prohlásil android a zařadil rychlost.
/ já, vyslal jsem k nim. Na takovém jsem jezdil na Medvědici. Je to jedna z mála věcí v celém vesmíru, kterou zvládnu. Možná jediná věc, kterou umím dobře.
Poskakovali jsme po hlavní ulici. Několikrát jsem musel vykřiknout i přes veškeré úsilí zůstat potichu. Pevně jsem svíral čelisti.
Aenea mě držela za ruku. Prsty měla tak chladné, až jsem se málem roztřásl. Zaznamenal jsem, že celý hořím.
"… ta prokletá infekce," říkala. "Jinak by ses už uzdravoval. Něco v tom oceánu."
"Nebo na jeho noži," zašeptal jsem. Zavřel jsem oči a spatřil velitele, jak se ve chvíli, kdy do něj narazí mračna šipek, rozletí na kusy. Znovu jsem oči otevřel, abych obrazu unikl. Budovy už byly vyšší, alespoň deset podlaží, a vrhaly další stíny. Horko bylo přesto nesnesitelné.
"… přítel mé matky z posledního putování na Hyperion tady nějakou dobu žil," pokračovala dívka. Zdálo se mi, že se její hlas zvedá a mizí - jako špatně naladěná stanice v rádiu.
"Sol Weintraub," zakrákal jsem. "Učenec z Kantosu starého básníka."
Aenea mě pohladila po ruce. "Zapomněla jsem, že se celý život mé matky změnil ve vodu na mlýn legendy strýčka Martina."
Poskočili jsme na hrbolu a já zaskřípal zuby, abych nevykřikl.
Aenea mi sevřela ruku pevněji. "Ano," řekla, "ráda bych starého učence a jeho dceru potkala."
"Vstoupili napřed… do… Sfingy," vypravil jsem ze sebe. "Jako… jsi… to udělala ty."
Aenea se naklonila, z polní lahve mi smočila rty a přikývla. "Ano, ale vzpomínám na matčino vyprávění o Hebronu akibutzu."
"Židi," zašeptal jsem a přestal mluvit. Ubíralo mi to energii, kterou jsem potřeboval pro boj s bolestí.
"Utekli před Druhým holocaustem," poučila mě a podívala se, jak auto zatáčí za roh. "Jejich Hidžru nazývali Diasporou."
Zavřel jsem oči. Velitel se rozletěl na kusy. Oblečení a maso se změnily v dlouhé fábory, jež se pomalu snášely k fialovému moři…
Náhle mě zvedal A. Bettik. Vstupovali jsme do větší budovy. Vysoký oceloplast a upravené sklo. "Zdravotní centrum," poučil mě android. Automatické dveře se před námi se zašuměním otevřely. "Dostává energii… snad zůstalo vybavení netknuté."
Musel jsem si na krátkou chvíli zdřímnout, ale když jsem otevřel znovu vyděšené oči (kroužily kolem mne dvojité hřbetní ploutve a stále se blížily), ležel jsem na vozíku a mizel v dlouhém cylindru diagnostického autochirurga.
"Uvidíme se později," řekla Aenea a pustila mou ruku. "Uvidíme se na druhé straně."
Na Hebronu jsme zůstali třináct místních dnů - každý den představoval nějakých devětadvacet standardních hodin. První tři dny na mě pracoval autochirurg - podle konečného digitalizovaného záznamu provedl osm vnitřních operací a celý tucet léčení.
Skutečně se mě rozhodl zabít nějaký mikroorganismus z odporného oceánu Maře Infinitus. Když jsem ale spatřil

magnetické záznamy a hluboké bioradarové obrázky, uvědomil jsem si, že nebyl organismus mikro ani v nejmenším. Ať to bylo cokoliv - autodiagnostické vybavení se rozcházelo. Zmocnilo se to mého odřeného žebra a rozrůstalo se jako nějaká houba, dokud nepohltilo vnitřní orgány. Jeden standardní den bez chirurgického zákroku, nahlásil automat později, a úvodní průzkum by narazil na lišejník a kapalnou hmotu.
Když mě otevřeli, vyčistili a dvakrát to zopakovali, stopy po mořském organismu převzalo mé tělo a autochirurg prohlásil houbu za mrtvou. Pak se dal do práce na méně závažných zraněních. Řezná rána na boku mě otevřela natolik, že jsem měl vykrvácet - obzvláště po tom kopání a rychlém pulzu, který zvýšili draví přátelé v moři. Do chvíle, kdy chirurg použil k transfúzi osm jednotek plasmy, mě naživu udržely plasmové ampule ze staré lékárny a několik dnů, kdy jsem se díky liberálním dávkám ultramorphu vznášel blízko komatu.
Hluboká rána na paži neoddělila - jak jsem se bál šlachy, ale důležité svaly a nervy se přerušily natolik, že autochirurg na paži pracoval při druhé a třetí operaci. Když jsme do nemocnice dorazili, pořád šla elektřina a chirurg vypěstoval z vlastní silikonové iniciativy v organických nádržích v přízemí náhradní nervy, jaké jsem potřeboval. Osmý den, kdy seděla u mé postele Aenea a vyprávěla mi, jak žádal autochirurg opakovaně radu a povolení od lidí, jsem se dokázal zasmát. Vyprávěla, jak každou kritickou operaci, transplantaci a léčbu odsouhlasil "doktor Bettik".
Ukázalo se, že nejbolestivější částí je noha, kterou se pokusil ukousnout barevný žralok. Když stroj vyčistil z místa, které obnažily žraloci zuby, houbu, musel transplantovat svalovou tkáň a novou kůži. Vrstvu po vrstvě. To bolelo. Když to přestalo bolet, začalo to svědět. Během druhého týdne uvěznění v nemocnici mi ubrali ultramorph a já začal vážně přemýšlet, že na dívku a androida namířím pistoli a budu žádat další morfium. Kdybych skutečně věřil, že je zastraším a zaženu odvykací symptomy a to prokleté svědění, udělal bych to. Ale pistole zmizela. Potopila se do bezedného fialového moře.
Okolo osmého dne jsem se dokázal v posteli posadit a skutečně se najíst obyčejného, replikovaného nemocničního jídla, pak dívce vyprávět o krátkém příběhu Hrdiny. "Poslední noc na Hyperionu jsem se se starým básníkem opil a slíbil mu, že na této cestě udělám jisté věci," začal jsem.
"Jaké věci?" zeptala se dívka, lžičku v mém talíři zeleného želé.
"Nic moc," odpověděl jsem. "Budu tě chránit, odvezu tě domů, najdu Starou Zem a přivezu ji zpět, aby se na ni podíval, než zemře…"
Aenea přestala jíst želé. Tmavé obočí se zvedlo. "Řekl ti, že máš přivést zpět Starou Zem? Zajímavé."
"To není vše," namítl jsem. "Po cestě mám promluvit s Vyvrženci, zničit Pax, svrhnout Církev a - cituji: O co tady sakra Technojádru jde a zastavit to."
Aenea odložila lžíci a otřela si rty ubrouskem. "To je vše?"
"Ne tak docela," pokračoval jsem a opřel se o polštáře. "Ještě chtěl, abych dohlédl na Štíra, aby ti neublížil a nezničil lidstvo."
Přikývla. "Všechno?"
Levou, zdravou rukou jsem si otřel upocené čelo. "Myslím, že ano. Alespoň si víc nepamatuji. Jak jsem říkal, byl jsem opilý."
Podíval jsem se na dítě. "Jak se seznamem pokračuju?"
Aenea předvedla přezíravé gesto útlýma rukama. "Docela dobře. Musíš pamatovat, že cestujeme jen pár standardních měsíců… ve skutečnosti necelé tři."
"Jo," potvrdil jsem a podíval se oknem na nízké sluneční paprsky, které dopadaly na vysoké budovy z vepřovic proti nemocnici. Za městem jsem rozeznal skalnaté hory, jež večer hořely rudou barvou. "Jo," zopakoval jsem, z hlasu mi vyprchala veškerá energie a radost. "Vedu si skvěle." Vzdychl jsem a odstrčil tác s večeří. "Jedné věci nerozumím - i přes veškerý zmatek nevím, proč prám nezaměřil jejich radar, když jsme se dostali tak blízko."
"Odpálil ho A. Bettik," odpověděla dívka a znovu se pustila do zeleného želé.
"Cože udělal?"
"A. Bettik ho odpálil. Talíř radaru. Tvou plasmovou puškou." Dorazila zelený kopeček a odložila lžíci. Poslední týden dělala zdravotní sestru, doktorku, šéfkuchařku a myla nádobí.
"Myslel jsem, že říkal, že nemůže na lidi střílet," namítl jsem.
"To nemůže," souhlasila Aenea, otřela tác a odložila ho na nejbližší skříňku. "Ptala jsem se ho. Ale řekl, že se zákaz nevztahuje na radarové talíře. Může jich odpálit kolik chce. A to také udělal. Než jsme zaměřili tvou pozici a skočili do vody, abychom tě zachránili."
"To byla střela na tři, možná čtyři kličky," namítl jsem. "Z rozhoupaného prámu. Kolik pulzních paprsků použil?"
"Jeden," odvětila Aenea. Pozorovala monitor nad mou hlavou.
Tiše jsem zapískal. "Doufám, že se na mě nikdy nerozčílí. Ani zdálky."
"Myslím, že si můžeš dělat starosti, až z tebe bude talíř radaru," dodala a zastrkala čistá prostěradla.
"Kde je?"
Přešla k oknu a ukázala k východu. "Našel plně nabitý EMV a prohlíží kibutz směrem k Velkému slanému moři."
"Všude je prázdno?"
"Všude. Nezůstal ani jediný pes, kočka, kůň či ochočená veverka."
Věděl jsem, že nežertuje. Mluvili jsme o tom - když je nějaká komunita rychle evakuována, když zasáhne katastrofa, zvířata většinou zůstanou. Během povstání na kontinentu Orel dělali na Jižním Drápu problémy smečky divokých psů. Domácí garda musela někdejší domácí mazlíčky střílet na potkání.
"To znamená, že měli čas vzít zvířata s sebou," navrhl jsem.
Aenea se ke mně obrátila a zkřížila hubené ruce. "A nechali tady oblečení? A počítače, komlogy, vlastní deníky, rodinné holozáznamy… všechny osobní věci?"

"A nic z toho vám neprozradilo, co se stalo? Žádné zápisky na rozloučenou? Žádné tajné kamery či zmatené záznamy komlogů?"
"Nic," odpověděla dívka. "Nejprve jsem váhala, nechtěla do soukromých komlogů šťourat. Ale teď jsem si jich tucet přehrála. Za poslední týden běžné zprávy o blízkém boji. Velká Zeď je vzdálená necelý světelný rok a do systému se hrnuly lodě Paxu. Moc často na planetě nepostávaly, ale bylo jasné, že až bude po všem, Hebron se připojí k Protektorátu Paxu. Následovalo pár zpráv o tom, jak Vyvrženci prorazili linie… pak nic. Hádáme, že Pax celou populaci evakuoval a Vyvrženci postoupili. Ale v holozáznamech zpráv, v počítačích, nikde není o evakuaci ani zmínka. Jako by lidé prostě zmizeli." Promnula si paže. "Jestli se chceš podívat, mám tady pár holodisků."
"Možná později," přikývl jsem. Byl jsem hrozně unavený.
"A. Bettik se vrátí ráno," doplnila a vytáhla mi tenkou přikrývku k bradě. Slunce za oknem zašlo, ale hory žhnuly nastřádaným světlem. Věřil jsem, že mě tento efekt stmívání na tomto světě nikdy neunaví. Ale právě teďjsem už nedokázal udržet oči.
"Máš pušku?" zamumlal jsem. "Plasmovou pušku? Bettik pryč… my sami."
"Zbraně jsou na voru," odpověděla Aenea. "Teď spi."
První den, kdy jsem nabyl plného vědomí, jsem jim chtěl oběma poděkovat, že mi zachránili život. Odmítli.
"Jak jste mě našli?" zeptal jsem se.
"Nebylo to těžké," odvětila dívka. "Nechal jsi zapojený mikrofon až do chvíle, kdy do něj bodl voják Paxu a rozbil ho. Všechno jsme slyšeli. A viděli tě dalekohledem."
"Neměli jste prám opustit oba," napomenul jsem ji. "Bylo to moc nebezpečné."
"Moc ne, M. Endymione," ozval se A. Bettik. "Kromě mořské kotvy, která prám značně zpomalila, M. Aeneu napadlo, že přivážeme k malému kmeni šplhací provaz a můžeme se za vorem opozdit o téměř sto metrů. Kdybychom vor nedohonili, určitě bychom se dostali k provazu. A události ukázaly, že se to podařilo."
Zavrtěl jsem hlavou. "Přesto to byla hloupost."
"Není zač," poznamenala dívka.
Desátý den jsem se pokusil postavit. Krátké, přesto vítězství. Dvanáctý den jsem prošel chodbou až k záchodu. To bylo obrovské vítězství. Třináctý den vypadla v celém městě elektřina.
V suterénu naskočily nouzové generátory, přesto jsme věděli, že máme omezený čas.
"Kéž bychom mohli vzít autochirurga s sebou," řekl jsem, když jsme seděli poslední večer na terase devátého poschodí a dívali se na stíny zalité uličky.
"Na prám by se vešel," souhlasil A. Bettik, "ale měli bychom problém s prodlužovačkou."
"Vážně," přerušil jsem ho a snažil se nevypadat jako paranoidní, postižený a demoralizovaný pacient. "Musíme zkontrolovat zdejší lékárny a vzít, co potřebujeme."
"Hotovo," přiznala Aenea. "Tři nové a vylepšené lékárny. Jeden pytlík plasmových ampulí. Přenosný diagnostikátor. Ultramorph… ale nepros, dnes nedostaneš."
Natáhl jsem levou ruku. "Vidíš to? Dnes odpoledne se přestala třást. Už brzy prosit přestanu."
Aenea přikývla. Roztrhané mraky nad hlavou žhnuly posledním večerním světlem.
"Jak dlouho podle tebe vydrží generátory?" oslovil jsem androida. Nemocnice patřila k hrstce osvícených budov ve městě.
"Možná pár týdnů," odvětil A. Bettik. "Elektrická síť se sama opravovala a obsluhovala celé měsíce, ale planeta je tvrdá. Jistě jste zaznamenal každé ráno písečné bouře, které přicházejí z pouště. A přestože je technologie na svět, který nepatří k Paxu, poměrně vyspělá, místo potřebuje lidský dozor."
"Entropie je svině," dodal jsem.
"No, no," napomenula mě Aenea z místa, kde se opírala o zeď terasy. "Entropie může být naším přítelem."
"Kdy?" namítl jsem.
Obrátila se, takže se opírala o lokty. Budova za jejími zády připomínala tmavý obdélník, který jí zvýraznil pokožku.
"Odírá impéria," odvětila, "a ničí despotismus."
"Takovou frázi je těžké vyslovit rychle," dodal jsem. "O jakém despotismu tady mluvíme?"
Aenea předvedla své odmítavé gesto a já celou minutu věřil, že neodpoví. Ale pak promluvila: "Hunové, Visigoti, Ostrogoti, Egypťané, Makedonci a Římané."
"Jo," souhlasil jsem, "ale…"
"Avaři a Severní Weiové," pokračovala, "a JunJuani, Mameluci, Peršani, Arabové, Abbasidi a Seldžuci."
"Dobrá," řekl jsem, "ale nechápu…"
"Kurdové a Ghaznavidové," pokračovala s úsměvem, "a to nemluvím o Mongolech, Suitech, Tangech, Buminidech, Křižácích, Kozácích, Průsacích, Nacistech, Rusech, Japoncích, Jávancích, Severních Ammérech, Velkých Číňanech, ColumPerosích a Antarktických nacionalistech."
Zvedl jsem ruku. Zarazila se. Podíval jsem se na A. Bettika a prohlásil jsem. "Já ty planety ani neznám, a ty?"
Android předvedl neutrální výraz. "Věřím, že mají všichni něco společného se Starou Zemí, M. Endymione."
"I hovno," vykřikl jsem.
"Věřím, že je i hovno v tomto kontextu správné," doplnil A. Bettik neutrálním tónem.
Znovu jsem se obrátil k dívce. "To je tedy náš plán, jak svrhnout kvůli starému básníkovi Pax? Někde se ukrýt a čekat, až vybere entropie svou daň?"
Znovu zkřížila paže. "Uchuch," vydechla. "Normálně by to byl dobrý plán - jednoduše se na pár tisíciletí schovat a počkat, kam čas zamíří - ale rovnici komplikují ty prokleté kruciformy."
"Jak to myslíš?" zeptal jsem se vážným hlasem.

"I kdybychom chtěli Pax svrhnout," pokračovala, "což já mimochodem nechci. To je tvá práce. Ale i kdybychom chtěli, entropie není s tím parazitem, který dělá z lidí téměř nesmrtelné, na naší straně."
"Téměř nesmrtelné," zamumlal jsem. "Když jsem umíral, musím přiznat, že jsem si na kruciform vzpomněl. Bylo by to mnohem jednodušší… nemluvě o bolesti při operaci a zotavování… jednoduše umřít a nechat tu věc, ať mě zase vzkřísí."
Aenea se na mě dívala a nakonec řekla: "Proto má tato planeta nejlepší lékařskou péči v Paxu i mimo Pax."
"Proč?" naléhal jsem. Díky lékům a únavě mi hučelo v hlavě.
"Byli to… jsou to… Židi," dodala dívka tiše. "Kříž jich přijalo jen málo. Měli v životě jen jedinou šanci." Ten večer jsme chvíli seděli a nemluvili, stíny zaplnily kaňony Nového Jeruzaléma, v nemocnici hučel - dokud mohl - elektrický život.
Další ráno jsem došel až k autu, které mě před třinácti dny do nemocnice dovezlo. Seděl jsem vzadu, kde mi připravili postel a odkud jsem dal příkaz najít obchod se zbraněmi.
Po hodině objíždění začalo být zřejmé, že v Novém Jeruzalémě žádné obchody se zbraněmi nejsou. "Dobrá," řekl jsem. "Policejní velitelství."
Měli jich tady několik. Když jsem vklopýtal do prvního, na které jsme narazili, a odmítl dívku i androida, kteří se mi nabízeli jako berle, brzy jsem zjistil, jak může existovat nevyzbrojená a mírumilovná společnost. Neměli tady žádné stojany se zbraněmi, ani pušky na potlačení nepokojů či zbraně na omráčení. "Nevěřím, že měl Hebron armádu nebo Domácí gardu," podotkl jsem.
"Ani já ne," odpověděl A. Bettik. "Do nájezdu Vyvrženců před třemi standardními roky nebyli na planetě žádní nepřátelé a ani nebezpečná zvířata."
Zavrčel jsem a hledal dál. Když jsem vypáčil zásuvku se třemi zámky ve stolku policejního velitele, konečně jsem něco našel.
"Asi SteinerGinn," dodal android. "Pistole, jež střílí omezené plasmové paprsky."
"Já ji znám," upozornil jsem ho. V zásuvce ležely dva zásobníky. Nějakých šedesát výstřelů. Šel jsem ven, zamířil na vzdálené úbočí hory a zmáčkl kohoutek. Pistole zakašlala a na úbočí se nepatrně zablýsklo. "Dobře," dodal jsem a vložil starou zbraň do prázdného pouzdra. Bál jsem se, že bude kódovaná - že bude fungovat pouze v ruce svého vlastníka. Takové zbraně přicházely a vycházely z módy po celá staletí.
"Na prámu máme pistoli na šipky," začal A. Bettik.
Zavrtěl jsem hlavou. S takovými věcmi jsem nechtěl mít nějaký čas nic společného.
Zatímco jsem se zotavoval, A. Bettik a Aenea nashromáždili vodu a jídlo. Když jsem se dobelhal ke kanálu a podíval se na opravený a vylepšený prám, spatřil jsem nové krabice. "Otázka," ozval jsem se. "Proč putujeme na těch plujících kládách, když jsou tamhle přivázané pohodlné čluny? Nebo si můžeme vzít jeden EMV a putovat v pohodlí klimatizace."
Dívka a muž s modrou kůží si vyměnili pohledy. "Zatímco jsi se léčil, hlasovali jsme," řekla dívka. "Dál pokračujeme na prámu."
"A já hlasovat nemůžu?" vyštěkl jsem. Chtěl jsem vztek předstírat, přesto byl víc než skutečný.
"Jasně," souhlasila dívka, pevně se postavila, roztáhla nohy, ruce v bok. "Hlasuj."
"Jsem pro, abychom vzali jeden EMV a putovali v pohodlí," prohlásil jsem a zaslechl tvrdohlavý tón, který jsem nesnášel. "Nebo v jedné z těch lodí. Jsem pro, abychom tady ty klády nechali."
"Hlasování zaznamenáno," podotkla dívka. "A. Bettik a já jsme hlasovali pro prám. Nedojde mu energie a může plout po vodě. Kterýkoliv z těchto člunů by se na Maře Infinitus ukázal na radaru, EMV by na některých světech nefungoval. Dva pro prám, jeden proti. Necháme si prám."
"Kdo vymyslel takovou demokracii?" naléhal jsem. Přiznávám, že jsem chtěl tomu dítěti naplácat.
"Kdo vymyslel všechno ostatní?" zeptala se dívka.
A. Bettik stál celou dobu na břehu, hrál si s provazem, na obličeji rozpaky, jaké projeví většina lidí při hádce členů cizí rodiny. Oblékl si volnou tuniku a široké kraťasy ze žluté látky. Na hlavě měl žlutý klobouk s širokou střechou.
Aenea se postavila na prám a uvolnila lano na zádi. "Chceš loď nebo EMV… nebo plující postel… tak si je vem, Raule. Já s A. Bettikem jedeme na prámu."
Začal jsem se potácet k pěkné, malé lodi uvázané v doku. "Počkej," vykřikl jsem a obrátil se na silnější noze, abych se na ni znovu podíval. "Jestli zkusím projít sám, přenašeč nebude fungovat."
"Správně," souhlasila dívka. A. Bettik vstoupil na vor a Aenea uvolnila lano. Kanál tady byl mnohem širší než v betonovém korytu akvaduktu - v prostoru Nového Jeruzaléma se roztáhl na třicet metrů.
A. Bettik stál u kormidla, a jak dívka zvedla jednu z delších tyčí a odstrčila vor od přístavu, jen se na mě díval.
"Počkej!" zařval jsem. "Sakra, počkej!" Belhal jsem se po molu, přeskočil metr na prám, přistál na bolavé noze, musel se chytit zdravou rukou, a nakonec jsem se svalil do mikrostanu.
Aenea mi podala ruku, ale já ji - jak jsem se škrába na nohy - odmítl. "Bože, ty jsi ale tvrdohlavej spratek," vydechl jsem.
"Podívej se na sebe," odsekla dívka a přešla dopředu, kde se posadila. Přesunuli jsme se do středního proudu.
Když jsme opustili stín budov, hebronské slunce pálilo ještě víc. Nasadil jsem si starou třírohou čapku a postavil se s A. Bettikem ke kormidlu.
"Asi jsi na její straně," řekl jsem, když jsme vpluli do otevřené pouště a řeka se znovu zúžila do obyčejného kanálu.
"Jsem naprosto neutrální, M. Endymione," odvětil muž s modrou kůží.
"Cha!" vykřikl jsem. "Hlasoval jsi, abychom zůstali na voru."
"Zatím nám sloužil dobře, pane," upozornil mě android a ustoupil. Popošel jsem vpřed a vzal kormidlo do vlastních rukou.

Podíval jsem se na nové krabice s jídlem úhledně naskládané ve stínu stanu, na kamenné ohniště s ohřívací kostkou, hrnci a pánvemi, na pušku a plasmovou zbraň - obě čerstvě naolejované a uložené pod plátno na naše batohy, spací pytle, lékárny a další věci. Když jsem byl pryč, znovu postavili přední "stěžeň", na kterém se teď třepotala jedna Bettikova náhradní bílá košile jako praporek.
"Dobře," podotkl jsem po chvíli, "kašlu na to."
"Přesně tak, pane," souhlasil android.
Další brána ležela pouhých pět klicků od města. Když jsme míjeli tenký stín oblouku, zamžoural jsem na hebronské žhnoucí slunce, pak na bránu samotnou. Bylo to jako u ostatních přenašečů. Na chvíli se zatřpytil a změnil vzduch, spatřili jsme, co leží před námi.
Tentokrát jen absolutní tmu. A jak jsme pokračovali, tma zůstávala. Teplota poklesla nejméně o sedmdesát stupňů Celsia. Ve stejnou chvíli se změnila i gravitace __
náhle se nám zdálo, jako bychom nesli na zádech ještě jednoho člověka.
"Lampy!" zvolal jsem a v náhle silném proudu sevřel kormidlo. Bojoval jsem, aby mně neuvěřitelný tah zvýšené gravitace nepodrazil nohy. Kombinace mrazu, absolutní tmy a nepříjemné váhy byla děsivá.
Moji dva společníci naložili lampy, jaké našli v Novém Jeruzalémě. Přesto rozsvítila Aenea starý reflektor. Paprsek projel ledovou mlhou, přes černou vodu a odhalil strop zmrzlého ledu patnáct metrů nad námi. Ledové krápníky klesaly téměř na hladinu. Z černého proudu po obou stranách a před námi vyčnívaly ledové dýky. Zdálo se, že se daleko před námi (v místech, kde se ve vzdálenosti sto metrů paprsek ztrácel) tyčí pevná ledová stěna, která se zvedá od hladiny vody. Ocitli jsme se v ledové jeskyni… bez viditelné cesty ven. Holé ruce, paže i obličej mi spaloval chlad. Na krku mi jako mnoho železných chomoutů visela gravitace.
"Sakra," zaklel jsem. Zabezpečil jsem kormidlo a dovlekl se k batohům. Se zraněnou nohou a osmdesáti kilogramy na zádech jsem nedokázal stát rovně. A. Bettik s dívkou už tam byli a hledali teplé oblečení s izolační vložkou.
Náhle se ozvalo hlasité zapraskání. Vzhlédl jsem a čekal, že spatřím, jak na nás padá pod děsivou vahou rampouch nebo celý strop. Ale byl to jen stěžeň, který narazil na nízký pruh ledu. Padal mnohem rychleji než v hyperionské gravitaci - pospíchal k voru, jako by někdo rychle přetáčel holozáznam. Když dopadl, zvedly se třísky. Bettikova košile narazila do prámu se slyšitelným zapraskáním. Zmrzla a pokryla ji tenká vrstva námrazy.
"Sakra," zopakoval jsem přes cvakající zuby. Hledal jsem vlněné spodní prádlo.
Kapitola 35

Otec kapitán de Soya používá papežský odznak, jak by ho nikdy předtím nenapadlo. Středomořská stanice Třidvacetšest na Maře Infinitus, kde byl objeven hawkingův koberec, je prohlášena za zónu zločinu pod stanným právem. Když protestuje vládnoucí prelát, biskup Melandriano ze Svaté Terezy, a zpochybňuje hranice papežského odznaku, de Soya se obrátí k planetární guvernérce, arcibiskupovi Jane Kelleyové. Arcibiskup se papežskému odznaku pokloní a umlčí Melandriana hrozbou vyloučení z Církve.
De Soya jmenuje mladého velitele Sproula na dobu vyšetřování svým adjutantem a ze Svaté Terezy a velkých městských plošin povolá soudní znalce a nejlepší vyšetřovatele Paxu, aby provedli studie místa zločinu. Kapitán C. Dobbs Powl, další členové někdejší posádky Paxu a všichni při akci přítomní rybáři jsou vyslýcháni (zavření ve staničním vězení) pod Pravdomluvem a dalšími drogami.
Během několika dnů už je jasné, že kapitán Powl, zesnulý velitel Belius a mnoho dalších vojáků na této vzdálené plošině spolupracovali s místními pytláky, povolili jim ilegální lov místních ryb, krádeže vybavení Paxu včetně jedné ponorky, která se údajně potopila pod palbou rebelů - a vymáhání peněz od rybařících hostů. Nic z toho Otce kapitána de Soyu nezajímá. Chce vědět, co se přesně stalo ten večer dva standardní měsíce nazpět.
Soudní důkazy se množí. Je proveden test DNA z krve a tkáně na hawkingově koberci, vzorky odeslány do databáze ve Svaté Tereze a na orbitální základnu Paxu. Jsou nalezeny dva typy krve. Ten hlavní je pozitivně identifikován jako vzor DNA velitele Belia. Druhý se podle záznamů Paxu na Maře Infinitus identifikovat nedá, přestože jsou v záznamech všichni občané Paxu, kteří na tomto vodním světě žijí.
, Jak tedy Beliova krev skončila na létajícím koberci?" ptá se seržant Gregorius. "Podle výpovědi všech svědků pod Pravdomluvem, spadl Belius do pití dávno předtím, než se chlapík, kterého chytili, pokusil na koberci uniknout."
De Soya přikývne a spojí prsty pod bradou. Kancelář bývalého ředitele změnil ve velení, na plošině se tísní trojnásobek někdejšího osazenstva. Poblíž plošiny kotví tři velké fregaty Námořnictva Paxu, dvě z nich patří k bojovým ponorkám. Na přistávací palubě pro skimmery se tísní letouny Paxu, inženýři museli plošinu opravit a rozšířit plochu pro thoptéry. De Soya dnes ráno povolal do oblasti další tři lodě. Biskup Melandriano posílá proti zvyšujícím se nákladům (nejméně dvakrát denně) písemné protesty, Otec kapitán de Soya je ignoruje.
"Myslím, že náš neznámý zastavil, aby velitele vylovil z… jaké slovo jste použil, seržante?… z pití. Bojovali. Neznámý byl zraněn či zabit. Belius se pokusil vrátit zpět na stanici. Powl a ostatní si ho spletli a zabili."
"Jo," souhlasí Gregorius, "to je nejlepší scénář, co jsem zatím slyšel. V hodinách od chvíle, kdy poslali ze Svaté Terezy výsledky DNA, se jich vytvořilo mnoho spojení s pytláky, spiknutí mezi neznámým a velitelem Beliem, kapitán Powl zavraždil bývalé spoluspiklence. Tato teorie je nejjednodušší."
"To znamená, že náš neznámý patří k lidem, kteří cestují s dívkou," pokračuje de Soya. "A je milosrdný a hloupý."
"Nebo to mohl být nějaký pytlák," podotkne Gregorius. "To se nikdy nedozvíme."
De Soya zaťuká prsty a vzhlédne. "Proč ne, seržante?"
"No, kapitáne, všechny důkazy jsou dole, nebo ne, pane?" dodá a namíří palec k pěnícímu fialovému moři za okny. "Kluci od námořníků říkají, zeje hluboké deset tisíc sáhů, možná víc. To znamená téměř dvacet tisíc metrů vody, pane. Všechna těla tam sežerou ryby, pane. A jestli to byl pirát… no, to se nikdy nedozvíme. A jestli byl z jiného světa… pak

žádné centrální záznamy DNA neexistujou… museli bychom zkontrolovat knihovny na několika stech planetách. Nikdy ho nenajdeme."
Otec kapitán de Soya spustí ruce a mírně se usměje. "Toto je jedna ze vzácných chvilek, kdy se pletete, seržante. Jen počkejte."
Příští týden dá de Soya chytit a pod Pravdomluvem vyslýchat všechny pytláky v okruhu tisíce kilometrů. Akce zaměstná dva tucty mořských lodí a víc než osm tisíc lidí z personálu Paxu. Náklady jsou astronomické. Biskup Melandriano je na mrtvici a letí na Středomořskou stanici Třidvacetšest, aby celé šílenství zastavil. Otec kapitán de Soya duchovního zatkne a pošle ho do devět tisíc kilometrů vzdáleného kláštera poblíž ledové polární čepice.
Stejně tak rozhodne, že prozkoumají dno oceánu.
"Nic nenajdete, pane," namítne velitel Sproul. "Dole je tolik predátorů, že nic organického nepronikne sto sáhů hluboko, natož potom na samé dno… a podle sonografů z tohoto týdne dno leží dvanáct tisíc sáhů hluboko. Jinak jsou na Maře Infinitus jen dvě ponorky, které se mohou do takové hloubky dostat."
"Já vím," souhlasí de Soya. "Přikázal jsem, ať se sem přesunou. Dorazí zítra s fregatou Kristova vášeň."
Velitel Sproul jednou nenalézá slov.
De Soya se usmívá. "Víte, synu, že byl velitel Belius znovuzrozeným Křesťanem, že? A že se nenašel jeho kruciform?"
Sproulovi na chvíli poklesne čelist. "Ano, pane… myslím… ano, ale… pane, ke vzkříšení, myslím… nepotřebují netknuté tělo, pane?"
"Vůbec ne, veliteli," vysvětluje Otec kapitán de Soya.
"Jen větší část kříže, jaký všichni nosíme. Mnohý Katolík byl vzkříšen z pár centimetrů neporušeného kruciformu a kousku masa, který obsahoval informace DNA."
Sproul vrtí hlavou. "Ale pane… už uplynulo devět Velkých přílivů, pane. Z velitele Belia a jeho kruciformu nezbyl ani čtvereční milimetr, pane. Tam dole probíhá velké krmení, pane."
De Soya přejde k oknu. "Možná, veliteli. Možná. Ale našemu bratru Křesťanovi něco dlužíme. Musíme se snažit, nebo snad ne? A kromě toho, pokud se veliteli Beliovi dostane zázraku vzkříšení, bude obviněn z krádeže, zrady a pokusu o vraždu, že?"
Soudním znalcům se podaří za použití nejmodernějších technik se sejmout z kávového šálku v jídelně neidentifikovatelné otisky. A to i přes používání a mytí v předešlých dvou měsících. Všechny tisíce otisků se pracně identifikují a přiřadí vojákům jednotky či rybářům, s výjimkou jediného rekonstruovaného otisku. Otisk a neidentifikovaná DNA se přiřadí k důkazům.
"Za doby Sítě," promluví doktor Holmer Ryum, šéf soudních znalců, "by nás megadatasféra spojila s centrálními archívy Hegemonie přes Tachykom během vteřin. Odpověď bychom dostali téměř okamžitě."
"Kdybychom měli sýr, mohli bychom si udělat sendvič se šunkou a sýrem," odpoví Otec kapitán de Soya.
"Kdybychom měli šunku."
"Cože?" zeptá se doktor Ryum.
"Toho si nevšímejte," podotkne de Soya. "Věřím, že materiál porovnáme za pár dnů."
Doktor Ryum je překvapen. "Jak, Otče kapitáne? Zkontrolovali jsme planetární databanky. Porovnali se všemi pytláky, které jste chytil… a musím přiznat, že Maře Infinitus takové masové zatýkání ještě nezažil. Pomalu jste zvrátil jemnou rovnováhu korupce, která zde existovala celá století."
De Soya si promne nosní můstek. Poslední týdny moc nespí. , Jemná rovnováha korupce mě nijak nezajímá, doktore."
"Chápu," odvětí Ryum. "Ale nedokážu pochopit, proč očekáváte odpověď během pár dnů. Ani Církev, ani Centrální Pax nemají záznamy všech občanů na světech Paxu, natož v Pustinách a oblastech Vyvrženců…"
"Všechny světy Paxu mají vlastní záznamy," odvětí de Soya tiše. "O křtu a svátosti kříže. O sňatcích a úmrtích. Vojenské a policejní zápisy."
Doktor Ryum rozhodí bezmocně ruce. "Ale kde začnete?"
"Kde je pravděpodobnost, že ho najdeme, největší," odpoví Otec kapitán de Soya.
V hloubce šesti set sáhů, kam až jsou dvě hlubinné ponorky ochotné klesnout, se z nešťastného velitele Belia nic nenajde. Na povrch vyplavou stovky omráčených duhových žraloků a je provedena analýza jejich žaludků. Žádný Belius, ani jeho zbytky, ani kruciform. V okruhu dvou set klicků jsou chyceny tisíce mořských mrchožroutů a najdou se zbytky dvou pytláků. Po Beliovi a cizinci ani vidu. Na Středomořské stanici Třidvacetšest se koná pohřební mše za velitele, který zemřel skutečnou smrtí a našel skutečnou nesmrtelnost.
De Soya nařídí kapitánům hlubinných ponorek, aby klesli hlouběji a hledali zbytky. Kapitáni odmítnou.
"Proč?" naléhá knězkapitán. "Povolal jsem vás sem, protože vaše stroje dokážou klesnout až na dno. Proč nechcete?"
"Lampové chřtány," odpoví starší z kapitánů. "K pátrání budeme muset použít světla. Do šesti set sáhů je zaznamená sonar a hlubinný radar, takže se dostaneme k povrchu dřív než oni. Níž nemáme šanci. Hlouběji nepůjdeme."
"Hlouběji půjdete," odvětí Otec kapitán de Soya, na černé sutaně mu září papežský odznak.
Starší kapitán postoupí o krok. "Můžete mě zatknout, zastřelit mě, vyloučit z Církve… své lidi a stroj dolů na jistou smrt nepovedu. Ještě jste Lampový chřtán neviděl, Otče."
De Soya položí kapitánovi na rameno přátelskou ruku. "Nezatknu, nezastřelím a nevyloučím vás z Církve, kapitáne. A Lampový chřtán brzy spatřím. Možná jich bude víc."
Kapitán nechápe.
"Povolal jsem další tři útočné ponorky Flotily oceánu," pokračuje de Soya. "Najdeme, zaměříme a zabijeme každý Lampový chřtán a všechny nebezpečné hlavonožce v rozpětí pěti set klicků. Až se potopíte, bude oblast naprosto bezpečná."
Starší kapitán se podívá na svého druha, pak na de Soyu. Zdá se, že jsou oba kapitáni ponorek v šoku. "Otče…

kapitáne… pane… víte, kolik Lampový chřtán stojí? Co znamená pro sportovní rybáře z cizích planet a pro velké továrny v Tereze… pane?"
"Nějakých patnáct tisíc seidonů MareOka," doplní de Soya. "To je nějakých pětatřicet tisíc florinů Paxu. Téměř padesát tisíc merkantilských marek." De Soya se usměje. "A protože dostanete za to, že chřtány námořnictvu zaměříte, třicet procent nálezného, přeji vám dobrý lov."
Oba kapitáni ponorek vybíhají ze dveří.
De Soya pošle v Raphaelovi na cestu poprvé někoho jiného. V archandělovi putuje samotný seržant Gregorius, veze DNA, otisky prstů a vlákna z hawkingova koberce.
"Pamatujte," připomíná de Soya úzkým paprskem z plošiny pár minut před Raphaelovým skokem do kvantového stavu. "Na Hyperionu je Pax silně zastoupen, alespoň dvě válečné lodě v systému. Odvezou vás do hlavního města, Svatého Josefa, k řádnému vzkříšení."
Seržant Gregorius leží připoutaný k lůžku a jen zavrčí. Jeho obličej vypadá na obrazovce i přes blízkou smrt vyrovnaně.
"Tři dny pobytu, samozřejmě," pokračuje de Soya, "a - věřím - necelý den na kontrolu záznamů. Pak se vrátíte."
"Rozumím, kapitáne," potvrdí Gregorius. "Nebudu marnit čas v barech Jacktownu."
"Jacktown?" zopakuje de Soya. "Ach… stará přezdívka pro hlavní město. No, seržante, jestli chcete na Hyperionu jeden večer strávit v baru, pak to platím. Prožil jste se mnou suché měsíce."
Gregorius se zašklebí. Hodiny ukazují třicet vteřin do kvantového skoku a bolestivé smrti. "Nestěžuji si, kapitáne."
"Správně," řekne de Soya. "Hezký výlet. Ach… a seržante?"
"Ano, pane?" Deset vteřin.
"Děkuji vám, seržante."
Žádná odpověď. Na druhé straně tachyonového úzkého paprsku už nic není. Raphael provedl kvantový skok.
Námořnictvo zaměří a zabije pět Lampových chřtánů. De Soya letí ke každé mrtvole ve velitelské thoptéře.
"Můj ty Bože, jsou větší, než jsem si dokázal představit," osloví velitele Sproula, když dorazí na místo, kde pluje na vlnách první z nich.
Zářivě bílé stvoření je třikrát větší než plošina stanice - masa očí na stopkách, obrovských chřtánů, zářezů zaber, každý velikosti thoptéry, pulzujících chapadel, která se táhnou stovky metrů, dlouhých antén, každá z nich nese vlastní "lucernu" chladného, pronikavě jasného světla (rozeznají ho i ve dne) a ústních otvorů. Mnoho úst, všechna jsou tak velká, že dokážou pohltit vojenskou ponorku. De Soya pozoruje, jak na tlakem roztrženou mrtvolu útočí sklizňové čety, odřezávají chapadla a oční stopky, z bílého masa vysekávají zvládnutelné kostky. Pospíchají, než vše zničí horké slunce.
Dva kapitáni ponorek jsou spokojeni, že z oblasti zmizeli chřtáni a další smrtící hlavonožci, a klesají se svými stroji do hloubky dvanácti tisíc sáhů. V lesích dlouhých červů velikosti rudých sekvojí ze Staré Země najdou překvapivé množství starých vraků - ponorky pytláků zmačkané tlakem do velikosti malých kufrů, námořní fregatu, která je už víc jak století pohřešována. Stejně tak najdou boty - tucty bot.
"Je to vydělaná kůže," oznámí velitel Sproul de Soyovi, když společně pozorují monitory. "Je to zvláštnost, která platila i na Staré Zemi. Některé nejstarší záchranné operace v hlubinách moře - například povrchová loďjménem Titanic - nikdy neodhalili těla. Na to je moře příliš hladové. Jen množství bot. Vydělaná kůže mořské obludy odpuzovala tam… i tady."
"Vytáhněte je nahoru," přikáže de Soya kabelem.
"Boty?" zeptá se hlas kapitána ponorky. "Všechny?"
"Všechny," potvrdí de Soya.
Monitory ukazují hromady odpadků na mořském dnu - věci, které ztrácela posádka stanice plošiny po dvě staletí neopatrnosti. Osobní majetek utopených pytláků a námořníků, kovové a plastikové odpadky, které zahodili rybáři a ostatní. Většina předmětů je rezavá a poničená nepředstavitelným tlakem, přesto jsou některé nové a tak tvrdé, že se dají identifikovat.
"Ty naberte a pošlete nahoru," promluví de Soya, když spatří lesklé předměty, možná nůž, vidličku, přezku opasku…
"Co je tohle?" naléhá de Soya.
"Co?" zeptá se kapitán hlubinné ponorky. Nesleduje monitory, ale řízené paže.
"Ta lesklá věc… připomíná pistoli."
Ponorka se obrací a monitor mění pohled. Silný reflektor jezdí sem tam, vrací se a ozařuje předmět. Kamera přibližuje obraz. "Je to pistole," potvrdí kapitánův hlas. "Ještě čistá. Trochu poničená tlakem, ale v zásadě netknutá."
De Soya slyší cvaknutí, přístroj kopíruje obrázek z monitoru. "Seberu ji," oznámí kapitán.
De Soya chce přidat "opatrně", ale zůstane mlčet. Roky na kapitánském můstku vojenské lodi ho naučily, že má nechat lidi dělat jejich práci. Sleduje, jak se na monitoru objeví železná paže a člověk u dálkového ovládání lesklý předmět jemně zvedne.
"Může to být šipková pistole velitele Belia," navrhne Sproul. "Šla s ním a nikdy se nenašla."
"Tohle je trochu dál," uvažuje de Soya a sleduje, jak se obraz na monitoru přesunuje a mění.
"Jsou tady silné a zvláštní proudy," navrhne vysvětlení mladý voják. "Ale musím přiznat, že šipkovou pistoli moc nepřipomíná. Je moc… nevím… hranatá."
"Ano," souhlasí de Soya. Podvodní reflektory přejedou po zarostlém trupu ponorky, která se tu krčí celá desetiletí. De Soya přemýšlí o letech ve vesmíru. Jak se jeho prázdnota liší od oceánů na všech planetách, jež jsou plné života a historie. Knězkapitán vzpomíná na Vyvržence a jejich podivnou snahu o přizpůsobení se vesmíru. Červi, hlavonožci a ostatní hlubinné druhy se také přizpůsobili tmě a hroznému tlaku. Možná, přemýšlí, Vyvrženci chápou lidskou budoucnost, kterou jsme v Paxu odmítli. Rouhání. De Soya zavrtí hlavou, myšlenky zažene a podívá se na mladšího vojáka. "Co to je, se brzy dozvíme," řekne. "Za hodinu je náklad nahoře."

Čtyři dny po odjezdu se vrací Gregorius. Je mrtvý. Raphael vysílá smutnou zprávu, za dvacet světelných minut se setkává s vojenskou lodí a seržantovo tělo putuje do oživovací kaple ve Svaté Tereze. De Soya nečeká na jeho oživení. Přikazuje, aby mu okamžitě přinesli kurýrní pytel.
Záznamy Paxu na Hyperionu pozitivně identifikovaly DNA z hawkingova koberce. Stejně tak porovnaly část otisku prstu na šálku. Obojí patří stejnému muži. Raul Endymion, narozen 3099 n.l. na planetě Hyperion. Bez křtu. V roce 3115 n.l. zapsán v Tomášově měsíci khyperionské Domácí gardě, bojoval s dvacátým třetím mechanizovaným regimentem pěchoty během povstání na Medvědici - tři pochvaly za statečnost, jedna za záchranu spolubojovníka pod palbou. Osm standardních měsíců žil v pevnosti Benjing v oblasti Jižního Drápu na kontinentu Orla, zbytek doby sloužil na Orlu na stanici číslo devět na řece Kans, strážil džungli a poblíž plantáží na vláknitý plastik bojoval s teroristy rebelů. Konečná hodnost, seržant. Propuštěn (propuštění se vší úctou) 15. půstměsíce, 3119 n.l" od té doby žádný záznam. Až deset standardních měsíců nazpět, 23. horměsíce, kdy ho zatkli, soudili a usvědčili v Port Romance (kontinent Orel) za vraždu M. Dabila Herriga, znovuzrozeného Křesťana z Vektoru Renesance. Záznamy ukázaly, že Raul Endymion odmítl nabídku kříže a týden po zatčení, 30. horměsíce, byl popraven smrtící hůlkou. Tělo bylo předáno moři. Úmrtní list a hlášení z pitvy potvrdil místní inspektor generál Paxu.
Další den jsou porovnány otisky na pomačkané, staré automatické pistoli kalibru 0,45 ze dna oceánu. Raul Endymion a velitel Belius.
Vlákna z hawkingova koberce nejsou podle záznamů Paxu na Hyperionu identifikována, přesto úředník, který výzkum provádí, přiloží ručně psanou zprávu o úloze koberce v legendárním Kantosu, který napsal básník, který na Hyperionu žil ještě před sto lety.
Když je seržant Gregorius oživen, několik hodin odpočívá a odlétá na Středomořskou stanici Třidvacetšest, kde mu de Soya o zjištěních vypráví. Stejně tak seržanta informuje, že tři týdny kontrolují bránu přenašeče dva tucty inženýrů Paxu. I přes jasný záblesk, který tu noc spatřilo na plošině několik rybářů, žádné známky aktivity starodávného oblouku nenašli. Stejně tak nahlásili, že se do starého Jádrem postaveného oblouku nedá proniknout, ani určit, kam jestli vůbec - mohl někoho přenést.
"Stejně jako na V. Renesance," podotkne Gregorius. "Ale máte alespoň představu, kdo dívce pomohl uniknout?"
"Možná," souhlasí de Soya.
"Urazil dlouhou cestu, aby zemřel tady," pokračuje seržant.
Otec kapitán de Soya se opře o židli. "A skutečně tady zemřel, seržante?"
Gregorius neodpovídá.
De Soya nakonec dodá: "Věřím, že jsme na Maře Infinitus skončili. Nebo se tak stane během jednoho, dvou dnů."
Seržant přikyvuje. Dlouhou řadou oken velitelské kanceláře vnímá jasnou zář, která předchází východu měsíců. "Kam teď, kapitáne? Zpět k původnímu pátracímu plánu?"
De Soya pozoruje východ a čeká, až se nad tmavší obzor vyhoupne obrovský oranžový disk. "Nejsem si jistý, seržante. Teď dáme věci do pořádku tady. Kapitán Powl půjde k Justici Paxu na Orbitu sedm, uklidníme biskupa Melandriana…"
"Jestli se nám to podaří," dodá seržant Gregorius.
"Jestli se nám to podaří," souhlasí de Soya. "Pak poděkujeme arcibiskupovi Kelleyové, vrátíme se na Raphaela a rozhodneme, kam skočíme. V tu chvíli probereme teorie, kam může dítě mířit a pokusíme se tam dostat jako první. Už nebudeme sledovat Raphaelův plán nejkratší cesty."
"Ano, pane," souhlasí Gregorius. Zasalutuje, přejde ke dveřím a na chvíli zaváhá. "A máte nějakou teorii, pane? Na základě těch pár věcí, co jsme tady našli?"
De Soya se dívá, jak vycházejí tři měsíce. Promluví, aniž by obrátil židli a podíval se seržantovi do tváře: "Možná. Ale jen možná."
Kapitola 36

Opřeli jsme se o bidla a zastavili pohyb prámu, než narazíme do ledové stěny. Rozsvítili jsme všechny elektrické lampy a ty vrhaly paprsky do chladné temnoty ledové jeskyně. Z černé vody se zvedala mlha a jako hrozné duše utonulých visela pod zubatým stropem. Křišťálové plošky pokroutily paprsky nepatrného světla, pak je odrazily zpět, takže okolní tma působila ještě celistvěji.
"Proč řeka pořád teče?" zeptala se Aenea. Dlaně si schovala do podpaždí a dupala nohama. Natáhla na sebe vše, co s sebou vezla, ale pořád to nestačilo. Byla hrozná zima.
Klesl jsem na okraji voru na jedno koleno, pozvedl hrst říční vody ke rtům a ochutnal.
"Slaná," vysvětlil jsem. "Je stejně slaná jako moře na Maře Infinitus."
A. Bettik přejel po ledové stěně deset metrů před námi. "Klesá až k vodě," oznámil nám. "A pokračuje i pod hladinu. Proud přesto teče."
Na chvíli jsem začal doufat. "Zhasněte lampy," vyzval jsem je. Můj hlas připomínal v mlhách dutiny vzdálenou ozvěnu. "Zhasněte lampy."
Doufal jsem, že až tak učiníme, spatřím pod ledovou stěnou mihotání světla - záblesk spásy, znamení, že ledová jeskyně končí a jen se zhroutil vchod.
Tma byla dokonalá. Žádné noční vidění. Zaklel jsem a přál si mít u sebe noční brýle, které jsem ztratil na Maře Infinitus - pokud by tady fungovaly, znamenalo by to, že odněkud proniká světlo. Slepí jsme čekali ještě chvíli. Slyšel jsem, jak se Aenea chvěje, vnímal páru našeho dechu.
"Zapněte světla," vyzval jsem je nakonec. Žádnou naději jsme nespatřili.
Znovu jsme přejížděli paprsky reflektorů stěny, strop i řeku. Zvedala se pára a kondenzovala se na stropě. K zamlžené

vodě klesaly rampouchy.
"Kde… to… jsme?" zeptala se Aenea. Bezúspěšně se snažila zastavit cvakání zubů.
Zalovil jsem v batohu, vyndal tepelnou pokrývku, kterou jsem tak dávno zabalil ve věži Martina Silenuse, a přehodil ji přes dívku. "To udrží teplo. Ne… nech si ji."
"Můžeme se podělit," namítla dívka.
Dřepl jsem si k ohřívací kostce a přetočil ovládání na maximum. Pět, šest keramických plošek se rozzářilo. "Podělíme se, až budeme muset," řekl jsem. Přejel jsem světlem ledovou stěnu, jež nám blokovala cestu, a dodal jsem: "Abych odpověděl na tvou otázku, hádám na Sol Draconi Septem. Ti nejbohatší… a nejtvrdší… klienti z bažin tam lovili arktické duchy."
"Souhlasím," přikývl A. Bettik. Schoulil se k žhnoucí lampě a ohřívací kostce, jeho modrá kůže vypadala ještě chladnější. Látka mikrostanu mrzla, byla ostrá jako tenký kov. "Ten svět má jednacelásedmg," pokračoval, "a po Pádu a zničení terraformovacího projektu Hegemonie se větší část vrátila do stavu hyperledovce."
"Hyperledovec?" zopakovala Aenea. "Co to znamená?" Tepelná pokrývka zadržela teplo, takže se jí do tváří začala vracet barva.
"To znamená, že má Sol Draconi Septem většinou pevnou atmosféru," doplnil android. "Zmrzlou."
Aenea se rozhlédla. "Asi si vzpomínám, jak o tom místě vyprávěla maminka. Při jednom případu sem někoho pronásledovala. Byla z Lususu, to víte, takže byla zvyklá na standardní gravitaci jednacelápětg, přesto vzpomínala, že to byl nepříjemný svět. Udivuje mě, že tudy řeka Tethys protékala."
A. Bettik se postavil, znovu přejel okolí světlem a dřepl si k žhnoucí kostce. Pod masivní gravitací se ohýbala i jeho silná záda.
"Co říká průvodce?" zeptal jsem se ho.
Vyndal útlou knížečku. "Velmi krátká poznámka, pane. Řeka Tethys se na Sol Draconi Septem dostala jen krátce před vydáním knihy. Úsek leží na severní polokouli, blízko oblasti, kterou se Hegemonie pokoušela terraformovat. Zdá se, že hlavní atrakcí tohoto úseku řeky byla možnost spatřit arktického ducha."
"Toho chtěli tvoji přátelé lovci dostat?" obrátila se ke mně Aenea.
Přikývl jsem. "Je bílý. Žije na povrchu. Velmi rychlý, naprosto smrtící. V dobách Sítě málem vyhynul, ale po Pádu se podle vyprávění lovců vrátil. Jeho jídelníček zřejmě představují lidé ze Sol Draconi Septem… to, co z nich zbylo. Pád přežili jen domorodci - kolonisté Hidžry, kteří se tady už před staletími usadili. Podle všeho jsou primitivní. Lovci říkali, že místní loví jen jediné zvíře, ducha. A nenávidí Pax. Šeptá se, že zabili misionáře… Jejich šlachy použili jako tětivy jako by se jednalo o duchy."
"Tento svět nebyl nikdy přátelský ani k zástupcům Hegemonie," doplnil android. "Legenda tvrdí, že Pád přenašečů místní obyvatele velmi potěšil. Samozřejmě až do moru."
"Mor?" zopakovala Aenea.
"Retrovirus," doplnil jsem. "Srazil lidskou populaci Hegemonie z několika set milionů na necelý jeden. Většinu z těch, kdo přežili, zabilo několik tisíc domorodců. Zbytek byl evakuován v prvních dnech Paxu." Udělal jsem pauzu a podíval se na dívku. Seděla tam zabalená v tepelné pokrývce, v záři lampy a ohřívací kostky jí žhnula pokožka. Vypadala jako kresba mladé Madony. "Po Pádu nastaly ve staré Síti těžké časy."
"Chápu," podotkla suše. "Když jsem vyrůstala na Hyperionu, zase tak špatné nebyly." Rozhlédla se po černé vodě, která se šplouchánímnarážela na prám, pak zvedla oči k ledovým stalaktitům. "Zajímalo by mě, proč si dali tolik práce, aby k řece připojili pár kilometrů ledové jeskyně."
"To je zvláštní," řekl jsem a pokynul hlavou k malému průvodci. "Tvrdí, že hlavní atrakcí byl pohled na arktického ducha. Ale duchové… alespoň podle toho, co říkali lovci z jiných světů… se ledem neprovrtávají. Žijí na povrchu."
Aenea na mě upírala oči, jako by se snažila vstřebat celou pravdu mého sdělení. "Takže to tehdy nebyla jeskyně…"
"Asi ne," souhlasil A. Bettik. Ukázal na ledový, patnáct metrů vzdálený strop. "Terraformační snaha se v těch dnech koncentrovala na zvýšení teploty a tlaku, aby ze zmrzlé atmosféry vznikl plyn. Kyslík a kysličník uhličitý."
"A povedlo se?" zeptala se dívka.
"V omezených oblastech," zopakoval android a ukázal k okolní tmě. "Hádal bych, že to tady bylo v dobách, kdy tudy po krátkém úseku Tethys pluli turisti, bylo otevřené prostranství. Nebo spíš otevřené prostranství v silových polích, jež pomáhala udržet atmosféru a vytlačit hrubé klima. Tato pole, musím říct, jsou pryč."
"A my jsme uvězněni pod masou vzduchu, který turisté dýchali," doplnil jsem. Podíval jsem se na strop, pak na plasmovou pušku v obalu a zavrčel jsem: "Zajímalo by mě, jak je tlustý…"
"S velkou pravděpodobností alespoň několik set metrů," odvětil A. Bettik. "Možná kilometr ledu. Pokud tomu rozumím, led byl právě tak tlustý mimo terraformované oblasti."
"Víš toho o tomto místě hodně," řekl jsem.
"Právě naopak, pane," bránil se. "Právě jsme vyčerpali mé znalosti ekologie, geologie a historie Sol Draconi Septemu."
"Můžeme se zeptat komlogu," navrhl jsem a pokynul k batohu, kam jsem náramek ukryl.
Vyměnili jsme si pohledy. "Ne," odmítla Aenea.
"Souhlasím," přidal se A. Bettik.
"Možná později," řekl jsem, přestože jsem v tu chvíli přemýšlel o věcech, na kterých jsem měl trvat a měli jsme je vzít z EVA skříňky - skafandry do nebezpečného prostředí se silným vytápěním, potápěčskou výzbroj, dokonce skafandr do vesmíru. Ve srovnání s nevhodným oblečením pro chladné počasí, v jakém jsme se třásli zimou, mi připadalo správné cokoliv.
"Napadlo mě vystřelit na strop a pokusit se prorazit k dennímu světlu," vysvětlil jsem. "Ale riziko, že se na nás zřítí, je větší než šance na únik."

A. Bettik přikývl. Natáhl si podivnou pletenou čepici s dlouhýma ušima. Hubeně působící android teď vypadal ve vrstvách oblečení jako tlusťoch. "V sáčku vám zůstala plastická trhavina, M. Endymione."
"Ano. Právě jsem na to myslel. Zbylo dost na půl tucet skromných náloží… ale jen čtyři detonátory. Můžeme se proto pokusit cestu odpálit. Nahoru či do strany, skrz ledovou zeď, která nám brání v cestě. Ale máme jen čtyři výbuchy."
Teď se na mě dívala roztřesená postava Madony. "Kde jsi se naučil zacházet s výbušninami, Raule? U hyperionské Domácí gardy?"
"To byl začátek," souhlasil jsem. "Ale používat staromódní plastickou trhavinu jsem se skutečně naučil při odklízení pařezů a balvanů pro Avrola Humeho, když jsme upravovali pozemky na Zobáku…" Postavil jsem se a uvědomil si, že v takové zimě nemůžu dlouho zůstat bez pohybu. Zkřehlé prsty na nohou i rukou vyslali signál. "Můžeme se pokusit o cestu proti proudu," promluvil jsem. Dupal jsem nohama a ohýbal prsty. Aenea se zamračila. "Funkční přenašeče jsou vždycky po proudu…"
"Pravda," souhlasil jsem. "Ale proti proudu je možná cesta ven. Zahřejeme se, najdeme cestu z jeskyně, na chvíli se utábořím a starosti s další bránou si začneme dělat až potom."
Aenea přikývla.
"Dobrý nápad, pane," souhlasil android a přešel k bidlu na pravoboku.
Než jsme vyrazili, upravil jsem přední stožár - nějaký metr jsem odřízl, aby nenarážel na nejdelší rampouchy - a pověsil na něj lucernu. Další lampy do všech rohů voru. Pak jsme se odrazili. Světla tvořila v mrznoucí mlze žluté pruhy.
Řeka byla dost mělká - necelé tři metry - a bidla se o dno dobře odrážela. Ale proud byl velmi silný. Museli jsme s A. Bettikem vynaložit k cestě těžkého prámu proti proudu všechny síly. Aenea vyndala náhradní bidlo a postavila se vedle mě. Tlačila a snažila se plavidlem pohnout. Za námi se přes okraj prámu zvedala rychle tekoucí černá voda.
Po několika minutách děsivé dřiny nám bylo teplo dokonce jsem se potil a pot mi mrzl na oblečení - ale po třiceti minutách práce a odpočinku, odpočinku a práce, nám byla znovu zima a ocitli jsme se pouhých sto metrů od místa, kde jsme začali.
"Podívejte," ozvala se Aenea. Odložila bidlo a uchopila nejsilnější reflektor.
Opřeli jsme se s A. Bettikem o své tyče a snažili se udržet prám na místě. Spatřili jsme konec masivní brány přenašeče, jež vyčníval jako oblouk kola uvězněný v ledu obrovských zmrzlých bloků. Řeka se za nepatrnou částí brány zužovala, pak víc, až se změnila v pouhý metr širokou puklinu, která nakonec zmizela pod další ledovou stěnou.
"Pokud se oblouk brány táhl od jednoho břehu k druhému," ozval se A. Bettik, "musela být řeka pětkrát, šestkrát širší."
"Jo," souhlasil jsem. Cítil jsem únavu a ztrátu naděje. "Vrátíme se na druhý konec." Vytáhli jsme bidla a rychle propluli ledovou galerií. Za dvě minuty jsme překonali úsek, který nám proti proudu zabral třicet minut. Tentokrát jsme bidla používali, abychom prám zbrzdili a zastavili před ledovou stěnou na konci.
"Takže," promluvila Aenea, " jsme se vrátili." Reflektorem přejela útesy po obou stranách. "Kdyby tady byl nějaký břeh, můžeme vystoupit. Ale nic tady není."
"Můžeme odpálit jednu nálož," řekl jsem. "Vytvořit ledovou jeskyni."
"Bude v ní tepleji?" zeptala se dívka. Bez tepelné pokrývky se znovu celá chvěla. Pochopil jsem, že má tak málo tělního tuku, že z ní teplo rychle unikne.
"Ne," přiznal jsem upřímně. Po dvacáté jsem přešel do stanu a v naději, že najdu záchranu, prohledával výzbroj. Světlice. Plastická trhavina. Zbraně - obaly pokryté jinovatkou, která pohltila úplně vše. Jedna tepelná pokrývka. Jídlo. Ohřívací kostka žhnula, vedle ní se znovu choulila dívka a muž s modrou kůží. Při takovém výkonu vydrží sto hodin, pak ztratí energii. Kdybychom měli dobrý izolační materiál, mohli jsme si zbudovat hnízdo, kde bychom při menším výkonu přežili třikrát, čtyřikrát déle…
Izolační materiál jsme neměli. Látka mikrostanu byla kvalitní, ale velmi špatně izolovala. A při představě, jak se krčíme ve zmrzlém hrobě s vypnutými reflektory a lucernami (které odejdou v takovém chladu velmi rychle), sledujeme ohřívací kostku a čekáme, až odumře… no, při takové představě mě začalo bolet břicho.
Přešel jsem dopředu, naposledy přejel reflektorem mléčný led a černou vodu a řekl jsem: "Dobrá, uděláme to takhle."
Z malého kruhu světla okolo ohřívací kostky na mě zírali Aenea a A. Bettik. Všichni jsme se třásli zimou.
"Vezmu plastickou trhavinu, detonátory, všechna odpalovací lanka, co máme, provaz, komunikační jednotku, laserovou baterku a" - nadechl jsem se - "a potopím se pod tu prokletou zeď, nechám se odnést proudem a budu doufat, že se dole řeka otevře. Pokud se tak stane, vylezu na povrch a rozmístím nálože do míst, kde udělají největší škodu. Možná odpálíme otvor pro vor. Jestli ne, vor tady necháme a všichni podplaveme"
"Umřeš," upozornila mě dívka bez okolků. "Během deseti vteřin se podchladíš. A jak budeš plavat proti takovému proudu?"
"Proto si beru provaz. Jestli je tam místo, kde se před výbuchem schovám, zůstanu na druhé straně a otvor odpálím. Jestli ne, zatahám za provaz a vy mě vytáhnete zpět. Až se vrátím na vor, svléknu se a zabalím do tepelné pokrývky," vysvětloval jsem. "Izoluje na sto procent. Jestli mi zbyde nějaká tělesná teplota, pak přežiju."
"Co když tam budeme muset plavat všichni?" namítla Aenea s pochybnostmi. "Pro tři není tepelná pokrývka dost velká."
"Vezmeme ohřívací kostku," poučil jsem ji. "Dokud se neohřejeme, budeme pokrývku používat jako stan."
"Kde se ohřejeme?" naléhala dívka tichým hlasem. "Tady není žádný břeh… proč by měl být tam dole?"
Zagestikuloval jsem. "Proto se pokusíme pro vor udělat otvor," odpověděl jsem trpělivě. "Jestli se nám to nepodaří, použiju trhavinu, abych odpálil kus ledové stěny. Budeme se vznášet na vlastním kusu ledu. Na čemkoli, co nás dostane k bráně dalšího přenašeče."
"Co když použijeme všechnu plastickou trhavinu, abychom se posunuli o dvacet metrů a tam bude další ledová zeď?" namítla dívka. "Co když je přenašeč padesát klíčků v ledu?"

Chtěl jsem znovu zamávat rukama, ale moc se mi třásly. Doufal jsem, že zimou. Schoval jsem je do podpaždí. "Pak zemřeme na druhé straně této zdi," přiznal jsem. Před obličejem mi visela pára vlastního dechu. "Lepší než zemřít tady."
Po chvilce ticha se ozval A. Bettik: "Ten plán vypadá jako naše největší šance, M. Endymione, ale musíte pochopit logiku. Plavat bych měl já. Vy se zotavujete, oslabila vás nedávná zranění. Mě biovyrobili tak, abych odolal extrémní teplotě."
"Takhle extrémní nikoliv," odmítl jsem. "Vidím, jak se chvěješ. Stejně bys nevěděl, kam umístit nálože."
"Můžete mi dát instrukce, M. Endymione, použít komunikační jednotku."
"Nevíme, jestli budou přes led fungovat," upozornil jsem ho. "Kromě toho to bude těžké volání. Jako pokus rozříznout diamant. Nálože se musí umístit na přesná místa."
"Stejně," pokračoval android, "dává smysl, abych"
"Smysl to dávat může," přerušil jsem ho, "ale stane se to jinak. Toto je moje práce. Jestli… selžu, zkusíš to ty. A kromě toho budu potřebovat velmi silného člověka, který mě silným proudem přitáhne zpět. Buďanebo." Přistoupil jsem k modrému muži a položil mu ruku na rameno. "Tentokrát mám vyšší hodnost, A. Bettiku."
Aenea se chvěla, přesto odhodila tepelnou pokrývku. "Jakou hodnost?" zeptala se.
Narovnal jsem se a předvedl pseudohrdinský postoj. "Chci, abyste věděli, že jsem u hyperionské Domácí gardy sloužil jako kopiník seržant třetí třídy." To prohlášení nepatrně narušilo cvakání zubů.
"Seržant," zopakovalo dítě.
"Třetí třídy," potvrdil jsem.
Dívka mě objala. Překvapilo mě to. Spustil jsem ruce a nešikovně ji pohladil.
"První třídy," zašeptala. Ustoupila, zadupala, dýchla si do dlaní a řekla: "Dobrá… co tedy uděláme?"
"Seženu, co potřebuju. Sežeň stometrový provaz, který jste na Maře Infinitus použili jako mořskou kotvu. To bude stačit. A. Bettiku, mohl bys, prosím, posunout celý vor k ledové zdi, aby proud netekl přes zadní okraj? Možná bys ho mohl tamhle vytáhnout na nízký okraj…"
Chvíli jsme měli všichni tři plné ruce práce. Když jsme se znovu sešli na přední části prámu pod zkráceným stožárem s blednoucí lucernou, obrátil jsem se na Aeneu: "Ještě si myslíš, že nás někdo nebo něco do jednotlivých světů řeky Tethys promyšleně posílá?"
Dívka se chvíli rozhlížela po okolní tmě. Za zády nám do řeky spadl s tichým žbluňknutím další rampouch. "Ano," souhlasila.
"A jaký je důvod této slepé uličky?"
Aenea pokrčila rameny. Za jiných okolností by mi takové gesto připadalo v tolika vrstvách oblečení legrační.
"Pokušení," dodala.
Nechápal jsem. "Pokušení k čemu?"
"Nenávidím chlad a tmu," odvětila dívka. "Vždycky to tak bylo. Možná mě někdo pokouší, abych použila určité… schopnosti… které jsem ještě neprozkoumala. Určité síly, které jsem si ještě nevydělala."
Podíval jsem se na vířící černou vodu, kde se budu za necelou minutu koupat. "No, malá, jestli máš sílu a schopnosti, které nás odtud dostanou, radím ti, ať je prozkoumáš a použiješ, ať už sis je vydělala či nikoliv."
Dotkla se dlaní mé paže. Navlékla si mé vlněné ponožky a používala je jako palčáky. "Hádám," pokračovala, dech jí přimrzal na okraj čapky, kterou si natáhla. "Ale ať se naučím cokoliv, nic nás odtud nevysvobodí. Vím, že je to pravda. Možná je to pokušení… na tom nesejde, Raule. Podíváme se, jestli tou stěnou projdeme."
Přikývl jsem, nadechl se a svlékl se do spodního prádla. Následoval hrozný šok chladného vzduchu. Uvázal jsem si lano kolem hrudníku na uzel, zaznamenal, že mi zimou začínají tuhnout prsty, převzal od A. Bettika pytel I plastickou trhavinou a řekl jsem: "Říční voda může být tak studená, že mi zastaví srdce. Jestli jednou silně nezatáhnu během prvních třiceti vteřin, vylovte mě."
Android přikývl. Signály, které budu používat, už jsme probrali.
"Ach, jestli mě vytáhnete v komatu nebo mrtvého," pokračoval jsem a snažil se udržet věcný tón, "nezapomeňte, že mě můžete oživit ještě několik minut po zástavě srdce. Chladná voda by měla zabránit mozkové smrti."
A. Bettik znovu přikývl. Stál tam v klasickém postoji horolezce - provaz přes rameno, konec v druhé ruce omotaný okolo pasu.
"Dobrá," vydechl jsem a uvědomil si, že ztrácím teplo. "Za pár minut se uvidíme." Sklouzl jsem do černé vody.
Věřím, že se mi srdce skutečně na chvíli zastavilo, ale potom se bolestivě rozbušilo. Proud byl silnější, než jsem čekal. Málem mě pod ledovou stěnu smetl, než jsem se připravil. Několik metrů mě otáčel, pak jsem silně narazil na zubatý led, rozřízl si čelo a tvrdě se udeřil do předloktí. Vší silou jsem se držel zubatého krystalu, cítil, jak mi nohy a tělo vtahuje podzemní vír, a bojoval, abych udržel obličej nad vodou. Půl metru vlevo narazil do ledové stěny rampouch, který se nám zřítil za zády. Kdyby trefil mě, upadl bych do bezvědomí a utopil se, aniž bych kdy zjistil, co se stalo.
"Možná… to… není… tak… dobrý nápad," vydechl jsem přes cvakající zuby. Pak už jsem nevydržel a proud mě vtáhl do zubatého vodopádu.

Kapitola 37

De Soya chce opustit Raphaelův těžkopádný plán a skočit přímo k prvnímu systému, který obsadili Vyvrženci.
"K čemu to bude dobré, pane?" ptá se desátník Kee.
"Možná k ničemu," přizná Otec kapitán de Soya. "Ale jestli jsou v tom Vyvrženci zapleteni, možná se tam něco dozvíme."
Seržant Gregorius si mne čelist. "Jo," potvrdí, "a může nás zajmout Roj. Pokud vám moje slova nevadí, tahle loď, ač patří k flotile Jeho Svátosti, není nejlépe vyzbrojena."

De Soya přikyvuje. "Ale je rychlá. Určitě dokážeme většinu lodí Roje předhonit. A už mohli systém opustit… Většinou to tak dělají. Udeří, posunou Velkou Zeď, nadělají na planetě a obyvatelích co největší škodu, pak systém opustí jen s minimální obranou…" De Soya se zarazí. Na vlastní oči spatřil jen jediný Vyvrženci zdevastovaný svět Svobodu - ale doufá, že už další nikdy nespatří. "Tak jako tak," pokračuje, "s touto lodí je to stejné. Normální kvantový skok za Velkou Zeď by zabral osm, devět měsíců lodního času, jedenáct i víc let časové ztráty. Pro nás to bude běžný a okamžitý skok, potom tři dny oživení."
Kopiník Rettig pozvedne ruku jako při každé takové diskuzi. "Musíme ještě něco zvážit, pane."
"A co?"
"Vyvrženci ještě nikdy kurýra archanděla nechytili, pane. Pochybuji, že o takové lodi vůbec něco ví. Sakra, pane, o technologii archanděla neví ani většina flotil Paxu."
De Soya okamžitě chápe, ale Rettig pokračuje. "Takže to bude velké riziko, pane. Nejen pro nás, ale pro celý Pax. Následuje dlouhé ticho. Nakonec promluví de Soya: "To je dobrá připomínka, kopiníku. Dost jsem o tom přemýšlel. Ale Velení Paxu tuto loď sestrojilo s automatickým oživovacím tankem, abychom mohli proniknout mimo vesmír Paxu. Myslím, že dobře chápali, že nás vodítko může zavést do Pustin… pokud bude třeba až do teritoria Vyvrženců."
Knězkapitán se nadechne. "Už jsem tam byl, gentlemani. Pálil jsem orbitální lesy a probil si cestu z Rojů. Vyvrženci jsou… zvláštní. Jejich snahy o přizpůsobení se okolí… dokonce i vesmíru… jsou… rouhačské. Už nejsou lidmi. Ale jejich lodě nejsou rychlé. Raphael by měl proniknout dovnitř, a pokud se objeví nějaká hrozba, vrátit se do kvantové rychlosti. Můžeme ho naprogramovat, aby se v případě možného zajetí sám zničil."
Ani jeden ze Švýcarských gardistů nepromluví. Zdá se, že přemýšlejí o smrti po smrti - zničení bez varování. Jako vždy ulehnou do lehátek/oživovacích tanků a už se nikdy neprobudí… alespoň ne v tomto životě. Svátost kruciformu je skutečně zázračná - dokáže oživit roztříštěná a roztrhaná těla, vrátit tvar a duši znovuzrozeným Křesťanům, kteří byli zastřeleni, spáleni, vyhladověli, utopili se udusili, byli ubodáni, rozdrceni i postiženi nemocí. Přesto má své hranice. Zničí ho nadměrný podtlak i termonukleární exploze lodního pohonu.
"Asi jdeme s vámi," promluví konečně seržant Gregorius. Dobře chápe, že Otec kapitán de Soya celou diskuzi začal, protože nechce svým lidem riziko skutečné smrti jednoduše nařídit.
Kee a Rettig pouze přikývnou.
"Dobrá," řekne de Soya. "Naprogramuji Raphaela podle… pokud nebude šance na únik, než se vzbudíme, odpálí fúzní motory. Parametry toho, co znamená bez možnosti úniku, nastavím velmi pečlivě. Ale stejně nevěřím, zeje pravděpodobnost moc veliká. Probudíme se v… můj Bože, ještě jsem ani nezkontroloval, který systém je mezi planetami řeky Tethys okupovanými Vyvrženci první. Je to Tai Zhin?"
"Ne, pane," odpoví Gregorius a nakloní se nad papírovým plánem pátrání, který připravil Raphael. Tlustými prsty zaťuká na zakroužkované území za hranicemi Paxu. "Je to Hebron. Židovský svět."
"Tak tedy dobrá," souhlasí knězkapitán. "Vzhůru na lehátka a míříme k bodu skoku. Příští rok v Novém Jeruzalémě!"
"Příští rok, pane?" zopakuje kopiník Rettig, propluje nad plánem a odrazí se k vlastnímu lehátku.
De Soya se usmívá. "To jsem slyšel u mých židovských přátel. Nevím, co to znamená."
"Nevěděl jsem, že Židi ještě existují," prohlásí desátník Kee, jak se vznáší nad vlastním lehátkem. "Myslel jsem, že všichni zůstali v Pustinách."
De Soya zavrtí hlavou. "Když jsem navštěvoval na univerzitě kurzy mimo semináře, potkal jsem několik obrácených Židů," odpoví. "Nevadí. Brzy je potkáte na Hebronu. Připoutejte se, gentlemani."
Knězkapitán pozná okamžitě po probuzení, že je něco v nepořádku. Skutečně. V divočejších dnech mládí se Federico de Soya několikrát se studenty opil a jednou se probudil v podivné posteli. Díky Bohu sám. Ale v podivné posteli v podivné části města, nevzpomínal si, komu patří ani jak se tam dostal. Tentokrát je probuzení stejné.
De Soya neotevře oči do uzavřeného prostoru automatických oživovacích tanků Raphaela, neučiti ozón a pachy recyklovaného lodního vzduchu a potu, nevzbudí se do hrůzy pádu nulové gravitace, ale objeví se v příjemné posteli v krásném pokoji s běžnou gravitací. Zdi zdobí religiózní ikony - Pana Maria, dva velké kříže s nebeskýma zvednutýma očima trpícího Krista, obraz mučednictví svatého Pavla. Krajkovými závěsy dovnitř proudí slabé sluneční světlo. Omámenému de Soyovi připadá vše důvěrně známé. Dokonce i obličej malého silného kněze, který mu přináší vývar a vlídně k němu hovoří. Oživený mozek Otce kapitána de Soyi konečně najde spojení: Otec Baggio, oživovací kaplan, kterého naposledy spatřil ve Vatikánských zahradách. Byl si jistý, že už ho nikdy neuvidí. Usrkne vývar a podívá se z okna fary na bledě modrou oblohu. V tu chvíli si pomyslí, Pacem. S námahou si snaží vzpomenout na události, které ho sem přivedly, ale poslední věcí, o které ví, je konverzace s Gregoriem a jeho muži, dlouhé stoupání gravitační studnou Maře Infinitus a 70 Ophiuchi A, pak rána skoku.
"Jak?" zamumlá a chytí vlídného kněze za rukáv. "Proč?… Jak?"
"No, no," promluví Otec Baggio, "jen odpočívej, můj synu. Doba k diskuzi přijde později. Bude čas na všechno."
Ukolébán tichým hlasem, silným světlem a na kyslík bohatým vzduchem, zavře de Soya oči a spí. Zdají se mu hrozivé sny.
Při poledním jídle - další vývar - už je de Soyovi jasné, že mu hodný, silný Otec Baggio na jeho otázky neodpoví. Neřekne mu, jak se dostal na Pacem, kde jsou jeho muži a jak se jim daří, ani neprozradí, proč na otázky neodpovídá.
"Brzy přijde Otec Farrell," odpovídá oživovací kaplan, jako by tím vše vysvětlil. De Soya nabírá sílu, vykoupe se a oblékne, snaží se zaostřit myšlenky a čeká na Otce Farrella.
Otec Farrell dorazí uprostřed odpoledne. Je to vysoký, štíhlý, asketický kněz. De Soya rychle a bez většího překvapení zjistí, že je velitelem Kristových legionářů. Má tichý, přesto odměřený a věcný hlas, šedé a chladné oči.
"Pochopitelně jste zvědavý," promluví Otec Farrell. "A nepochybně pořád zmatený. Pro nově zrozeného je to normální."

"Postranní efekty znám moc dobře," potvrdí de Soya s nepatrným ironickým úsměvem. "Ale zvědavý jsem. Jak je možné, že jsem se probudil na Pacemu? Co se přihodilo v systému Hebronu? A jak se mají moji muži?"
Farrell promluví, jeho šedé oči ani nezamrkají. "Poslední otázku jako první, Otče kapitáne. Váš seržant Gregorius a desátník Kee jsou v pořádku… Jak spolu hovoříme, zotavují se z oživení v kapli Švýcarské gardy."
"Kopiník Rettig?" ptá se de Soya. Pocit odtržení od těla, který se nad ním vznáší od chvíle, kdy se probudil, roztahuje tmavá křídla.
"Bojím se, že je mrtvý," přizná Farrell. "Skutečná smrt. Dostalo se mu posledního pomazání a tělo bylo předáno hloubkám vesmíru."
"Jak zemřel… myslím tím skutečnou smrtí?" dostane ze sebe de Soya. Chce se mu plakat, přesto se ovládne, neboť s jistotou neví, zda jde o lítost či následky vzkříšení.
"Detaily neznám," odvětí vysoký muž. Sedí v malém obývacím pokoji fary, kde se konají setkání a důležité rozpravy. Kromě očí světců, mučedníků, Krista a Jeho Matky jsou sami. "Zdá se, že při návratu Raphaela ze systému Hebronu něco selhalo v automatickém oživovacím tanku," pokračuje Farrell.
"Návrat z Hebronu?" zopakuje de Soya. "Bojím se, že nechápu, Otče. Naprogramoval jsem loď, ať zůstane, pokud ji nebudou pronásledovat síly Vyvrženců. Stalo se tak?"
"Zřejmě," odpoví legionář. "Jak říkám, technické detaily neznám… ani nejsem k technickým záležitostem kompetentní… ale pokud tomu rozumím, naprogramoval jste kurýra archanděla k průniku do vesmíru kontrolovaného Vyvrženci"
"Museli jsme v misi pokračovat na Hebronu," přeruší ho Otec kapitán de Soya.
Farrell proti přerušení neprotestuje, ani nezmění svůj neutrální výraz, ale de Soya se podívá do chladných šedých očí a už to znovu neudělá.
"Jak jsem říkal, Otče kapitáne, pokud tomu rozumím, naprogramoval jste loď ke vstupu do prostoru Vyvrženců a - pokud nebude napadena - měla vstoupit na orbit kolem planety Hebron."
De Soya tiše souhlasí. Jeho tmavé oči odrazí šedý pohled. Zatím žádné nepřátelství nezaznamenal, přesto je připraven proti jakémukoliv obvinění bojovat.
"Chápu, že… myslím, že se vaše loďjmenuje Raphael?"
De Soya přikývne. Pochopí. Opatrné frázování a otázky na věci, kde je známá odpověď, to vše ukazuje na právníka. Církev má mnoho právních poradců. A inkvizitorů.
"Raphael zřejmě vykonal váš program, během zpomalení nenarazil na žádný odpor a zaparkoval na orbitu kolem Hebronu," pokračuje Farrell.
"V tu chvíli došlo k selhání?" naléhá de Soya.
"Pokud vím, tak to nebylo," odvětí Farrell. De Soyu na chvíli opustí legionářův šedý pohled, přejede po místnosti, jako by hodnotil cenu nábytku a uměleckých předmětů, nenajde nic zajímavého a vrátí se ke kněžikapitánovi. "Chápu to také," pokračuje, "že jste se všichni čtyři na palubě přiblížili plnému vzkříšení, když musela loď ze systému uprchnout. Přechodový šok byl samozřejmě smrtelný. Druhé vzkříšení po prvním nekompletním - to určitě víte - je mnohem obtížnější, než vzkříšení primární. Svátost postihlo mechanické selhání."
Když se Farrell odmlčí, rozhostí se ticho. De Soya se ztrácí v myšlenkách a jen mlhavě vnímá zvuk dopravy v úzké ulici venku a rachot blízkého kosmodromu. Nakonec řekne: "Když jsme byli na orbitu kolem Vektoru Renesance, tanky byly prověřeny a opraveny, Otče Farrelle."
Druhý kněz nepatrně přikývne. "Máme záznamy. Věřím, že v automatickém tanku kopiníka Rettiga došlo ke stejné chybě vyvážení. Vyšetřování pokračuje v posádce systému Renesance. Stejně tak jsme vyšetřování rozšířili do systému Maře Infinitus, Epsilon Eridani a Epsilon Indi, na svět Nevyhnutelný Půvab v systému Lacaille 9352, Bernardův svět, NGCes 26294BIV, systém Vegy a Tau Ceti."
De Soya dokáže jen zamrkat. "Jste velmi důkladní," dodá nakonec. Přemýšlí. K takovému vyšetřování musí používat oba kurýry archanděly. Proč?
"Ano," potvrdí Otec Farrell.
Otec kapitán de Soya zavzdychá a zaboří se do měkkých polštářů křesla fary. "Takže nás našli v systému Svobody a kopiníka Rettiga nedokázali oživit…"
Farrellovy úzké rty se nepatrně zkroutí. "Systém Svobody, Otče kapitáne? Ne. Pokud vím, vaši kurýrní loď objevili v systému Sedmdesát Ophiuchi A, když zpomalovala k mořskému světu Maře Infinitus."
De Soya se posadí. "Nerozumím. Naprogramoval jsem Raphaela, aby pokud bude muset opustit předčasně systém Hebronu - skočil k nejbližšímu systému Paxu podle původního plánu. Dalším světem měla být Svoboda."
"Možná pronásledování nepřátelského plavidla v systému Hebronu způsobilo takovou úpravu skoku," navrhne Farrell nedůrazně. "Lodní počítač se mohl rozhodnout k návratu do výchozího bodu."
"Možná," souhlasí de Soya a snaží se přečíst výraz svého protivníka. Zbytečně. "Říkáte mohl rozhodnout, Otče Farrelle. Copak to ještě nevíte? Neprozkoumali jste lodní deník?"
Farrellovo mlčení může znamenat souhlas, cokoliv.
"A jestli jsme se vrátili na Maře Infinitus," pokračuje de Soya, "proč se probouzíme tady na Pacemu? Co se stalo v Sedmdesát Ophiuchi A?"
Tentokrát se Farrell skutečně usmívá. Nenápadně prodlouží tenké rty. "Shodou náhod, Otče kapitáne, byl ve vojenském prostoru Maře Infinitus právě přítomen archanděl kurýr Michal. Na palubě Michala byla kapitánka Wu"
"Margaret Wu?" zopakuje de Soya. Už ho nezajímá, zda přerušování druhého muže rozčiluje.
"Přesně tak." Farrell si smete z černých nažehlených kalhot imaginární smítko. "Podle… ach… zmatku, který na Maře Infinitus vyvolala vaše předchozí návštěva"
"Tím myslíte odsun biskupa Melandriana do kláštera, aby mi nestál v cestě," doplní de Soya. "A zatčení několika

zrádných a podplacených vojáků Paxu, kteří prováděli krádeže a spiknutí určitě pod Melandrianovým dozorem…"
Farrell zvedne ruku, aby de Soyu zastavil. "Tyto události nepatří pod křídla mého vyšetřování, Otče kapitáne. Jen jsem odpovídal na vaši otázku. Mohu pokračovat?"
De Soya jen zírá. Cítí, jak se v něm mísí vztek s lítostí nad Rettigovou smrtí, pocity víří v narkotickém stavu vzkříšení.
"Kapitánka Wu, která právě vyslechla protesty biskupa Melandriana a dalších vůdců Maře Infinitus, rozhodla, že bude nejlepší, když vás ke vzkříšení vrátí na Pacem."
"Takže bylo naše vzkříšení podruhé přerušeno?" zeptá se de Soya.
"Ne." Ve Farrellově hlasu nezní ani zrnko rozčilení. "V systému Sedmdesát Ophiuchi A, když se rozhodlo o vašem návratu na Velení Paxu a Vatikánu, vzkříšení ještě nezačalo."
De Soya se podívá na prsty. Chvějí se. V představách spatří Raphaela s nákladem mrtvol. I tu jeho. Nejprve smrtící výlet do systému Hebronu, pak zpomalení k Maře Infinitus, potom skok na Pacem. Rychle vzhlédne. "Jak dlouho jsme byli mrtví, Otče?"
"Dvaatřicet dnů," odvětí Farrell.
De Soya málem vyskočí z křesla. Nakonec se znovu posadí, ovládne svůj hlas a promluví: "Pokud se kapitánka Wu rozhodla, že loď pošle zpět, než započne v prostoru Maře Infinitus vzkříšení, Otče, a jestli k vzkříšení nedošlo v prostoru Hebronu, měli jsme být mrtvi necelých dvaasedmdesát hodin. Když započítám tři dny tady… kde jsme byli dalších šestadvacet dnů, Otče?"
Farrell si přejede prsty puky na kalhotách. "V prostoru Maře Infinitus došlo ke zdržení," odvětí chladně. "Započalo tam vyšetřování. Byly podány protesty. S úctou tam pohřbili do vesmíru kopiníka Rettiga. Byly provedeny… další úkoly. Raphael se vrátil s Michalem."
Farrell se náhle postaví a de Soya ho napodobí. "Otče kapitáne," prohlásí Farrell formálně, "jsem tady, abych vás jménem kardinála ministerského předsedy Lourdusamyho pochválil, pane, přeje vám plno uzdravení a život v náručí Krista. Zítra ráno v nulasedmnulanula si vás přeje vidět ve vatikánských kancelářích Svaté kongregace pro víru, monsignore Lucas Oddi a další vysocí představitelé Svaté kongregace."
De Soya je ohromen. Dokáže jen srazit podpatky a pokorně sklonit hlavu. Je Jezuitou a vojákem Flotily Paxu. Naučili ho disciplíně. "Správně," řekne Otec Farrell a odchází.
Otec kapitán de Soya zůstává několik minut po odchodu Kristova legionáře stát v hale fary. Jako obyčejný kněz a řadový voják je ušetřen církevní politiky a vnitřních bojů, ale základní strukturu Vatikánu zná i provinční kněz a zaměstnaný válečník Paxu.
Pod papežem stojí dvě hlavní administrativní kategorie - římská Kurie a takzvaná Svatá kongregace. De Soya ví, že je Kurie nemotorná a složitá administrativní struktura, jejíž "moderní" formu započal v roce 1588 n.l. Sixtus V. Kurie zahrnuje ministerstvo, mocenskou základnu kardinála Lourdusamyho. Kardinál pracuje jako první ministr pod zrádným titulem Kardinál ministerský předseda. Právě toto ministerstvo tvoří jádro často zmiňované "Staré Kurie", kterou využívá už od šestnáctého století papež. Existuje navíc ještě "nová Kurie", jež začala působit jako šestnáct podřízených těles, která postavila druhá Vatikánská rada (stále se o ní hovoří jako o Vatikánu II) a ukončila činnost v roce 1965. Za dvě stě šedesát let papeže Julia se šestnáctka rozrostla na dvaatřicet propletených jednotek.
Ale de Soyu nepozvali před Kurii, ale před úplně samostatného představitele moci, před Svatou kongregaci. Přesněji řečeno byl pozván před Svatou kongregaci pro víru, organizaci, která získala (tedy znovu získala) za poslední dvě století obrovskou moc. Svatá kongregace pro víru za vlády papeže Julia přijala papeže za prefekta a tato změna přivedla její úřad k životu. Dvanáct století před zvolením papeže Julia přežívala Svatá kongregace v letech 19081964 známá jako Svatý úřad na samém okraji jako nedůležitý orgán. Ale za nynější vlády papeže Julia sílu Svatého úřadu cítí celý pět set světelných let široký vesmír i se svou tři tisíce let starou historií.
De Soya se vrátí do obývacího pokoje a opře se o křeslo, kde seděl. V hlavě mu víří myšlenky. Už ví, že mu Gregoria a Kee nedovolí spatřit, dokud se nezúčastní příštího rána setkání ve Svatém úřadu. Možná už je neuvidí nikdy. Snaží se rozmotat uzel, který ho k takovému setkání dovedl, ale ztratí se v kličkách církevní politiky, uražených duchovních, mocenských bojů Paxu a houpání vlastního zmateného, znovuzrozeného mozku.
Ví jen jedno. Svatá kongregace pro víru, kdysi známá jako Svatá kongregace Svatého úřadu, byla mnoho století proslulá pod jménem Svatá kongregace Všeobecné inkvizice.
A za papeže Julia XIV. znovu inkvizice ožila, aby získala původní jméno a šířila stejnou hrůzu. A de Soya před ni musí příští ráno nastoupit v nulasedmnulanula bez přípravy, rady či informace, jaká proti němu mohou vznést obvinění.
Otec Baggio vrazí dovnitř a předvede úsměv baculatého andílka. "Hezky jste si promluvil s Otcem Farrellem, můj synu?"
"Ano," odvětí de Soya zamyšleně. "Moc hezky."
"Dobře, dobře," souhlasí Otec Baggio. "Ale myslím, že je čas na trochu vývaru a malou modlitbu - asi Angelus - a pak rychle do postele. Ať přinese zítřek cokoliv, musíme být svěží, že?"
Kapitola 38

Když jsem jako dítě naslouchal nekonečným veršům staré Grandam, znovu a znovu jsem vyžadoval báseň, která začínala - "Jednoho dne svět skončí v ohni, někteří mluví o ledu." Grandam neznala jméno básníka, ale věřila, že věc napsal člověk jménem Frost z doby před Hidžrou. Už v raném věku jsem báseň považoval za tak příjemnou, že nemohla skutečně hovořit o ohni a ledu. Přesto se mnou představa světa, který končí ohněm či ledem zůstala jako věčný rým jednoduchého verše.
Zdálo se, že můj svět ledem končí.
Pod ledovou stěnou byla tma a taková zima, že nenalézám vhodná slova, jak bych ji popsal. Už jsem se předtím spálil -

jednou explodoval plynový sporák na lodi plující po řece Kans a mně zůstaly nepatrné, ale bolestivé popáleniny na rukou a hrudníku - takže jsem znal intenzitu ohně. Teď se zdálo, že je intenzita chladu silnější, zpomalené plameny, které mi rozřezávají maso na cáry.
Provaz jsem si bezpečně utáhl pod rukama. Mocný proud mě obrátil a vlekl černou strouhou nohama napřed. Pozvedl jsem ruce, abych chránil obličej před nárazy do okrajů jako skála tvrdého ledu, hruď a podpaždí mi stahoval těsný provaz, kterým mě A. Bettik brzdil. Jako břitva ostrý led mi brzy rozřezal kolena, proud vyhazoval mé tělo výš, narážel jsem do nerovného stropu jako člověk, kterého vlečou po kamenité zemi.
Nebral jsem si ponožky kvůli chladu, ale jako ochranu proti ledu. Přesto chránily mé nohy při nárazech do ledových okrajů jen málo. Stejně tak jsem na sobě měl spodky a tílko, jež ani v nejmenším neodrážely jehličky chladu. Kolem krku mi visela páska komunikační jednotky, mikrofonové nálepky přitisknuté k hrdlu a připravené pro hlasovy i subvokální přenos, sluchátko v uchu. Přes rameno mi visel lepicí páskou pevně zajištěný vodotěsný pytel s plastickou trhavinou, detonátory, šňůra a dvě světlice, které jsem tam na poslední chvíli přidal. K zápěstí jsem si přilepil malou laserovou baterku, úzký paprsek prořezával černou vodu a odrážel se od ledu, přesto ozářil jen málo. Od Labyrintu na Hyperionu jsem laser používal jen málo, reflektory měly širší paprsek a spotřebovaly méně energie. Laser byl na řezání téměř nepoužitelný, přesto jsem s ním mohl vyvrtat díru do ledu, kam umístím trhavinu.
Jestli se vyvrtání děr dožiju.
Jedinou metodou, jak v proudu podzemní řeky přežít, bylo trochu znalostí z výcviku Domácí gardy na Ledovém břehu kontinentu Medvědice. Na zamrzlém moři Medvědí packy, kde téměř každý den zamrzl a roztál během krátkého arktického léta led, bylo velké riziko, že se člověk propadne tenkým povrchem. Učili nás, že pokud nás proud odnese pod tlustý led, vždycky najdeme mezi hladinou a ledovým stropem tenkou vrstvu vzduchu. Měli jsme se k této vrstvě dostat, zvednout nos - i kdybychom měli nechat zbytek obličeje pod hladinou - a pohybovat se podél ledu, dokud nenajdeme rozbitý nebo dost tenký pruh, kudy si prorazíme cestu ven.
Taková byla teorie. Skutečně jsem to vyzkoušel pouze jako člen pátrací čety, která hledala řidiče skarabea, který vystoupil z vozidla a necelé dva metry od ledu, který udržel váhu čtyřtunového stroje, se propadl a zmizel. Já ho našel. Téměř šest set metrů od skarabea a bezpečného ledu. Použil dýchací techniku. Když jsem ho našel, jeho nos se pořád tlačil na tlustý led - ale ústa měl pod vodou, obličej bledý jako sníh, který se snášel na ledovec, oči zmrzlé jako kovové kuličky. Probíjel jsem si proudem cestu k povrchu a snažil se na to nemyslet. Zatahal jsem za provaz a udal A. Bettikovi signál, aby mě zastavil. Při hledání vzduchu jsem si odřel obličej o ledové střepiny.
Objevil jsem mezi ledem a vodou několik centimetrů vzduchu - v místech, kde se v zmrzlé atmosféře ledovce zvedaly kolmé pukliny ještě víc. Nasál jsem do plic chladný vzduch, přejel pukliny laserovou baterkou, pak pohyboval červeným paprskem úzkým tunelem ledu sem a tam. "Musím si chvíli odpočinout," vydechl jsem. "Jsem v pořádku. Jak daleko jsem se dostal?"
"Nějakých osm metrů," zašeptal mi do ucha hlas A. Bettika.
"Kurva," zavrčel jsem a zapomněl, že komunikační jednotka subvokální signál odešle. Mně to připadalo určitě jako dvacet, třicet metrů. "Dobrá," řekl jsem nahlas. "Umístím první nálož tady."
Pořád jsem dokázal ohnout prsty natolik, abych přepnul laser na vysoký výkon a vypálil do strany pukliny malý otvor. Plastickou trhavinu jsem si předem vytvaroval, teď jsem ji vyndal, přizpůsobil a usadil. Materiál byl přesně explozivní, což znamenalo, že se výbuch nasměruje - pokud vše správně připravím - do směru, jaký vyberu. V tomto případě jsem vše zvládl velmi rychle, neboť jsem chtěl výbuch nasměrovat vzhůru a zpět, k ledové zdi za mými zády. Zamířil jsem jemné cípy exploze - stejná technologie, která dovolí plasmovému paprsku proříznout ocelový plát jako žhavý drát zabodnutý do másla. Plasmové špičky projdou neuvěřitelnou masou ledu za mými zády. Exploze by měla proříznout osm metrů ledové zdi, rozsekat ji na kusy a ty úhledně naházet do řeky. Počítali jsme se skutečností, že generátory atmosféry za léta terraformování přidaly do vzduchu dost dusíku a kysličníku uhličitého, aby se exploze neproměnila ve všeobecný výbuch hořícího kyslíku.
Moc dobře jsem věděl, kam chci sílu exploze nasměrovat, takže mi vytvarování nálože nezabralo ani pětačtyřicet vteřin lehké práce. Přesto jsem se ve chvíli, kdy jsem uložil miniaturní detonátor, celý chvěl a ztratil jsem cit. Protože už jsem věděl, že komunikační jednotky horou ledu proniknou bez větších problémů, nastavil jsem detonátory na předem daný kód a ignoroval lanko v batohu.
"Dobrá," vydechl jsem a spustil se do vody. "Povol lano."
Divoká jízda pokračovala. Proud mě vtahoval do tmy, otloukal mě o krystaly stropu, zoufale jsem hledal vzduch a vysílal pohledy vzhůru. Opouštěly mě zbytky tepla, snažil jsem se vidět a pracovat.
Let pokračoval dalších třicet metrů - přesně na hranici, kterou podle mých představ dokázala trhavina zvládnout. Rozmístil jsem nálože na další dvě místa, další trhlinu a poslední kus do úzkého kumulu, který jsem vypálil do pevného ledového stropu. Při posledním pokládání mi úplně zkřehly ruce jako bych si natáhl tlusté ledové rukavice - přesto jsem nálože nasměroval nahoru a po proudu, do správných vektorů. Jestli ledová zeď brzy neskončí, stejně bude vše marné. Věřili jsme s A. Bettikem, že dokážeme kus ledu prorazit sekerou, ale přes mnoho metrů jsme se prosekat nemohli.
V jedenačtyřiceti metrech jsem vyrazil na hladinu a ucítil vzduch. Nejprve jsem se bál, že se jedná o další puklinu, ale pak jsem namířil laserovou baterku a rudý paprsek projel místností delší a širší, než v jaké jsme skončili s vorem. Při diskuzi jsme rozhodli, že výbušniny neodpálíme, pokud najdu konec druhé jeskyně, ale když jsem paprsek sklonil nad černou řeku, ozářil stejnou mlhu a rampouchy, rozeznal jsem, že se nějakých třicet metrů široká řeka několik set metrů po proudu ohýbá a mizí z dohledu. Stejně jako v našem úseku jsem nespatřil žádné břehy ani viditelné tunely, ale řeka přinejmenším tekla.
Chtěl jsem se podívat, co se děje za zákrutem, ale na tak dlouhou cestu, hlášení a návrat mi scházel provaz i tělesná teplota. "Vytáhněte mě zpátky!" vydechl jsem.

Další dvě minuty jsem se držel - alespoň jsem se o to pokoušel, neboť mi už nefungovaly ruce - a android mě táhl tím děsivým proudem. Chvílemi jsem se zastavil, vznášel se na zádech a lapal po mrazivém vzduchu ve štěrbinách. Pak černá jízda znovu pokračovala.
Pokud by byl ve vodě A. Bettik a tahal jsem ho já, nedokázal bych ho silným proudem dostat zpět ani za čtyřikrát tak dlouhou dobu. I kdyby to bylo dítě. Viděl jsem, že je A. Bettik silný, ale žádný superman - žádná zázračná síla androida - přesto ten den ukázal nadlidskou sílu. Dokázal jsem zásobárny energie, které k tak rychlé zpáteční cestě na vor použil, pouze odhadovat. Pomáhal jsem mu, jak jsem dokázal, tloukl jsem rukama a odstrkoval se od ledového stropu, odrážel jsem se od ostřejších krystalů, slabě kopal proti proudu.
Když má hlava znovu prorazila hladinu, spatřil jsem světlo lucerny a obrysy dvou společníků, kteří se ke mně naklánějí. Neměl jsem sílu zvednout ruce, nedokázal jsem jim pomoci a vytáhnout se na vor. A. Bettik mě uchopil v podpaždí a jemně mě zvedl. Aenea mě chytila za mokré nohy a odnesli mě na záď voru. Přiznávám, že mi otupený mozek připomněl katolický kostel, který jsme občas navštívili v severní vesnici Latmosu, zapadákově, kde jsme kupovali jídlo a běžné pastevecké zásoby. Vzpomněl jsem si na velký náboženský obraz na jižní stěně kostela - obraz Krista, kterého sundávají z kříže, jeden apoštol ho drží pod skleslýma rukama, Panna Maria svírá jeho pléd a znetvořené nohy.
Moc si nelichoť. Duševní mlhou pronikla nezvaná myšlenka. Hovořila Aeneiným hlasem.
Odnesli mě do zamrzlého stanu, kde položili na dva spací pytle a tenký koberec tepelnou pokrývku. Vedle hnízda žhnula ohřívací kostka. A. Bettik mi svlékl mokré tílko, sundal pytel i komunikační jednotku. Odlepil laserovou baterku, opatrněji schoval do mého batohu, uložil mě na spací pytel, zabalil tepelnou pokrývkou a otevřel lékárnu. Na hruď, vnitřní stranu stehna, levé zápěstí a spánek přiložil lepkavé kontakty biomonitoru, chvíli sledoval výpisy, pak mi podle plánu píchl jednu ampuli adrenonitrotalinu.
Musíš být od toho, jak jsi mě táhl z vody, unavený. Chtěl jsem promluvit, ale čelisti, jazyk a hlasivky neposlechly. Cítil jsem takový chlad, že jsem se ani nechvěl. Se světlem mě spojila tenká nit vědomí, jež se zmítala v chladném větru, který se honil v mém těle.
A. Bettik se ke mně naklonil. "M. Endymione, jsou nálože na místě?"
Dokázal jsem přikývnout. Nic víc, přesto se mi zdálo, že ovládám neohrabanou loutku.
Vedle mě poklekla Aenea a obrátila se k A. Bettikovi: "Budu ho hlídat. Ty nás dostaň pryč."
Android opustil stan, odstrčil nás od ledové zdi a bidlem poháněl proti proudu. Po energii, kterou spotřeboval na mé vytažení proti proudu, jsem nedokázal uvěřit, že mu zbývá síla k odstrčení voru do nezbytné vzdálenosti proti proudu řeky.
Pomalu jsme vyrazili. V mlze jsem rozeznal svit lucerny a v trojúhelníkovém vchodu do stanu vzdálený strop. Nepatrným trojúhelníkem pomalu putovala mlha a rampouchy, jako bychom dírou v realitě pozorovali Devátý Kruh Dantova pekla.
Aenea sledovala jednoduché monitory lékárny. "Raule, Raule…" zašeptala.
Tepelná pokrývka držela veškerý žár mého těla, ale zdálo se mi, že mé tělo žádný žár neprodukuje. Od chladu mě bolely kosti, ale zmrzlé nervy bolest nepřenášely. Chtělo se mi moc a moc spát.
Aenea se mnou zatřásla, aby mě probudila. "Sakra, zůstaň vzhůru!"
Pokusím se, vyslal jsem myšlenku. Vím, lhal jsem. Chtěl jsem pouze spát.
"A. Bettiku!" vykřiklo dítě a já mlhavě zaznamenal jak android vstupuje do stanu a kontroluje lékárnu. Jejich slova se proměnila ve vzdálený šum, který už nedával žádný smysl.
Když jsem vedle sebe ucítil další tělo, už jsem byl daleko, moc daleko.
A. Bettik odešel, aby protlačil zamrzlý prám silným proudem. Dítě, Aenea, si zalezlo ke mně pod tepelnou přikrývku do spacího pytle. Teplo jejího vyhublého těla nedokázalo nejprve vrstvy ledu, které se mě zmocnily, proniknout. Pak jsem zaznamenal její dech, její ostré lokty a kolena, které se se mnou dělily o místo.
Ne, ne, vyslal jsem k ní. Ochráncem jsem tady já… Silák, kterého najali, aby tě zachránil. Chlad a ospalost mi nedovolily promluvit nahlas.
Nevzpomínám, jestli mě objala. Neodpovídal jsem víc než zmrzlé dřevo, nevnímal společnost víc než rampouch, který se pohyboval trojúhelníkovým zorným polem, které ozařovala lucerna a jehož vrchol se ztrácel stejně jako má mysl ve tmě a mlze.
Nakonec jsem ucítil, jak z jejího malého těla proudí teplo. Vzdáleně jsem ho vnímal, přesto jsem v místech, kde žár její pokožky vstupoval do mého těla, ucítil bolestivé jehly. Chtěl jsem promluvit, abych jí řekl, ať se odsune, ať mě nechá dřímat v nervů zbaveném klidu.
Později - mohlo to být patnáct minut, ale i dvě hodiny se do stanu vrátil A. Bettik. Vnímal jsem dost na to, abych pochopil, že sleduje náš plán "zakotvit" prám pomocí bidel a kormidla v zužující se části ledové jeskyně pod viditelnou část brány přenašeče. Podle naší teorie nás mohl kovový oblouk ochránit před lavinou a ledem, který nálož odpálí.
Odstřel nálože, chtěl jsem ho vyzvat. Ale android se místo spuštění komunikačního pásma svlékl do žlutých kraťasů a košile, pak si vlezl ke mně a k dívce pod tepelnou pokrývku.
Taková věc by mohla být komická - může vám, když čtete tento text, komická připadat - ale mě za celý můj život nedojal žádný čin víc, než sdílení tepla se svými společníky. Tak hluboce se mě nedotkla ani odvážná záchrana na fialovém moři. Leželi jsme tam všichni tři Aenea po mé levici, objímala mě levou rukou, A. Bettik napravo, jeho tělo nastavené chladu, který se vkrádal pod tepelnou pokrývku na jeho straně. Několik minut mě bolest způsobená návratem krevního oběhu a utrpení tajícího masa nutily k pláči, ale v tuto chvíli jsem plakal nad důvěrným darem, nad teplem, nad život vracejícím horkem, které z dítěte a z muže s modrou kůží sálalo, proudilo ke mně z jejich krve a masa.
Pláču i teď, když to vyprávím.
Nedokážu určit, jak dlouho jsme tak zůstali. Nikdy jsem se jich nezeptal a oni o tom nemluvili. Muselo to trvat alespoň

hodinu. Mně to připadalo jako celý život plný tepla, bolesti a nesmírné radosti nad návratem života.
Konečně jsem se začal třást. Nejprve jen trochu, pak silně, jako bych dostal záchvat. Přátelé mě drželi a nenechali mě z tepla uniknout. Věřím, že i Aenea plakala, přesto jsem její nikdy nezeptal a ona o tom později už nemluvila.
Když konečně bolest a křeče pominuly, A. Bettik vyklouzl zpod pokrývky, zkontroloval lékárnu a promluvil s dítětem jazykem, který jsem znovu chápal. "Vše zelené," řekl tiše. "Žádné trvalé omrzliny. Žádná trvalá újma."
Krátce nato vyklouzla zpod pokrývky i Aenea, pomohla mi posadit se, pod záda a hlavu podepřela dva jinovatkou pokryté batohy. Dala na žhnoucí kostku vařit vodu, připravila hrnky horkého čaje a jeden mi přidržela u rtů. V tu chvíli jsem už dokázal pohnout rukama, dokonce ohnout prsty, přesto jsem cítil tak silnou bolest, že jsem v nich nic neudržel.
"M. Endymione," ozval se A. Bettik, který se krčil před stanem, "jsem připravený spustit odpalovací kód."
Přikývl jsem.
"Mohou začít padat trosky, pane," doplnil.
Znovu jsem přikývl. To riziko už jsme probrali. Tvarované nálože měly roztříštit pouze ledové zdi před námi, ale následné seismické vibrace mohly stejně tak dobře roztrhnout celý ledovec zmrzlé atmosféry, srazit ho dolů, potopit prám na mělké dno a pohřbít nás tady. Rozhodli jsme, že to riziko za to stojí. Teďjsem se podíval na omrzlý vnitřek stanu a usmál se při představě, že nás ochrání. Potřetí jsem přikývl a pokynul mu, ať pokračuje.
Zvuk výbuchu byl víc tlumený, než jsem očekával, těžší, než následující pád ledových bloků a rampouchů a divoký proud řeky. Na chvíli jsem věřil, že nás proud zvedne a rozmačká o strop jeskyně. Led vytlačil říční vodu, pod prámem se zvedala jedna vlna za druhou. Choulili jsme se u malého kamenného krbu, snažili se uniknout od chladné vody a chovali se na vzpínajících se kládách jako cestující na bouří zmítaném záchranném člunu.
Proud se nakonec uklidnil. Silné vlny nám utrhly kormidlo, odnesly jedno bidlo, odtrhly nás z bezpečného úkrytu a odnesly po proudu k ledové zdi.
Do míst, kde stála ledová zeď.
Nálože odvedly svou práci přesně podle našeho plánu stvořily nízkou a zubatou jeskyni. Když jsme ji prozkoumali laserovou baterkou, zjistili jsme, že ústí do dalšího kanálu. Aenea jásala. A. Bettik mě poplácal po zádech. Stydím se přiznat, že jsem se znovu málem rozplakal.
Vítězství nebylo tak snadné, jak se zpočátku zdálo. Úseky cesty blokovaly kusy zříceného ledu a zbylé rampouchy. Přestože se počáteční příval ledu do pukliny poněkud zpomalil, museli jsme použít zbylé bidlo a často zastavovat, aby mohl A. Bettik prosekat cestu v ledových překážkách před námi.
Po půlhodině namáhavé práce jsem doklopýtal na přední část rozbitého voru a ukázal, že budu sekat já.
"Jste si jistý, M. Endymione?" zeptal se muž s modrou kůží.
"Dost… jistý…" odvětil jsem opatrně a nutil studený jazyk a čelisti ke správné výslovnosti.
Práce se sekerou mě brzy rozehřála natolik, že jsem se přestal třást. Od nárazů na ledový strop jsem měl po těle hrozné modřiny a škrábance, ale s bolestí jsem se chtěl vypořádat až později.
Konečně jsme prosekali cestu přes poslední ledové bariéry a vpluli na otevřenou řeku. Všichni tři jsme zatleskali rukama v ponožkách. Pak jsme se stáhli k ohřívací kostce a namířili reflektory na novou scenérii.
Byla stejná jako ta předešlá - po obou stranách kolmé ledové zdi, rampouchy, které hrozily, že se na nás každou chvíli zřítí, rychlá černá voda.
"Možná nenarazíme až k příštímu oblouku na žádné překážky," promluvila Aenea. Pára jejího dechu zůstala viset ve vzduchu jako příslib.
Prám proplul zákrutem v ledu pohřbené řeky a my povstali. Následoval chvilkový zmatek, kdy jsme se snažili (A. Bettik bidlem a já rozbitým kormidlem) odstrčit na pravoboku od zdi. Pak jsme se znovu dostali do středního proudu a nabrali rychlost.
"Ach…" vydechla dívka. Stála na předním okraji prámu a její tón nám prozradil vše.
Řeka pokračovala dalších šedesát metrů, zužovala se a končila u další ledové zdi.
Poslat jako průzkumníka komlog, byl Aenein nápad. "Má video mikročip," vysvětlila.
"Ale my nemáme žádný monitor," namítl jsem. "A komlog nemůže poslat obraz na loď…"
Aenea zavrtěla hlavou. "Ne, ale komlog sám vidí. Může nám hlásit, co vidí."
"Ano," souhlasil jsem. Konečně jsem to pochopil. "Ale je lodní UI dost chytrá na to, aby vše pochopila?"
"Zeptáme se ho?" navrhl A. Bettik, který náramek vylovil z mého batohu.
Aktivovali jsme ho, zeptali se a arogantní lodní hlas nás ujistil, že je schopný zpracovat vizuální data a odeslat analýzu na komunikačním pásmu. Stejně tak nás ujistil, že i když se nenaučil plavat, je dokonale vodotěsný.
Aenea použila laserovou baterku, odřízla konec jedné klády, natloukla do ní hřebíky a kroužky, jež budou náramek držet, pak přidala hák na lano. Provaz zajistila dvojitým uzlem.
"Měli jsme ho použít už na první zeď," namítl jsem.
Usmála se. Čapku jí lemovala jinovatka. Na krátkém okraji jí visely skutečné rampouchy. "Náramek by měl problémy s umístěním nálože," odpověděla. Jak mluvila, uvědomil jsem si, zeje velmi unavená.
"Mnoho štěstí," prohlásil jsem hloupě, když jsme hodili náramek do vody. Komlog měl tolik rozumu, že neodpověděl.
Voda ho stáhla pod zeď téměř okamžitě.
Přenesli jsme ohřívací kostku dopředu, a jak A. Bettik povoloval lano, dřepli jsme si kolem ní. Zesílil jsem reproduktory komunikační jednotky, a když se ozval plechový hlas hlášení komlogu, nikdo z nás nepromluvil.
"Deset metrů. Nahoře pukliny, žádná širší než šest centimetrů. Led nemá konce."
"Dvacet metrů. Led pokračuje.
Padesát metrů. Led.
Sedmdesát pět metrů. Žádný konec v dohledu.

Sto metrů. Led." Komlog se dostal na konec vodítka. Navázali jsme zbytek horolana.
"Sto padesát metrů. Led.
Sto osmdesát metrů. Led.
Dvě stě metrů. Led."
Došel nám provaz a ztratili jsme naději. Začal jsem komlog přitahovat zpět. Přestože jsem už ruce cítil a trochu mi fungovaly, přitáhnout téměř nehmotný náramek proti divokému proudu s těžkým a zmrzlým provazem bylo velmi obtížné. Znovu jsem si nedokázal představit, jaké úsilí musel vynaložit A. Bettik na mou záchranu.
Lano bylo ztvrdlé, že se nedalo vůbec stočit. Když jsme konečně vytáhli na palubu komlog, museli jsme na něm rozbíjet led. "Přestože mi chlad ubírá energii a vizuální čidla pokrývá led," švitořil náramek, "jsem ochotný, schopný v pátrání pokračovat."
"Ne, děkujeme ti," odmítl A. Bettik zdvořile, vypnul ho a vrátil mi ho. Kov byl tak studený, že jsem ho neudržel ani s ponožkami přes ruce. Upustil jsem ho do zamrzlého batohu.
"Nemáme dost plastické trhaviny ani na padesát metrů ledu," ozval jsem se. Vlastní hlas zněl naprosto vyrovnaně - už jsem se přestal třást. Pochopil jsem, že na nás spadla naprostá jistota smrti.
Teď chápu, že měla oáza klidu na poušti bolesti a beznaděje ještě jeden důvod. Teplo. Vzpomínám si na něj. Proud života, který sálal z těch dvou lidí, mé přijetí, svatý pocit spojení. V zimě, kterou jako paprsek naděje prozařovalo světlo lampy, jsme probírali možnosti, jak zůstat naživu. Diskutovali jsme o nemožných činech - použít plasmovou pušku a cestu propálit. Zamítli jsme nemožné věci a navrhli jiné, stejně tak bláznivé. Ale pořád jsem v té chladné, tmavé jámě zmatku a rostoucí beznaděje vnímal teplo, které mi ti dva… přátelé… vdechli. Uklidňovalo mě, při životě mě držela jejich lidská přítomnost. V obtížných situacích budoucnosti - i teď, když píšu a čekám s každým nádechem příchod smrtícího kyanidu. Vzpomínka na sdílené teplo, na první skutečně společný život mě vždycky uklidní a provede bouří lidského strachu.
Rozhodli jsme se pokračovat s vorem po celé délce nového kanálu, pátrat po přehlédnutých puklinách, zákoutích a tunelech. Připadalo nám to beznadějné, ale pořád lepší, než nechat prám opřený o ledovou zeď.
To místo jsme našli přesně tam, kde řeka zahýbala doprava. Snaha dosáhnout předního proudu a udržet se od zdí nás zřejmě zaměstnala natolik, že jsme si úzké štěrbiny v zubatém ledu na pravoboku poprvé nevšimli. I přes důkladné pátrání bychom úzký otvor bez tenkého paprsku laserové baterky nikdy neobjevili. Světlo lucerny pokroutil křišťálový povrch ledu, takže jsme ho minuli. Selský rozum nám říkal, že je to další záhyb ledu, vodorovný ekvivalent svislých puklin, které jsem našel v ledovém stropě - prostor na dýchání, který nikam nevede. Naděje tvrdila, že se selský rozum mýlí.
Otvor - záhyb - cokoliv, nebyl ani metr široký a ústil do prostoru dva metry nad hladinou řeky. Přiblížili jsme se a světlo laseru nám prozradilo, že otvor buď končí, nebo se zužuje a ve vzdálenosti necelých tří metrů odbočuje z dohledu. Selský rozum nám říkal, že skončí slepou uličkou. Znovu jsme selský rozum ignorovali.
Aenea se opírala o dlouhé bidlo, snažila se prám udržet v pěnící vodě na místě a A. Bettik mě zvedl. Ke šplhání jsem použil kladivo, zasekl jsem ho hluboko do ledové podlahy úzké soutěsky a s rychlostí zoufalého člověka se vtáhl dovnitř. Jakmile jsem se ocitl na čtyřech, lapal jsem po vzduchu, nadechl se, postavil a zamával ostatním. Čekali na mou zprávu.
Úzký ledový tunel odbočil ostře doprava. S rostoucí nadějí jsem namířil laserovou baterku do další chodby. Rudý paprsek odrazila další ledová stěna. Tentokrát se zdálo, že se tunel už nikam neohýbá. Ne, počkejte… Postupoval jsem druhou chodbou, a jak klesal ledový strop, ohýbal jsem záda. Tehdy jsem si uvědomil, že tunel prudce stoupá. Světlo ozařovalo podlahu ledové rampy. Ztratil jsem pojem hloubky.
Mačkal jsem se do omezeného prostoru, pár metrů se plížil po čtyřech, boty mi skřípaly o zubatý led. Vzpomněl jsem si na prázdný obchod v Novém Jeruzalémě, na obchod plný ozvěn, kde jsem tyto boty "koupil" (nechal jsem tam nemocniční přezůvky a na pult položil hrst hyperionských peněz) a snažil si vzpomenout, zda v turistickém oddělení prodávali boty s hřebíky. Příliš pozdě.
V jednu chvíli jsem se musel plazit po břiše. Znovu jsem si byl jistý, že chodba během metru skončí, ale ostře zahnula doleva a pokračovala dál, do ledových hlubin. Dalších dvacet metrů, pak zahnula doprava a začala se znovu zvedat. Lapal jsem po dechu, třásl se vzrušením, běžel jsem, klouzal a kladivem si probíjel cestu zpět k otvoru. Laserový paprsek odrážel na čistém ledu nespočetné obrazy mého nadšení.
Jakmile jsem zmizel z dohledu, Aenea začala s A. Bettikem balit nezbytnou výstroj. Dívka už seděla v ledovém výklenku a rozkládala věci, které jí A. Bettik házel. Křičeli jsme na sebe instrukce a nápady. Všechny věci nám připadaly důležité - spací pytle, tepelná pokrývka, složený stan, který byl kvůli ledu a námraze třikrát tak velký, ohřívací kostka, jídlo, inerční kompas, zbraně, reflektory.
Nakonec jsme dostali z voru na převis téměř veškerý materiál. Kvůli některým věcem jsme se přeli - na chvíli nás to zahřálo - pak jsme vybrali věci, které byly skutečně nezbytné a mohli jsme je ukrýt do batohů a tašek přes rameno. Pistoli jsem si schoval za opasek, plasmovou pušku hodil přes záda. A. Bettik souhlasil, že vezme pušku a na už tak velký batoh umístí munici. Naštěstí jsme neměli žádné oblečení - všechny věci jsme měli na sobě takže jsme mohli do batohů nacpat jídlo a věci. Aenea a android si nechali komunikační jednotky, já připevnil na tlusté zápěstí pořád ledový komlog. Nechtěli jsme ztratit jeden druhého z dohledu.
Bál jsem se, že nám prám uplave - zapřené bidlo a rozbité kormidlo ho nadlouho neudrží - ale A. Bettik vše vyřešil, když vyřízl do ledové zdi laserovým perem díry a provazy přivázal k ledovým pilířům.
Než jsme vyrazili do úzké ledové chodby, naposledy jsem se na náš věrný prám podíval s pochybnostmi, že ho ještě někdy spatříme. Byl to patetický pohled. Kamenný krb zůstal na místě, ale z kormidla zbyly třísky, stožár byl zlomený, okraje olámané a klády na obou stranách se proměnily v cáry. Záď byla pod vodou, celé plavidlo pokrýval led a mizelo

v ledové páře, která kolem nás vířila. Dal jsem smutnému vraku vděčné sbohem, obrátil se a zamířil doprava a nahoru - vpředu v nejužší části jsem tlačil těžký batoh a velkou tašku před sebou.
Obával jsem se, že chodba skončí pár metrů za místem, které jsem prozkoumal. Ale po třiceti minutách stoupání, plížení se, klouzání a šplhání jsme narazili na další tunely, další tunely a odbočky. Pořád jsme stoupali. Všichni jsme cítili, jak na nás začíná pracovat chlad i přes námahu, která nás zahřívala. Dřív nebo později nás porazí únava, budeme muset zastavit, rozbalit podložky a spací pytle a ověřit, zda se v takové zimě probudíme ze spánku. Ale ještě ne.
Rozdal jsem čokoládové tyčinky, zastavil, rozpustil v polní lahvi led - přejel jsem ho laserovým paprskem na maximální výkon - a řekl jsem: "Už to není daleko."
"Už není daleko co?" zeptala se Aenea pod zmrzlou ledovou korunkou. "Ještě nemůžeme být na povrchu… tak vysoko jsme nevyšplhali."
"Už to není daleko k něčemu zajímavému," doplnil jsem. Jakmile jsem promluvil, můj dech mi přimrzl na bundu a strniště vousů na bradě. Věděl jsem, že mi z obočí visí rampouchy.
"Zajímavého," zopakovala dívka s pochybnostmi. Chápal jsem ji. Zajímavé se nás zatím snažilo zabít.
Hodinu nato jsme se zastavili, abychom si ohřáli nad kostkou jídlo - kostku jsme pečlivě upravili, aby při ohřívání guláše nepropálila díru v ledové podlaze. Když se ozval A. Bettik, právě jsem kontroloval inerční kompas, abych si udělal představu, jak daleko a vysoko jsme vyšplhali. "Tiše!"
Zdálo se, že všichni tři celé minuty nedýcháme. Aenea nakonec zašeptala: "Co? Nic neslyším."
Křičeli jsme, přesto jeden druhého slyšeli jen zázrakem. Každý měl hlavu zabalenou v šálách a provizorních čepicích.
A. Bettik se zamračil a přiložil si prst ke rtům, aby nás umlčel. Za chvíli zašeptal: "Kroky. A blíží se sem."
Kapitola 39

Vyšetřovací centrum Svatého římského úřadu Všeobecné inkvizice na Pacemu neleží na území Vatikánu, ale v obrovské hromadě kamení jménem Castel Sant Angelo, masivní kulaté pevnosti, která začala roku 135 n.l. jako Hadrianův náhrobek a po spojení s Aurelskou zdí roku 271 n.l. se změnila v nejdůležitější pevnost v celém Římě, v jednu z mála budov, které přestěhovala Církev s Vatikánem, když evakuovala své kanceláře v posledních dnech před pádem planety do černé díry. Hrad - kuželovitý monolit s kamenným příkopem - začal být pro Církev důležitý v Morovém roku 589 n.l" kdy vedl Řehoř Velký procesí, jež prosilo Boha, aby mor ukončil, a spatřil na náhrobku archanděla Michala. Později Castel Sant Angelo ukrýval před rozvášněným davem papeže, poskytl vlhké cely a mučírny nepřátelům Církve, jako byl Benvenuto Cellini, a za necelé tři tisíce let své existence dokázal, že je odolný invazi barbarů i nukleární explozi. Teď sedí jako nízká šedá hora uprostřed jediné otevřené plochy v rušném trojúhelníku dálnic, budov a administrativních center, jež se táhnou mezi Vatikánem, správním městem Paxu a kosmodromem.
Otec kapitán de Soya se dostaví dvacet minut před schůzkou v 7.30 a dostane odznak, který ho provede přes upocená sklepem bez oken a chodby hradu. Fresky, překrásný nábytek a vzdušné arkády, pozůstatky po papežích středověku, už dávno vybledly a nenávratně se rozpadly. Castel Sant Angelo znovu připomíná náhrobek a pevnost. De Soya ví, že ze Staré Země přivezli i opevněnou chodbu z Vatikánu do hradu. Svatý úřad za poslední dvě století Castel Sant Angelo vybavil moderními zbraněmi a obranou, takže může při mezihvězdné válce na Pacemu znovu posloužit jako rychlé útočiště pro papeže.
Chůze zabere plných dvacet minut. De Soya musí projít častými kontrolami a bezpečnostními dveřmi, které nehlídá nápadně oděná vatikánská policie Švýcarské gardy, ale černostříbrné uniformy bezpečnostních sil Svatého úřadu.
Samotná vyšetřovací cela není o nic děsivější než staré tunely a schodiště, které k ní vedou - dvě ze tří vnitřních kamenných zdí projasňují panely světlého, žlutě žhnoucího skla, dva slunomety šíří sluneční paprsky z lapače na střeše třicet metrů nad nimi. Sparťanská místnost je zařízena moderním konferenčním stolkem - de Soyova židle sedí proti pěti inkvizitorům, přesto je naprosto stejná a stejně pohodlná. O jednu zeď se opírá standardní kancelářské vybavení s klávesnicemi, monitory, přehrávači disků, virtuálními vstupy a servírovacím stolkem s konvicí na kávu a rohlíky.
De Soya musí na příchod inkvizitorů čekat jen minutu. Kardinálové - jeden Jezuita, jeden Dominikán a tři Kristovi legionáři - se představí a potřesou mu rukou. De Soya má na sobě černou uniformu flotily Paxu s římským límcem. Jeho oblečení kontrastuje s rudými tunikami a černými límci Svatého úřadu. Následuje jen několik zdvořilostí - krátký dotaz na de Soyovo zdraví a úspěšné vzkříšení, nabídka jídla a kávy, kterou de Soya přijme, pak se všichni posadí.
Podle tradice počátků Svatého úřadu a zvyků znovuobnovené Církve se vyšetřování - pokud se jedná o duchovní - vede v latině. Ve skutečnosti hovoří jen jeden z pěti kardinálů. Všechny otázky jsou zdvořilé, formální a podané ve třetí osobě. Na konci rozhovoru je pořízen přepis v latině a angličtině Sítě.
INKVIZITOR: Nahlásil Otec kapitán de Soya úspěch při hledání a zadržení dítěte známého jako Aenea?
O. K. DE SOYA: Navázal jsem s dítětem kontakt. V zadržení jsem neuspěl.
INKVIZITOR: Ať vysvětlí, co znamená v tomto kontextu "kontakt".
O. K. DE SOYA: Dvakrát jsem zadržel loď, která dítě odvezla z Hyperionu. Jednou v systému Parvati, podruhé poblíž Vektoru Renesance.
INKVIZITOR: Tyto neúspěšné pokusy o zadržení dítěte byly zaznamenány. Věří, že by dítě zemřelo v systému Parvati vlastní rukou, než by do lodě pronikli speciálně vycvičení vojáci Švýcarské gardy silou a dítě zachránili?
O. K. DE SOYA: V tu chvíli jsem tomu věřil. Cítil jsem, že riziko je příliš velké.
INKVIZITOR: A pokud ví, souhlasil nasazený velitel Švýcarské gardy za naloďovací operaci zodpovědný - nějaký seržant Gregorius - s Otcem kapitánem, že je třeba operaci odvolat?
O. K. DE SOYA: Názor seržanta Gregoria po ukončení naloďovací operace s jistotou neznám. V tu chvíli chtěl pokračovat.
INKVIZITOR: A zná názor druhých dvou vojáků, kteří se naloďovací operace zúčastnili?

O. K. DE SOYA: V tu chvíli chtěli pokračovat. Tvrdě trénovali a byli připraveni. Ale já měl v tu chvíli názor, že je riziko, že se dívka sama zraní, příliš velké.
INKVIZITOR: A ze stejného důvodu nezadržel unikající loď před vstupem do atmosféry světa známého jako Vektor Renesance?
O. K. DE SOYA: Ne. V tom případě dívka prohlásila, že na planetě přistane. To bylo pro všechny zúčastněné mnohem bezpečnější.
INKVIZITOR: A přesto, když se dříve zmíněná loď přiblížila k mrtvé bráně přenašeče na Vektoru Renesance, knězkapitán přikázal lodím flotily a leteckým silám, aby na loď dítěte zahájily palbu… je to pravda?
O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: Pak je spokojený, že příkaz nepřinesl dívce žádné nebezpečí?
O. K. DE SOYA: Ne. O riziku jsem věděl. Ale když jsem si uvědomil, že dívčina loď míří k bráně přenašeče, pevně jsem věřil, že - pokud se nepokusím její plavidlo zneškodnit -ji ztratím.
INKVIZITOR: A věděl, že se brána přenašeče u řeky zaktivuje po třech stoletích klidu?
O. K. DE SOYA: Nevěděl. Náhlá intuice. Vnuknutí.
INKVIZITOR: Má ve zvyku riskovat úspěch či selhání mise - mise, kterou označil Svatý Otec za nejvyšší prioritu - na základě vnuknutí?
O. K. DE SOYA: Nemám ve zvyku plnit mise, kterým dal Svatý Otec nejvyšší prioritu. Ve chvílích, kdy se mé lodě dostaly do boje, jsem někdy učinil rozhodnutí na základě tušení, pro které není zdánlivě logické vysvětlení, pouze kontext mých zkušeností a výcviku.
INKVIZITOR: Tvrdí, že mu poskytl kontext zkušeností a výcviku informaci, že přenašeč obnovil po dvou stech sedmdesáti čtyřech letech po Pádu Sítě aktivitu?
O. K. DE SOYA: Ne. Bylo to… vnuknutí.
INKVIZITOR: Chápe cenu operace spojené flotily v systému Renesance?
O. K. DE SOYA: Vím, byla značná.
INKVIZITOR: Je si vědom skutečnosti, že bylo pozdrženo několik lodí, které plnily příkazy Velení flotily Paxu - příkazy, jež je poslaly na problematická místa poblíž takzvané Velké zdi defenzivního obvodu proti útočícím Vyvržencům?
O. K. DE SOYA: Byl jsem si vědom toho, že se lodě v systému Renesance zdržely na můj příkaz. Ano.
INKVIZITOR: Na planetě Maře Infinitus připadalo otcikapitánovi vhodné zatknout několik vojáků Paxu?
O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: A použít na ně bez předepsaného postupu či rady zástupců Paxu a Církve na Maře Infinitus Pravdomluv a další zakázané psychotropické drogy?
O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: Věří, že ho papežský odznak, který dostal na svou misi, kde měl najít dítě, opravňoval k zatčení vojáků Paxu a provedení vyšetřování bez právoplatného vojenského soudu či rady?
O. K. DE SOYA: Ano. Chápal jsem a chápu, že mi papežský odznak dává… dával… autoritu k rozhodnutí, jakou budu na dokončení této mise potřebovat.
INKVIZITOR: Pak tedy věřil, že zatčení těchto vojáků Paxu povede k úspěšnému zadržení dítěte jménem Aenea?
O. K. DE SOYA: Mé vyšetřování bylo nezbytné, abych zjistil pravdu o událostech, jež obklopovaly možnou cestu dítěte mezi přenašeči na Maře Infinitus. Během tohoto vyšetřování vyšlo najevo, že lhal ředitel plošiny, kde k událostem došlo, svým nadřízeným, ukrýval důkazy o incidentu s dívčiným společníkem, byl zapletený do zrádných obchodů s pytláky. Na závěr našeho vyšetřování jsem předal vojáky a muže, kteří byli do celé záležitosti zapleteni, posádce Paxu k dalšímu vyšetřování podle Řádu flotily a vojenské justice.
INKVIZITOR: A připadalo mu, že požadavky… vyšetřování… také omlouvají jeho jednaní s biskupem Melandrianem?
O. K. DE SOYA: Biskup Melandriano protestoval proti našemu vyšetřování na Středomořské stanici Třidvacetšest i přes vysvětlení a žádost o rychlou akci. Snažil se vyšetřování na dálku přerušit - i přes přímý příkaz ke spolupráci od svého nadřízeného, arcibiskupa Jane Kelleyové.
INKVIZITOR: Věří oteckapitán, že arcibiskup Kelleyová nabídla svou pomoc na žádost biskupa Melandriana?
O. K. DE SOYA: Ne. Její pomoc jsem vyhledal sám.
INKVIZITOR: Nezdůraznil oteckapitán autoritu papežského odznaku, aby arcibiskupa Kelleyovou přinutil k intervenci ve vyšetřování?
O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: Může uvést, co se stalo, když se na Středomořskou stanici Třidvacetšest dostavil biskup Melandriano osobně?
O. K. DE SOYA: Biskup Melandriano běsnil. Rozkazoval vojákům Paxu, aby hlídali mé vězněINKVIZITOR: Když oteckapitán hovoří o "mých vězních," myslí tím bývalého ředitele a vojáky Paxu z plošiny?
O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: Může pokračovat.
O. K. DE SOYA: Biskup Melandriano přikázal vojákům Paxu, které jsem s sebou přivezl, aby kapitána Powla a ostatní pustili. Přikázal jsem jim něco jiného. Biskup Melandriano odmítl uznat mou autoritu potvrzenou papežským odznakem. Musel jsem dát biskupa dočasně zatknout a transportovat do jezuitského kláštera na plošinu šest set kilometrů od jižního pólu planety. Bouře a jiné problémy biskupovi zabránili na několik dnů odjet. Než se tak stalo, mé vyšetřování bylo u konce.
INKVIZITOR: A co vyšetřování ukázalo?
O. K. DE SOYA: Mezi jiným i to, že dostával biskup Melandriano od pytláků v obvodu Středomořské stanice

Třidvacetšest velké úplatky. Stejně tak ukázalo, že ředitel plošiny Powl pracoval pod dohledem biskupa Melandriana při ilegálních aktivitách ve spolupráci s pytláky a při vymáhání peněz od rybářů z cizích světů.
INKVIZITOR: Konfrontoval oteckapitán biskupa Melandriana s těmito obviněními?
O. K. DE SOYA: Ne.
INKVIZITOR: Oznámil to arcibiskupovi Kelleyové?
O. K. DE SOYA: Ne.
INKVIZITOR: Oznámil to veliteli posádky Paxu?
O. K. DE SOYA: Ne.
INKVIZITOR: Může vysvětlit takový nedostatek činu podle Řádu o chování flotily Paxu a pravidel Církve a Ježíšovy společnosti?
O. K. DE SOYA: Biskupova účast na těchto zločinech pod mé vyšetřování nespadala. Předal jsem kapitána Powla a ostatní veliteli posádky, neboť jsem věděl, že tam podle Řádu flotily a vojenské justice jejich případ rychle a spravedlivě vyřeší. Stejně tak jsem věděl, že by si stížnost na biskupa Melandriana, ať při civilním soudu Paxu či Církevním soudním procesu, vyžádala na celé týdny a měsíce mou přítomnost na Maře Infinitus. Mise tak dlouho čekat nemohla. Biskupova korupce mi připadala ve srovnání s pronásledováním dívky méně důležitá.
INKVIZITOR: Chápe vážnost nepodložených a nezdokumentovaných obvinění proti biskupovi římské katolické církve?
O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: A co ho vedlo k tomu, aby opustil dřívější plán a namířil kurýra archanděla Raphaela k Vyvrženci kontrolovanému systému Hebronu?
O. K. DE SOYA: Znovu vnuknutí.
INKVIZITOR: Lépe vysvětlí.
O. K. DE SOYA: Nevěděl jsem, kam se dívka přenesla po vektoru Renesance. Logika mi diktovala, že někde nechala loď a pokračuje po řece Tethys jinými prostředky… možná hawkingův koberec, spíš loď či prám. Jisté důkazy při vyšetřování dívčina letu před a během putování po Maře Infinitus nabízela spojení s Vyvrženci.
INKVIZITOR: Lépe vysvětlí.
O. K. DE SOYA: Nejprve raketa… typ z dob Hegemonie… soukromé mezihvězdné plavidlo, jestli můžeme něčemu takovému uvěřit. Za historie Hegemonie ho dostalo jen pár lidí. Loď, se kterou jsme se setkali nejvíce připomínala plavidlo, které dostal několik desetiletí před Pádem jistý Konzul Hegemonie. Tento Konzul získal nesmrtelnost v eposu jménem Kantos, který napsal bývalý hyperionský poutník Martin Silenus. V Kantosu Konzul vypráví, že zradil Hegemonii a dělal Vyvržencům špióna.
INKVIZITOR: Pokračuje dál.
O. K. DE SOYA: Objevila se další spojení. Seržant Gregorius byl poslán na Hyperion se soudními důkazy, které identifikovaly muže, který podle všeho s dítětem cestuje. Je to Raul Endymion, rodák z Hyperionu a bývalý člen hyperionské Domácí gardy. V díle dívčina… otce odporného Keatsova kybrida, jsou na jméno Endymion určité narážky. Znovu narážíme na Kantos.
INKVIZITOR: Pokračuje dál.
O. K. DE SOYA: No, ještě další spojení. Létající stroj, který zůstal po útěku a možném zastřelení Raula Endymiona na Maře InfinitusINKVIZITOR: Proč říká "možné zastřelení"? Zprávy všech očitých svědků na plošině tvrdí, že byl podezřelý zastřelen a spadl do moře.
O. K. DE SOYA: Velitel Belius spadl do oceánu už předtím, přesto se na hawkingově koberci našla jeho krev a části tkáně. Na létajícím koberci se našlo jen malé procento krve, jejíž DNA byla identifikována a připsána Raulovi Endymionovi. Mám teorii, že se Endymion pokusil velitele Belia z moře zachránit nebo ho velitel nějak překvapil, bojovali spolu na koberci a podezřelý - Raul Endymion - byl zraněn a spadl z koberce ještě předtím, než stráže vystřelily. Věřím, že palba šipek zabila velitele Belia.
INKVIZITOR: Má nějaký důkaz - kromě krve a vzorků tkáně - který by snadno dokázal, že se Raul Endymion v době zastavil, aby zabil velitele Belia?
O. K. DE SOYA: Ne.
INKVIZITOR: Pokračuje dál.
O. K. DE SOYA: Další důvod, proč jsem tušil spojení s Vyvrženci, byl hawkingův koberec. Soudní studie ukázala, že je velmi starý - možná tak starý, že se jedná o slavný koberec, který použil na planetě MauiDohoda námořník Merin Aspic a Siri. To je další spojení s putováním na Hyperion a příběhy spojenými se Silenusovým Kantosem.
INKVIZITOR: Pokračuje dál.
O. K. DE SOYA: Toť vše. Věřil jsem, že se na Hebron dostaneme, aniž bychom narazili na Roj Vyvržerců. Systémy, které získají, často opustí. Mé vnuknutí se tentokrát zřejmě mýlilo. Kopiník Rettig za to zaplatil životem. Hluboce a skutečně toho lituji.
INKVIZITOR: Takže věří, že byl výsledek vyšetřování, které stálo tolik peněz a bolesti a ponížilo biskupa Melandriana kvůli pár předmětům, které se zdánlivě pojí s básní jménem Kantos, která má zase něco málo společného s Vyvrženci, úspěšný?
O. K. DE SOYA: V zásadě… ano.
INKVIZITOR: Je si oteckapitán vědom skutečnosti, že báseň zvaná Kantos je více než jedno a půl století na Indexu zakázaných knih?
O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: Přiznává, že tuto knihu četl?

O. K. DE SOYA: Ano.
INKVIZITOR: Vzpomíná na trest Ježíšovy společnosti za úmyslné porušení Indexu zakázaných knih?
O. K. DE SOYA: Ano. Vyloučení ze Společnosti.
INKVIZITOR: A vzpomíná na maximální trest podle Církevního kánonu míru a spravedlnosti pro ty Kristova těla, jež úmyslně porušili zákazy Indexu zakázaných knih?
O. K. DE SOYA: Vyloučení z Církve.
INKVIZITOR: Oteckapitán je propuštěn do svých pokojů na vatikánské faře Kristových legionářů a požádán, aby zůstal, dokud ho nepozvou před tuto komisi k další výpovědi nebo nedají jiné instrukce. Tímto vážeme, slibujeme a poutáme našeho Bratra v Kristu. Silou svaté katolické a apoštolské římské Církve tě žádáme a zapřísaháme. Mluvíme jménem Ježíšovým.
O. K. DE SOYA: Děkuji vám, nejctihodnější páni reverendi, kardinálové, inkvizitoři. Budu čekat na váš vzkaz.
Kapitola 40

S Chitchatuky jsme strávili na zamrzlé planetě Sol Draconi Septem tři týdny. Za tu dobu jsme si odpočinuli, zotavili se, putovali s nimi zamrzlými tunely jejich zmrzlé atmosféry, naučili se pár slov a frází jejich obtížného jazyka, navštívili Otce Glaucuse v podzemním městě, stopovali a byli stopováni arktickými duchy, dokončili poslední a hrozivý úsek po proudu řeky.
Ale předbíhám. Uspíšit celý příběh je snadné, zvláště pod rostoucí hrozbou, že v dalším okamžiku vdechnu kyanid. Ale dost. Až se tak stane, příběh náhle skončí. Zatím ne. Takže na tom, jestli skončí teď, na konci či uprostřed, málo záleží. Budu ho vyprávět, jako bych ho směl předat celý.
První pohled na Chitchatuky skončil pro obě strany málem tragicky. Zhasli jsme reflektory a krčili se v těžké tmě ledové chodby, plasmovou pušku nabitou a připravenou. V tu chvíli se v ohybu tunelu objevila matná světla a roh obešly mohutné nelidské tvary. Zapojil jsem reflektor a chladný paprsek odhalil děsivý pohled - tři, čtyři široké obludy, bílý kožich, černé paráty dlouhé jako moje ruka, ještě delší bílé zuby, rudě žhnoucí oči. Stvoření se pohybovala v mlze vlastního dechu. Přiložil jsem plasmovou pušku k rameni a přepnul ji na rychlou palbu.
"Nestřílej!" vykřikla Aenea a chytila mě za ruku. "Jsou to lidé!"
Ten výkřik zarazil jak mou ruku, tak Chitchatuky. Ze záhybů bílé kožešiny vypluly dlouhé kostěné oštěpy, naše reflektory ozářily špičaté hroty a bledé paže, které se připravily k vrhu, ale zdálo se, jako by Aenein hlas zmrazil obě strany a zastavil veškeré násilí.
Pak jsem spatřil pod hledím ze zubů arktických duchů bledé obličeje - široké obličeje s rozpláclými nosy, vráskami, bledé na hranicích albinismu, přesto lidské. Stejně tak tmavé oči, které nás pozorovaly. Sklonil jsem světlo, abych je neoslňoval.
Chitchatukové byli mohutní, samý sval (dobře se přizpůsobili trestu 1.7 g Sol Draconi Septemu) a ve vrstvách kožešin duchů, do kterých se halili, vypadali ještě širší a statnější. Brzy jsme měli zjistit, že si každý obléká přední polovinu zvířecí kožešiny včetně hlavy, takže jim černé drápy visely pod rukama, jako dýka ostré zuby jim jako mříž chránily obličej. Stejně tak jsme zjistili, že černé čočky očí duchů - i bez složitých očních nervů, které obludám umožňovaly vidět v téměř úplné tmě - fungují jako brýle pro noční vidění. Vše, co Chitchatukové vlastnili, veškerý jejich majetek, vše pocházelo z duchů. Kostěné oštěpy, kožené řemínky ze střev a šlach, vodní sáčky ze sešitých vnitřností, lůžka a oděvy na spaní, dokonce i dva artefakty, které nesli - klec na kožených řemínech, která ukrývala uhlíky a svítila na cestu, kostěná miska a trychtýř, který tavil nad uhlíky vodu. Až později jsme zjistili, že. jejich mohutná těla vypadají širší a podsaditější kvůli vodním sáčkům, které nosili pod oblečením a využívali tělesnou teplotu, aby voda nezmrzla.
Museli jsme proti sobě stát jeden a půl minuty, pak Aenea postoupila vpřed a proti ní vykročil Chitchatuk, kterého jsme později znali pod jménem Cuchiat. Cuchiat promluvil jako první. Proud hrubých zvuků připomínal mohutné rampouchy, jež se řítí na tvrdou zem.
"Promiňte," ozvala se Aenea. "Nerozumím." Obrátila se na nás.
Podíval jsem se na A. Bettika. "Rozeznáš to nářečí?" Angličtina Sítě zůstávala už po mnoho století stejná, takže byl šok slyšet slova, která nedávala žádný smysl. Podle cizinců, kteří procházeli Hyperionem, byly planetární a oblastní dialekty pořád srozumitelné i tři století po Pádu.
"Ne, neznám," odpověděl A. Bettik. "M. Endymione, mohu-li navrhnout… komlog?"
Přikývl jsem a vylovil náramek z batohu. Chitchatukové mě obezřetně sledovali, mluvili mezi sebou a oči měly upřené na zbraň. Když jsem šperk vytáhl a spustil ho, oštěpy poklesly.
"Jsem aktivován a čekám vaši otázku či příkaz," zašvitořil zamrzlý náramek.
"Poslouchej," vyzval jsem ho, když Cuchiat znovu promluvil. "Řekni mi, jestli to dokážeš přeložit."
Válečník v kůži ducha vyrazil krátké skřípavé zavřeštění.
"No," vyzval jsem komlog.
"Tento jazyk či dialekt neznám," zazpíval lodní hlas komlogu. "Znám několik jazyků Staré Země včetně angličtiny z dob před Sítí, němčiny, francouzštiny, holandštiny, japonštiny…"
"Nevadí," řekl jsem. Chitchatukové na brblající komlog zírali, přesto jsem v těch velkých tmavých očích, které nás pozorovaly mezi zuby, nespatřil strach ani pověrčivost. Jen zvědavost.
"Navrhoval bych," pokračoval komlog, "abyste mě nechali v aktivním stavu několik týdnů či měsíců, po které se bude tímto jazykem hovořit. Pak mohu sebrat data, ze kterých může být sestaven jednoduchý lexikon. Stejně vhodné by bylo"
"Tak jako tak děkujeme," přerušil jsem ho a odpojil.
Aenea postoupila o krok k Cuchiatovi a předvedla mu, že je nám zima a jsme unaveni. Ukazovala jídlo, přetahovala přes

nás pokrývku, předváděla spánek.
Cuchiat zavrčel a poradil se s ostatními. V ledovém tunelu se už tísnilo sedm Chitchatuků. Brzy jsme se dozvěděli, že skupiny lovců vždycky putují stejně jako větší tlupy v nedělitelných číslech. Když se poradil se všemi svými muži, přednesl krátkou řeč k nám, obrátil se do stoupající chodby a pokynul nám, abychom ho sledovali.
Třásli jsme se zimou, ohýbali pod váhou přitažlivosti tohoto světa, vypnuli jsme reflektory, abychom šetřili baterie, a napínali zrak v nejasném žlutém světle. Zkontroloval jsem inerční kompas, zanechal za sebou stezku digitálních drobků a sledoval jsem Cuchiata s jeho muži do tábora Chitchatuků.
Byli to velkomyslní lidé. Každému z nás dali jednu róbu z ducha, zadní část kožešiny na spaní, vývar z ducha ohřívaný nad malým držákem, vodu z tělových sáčků i svou důvěru. Brzy jsme zjistili, že mezi sebou Chitchatukové neválčí. Představa zabití jiného člověka jim byla cizí. Chitchatukové - místní obyvatelé, kteří se ledu přizpůsobovali již téměř tisíc let - byli jediní, kdo přežil pád, virová onemocnění a duchy. Chitchatukové dostávali vše, co potřebovali, od děsivých duchů. A potrava duchů závisela pouze na Chitchatucích. Všechny ostatní životní formy klesly po Pádu a neúspěchu terraformování pod práh přežití.
Prvních pár dnů jsme spali, jedli a pokoušeli se komunikovat. Chitchatukové neměli v ledu žádné stálé vesnice. Pár hodin spali, sbalili oblečení a postoupili labyrintem tunelů dál. Když rozpouštěli led na vodu (to bylo jediné použití ohně, neboť nedodávaly dostatek tepla a Chitchatukové jedli syrové maso), zavěsili držák na kožený řemínek na strop, aby nezanechal v ledu roztavené stopy.
V tomto kmenu, skupině, klanu - můžete jim říkat jakkoliv - žilo třiadvacet jedinců. Zpočátku jsme nedokázali určit, zda mezi sebou mají nějaké ženy. Zdálo se, že Chitchatukové nosí své oblečení pořád a zvedají ho pouze při úlevě do jedné z ledových puklin. O přítomnosti žen ve skupině jsme se ujistili až při třetím spánku, když jsme spatřili, jak se páří žena jménem Chatchia s Cuchiatem.
Příští dva dny jsme pomalu postupovali neměnným šerem tunelů a hovořili. Pomalu jsme začali rozlišovat jejich jména a obličeje. Velitel Cuchiat byl i přes mohutný hlas jemný muž, který se dokázal usmívat černýma očima i úzkými rty. Chiaku, jeho pobočník, byl z celé skupiny největší a na sobě nosil róbu pomazanou krví, kterou jsme později označili jako čestné vyznamenání. Aichacut byl vzteklý, pořád se na nás mračil a držel se od nás dál. Věřím, že kdyby lovecké výpravě, na kterou jsme narazili, velel Aichacut, toho dne by led pokryla mrtvá těla. Věřili jsme, že Cuchtu je šaman a k jeho práci patří obejít ledovou jeskyni či tunel, kde jsme spali, mumlat zaříkávadla a - když si sundal rukavice z kůže duchů - tisknout holé dlaně k ledu. Hádal jsem, že tak zahání zlé duchy. Aenea ironicky poznamenala, že možná dělá to co my - snaží se najít cestu ven z ledového labyrintu.
Chichticu nosil oheň a byl na to velmi pyšný. Uhlíky byly velkým tajemstvím. Žhnuly a vydávaly teplo celé dny, týdny, přestože je nikdy neměnili. Ta hádanka se vyjasnila, až když jsme se setkali s Otcem Glaucusem.
Ve skupině neměli ádné děti a věk Chitchatuků, které jsme poznali, se dal jen těžko určit. Cuchiat byl zřejmě starší než ostatní - nad můstkem širokého a ostrého nosu mu kvetla síť vrásek - přesto se nám nikdy rozhovor na jejich stáří obrátit nepodařilo. Poznali, že je Aenea dítě nebo alespoň dospívající člověk - a podle toho se k ní i chovali. Zeny, nakonec jsme určili tři, zastávaly při lovu a na stráži stejnou funkci jako muži. Přestože se mně a A. Bettikovi dostalo uznání a směli jsme stát na stráži, když skupina spala, tři lidé se zbraněmi zůstávali pořád vzhůru. Aeneu k tomu nikdy nevyzvali. Přesto ji měli rádi a s radostí s ní rozmlouvali. Používali spojení jednoduchých slov a složitých znaků, jaké pojí lidi už od doby kamenné.
Třetí den se Aenee podařilo zeptat, zda nás doprovodí k řece. Nejprve vypadali zmateně, ale znaky a několik slov, které pochytila, nakonec vše vysvětlily. Reka, prám, oblouk přenašeče zamrzlý v ledu (přitom vykřikli), pak ledová zeď a naše eesta ledovým tunelem, dokud jsme nepotkali naše přátele, Chitchatuky.
Když navrhla, že se můžeme k řece vrátit společně, skupina posbírala spací róby, nacpala je do kožených batohů a okamžitě se s námi vydala na cestu. Tentokrát jsem šel první. Sledoval jsem žhnoucí číselník inerčního kompasu a vedl nás přes zákruty, ohbí, stoupání a klesání, které jsme překonali za tři dny pochodu.
Tady bych měl dodat, že nebýt našich chronometrů, z ledových tunelů Sol Draconi Septemu by se ztratil čas. Neměnný žár kostěného držáku, třpyt ledových zdí, tma před námi i za námi, děsivá zima, krátké úseky spánku a nekonečné hodiny postupu ledovými chodbami s váhou planety na zádech. To vše zničilo náš cit pro čas. Ale podle chronometrů končil třetí den od chvíle, kdy jsme opustili prám. Sestoupili jsme úzkou chodbou a vrátili se k řece.
Cekal nás smutný pohled - rozlámaný stěžeň a potlučené klády, záď plavidla už málem mizela pod novou vrstvou ledu. Lucerny, které jsme tady nechali, se ztrácely pod bílou námrazou. Celý prám působil bez stanu a výzbroje pustě a opuštěně. Chitchatukové byli fascinovaní a ožili, jak jsme je od prvního setkání nespatřili. Cuchiat a několik ostatních se spustili po spletených kůžích na prám a pozorně prozkoumali všechny detaily - kámen našeho opuštěného ohniště, kovové lucerny, nylonovou šňůru, kterou jsme svázali klády. Cítili jsme jejich vzrušení a pochopili, že musí prám pro společnost, kde je zdrojem surovin pro stavbu, zbraně i oblečení jediný druh zvířete - a ještě k tomu obratný predátor - představovat pokladnici materiálů.
Tehdy se nás mohli pokusit zabít, mohli nás opustit a bohatství si nechat. Ale Chitchatukové byli štědří lidé a ani chamtivost nedokázala změnit jejich názor, že jsou všichni lidé přátelé stejně jako všichni duchové kořist a nepřátelé. Tehdy jsme ještě žádného ducha nespatřili samozřejmě kromě kůží, které jsme si navlékli přes naše tropické oblečení. Róby byly neuvěřitelně teplé a mohly soutěžit s izolační schopností termální pokrývky. Staré oblečení jsme mohli odložit a zabalit. Ale setkání s duchy nás teprve čekalo.
Aenea znovu předváděla, jak jsme všichni propluli obloukem po řece. Předváděla ledovou zeď - ukázala na ni prstem - pak naznačila cestu po proudu k druhému oblouku. Cuchiat a ostatní ještě víc ožili, pokoušeli se s námi hovořit bez použití znakového jazyka, hrubá slova a věty k nám padaly na ušní bubínky jako štěrk. Když konverzace selhala, obrátili se a vzrušeně rozmlouvali jeden s druhým. Nakonec postoupil vpřed Cuchiat a přednesl nám krátkou větu.

Zaslechli jsme, jak opakuje slovo "Glaucus". Už jsme ho předtím slyšeli a poznali, že do jejich řeči vůbec nezapadá. A když Cuchiat ukázal vzhůru a zopakoval znak, který předváděl naši chůzi k povrchu, nadšeně jsme souhlasili.
A tak se stalo. Zabalení v chlupatých róbách, záda ohnutá pod váhou batohů a vyčerpávající gravitací, nohy odírané o led tvrdý jako skála. Zamířili jsme k ledem pohřbenému městu, abychom se setkali s knězem.
Kapitola 41

Když se k Otci kapitánovi de Soyovi konečně dostane zpráva, že je propuštěn z domácího vězení fary Kristových legionářů, nepřijde, jak očekával, ze Svatého úřadu Inkvizice, ale osobně od monsignora Lucase Oddiho, podsekretáře ministerského předsedy, Jeho Excelence Simona Augustina kardinála Lourdusamyho.
Cesta do Vatikánu a přes Vatikánské zahrady de Soyu málem porazí. Vše, co vidí a slyší - bledě modrou oblohu nad Pacemem, poletující pěnkavy v hruškových sadech, tiché dunění Vesperských zvonů - to vše v něm vyvolává vlny pocitů, musí potlačit slzy. Monsignore Oddi po cestě hovoří, splétá vatikánské pomluvy s lichotkami, až de Soyovi hučí v uších, přestože už dávno minuli květiny s bzučícími včelami.
De Soya se zaměří na vysokého stárnoucího muže, který udává tak hbité tempo. Oddi je velmi vysoký a zdá se, jako by se vznášel. Dlouhé nohy nevydají v dlouhé sutaně téměř žádný hluk. Má hubený a lstivý obličej, vrásky a záhyby propletly desetiletí zábavy, dlouhý zobák nosu jakoby nasával vatikánský humor a pomluvy. De Soya slyšel o monsignorovi Oddim a kardinálovi Lourdusamy mnoho žertů. Jeden vysoký a zábavný, druhý mohutný a lstivý. Nevládnout tak obrovskou mocí, mohla jejich dvojka působit komicky.
Když opustí zahradu a vstoupí do jednoho z venkovních výtahů, který se zvedá k lodžiím vatikánského paláce, de Soya pocítí chvilkové překvapení. Barevní vojáci Švýcarské gardy ve starodávných uniformách s rudými a oranžovými pruhy se postaví do pozoru. Oba muži vstoupí a opustí drátěné klece výtahu. Vojáci tady mají píky, ale de Soya dobře ví, zeje mohou použít i jako pulzní pušky.
"Vzpomínáte, že se Jeho Svátost rozhodla během prvního vzkříšení toto patro znovu obsadit kvůli lásce k vlastnímu jménu, Julius Druhý," připomene monsignore Oddi a pokyne plavným gestem ruky do dlouhé chodby.
"Ano," souhlasí de Soya. Srdce mu divoce buší. Papež Julius II. - slavný papežválečník, který objednal během svého panování 1503 n.l. do 1513 n.l. strop Sixtýnské kaple, žil v těchto místnostech jako první. Teď je obývá papež Julius - všechna jeho převtělení z Julia VI. až k Juliovi XIV. Papež Julius žil a vládl téměř sedmadvacetkrát déle, než první papežválečník. Se Svatým Otcem se jistě nesetká! De Soya se po cestě širokou chodbou snaží tvářit vyrovnaně, přesto má vlhké dlaně a rychle dýchá.
"Samozřejmě se jdeme podívat do Sekretariátu," dodá Oddi s úsměvem. "Ale pokud jste ještě nikdy neviděl papežské komnaty, je to příjemná procházka. Jeho Svátost je na celý dnešní den na setkání s Mezihvězdnou Synodou biskupů v menší hale budovy Nervi."
De Soya pozorně přikývne, ale ve skutečnosti upře svou pozornost na Raphaelovu stanzu, která se objevila za otevřenými dveřmi papežských komnat, jež právě míjejí. Moc dobře zná historii. Papeže Julia II. unavovaly "staromódní fresky od nevýznamných géniů", jakými byl Piero della Francesca a Andrea del Castasno, takže na podzim roku 1508 dovezl z Urbina šestadvacetiletého génia, Raffaelo Sanziu, stejně tak známého jako Raphael. De Soya spatří v jedné místnosti Stanza della Segnatura, ohromující fresku, jež reprezentuje Triumf náboženské pravdy v kontrastu s Triumfem filozofické a vědecké pravdy.
"Achchch," vydechne monsignore Oddi a zastaví se, aby se mohl de Soya pořádně podívat. "Líbí se vám, že? Rozeznáte, který z filozofů je Plato?"
"Ano," souhlasí de Soya.
"Víte, komu se ve skutečnosti podobá? Kdo byl modelem?"
"Ne," přizná de Soya.
"Leonardo da Vinci," doplní monsignore s nepatrným úsměvem. "A Heraclitus - vidíte ho? Víte, koho Raphael zpodobnil?"
De Soya dokáže pouze zavrtět hlavou. Vzpomíná na malou hliněnou mariaistickou kapli na domovské planetě s pískem, který se sypal pode dveřmi a snášel se pod jednoduchou sochu Panny Marie.
"Heraclitus byl Michelangelo," dodá monsignore Oddi. "A Euklidus… vidíte ho… to byl Bramante. Pojďte dovnitř, blíž."
De Soya nedokáže vkročit na bohatou tapiserii koberce. Fresky, sochy, zlaté ozdoby, vysoká okna, vše jakoby se kolem něj točilo.
"Vidíte ta písmena na Bramantově límci? Pojďte sem, nakloňte se. Přečtete je, můj synu?"
"RUSM," čte de Soya.
"Ano, ano," směje se monsignore Lucas Oddi. "Raphael Urbinus Sua Manu. Pojďte, pojďte, můj synu… Překládejte pro starého muže. Věřím, že jste tento týden opakoval latinu."
"Raphael z Urbinu," překládá de Soya. Víc než k vysokému muži hovoří k sobě. "Vlastní rukou."
"Ano. Pojďte se mnou. Svezeme se papežským výtahem do komnat. Nesmíme nechat Sekretáře čekat."
Apartmán Borgia zabírá většinu přízemí tohoto palácového křídla. Vstupují nepatrnou Kaplí Nicholase V. a Otec kapitán si uvědomí, že nikdy nespatřil krásnější lidské dílo, než je tato místnost. Zdejší fresky namaloval Fra Angelico v letech 1447 až 1449 n.l. a představují základ jednoduchosti, avatar čistoty.
Apartmán Borgia za Kaplí působí tmavším, hrozivějším dojmem. Potvrzuje, že se Církev pod borgijskými papeži obrátila na temnější stranu. Ale od Pokoje IV - studovny papeže Alexandra, kterou zasvětil vědě a liberálnímu umění - začíná de Soya hodnotit bohaté barvy, extravagantní zlaté lístky a nápadné štukování. Pokoj V zkoumá svými freskami a sochami životy světců, přesto působí stylizovaně a nelidsky. De Soya to přičte starým obrázkům umění Egypta Staré Země,

které kdysi spatřil. Pokoj VI, podle monsignora papežova jídelna, zkoumá tajemství víry. Zkoumá ho v explozi barev a postav, která bere de Soyovi dech.
Monsignore Oddi se zastaví před obrovskou freskou Vzkříšení a namíří dva prsty na druhou postavu. Z postavy vyzařuje i přes staletí a vybledlý olej pieta. "Papež Alexandr Šestý," zašeptá Oddi. "Druhý z borgijských papežů."
Téměř přezíravě mávne a rukou ukáže dva muže na hustě zalidněné fresce. Oba mají svatozář a výraz rezervovaných světců. "Césare Borgia," doplní Oddi, "nevlastní syn papeže Alexandra. Muž vedle něj je Césarův bratr… kterého zavraždil. Papežova dcera, Lucrezia, byla v Pokoji V… možná jste si ji nevšiml… Panna Svatá Kateřina z Alexandrie."
De Soya jen zírá. Vzhlédne ke stropu a najde vzor, jaký mají všechny pokoje. Jasný býk a koruna byli borgijským znakem.
"Vše namaloval Pinturicchio," vysvětlí monsignore Oddi a pokračuje dál. "Skutečným jménem Bernardino di Betto. Byl úplně šílený. Možná služebník temnot." Monsignore se zastaví, obrátí se do místnosti a Švýcarští gardisté vyskočí do pozoru. "A určitě génius," doplní tiše. "Pojďte. Je čas na schůzku."
Kardinál Lourdusamy čeká za dlouhým, nízkým stolem Pokoje VI, Sála dei Pontifici, tak zvaném "Pokoji papežů". Když Otce kapitána de Soyu ohlásí a smí vstoupit, mohutný muž se nezvedne, jen se posune na židli. De Soya klesne na koleno a políbí kardinálův prsten. Lourdusamy poplácá kněžekapitána po hlavě a rukou odmítne další formality.
"Vezměte si židli, můj synu. Udělejte si pohodlí. Mohu vás ujistit, že ta menší židle je pohodlnější než vysoký trůn, který připravili pro mě."
De Soya už málem zapomněl na sílu kardinálova hlasu. Mohutný bas burácí, jako by se zvedal ze země i z mohutného těla zároveň. Lourdusamy je silný, masa rudého hedvábí, bílého plátna a karmínového sametu. Geologický masív, člověk, jež kulminuje obrovskou hlavou, má několik brad, malá ústa, nepatrná a živá očka, karmínová čapka sedí na téměř holé lebce.
"Federico," zaburácí kardinál. "Jsem rád a potěšen, že jste prošel tolikerou smrtí a problémy bez újmy. Vypadáte dobře, můj synu. Unaveně, ale dobře."
"Děkuji vám, Vaše Excelence," odvětí de Soya. Monsignore Oddi postavil židli po jeho levici, kousek dál od kardinálova stolu.
"A chápu, že jste včera předstoupil před tribunál Svatého úřadu," burácí kardinál Lourdusamy a propichuje de Soyu očima.
"Ano, Vaše Excelence."
"Doufám, žádné palečnice? Žádné železné panny ani rozpálené železo. Nebo vás natahovali na žebři?" Kardinálův smích, jako by se odrážel v mohutné hrudi.
"Ne, Vaše Excelence." De Soya se dokáže zasmát.
"Dobrá, dobrá," souhlasí kardinál, jeho prsten odráží světlo z lustru deset metrů nad jejich hlavami. Nakloní se kupředu a usměje se. "Když Jeho Svátost přikázala Svatému úřadu, aby se vrátil ke starému titulu - Inkvizice - pár nevěřících napadlo, že se k Církvi vrátily dny šílenství a hrůzy. Ale teď jsou moudřejší, Federico. Svatý úřad má jediný úkol, radí Zákonům Církve, jeho jediným trestem je doporučit vyloučení z Církve."
De Soya si navlhčí rty. "Ale to je hrozný trest, Vaše Excelence."
"Ano," souhlasí kardinál Lourdusamy, z jeho hlasu mizí vlídnost. "Hrozný. Ale s tím si starosti dělat nemusíte, můj synu. Tento incident je u konce. Vaše jméno a pověst byly plně očištěny. Jeho Svátosti bude tribunálem odeslána zpráva, která vás očistí od všech poskvrn větších než… bezcitnost k určitému provinčnímu biskupovi s přáteli v Kurii, kteří si toto slyšení vyžádali?"
De Soya si ještě nevydechl. "Biskup Melandriano je zloděj, Vaše Excelence."
Lourdusamyho živé oči přeskočí na monsignora Oddiho, pak se vrátí k obličeji kněžekapitána. "Ano, ano, Federico. To víme. Už to víme nějakou dobu. Dobrý biskup ze vzdáleného plujícího města na vodní planetě předstoupí před kardinály Svatého úřadu, tím si buďte jistý. Stejně tak vás mohu ujistit, že nebude doporučení v jeho případu tak shovívavé." Kardinál se opře o vysoké opěradlo židle. Staré dřevo zapraská. "Ale musíme si promluvit o jiných věcech, můj synu. Jste připraven pokračovat ve vaší misi?"
"Ano, Vaše Excelence." De Soyu překvapí rychlost a upřímnost vlastní odpovědi. Až do této chvíle věřil, že jeho služba do konce života skončila.
Kardinál Lourdusamy změní výraz, je teď vážnější. Jako by mu druhá brada ztvrdla. "Skvělé. Pokud vím, jeden z vašich vojáků při expedici na Hebron zemřel."
"Nehoda při vzkříšení, Vaše Excelence," doplní de Soya.
Lourdusamy vrtí hlavou. "Hrůza. Hrůza."
"Kopiník Rettig," doplní Otec kapitán de Soya. Cítí potřebu vyslovit jeho jméno. "Byl to dobrý voják."
Kardinálova malá očka se třpytí, jako by se v nich objevily slzy. Podívá se přímo na de Soyu a prohlásí: "Postaráme se o jeho rodiče a sestru. Kopiník Rettig měl bratra, který se na Bressii dostal do hodnosti kněževelitele. Věděl jste to, můj synu?"
"Ne, Vaše Excelence," přizná de Soya.
Lourdusamy přikývne. "Velká ztráta." Kardinál vzdychne a položí tlustou ruku na prázdnou desku stolu. De Soya na ní rozezná dolíčky. Jako by měla vlastní já, kostí zbavená stvůra z hlubin moře.
"Federico," zaburácí Lourdusamy. "Navrhujeme, aby bylo místo po smrti kopiníka Rettiga nahrazeno. Ale nejprve musíme probrat důvod této mise. Chápete, proč musíme tu mladou ženu najít a zadržet?"
De Soya se narovná. "Vaše Excelence mi vysvětlila, že dívka je dítětem odporného kybrida," odpoví. "Že nese hrozbu pro Církev samotnou. Ze může být agentem UI a Technojádra."
Lourdusamy přikývne. "To je všechno pravda, Federico. Vše pravda. Ale přesně jsme její hrozbu nevyslovili… nejen

pro Církev a Pax, ale pro celé lidstvo. Pokud vás pošleme zpět na tuto misi, můj synu, máte právo se to dozvědět."
Palácovými okny a zdmi proniká dovnitř utlumený, přesto slyšitelný šum. Náhle ho přeruší dva oddělené zvuky. V jediný okamžik vystřelí polední dělo na Janiculumském kopci nad řekou k Tratevere a na svatém Petrovi začnou odbíjet hodiny poledne.
Lourdusamy se zarazí, vytáhne ze záhybů karmínové róby starodávné hodinky, jakoby uspokojen přikývne, natáhne je a vrátí na místo.
De Soya čeká.
Kapitola 42

Dojít k otci Glaucusovi a pohřbenému městu nám zabralo víc než den pochodu ledovými tunely. Třikrát jsme za tu dobu spali a nebýt ducha, který odnesl jednoho člena skupiny, cesta samotná - tma, chlad, úzké průchody v ledu - by nebyla ničím zajímavá.
Jak už to při skutečném násilí bývá, přišlo to tak rychle, že nikdo nic neviděl. Jednu chvíli jsme se vlekli dál, Aenea, android a já na konci řady Chitchatuků. Následoval výbuch ledu a pohyb - přimrzl jsem a věřil, že spustila třištivá mina - a zabalená postava dvě místa před Aeneou zmizela bez jediného výkřiku.
Když začal nejbližší Chitchatuk výt vzteky a bezmocí, pořád jsem tam stál a v zabalených dlaních třímal zbytečnou plasmovou pušku se zacvaknutou pojistkou. Nejbližší lovci se vrhli do nové chodby, která se otevřela v místech, kde před vteřinou ještě nic nebylo.
Aenea namířila reflektor do téměř vertikální šachty. Postavil jsem se vedle ní a pozvedl zbraň. Dva Chitchatukové se vrhli dovnitř, pád brzdili botami a krátkými kostěnými noži odřezávali ledové třísky. Chtěl jsem se vydat za nimi, když mě chytil za rameno Cuchiat. "Ktchey!" řekl. "Ku tcheta chi!"
Čtvrtý den už jsem pochopil tolik, abych věděl, že mě vyzývá, ať nechodím. Poslechl jsem, ale vytáhl jsem laserovou baterku a posvítil na cestu rozkřičeným lovcům, kteří už mizeli dvacet metrů pod námi, kde tunel odbočoval. Nejprve mě napadlo, že jde o efekt rudého laserového paprsku, ale pak jsem poznal, zeje šachta pokrytá - téměř úplně přetřená - jasnou krví.
Vytí Chitchatuků pokračovalo i ve chvíli, kdy se lovci vrátili s prázdnýma rukama. Pochopil jsem, že nespatřili ani ducha, ani jeho oběť. Jen krev, roztrhaný oblek a malíček pravé ruky. Cuchtu, kterého jsme považovali za šamana, poklekl, políbil utržený prst a přejel si předloktí kostěným nožem. Jeho krev dopadla na zakrvácený malíček. Opatrně, téměř s úctou ho uchopil a ukryl do svého koženého pytle. Vytí okamžitě utichlo. Chiaku, vysoký muž s krví označenou róbou (teďbyla krvavější, neboť patřil k lovcům, kteří se vrhli do šachty), se k nám obrátil a chvíli hovořil. Ostatní si vzali batohy, ukryli oštěpy a pokračovali v cestě.
Jak jsme šli ledovým tunelem dál, pořád jsem se otáčel po zubaté díře, jež zmizela v temnotě. Jako by nás sledovala. Trochu mě uklidnila vzpomínka, že zvířata žijí na povrchu a dolů chodí jen lovit. Ale každý záhyb na zemi mi připadal zrádný, ledové plochy a okraje zdí a stropu jako úkryty dalšího ducha. Uvědomil jsem si, jak tiše našlapuji. Jako bych se chtěl vyvarovat pádu do jámy, kde čeká vrah. Lehce našlapovat nebylo na Sol Draconi Septemu nikterak jednoduché.
"M. Aeneo," ozvala se zahalená postava A. Bettika. "Nerozuměl jsem, co M. Chiaku říkal. Něco o číslech?"
Dívčin obličej se málem ztrácel pod zuby ducha. Věděl jsem, že všechny róby pocházejí od mláďat - od těch nejmladších - ale jediný pohled na bílé tlapy, jež prošly ledovou zdí, na černé drápy, dlouhé jako mé předloktí, mě přivedl k závěru, jak musí být stvoření velké. S vycvaknutou pojistkou na plasmové pušce jsem se snažil lehce našlapovat pod děsivou vahou Sol Draconi Septemu a uvědomil si, že nejkratší cesta k odvážeje absolutní neznalost.
"…takže si myslím, že hovořil o tom, že už nemá skupina lichý počet členů," odvětila Aenea A. Bettikovi. "Dokud ji… neodnesl… bylo nás dvacet šest, což je v pořádku. Ale teď musí něco brzy udělat nebo… nevím… další neštěstí."
Pokud vím, hádanku s nedělitelnými čísly vyřešili tak, že poslali Chiaku dopředu jako průzkumníka. Nebo se dobrovolně od skupiny oddělil, dokud nedorazíme do zmrzlého města. Pětadvacet, liché číslo, bylo v pořádku. Ale bez nás se skupina dostane na dvaadvacet, číslo naprosto nepřijatelné.
Když jsme dorazili do města, úvahy o jejich zalíbení v nedělitelných číslech jsem vypustil.
Nejprve jsme spatřili světlo. Po pár dnech se naše oči přizpůsobily uhlíkům "chuchkituku" - kostěného držáku - takže nás oslepil dokonce i občasný záblesk našich reflektorů. Světlo zmrzlého města přinášelo bolest.
Spatřili jsme budovu ze železa, oceloplastu a světlého skla, možná sedmdesát pater vysokou, která se kdysi tyčila nad příjemným zeleným terraformovaným údolím. Snad se tehdy obracela k jihu, kde se ve vzdálenosti kilometru blížila řeka. Ledový tunel vyústil ve skleněné díře na osmapadesátém podlaží, ocelový rám budovy zohýbal atmosférický ledovec a na několika úrovních pronikl dovnitř.
Ale mrakodrap pořád stál, horní patra možná čněla do černého povrchu vakua nad ledovcem. A pořád hořel světlem. Chitchatukové se u vchodu zastavili, zastínili si před žárem oči a vyli. Na rozdíl od nářku v tunelu, kdy odnesl duch jednu ženu, nasadili jiný tón. Někoho volali. Stáli jsme tam a čekali, já zíral na otevřenou ocelovou a skleněnou kostru, na tucty hořících lamp zavěšených na jednotlivých podlažích. Dívali jsme se pod nohy a průzračným ledem pozorovali budovu s jasně ozářenými okny pod námi.
Pak k nám ledovou jeskyní/kanceláří budovy doklopýtal Otec Glaucus. Měl na sobě černou sutanu a kříž, který jsem si spojil s Jezuity z kláštera poblíž Port Romance. Bylo zřejmé, že je stařík slepý - jeho oči zamlžil bílý zákal - přesto mě na něm jako první upoutalo něco jiného. Byl starý, velmi starý, měl šedé vlasy a vousy jako patriarcha, a když na něj Cuchiat zavolal, jeho rysy ožily a probraly se z tranzu, jako sníh bílé obočí se zvedlo a široké čelo rozryly vrásky. Rozpraskané a seschlé rty předvedly úsměv. Možná to zní groteskně, ale na Otci Glaucusovi nebylo nic bizarního - ani jeho slepota, ani oslepující bílý vous, ani jeho skvrnitá seschlá kůže či uvadlé rty. Byl sám sebou… byl tak osobitý,

veškerá srovnání selhávala.
Neměl jsem k takovému setkání důvěru (bál jsem se, že je ve spojení s Paxem, před kterým prcháme), a když jsem teď zjistil, že je knězem, chtěl jsem vzít dívku a A. Bettika a odejít. Ale takové nutkání nikdo z nás nepocítil. Stařík k Paxu nepatřil… byl to pouze Otec Glaucus. To jsme zjistili po pár minutách prvního setkání.
Ale než kdokoliv z nás promluvil, slepý kněz nás vycítil. Jednu chvíli hovořil vlastním jazykem s Cuchiatem a Chichticiou, náhle se k nám obrátil a pozvedl dlaň, jako by vnímal naše teplo - teplo Aeneino, A. Bettika i moje. Pak přešel k místu, kde jsme stáli na rozhraní ledové jeskyně a vnitřní místnosti.
Otec Glaucus přistoupil přímo ke mně, položil mi na rameno vyhublou ruku a oslovil mě hlasitou a jasnou angličtinou Sítě. "Tys ten muž!"
Spatřit tu větu ve správném světle mi trvalo celé roky. V tu chvíli mě pouze napadlo, že je starý kněz slepý a šílený.
Měli jsme s Otcem Glaucusem v podzemním mrakodrapu zůstat několik dnů, zatímco si Chitchatukové obstarají nějaké důležité věci. Hádali jsme, že hodlají vyřešit důležitý problém nedělitelných čísel. Pak nás skupina znovu vyzvedne.
Podařilo se nám pomocí znaků vysvětlit, že chceme rozebrat prám a odnést ho po proudu k další bráně přenašeče. Zdálo se, že pochopili - alespoň přikývli a použili slovo souhlasu ("chia"). Pak jsme předvedli další oblouk a prám, který v něm mizí. Jak jsem z jejich znaků a řeči pochopil, cesta k druhému přenašeči vyžadovala cestu k povrchu, která zabere několik dnů a vede územím mnoha arktických duchů. Jsem si jistý, že to chtěli probrat po návratu z cesty, kde chtěli vyřešit "nepřístojný poměr" - což zřejmě znamenalo najít dalšího člena skupiny, nebo tři ztratit. Při poslední myšlence jsem se zachvěl.
Každopádně jsme měli zůstat s Otcem Glaucusem, dokud se Cuchiatova skupina nevrátí. Slepý kněz nadšeně s lovci několik minut rozmlouval, pak se postavil k východu z ledové jeskyně, a přestože žár kostěného držáku už dávno zmizel, pořád naslouchal.
Otec Glaucus nás uvítal, přejel nám rukama obličeje, ramena, paže a ruce. Přiznávám, nikdy jsem takové seznámení nezažil. Když sevřel kostěnýma rukama Aenee obličej, prohlásil: "Lidské dítě. Nikdy jsem nevěřil, že znovu spatřím obličej lidského dítěte."
Nechápal jsem. "A co Chitchatukové?" namítl jsem. "Jsou to lidé. Musí mít děti."
Otec Glaucus nás před "představováním" odvedl hlouběji do mrakodrapu, vzhůru po schodech do teplejší místnosti. Zřejmě tady bydlel - hořelo tady jasné světlo lamp a držáků, které používali Chitchatukové, ale zde jich byly stovky. Kolem nás stál pohodlný nábytek, našli jsme starodávný přehrávač disků, zdi lemované knihami. Na domov slepce mě to překvapilo.
"Chitchatukové děti mají," souhlasil starý kněz. "Ale nedovolí jim se skupinou cestovat tak daleko na sever."
"Proč?" zeptal jsem se.
"Duchové," odpověděl Otec Glaucus. "Na severu od staré linie terraformování je mnoho duchů."
"Já myslel, že Chitchatukové potřebují duchy k životu," namítl jsem.
Stařík přikývl a uhladil si vousy. Byly husté, bílé a dlouhé tak, že ukrývaly jeho římský límec. Sutanu měl pečlivě záplatovanou a zašitou, přesto se mu třepila a visely z ní nitě.
"Moji přátelé Chitchatukové potřebují jen mláďata duchů," vysvětlil. "Metabolismus dospělých ničí jejich kosti a kůže, takže je skupiny nemohou použít…"
Nerozuměl jsem tomu, přesto jsem ho nepřerušil a nechal ho pokračovat.
"…duchové, na druhé straně, zbožňují děti Chitchatuků," doplnil. "Proto Chitchatuky překvapila přítomnost naší mladé přítelkyně tak daleko na severu."
"Kde mají své děti?" zeptala se Aenea.
"Mnoho kilometrů na jihu," odvětil kněz. "Se skupinami pečovatelů. Tam jsou… tropy. Led má jen třicet nebo čtyřicet metrů a atmosféra se dá dýchat."
"Proč duchové nepronásledují děti tam?" namítl jsem.
"Pro duchy je to špatná zem… moc teplo."
"Proč se tedy všichni Chitchatukové nedrží v bezpečí a neodstěhují se k jihu…" začal jsem, pak jsem se zarazil. S nákladem gravitace a okolní zimou jsem byl ještě hloupější než obyčejně.
"Přesně," pokračoval Otec Glaucus, který vycítil v mém tichu pochopení. "Chitchatukové duchy potřebují. Skupinky lovců jako skupina našeho přítele Cuchiata riskují, aby dodaly pečovatelům maso, kůže a nářadí. Pečovatelé riskují, že než jídlo dorazí, vyhladoví. Chitchatukové mají jen málo dětí, ale ty jsou pro ně velmi cenné. Jak by řekli oni: Utchai tuk aichit chacutluchit.
"Více… svaté, myslím víc než… víc než teplo," přeložila Aenea.
"Přesně," potvrdil starý kněz. "Ale zapomínám na své chování. Ukážu vám vaše pokoje - mám tady několik zařízených a vytopených místností, přestože jste jedinými ne Chitchatuckými hosty za… ach… pět standardních desetiletí. Zatímco se usadíte, začnu ohřívat večeři."
Kapitola 43

Kardinál Lourdusamy se uprostřed objasňování skutečného důvodu de Soyovy mise opře o opěradlo vysokého trůnu a zamává tlustou rukou ke vzdálenému stropu. "Co si myslíte, že je tato místnost zač, Federico?"
Oteckapitán de Soya je připravený na důležité sdělení, takže jen zamrká a zvedne obličej. Obrovský sál je zdobený jako ostatní místnosti borgijských komnat - uvědomí si, že jsou zde barvy živější, jasnější, místnost je okázalejší. Pak spatří rozdíl. Tapiserie a fresky jsou novějšího data. Zobrazují papeže Julia VI" jak přijímá od Pánova anděla kruciform, další předvádí Boha, který se sklání - jako na stropě Michelangelovy Sixtýnské kaple - aby Julia obdaroval Svátostí vzkříšení. Spatří zlého antipapeže, Teilharda I" kterého vyhání archanděl s hořícím mečem. Zbylé stropní obrazy a

nástěnné tapiserie hlásají slávu prvního velkého století vzkříšení Církve a expanze Paxu.
"Původní strop se propadl v roce 1500 n.L," zahřímá kardinál Lourdusamy. "Málem zabil papeže Alexandra. Většina původních ozdob byla zničena. Leo Desátý je dal po smrti Julia Sedmého nahradit, ale práce nedosahovala původní úrovně. Jeho Svátost zadala před sto třiceti standardními lety práci novou. Všimněte si střední fresky vytvořil ji Halaman Ghena z Vektoru Renesance. Tapiserie Nástupu Paxu - tamhleta je od Shiroku. Architektonickou obnovu provedl výkvět pacemských umělců včetně Petera Bainese CortBiigrutha."
De Soya zdvořile přikývne, přesto netuší, jak takové věci souvisí s otázkou, kterou probírají. Kardinál je jako mnoho mocných mužů a žen možná zvyklý na odbočky, neboť jeho poddaní nikdy neprotestují.
Jako by mu Lourdusamy četl myšlenky, zasměje se a položí měkkou ruku na kožený povrch stolu. "Mluvím o tom schválně, Federico. Budete souhlasit, že Církev a Pax přinesly lidstvu éru neslýchaného míru a prosperity?"
De Soya se zarazí. Historii zná, přesto si není jistý, zda je tato éra neslýchaná. Pokud jde o "mír"…jeho sny pronásledují vzpomínky na hořící orbitální lesy a zpustošené planety. "Církev a její spojenci Paxu určitě situaci většiny světů bývalé Sítě, které jsem navštívil, zlepšili, Vaše Excelence," odpoví. "A nikdo nemůže popřít neslýchaný dar vzkříšení."
Lourdusamy zahučí pobavením. "Nechť nás svatí chrání… diplomat!" Kardinál si otře horní úzký ret. "Ano, ano, máte skutečně pravdu, Federico. Každá doba přináší nevýhody a ta naše zahrnuje boj proti Vyvržencům a ještě silnější bitvu za Vládu Našeho Pána a Spasitele, za jeho cestu k srdcím všech mužů a žen. Ale jak vidíte " znovu ukáže rukou k freskám a tapiseriím , - jsme ve stejné duchovní renesanci, jež nám dala Kapli Nicholase Pátého a další zázraky, které jste spatřil při svém příchodu. A tato renesance je skutečně jediným duchem, Federico…"
De Soya čeká.
"Tato… odpornost… zničí úplně vše," pokračuje Lourdusamy smrtelně vážným hlasem. "Jak jsem vám řekl před rokem, nehledáme nějaké dítě, hledáme virus. A teď víme, odkud virus přichází."
De Soya naslouchá.
"Jeho Svátost postihla jedna z jeho vizí," dodá kardinál tiše, málem šeptá. "Chápete, Federico, že Svatý Otec často dostává sny od Boha?"
"Slyšel jsem takové věci, Vaše Excelence." Magická stránka Církve de Soyu nikdy moc nezajímala. Čeká.
Lourdusamy mávne rukou, jako by zaháněl hloupé pomluvy. "To, že po mnohých modlitbách, mnohém půstu a největším ponížení Jeho Svátost spatřila odhalení, je pravda. Toto odhalení je zdrojem našich informací, kdy a kde se dítě na Hyperionu objeví. Jeho Svátost měla pravdu, je to tak?"
De Soya skloní hlavu.
"A jedno z těchto svatých odhalení Svatého Otce přimělo, aby vás k tomuto úkolu přidělil, Federico. Viděl pevně propletený váš osud a spásu naší Církve a společnosti."
Otec kapitán de Soya dokáže jen zírat, ani nemrká.
"A teď," burácí kardinál Lourdusamy, "byla hrozba pro budoucnost lidstva odhalena detailněji." Kardinál se postaví, ale když začne spěšně vyskakovat, de Soya i monsignore Oddi, mohutný muž je rukou vrátí na židle. De Soya dosedne a sleduje, jak se obrovská rudobílá masa pohybuje tmavou místností kalužemi světla, jak se třpytí kardinálovy tváře, malá očka se ztrácí ve stínech.
"Ve skutečnosti je to pokus UI Technojádra o naši zkázu, Federico. Stejný mechanický ďábel, který zničil Starou Zem, parazitujícími přenašeči se živil na lidských myslích a duších, vyvolal útok Vyvržených, který spustil Pád… stejný ďábel zasahuje i teď. Potomek kybrida, tato… Aenea… je jeho nástrojem. Proto přenašeče fungovaly a nepustily nikoho jiného. Proto zmasakroval démon Štír tisíce našich lidí a brzy jich budou milióny - možná miliardy. Pokud tuto… sukubu… nezastavíme, vrátí nás pod Vládu Stroje."
De Soya sleduje, jak se Kardinálova mohutná a rudá postava pohybuje ze světla do tmy. Nic z toho není nové.
Lourdusamy se zastaví. "Ale Jeho Svátost ví, že ten kybridní zplozenec není jen agentem Jádra, Federico… je nástrojem Boha Stroje."
Tomu de Soya rozumí. Když se ho inkvizice ptala na Kantos, jeho vnitřnosti se změnily při představě trestu za četbu zakázané básně v želé. Ale i kniha na indexu přiznávala, že elementy UI jádra celá století usilovala o stvoření Konečné Inteligence - kybernetického boha, který roztáhne svou moc do minulosti a ovládne vesmír. Kantos i oficiální historie Církve skutečně časovou bitvu mezi falešným bohem a Naším Pánem přiznávaly. Keatsův kybrid - ve skutečnosti kybridi, neboť byl ten první zničen v megasféře jednou sektou Jádra - byl falešně v zakázaném Kantosu prezentován jako kandidát na spasitele "lidské UI" (rouhačský Teilhardův koncept vytvoření lidského boha). Báseň tvrdila, zeje klíčem lidské duchovní evoluce empatie. Ten fakt Církev opravila a poukázala, že za spásou a osvícením stojí Boží vůle.
"Takovým osvícením," pokračoval Lourdusamy, "Jeho Svátost zjistila, kde se kybridův potomek a jeho společníci právě teď ukrývají."
De Soya se nakloní. "Kde, Vaše Excelence?"
"Na opuštěné ledové planetě Sol Draconi Septem," zaburácí kardinál. "Jeho Svátost si je naprosto jistá. Stejně tak zná následky toho, pokud dívku nezastavíme."
Lourdusamy obejde dlouhý stůl a postaví se vedle knězekapitána. De Soya vzhlédne k třpytivě rudé a jasně bílé róbě, podívá se na očka, jež ho propichují. "Teď se snaží najít spojence," zavrčí kardinál upřímně. "Spojence, kteří jí pomohou zničit Pax a znesvětit Církev. V tomto okamžiku představuje smrtící virus v prázdném prostředí možnou a nakažlivou hrozbu. Jestli teď unikne, brzy dospěje k plné síle… k plné síle Zla."
De Soya rozezná nad kardinálovým třpytícím se ramenem pokroucené postavy na stropní fresce.
"Všechny staré brány přenašečů se najednou otevřou," burácí rudá postava. "Démon Štír… a milióny stejných… projdou a zmasakrují Křesťany. Vyvrženci získají zbraně Technojádra a hrozné technologie UI. Už použili mikrobuněčné

stroje, aby se změnili v nelidi. Stejně tak zaprodali své nesmrtelné duše za stroje, k adaptaci na prostředí, k potravě ze slunečních paprsků, k existenci jako… květiny v temnotě. Jejich válečnické schopnosti tisíckrát zesílí tajné technologie Jádra. Příšerná síla nebude potlačena ani Církví. Miliardy zemřou skutečnou smrtí, s nimi budou zničeny jejich kruciformy, duše vyrvané z těl jako bijící srdce z živých hrudí. Zemřou desítky miliard. Vyvrženci si propálí cestu Paxem, budou pustošit jako Vandalové a Visigoti, zničí Pacem, Vatikán, vše, co známe. Zabijí mír. Popřou život a znesvětí principy úcty k jednotlivci."
De Soya sedí a čeká.
"Nemusí se to stát," pokračuje ministerský předseda kardinál Lourdusamy. "Jeho Svátost se každý den modlí, aby se to nestalo. Ale je to nebezpečná doba, Federico… pro Církev, pro Pax, pro budoucnost lidské rasy. Spatřil, co může nastat, a zasvětil naše životy a svatou čest jako Prince Církve, kteří zabrání zrození tak hrozné reality." De Soya vzhlédne a kardinál se k němu nakloní.
"V tuto chvíli vám musím, Federico, odhalit věc, kterou se miliardy věřících nedozví celé měsíce… Dnes, v tuto hodinu, na Mezihvězdné synodě biskupů… Jeho Svátost oznámí křížové tažení."
"Křížové tažení?" zopakuje de Soya a v hrdle neotřesitelného monsignora Oddiho se ozve tiché zachrčení.
"Křížové tažení proti hrozbě Vyvržených," burácí kardinál Lourdusamy. "Po celá staletí jsme se bránili - Velká zeď je obranným strategickým bodem, který staví křesťanská těla, lodě a životy proti agresi Vyvržených - ale od tohoto dne se s Boží vůlí pustí Církev i Pax do ofenzívy."
"Jak?" vydechne de Soya. Dobře ví, že už na neutrálním území šedého vesmíru mezi Paxem a oblastí Vyvržených zuří bitvy, flotila poskočí tisíce parseků a stáhne se, útok a ústup. Ale s časovou ztrátou - maximální cesta z Pacemu do nejvzdálenějšího bodu Velké zdi trvá dva roky lodního času, víc než dvacet let časové ztráty - má obrana či útok jen malou nebo žádnou koordinaci.
Lourdusamy se vážně usměje a odpoví: "Jak tady teď rozmlouváme, každá planeta Paxu a Protektorátu je požádána… dostane příkaz… aby zaměřila planetární zdroje k postavení jedné velké lodě… jedna loď za každý svět."
"Máme lodí tisíce…" začne knězkapitán, pak se zarazí.
"Ano," zavrčí kardinál. "Tyto lodě budou používat novou technologii archandělů. Ale nebudou jako váš Raphael - jen trochu ozbrojený kurýr - budou to nejúčinnější smrtící válečné křižníky, jaké tato část galaxie kdy spatřila. Schopné přeskočit kamkoliv za kratší dobu, než vystoupí modul na orbit. Každá loď dostane jméno domácí planety, každou obsadí věrní vojáci Paxu, jako jste vy - muži a ženy ochotní prodělat smrt a vzkříšení - každá schopná zničit celé Roje."
De Soya přikývne. "Toto je odpověď Svatého Otce na odhalení dětské hrozby, Vaše Excelence?"
Lourdusamy znovu obejde stůl, a jako by se unavil, dosedne na trůn s vysokým opěradlem. "Částečně, Federico. Částečně. Tyto nové lodě se začnou stavět v příštím standardním desetiletí. Je to obtížná technologie… velmi obtížná. Mezitím kybridní sukuba pokračuje jako nemoc a šíří virus. Tento úkol závisí na vás - na vás a vaší vylepšené posádce hledačů viru."
"Vylepšené?" zopakuje de Soya. "Může se mnou ještě cestovat seržant Gregorius a desátník Kee?"
"Ano," hřmí kardinál. "Už byli obeznámeni."
"V čem to vylepšení spočívá?" ptá se de Soya ve strachu, že mu k misi přiřadí nějakého kardinála ze Svatého úřadu.
Kardinál Lourdusamy roztáhne tlusté prsty, jako by zvedal víčko pokladnice. "Jen jeden dodatek k vaší posádce, Federico."
"Hodnostář Církve?" zeptá se knězkapitán a zauvažuje, zda dostane papežský odznak jiný velitel.
Lourdusamy zavrtí hlavou. Dvojitá brada se mu chvěje vzrušením. "Jediný válečník, Otče kapitáne de Soyo. Nová rasa válečníka, zrozená pro novou Kristovu armádu."
De Soya pořád nechápe. Zdá se mu, jako by Církev odpověděla na Nanotechnologii Vyvržených vlastními bioúpravami. Takový čin by se postavil vlastní doktríně Církve, kterou se de Soya naučil.
Zdá se, jako by kardinál znovu četl jeho myšlenky. "Nic takového, Federico, nějaké… vylepšení… mnohem lepší výcvik nových vojáků Paxu, ale pořád člověk… a Křesťan."
"Jediný voják?" naléhá zmatený de Soya.
"Jediný válečník," doplní Lourdusamy. "Nespadá pod velení flotily Paxu. První člen elitních Legií, které povedou křížové tažení, jež dnes Jeho Svátost oznámí."
De Soya si promne bradu. "A bude spadat pod mé velení jako Gregorius a Kee?"
"Samozřejmě, samozřejmě," burácí Lourdusamy, opře se o trůn a složí ruce na mohutné břicho. "Bude tady jen jedna změna, kterou Jeho Svátost a Svatý úřad považují za nezbytnou. Ta žena dostane vlastní papežský odznak, aby se oddělila vojenská autorita při rozhodování o akcích nezbytných k udržení Církve."
"Ta žena," zopakuje de Soya a snaží se vše pochopit. Pokud bude mít on i tajemný "válečník" stejný papežský odznak, jak mohou o něčem rozhodnout? Veškeré pátrání mělo vojenské aspekty. Veškerá rozhodnutí, která učinil, směřovala k udržení Církve. Kdyby ho jednoduše propustili a nahradili, bude to mnohem lepší než sdílení moci.
Než ty myšlenky dokáže vyslovit, kardinál Lourdusamy se předkloní a promluví tak tiše, jak mu jen jeho bas dovolí: "Federico, Jeho Svátost vás v tom vidí pořád zapleteného… a zodpovědného. Ale Náš Pán odhalil hroznou sílu, kterou vám Svatý Otec chce i přes to, že jste znám jako svědomitý muž, vzít."
"Hroznou moc?" zopakuje de Soya a okamžitě s nepříjemným pocitem pochopí, o co se jedná.
Lourdusamy se nakloní přes stůl, přejde z jasného světla do hlubokého stínu a jeho rysy se změní. "Kybridovo sémě, sukuba, musí být zničena, zabita. Virus vymazán z Kristova těla jako první krok očistné operace."
De Soya počítá do osmi, pak promluví. "Dítě najdu," řekne. "Tento… válečník… ho zabije."
"Ano," potvrdí Lourdusamy. Diskuse, zda oteckapitán de Soya tuto upravenou misi přijme, se nekoná. Znovuzrození Křesťané, kněží, zvláště potom Jezuité a vojáci flotily Paxu se, pokud jim úkol určí Svatý Otec a Svatá Matka Církev,

nepřou.
"Kdy se s tím válečníkem setkám, Vaše Excelence?" zeptá se de Soya.
"Raphael skočí do systému Sol Draconi dnes odpoledne," oznámí monsignore Oddi z místa po de Soyově levici. "Nový člen vaší posádky už je na palubě."
"Mohu se zeptat na její jméno a hodnost?" naléhá de Soya a obrátí se, aby se podíval na vysokého monsignora.
Ministerský předseda kardinál Simon Augustino Lourdusamy odpoví: "Dosud žádnou formální hodnost nemá, Otče kapitáne de Soyo. Nakonec se z ní stane voják nově zformovaných Legií křížového tažení. Pro teď ji můžete, vy a vaši vojáci, oslovovat jménem."
De Soya čeká.
"Které zní Nemes," burácí kardinál. "Rhadamanth Nemes." Malá očka přeskočí na Lucase Oddiho. Monsignore se postaví. De Soya spěšně vyskočí. Audience je zřejmě u konce.
Lourdusamyho tlustá ruka se zvedne a předvede tříprsté požehnání. De Soya skloní hlavu.
"Nechť vám Náš Pán a Spasitel, Ježíš Kristus, pomáhá a chrání vás až do úspěchu této nejdůležitější cesty. Prosíme ve jménu Ježíše."
"Amen," zamumlá monsignore Lucas Oddi.
"Amen," zopakuje de Soya.
Kapitola 44

Do ledu tady nezamrzla jen jediná budova. V sublimované atmosféře Sol Draconi Septemu tady zůstalo pohřbené celé město, malý zlomek staré Hegemonie, zmrzlý jako starodávný hmyz v jantaru.
Otec Glaucus byl jemný, vtipný a štědrý člověk. Brzy jsme zjistili, že ho na Sol Draconi Septem poslali za trest jako jednoho z posledních Teilhardova řádu Církve. Přestože řád po prohlášení Julia VI" kde antipapežskou filozofii označil za rouhání, řád základní Teilhardovy myšlenky odmítl, byl rozpuštěn a jeho členové vyloučeni z Církve nebo odesláni do nejzazších koutů říše Paxu. Otec Glaucus nehovořil o sedmapadesáti standardních letech v ledovém hrobu jako o exilu - říkal mu mise.
Přestože přiznal, že žádný Chitchatuk nemá o obrácení k Církvi zájem, stejně tak přiznal, že nemá zájem ostatní k Církvi obracet. Obdivoval jejich kuráž, vysoce ceněnou upřímnost, fascinovala ho jejich těžce vydobytá kultura. Než oslepl - nemluvil o běžném zákalu, ale o sněžné slepotě… spojení chladu, vakua a záření na povrchu - cestoval s mnoha skupinami Chitchatuků. "Tehdy jich bylo víc," přiznal starý kněz, zatímco jsme seděli v jasně ozářené studovně. "Únava vybrala svou daň. Tam, kde žily v této oblasti před padesáti lety desítky tisíc Chitchatuků, přežilo dnes jen pár stovek."
V prvních dnech jsem - zatímco Aenea, A. Bettik a slepý kněz rozmlouvali - trávil čas průzkumem zmrzlého města. Otec Glaucus osvítil čtyři patra jediné vysoké budovy lucernami z palivových kuliček. "Abych zahnal duchy," vysvětlil. "Světlo nesnášejí." Našel jsem schody a sestoupil s reflektorem a připravenou puškou do temnoty.

Nějakých dvacet podlaží níž jsem narazil na bludiště ledových tunelů, které ústily do ostatních městských budov. Otec Glaucus označil před dekádami jednotlivé vstupy do pohřbených budov laserovým perem - SKLAD, NÁDVOŘÍ, KOMUNIKAČNÍ STŘEDISKO, STŘEDISKO HEGEMONIE, HOTEL a tak dál. Některé jsem prozkoumal a narazil na čerstvější známky jeho návštěv. Při třetí výpravě jsem našel hluboké sklepení plné palivových kuliček. Starý kněz odtud bral teplo i světlo, stejně tak je používal na prodej, který k němu přiváděl Chitchatuky.
"Duchové jim dávají vše kromě hořlavého materiálu," poučil mě. "Kuličky jim poskytují světlo a trochu tepla. Rád s nimi smlouvám - dávají mi maso z duchů a kožešiny, já jim světlo, teplo a milou konverzaci. Věřím, že se mnou hovoří především proto, že moje skupina představuje nejelegantnější nedělitelné číslo… jedna! V prvních dnech jsem místo skladu skrýval. Teď vím, že mi je Chitchatukové nikdy neukradnou. I kdyby na tom visely jejich životy. I kdyby na tom visely životy jejich dětí."
V pohřbeném městě toho nebylo k vidění o moc víc. Byla tady úplná tma, kterou rozpouštěl pouze můj reflektor. Pokud jsem v sobě živil naději, že najdu k cestě po proudu k druhému oblouku snazší přístup - snad obrovskou letlampu či fúzní vrták - takové naděje brzy pohasly. Město bylo s výjimkou čtyř zařízených poschodí Otce Glaucuse, jeho knih, světla, jídla, tepla a konverzace studené a mrtvé jako Devátý kruh pekla.
Třetí či čtvrtý den jsem se před jídlem připojil k ostatním právě ve chvíli, kdy rozmlouvali ve studovně Otce Glaucuse. Už jsem prošel jeho knihy: svazky filozofie a teologie, detektivky, knihy o astronomii, etnologické studie, dobrodružné romány, příručky pro tesaře, lékařské texty, zoologické knihy…
"Nejsmutnější na mé třicetileté slepotě," prohlásil Otec Glaucus, když nám prvního dne pyšně knihovnu ukazoval, "bylo, že jsem nemohl číst své drahé knihy. Nemám přístup k informacím. Nedokážete si představit, jak dlouho mi trvalo vytáhnout ty tři tisíce knih z knihovny padesát podlaží pod námi!"
Odpoledne jsem chodil na průzkum, A. Bettik se stáhl a četl si a Aenea předčítala starému knězi. Když jsem jednou vpadl do pokoje bez zaklepání, spatřil jsem na tvářích starého misionáře slzy.
V den, kdy jsem se k nim připojil, Otec Glaucus vysvětloval Teilhardovo učení - učení původního Jezuity a nikoliv antipapeže, za které ho Julius VI. označil.
"V první světové válce odnášel na nosítkách raněné," vyprávěl Otec Glaucus. "Mohl být kaplanem a zůstat za palebnou čárou, ale rozhodl se pomáhat s nosítky. Dostal vyznamenání za odvahu včetně jednoho, kterému říkali Čestná legie."
A. Bettik si zdvořile odkašlal. "Promiňte, Otče," namítl tiše, "mýlím se, když věřím, že byla první světová válka konfliktem před Hidžrou, jež se omezil na Starou Zem?"

Vousatý kněz se usmál. "Přesně tak, přesně tak, můj drahý příteli. Začátek dvacátého století. Hrozný konflikt. Hrozný. A Teilhard se do něj dostal. Jeho nenávist k válce trvala po celý zbytek života."
Otec Glaucus si už dávno sestrojil vlastní houpací křeslo a teď se pohupoval sem a tam před kuličkami poháněným ohněm v hrubém krbu. Zlaté uhlíky vrhaly dlouhé stíny a víc tepla, než jaké jsme zažili od chvíle, kdy jsme prošli branou přenašeče. "Teilhard byl geolog a paleontolog. V Číně - národnostním státu Staré Země, moji přátelé, vymyslel v roce 1930 své teorie evoluce jako nekompletního procesu, s vlastním plánem. Vesmír viděl jako Boží plán, který má spojit Krista Evoluce, Osobnosti a Vesmíru v jedinou inteligentní bytost. Teilhard de Chardin viděl každý krok evoluce jako naději - za úspěch považoval dokonce i masové vymírání. Kosmogeneze, jeho vlastní slovo, nastane, až se stane lidstvo středem vesmíru, noogeneze znamená pokračování evoluce lidské mysli a hominizaci a ultrahominizaci jako stádia vývoje Homo sapiens ke skutečné lidskosti."
"Promiňte, Otče," zaslechl jsem vlastní slova. Vzdáleně jsem vnímal nepoměr abstraktní diskuze a zamrzlého města pod zamrzlou atmosférou, obklopeného chladem a duchy zabijáky. "Ale nebylo Teilhardovým rouháním, že se může lidstvo vyvinout v samotného Boha?"
Slepý kněz zavrtěl hlavou, ale příjemný výraz nezměnil. "Za jeho života, můj synu, nebyl Teilhard z rouhání obviněn. Svatý úřad, a buďte si jistí, že to byl naprosto jiný Svatý úřad, vydal monitum"
"Co?" naléhala Aenea, která seděla na koberci poblíž ohně.
"Monitum je varováním před nekritickým přijetím jeho idejí," doplnil Otec Glaucus. "A Teilhard neříkal, že se lidské bytosti stanou Bohem… tvrdil, že celý inteligentní vesmír patří k procesu vývoje, říkal tomu bod omega, kde se vše stvořené, včetně lidstva stane jediným Bohem."
"Zařadil by Teilhard do takové evoluce i Technojádro?" zeptala se Aenea tiše. Rukama objímala vlastní kolena.
Slepý kněz se chtěl začít houpat a teď si projel prsty vous. "Teilhardovi učenci s tím bojovali celá staletí, má drahá. A já nejsem žádný učenec. Ale s jistotou vím, že by do svého optimismu Jádro zahrnul."
"Ale jsou to potomci strojů," namítl A. Bettik. "A jejich koncept Konečné Inteligence je naprosto odlišný od křesťanství - chladná, vášní zbavená mysl, průhledná síla schopná přijmout všechny proměnné."
Otec Glaucus pokyvoval hlavou. "Ale oni myslí, můj synu. Jejich první inteligentní předchůdci byli navrženi podle žijících DNA"
"Podle DNA k výpočtům," doplnil jsem. Vyděsila mě představa, že dostanou stroje Jádra možnost pochybovat o otázkách duše.
"A co měli naši DNA navržení dělat prvních pár set milionů let, můj synu? Jíst? Zabíjet? Množit se? Byli jsme v našich začátcích lepší než silikonová DNA UI z dob před Hidžrou? Jak by to podal Teilhard. Bůh stvořil vědomí, aby zrychlil sebeuvědomění vesmíru, což znamená pochopení Jeho vůle."
"Technojádro chtělo použít lidstvo jako součást svého projektu KI," doplnil jsem, "a potom nás zničit."
"Ale neudělalo to," namítl Otec Glaucus.
"Ne kvůli Jádru," dodal jsem.
"Lidstvo se vyvinulo - kam až se vyvinulo," pokračoval starý kněz, "aniž by poděkovalo svým předchůdcům či samo sobě. Evoluce přináší lidské bytosti. Ale lidské bytosti přináší díky dlouhému a bolestivému procesu lidskost."
"Empatii," zašeptala Aenea.
Otec Glaucus obrátil slepé oči jejím směrem. "Přesně tak, má drahá. Ale my nejsme pouze avatary lidskosti. Jakmile naše počítače dospěly k vědomí, staly se součástí tohoto plánu. Možná se mu bránily. Možná se ho snažily z vlastních složitých důvodů zbavit. Ale vesmír pokračuje a splétá vlastní složitý vzor."
"Vesmír ve vašem podání vypadá jako stroj," upozornil jsem ho. "Naprogramovaný, nezastavitelný, nevyhnutelný."
Stařík pomalu zavrtěl hlavou. "Ne, ne… žádný stroj. A v žádném případě nevyhnutelný. Jestli nás má Kristus něco naučit, není to nevyhnutelné. Výsledek je vždy pochybný. Rozhodování mezi světlem a tmou patří vždycky nám - nám a všem živým bytostem."
"Ale Teilhard věřil, že vědomí a empatie zvítězí?" zeptala se Aenea.
Otec Glaucus zamával kostěnou rukou a ukázal na knihovnu za jejími zády. "Měla by tam být jedna kniha… ve třetím regálu… má modrou záložku v místě, kde jsem před nějakými třiceti lety četl. Vidíš ji?"
" Deníky, zápisky a korespondence Teilharda de Chardina? " zeptala se Aenea.
"Ano, ano. Otevři ji, kde je modrá záložka. Vidíš pasáž, kterou jsem označil? Je to jedna z posledních věcí, kterou mé staré oči spatřily, než se tma stáhla…"
"Zápis označený 12. listopad 1919?" zeptala se Aenea.
"Ano. Přečti ho, prosím."
Aenea knihu přiblížila ke světlu ohně.
"Dobře si to zapamatuj, " četla. "Různě stavěným konstrukcím člověka nepřipisuji žádnou váhu. Věřím, že zmizí, změní se v něco nového, co si nedokážeme představit. Stejně tak přiznávám, že jsou pouze dočasné - je to nezbytná a nevyhnutelná fáze, kterou musíme (my či rasa) projít na cestě vlastní metamorfózy. Co na nich milujeme, není jejich forma, ale prvotní funkce, funkce stvořit něco svatého - a později osvítit Kristovým příkladem naši snahu o duchovní vývoj."
Chvilkové ticho přerušovalo pouze tiché syčení palivových kuliček v ohni, praskání a sténání desítek miliónů tun ledu nad námi a kolem nás. Nakonec promluvil Otec Glaucus. "Tato naděje byla v očích současného Papeže rouháním. Víra, v tuto naději, byla i mým velkým hříchem. Toto" - ukázal na vnější zeď, kde se na sklo tiskl led a tma - "je můj trest."
Další chvíli nikdo nepromluvil.
Otec Glaucus se zasmál a uložil vyhublé ruce na kolena. "Ale matka mě naučila, že tam, kde jsou přátelé, jídlo a konverzace, žádný trest a bolest neexistuje. A to tady máme, M. Bettiku! Říkám M. Bettiku, neboť mi to připadá

vhodné, pane. Jiné oslovení vás odděluje od lidskosti. Používá falešné kategorie, M. Bettiku!"
"Pane?"
"Udělal byste staříkovi laskavost, zašel do kuchyně a přinesl kávu, která už je určitě hotová? Dohlédnu na ohřívající se guláš a chléb. M. Endymione?"
"Ano, Otče."
"Mohl byste sestoupit do vinných sklepů a vybrat to nejlepší víno?"
Věděl jsem, že mě starý kněz nevidí, a usmál jsem se. "A přes kolik podlaží musím sestoupit, než sklepení najdu, Otče? Doufám, že jich není devětapadesát?"
Ve vousech se objevily staříkovy zuby. "Dávám si víno ke každému jídlu, můj synu, takže bych měl být v mnohem lepším fyzickém stavu. Ne, jsem líný a nechávám víno ve skříni o jedno patro níž. Poblíž schodiště."
"Najdu ho," řekl jsem.
"A já prostřu stůl," dodala Aenea. "A zítra večer vařím."
Rozběhli jsme se za svými povinnostmi.
Kapitola 45

Raphael skáče do systému Sol Draconi. Pohonný mechanismus není (oproti vysvětlení, jakého se Otci kapitánovi de Soyovi a ostatním, kdo na palubě archanděla putují, dostalo) žádnou úpravou starého Hawkingova pohonu, který se vzpínal bariéře rychlostí světla už dávno před Hidžrou. Raphaelův pohon je podvod. Když se přiblíží kvantové rychlosti, odešle signál po médiu kdysi označovaném jako Prázdnota, Jež Spojuje. Zdroj energie spustí vzdálené zařízení, které rozdělí subrovinu média, roztrhne spojení vesmíru a času samotného. Taková trhlina je pro lidskou posádku smrtelná, lidé umírají v agónii - buňky praskají, kosti se rozdrtí na prášek, synapse puknou, střeva se uvolní, orgány promění v kapalinu. Nikdy si na detaily nevzpomenou, poslední mikrosekundy hrůzy a smrti vygumuje rekonstrukce a vzkříšení kruciformu.
Raphael začíná zpomalovat k Sol Draconi Septemu, skutečný fúzní motor brzdí loď pod dvěma sty g. Otec kapitán de Soya, seržant Gregorius a desátník Kee leží mrtví na lehátkách/oživovacích tancích, jejich rozervaná těla se znovu rozmělní. Loď automaticky šetří energii a nezapojí vnitřní silová pole, dokud neprobíhá oživovací proces. Kromě tří lidí na palubě je přítomen ještě jeden pár očí. Rhadamanth Nemes otevřela víko oživovacího tanku a teď leží na odhaleném lehátku. Děsivé zpomalení trýzní, ale nijak nepoškodí její pevné tělo. Podle standardního programu jsou v kabině odpojené přístroje na podporu života. Chybí tady kyslík, atmosférický tlak je pro člověka bez skafandru příliš nízký, teplota mínus třicet stupňů Celsia. Nemes to nezajímá. Leží na lehátku v karmínovém výsadkářském obleku a sleduje monitory. Občas se na něco zeptá lodě a vláknem datalinku obdrží odpověď.
O šest hodin později, než se zapojí vnitřní silová pole a ve složitém sarkofágu začne oprava těl, ve chvíli, kdy je kabina pořád vakuem, se Nemes postaví, bez výrazu přijme na svá bedra dvě stě g a přejde konferenční místností k plánovacímu stolu. Vyvolá mapu Sol Draconi Septemu a rychle najde někdejší trasu řeky Tethys. Požádá loď o vizuální záznam, přejede prsty holografický obraz ledových potůčků, dun a ledovcových puklin. Z atmosférického ledovce se zvedá špička jediné budovy. Nemes zkontroluje záznam. Budova stojí třicet kilometrů od pohřbené řeky.
Po jedenácti hodinách brždění Raphael sklouzne na orbit kolem třpytící se bílé sněhové koule Sol Draconi Septemu. Vnitřní silová pole už jsou dávno spuštěna, stroje pro podporu života plně funkční. Pro Rhadamanth Nemes je to stejné jako předchozí váha a vakuum. Než opustí loď, zkontroluje monitory oživo vacích tanků. Než se de Soya a jeho vojáci v tancích pohnou, zbývají dva dny.
Usedá do přistávacího modulu, propojí optické vlákno na zápěstí s konzolí, zadá odlet a navede loď bez kontroly přístrojů do atmosféry. Osmnáct minut nato modul dosedá na povrch dvě stě metrů od silné, ledem pokryté věže.
Na terase ledovce září jasné slunce, ale obloha je černá. Nejsou vidět žádné hvězdy. Přestože je tady jen nepatrný zbytek atmosféry, planetární termální systémy ženou od pólu k pólu neutichající větry, ledové krystaly sviští rychlostí čtyři sta kilometrů za hodinu. Nemes ignoruje skafandry a ochranné obleky ve skříňce a otevře dveře. Nečeká na žebřík, seskočí tři metry k povrchu a vzpřímeně přistane v poli jednacelásedmg. Ledové jehličky útočí rychlostí šipkové pušky. Nemes spustí vnitřní zdroj, který aktivuje biomorfní pole ve vzdálenosti nulaceláosm milimetrů kolem jejího těla. Vnějšímu pozorovateli se zdá, že se silná žena s krátkými černými vlasy a lhostejnýma černýma očima náhle promění v rtuťovitou sochu lidské postavy. Postava utíká rychlostí třiceti klicků v hodině po zubatém ledu, zastaví se u budovy, najde vchod a dlaní prorazí panel oceloplastu. Protáhne se škvírou a bez problémů přejde po lesklém ledu k výtahové šachtě. Rozerve pokleslé dveře. Výtahy už se dávno zřítily do osmdesát podlaží vzdáleného suterénu.
Rhadamanth Nemes vkročí do otevřené šachty a vrhne se dolů. Řítí se do tmy rychlostí 108.8 stop za vteřinu. Když zachytí světlo, uchopí ocelovou vzpěru a zastaví se. V tu chvíli už dosáhla rychlosti více než pět set klicků za hodinu a za necelé tři setiny vteřiny zpomalí na nulu.
Vyleze z výtahu do pokoje, všimne si nábytku, luceren a knihoven. Stařík je v kuchyni. Když zaslechne rychlé kroky, zvednu hlavu. "Raule?" zeptá se. "Aeneo?"
"Přesně tak," vydechne Rhadamanth Nemes, vrazí starému knězi dva prsty pod klíční kost a zvedne ho ze země. "Kde je ta holka, Aenea?" zeptá se tiše. "Kde jsou všichni?"
Slepý kněz kupodivu nevykřikne bolestí. Sevře zbytky zubů, slepé oči obrátí ke stropu a řekne jen: "Nevím."
Nemes přikývne a odhodí staříka na zem. Usedne mu na hruď, namíří mu ukazováček na oko a vystřelí mu do mozku pátrací mikrovlákno. Sonda najde cestu do oblasti míchy.
"Teď, Otče," promluví, "to zkusíme znovu. Kde je ta holka? Kdo je s ní? Kde jsou?"
Odpovědi začínají protékat mikrovláknem jako kódované záchvěvy umírající nervové energie.
Kapitola 46

Naše dny s Otcem Glaucusem se nám do vzpomínek zapsaly svou pohodou, zpomalily po tolika týdnech pobíhání sem a tam tempo, ohromila nás jejich konverzace. Myslím, že na ně vzpomínám především kvůli konverzaci.
Krátce potom, kdy se Chitchatukové vrátili, jsem se dozvěděl, proč se mnou A. Bettik putuje.
"Máš nějaké sourozence, M. Bettiku?" zeptal se Otec Glaucus, který pořád odmítal použít androidovu zkratku.
A. Bettik k mému překvapení odpověděl: "Ano."
Jak je něco takového možné? Androidi byli navrženi a biozpracováni, sestaveni z genetických komponentů a vyrostli v nádržích… jako orgány vypěstované k transplantacím. Tak jsem si to vždycky představoval.
"Během naší biovýroby," pokračoval A. Bettik, když ho starý kněz pobídl, "se androidi tradičně klonovali v koloniích po pěti - většinou čtyři muži a jedna žena."
"Paterčata," doplnil Otec Glaucus z houpacího křesla. "Máš tedy tři bratry a sestru."
"Ano," souhlasil muž s modrou kůží.
"Ale určitější nebyl…" začal jsem, otřel jsem si bradu a pak se zarazil. Ve zvláštním domově Otce Glaucuse už jsem se oholil - připadalo mi to civilizované - ale hladká kůže mě překvapila. "Ale určitě jste nevyrůstali společně," dodal jsem. "Myslím tím, nejsou androidi…"
"Biostvořeni jako dospělí?" doplnil A. Bettik se stejně nepatrným úsměvem. "Ne. Náš proces byl urychlen. Zralého věku jsme dosáhli za přibližně osm standardních let - přesto jsme prošli obdobím nemluvňat a dětství. To zdržení bylo jedním z důvodů, proč byla výroba androidů tak hrozně nákladná."
"Jak se tvoji bratři a sestra jmenují?" zeptal se Otec Glaucus.
A. Bettik zavřel knihu, ve které si listoval. "Podle tradice byl každý člen skupiny pojmenován podle abecedy," odvětil. "Mými sourozenci jsou A. Anttibe, A. Corresson, A. Darria a A. Evvik."
"Kdo z nich je tvá sestra?" zeptala se Aenea. "Darria?"
"Ano."
"Jaké jste měli dětství?" pokračovala dívka. "Nejprve jsme dostali vzdělání, výcvik k povinnostem a definice naší služby," odvětil A. Bettik.
Aenea ležela na koberci, bradu si podpírala dlaněmi. "Chodili jste do školy? Hráli jste si?"
"Učili nás v továrně, přestože jsme velkou část znalostí dostali přenosem RNA." Holohlavý muž se na Aeneu podíval. "A pokud hrou myslíte na odpočinek a čas strávený se sourozenci, pak odpovídám ano."
"Co se tvým sourozencům stalo?" zeptala se Aenea. A. Bettik pomalu zavrtěl hlavou. "Zpočátku nás předali na společnou službu, ale krátce nato nás oddělili. Koupilo mě Království Monakovexilu a poslali mě na Asquith. Tehdy jsem pochopil, že budeme všichni sloužit v různých částech Sítě či Pustin."
"A nikdy jsi o nich už neslyšel?" naléhala Aenea. "Ne," potvrdil A. Bettik. "Přestože na výstavbu během stěhování Krále Williama Dvacátého třetího a jeho kolonie na planetu dovezli mnoho dělníků androidů, většina jich na Asquithu sloužila už přede mnou. Nikdo z nich se během stěhování s mými sourozenci nesetkal."
"V dobách Sítě," ozval jsem se, "muselo být pátrání po ostatních planetách pomocí přenašečů a datasféry jednoduché."
"Ano," potvrdil A. Bettik. "Až na to, že androidi podle zákonů a zákazů RNA přenašeči cestovat nesměli, neměli přímý přístup k datasféře. A krátce po mém vytvoření byla biovýroba a vlastnictví androidů v Hegemonii zakázány."
"Takže tě používali v Pustinách," doplnil jsem. "Na vzdálených planetách, jako je Hyperion."
"Přesně tak, M. Endymione."
Nadechl jsem se. "A proto ses chtěl vydat na tento výlet? Abys našel jednoho ze svých sourozenců… jednoho z bratrů nebo sestru?"
A. Bettik se usmál. "Pravděpodobnost, že narazím na jednoho klonovaného sourozence, je skutečně astronomická, M. Endymione. Taková shoda náhod je nepravděpodobná, ale šance, že někdo z nich přežil rozsáhlé ničení androidů po Pádu, je ještě menší. Ale" A. Bettik se zarazil a rozevřel ruce, jako by chtěl ukázat vlastní bláznovství.
Poslední večer před návratem celé skupiny jsem zaslechl, jak Aenea probírá poprvé teorii lásky - začala se nás ptát na Kantos Martina Silenuse.
"Dobrá," řekla, "chápu, proč ho dali, jakmile se Pax všude rozlezl, na Index zakázaných knih. Ale co planety, které Pax ještě nepohltil, než kniha vyšla? Dostalo se mu chvály kritiků, po jaké toužil?"
"Vzpomínám, jak jsme Kantos probírali na semináři," zasmál se Otec Glaucus. "Věděli jsme, že je zakázaný, a proto nás ještě víc lákal. Odolávali jsme čtení Virgila, ale čekali, až na nás dojde řada a dostaneme polámanou kopii Kantosu."
"Byly jeho verše kostrbaté?" zeptala se Aenea. "Vždycky jsem věřila, že je strýček Martin velký básník, ale jen proto, že mi to řekl. Matka vždycky říkala, že je pěkný otrava."
"U básníků je to stejné," doplnil Otec Glaucus a znovu se zasmál. "Ve skutečnosti se zdá, zeje tomu tak vždycky. Pokud si vzpomínám, většina kritiků v literárních kruzích, jež existovaly, než je Církev pohltila, Kantos odsoudili. Někteří ho vzali vážně… jako básníka, ale nikoliv jako kronikáře skutečných událostí, jež se staly na Hyperionu krátce před Pádem. Ale většina si z jeho teorie lásky na konci druhého dílu dělala legraci…"
"Na to si vzpomínám," potvrdil jsem. "Postava Sóla - starého učence, jehož dcera mládla - zjistí, že je láska odpovědí na to, čemu říkal Abrahamovo dilema."
"Vzpomínám na jednoho nechutného kritika, který báseň recenzoval v našem hlavním městě," zasmál se Otec Glaucus. "Citoval graffitti, které našli na vykopávkách zdí města na Staré Zemi před Hidžrou - Pokud je láska odpověď, jaká je otázka?"
Aenea se na mě podívala, jako by hledala vysvětlení. "V Kantosu," řekl jsem, "postava učence zřejmě zjistí, že věc, kterou UI Jádra nazývá Prázdnotou, Jež Spojuje, je ve skutečnosti láska. Láska je základní silou celého vesmíru. Jako

gravitace a elektromagnetismus, jako silná a slabá nukleární síla. Sol v básni zjistí, že Konečná Inteligence Jádra nikdy nepochopí, že se od zdroje… od lásky… empatie nedá oddělit. Starý básník lásku popsal jako subkvantovou nemožnost, která přenáší informace z fotonu do fotonu…"
"Teilhard by nebyl proti," potvrdil Otec Glaucus. "Přestože by to podal jinak."
"Tak jako tak," pokračoval jsem, "byla téměř všeobecná reakce na báseň - podle staré Grandam - špatná, lidé tvrdili, že ji taková sentimentalita oslabila."
Aenea zavrtěla hlavou. "Strýček Martin měl pravdu," dodala. "Láska je jednou ze základních sil vesmíru. Vím, že Sol Weintraub skutečně věřil, že na to přišel. Řekl to matce, než s dcerkou prošel Sfingou a vydal se do budoucnosti dítěte."
Slepý kněz se přestal houpat, naklonil se kupředu a opřel lokty o vyhublá kolena. Záplatovaná sutana by působila na méně vznešeném muži komicky. "Je komplikovanější prohlásit, že Bůh je láska?" promluvil.
"Ano!" vykřikla Aenea a postavila se před oheň. V tu chvíli mi připadala starší, jako by během našich společných měsíců vyrostla a dospěla. "Rekové pozorovali účinky gravitace, ale vysvětlili je jako jeden ze čtyř elementů - zem - zem, která uhání ke své rodině. Sol Weintraub spatřil kousek podstaty lásky… kde sídlí, jak funguje, jak ji porozumět a spoutat ji. Rozdíl mezi větou Bůh je láska a skutečností, kterou spatřil Sol Weintraub - a co se snažil vysvětlit strýček Martin je stejný jako řecký výklad gravitace a rovnice Isaaca Newtona. Jedno působí jako chytrá fráze. To druhé je skutečná pravda."
Otec Glaucus zavrtěl hlavou. "Podle tebe se to dá změřit, je to mechanický problém, má drahá?"
"Ne," odmítla Aenea silným hlasem, jaký jsem už znal. "Jak jste vysvětlil, Teilhard věděl, že není vývoj vesmíru k vyššímu vědomí čistě mechanický… že nejsou jeho síly zbavené vášně, jak věřila věda, ale odvozené od absolutní svaté vášně… no, pochopení lásky v Prázdnotě, Jež Spojuje nikdy mechanické být nemůže. V určitém smyslu je to samotná podstata lidskosti."
Potlačil jsem smích. "Takže tvrdíš, že potřebujeme dalšího Isaaca Newtona, který vysvětlí fyziku lásky?" zeptal jsem se. "Který nám prozradí její zákony termodynamiky a pravidla entropie? Ukáže nám výpočet lásky?"
"Ano!" potvrdila dívka s rozzářenýma tmavýma očima.
Otec Glaucus se pořád předkláněl, rukama pevně svíral kolena. "Ty jsi ten člověk, mladá Aeneo z Hyperionu?"
Aenea se rychle obrátila a málem zmizela ve tmě a ledu. Potom se vrátila a pomalu vkročila do teplého kruhu. Měla zamračený obličej. Na řasách jí stály mokré slzy. Když promluvila, měla tichý, málem roztřesený hlas. "Ano," potvrdila, "bojím se, že ano. Nechci, ale jsem to já. Nebo mohu být… pokud přežiju."
Při těch slovech mě zamrazilo. Litoval jsem, že jsme s takovou konverzací vůbec začali.
"Prozradíš nám to teď?" zeptal se Otec Glaucus. V jeho hlasu zazněla naléhavá prosba.
Aenea pozvedla tvář, pak pomalu zavrtěla hlavou. "To nemohu. Nejsem připravená. Lituji, Otče."
Slepý kněz se opřel o židli a náhle vypadal velmi starý. "To je v pořádku, mé dítě. Setkal jsem se s tebou a to stačí."
Aenea přistoupila k houpacímu křeslu a dlouhou chvíli stařík objímala.
Než jsme se probudili a vylezli z postelí a nočních oděvů, Cuchiat a jeho skupina se vrátili. Během dnů s Chitchatuky jsme si zvykli na občasný, několikahodinový spánek a další pochod nekonečnou ledovou temnotou. Ale u Otce Glaucuse jsme se vrátili k osmi "nočním" hodinám a každou noc ztlumili ve vnitřních místnostech světla. Zjistil jsem, že je člověk v jednacelásedmg pořád unavený.
Chitchatukové neradi vstupovali do budovy moc hluboko, takže zůstali stát u otevřeného okna, jež patřilo k ledovému tunelu. Tiše vyli, dokud jsme se spěšně neoblékli a nevyběhli ven.
Skupina se vrátila zpět jako správné prvočíslo (třiadvacet). Otec Glaucus se jich nikdy nezeptal, kde k novému členovi, ženě, přišli, takže jsme se to nikdy nedozvěděli. Když jsem vstoupil do místnosti, spatřil jsem obraz, který se mi navždy zapsal do paměti - silný Chitchatuk v chlupaté róbě sedí v typické póze na zemi, sedící Otec Glaucus rozmlouvá s Cuchiatem, jeho zlacená a silně záplatovaná sutana je rozhozená na ledové podlaze jako černá květina. Palivové kuličky odrážely duhu od krystalů v otvoru ledové jeskyně, za světlým sklem jsem vycítil… přetěžkou váhu a tmu ledu.
Už dávno jsme Otce Glaucuse prosili, aby nám dělal překladatele, aby požádal domorodce o pomoc. Stařík nám teď vyhověl a poprosil bíle oděné postavy, aby nám pomohly přinést od řeky prám. Chitchatukové odpověděli, jeden po druhém nás oslovili a prohlásili stejnou věc. Byli na cestu připraveni.
Ta cesta neměla být nijak jednoduchá. Cuchiat potvrdil, že k řece a druhému oblouku (téměř dvě stě metrů pod místem, kde jsme teď seděli) klesají tunely a brána, kde voda protéká druhým přenašečem, leží na otevřeném úseku řeky. Ale… tunely, které by pojily toto místo s druhým, nějakých osmadvacet kilometrů severně položeným obloukem, neexistovaly.
"Chtěla jsem se zeptat," promluvila Aenea, "kde se tady vůbec tyto tunely vzaly? Na to, aby se jednalo o pukliny či škvíry jsou moc kulaté a pravidelné. Vytvořili je v minulosti Chitchatukové?"
Otec Glaucus na dítě pohlédl s výrazem vousaté nedůvěry. "Ty to snad nevíš?" zeptal se, otočil hlavu a vyrazil na Chitchatuky několik slabik. Jejich reakce připomínala explozi - nadšené štěbetání podobné štěkotu, který jsme považovali za smích.
"Doufám, že jsem tě, má drahá, neurazil," dodal starý kněz. Usmíval se, slepé oči obrácené k Aenee. "Pro nás je to tak běžná věc, že mi - stejně jako Nedělitelným lidem - připadá myšlenka, že se někdo pohybuje ledem a neví to, velmi legrační."
"Nedělitelní lidé?" zopakoval A. Bettik.
"Chitchatukové," doplnil Otec Glaucus. "Nedělitelní znamená, že už nemohou být lepší."
Aenea se usmívala. "Nejsem uražená. Je to jako nějaký vtip. Kdo ty tunely vykopal?"
"Duchové." Uhodl jsem to, ještě než kněz promluvil.

Obrátil svůj úsměv mým směrem. "Přesně tak, můj příteli, Raule. Přesně tak."
Aenea se zamračila. "Mají příšerné drápy, ale tak rozsáhlé tunely by nedokázali v pevném ledu vykopat ani dospělí… nebo snad ano?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Zdá se mi, že jsme skutečně dospělého ještě neviděli."
"Přesně tak, přesně tak." Stařík přikyvoval a skláněl hlavu, jak měl ve zvyku. "Raul má pravdu, má drahá. Chitchatukové loví ta nejmenší mláďata. Kdykoliv mohou, honí starší mláďata Chitchatuky. Ale mládě ducha, které jste viděli, je larválním stadiem celého tvora. Během toho stadia se krmí a pohybuje na povrchu, ale za tři oběhy Sol Draconi Septemu"
"To znamená devětadvacet standardních let," zamumlal A. Bettik.
"Přesně tak, přesně tak," přikývl kněz, "za tři místní roky, neboli devětadvacet standardních projde mladý duch - mládě - metamorfózou a stane se z něj duch skutečný. Stvoření, které se provrtává ledem rychlostí nějakých dvaceti kilometrů za hodinu. Je asi patnáct metrů dlouhý a… můžete na něj narazit při cestě k severu."
Odkašlal jsem si. "Věřím, že Cuchiat a Chiaku vysvětlovali, že toto místo s tunely u přenašeče osmadvacet klicků severně žádné chodby nespojují…"
"Ach, ano," potvrdil Otec Glaucus a pokračoval v konverzaci štěbetavým jazykem Chitchatuků. Když Cuchiat odpověděl, slepec větu přeložil: "Přibližně pětadvacet kilometrů po povrchu, což je víc, než Nedělitelní lidé zvládnou v jednom zátahu. A Aichacut namítá, zeje místo plné duchů - mláďat i dospělých - tvrdí, že Nedělitelní lidé, kteří tam celá staletí žili, teď zdobí svými lebkami náhrdelníky duchů. Namítá, že tento měsíc sužují povrch letní bouře. Ale kvůli vám, moji přátelé, tu cestu ochotně podniknou."
Zavrtěl jsem hlavou. "Tomu nerozumím. Na povrchu není žádný vzduch, je to tak? Tím myslím…"
"Mají materiál, který budete pro cestu potřebovat, Raule, můj synu," uklidnil mě Otec Glaucus.
Aichacut něco zavrčel a Cuchiat odpověděl vlídnějším tónem.
"Jsou připraveni odejít, moji přátelé. Cuchiat říká, že návrat k prámu zabere dva spánky a tři pochody. A pak zamíří k severu, dokud se chodby nedostanou ven…" Starý kněz udělal pauzu a na chvíli se odvrátil.
"Copak je?" zeptala se Aenea a v hlasu jí zazněl zájem.
Otec Glaucus se obrátil. Nutil se k úsměvu a projel si vousy hubenými prsty. "Budete mi chybět. Od chvíle, kdy jsem… uplynula dlouhá doba… ha! Začínám být sentimentální. Pojďte, pomůžeme vám balit, rychle se nasnídáte a doplníme vaši výzbroj věcmi ze skladu."
Loučení bylo bolestivé. Představa, že stařík znovu zůstane sám uprostřed ledu, mezi duchy a planetárním ledovcem jen s pár lampami… při takové představě mě zabolelo v hrudi. Aenea plakala. Když A. Bettik potřásl starému knězi rukou, Otec Glaucus překvapeného androida vášnivě objal. "Tvůj den ještě přijde, můj příteli, M. Bettiku. Cítím to. Silně to cítím."
A. Bettik neodpověděl, ale když jsme sledovali Chitchatuky do hlubin ledovce, spatřil jsem, jak se modrý muž před ohybem tunelu k vysoké, světlem rámované siluetě obrátil. Pak ztratil z očí budovu, světlo i starého kněze.
Než jsme sklouzli a vyškrábali se přes poslední ledový svah, odbočili úzkým ledovým průchodem a objevili se na místě, kde jsme přivázali prám, měli jsme za sebou tři pochody a dvakrát jsme spali. Netušil jsem, jak dostaneme klády přes odbočky a křižovatky nekonečných tunelů, ale Chitchatukové nemámili obdivováním ledového plavidla ani minutu. Okamžitě se dali do práce. Rozvazovali a oddělovali kládu po kládě.
Během první návštěvy všichni obdivovali sekeru, tentokrát jsem jim ukázal, jak ji použít. Zkrátil jsem jednotlivé klády, proměnil je na jeden a půl metru dlouhé kusy. A. Bettik s Aeneou pomáhali řezat blednoucí laserovou baterkou, Chitchatukové odsekávali z téměř potopeného plavidla led, řezali a rozvazovali uzly, podávali nám dlouhé klády. Myje řezali a kupili na hromadu. Když to bylo hotovo, na ledovém břehu leželo kamenné ohniště, náhradní lampy, v dlouhém tunelu se jako hranice kupily klády.
Představa hranice mě nejprve pobavila, ale pak jsem si uvědomil, jak může být pro Chitchatuky hořlavý materiál důležitý - teplo a světlo k zahánění duchů. Spatřil jsem rozmontovaný prám jinýma očima. No, pokud se nám projít druhou branou nepodaří…
Aenea překládala. Sdělili jsme Cuchiatovi, že mu chceme nechat sekeru, ohniště a pár drobností. Musím říct, že jsme uviděli za zubatým hledím ohromené obličeje. Pobíhali kolem, objímali nás a poklepávali po zádech tak silně, že nám málem vyrazili dech. V hrubé náklonnosti nás poplácal a objal dokonce i vzteklý Aichacut.
Každý člen skupiny si přivázal na záda tři nebo čtyři klády. A. Bettik, Aenea a já jsme je napodobili - v takové gravitaci byly těžké jako z betonu. Vydali jsme se dlouhým stoupáním k povrchu, vakuu, bouři a duchům.
Kapitola 47

Rhadamanth Nemes netrvá průzkum mozku Otce Glaucuse ani minutu. Používá nervovou sondu. Spojení vizuálních obrazů, jazyka a hrubých synaptických dat se spojí v obraz Aenein ve zmrzlém městě. Nemes uvolní mikrovlákna a několik vteřin zpracovává data.
Aenea, její lidský společník Raul a android odešli před třemi a půl standardními dny. Většinu toho času muselo zabrat rozřezání jejich prámu. Druhý přenašeč je téměř třicet klicků na sever a Chitchatukové je povedou po povrchu planety. Taková cesta je pomalá a nebezpečná. Nemes ví, jak vysoké je riziko, že Aenea nepřežije. V mozku starého kněze viděla hrubé pomůcky, kterými se Nedělitelní lidé snaží bránit vnějším podmínkám.
Rhadamanth Nemes se nepatrně usměje. Nedá jim šanci.
Otec Glaucus tiše sténá.
Nemes se zastaví, koleno na hrudi starého kněze. Nervová sonda nenapáchala větší škodu - dirku mezi staříkovýma očima a v mozku dokáže ošetřit lépe vybavená lékárna. A kněz byl slepý, už když dorazila.

Nemes zvažuje situaci. Setkání s knězem Paxu na této planetě do rovnice nepatří. Když se Otec Glaucus pohne a zvedne vyhublé ruce k obličeji, Nemes se uklidní. Nechá-li kněze naživu, nic neriskuje. I tak jde o zapomenutého misionáře v exilu odsouzeného na smrt. Na druhé straně ví, že jeho smrt nepřinese žádné riziko. Je to jednoduchá rovnice.
"Kdo…jste?" sténá kněz, když ho Nemes bez obtíží zvedne a odnese z kuchyně do jídelny, z jídelny do knihovny s vlažným ohněm palivových kuliček, z knihovny do chodby v jádru budovy. I tady hoří lampy a zahánějí duchy.
"Kdo jste?" zopakuje slepý kněz a bojuje proti jejímu sevření jako dvouleté dítě v náručí silného dospělého. "Proč to děláte?" naléhá stařík, když Nemes dorazí k šachtě výtahu, rozkopne oceloplastové dveře a na chvíli kněze přidrží.
Do dvou set metrů vzdálené hloubky se žene od povrchu chladný vítr. Hučí, jako by zmrzlá planeta naříkala. Otec Glaucus si v poslední chvíli uvědomí, co se děje. "Ach, Ježíši Kriste, Pane," zašeptá rozechvělými rty. "Ach, svatý Teilharde… Ježíši Kriste…"
Nemes hodí stařík do šachty a otočí se. Když se za jejími zády neozve výkřik, trochu ji to překvapí. Zamíří po zamrzlém schodišti k povrchu, přeskakuje v silné gravitaci čtyři, pět schodů najednou. Nahoře si musí v místech, kde pohltila zmrzlá atmosféra pět, šest podlaží probít cestu ven. Stojí na střeše budovy, na tváři vakuum černé oblohy a bičující ledové krystalky. Aktivuje morfní pole a utíká po ledové pláni k modulu.
Loď zkoumají tři nedospělí duchové. Nemes stvoření okamžitě zaregistruje - nepatří k savcům, bílá "kožešina" tvořena šupinami, které udrží plynovou atmosféru i tělesné teplo, oči na principu infračerveného vidění, nízká spotřeba plic, která jim dovolí cestovat víc než dvanáct hodin bez kyslíku. Všechna zvířata měří víc než pět metrů, mají silné přední tlapy, zadní uzpůsobené ke kopání a trhání obětí. Všechna zvířata jsou velmi rychlá.
Nemes se blíží a duchové se k ní otáčejí. Na černém pozadí připomínají obrovské bílé lasičky nebo leguány. Prodloužená těla se pohybují oslepující rychlostí.
Nemes zvažuje, zda se jim má vyhnout. Ale jestli napadnou loď, mohou při odletu nastat problémy. Přepne se do zrychleného režimu. Duchové přimrznou uprostřed pohybu. Ledové krystalky zůstanou nehybně viset na černé obloze. Efektivně se pohybuje a pravou rukou s jako diamant tvrdým ostřím morfovaného předloktí všechna tři zvířata zmasakruje. Během práce pocítí vlažné překvapení. Každý duch má dvě velká pětikomorová srdce a dokáže bojovat jen s jedním. Každý má na krku náhrdelník z lidských lebek. Když skončí a přepne se do pomalého režimu, na led dopadnou jako obrovské, organické pytle tři duchové. Nemes se na chvíli zastaví a zkoumá náhrdelníky. Lidské lebky. Zřejmě z lidských dětí. Zajímavé.
Aktivuje modul a odletí k severu. Vznáší se na reakčních tryskách, zakrnělá křídla nenajdou ve vakuu oporu. Hluboký radar zkoumá led, až objeví řeku. Nad řekou se táhnou stovky kilometrů tunelů. Duchové se v této oblasti činili.
Hluboký radar ukáže kovový oblouk brány přenašeče, který se zvedá v tmavé mlze jako jasné světlo. Při hledání živých, pohyblivých bytostí pod povrchem ledu už tak úspěšný není. Odrazy ukážou cesty, kudy se atmosférickým ledovcem provrtávají dospělí duchové, ale signály přicházejí z kličky vzdálených míst na severu a jihu.
Přistane s modulem přímo nad branou přenašeče a hledá na zamrzlém povrchu vstup do jeskyně. Najde ho a rozběhne se přes ledovec. Když se tlak zvedne nad tři psí a teplota klesne pod třicet stupňů mrazu, zapojí biomorfní štít.
Labyrint tunelů nahání hrůzu, ale Nemes se soustředí na masu kovové brány třetinu kilometru pod sebou. Za hodinu už je na úrovni řeky. Dole je tma, takže nepomáhá zlepšené vidění ani infračervené paprsky. Nemes si nevzala baterku. Otevře ústa a tunel a ledovou mlhu před ní prořízne jasný žlutý paprsek.
Nemes je slyší dřív, než se v dlouhé, klesající chodbě objeví matné uhlíkové lampy. Rhadamanth Nemes zhasne světlo, postaví se do tunelu a čeká. Když se skupina objeví za rohem, nepřipomíná lidské bytosti, ale stádo malých duchů. Nemes je pozná podle vzpomínek v mozku Otce Glaucuse. Cuchiatova skupina Chitchatuků. Skupina se při pohledu na osamocenou ženu bez oblečení a vnější izolace překvapeně zastaví.
Cuchiat postoupí vpřed a rychle promluví. "Nedělitelní lidé zdraví válečníka/lovce/hledače, který zvolil cestu v jasu téměř dokonalé nedělitelnosti. Pokud potřebuješ teplo, jídlo, zbraně či přátele, promluv. Naše skupina miluje všechny, kdo chodí po dvou a respektují cestu prvočísel."
Rhadamanth Nemes odpoví jazykem Chitchatuků, který převzala od starého kněze: "Hledám své přátele - Aeneu, Raula a modrého muže. Už prošli kovovým obloukem?"
Třiadvacet Chitchatuků se radí a probírá jazyk cizí ženy. Věří, že musí být přítelkyní či příbuznou Glaucuse, neboť hovoří naprosto stejným dialektem jako slepec, který se dělí s návštěvníky o své teplo. Cuchiat přesto promluví s určitým podezřením: "Prošli pod ledem a zmizeli v oblouku. Popřáli nám vše nejlepší a dali nám dary. Přejeme vše nejlepší i tobě a nabízíme dary. Přeje si téměř dokonalé Nedělitelno pokračovat v cestě k magické řece s přáteli?"
"Za chvíli," odvětí Rhadamanth Nemes s úzkým úsměvem. Setkání nabízí stejnou rovnici jako při rozhodování, co se starým knězem. Popojde o krok dopředu. Třiadvacet Chitchatuků vykřikne nadšením a Nemes se promění v rysů zbavenou rtuť. Ví, že se musí světlo uhlíků odrážet od tisíců ledových plošek na jejím těle. Přepne se do rychlého režimu a bez námahy a jediného promarněného pohybu zabije všech třiadvacet mužů a žen.
Přepne se z rychlého režimu, vybere nejbližší mrtvolu a vystřelí muži do koutku oka nervovou sondu. Nervová síť mozku se hroutí nedostatkem krve a kyslíku, vyvolává běžné záchvaty halucinací a divoké kreativity. Takový jev je typický pro lidi i UI. Ale uprostřed synaptického přehrávání celého života a obrazů zrození… cesta dlouhým tunelem k jasnému světlu a teplu… uprostřed těchto obrazů zachytí blednoucí vzpomínku na dítě, vysokého muže a androida, kteří odrážejí hrubý, znovu sestavený prám, ohýbají hlavy pod nízký led zamrzlého oblouku.
"Sakra," vydechne Nemes.
Těla nechá ležet na hromadě v místech, kde klesla v temném tunelu k zemi a utíká poslední kilometr k řece.
Najde malé otevřené prostranství s vodou, bránu přenašeče představuje pouze krátký kovový drát v zubatém ledu nahoře. Stojí na nízkém, širokém ledovém břehu s tepelnými otisky Chitchatuků, kteří tady dali sbohem svým přátelům,

kolem ní víří ledová mlha a pára.
Chce prozkoumat přenašeč, ale musela by se provrtat mnohametrovým ledem nebo vyšplhat po holém úseku stropu dvacet metrů nad hlavou. Zmorfuje ruce a nohy a šplhá. Vysekává do ledu hluboké schůdky a držátka.
Zavěsí se na odhalený oblouk brány vzhůru nohama, přiloží ruku na panel a čeká, dokud se zmrzlý kov nesroluje jako kůže odtržená z rány. Natáhne obě mikrovlákna a optickou sondu, připojí se na interface modulu a spojí se s přenašečem. Šepot, který jí útočí přímo na sluchový nerv, prozradí, že ji monitorují Tři sféry vědomí a diskutují o událostech.
Během století Hegemonie člověka všichni dobře věděli, že existují stovky tisíc, možná miliony bran přenašečů, jež stvořilo Technojádro. Od malých dvířek, přes velké oblouky na řece Tethys až k velkým vesmírným portálům. Všichni se mýlili. Brána existuje pouze jedna. Je všude.
Za použití interface se zeptá pulzující, živé a teplé podstaty přenašeče ukryté v kovu, elektroinstalaci a fúzním štítu. Lidé přeskakovali po Síti po celá století (jeden lidský analyzátor odhadl, že skočí za vteřinu víc než miliarda lidí) a sloužili Definitivním, složce Technojádra, jež chtěla stvořit vyšší UI… Konečnou Inteligenci, jejíž vědomí pojme celou galaxii, možná vesmír. Kdykoliv se lidé v době Sítě napojili na Tachykomem svázané datasféry či přenašeč, synapse lidských bytostí a jejich DNA posílily všeobecnou nervovou síť, kterou Jádro budovalo. Jádro se o lidskou touhu cestovat, putovat bez energie či ztráty času nikterak nezajímalo. Ale Síť přenašečů byla dokonalou návnadou, jak nalákat stovky miliard primitivních, organických mozků a udělat z nich něco užitečného.
Když Meina Gladstoneová a její proklatí poutníci z Hyperionu vyčmuchali Technojádro ve škvírách prostoru/času a jeho Síť vSíti napadla smrtící hůlka, kterou Jádro pomohlo lidstvu sestrojit spojení Tachykomu odřízly síly mimo známý dosah megasféry. Všechny části všudepřítomného přenašeče jsou mrtvé a nepoužitelné.
Až na tento. Právě ho někdo použil. Interface Nemes hlásí, co ona i všechny Sféry dobře vědí. Bránu aktivovalo Něco Jiného. Odněkud Jinud.
Portál pořád registruje v hlubině vzpomínek upravených neutrinu spojení ve skutečném prostoru/času. Nemes do vzpomínky pronikne.
Aenea a ostatní skočili do QuomRiyadhu. Nemes musí záhadu zvážit. Může zvednout modul, nasednout do archanděla Raphaela a během pár minut se dostat do systému QuomRiyadhu. Ale to bude muset de Soyovi a ostatním přerušit oživovací proces a vymyslet pro takovou změnu rozumné vysvětlení. QuomRiyadh patří k systému, který dal Pax do karantény - svět oficiálně obsazený Vyvrženci, jedna z prvních planet projektů Justice a Míru. Stejně jako u Hebronu Pax ani jeho poradci de Soyovi a jeho mužům nedovolí spatřit pravdu. Nemes ví, že je řeka Tethys na planetě dlouhá jen několik kilometrů a protéká rudými skalami a pouští jižní polokoule kolem Velké mešity v Mashhadu. Pokud Raphaelovi umožní začít s oživováním, de Soya a ostatní budou tři dny mimo provoz a Aenea získá s přáteli čas k překonání celého úseku Tethys. Rovnice znovu tvrdí, že má Nemes de Soyu a ostatní zabít a pokračovat sama. Ale podle instrukcí se má takové možnosti vyhnout, pokud nebude naprosto nezbytná. De Soyova přítomnost při konečném zadržení Té, která učí, Hrozby jménem Aenea, se objevila v tolika simulacích v tolika Plněsektorových vizích, že ji nemůže bez rizika ignorovat. Látka vesmíru/času připomíná složité vatikánské tapiserie, napadne Nemes. A jestli povolí volná vlákna, ocitne se v nebezpečí, že spatří rozpad celé tapiserie.
Několik vteřin nad tím přemýšlí. Nakonec protáhne nervovou síť vláken a pronikne hlouběji do interface synapsí modulu. Objeví záznam minulých i současných činností brány. Spatří paměťový záznam Aenein a jejích společníků, spatří prchající bublinu jejich vzpomínek. Bez problémů rozezná nedávné i budoucí otevření brány. V blízké budoucnosti vidí po proudu dvě možnosti. Po QuomRiyadhu Něco Jiného brány nasměrovalo do Božího sadu, a potom…
Nemes zalapá po dechu a odpojí mikrovlákno, než ji spálí informace posledního skoku. Zřejmě se jedná o Aenein cíl - přesněji cíl Něčeho Jiného, co jí otevírá cestu. Cíl nepřístupný pro Církev, Pax i Tři sféry.
Ale načasování je správné. Nemes skočí do systému Božího sadu a de Soya se svými muži přežijí. Už vymyslela přijatelné vysvětlení. Za předpokladu, že přenos na QuomRiyadh zabere dva dny a další den systém Božího sadu, dokáže zadržet prám a celou akci dokončit, než se de Soya probudí. Získá dokonce několik hodin na úklid, takže až přistane s knězemkapitánem a jeho Švýcarskými gardisty v Božím sadu, nenajdou nic. Jen stopu, že tudy dívka a její přátelé prošli a skočili dál.
Vytáhne sondu, doběhne na povrch, odletí s modulem k Raphaelovi, vymaže v lodním počítači záznamy o tom, že se probudila a použila modul, nahradí je falešnou zprávou a jde si lehnout do oživovacího tanku. V systému Pacemu odstranila z oživovacího systému tank a předělala dráty, aby simulovaly aktivitu. Teď se uloží do hučící rakve a zavře oči. Skoky do rychlého režimu a morfování pokožky ji unavují. Vítá odpočinek a čeká, až ostatní vstanou z mrtvých.
Rhadamanth Nemes se usměje, aktivuje rukavici pro přepínání časových režimů a dotkne se hrudi mezi ňadry. Pokožka zrudne a přeskupí se do simulovaného kruciformu. Žádného parazita samozřejmě nemá. Ale muži na palubě ji mohou spatřit nahou a Nemes se nechce kvůli takové hlouposti prozradit.
Raphael pokračuje po orbitální dráze kolem třpytící se ledové planety Sol Draconi Septem, tři členové posádky leží v oživovacích rakvích a jejich pomalou cestu z mrtvých monitorují kontrolky a přístroje. Další cestující spí. Nic se jí nezdá.
Kapitola 48

Jak jsme pluli pouštní planetou, mhouřili oči v pronikavé záři G2 slunce a pili vodu ze sáčků z vnitřností duchů, které jsme si přinesli s sebou, poslední dny na Sol Draconi Septemu mi připadaly jako rychle blednoucí sen.
Cuchiat s ostatními se zastavili nějakých padesát metrů pod povrchem (všimli jsme si, zeje v tunelech nápadně řidší vzduch) a my se připravili v ledové chodbě na cestu. Chitchatukové se k našemu překvapení svlékli do nahá. Přestože

jsme se v rozpacích odvrátili, všimli jsme si, jak silná a svalnatá mají těla (jak muži, tak ženy). Jako tělo kulturisty z planety s normální přitažlivostí, tělo sražené a tvrdé, takže připomíná jiný druh. Přistoupili k nám Cuchiat a válečnice Chatchia, aby dohlédli na naše svlékání a přípravy ke vstupu na povrch. Chiaku a ostatní vytáhli z kožených batohů zvláštní předměty.
Sledovali jsme je a s pomocí Cuchiata a Chatchie jsme se oblékli jako oni. Během několika vteřin, kdy jsme se ocitli úplně nazí (stáli jsme na kožešinách duchů, aby nám nezmrzly nohy), nás spaloval chlad. Pak jsme na sebe natáhli tenkou membránu (později jsme se dozvěděli, že je to vnitřní kůže duchů) upravenou pro ruce, nohy a hlavu. Všimli jsme si, že ji upravili pro ruce, nohy a hlavy podstatně menší. Membrána byla těsnější než přiléhavý oblek, průhledná kůže mě sevřela tak pevně, že jsem musel připomínat několik dělových koulí nacpaných do střívka párku. A. Bettik na tom nebyl o nic lépe. Po chvíli jsem si uvědomil, že si oblékáme místní formu skafandru. Snad vyspělý skafandr, jaký kdysi používala ve vesmíru armáda Hegemonie. Membrány zadržely pot a použily ho k ohřevu, ochránily plíce před explozí ve vakuu, pokožku před zhmožděninami a krev před převařením. Obleky nám klesly jako kápě i přes čelo a zvedly se k bradě, bez ochrany zůstaly jen oči, nos a ústa.
Cuchiat a Chatchia vyndali z batohů membránové masky. Ostatní Chitchatukové už je měli na tvářích. Jasně šlo o výtvor Chitchatuků - masku samotnou tvořila stejná kůže jako skafandr, uvnitř měla přišité kousky kožešiny. Na oči použili čočky z očí duchů, takže jsme s maskou získali stejně jako u chlupatých obleků infračervené vidění. Ze špičky masky se táhla dlouhá, pokroucená střeva, která Cuchiat pečlivě přišil k jednomu z vodních sáčků.
Když začali Chitchatukové dýchat, uvědomil jsem si, že to nejsou obyčejné vodní sáčky. Kuličkami vyhřívaný držák rozpouštěl led na vodu a plyn. Nějakým způsobem se jim podařilo přefiltrovat atmosféru, až získali odpovídající množství dýchatelného vzduchu. Zkusil jsem se nadechnout. Zachytil jsem obsažené prvky (cítil jsem metan a možná trochu amoniaku) a do očí se mi nahrnuly slzy. Přesto jsem mohl dýchat. Hádal jsem, že je v sáčku vzduch jen na pár hodin.
Na skafandry jsme si natáhli chlupaté róby. Cuchiat nám spustil kápě a zajistil je, takže jsme se dívali přes čočky. Hlava fungovala přes skafandr jako hrubá helma. Pak jsme si natáhli chlupaté boty, jež nám sevřely kotníky až ke kolenům. Několik pohybů kostěné jehly a Chiaku obleky rychle zašila. Vodní a vzduchový sáček jsme pod róbou zavěsili na popruhy kousek od kapsy, kterou bylo v případě, že bude třeba sáčky znovu naplnit, možné rychle otevřít. Chichticu, nosič palivových kuliček bez přestání rozpouštěl atmosféru na vodu a vzduch. Pracoval i ve chvílích, kdy jsme pochodovali, a náhradní sáčky rozdával podle přesného pořadí. Nejprve Cuchiatovi, já byl poslední. Teď už jejich číslům rozumím. Stejně tak chápu, proč se skupina semkla, když hrozilo na povrchu nebezpečí, do ochranného kruhu kolem Chichticu, nosiče ohně. Nebyl důležitý jako pouhý náboženský symbol, jeho nepřetržitá práce nás držela při životě.
Když jsme se vynořili z jeskyně do divokého větru a ledu, přidali jsme k výbavě ještě jednu věc. Chiaku a ostatní vytáhli ze skladu poblíž vchodu dlouhé černé brusle, ostré jako žiletky. Nahoře byly rovné a široké, takže do nich bez problémů zapadly naše boty. Znovu jsme použili řemínky z kůže duchů a brusle přivázali. Brusle byly efektivním spojením čepelí a lyží. Urazil jsem po zvlněném ledovci deset nemotorných metrů, pak jsem si uvědomil, že se vezeme na drápech duchů.
Přiznám se, pád při 1,7 krát vyšší gravitaci mě děsil. Cítil jsem, jako by na mě dopadlo sedmdesát procent dalšího Raula Endymiona. Ale brzy jsme pohyb na bruslích zvládli a na pády měli dobře vycpané oblečení. Když jsme překonávali příliš náročný úsek, použil jsem jednu zkrácenou kládu z voru jako lyžařskou hůlku a odstrkoval se jako na malém plavidlu.
Musím přiznat, že bych rád získal holozáznam či fotografii našeho výletu. V kožešinách duchů, vnitřních skafandrech, s dýchacími pytlíky z vnitřností, dýchacími trubicemi, kostěnými oštěpy, mou plasmovou puškou, batohy a lyžemi z drápů jsme museli vypadat jako astronauti ze Staré Země z doby kamenné.
Ale fungovalo to. Pohybovali jsme se po sněhu a ledových krystalech rychleji než ledovými tunely. Když se během krátké cesty po povrchu zvedl od jihu vítr, roztáhli jsme chlupaté paže a překonali rovné úseky ledu jako plachetnice. Procházka po povrchu zmrzlé atmosféry Sol Draconi Septemu ve mně vyvolává drsnou, ale krásnou vzpomínku. Když bylo slunce na obloze, vzduchu zbavené nebe mělo černou barvu, jakmile slunce zašlo, jako by na nebi explodovaly tisíce hvězd. Vnější i spodní oblečení zvládlo vysoké a nízké teploty vesmírného dne, přesto bylo jasné, že chlad noci nepřežijí ani Chitchatukové. Naštěstí jsme se pohybovali tak rychle, že jsme museli přečkat jen šestihodinový úsek tmy, a Chitchatukové naplánovali začátek výpravy tak, abychom využili veškeré sluneční světlo dne před příchodem noci. Kromě prvních pár hodin, kdy se paprsky vycházejícího slunce odrážely od ledového předmětu daleko na jihu, jsme nespatřili žádné hory. Povrch brázdily jen malé ledové hřebeny a boule. Uvědomil jsem si, že ledový předmět tvoří vrchol mrakodrapu Otce Glaucuse, který proráží ve vzdálenosti mnoha kilometrů ledový povrch. Jinak byla krajina zbavená veškerých rysů, takže jsem na chvíli zauvažoval, jak Chitchatukové poznají směr. Pak jsem si všiml, jak Cuchiat kontroluje slunce a vlastní stín. Celý krátký den jsme mířili k severu.
Chitchatukové se pohybovali na bruslích/lyžích v těsné obranné formaci, nosiče ohně a šamana, který obstarával oheň a vzduchové/vodní sáčky vedli uprostřed, válečníci s připraveným kopím postupovali na křídlech. Cuchiat stál v čele a Chiaku (uvědomili jsme si, že má zřejmě druhé slovo) skupinu uzavíral. Dával pozor a bruslil pozpátku. Každý Chitchatuk měl kolem oblečení omotaný dlouhý provaz (když jsme se oblékli, omotali i nás). Lépe jsem tomu porozuměl až ve chvíli, kdy se Cuchiat náhle zastavil a zamířil k východu, aby se vyhnul několika pro mě neviditelným puklinám. Do jedné jsem se podíval (zdálo se, že mizí v tmavém nekonečnu) a pokusil si představit, jaký by to byl pád. Pozdě odpoledne zmizel jeden z jezdců v náhlém a tichém výbuchu ledových krystalků a chvíli nato se znovu objevil, když ho na provazech zachránil Chiaku a Cuchiat. Válečník zarazil vlastní pád, sundal si černé brusle z drápů a použil je ke šplhání. Vysekával si cestu ve stěně pukliny jako technický horolezec na převisu. Zjistil jsem, že nemohu Chitchatuky

podceňovat.
První den jsme žádné duchy nespatřili. Když zašlo slunce, i přes únavu jsme si uvědomili, že Cuchiat a ostatní nesměřují k severu, ale krouží a prohlížejí led, jako by něco hledali. Celou dobu na nás útočil vítr ledovými krystalky. Věřím, že kdybychom na povrch vystoupili ve skafandrech, krystalky by nám poškrábaly a zničily hledí. Na kožešinách a očních čočkách nebylo žádné poškození vidět.
Konečně zamával Aichacut rukama. Odjel na bruslích daleko na západ. Kvůli maskám a vakuu jsme neudržovali ústní komunikaci. Všichni jsme k němu zamířili a zastavili se na místě, které vypadalo stejně jako okolní, tlakem zvlněný povrch. Cuchiat nás mávnutím ruky odvolal, odmotal si ze zad sekyru a začal štípat led. Když praskla horní vrstva, zjistili jsme, že nepokračuje další puklinou, ale úzkým vstupem do ledové jeskyně. Čtyři válečníci si připravili kopí. Cuchiat se připojil k nim. Vedl je Chichticu s uhlíkovou lampou. Skupina se vplížila do díry. My čekali v obranném kruhu.
Chvíli nato se objevila Cuchiatova zabalená hlava a muž nám pokynul. Pořád držel sekyru a já si dokázal představit, jak se za zubatým hledím a membránou masky široce usmívá. Sekyra představovala důležitý dar.
Noc jsme strávili v doupěti duchů. Pomáhal jsem Chitchatukům ucpat vchod sněhem a ledem, další metr tunelu jsme zasypali ledovými krystalky a většími úlomky, pak jsme vlezli dovnitř a sledovali Chichticua, jak ohřívá kusy ledu, dokud doupě nenaplnila atmosféra, která se dala dýchat. Ve spánku jsme se k sobě tulili, třiadvacet Nedělitelných lidí a tři Nedělitelní cestovatelé. Nechali jsme si oblečení i membrány, sundali jen masky a uvítali pach potu. Tu příšernou noc, kdy venku zuřila bouře a ledové krystaly dosahovaly rychlosti vzduchu… až na to, že ve vakuu není nic slyšet… nás udrželo při životě jen společné teplo. Z té noci mi utkvěl v paměti ještě jeden detail. Doupě duchů lemovaly lidské lebky a kosti. Kryly všechny zdi, jako by je tam zasadil nějaký umělec.
Během dalšího dne jsme žádné duchy, ani mláďata, ani dospělé, kteří vrtají tunely v ledu, nespatřili. Krátce před západem slunce jsme si sundali a ukryli brusle, pak jsme vkročili do ledových tunelů nad druhým přenašečem. Jakmile jsme se dostali dost hluboko, do míst, kde nás znovu obklopila atmosféra, sundali jsme si masky a membránové skafandry a neochotně je vrátili Chatchie. Jako bychom se vzdali odznaků, jež nás pojily s Nedělitelnými lidmi.
Cuchiat krátce promluvil. Já krátké slabiky nerozeznal, ale Aenea překládala: "Měli jsme štěstí… něco o výjimečné události, o tom, že jsme nemuseli na povrchu bojovat s duchy… ale říká, štěstí jednoho dne končí vždycky smůlou v den příští."
"Řekni mu, že doufám, že se mýlí," odvětil jsem.
Pohled na otevřenou řeku s těžkou mlhou a ledovým stropem přinesl šok. Přestože byli všichni vyčerpaní, okamžitě jsme se dali do práce. Složit zkrácený prám v chlupatých rukavicích nebylo nijak jednoduché, ale Chitchatukové pracovali rychle a za dvě hodiny se před námi objevila zkrácená a nešikovná verze původního plavidla. Chyběl stěžeň, stan a kámen ohniště. Ale hlavní bylo kormidlo. Přestože působila svázaná a kratší bidla nemotorně, věřili jsme, že v tomto úzkém úseku řeky Tethys dobře poslouží.
Loučení bylo smutnější, než jsme čekali. Všichni nás objali alespoň dvakrát, na dívčiných dlouhých řasách se objevil led. Musím přiznat, že mi silné emoce stáhly hrdlo.
Pak jsme se odstrčili do proudu. Cestovat a přitom stát na místě mi připadalo zvláštní. Svaly a myšlenky chtěly bruslit na drápech duchů. Ledová zeď a brána přenašeče se přiblížily. Přikrčili jsme se pod úzkou ledovou římsu a náhle jsme se ocitli… někde jinde.
Vpluli jsme do východu slunce. Řeka byla široká a klidná, proud pomalý a rovnoměrný. Břehy tvořil rudý kámen, pruhovaný jako široké schody, jež se zvedají z vody. Poušť tvořil rudý kámen a malé žluté keře. Stejně hladký, rudý kámen jsme našli na vzdálených štítech hor a oblouku. Rudá barva jakoby hořela v paprscích obrovského rudého slunce po naší levici. Teplota z ledové jeskyně poskočila o třicet stupňů. Zastínili jsme si oči, svlékli si oblečení a odložili ho jako bílé hadry na záď zkráceného voru. Vrstvy ledu se v ranním slunci nejprve zatřpytily, pak se roztekly.
Aniž bychom zkontrolovali komlog či průvodce po řece Tethys, usoudili jsme, že jsme na QuomRiyadhu. Napověděla nám rudá poušť - mosty z jasně rudého pískovce, vysoké sloupy z rudého kamene, jež se zvedaly k růžové obloze, jemné rudé oblouky, proti kterým vypadal mizející přenašeč jako trpaslík. Reka protékala kaňony, nad kterými se tyčily rudé kamenné paraboly, potom se stočila do širšího údolí, kde foukal horký vítr, který zvedal žlutou šalvěj a rudý písek, jež se nám lepil do dlouhých "chlupů" našich kožichů, útočil na oči a ústa. V poledne už jsme se pohybovali úrodnějším údolím. Z řeky vybíhaly v pravých úhlech zavlažovací kanály, břehy lemovaly krátké žluté palmy a magenta. Brzy se objevily nízké budovy, chvíli nato celá vesnice růžových a okrových domků. Ale žádní lidé.
"Je to jako na Hebronu," zašeptala Aenea.
"Ještě to nevíme," namítl jsem. "Možná jsou někde za prací."
Ale polední horko se natáhlo do odpoledne (QuomRiyadh měl podle příručky dvaadvaceti hodinový den), a přestože jsme objevili víc kanálů a vegetace zhoustla a naráželi jsme častěji na vesnice, po lidech či domácích zvířatech nebylo ani vidu. Dvakrát jsme prám zavedli ke břehu - jednou jsme načerpali vodu z artézské studny, podruhé šli prozkoumat vesničku, odkud se k řece nesl zvuk kladiva. Byl to utržený okap, který bouchal v pouštním větru.
Aenea náhle vykřikla bolestí a zlomila se v pase. Klesl jsem na jedno koleno a přejel prázdnou ulici plasmovou pistolí. K dívce přiběhl A. Bettik. Na ulici nikdo nebyl. V oknech se nic nehýbalo.
"To je v pořádku," vydechlo dítě v androidově náručí. "Náhlá bolest…"
Doběhl jsem k ní. Vytáhl jsem zbraň a teď jsem se cítil jako hlupák. Znovu jsem ji vrátil do pouzdra, poklekl jsem a uchopil ji za ruku. "Co se děje, malá?" Vzlykala.
"Ne… ne… nevím," vypravila ze sebe. "Něco příšerného… nevím."
Odnesli jsme ji zpět na prám. "Prosím," zašeptala Aenea. I v horku jí cvakaly zuby. "Pojďme odtud pryč."
A. Bettik postavil mikrostan, který teď pohltil téměř celou plochu zkráceného prámu. Uložili jsme kožešiny duchů do

stínu, položili na ně dívku a dali jí napít z jednoho sáčku.
"To tahle vesnice?" zeptal jsem se. "Ta ti něco udělala?"
"Ne," vydechla Aenea mezi vzlykáním. Vidím ji před sebou, jak bojovala s vlnami emocí, jež do ní narážely. "Ne… něco hrozného… tento svět, ale také za námi…"
"Za námi?" podíval jsem se ven ze stanu a proti proudu řeky. Kromě údolí, širokého kanálu a mizející vesnice se žlutými, větrem sužovanými palmami jsem nic nespatřil.
"Za námi na ledovém světě?" zeptal se A. Bettik tiše.
"Ano," vypravila ze sebe Aenea, než ji znovu sevřela bolest. "Bol… bolí to."
Položil jsem jí ruku na čelo a holé břicho. I přes okolní horko (opálený obličej a ruce) měla kůži teplejší, než bylo normální. Vylovili jsme z mého batohu jednu lékárnu a umístili diagnostickou nálepku. Ohlásila zvýšenou teplotu, 6.3 stupně bolesti podle dolorometru, křeče ve svalech a nevyrovnané EEG. Stroj doporučil vodu, ibuprofen a vyhledat lékaře.
"Je tady nějaké město," oznámil android, když se řeka ohnula.
Vylezl jsem ze stanu, abych se podíval. V dálce nějakých patnácti kilometrů jsem na druhé straně rozšiřujícího se údolí spatřil rudé věže, kupole a minarety. Říční proud nikam nespěchal. "Zůstaneš s ní," promluvil jsem a přešel na pravobok k bidlu. Zkrácený prám byl nápadně lehčí než předtím, pohyboval se rychleji.
Zkontrolovali jsme s A. Bettikem vodou pokrouceného průvodce a město určili jako Mashhad, hlavní město jižního kontinentu a domov Velké Mešity, jejíž minarety jsme jasně viděli. Řeka pokračovala houstnoucími vesnicemi, předměstími, průmyslovými oblastmi a směřovala do města. Aenea neklidně spala. Horečka stoupla a diagnostika lékárny rozblikala rudé kontrolky, znamení, že máme vyhledat pomoc lékaře.
Mashhad byl stejně prázdný jako Nový Jeruzalém.
"Vzpomínám na pověsti, že padl systém QuomRiyadh do rukou Vyvržených přibližně ve stejnou dobu, kdy získali Pytel Uhlí" řekl jsem. A. Bettik souhlasil a dodal, že monitorovali radiové přenosy Paxu z univerzitního města.
Přivázali jsme prám k nízkému molu a vynesli dívku do stínů městských ulic. Jako na Hebronu. Jenže tentokrát jsem byl zdravý a v bezvědomí byla dívka. Udělal jsem si v duchu poznámku, abych se, bude-li to možné, vyhýbal pouštním světům.
Na ulicích byl větší zmatek než v Novém Jeruzalémě, na silnicích i na chodnících stála v podivuhodných úhlech opuštěná auta, ulicemi se honily odpadky, okna a dveře byly dokořán, dovnitř se hrnul rudý písek. Ulice, chodníky a umírající trávníky byly poseté zvláštními koberečky. U prvních jsem se zastavil a vzpomněl si na hawkingův koberec. Byly to obyčejné koberce, všechny obrácené jedním směrem.
"Modlitební podložky," vysvětlil A. Bettik, jak jsme ustupovali zpět do stínu ulice. Nejvyšší budovy nebyly nikterak vysoké - žádná nepředčila minarety, jež se zvedaly z parku a tropických stromů. "Obyvatelstvo QuomRiyadhu je ze sta procent islámského původu," pokračoval android. "Pax sem nepronikl, ani slib vzkříšení nic nezmohl. Lidé nechtěli mít s Protektorátem nic společného."
Odbočil jsem za roh. Pořád jsem hledal nemocnici nebo nějaký ukazatel. Aeneino horké čelo se mi opíralo o krk. Dýchala rychle a mělce. "Věřím, že se tohle místo objevilo v Kantosu" řekl jsem. Zdálo se mi, že dítě nic neváží.
A. Bettik přikývl. "M. Silenus napsal o vítězství plukovníka Kassada nad takzvaným Novým Prorokem před třemi sty lety."
"Jakmile se zhroutila Síť, moc získali Shiitové, že?" zeptal jsem se. Podívali jsme se do další postranní ulice. Hledal jsem znamení lékařské pomoci - ale víc než všeobecně známý červený kříž jsem se zaměřil na rudý půlměsíc.
"Ano," potvrdil A. Bettik, "a násilně se proti nim postavil Pax. Věřilo se, že když se z tohoto sektoru stáhla flotila Paxu, místní obyvatelé Vyvržence přivítali."
Podíval jsem se na prázdné ulice. "No, zdá se, že si toho Vyvrženci moc neváží. Je to tady jako na Hebronu. Kam myslíš, že všichni zmizeli? Mohli vzít populaci celé planety jako rukojmí a"
"Podívejte cadeceus," přerušil mě A. Bettik.
V okně vysoké budovy jsme spatřili starodávný symbol okřídlené hole a dvou propletených hadů. Přestože byl vevnitř velký nepořádek, budova víc než nemocnici připomínala obyčejný úřad. A. Bettik přešel k digitálnímu ukazateli, kde skroloval arabský text. Stroj hovořil stejným jazykem.
"Dokážeš arabštinu přečíst?" zeptal jsem se.
"Ano," potvrdil android, "stejně tak rozumím mluvené řeči. Je to jazyk Farsi. Na desátém podlaží je soukromá klinika. Věřím, že tam mají kompletní diagnostické centrum a možná autochirurga."
Zamířil jsem s Aeneou v náručí ke schodům, ale A. Bettik vyzkoušel výtah. V prázdné skleněné šachtě to zahučelo a připlulo k nám levitační vozidlo.
"Zvláštní, zeje pořád dost energie," řekl jsem.
Vyjeli jsme výtahem do desátého patra. Aenea se probudila a sténala. Prošli jsme kachlíkovou chodbou, přes otevřenou zahradu, kde šustily ve větru žluté a zelené palmy, a vstoupili do vzdušné zasklené místnosti s lůžky autochirurga a diagnostickým vybavením. Vybrali jsme lůžko u okna, svlékli dítě do spodního prádla a uložili ho do čistých pokrývek. Diagnostické senzory lékárny jsme nahradili vlákny a čekali u panelů na výsledek. Umělý hlas hovořil (stejně jako výpis na monitoru) arabsky a jazykem Farsi. Ale objevili jsme přepínač na síťovou angličtinu a použili ho.
Autochirurg problém určil jako vyčerpání, dehydrataci a zvláštní EEG, jež mohlo být následkem silné rány do hlavy. Vyměnili jsme si s A. Bettikem pohledy. Aeneu nikdo do hlavy nepraštil.
Potvrdili jsme léčbu vyčerpání a dehydratace a ustoupili. Z panelů postele se zvedly pěnové držáky, pseudoprsty nahmataly Aenee žíly a objevila se kapačka se sedativem a slaným roztokem.

Během několika minut dítě spalo. Diagnostický panel promluvil arabskýma než jsem přešel k monitoru, A. Bettik větu přeložil. "Říká, že by měl pacient spát celou noc a ráno se bude cítit lépe."
Přehodil jsem si plasmovou pušku na zádech. Zaprášené batohy seděly na jedné z židlí pro hosty. Přešel jsem k oknu a řekl: "Než bude tma, podívám se do města. Zjistím, zda jsme určitě sami."
A. Bettik založil ruce a sledoval, jak se velké rudé slunce dotýká střech budov na druhé straně ulice. "Věřím, že jsme tady víc než sami," odpověděl. "Tady to trvalo jen o něco déle."
"Co tady trvalo déle?"
"Událost, která odnesla všechny lidi. Na Hebronu jsme nenašli známky paniky ani boje. Tady lidé nestačili opustit své stroje. Ale nejjasnějším důkazem jsou modlitební koberce." Poprvé jsem zaznamenal, že má android na modrém čele, kolem očí a úst vrásky.
"Nejjasnějším důkazem čeho?" zeptal jsem se.
"Věděli, že se s nimi něco děje," odvětil A. Bettik, "a poslední minuty strávili modlitbou."
Odložil jsem plasmovou pušku, opřel ji o židli a uvolnil pouzdro pistole. "Stejně se podívám," řekl jsem. "Dávej na ni pozor, aby se nevzbudila, ano?" Vyndal jsem z batohu dvě komunikační jednotky, jednu hodil androidovi a druhou si připevnil na límec. Umístil jsem korálek mikrofonu. "Nech otevřenou běžnou frekvenci. Přihlásím se. Zavolej v případě problému."
A. Bettik stál u postele, velkou rukou se jemně dotýkal čela spící dívky. "Až se probudí, budu u ní, M. Endymione."
Je zvláštní, jak jasně si tu večerní procházku opuštěným městem pamatuji. Digitální ukazatel na bance tvrdil, že je čtyřicet stupňů Celsia - sto čtyři stupňů Farnheita, ale pot odnesl suchý vítr z rudé pouště, červenorůžový západ slunce mě ukolébal. Možná si na ten večer vzpomínám, protože to byla poslední noc cesty, než se vše změnilo. Mashhad představoval zvláštní směsici moderního města a tržiště z Tisíce a jedné noci, překrásných pohádek, které mi vyprávěla stará Grandam pod hvězdnatou oblohou Hyperionu. Místo neslo pižmovou vůni romance. Na jednom rohu jsem našel novinový stánek a automat na peníze, odbočil jsem a uprostřed ulice jsem narazil na stánky s jasně pruhovanými stříškami a hromadami hnijícího ovoce. Dokázal jsem si představit zdejší život a šum - všude kolem velbloudy, koně a zvířata z doby před Hidžrou, štěkající psy, rozkřičené prodejce a smlouvající zákazníky, ženy v černých chadorech a krajkových burqas, ženy v závojích, všude kolem barokní a nevýkonné automobily, které vrčí a vyplivují do atmosféry špinavý kysličník uhličitý, keton a další zplodiny, které vypouštěly staré výbušné motory…
Ze zasnění mě probudil zpěvný mužský hlas. Slova se odrážela kamennými a kovovými kaňony města. Zdálo se, že přichází z parku jeden, dva bloky nalevo. Rozběhl jsem se tam a sevřel pažbu pistole v otevřeném pouzdru.
"Slyšíš to?" zašeptal jsem za běhu do mikrofonu.
"Ano," odpověděl hlas A. Bettika ve sluchátku. "Mám otevřené dveře na terasu a zvuk je čistý i tady."
"Zní to arabsky. Dokážeš to přeložit?" Nepatrně jsem se zadýchal. Ukončil jsem dva bloky dlouhý sprint a objevil se v otevřeném parku, kterému vévodila veliká mešita. Před pár minutami jsem se podíval do uličky a zachytil na jednom z minaretů zbytky rudého západu slunce. Teď byla kamenná zeď šedá, světlo odrážel jen její hrot.
"Ano," ozval se A. Bettik. "Muezzin svolává k večerní modlitbě."
Vyndal jsem ze sáčku za páskem dalekohled a prozkoumal minarety. Mužský hlas vycházel z reproduktorů na balkónech, jaké zdobily všechny věže. Nezachytil jsem žádný pohyb. Rytmický nářek náhle skončil a ve větvích zalesněného náměstí zašvitořili ptáci.
"Nejspíš nahrávka," podotkl A. Bettik.
"Zkontroluju to." Odložil jsem dalekohled a sledoval kamennou stezku přes široké trávníky a zažloutlé palmy ke vchodu do mešity. Prošel jsem nádvořím a zastavil se před vchodem. Viděl jsem dovnitř - všude stovky modlitebních koberců. Zdobené oblouky z obyčejného kamene podpíraly elegantní sloupy, krásný oblouk na vzdálené zdi označoval půlkruhové zákoutí. Vpravo od něj se zvedalo schodiště chráněné krásně tepaným kamenným zábradlím, na jeho vrcholu stála plošina s kamennou stříškou. Aniž bych do prostoru vstoupil, popsal jsem ho A. Bettikovi.
"Kout se jmenuje mihrab," poučil mě, "je vyhrazený pro imama, ten vede modlitbu. Balkón napravo od mihrabu je kazatelna. Našel jste ještě nějaké jiné místo?"
"Ne. Spatřil jsem pouze prach na modlitebních kobercích a kamenných schodech."
"Volání k modlitbě je nepochybně nahrávka," dodal A. Bettik.
Pocítil jsem nutkání do širokého kamenného prostoru vstoupit, ale udusil jsem ho, nechtěl jsem znesvětit ničí svatostánek. Stejně jsem se cítil jako dítě v katolické katedrále na Konci Zobáku a jako dospělý, když mě chtěl vzít přítel z Domácí gardy do jednoho z posledních Zen Gnostických chrámů na Hyperionu. Už jako chlapec jsem si uvědomil, že se budu držet na svatých místech v povzdálí… nikdy nebudu mít vlastní svatostánek, nikdy se nebudu cítit klidně ve svatostánku cizím. Nevstoupil jsem.
Vracel jsem se chladnoucími a tmavnoucími ulicemi a narazil na palmami lemovanou alej v atraktivní části města. Na vozících se povalovalo jídlo a hračky na prodej. Zastavil jsem se u stánku s koblihami a očichal kroužek velikosti náramku. Bohužel už nebyl několik dnů k jídlu.
Alej vyústila u řeky. Obrátil jsem se doleva a zamířil po nábřeží k ulici, jež mě dovede zpět ke klinice. Chvílemi jsem hovořil s A. Bettikem. Aenea pořád spala.
Jak se na město snesla noc, hvězdy rozmazal prach v atmosféře. V centru města svítilo jen několik budov (ať už populaci odneslo cokoliv, muselo to přijít ve dne), ale celé nábřeží lemovaly vznešené staré pouliční lampy, jež žhnuly plynovým světlem. Kdybychom nepřivázali prám k jedné z lamp na molu, zřejmě bych ke klinice odbočil a ani si ho nevšiml. Takto jsem ho spatřil v jasu světla, jak se pohupuje víc jak sto metrů daleko.
Na prámu někdo stál. Postava se nehýbala. Byla velmi vysoká a zdálo se, že má na sobě stříbrný oblek, takže se od ní odráželo světlo lamp, jako by si oblékla chromovaný skafandr.

Zašeptal jsem A. Bettikovi, ať hlídá dívku, že máme na prámu vetřelce. Vyndal jsem z pouzdra pistoli a od pásku dalekohled. Chvíli jsem ostřil, pak ke mně stříbrná postava obrátila hlavu.

Kapitola 49

Otec kapitán de Soya se probudí v důvěrně známém a teplém oživovacím Raphaelově tanku. Po prvních chvílích nevyhnutelného zmatku a dezorientace sklouzne z uzavřeného lehátka a nahý odpluje k velitelskému pultu.

Vše je, jak má být. Jsou na orbitu kolem Sol Draconi Septemu. Kousek za okny velitelského pultu spatří oslepující bílou kouli planety. Stroj brzdí podle plánu, ostatní tři tanky oživují drahocenný lidský náklad, vnitřní silové pole nulag, dokud nezískají všichni zpět svou sílu. Vnitřní teplota a atmosféra optimální pro vzkříšení, loď na geosynchronním orbitu. Knězkapitán vydá první příkaz tohoto nového života. Přikáže lodi, ať uvaří pro všechny oživené kávu. Po vzkříšení si na baňku s kávou vždycky vzpomene. Na baňku zasunutou na plánovacím stole a plnou horkého černého pití.

Pak si všimne, že lodní počítač signalizuje prioritní zprávu. Dokud byl při vědomí v systému Pacemu, žádná zpráva nepřišla. Skutečnost, že k nim dorazila do tohoto vzdáleného systému bývalé kolonie je nepravděpodobné. Pax není v systému Sol Draconi zastoupen (proplouvající koráby pouze používají tři plynové giganty k doplnění hydrogenových nádrží) a krátká kontrola lodního počítače potvrdí, že nebyla za tři dny zpomalení a vstupu na orbit kontaktována žádná loď. Další zkoumání odhalí skutečnost, že na planetě pod nimi není žádná misie Církve, s posledním misionářem ztratila Církev spojení před více než padesáti standardními roky.

De Soya si přehraje záznam. Papežská autorita flotily Paxu. Podle kódu na monitoru dorazila zpráva pouhou setinu vteřiny předtím, kdy Raphael skočil v prostoru Pacemu do kvantového vesmíru. Je to krátký a stručný text: JEHO SVÁTOST MĚNÍ CÍL MISE NA SOL DRACONI SEPTEMU. NOVÝ CIL: BOŽÍ SAD. OKAMŽITĚ POKRAČUJTE. AUTORIZACE LOURDUSAMY A MARUSYN. KONEC ZPRÁVY.

De Soya zavzdychá. Celá cesta, úmrtí a vzkříšení, vše bylo k ničemu. Knězkapitán se chvíli nehýbá, jen sedí nahý na velitelském lehátku a pozoruje žhnoucí polokouli ledové planety, jež pohlcuje kulaté okno nad jeho hlavou. Pak znovu vzdychne a zamíří ke sprše. Zastaví se u automatu, aby si vzal kávu. Automaticky se natáhne pro baňku a prsty ťuká příkazy na klávesnici ve sprše. Chce horké jehličky vody. Udělá si poznámku, že musí najít někde župany. Už tady nejsou jen sami muži.

Náhle se vzrušeně zarazí. Tápající ruka nenajde držadlo baňky s kávou. Někdo ji otočil do výklenku.

Nový rekrut, desátnice Rhadamanth Nemes, opustí tank jako poslední. Když vypluje z tanku a zamíří ke sprše/převlékárně, všichni tři muži odvrátí oči. Ale Raphaelova nacpaná velitelská bublina nabízí dostatek zrcadlových ploch. Všichni zachytí pevné tělo malé ženy, bledou kůži i namodralý kruciform mezi malými ňadry.

Desátnice Nemes se připojí k přijímání. Působí dezorientované a slabě. Společně srkají kávu a vnitřní pole se zvedá na šestinu g.

"Vaše první vzkříšení?" zeptá se de Soya tiše.

Desátnice přikývne. Má černé, krátce zastřižené vlasy, na bledém čele jí visí skleslé lokny vlasů.

"Rád bych řekl, že si na to zvyknete," pokračuje kněz - kapitán, "ale pravda je jiná. Každé probuzení je jako to první… obtížné a radostné."

Nemes usrkne z baňky kávu. V mikrogravitaci působí váhavě. Její pokožka vypadá v kontrastu s karmínově rudou uniformou ještě světlejší.

"Neměli bychom k Božímu sadu vyrazit okamžitě?" ptá se váhavě.

"Dost brzy," potvrdí Otec kapitán de Soya. "Dal jsem Raphaelovi příkaz, aby za patnáct minut opustil orbit. Zamíříme k nejbližšímu translačnímu bodu rychlostí dvěg, abychom se před návratem na lehátka a do tanků ještě trochu zotavili."

Zdá se, jako by se desátnice Nemes při představě dalšího vzkříšení nepatrně zachvěla. Jako by chtěla změnit téma hovoru, obrátí se k oslepující polokouli planety v oknech a na obrazovkách. "Jak může někdo putovat po řece v takovém ledu?"

"Asi pod ledem," navrhne seržant Gregorius. Obr pozorně Nemes sleduje. "Je to atmosféra, co zmrzla po Pádu. Tethys musí proudit pod ní."

Desátnice Nemes pozvedne překvapeně tmavé obočí. "A jak to vypadá na Božím sadu?"

"To nevíte?" zeptá se Gregorius. "Já myslel, že o Božím sadu slyšel v Paxu každý."

Nemes zavrtí hlavou. "Vyrostla jsem na Esperance. Tam je hlavní rybaření a zemědělství. Lidé se tam o jiná místa moc nestarají. Ani o ostatní světy Paxu… ani o staré povídačky o Síti. Mají dost starostí, aby se ze země a z moře uživili."

"Boží sad je starý templářský svět," doplní Otec kapitán de Soya a vrátí baňku na místo v plánovacím stole. "Pěkně ho spálila invaze Vyvrženců před Pádem. Ve své době byl překrásný."

"Jo," přikývne seržant Gregorius, "bratrstvo templářů Muiru byl jakýsi kult, co uctíval přírodu. Z Božího sadu udělali lesní planetu - stromy vyšší a krásnější než sekvoje na Staré Zemi. Žili tam templáři, celejch dvacet a něco miliónů. V městech a na plošinách na těch krásných stromech. Ale vybrali si ve válce špatnou stranu…"

Desátnice Nemes vzhlédne od kávy. "Myslíte tím, že se přidali na stranu Vyvrženců?" Zdá se, že ji taková představa pohoršuje.

"Přesně tak, drahá," potvrdí Gregorius. "Možná proto, že měli v té době vesmírné stromy…"

Nemes se zasměje. Krátký, ostrý zvuk.

"Myslí to vážně," potvrdí desátník Kee. "Templáři používali ergy. Energolapače z Aldebaranu, který uzavřeli stromy do devítkovýho silovýho pole a dali jim reakční pohon.. Dokonce na stromy nainstalovali běžné Hawkingovy motory pro mezihvězdné lety."

"Létající stromy," zašeptá desátnice Nemes a znovu se hlasitě zasměje.

"Když Vyvrženci spojencům odplatili přátelství útokem Roje na Boží sad, někteří v takových stromech odletěli," pokračuje Gregorius, "ale většina jich shořela… stejně jako shořela větší část planety. Tvrdí se, že se svět změnil na celé století v popel. Mračna vyvolala efekt nukleární zimy."
"Nukleární zimy?" zopakuje Nemes. De Soya mladou ženu pozorně sleduje a přemýšlí, proč vybrali v takovou dobu pro papežský odznak tak naivního člověka. Byla taková naivita součástí vražedné síly?
"Desátnice," promluví a obrátí se k ženě, "říkáte, že jste vyrostla na Esperanci… přidalajste se tam k Domácí gardě?"
Nemes zavrtí hlavou. "Sla jsem přímo do armády Paxu, Otče kapitáne. Byla to doba bramborového hladomoru… rekruti dostali cestu ven… a no…"
"Kde jste sloužila?" zeptá se Gregorius.
"Jen výcvik na Freeholmu," odvětí Nemes.
Gregorius se opře o lokty. V jedné šestině g se sedí bez problémů. "Která brigáda?"
"Dvacátá třetí," odvětí žena. "Šestý regiment."
"Ječící orlové," doplní desátník Kee. "Měl jsem kamarádku, kterou tam převeleli. Velel vám velitel Coleman?"
Nemes znovu zavrtí hlavou. "Když jsem tam byla, byl ve vedení velitel Deering. Strávila jsem tam pouhých deset měsíců… ach… osm a půl standardního. Cvičili mě jako všeobecně bojového specialistu. Pak chtěli dobrovolníky pro První legii…" Její hlas se vytratí, jako by narazila na tajné informace.
Gregorius si poškrábe bradu. "Zvláštní, že jsem o tom nikdy neslyšel. V armádě se nic dlouho neutají. Jak dlouho jste zůstala na výcviku s tou… legií?"
Nemes se podívá obrovi přímo do očí. "Dva standardní roky, seržante. A bylo to tajné… až do této doby. Většina výcviku probíhala na Lee Tři a Teritoriích Lambertova Kruhu."
"Lambert," uvažuje velký seržant. "Takže jste dlouho trénovala v nízké a nulové gravitaci."
"Víc než dlouho," souhlasí desátnice Rhadamanth Nemes s úsměvem. "Na Lambertově Kruhu jsme cvičili pět měsíců v Peregrine Trojan Klusteru."
Otec kapitán de Soya cítí, že se rozhovor mění ve výslech. Nechce, aby si nová členka posádky vysvětlila otázky špatně, přesto je stejně zvědavý jako Kee a Gregorius. A kromě toho cítí něco… něco nesprávného. "Takže bude úkol Legií stejný jako pro námořníky?" zeptá se. "Boj mezi loděmi?"
Nemes zavrtí hlavou. "Uchuch… kapitáne. Nejen taktika boje lodě proti lodi v nulové gravitaci. Legie se formují, aby vedly proti nepřátelům válku."
"Co to znamená, desátnice?" zeptá se knězkapitán tiše. "Za léta strávená u Flotily se odehrávalo v teritoriu Vyvržených devadesát procent bitev."
"Ano," souhlasí Nemes, ale znovu se usměje, "ale byl to boj typu úder a útěk… všechny akce Flotily. Legie budou okupovat."
"Ale většina teritorií Vyvržených je ve vakuu," poznamená Kee. "Asteroidy, orbitální lesy, dokonce hluboký vesmír."
"Přesně tak," potvrdí Nemes, úsměv trvá. "Legie proti nim budou bojovat na jejich vlastní půdě… nebo ve vakuu, bude-li třeba."
Gregorius zachytí de Soyův pohled, který říká: "Už žádné otázky." Přesto zavrtí hlavou a dodá: "Ano, nechápu, co se tyto legie učí a Švýcarské gardě chybí. Garda dělá svou práci dobře už šestnáct století."
De Soya se postaví. "Zrychlení za dvě minuty. Pojďme si lehnout. Promluvíme si o Božím sadu a naší misi po cestě k translačnímu bodu."
Raphaelovi zabralo zpomalení (při dvou stech g) z rychlosti světla téměř jedenáct hodin. Přesto se počítači podařilo najít adekvátní translační bod do Božího sadu pouhých pětatřicet miliónů klicků od Sol Draconi Septemu. Loď mohla zrychlovat líným tempem jednoho g a dosáhnout bodu za pětadvacet hodin. Ale de Soya přikázal opuštění planetární gravitační studny při zrychlení dvou g (šest hodin), pak přidat energii a zvýšit vnitřní silové pole na hodinový úprk při přetížení sto g.
Když se pole konečně zvedlo, skupina odešla naposledy zkontrolovat údaje o Božím sadu - tři dny vzkříšení, okamžitý výsadek na zem pod velením seržanta Gregoria, dohled nad osmapadesát klicků dlouhou částí řeky Tethys mezi portály, poslední příprava na zadržení Aeney a její skupiny.
"Proč nás Jeho Svátost začala po všem, čím jsme prošli, řídit?" zeptá se desátník Kee po cestě do oživovacích tanků.
"Osvícení," odvětí Otec kapitán de Soya. "Dobrá… všichni zalezte. Budu hlídat monitory."
Stalo se zvykem, že během posledních několika minut před skokem uzavřou tanky a kapitán hlídá.
De Soya sedí v posledních minutách u velitelského pultu sám a rychle vyvolá záznamy vstupu a úniku ze systému Hebronu. Už je kontroloval před odjezdem ze systému Pacemu, přesto znovu rychle zkontroluje vizuální i datové záznamy. Vidí vše. Vše působí správně. Výstřely z orbitu kolem Hebronu ve chvílích, kdy leží on a dva vojáci v oživovacím tanku, hořící města, krátery v krajině, rozbité vesnice Hebronu, které chrlí do pouštní atmosféry kouř, radioaktivní ruiny Nového Jeruzaléma. Radarový záznam tří křižníků Roje, Rctphciel přerušil cyklus vzkříšení a uprchl. Systém opustil rychlostí dvou set osmdesáti g pomocí vylepšeného fúzního pohonu, na palubě náklad mrtvých lidí. Vyvržení museli zapojit vnitřní silová pole nebo zemřít. Pohanům je vzkříšení odepřeno. Vyvržení víc než osmdesát g nevydrží.
Vidí vizuální záznamy, dlouhé zelené ocasy fúzních motorů Vyvržených, jejich pokusy zasáhnout Raphaela kopím na dálku plné AJ, lodní záznam o obranných polích, jež energii kopí na takovou vzdálenost bez problémů pohltily, nakonec skok do systému Maře Infinitus, nejbližšího bodu…
Vše dává smysl. Vizuální záznamy jsou přesvědčivé. Ale de Soya jim nevěří.
Oteckapitán neví, proč je tak skeptický. Vizuální záznamy samozřejmě nic neznamenají. Tisíc let od počátku Digitální doby dokáže napodobit působivé vizuální obrazy i dítě na domácím počítači. Ale padělat lodní záznamy vyžaduje

obrovskou snahu - technické spiknutí. Proč by neměl Raphaelově paměti věřit?
Během posledních minut před skokem vyvolá záznamy nedávného skoku do systému Sol Draconi Septemu. Sedí na velitelském lehátku a podívá se přes rameno. Všechny tři tanky jsou tiché a zapečetěné, blikají na nich zelené kontrolky. Gregorius, Kee i Nemes jsou vzhůru, čekají na skok a smrt. De Soya ví, že se seržant v posledních minutách modlí. Kee většinou čte na monitoru knihu. Co dělá v pohodlné rakvi ta žena, netuší.
Uvědomí si, jak je paranoidní. Někdo mi posunul baňku s kávou. Otočil držadlo.
De Soya si snažil vybavit během posledních hodin, zda někdo navštívil v systému Pacemu převlékárnu a baňku posunul. Ne, převlékárnu j>ři stoupání z gravitační studny Pacemu nikdo nepoužil. Zena, Nemes, se nalodila před ostatními, ale de Soya baňku použil a vrátil na místo až potom, kdy ulehla na lehátko/do tanku. Byl si naprosto jistý. Jako vždy si šel lehnout poslední. Zrychlení a zpomalení mohlo na takové přetížení neupravenou baňku roztříštit, ale zpomalovací Raphaelův vektor sledoval lineární směr cesty, takže nemohl předměty pohybovat. Místo pro baňku navrhli tak, aby vše zůstalo beze změny.
Otec kapitán de Soya patří k milénia dlouhé řadě mořských i vesmírných námořníků, kteří důsledně sledují, zda předměty zůstávají na svém místě. Je námořník. Dvě dekády služby na fregatách, údernících a vojenských lodích ho naučily, že mu všechny věci, které zapomene před přechodem na nulovou gravitaci správně umístit, spadnou na hlavu. A ještě něco. Cítí potřebu starého námořníka dosáhnout na předměty bez dívání, ve tmě i v bouři. Snaží se uvěřit, že posunutí držátka není nijak důležité…
Všichni si zvykli používat stejnou židli u plánovacího stolu, který v přeplněné velitelské kabině používají jako stůl jídelní. Pokud u stolu plánují cesty či prohlížejí planetární mapy, všichni sedí, stojí či plují na svých místech. Je to pro ně přirozené. Vesmírní námořníci dodržují své zvyky, chovají se podle daných pravidel. Držadlo jeho baňky někdo posunul - možná kolenem v nulové gravitaci… ona… posunula ho o kousek dál. Paranoia. Určitě.
A navíc mu v minutách před probuzením desátnice Nemes zašeptal seržant Gregorius znepokojivou zprávu.
"Mám přítele u Švýcarské gardy ve Vatikánu, kapitáne. Noc před odletem jsem se s ním napil. Všechny nás znal, Keea i Rettiga, a přísahal, že kopiníka Rettiga vynesli v bezvědomí do sanitky před vatikánskou nemocnicí."
"Nemožné," odvětil tehdy de Soya, "kopiník Rettig zemřel následkem problémů při vzkříšení a pohřbili ho v prostoru Maře Infinitus do vesmíru."
"Jo," zavrčel Gregorius, "ale můj přítel si byl jistý… téměř jistý, že v sanitce ležel Rettig v bezvědomí, napojený na životně důležité přístroje s kyslíkovou maskou, ale pořád to byl Rettig."
"To nedává žádný smysl," odvětil de Soya. Nikdy nevěřil teoriím o spiknutí, neboť z osobních zkušeností věděl, jak rychle se odhalí tajemství, o kterém ví víc jak dva lidé. "Proč by nám flotila Paxu a Církev o Rettigovi lhaly? A kde je, pokud byl na Pacemu živý?"
Gregorius pokrčil rameny. "Možná to nebyl on, kapitáne. Snažil jsem si to namluvit, ale ta sanitka"
"Co s ní?" vyštěkl de Soya ostřeji, než zamýšlel.
"Mířila na Castel Sant Angelo, pane," odvětil Gregorius. "Ústředí Svatého úřadu."
Paranoia.
Záznamy jedenácti hodin zpomalení jsou normální. Brždění při vysokém přetížení. Běžný třídenní cyklus vzkříšení, který jim zajistí největší šanci na běžné zotavení. De Soya zkontroluje orbitální číslice a přehraje si videozáznam pomalé rotace Sol Draconi Septemu. Vždycky o těch ztracených dnech přemýšlí. Raphael provede jednoduché úkoly, oživovací tanky pomalu probouzí posádku, v lodi musí být ticho.
"Tři minuty do skoku," ozve se hrubý, syntetický hlas Raphaela. "Celá posádka by měla být v oživovacích tancích."
De Soya ignoruje varování a vyvolá datové soubory dvou a půl dne lodního času na orbitu Sol Draconi Septemu, než se s ostatními probrali k životu. Neví jistě, co hledá… Žádný záznam o odletu modulu… žádné známky předčasné aktivace životně důležitých strojů… monitory všech tanků hlásí běžný cyklus, první zrychlení života v posledních hodinách třetího dne… všechny orbitální záznamy normální… počkejte!
"Dvě minuty do skoku," oznámí bezbarvý lodní hlas.
První den. Krátce nato, kdy se dostali na standardní geosynchronní orbit… a znovu čtyři hodiny potom. Vseje normální až na detaily čtyř zažehnutí malé reaktorové trysky. Na dosažení a udržení dokonale geosynchronního orbitu potřebuje loď jako Raphael tucet takových zážehů. Ale de Soya ví, že většina takových úprav potřebuje velké reakční trysky na zádi poblíž fúzního motoru a vedle velitelské kabiny na přídi nemotorně navržené lodi. Tyto zážehy byly naprosto stejné - nejprve dva výstřely ke stabilizování lodi při rotaci, aby se velitelská kabina odvrátila od planety (takové věci se děly, aby se zamezilo ohřívání lodního povrchu a nemuselo se použít chladivé pole), ale dalších osm minut a podívejte! Po obrátce dvojitý reakční zážeh. Dva a dva. Nakonec poslední výstřel, který doplnil větší zážeh, jež obrátil velitelské kamery dolů na planetu. Potom čtyři hodiny a osm minut, vše se opakuje. Na záznamu je dalších osmatřicet stabilizačních zážehů, ale žádné vznícení hlavní trysky, jež by obrátila celou loď. Tyto čtyři zážehy upoutají de Soyovy cvičené oči.
"Minuta do skoku," varuje Raphael.
De Soya slyší, jak začínají kňučet obrovské silové generátory, jež se připravují na přesun do upraveného Hawkingova prostoru, který ho za šestapadesát vteřin zabije. Ignoruje je. Jestli zůstane, velitelská židle odveze jeho mrtvé tělo po skoku do tanku. Loď je tak naprogramována. Je to špinavé, ale nezbytné.
Otec kapitán Federico de Soya je lodním kapitánem už mnoho let. Překonal už víc než tucet skoků archandělakuryra. Moc dobře ví, co dvojitý zážeh, obrátka a další dvojitý zážeh v záznamu znamenají. Přestože byla z lodních záznamů skutečná obrátka vymazána, její stopy jsou jasné. Obrátka a nasměrování přistávacího modulu, který je přilepený na protější straně pod velitelskou kajutou. Nasměrovat modul k atmosféře. Druhý dvojitý zážeh vyrovná sílu trysek, jež oddělí modul od středu Raphaela. Poslední dvojitý zážeh stabilizuje loď a vrátí ji do původního postavení. Kamery

velitelské kabiny se znovu zaměří na planetu.
Celá loď pomalu rotuje a občasné zážehy řeší problémy ohřívání či chlazení. Celá věc není tak jednoznačná, ale de Soya se neplete. Naťuká příkazy, aby získal další záznamy. Modul loď neopustil. Chybí záznam o obrátce a uvolnění modulu. Modul podle kontrolek neopustil loď. Životně důležité přístroje nebyly aktivovány až do chvíle, kdy se všichni pár hodin nato probudili. Na videozáznamech chybí obrazy modulu, který klesá k atmosféře. Záznam ukáže obraz prázdného modulu na své místě.
Jedinou anomálií jsou dva osmiminutové zážehy v rozmezí čtyř hodin. Osmiminutová obrátka od planety stačí na to, aby modul zmizel v atmosféře a hlavní kamera ho vůbec nezaznamenala. Nebo aby se z atmosféry vynořil a dosedl na místo. Hlavní kamery a radar takovou věc zaznamenají, pokud nedostanou příkaz start přistávacího modulu ignorovat. Taková věc by vyžadovala jen malou úpravu.
Pokud někdo lodnímu počítači přikázal, aby vymazal záznamy o odpojení modulu, Raphaelova omezená UI mohla záznam pozměnit právě takto. Neuvědomila si, že zanechají zážehy malých trysek stopu. A pokud by je nezkoumal zkušený kapitán, který velí lodi už dvanáct let, skutečně by stopu nezanechaly. Kdyby měl de Soya ještě hodinu a mohl vyvolat veškerá data o pohonných látkách, zkontrolovat nároky modulu a požadavky systému, pak zkontrolovat vstup Bussardova hydrogenového vstupu, určitě by zjistil, zda k otočným manévrům a odletu modulu došlo. Kdyby měl hodinu.
"Třicet vteřin do skoku."
De Soya nemá ani čas ulehnout na lehátko. Dokáže vyvolat speciální příkaz, naťukat svůj kód, potvrdit ho a změnit parametry monitoru. To vše dvakrát. Když přešel archanděl z kvantového skoku do archandělova Cplus, ještě stačil zaslechnout potvrzení třetího příkazu.
Skok de Soyu doslova roztrhá na lehátku na kusy. Umírá a divoce se šklebí.
Kapitola 50

"Raule!"
To slovo se ozvalo nějakou hodinu před východem slunce. Seděli jsme s A. Bettikem na židlích v místnosti, kde spala Aenea. Dřímal jsem. A. Bettik byl vzhůru (stejně jako většinou), ale já dorazil k dívčině posteli první. Postel ozařovalo pouze světlo biomonitoru. Venku už celé hodiny vyla prachová bouře.
"Raule…" Výpisy tvrdily, že horečka poklesla, bolest pominula a zůstaly jen zmatky v EEG.
"Tady, malá." Uchopil jsem její pravou ruku do dlaně. Její prsty už mi nepřipadaly tak teplé.
"Viděl jsi Štíra?"
Překvapilo mě to, ale v tu chvíli jsem pochopil, že nejde o jasnozřivost či telepatii. Své pozorování jsem nahlásil A. Bettikovi. Musel si zapojit reproduktory na komunikační jednotce a Aenea je zachytila.
"Jo," potvrdil jsem, "aleje to v pořádku, není tady."
"Ale viděl jsi ho?"
"Ano."
Oběma rukama mi sevřela dlaň a posadila se. Spatřil jsem, jak se její tmavé oči třpytí v nejasném světle. "Kde, Raule? Kde jsi ho viděl?"
"Na prámu." Volnou rukou jsem ji zatlačil zpět do polštářů. Měla polštáře i tílko promáčené potem. "Je to v pořádku, malá. Nic neudělal. Když jsem odešel, pořád tam stál."
"Otočil hlavu, Raule? Podíval se na tebe?"
"No, ano, ale…" Zarazil jsem se. Tiše sténala, její hlava poskakovala na polštáři sem a tam. "Malá… Aeneo… je to v pořádku…"
"Ne, není," odvětila dívka. "Ach, Bože, Raule. Minulou noc jsem ho požádala, aby šel se mnou. Věděl jsi, že jsem ho o to poprosila? Řekl ne"
"Kdo řekl ne?" zeptal jsem se. "Štír?" A. Bettik se mi postavil za záda. Na okna a posuvné dveře útočil rudý písek.
"Ne, ne, ne," odmítla Aenea. Měla vlhké tváře, ale nepoznal jsem, zda jsou to slzy či pot. "Otce Glaucuse," pokračovala, její hlas se ztrácel v hukotu větru. "Tu minulou noc… požádala jsem Otce Glaucuse, aby šel s námi. Neměla jsem to říkat, Raule… nepatřilo to k mé… k mým snům… ale zeptala jsem se. A když už jsem se zeptala, měla jsem naléhat…"
"To je v pořádku," uklidnil jsem ji a smetl jí z čela pramen vlhkých vlasů. "Otec Glaucus je v pořádku."
"Ne, není," upozornila mě dívka a tiše zasténala. "Je mrtvý. Zabila ho ta věc, která nás pronásleduje. Jeho i všechny Chitchatuky."
Znovu jsem zkontroloval monitor. Přestože běsnila, pořád ukazoval sníženou horečku. Podíval jsem se na A. Bettika, ale android pozoroval upřeně dítě.
"Myslíš, že je zabil Štír?" zeptal jsem se.
"Ne, Štír ne," zašeptala a přiložila si ke rtům zápěstí. "Alespoň si to nemyslím. Ne, Štír to nebyl." Náhle mi sevřela dlaněmi ruku. "Raule, máš mě rád?"
Chvíli jsem dokázal jen zírat. Pak jsem, aniž bych ruku odtáhl, odpověděl: "Jasně, malá, myslím…"
Zdálo se, že se na mě poprvé skutečně podívala od chvíle, kdy se probudila a zavolala mě jménem. "Ne, počkej," přerušila mě a tiše se zasmála. "Promiň. Chvíli jsem zůstala v čase. Samozřejmě mě rád nemáš. Zapomněla jsem, kdy jsme byli… co právě teď jeden pro druhého znamenáme."
"Ne, to je v pořádku," vydechl jsem, aniž bych chápal o čem mluví. Pohladil jsem ji po ruce. "Starám se o tebe, drahá. Stejně jako A. Bettik. A společně budeme"
"Pšt," přerušila mě Aenea. Uvolnila ruku a přiložila mi prst ke rtům. "Pšt. Na chvíli jsem se ztratila. Myslela jsem, že

jsme… dohromady… jak tomu bude…" Zabořila se hlouběji do polštářů a vzdychla "Můj Bože, dnes je noc před Božím sadem. Poslední noc našeho putování…"
Nevěděl jsem, co tím myslí. Čekal jsem.
Ozval se A. Bettik: "M. Aeneo, dalším cílem na řece je Boží sad?"
"Hádám, že ano," potvrdila dívka. Její hlas už zase připomínal dítě, které jsem znal. "Ano, nevím. Vše bledne…" Znovu se posadila. "Však víš, nepronásleduje nás Štír. Ani Pax."
"Samozřejmě, že nás Pax pronásleduje," upozornil jsem ji. Snažil jsem seji spojit s realitou. "Jde po nás už od…"
Aenea vzrušeně vrtěla hlavou. Vlhké prameny vlasů poskakovaly. "Ne," ohradila se tiše, ale velmi pevně. "Pax po nás jde, protože mu Jádro říká, že jsme nebezpečí."
"Jádro?" zopakoval jsem. "Ale to je… už od Pádu je…"
"Živé a nebezpečné," doplnila Aenea. "Když Gladstoneová a ostatní zničili systém přenašečů, který Jádru dodával nervovou síť, stáhlo se… ale nikdy neuteklo moc daleko, Raule. Copak to nevidíš?"
"Ne," potvrdil jsem, "nevidím. Kam odešlo, jestli není tak daleko?"
"Pax," odvětila dívka jednoduše. "Můj otec jeho osobnost v matčině Schronově smyčce mi to vysvětlil, než jsem se narodila. Jádro čekalo, dokud se pod vedením Paula Durého… papeže Teilharda I" Církev nevzpamatovala. Duré byl hodný člověk, Raule. Má matka a strýček Martin ho znali. Nesl dva kruciformy… kruciform vlastní a ten, který patřil Otci Lenaru Hoytovi. Ale Hoyt byl… slabý."
Pohladil jsem jí zápěstí. "Ale co to má společného s"
"Poslouchej!" přerušilo mě dítě a stáhlo ruku. "Zítra se může v Božím sadu přihodit cokoliv. Mohu zemřít. Můžeme zemřít všichni. Budoucnost není nikdy dána… jen navržena. Jestli zemřu, ale ty přežiješ, chci, abys to vysvětlil strýčkovi Martinovi… a těm, kteří budou naslouchat…"
"Ty nezemřeš, Aeneo"
"Jen poslouchej!" naléhala dívka. Do očí se jí znovu nahrnuly slzy.
Přikývl jsem a poslouchal. Zdálo se, že přestal skučet i vítr.
"Teilharda zavraždili v devátém roce. Můj otec to předpověděl. Nevím, jestli to byli agenti Technojádra… používají kybridy… nebo prostě vatikánská politika. Ale když se ze sdílených kruciformů probudil Lenar Hoyt, Jádro začalo jednat. Jádro poskytlo technologii, která kruciformu dovolí oživit člověka bez ztráty pohlaví či duševního omezení, jak tomu bylo u kmene Bikurů na Hyperionu…"
"Ale jak?" naléhal jsem. "Jak mohla UI Technojádra vědět, jakým způsobem symbiont kruciformů zkrotit?" Odpověď jsem spatřil ještě než promluvila.
"Oni kruciformy stvořili," dodala Aenea. "Nikoliv toto Jádro, ale KI, kterou stvoří v budoucnosti. Ja poslala kruciformy časem na Hyperion stejně jako Časové hrobky. Parazity vyzkoušeli na ztraceném kmenu… na Bikurech… našli problémy…"
"Malé problémy," doplnil jsem, "jako ztráta produktivních orgánů a inteligence."
"Ano," souhlasila Aenea a znovu mě vzala za ruku. "Jádro bylo schopné se svou technologií problémy odstranit. Tu technologii předali Církvi za doby nového papeže… Lenara Hoyta, Julia VI."
Začalo mi svítat. "Faustovský obchod…" doplnil jsem.
"Faustovský obchod," potvrdila dívka. "Církev prodala svou duši za dobytí vesmíru."
"A tak se zrodil Protektorát Paxu," přidal se A. Bettik tiše. "Politická moc s parazitem…"
"Proto po nás Jádro jde… proto jde po mně," pokračovalo dítě. "Nejsem hrozbou pro Církev, ale pro samotné Jádro."
Pomalu jsem zavrtěl hlavou. "Čím Jádru hrozíš? Jsi jedno dítě…"
"Jedno dítě, které bylo před narozením ve spojení s odpadlíkem, osobností kybrida," zašeptala. "Můj otec uprchl, Raule. Nedostal se pouze do datasféry či megasféry… ale do metasféry. Dostal se do širší psychosítě, které se bálo i samotné Jádro…"
"Lvi, tygři a medvědi," zamumlal A. Bettik.
"Přesně tak," potvrdila Aenea. "Když osobnost mého otce pronikla megasférou Jádra, zeptal se UI Ummona, čeho se Jádro bojí. Tvrdili, že se do metasféry nedostanou dál, protože je plná lvů, tygrů a medvědů."
"To nechápu, malá," přiznal jsem. "Jsem mimo."
Naklonila se ke mně a pevně mi stiskla ruku. Ucítil jsem na tváři teplý a sladký dech. "Raule, znáš Kantos strýčka Martina. Co se stalo se Zemí?"
"Stará Zemi" zablekotal jsem hloupě. "V Kantosu UI Ummon prohlásil, že tři skupiny Technojádra válčily… o tom jsme už mluvili."
"Zopakuj to ještě jednou."
"Ummon řekl Keatsově osobě… tvému otci, že Přelétaví chtěli zničit lidstvo. Stabilní… jeho skupina… ho chtěli zachránit. Zfalšovali zničení Staré Země v černé díře a ukryli ji do Megallanovy mlhoviny nebo do Hvězdokupy Herkula. Definitivním, třetí skupině, bylo úplně jedno, co se stane se Starou Zemí a lidmi, pokud dokončí projekt Konečné Inteligence."
Aenea čekala.
"A Církev souhlasí s názorem, kterému všichni věří," pokračoval jsem trochu hloupě. "Starou Zem spolkla černá díra a planeta zemřela, kdy zemřít měla."
"Které verzi věříš ty, Raule?"
Nadechl jsem se. "Nevím," přiznal jsem. "Asi bych rád, kdyby Stará Zem pořád existovala, ale nepřipadá mi to nijak důležité."
"Co když existuje ještě třetí možnost?" zeptala se Aenea.

Skleněné dveře se náhle zachvěly a zarachotily. Položil jsem ruku na plasmovou pistoli a čekal, že na sklo zaškrábe Štír. Venku vyl pouštní vítr. "Třetí možnost?" zopakoval jsem.
"Ummon lhal," řekla Aenea. "UI mému otci lhali. Zem neodstěhovala ani jedna frakce Jádra… ani Stabilní, ani Přelétaví, ani Definitivní."
"Takže byla zničena," dodal jsem.
"Ne," odmítla Aenea, "můj otec to tehdy nepochopil. Až později. Stará Země se odstěhovala do Megallanovy mlhoviny mraků, to je pravda, ale neprovedla to žádná část Jádra. Neměli technologii ani energetické zdroje, nedokázali Prázdnotu, Jež Spojuje kontrolovat do takové míry. Jádro nedokázalo k Megallanově mlhovině dokonce ani cestovat. Je to moc daleko… nepředstavitelně daleko."
"Kdo tedy?" zeptal jsem se. "Kdo Starou Zemi ukradl?"
Aenea se opřela o polštáře. "Nevím. Věřím, že to neví ani Jádro. Ale vědět to nechce - děsí je, že se to dozvíme."
Přiblížil se A. Bettik. "Takže přenašeče na naší cestě neaktivuje Jádro?"
"Ne," souhlasila Aenea.
"Dozvíme se, kdo za tím stojí?" naléhal jsem.
"Pokud přežijeme," vydechla Aenea. "Pokud přežijeme." Už neměla horečnaté oči, byly jen unavené. "Zítra na nás budou čekat, Raule. A tím nemyslím knězekapitána a jeho muže. Někdo… bude na nás čekat něco z Jádra."
"Věc, která, jak věříš, zabila Otce Glaucuse, Cuchiata a ostatní," dodal jsem.
"Ano."
"Je to nějaká vize," zeptal jsem se, "když víš o otci Glaucusovi?"
"Žádná vize," poučila mě dívka prázdným hlasem. "Jen vzpomínka z budoucnosti. Určitá vzpomínka."
Vyhlédl jsem z okna a zkontroloval tišící se bouři. "Můžeme zůstat tady," navrhl jsem. "Můžeme sehnat skimmer nebo funkční EMV, odletět na severní polokouli a schovat se v Ali nebo nějakém větším městě, o kterém mluví průvodce. Nemusíme hrát jejich hru a zítra projít branou přenašeče."
"Ano," odvětila Aenea, "zítra projdeme."
Začal jsem protestovat, j)ak jsem utichl. Po chvíli jsem se zeptal: "A odkud přišel Štír?"
"Nevím," přiznala dívka. "Záleží na tom, kdo ho tentokrát poslal. Nebo může rozhodovat sám. Nevím."
"Rozhodovat sám?" zopakoval jsem. "Myslel jsem, že je to jen stroj."
"Ach, ne," odvětila Aenea, "není to jen stroj."
Protřel jsem si tvář. "Nechápu. Může být přítelem?"
"Přítelem nikdy," odpověděla dívka. Posadila se a přiložila mi dlaň na tvář, kterou jsem si před chvílí promnul. "Omlouvám se, Raule, nechci mluvit v kruzích. Prostě nevím. Nic není psáno. Vše je plynulé. A když zahlédnu změnu, jako bych sledovala nádherný pískový obraz, který zase odnese vítr…"
Zbytky pouštní bouře zalomcovaly okny, jako by chtěly její přirovnání podpořit. Usmála se na mě. "Promiň, před chvílí jsem zmizela v čase…"
"Zmizela?" zopakoval jsem.
"To, jak mě máš rád," dodala se smutným úsměvem. "Zapomínám, kde a kdy jsme."
Po chvíli jsem promluvil: "Na tom nesejde, malá. Mám tě rád. A než ti zítra někdo ublíží, zemřu. Neublíží ti ani Církev, ani Jádro, nikdo."
"A já se budu stejně snažit takové věci předejít, M. Aeneo," připojil se A. Bettik.
Dívka se usmála a dotkla se našich dlaní. "Plechový vojáčku a strašáku," oslovila nás, "takové přátele si nezasloužím."
Tentokrát jsem se usmál já. Ten příběh mi vyprávěla stará Grandam. "A kde je zbabělý lev?" zeptal jsem se.
Její úsměv vybledl. "To jsem já," odvětila velmi tiše, "já jsem zbabělá."
Tu noc už nikdo z nás nespal. Sbalili jsme a jakmile se rudých kopců za městem dotkl úsvit, vyrazili jsme k prámu.
Kapitola 51

Raphael se přiblíží k translačnímu bodu v systému Sol Draconi relativně pomalu, takže Nemes nemusí bojovat při skoku do prostoru Božího sadu s tak velkým přetížením. Zpomalení je mírné (nepřekročí pětadvacet g) a trvá pouze tři hodiny. Rhadamanth Nemes leží v polstrovaném oživovacím tanku a čeká.
Když loď sklouzne na orbit kolem planety, Nemes otevře dveře své rakve a zamíří k převlékáme, aby si vzala oblečení. Ještě než vyrazí z velitelské kabiny do přistávacího modulu, zkontroluje monitory boxů a připojí se na lodní síť. Tři boxy fungují normálně, program je nastaven na třídenní oživovací cyklus. Nemes dobře ví, že až se de Soya a jeho muži probudí, problém už bude vyřešen. Připojí se mikrovláknem na hlavní lodní počítač a provede úpravy v nahrávkách stejně jako v systému Sol Draconi. Loď potvrdí program a odpojení přistávacího modulu, připraví se na celou akci zapomenout.
Než se Nemes odrazí k přechodové komoře, která vede k modulu, natuká na svou skříňku známou kombinaci. Uvnitř najde kromě náhradního prádla a falešných osobních předmětů (holozáznamy rodiny a podvržené dopisy od smyšleného bratra) nejdůležitější věc. Opasek s běžnými sáčky. Člověk, který by je zkoumal, najde pouze počítač na hraní karet, jaký koupíte za osm či deset florinů v každém obchodě, špulku nití, tři ampulky léků a hromádku tampónů. Připevní si pásek kolem pasu a zamíří k přistávacímu modulu.
Boží sad působí i z výšky třiceti tisíc kilometrů (v místech, kde je přes těžká mračna vůbec něco vidět) jako zničený svět. Planetu nerozdělily kontinenty a oceány, ale vznikla jednotná pevnina s tisícem dlouhých slaných "jezer", jež brázdí krajinu jako stopy drápů na zeleném kulečníkovém stolu. Kromě slaných jezer lemuje zlomy zelené pevniny nespočet malých jezírek. Krajinu zdobí tisíce hnědých zářezů v místech, kde před třemi sty lety probodla mírumilovnou zem invaze Vyvrženců (lidé to pořád za invazi Vyvrženců považují).

Modul se rychle blíží k atmosféře, ionizuje se, prořízne s trojitým výbuchem vzduch a Nemes se podívá na krajinu, jež se vynoří pod hustými mraky. Většina dvě stě metrů vysokých sekvojových lesů, jež na tento svět přitáhly Muirské Bratrstvo, shořela při planetárním požáru, který měl za následek nukleární zimu. Na severní a jižní polokouli pořád žhnuly oblasti sněhu a ledovců. Začaly se rozpouštět až v době, kdy se roztrhal tisíc klicků široký pruh mračen kolem rovníku. Nemes míří přesně do této oblasti.
Převezme ruční ovládání modulu a připraví si vlákno. Listuje planetárními mapami, které zkopírovala z hlavní knihovny Raphaela. Kolem kořenů Světového stromu a kolem Muirského muzea protéká od západu k východu sto šedesát klicků dlouhý úsek bývalé řeky Tethys. Nemes pozoruje, jak se trasa ohýbá do půlkruhu a řeka se stáčí kolem nepatrného úseku severního cípu Světového stromu. Templáři se považovali za ekologické svědomí Hegemonie, neustále vnucovali svůj názor na veškeré terraformování v Síti či Pustinách. Světový strom byl symbolem jejich arogance. Strom byl skutečně unikátem celého vesmíru - kmen měl průměr přes osmdesát kilometrů, větev víc než pět set klicků, stejně jako základna legendárního Olympus Mons z Marsu, jediného žijícího organismu, který dosáhl větvemi k vesmíru. Strom je samozřejmě už pryč. Rozlámala a spálila ho flotila Vyvrženců, která napadla těsně před Pádem celou planetu. Místo slavného a živého stromu teď zůstal světový pařez, hromada popela a uhlíků, připomínající rozpadlé zbytky vulkánu. Templáři zmizeli (byli zabiti nebo uprchli v den útoku na svých ergy poháněných stromolodích a Boží sad leží dva a půl století ladem. Nemes ví, že nebýt příkazu Jádra, Pax by planetu už dávno kolonizoval. UI měli s Božím sadem dlouhodobé plány, jež misionáře a lidské kolonie nezahrnovaly.
Nemes najde první bránu přenašeče. Oblouk působí ve srovnání se spálenými svahy jižně položeného světového pařezu naprosto nepatrně. Zastaví modul ve vzduchu nad ním. Kolem řeky a na zerodovaných popelnatých svazích vyrostly nové stromy. Při srovnání se starým lesem působí jako plevel, přesto dosahují do výšky dvaceti metrů. Nemes rozezná hustý podrost v místech, kde se kaňonů dotýká sluneční světlo. Přistane s modulem na severním břehu řeky a pěšky dojde k oblouku přenašeče. Odhodí přístupový panel, najde modul interface a odkryje lidské maso na pravé ruce a zápěstí. Kůži pečlivě uschová na dobu návratu na Raphaela, připojí se k modulu a zkontroluje data. Brána nebyla od Pádu aktivována. Aenea a její skupina tudy ještě neprošly.
Vrátí se k modulu a odletí po proudu řeky. Snaží se najít nejlepší místo. Nesmí jim dát možnost uniknout, musí najít les, kde se ukryje a nalíčí své pasti. Přesto nesmí být porost hustý natolik, aby ukryl Aeneu a její společníky. Místo, kde dokáže - až bude po všem - smést stopy. Nejlepší bude kamenný podklad. Zem, kterou spláchne před návratem na Raphaela hadicí.
Dokonalé místo najde pouhých patnáct klicků po proudu. Řeka Tethys tady ústí do skalnatého koryta a naráží na řadu peřejí, které vytvořily útoky Vyvrženců a následná povodeň. Na březích se zvedly nad peřejemi a kolem úzkých roklí nové stromy. Samotný úzký kaňon lemují balvany a obrovské kvádry černé lávy, která se během útoku Vyvrženců valila z kopce a zformovala velké terasy. Hrubý terén znemožňuje dopravu a každý, kdo povede prám přes peřeje, musí dávat pozor, aby ho udržel v bílé vodě. Nebude mít proto čas sledovat skály a břehy.
Usadí modul jeden klick na jih, vyndá z EVA skříňky vakuový pytel, schová si ho za opasek, ukryje modul pod větve a rychle odběhne k řece.
Vyndá ze soupravy špulku, odmotá nit a objeví několik set metrů neviditelného mono vlákna. Překříží jím řeku nad peřejemi a splete neviditelnou pavučinu. Předměty, jež použije jako oporu, natře černým polykarbonem a zároveň zabrání, aby monovlákno prořízlo stromy a balvany. Pokud bude někdo lávová pole a balvany procházet, barva působí jako smůla či lišejník. Kdyby sem někdo navedl Raphaela, monovlákno ho dokáže rozříznout na tucet kusů.
Když uplete monovláknitou past, zamíří proti proudu k rovnému úseku. Otevře lahvičku s léky a rozhodí na zem a okolní stromy několik set miniaturních min. Chameleónní polymer mikrovýbušnin okamžitě splyne s barvou a texturou povrchu, kam miny dopadnou. Každá mina před explozí vyskočí k běžícímu cíli, výbušná síla směřuje kupředu. Miny aktivuje pulz srdce, dýchání, tělesná teplota a tlak kroků v okruhu deseti metrů.
Nemes hodnotí terén. Rovný úsek představuje jedinou část břehu, kam se může člověk nad peřejemi uchýlit. Po rozhození min nikdo nepřežije. Nemes se vrátí mezi balvany a kódovaným signálem aktivuje senzory výbušnin.
Aby vetřelcům zamezila v úniku po vodě, otevře krabičku s tampony a rozhodí na říční dno keramicky chráněná vejce škvora. Vejce leží pod hladinou a připomínají vodou ohlazené oblázky. Když je mine živý organismus, aktivují se. Pokud se někdo pokusí vrátit proti proudu, z keramických vajec se vyklubou škvoři velikosti komárů, prosviští vodou a vzduchem a zaboří se oběti do mozku. Jakmile se spojí s mozkovou kůrou, explodují a promění se v drátěná vlákna.
Rhadamanth Nemes se uloží na balvan deset metrů nad peřejemi a čeká. V opasku jí zůstaly ještě dva předměty. Počítač na hraní karet a pytel.
Počítač je nejvýkonnější věc, kterou s sebou na loď vzala. Bytosti, které ho stvořily, ho nazvaly "sfingopast". Jméno je odvozeno od Sfingy na Hyperionu a stvořil ho stejný druh UI. Karta dokáže vytvořit vlastní pětimetrovou bublinu antientropického a hyperentropického pole. Spotřebovaná energie by dokázala pohánět po celé desetiletí přelidněnou planetu typu Vektoru Renesance. Ale Nemes potřebuje pouze tři minuty chvilkového posunu. Dotkne se karty a napadne ji, že ji měli nazvat štímpastí.
Malá žena s rukou bez kůže se podívá proti proudu. Může to přijít kdykoliv. Přestože je brána patnáct klicků daleko, dostane varování. Nemes je citlivá na změny v přenašeči. Věří, že s nimi přijde Štír. Tuší, že se k ní bude chovat nepřátelsky. Ano, kdyby se tak nechoval, pocítí zklamání.
Rhadamanth Nemes se dotkne posledního předmětu za opaskem, vakuem uzamčeného EVA pytle. Použije ho k převozu dívčiny hlavy na Raphaela, tam hlavu uloží do tajné skříňky za panelem fúzního motoru. Její velitelé chtějí důkaz.
Nepatrně se usměje, položí se na černou lávu, změní pozici, aby jí svítilo odpolední slunce na obličej, zakryje si oči zápěstím a krátce si zdřímne. Vše je připraveno.
Kapitola 52

Přiznávám, čekal jsem, že Štír zmizí. Vrátili jsme se na nábřeží Mashhadu na planetě Quom Riyadh těsně před úsvitem posledního osudného dne. Nezmizel.
Spatřili jsme tři metry vysokou sochu s chromovanými čepelemi, jak stojí na malém prámu a všichni jsme se zastavili. Stál tam, jak jsem ho viděl předešlou noc. Tehdy jsem unaveně couvl a pozvedl pušku. Dnes jsem pušku pozvedl a popošel jsem o unavený krok kupředu.
"Klid," vyzvala mě Aenea a položila mi ruku na předloktí.
"Co sakra chce?" zeptal jsem se a vycvakl pojistku na pušce. Do komory jsem spustil první plasmovou nábojnici.
"Nevím," přiznala Aenea, "ale tvá zbraň mu neublíží."
Navlhčil jsem si rty a podíval se na dítě. Chtěl jsem ji poučit, že plasmový paprsek ublíží všemu, co se nekrčí pod dvaceticentimetrovým brněním z éry Sítě. Aenea byla bledá a napjatá. Pod očima měla tmavé kruhy. Nic jsem neřekl.
"No," promluvil jsem a nepatrně pušku sklonil, "na prám se nedostaneme, když je tam on."
Aenea mi sevřela ruku, pak ji pustila. "Musíme." Vyrazila k betonovému molu.
Podíval jsem se na A. Bettika, kterému takový nápad neudělal o nic větší radost než mně. Pak jsme se oba rozběhli, abychom dívku dohonili. Štír byl zblízka ještě děsivější než z dálky. Před chvílí jsem použil slovo "socha" a skutečně na něm něco takového bylo. Jestli si dokážete představit sochu z chromovaných ostnů, ostrého drátu, břitev, trnů a hladkého kovového povrchu. Byl obrovský. Nejsem nijak malý, ale Štír mě převyšoval o víc než metr. Skutečná postava byla velmi složitá - pevné nohy a šlachy ukryté pod pásy trnů, ploché nohy, které mají místo prstů zahnuté břitvy, na patách dlouhé zaoblené ostří, jaké se hodí na kuchání mrtvol. Složitou a hladkou chromovanou skořápku zdobily pruhy ostrého drátu. Měl příliš dlouhé, článkovité ruce. Bylo jich moc. Pod horními delšími pažemi vyrůstal další pár, po bocích mu visely čtyři jako břitva ostré dlaně.
Měl hladkou, zvláštně protáhlou lebku, ostrou čelist s řadou kovových zubů. Na čele mu čnělo zaoblené ostří, další se zvedalo z obrněné lebky. Měl velké, hluboko posazené rudé oči.
"Ty chceš nastoupit na prám s tím… s tou věcí?" zašeptal jsem, když jsme se zastavili čtyři metry od mola. Štír ani neotočil hlavu, aby se na nás podíval. Zdálo se, že má oči mrtvé jako skleněné reflektory. Přesto jsem cítil nutkání obrátit se a utíkat.
"Musíme se na prám dostat," zašeptala dívka. "Musíme odtud dnes zmizet. Dnes je poslední den."
Aniž bych odtrhl oči od příšery před sebou, zašilhal jsem k obloze a k budovám za námi. Po divoké noční prachové bouři bych čekal, že bude obloha plná písku, že bude růžovější. Ale zdálo se, že bouře vzduch pročistila. Přestože pouštní vánek pořád nesl načervenalé mraky, obloha nad námi měla modřejší odstín než předešlý den. Vrcholů vyšších budov se dotýkaly sluneční paprsky.
"Možná bychom mohli najít funkční EMV a cestovat lépe," zašeptal jsem s pozdviženou puškou. "Něco bez takovýchto ozdob kapoty." Žert mi připadal hloupý. Přesto jsem musel k žertování sebrat veškerou odvahu.
"Ale jdi," odvětila Aenea a sestoupila po železném žebříku z mola na otlučený prám. Pospíchal jsem za ní, jednou rukou mířil puškou na chromovou noční můru, druhou se chytil starého žebříku. A. Bettik nás sledoval beze slov.
Až do této chvíle jsem si nevšiml, jak je prám otlučený a vratký. Zkrácené klády byly polámané a rozštípané, přední třetinu zalila voda a šplouchala Štírovi na mohutná chodidla. Stan byl plný rudého písku noční bouře. Konstrukce zadního kormidla působila dojmem, že každou chvíli vypoví službu, vybavení, které jsme nechali na palubě, se tvářilo opuštěně. Uložili jsme batohy do stanu a zůstali nerozhodně stát. Sledovali jsme Štírova záda a čekali na jeho pohyb. Tři myši, které se vplížily na koberec, kde spí kocour.
Štír se neobrátil. Záda nás neuklidnila o nic víc než předek, pouze na nás přestaly zírat tmavě rudé oči.
Aenea vzdychla a přešla k němu. Pozvedla jednu ručku, ale špičatého a ostrého ramena se ani nedotkla. Obrátila se k nám a řekla: "Je to v pořádku. Pojeďme."
"Jak to může být v pořádku?" zašeptal jsem vzrušeně. Nevím, proč jsem šeptal… z nějakého důvodu jsem věřil, že nemohu v přítomnosti Štíra mluvit nahlas.
"Kdyby nás chtěl dnes zabít, už jsme mrtví," řekla dívka na rovinu. Přešla na pravobok, bledý obličej a svěšená ramena, a zvedla jedno bidlo. "Odvaž provazy, prosím," oslovila A. Bettika. "Musíme vyrazit."
Android se držel od Štíra ve vzdálenosti paže. Aniž by dal cokoliv najevo, protáhl se kolem něj k přední smyčce. Já odvázal provaz na zádi, druhou rukou jsem svíral pušku.
Prám se s masou toho stvoření poněkud potopil, voda šplouchala přes klády až ke stanu. Na pravoboku se uvolnilo několik klád.
"Musíme prám opravit," upozornil jsem přátele, uchopil jednou rukou kormidlo a pušku si opřel o nohu.
"Ale ne na tomto světě," opravila mě Aenea, která se pořád opírala o bidlo, aby nás zavedla do prostředního proudu. "Až projdeme branou."
"Víš, kam míříme?" zeptal jsem se.
Zavrtěla hlavou. Dnes ráno měla zplihlé vlasy. "Jen vím, že je to poslední den."
To už řekla před pár minutami a já ucítil znovu stejné bodnutí. "Jseš si jistá, malá?"
"Ano."
"Ale nevíš, kam míříme?"
"Ne. Přesně ne."
"Co víš? Myslím tím…"
Slabě se usmála. "Vím, co tím myslíš, Raule. Vím, že pokud příštích pár hodin přežijeme, pak snad najdeme budovu, kterou jsem spatřila ve svých snech."
"Jak vypadá?"

Aenea otevřela ústa, aby promluvila, pak se na chvíli opřela o bidlo. Už jsme dosáhli středu řeky a rychle se pohybovali. Vysoké budovy centra města ustupovaly malým parkům a pěšinám na obou březích. "Poznám tu budovu, až ji uvidím." Odložila bidlo a přešla ke mně. Zatahala mě za rukáv. Sklonil jsem se, abych zachytil její šepot. "Raule, jestli ne… jestli to nedokážu a ty ano… prosím vrať se domů a vyprávěj o tom, co jsem ti řekla, strýčkovi Martinovi. O lvech, tygrech a medvědech… a o tom, co chystá Jádro."
Vzal jsem ji za pevné rameno. "Nemluv tak. Zvládneme to. Až Martina uvidíme, řekneš mu to osobně."
Aenea nepřešvědčeně přikývla a vrátila se k bidlu. Štír zíral dopředu, voda mu šplouchala na nohy, trny a ostré povrchy odrážely světlo rána.
Čekal jsem, že za Mashhadem vplujeme na otevřenou poušť, ale mé očekávání se znovu nenaplnilo. Pobřežní parky a promenády přerostly v hustější stromy - stromy s věčně modrým jehličím, listnáče ze Staré Země a množství žlutých a zelených palem. Jakmile se městské budovy ocitly za našimi zády, rovná a široká řeka se dostala do hustého lesa. Bylo brzy ráno, ale vycházející slunce mělo velkou sílu. Bylo horko.
V prostředním proudu jsme ani nepotřebovali kormidlo. Přivázal jsem ho na místo, svlékl si košili, uložil ji na batoh a převzal od zřetelně vyčerpané dívky bidlo. Podívala se na mě tmavýma očima, ale neprotestovala.
A. Bettik složil mikrostan a vysypal většinu písku. Teď se posadil vedle mě. Proud nás nesl širokým ohbím řeky do hustého tropického pralesa. A. Bettik měl na sobě volnou košili a otrhané šortky ze žluté látky, jaké jsem na něm viděl na Hebronu a Maře Infinitus. U nohou mu ležel slamák se širokou střechou. Aenea překvapivě přešla dopředu a posadila se vedle strnulého Stírá. Pomalu jsme se nořili do těžké džungle.
"Nemůže to pocházet odtud," promluvil jsem a narovnal prám ve chvíli, kdy ho chtěl proud otočit. "V poušti neprší tak často, aby tady vše vydrželo."
"Věřím, že je to veliká zahrada, kterou sem dovezli náboženští poutníci Shi, M. Endymione," odvětil A. Bettik. "Poslouchejte."
Poslouchal jsem. V lese se ozývalo šustění ptačích křídel a větru. Pod zvuky jsem rozeznal syčení a cvakání zavlažovacích systémů. "Neuvěřitelné," vydechl jsem. "Použili drahou vodu, aby udrželi zdejší ekosystém. Musí se táhnout celé kilometry."
"Ráj," promluvila Aenea.
"Cože, malá?" Navedl jsem nás zpět do prostředního proudu.
"Muslimové žili na Staré Zemi především na poušti," řekla tiše. "Voda a zeleň pro ně představovaly ráj. Mashhad byl náboženským centrem. Možná měla zahrada věřícím ukázat, co se stane, když poslechnou učení Alláha a jeho koránu."
"Drahá ukázka," dodal jsem a nepatrně se zapřel o bidlo, neboť jsme se znovu obrátili doleva. Řeka se rozšířila.
"Zajímalo by mě, co se s těmi lidmi stalo."
"Pax," doplnila Aenea.
"Cože?" ničemu jsem nerozuměl. "Tyto světy… Hebron… QuomRiyadh… patřily ve chvíli, kdy zmizela populace, Vyvržencům."
"Podle Paxu," upozornila mě Aenea.
Přemýšlel jsem o tom.
"Napadlo tě, co mají ty dva světy společného, Raule?" Nemusel jsem přemýšlet. "Oba byly stoprocentně nekřesťanské," doplnil jsem. "Odmítli přijmout kříž - Židi i muslimové." Aenea mlčela.
"Je to příšerná představa," pokračoval jsem. Rozbolelo mě břicho. "Možná je Církev špatně vedena… Pax s jeho silou může být arogantní… ale…" Otřel jsem si pot z očí. "Můj Bože…" vydechl jsem a snažil se pronést jediné slovo. "Genocida?"
Aenea se obrátila a podívala se na mě. Za jejími zády odrážely Štírovy ostnaté nohy světlo. "To nevíme," dodala tiše. "Ale na Církev a Pax vše ukazuje, Raule. Vzpomeň si, Vatikán je na Jádru závislý, aby udržel kontrolu vzkříšení a díky ní kontrolu všech lidí na všech planetách."
Vrtěl jsem hlavou. "Ale… genocida? Tomu nevěřím." Taková myšlenka patřila k legendám, jako jsou Horace GlennonHeight či Adolf Hitler, nikoliv k lidem a institucím, které jsem za svůj život poznal.
"Děje se něco strašného," pokračovala Aenea. "Proto jsme putovali touto cestou… přes Hebron a QuomRiyadh."
"To už jsi říkala," upozornil jsem ji a pevně se opřel o bidlo. "Nasměrovali nás. Ale nikoliv Jádro. Kdo tedy?" Podíval jsem se na Štírova záda. V tak horkém dnu ze mě crčel pot. Obrovské stvoření představovaly jen chladné břitvy a trny.
"Nevím," přiznala Aenea. Obrátila se zpět a opřela si předloktí o kolena. "Tamhle je přenašeč."
Z bujné džungle se zvedal zarostlý a rezavý portál. Pokud jsme byli pořád v ráji / parku QuomRiyadhu, pak se vegetace vymkla kontrole. Mračna rudého prachu dodávala modré obloze nad zelenou střechou červený odstín.
Zamířil jsem do centra řeky, uložil bidlo na pravobok a vrátil se pro pušku. Žaludek mi svírala představa genocidy, teď se stáhl ještě víc. Mířili jsme k neznámu a přede mnou ožily obrazy ledových jeskyní, vodopádů, mořských světů a Štíra.
"Drž se," zašeptal jsem, když jsme míjeli kovový oblouk.
Obraz před námi vybledl a změnil se, jako by se před námi a kolem nás zavlnila opona horké mlhy. Náhle se změnilo světlo, přitažlivost i svět.

Kapitola 53

Otce kapitána de Soyu probudí křik. Než zjistí, že křičí jeho vlastní hlas, mu trvá několik minut.
Palcem otevře západku víka rakve a posadí se v boxu. Na monitorovacím panelu blikají rudé a oranžové kontrolky, ale důležité funkce jsou zelené. De Soya zasténá bolestí a zmatkem a vyleze ven. Tělo se vznáší nad otevřeným boxem, volné ruce nenalézají žádnou oporu. Všimne si, jak se jeho ruce a paže rudě blýskají. Třpytí se růžově, jako by mu

spálily kůži.
"Drahá Matko Marie… kde to jsem?" pláče. Slzy se mu vznášejí kolem očí jako korálky. "Nulag… kde to jsem? Baltazar? Co se stalo…? Vesmírná bitva? Popáleniny?"
Ne. Je na palubě Raphaela. Vykolejené mozkové závity začínají pomalu fungovat. Vznáší se v přístroji v osvětlené tmě. Raphael. Měl by viset na orbitu kolem Božího sadu. Připravil oživovací cykly pro Gregoria, Kea a pro sebe na nebezpečných šest hodin. Přeskočil obvyklé tři dny. Vzpomíná, jak ho napadlo: Rozhoduješ o životech vojáků jako Bůh. Šance na neúspěšné vzkříšení je vysoká. De Soya vzpomíná na druhého kurýra, který mu přivezl na Baltazara příkazy. Vzpomíná na Otce Gavronskiho. Jako by se to přihodilo před celými desetiletími. Vzkříšení nebylo úspěšné… kaplan na Baltazarovi… jak se ten starý blbec jmenoval? Otec Sapieha… prohlásil, že bude po počátečním neúspěchu vzkříšení Otci Gavronskimu trvat týdny či měsíce… Pomalý, bolestný proces, kaplan to vyslovil a vinil jeho…
Otec kapitán de Soya se vznáší nad boxem, pročistí se mu mozek. Visí v nulové gravitaci, jak naprogramoval loď. Napadne ho, že při jednomg možná nedokáže chodit. Určitě ne.
Odrazí se k převlékáme a podívá se do zrcadla. Tělo se mu rudě třpytí. Působí jako oběť požáru. Z růžového, syrového masa vystupuje namodralý svár kruciformu.
De Soya zavře oči, natáhne si spodní prádlo a obleče sutanu. Bavlna zraňuje odhalenou pokožku, ale kněz bolest ignoruje. Káva se vylouhuje přesně podle programu. Zvedne baňku ze stolu a odrazí se ke společenské místnosti.
U boxu desátníka Kea září zelené kontrolky, poslední vteřiny oživení. Na Gregoriově boxu blikají varovná světla. De Soya tiše zakleje a přitáhne se k seržantovu panelu. Cyklus vzkříšení byl ukončen. Spěšné oživení selhalo.
"Bože můj, sakra," zašeptá de Soya a odříká otčenáš, protože bral Slovo Boží nadarmo. Gregoria potřeboval.
Ale Kee je bezpečně oživen. Cítí jen zmatek a bolest. De Soya ho zvedne, odnese do převlékárny, houbou mu opláchne hořící pokožku a nabídne mu pomerančový džus. Kee po několika minutách začíná rozumět.
"Něco se pokazilo," vysvětluje de Soya. "Musel jsem takhle riskovat, abych zjistil, o co desátnici Nemes jde."
Kee chápavě přikývne. Přestože je oblečený a v kabině je nastavená vysoká teplota, silně se třese.
De Soya je vede k velitelské jednotce. U boxu seržanta Gregoria svítí samé žluté kontrolky, cyklus vrátil velkého muže zpět. Je mrtvý. Na panelu oživovacího tanku desátnice Rhadamanth Nemes svítí zelené kontrolky - znamení třídenního běžného vzkříšení. Monitor přináší její obraz. Leží bez života uvnitř a dostává tajnou svátost vzkříšení. De Soya naťuká kód, který uvolní dveře.
Zablikají varovné kontrolky. "Otevření boxu není během cyklu vzkříšení možné," upozorní ho Raphaelův emocí zbavený hlas. "Jakýkoliv pokus o otevření boxu může přivodit skutečnou smrt."
De Soya ignoruje kontrolky i varovné zvonky a zatáhne za víko. Víko zůstane na místě. "Dejte mi páčidlo," vyzve vojáka Kea.
Desátník hodí páčidlo beztížným prostorem. De Soya najde skulinu, nasadí páčidlo, odříká tichou modlitbu (doufá, že není paranoidní a nemýlí se) a víko vypáčí. Loď pohltí zvuk poplašných zvonků.
Box je prázdný.
"Kde je desátnice Nemes?" zeptá se de Soya lodi.
"Všechny přístroje a senzory ukazují, že je ve svém boxu," odvětí lodní počítač.
"To jo," vydechne de Soya a odhodí páčidlo. Železo pomalu odpluje nulovou gravitací do rohu. "Pojďte," osloví desátníka a oba zamíří do převlékárny. Sprchaje prázdná. Ve společenské místnosti se není kam ukrýt. De Soya zamíří k velitelské židli, Kee se odrazí ke spojovací chodbě. Kontrolky ukazují geosynchronní orbit ve výšce třicet tisíc kilometrů. De Soya se podívá z okna a spatří planetu zvířených mraků. Výjimkou je široký pruh kolem rovníku, kde zelený a hnědý terén prořezávají nápadné rýhy. Kontrolky hlásí, že je modul na místě a má vypnutou energii. Loď na dotaz potvrdí, zeje přistávací modul na místě, že přechodovou komoru od chvíle skoku nikdo neotevřel. "Desátníku Kee?" promluví de Soya do interkomu. Musí se snažit, aby mu necvakaly zuby. Bolest je víc než skutečná. Jako by měl kůži v plamenech. Cítí nepřekonatelnou touhu zavřít oči a spát. "Podejte hlášení," dodá.
"Modul je pryč, kapitáne," ohlásí Kee z přístupového tunelu. "Všechny spojovací kontrolky svítí zeleně, ale kdybych komoru otevřel, dýchám vakuum. Okýnkem vidím, zeje modul v čudu."
‚Merde," zašeptá de Soya. "Dobrá, vraťte se zpět." Zatímco čeká, kontroluje všechny přístroje. V záznamu najde stejný dvojitý zážeh… asi před třemi hodinami. Vyvolá mapu rovníkové oblasti Božího sadu, zamíří dalekohled a vyžádá si hloubkový radarový průzkum řeky kolem pařezu Světového stromu. "Najdi první bránu přenašeče a ukaž celý úsek řeky mezi. Zaměř transpondér přistávacího modulu."
"Přístroje ukazují přistávací modul připojený k velitelské kabině," ohlásí loď. "Potvrzuje to i přenosové zařízení."
"Dobrá," připustí de Soya a představí si, jak chroupe silikonové čipy mezi zuby. "Ignoruj jeho maják. Prostě začni území kontrolovat dalekohledem a hlubokým radarem. Nahlas jakékoliv formy života či artefakty. Všechna data na hlavní monitory."
"Potvrzuji," odpoví počítač. De Soya pozoruje, jak začíná dalekohled zaostřovat. Jako by k němu poskočila obrazovka. Dívá se na bránu přenašeče z dálky pouhých sto metrů. "Jeďpo proudu," prohlásí.
"Potvrzuji."
Desátník Kee vklouzne na sedadlo druhého pilota a připoutá se. "Když máme pryč modul," promluví, "dolů se nedostaneme."
"Bojové obleky," opraví ho de Soya mezi vlnami bolesti, které mu lomcují tělem. "Mají povrchový štít… stovky mikrovrstev barevného štítu pro případ přímé palby, je to tak?"
"Správně," souhlasí desátník Kee, "ale"
"Chtěl jsem, abyste vy a seržant Gregorius použili štíty ke vstupu," pokračuje de Soya. "Dostal bych Raphaela na nejnižší možný orbit. Vy použijete pomocný reakční batoh. Obleky takový vstup překonají, nebo ne?"

"Možná," řekne Kee, "ale "
"Pak se přepnete na EM repulsory a najdete tu ženskou," pokračuje de Soya, "najdete ji a zastavíte. Pak použijete modul a vrátíte se zpět."
Desátník Kee si mne oči. "Ano, pane. Ale já obleky kontroloval. Všechny mají chybu integrity…"
"Integrity…" zopakuje de Soya hloupě.
"Někdo brnění se štítem prořízl," doplní Kee. "Okem to nepoznáte, ale provedl jsem diagnózu integrity číslo tři. Před výpadkem ionizace je po nás."
"Všechny obleky?" naléhá de Soya zničeně.
"Všechny, pane."
Knězkapitán překoná nutkání a nezakleje. "Stejně loď svezu dolů, desátníku."
"Proč, pane?" zeptá se Kee. "Ať se dole stane cokoliv, pořád je to několik set klicků daleko. Nemůžeme s tím vůbec nic dělat."
De Soya přikývne a naťuká parametry pro navigaci. Jeho zmatený mozek udělá několik chyb (alespoň jedna z nich by loď spálila v atmosféře Božího sadu), ale loď je zachytí. De Soya parametry vynuluje.
"Radím tak nízký orbit neriskovat," prohlásí bezpohlavní lodní hlas. "Boží sad má těkavé horní vrstvy atmosféry. Tři sta kilometrů nevyhovuje bezpečnému odstupu uvedenému v"
"Buď zticha a proveď to!" vyštěkne Otec kapitán de Soya.
Zažehnou se hlavní trysky a kapitán zavře oči. Návrat váhy rozdmýchá bolest v jeho těle. Zaslechne, jak Kee zasténá v lehátku druhého pilota.
"Nepříjemné pocity zpomalení při čtyřechg utiší spuštění vnitřního silového pole," oznámí loď.
"Ne," odmítne de Soya. Budem šetřit energii.
Hluk, vibrace i bolest pokračují. Polokoule Božího sadu roste, až pohltí celou obrazovku.
Co když ta… zrádkyně… naprogramovala loď, aby se, pokud se probudíme a pokusíme se o nějaké manévry, ponořila do atmosféry? napadne ho náhle. I přes nepříjemné přetížení se zašklebí. Pak se nedostane domů ani ona. Utrpení pokračuje.
Kapitola 54

Když jsme prošli na druhou stranu brány, Štír byl pryč.
Po chvíli jsem sklonil pušku a rozhlédl se kolem. Reka byla široká a mělká. Obloha tmavě modrá (tmavější než lapis lazuli hyperionského nebe), daleko na severu se kupily mraky. Vypadaly jako sloupy a odrážely večerní světlo. Obrátil jsem se a spatřil nízko na nebi obrovské slunce. Tušil jsem, že nevychází, ale spíš zapadá.
Na březích jsme spatřili kamení, plevel a popelavou půdu. Samotný vzduch páchl popelem, jako bychom se pohybovali oblastí, kterou zdevastoval lesní požár. Nízký podrost takovou představu jen podpořil. Mnoho kilometrů napravo se zvedal černý vulkán.
"Myslím, že je to Boží sad," promluvil A. Bettik. "Tamto je zbytek Světového stromu."
Ještě jednou jsem se na černý vulkanický kužel podíval. Strom nikdy tak velký být nemohl.
"Kde je Štír?" zeptal jsem se.
Aenea se postavila a přešla na místo, kde stvoření před chvílí stálo. Projela rukou vzduch, jako by neviditelnou příšeru hledala.
"Držte se!" vykřikl jsem znovu. Prám se blížil k sérii mírných peřejí. Vrátil jsem se ke kormidlu, a zatímco se android s dívkou chopili bidel, odvázal jsem ho. Poskakovali jsme, voda stříkala, snažili jsme se obrátit, ale brzy jsme bílé vlnky překonali.
"To byla sranda!" vykřikla Aenea. Tak živou jsem ji už nějakou dobu neviděl.
"Jo," souhlasil jsem, "sranda. Ale prám se rozpadá." Trochu jsem přeháněl, ale zase ne tolik. Vepředu hodlaly prám opustit volné klády, na látce propadlého mikrostanu poskakovala neupevněná výstroj.
"Támhle je rovina, kde přistaneme," oznámil A. Bettik a ukázal na travnatý úsek na pravém břehu. "Kopce před námi vypadají děsivě."
Vyndal jsem dalekohled a zkontroloval černé hřebeny. "Máš pravdu," potvrdil jsem. "Před námi můžou být skutečné peřeje a málo míst k přistání. Utáhneme lana přímo tady."
Dívka a android nás dostali k pravému břehu. Vyskočil jsem a vytáhl prám na bahnitý okraj. Vpředu a na pravoboku to nebylo tak zlé. Jen uvolněné řemínky z kůže duchů a pár rozlámaných klád. Podíval jsem se proti proudu. Slunce klesalo, ale zdálo se, že máme ještě hodinu světla. "Utábořím se dnes večer?" zeptal jsem se a napadlo mě, že jsme možná na posledním vhodném místě. "Nebo poplujeme dál?"
"Poplujeme dál," odvětila Aenea přesvědčeně.
Okamžitě jsem pochopil. Podle času na QuomRiyadhu bylo pořád ráno. "Nechci se dostat do peřejí po setmění," namítl jsem.
Aenea zašilhala proti nízkému slunci. "A já nechci po setmění zůstat sedět na místě," odvětila. "Dostaneme se co nejdál." Půjčila si ode mě dalekohled a prostudovala černé hřebeny napravo i tmavé kopce nalevo. "Tethys by neumístili na řeku s nebezpečnými peřejemi, nebo snad ano?"
A. Bettik si odkašlal. "Pokud mohu hádat," promluvil, "během útoku Vyvržených na tento svět tekla láva. Velké peřeje mohou vzniknout jako následek seismického narušení po použití kopí."
"Nebyli to Vyvrženci," odmítla Aenea tiše.
"Co to bylo, malá?"
"Nebyli to Vyvrženci," zopakovala pevněji. "Bylo to Technojádro, které stvořilo lodě k útoku na Síť… Simulovali invazi

Vyvržených."
"Dobrá," připustil jsem. Zapomněl jsem, že stejné vysvětlení přináší Martin Silenus na konci svého Kantosu. Když jsem se báseň učil, tato část nedávala žádný smysl. Teď mi přišla nevhodná. "Ale roztavené kopce jsou pořád na místě, stejně jako můžou zůstat peřeje. Peřeje či skutečné vodopády. Možná přes ně prám vůbec nedostaneme."
Aenea přikývla a vrátila mi dalekohled do batohu. "Jestli se přes ně nedostaneme, tak nedostaneme. Půjdeme pěšky a další branou proplaveme. Ale teď rychle prám opravíme a dostaneme se co nejdál. Jestli uvidíme nepříjemné peřeje, dostrkáme se k nejbližšímu břehu."
"Možná tam nebude břeh, ale útesy," namítl jsem. "Ta láva vypadá zle."
Aenea pokrčila rameny. "Pak vyšplháme nahoru a půjdeme dál pěšky."
Ten večer jsem dítě obdivoval. Věděl jsem, že je unavená, nemocná, že ji přemáhají emoce, jakým nerozumí, zeje vyděšená k smrti. Ale nechtěla se vzdát.
"No," začal jsem, "alespoň že je pryč Štír. To je dobré znamení."
Aenea se na mě podívala. Pokusila se usmát.
Oprava trvala jen dvacet minut. Upevnili jsme provazy, přesunuli několik vzpěr dopředu a roztáhli látku mikrostanu, abychom si udrželi chodidla v suchu.
"Jestli budeme cestovat potmě," prohlásila Aenea, "měli bychom znovu postavit stožár s lucernou."
"Jo," souhlasil jsem. Schoval jsem kvůli tomu jedno dlouhé bidlo. Teď jsem ho nasadil do díry a přivázal na místo. Nožem jsem vyřízl štěrbinu pro držadlo lucerny. "Mám ji rozsvítit?" zeptal jsem se.
"Ještě ne," odmítla Aenea a podívala se na klesající slunce za našimi zády.
"Dobře," souhlasil jsem. "Jestli budeme poskakovat po peřejích, měli bychom výstroj schovat do batohů a nejdůležitější věci nacpat do nepromokavých tašek." Dali jsme se do práce. Do své tašky jsem ukryl náhradní košili, zbytek provazu, zlomenou plasmovou pušku, reflektor a laserovou baterku. Chystal jsem se hodit do batohu komlog, pak mě napadlo: Je zbytečný, ale nic neváží. Připevnil jsem si ho k zápěstí. Na klinice QuomRiyadhu jsme nabili baterie do komlogu, laseru i reflektorů.
"Vše připraveno?" zeptal jsem se. Byl jsem připravený znovu odrazit do proudu. Prám působil s novou podlahou a stožárem, napěchovanými a uvázanými batohy a připravenou lucernou mnohem lépe.
"Připraveni," ozvala se Aenea.
A. Bettik přikývl a opřel se o bidlo. Zamířili jsme na otevřenou řeku.
Když jsme vstoupili do černé lávové oblasti, nesl nás rychlý proud (alespoň dvacet, pětadvacet klíčků za hodinu) a nad obzorem se pořád vznášelo slunce. Břehy po obou stranách se zvedly, proskákali jsme několika zpěněnými peřejemi, ale pokaždé jsme zůstali v suchu. Začal jsem hledat místo, kam se ukryjeme, pokud zaslechneme řev vodopádu či divokých peřejí. Našel jsem strouhy i rovné oblasti, ale půda před námi byla nápadně hrubější. Zaznamenal jsem, že v propastech zhoustl podrost - stromy s věčně modrým jehličím a zakrslé sekvoje - horní větve obarvilo slunce bohatým světlem. Právě jsem přemýšlel, že vyndáme z batohů oběd… večeři… jídlo a připravíme něco teplého, když A. Bettik zvolal: "Peřeje před námi."
Opřel jsem se o kormidlo a podíval se dopředu. Kamení ve vodě, bílá pěna, stříkající voda. Jako starý kormidelník na řece Kans jsem peřeje bez problémů zhodnotil. "To bude v pořádku," zvolal jsem. "Zapřete nohy, jestli budeme moc skákat, posuňte se doprostřed. Když řeknu zatlačit, silně zatlačte. Hlavní je udržet přední část správným směrem, ale to zvládneme. Jestli spadnete do vody, plavte k prámu. Mám připravený provaz." Jednou těžkou botou jsem přišlápl stočený provaz.
Nelíbily se mi černé lávové útesy a balvany na pravém břehu řeky před námi, ale zdálo se, že se řeka za tímto úsekem zklidní a rozšíří. Pokud byly tyto peřeje jediným úskalím, mohli jsme pokračovat do noci, na cestu si svítit lucernou a širokým laserem.
Všichni tři jsme se soustředili a snažili se udržet prám ve správném úhlu. Snažili jsme se vyhnout několika balvanům, jež se zvedaly ze zpěněné vody. Pak vše začalo. Nebýt víru, který nás dvakrát otočil, mohlo být po všem, než bych si uvědomil, co se děje. Málem to tak dopadlo.
Aenea křičela nadšením a já se šklebil. Usmál se dokonce i A. Bettik. Z vlastních zkušeností jsem věděl, že tak na člověka mírné peřeje působí. Peřeje třídy V většinou na tvář přimrazí úsměv hrůzy, ale neškodné poskakování, jakým jsme teď procházeli, působí legračně. Křičeli jsme na sebe příkazy. Odstrč! Doprava! Vyhni se skále! Aenea se objevila pár kroků po mé pravici, A. Bettik kousek vlevo. Vyhnuli jsme se velké skále a uchopil nás silný vír. Když jsem vzhlédl, abych se podíval na stožár s lucernou, náhle ho něco odřízlo.
"Co to sakra je?" dokázal jsem vydechnout, než do mě narazily staré vzpomínky. Pak se ozvaly reflexy, o kterých jsem si myslel, že zemřely už před lety.
Točili jsme se doleva. Ze všech sil jsem zařval: "Dolů!" pustil kormidlo a po hlavě se vrhl na Aeneu. Zřítili jsme se z prámu do zpěněné vody.
A. Bettik zareagoval téměř okamžitě. Vrhl se na záď prámu a monovlákna, jež odřízla stožár a lampu jako máslo, ho minula o pouhé milimetry. Vynořil jsem se z vody. Boty mi škrábaly o skály. Rukou jsem držel Aeneu kolem hrudi. Pak jsem spatřil, jak podvodní monovlákno rozřízlo prám na dvě části. Vír roztočil volné kmeny a vlákno je přeřízlo ještě jednou. Přestože jsem vlákna neviděl, jejich síla byla jasná. Už jsem ten trik viděl, když je použili proti mým společníkům na Medvědici. Rebelové natáhli monovlákna přes cestu a přeřízli autobus, který vezl třicet chlapů z kina ve městě. Všichni přišli o hlavu.
Chtěl jsem na A. Bettika zakřičet, ale umlčel mě řev a voda v ústech. Natáhl jsem se k balvanu, minul, otřel nohy o dno a chytil se další skály. Představa dalších drátů pod vodou, drátů těsně před mým obličejem… mi stáhla přirození.
Android spatřil, jak monovlákna potřetí přeřízla prám a potopil se do mělké vody. Proud ho obrátil. Tlačil mu hlavu pod

hladinu a android instinktivně pozvedl levici. Objevila se sprška krve a monovlákno mu odřízlo ruku kousek pod loktem. Nad hladinu vyplula jeho hlava. Nekřičel. Pravou rukou se chytil ostré skály a zůstal viset. Levá ruka se zaškubala a odnesla ji řeka.
"Můj ty Bože!" zaječel jsem. "Kurva… kurva!" Aenea vytáhla obličej z vody a podívala se na mne zmatenýma očima. Žádná panika.
"Jsi v pořádku?" překřičel jsem peřeje. Monovlákno řeže tak čistě, že můžete přijít o nohu a půl minuty o tom nevíte. Přikývla.
"Drž se mého krku!" zařval jsem. Potřeboval jsem uvolnit levou ruku. Nalepila se na mě a já ucítil, jak jí v mrznoucí vodě vychladla kůže.
"Kurva, kurva, kurva," odříkával jsem mantru a levou rukou hledal tašku. Pistoli jsem měl schovanou v pouzdru, připíchnutou mezi pravým bokem a říčním dnem. Bylo tady mělko… někde ani metr… málo vody na to, abychom se ukryli před palbou ostřelovače. Ale potopit se byl nesmysl. Jakýkoliv pokus by nás smetl po proudu, smetl by nás k monovláknům.
Pozoroval jsem A. Bettika, jak visí osm metrů po proudu. Levou ruku zvedl z vody. Z pahýlu prýštila krev. Viděl jsem, jak udělal obličej a ve chvíli, kdy mu tělem projela bolest a šok, se málem pustil skály. Umírají androidi jako lidé? Vyhnal jsem tu myšlenku z hlavy. Měl jasně rudou krev.
Hledal jsem mezi lávovými potoky a balvany záblesk umírajících slunečních paprsků na kovu. Teď přijde kulka či paprsek ostřelovače. Ani ho neuslyšíme. Krásné přepadení. Jako z knihy. Navedl jsem nás přímo dovnitř.
Našel jsem v tašce laserovou baterku, tašku znovu zapečetil a sevřel laser mezi zuby. Levou rukou jsem tápal pod vodou, uvolnil opasek a vytáhl ho ven. Pokynul jsem Aenee, ať vytáhne volnou rukou pistoli.
Levou rukou se mě držela kolem krku, pravou uvolnila pouzdro a pistoli vytáhla. Věděl jsem, že ji nikdy nepoužije, ale na tom teď nesešlo. Potřeboval jsem opasek. Tápal jsem, upevnil laser pod bradu a přidržel ho, zatímco jsem levou rukou natáhl pásek.
"Bettiku," zařval jsem.
Android vzhlédl. V jeho očích jsem spatřil agónii. "Chytej!" zařval jsem, natáhl ruku přes hlavu a hodil mu kožený pásek. Při tom manévru jsem málem přišel o laserovou baterku, ale jak dopadla do vody, chytil jsem ji a sevřel levou rukou.
Android nemohl uvolnit sevření pravé ruky. Levá ruka zmizela. Zastavil svištící opasek krvácejícím pahýlem a hrudí. Hodil jsem přesně… ale tehdy jsem měl jen jediný pokus.
"Lékárnu!" zařval jsem a naklonil hlavu k tašce, která mi poskakovala po boku. "Rychle škrtidlo!"
Myslím, že mě neslyšel. Ale nemusel. Přitáhl se ke skále a pokusil se zapřít proti proudu. Levou ruku si omotal koženým páskem, který utáhl zuby. Pásek neměl tak daleko dírku, ale A. Bettik ho škubnutím hlavy utáhl, omotal a znovu utáhl.
Tentokrát jsem rozsvítil laserovou baterku, nastavil paprsek na nejširší průměr a přejel jím přes řeku.
Objevil jsem monovlákna. Nikoliv supervodivé dráty. Ty by nežhnuly. Tato vlákna zářila. Spatřil jsem síť žhavých drátů, jež se v laserových paprscích rudě třpytily, zvedaly se a klesaly, křižovaly řeku. A. Bettik pod některými zmizel. Další se potápěly do vody nalevo a napravo od něj. První vlákna se táhla metr od Aeney.
Posunul jsem paprsek a namířil nám ho nad hlavy. Doleva i doprava. Tady nic nesvítilo. Dráty nad A. Bettikem na několik vteřin zasvítily, rozpustily teplo a zmizely, jako by nikdy neexistovaly. Přejel jsem je paprskem ještě jednou, oživil je a paprsek zúžil. Vlákno, na které jsem zamířil žhnulo bílou barvou, ale neroztavilo se. Nebyl to žádný supervodič, ale nízká energie laserové baterky mu nemohla ublížit.
Kde je ten ostřelovačl Možná jsme narazili na pasivní past. Léta starou. Nikdo na nás nečekal.
Tomu jsem nevěřil. Spatřil jsem, jak A. Bettik povoluje sevření a proud ho táhne pod vodu.
"Do prdele," zaklel jsem, zastrčil laser za kalhoty a uchopil Aeneu levou rukou. "Drž se."
Pravou jsem se vytáhl na kluzký balvan. Měl trojúhelníkový tvar a byl velmi slizký. Zapřel jsem horní část těla a vytáhl Aeneu nahoru. Vnímal jsem, jak mě proud bije do celého těla. "Udržíš se?" zařval jsem.
"Jo!" Měla bílý obličej. Vlasy se jí přilepily k lebce. Rozeznal jsem škrábance na tváři a spánku, na bradě se jí objevila modřina. Ale nic vážnějšího.
Poplácal jsem ji po rameni, zkontroloval, že má ruce pevně na skále a pustil jsem se. Spatřil jsem, jak v ohybu peřejí a lávových útesů mizí náš prám (rozřezaný na půltucet kusů).
Poskakoval jsem a dřel se o dno. Snažil jsem se postavit, ale proud mě smetl a vláčel mě. Nakonec se mi podařilo dorazit k A. Bettikově skále, aniž bych ho porazil nebo minul. Chytil jsem ho a pevně sevřel. Všiml jsem si, že mu ostré kamení nebo proud málem utrhly košili. Z tuctu škrábanců na modré kůži prýštila krev. Ale já se chtěl podívat na levou ruku. Zvedl ji z vody a zasténal.
Škrtidlo utišilo krvácení, přesto nepomohlo úplně. Ve sluncem zalité vodě vířila krev. Vzpomněl jsem si na duhové žraloky na Maře Infinitus a zachvěl jsem se.
"Pojď," vyzval jsem ho. Pozvedl jsem ho a uvolnil mu chladnou ruku ze skály. "Jdeme pryč."
Když jsem se postavil, voda mi dosahovala jen do pasu, ale měla sílu několika hasičských stříkaček. A. Bettik mi dokázal pomáhat i přes šok a velkou ztrátu krve. Naše boty se zapřely o ostré kamení na říčním břehu.
Kde je ostřelovačův blesk? Do lopatek se mi opřelo napětí.
Nejbližší břeh byl napravo - rovný, travnatý pruh, poslední lehko dosažitelné místo po proudu. Vítal nás. Moc nás vítal.
Aenea se mezitím držela na skále osm metrů proti proudu.
A. Bettik mi ovinul zdravou ruku kolem ramen. Vrávorali jsme, klopýtali, trochu plavali a trochu se proti proudu plížili. Bušila do nás voda, stříkala nám do obličeje. Ve chvíli, kdy jsme dorazili k Aenee, jsem byl napůl slepý. Od chladu a

vypětí jsem měl bílé prsty.
"Břeh!" vykřikla, jak jsem jí pomáhal na nohy. První krok nás zavedl do díry. Do hrudi a krku jí narazil proud, obličej jí zalila bílá pěna.
Zavrtěl jsem hlavou. "Proti proudu!" zařval jsem a všichni jsme se zapřeli. Voda do nás bušila a stříkala po obou stranách. V tu chvíli nás udržela v pohybu jen moje šílená síla. Kdykoliv proud zahrozil, že nás smete, že nás potopí, spatřil jsem sám sebe jako Světový strom, který stál kdysi na jihu, kořeny pevně zavrtané do podkladu. Sledoval jsem poražený strom na pravém břehu, nějakých dvacet metrů daleko. Jestli se za něj dokážeme schovat…
Dobře jsem věděl, že musím A. Bettikovi na ruku přiložit lékárnu během pár minut, nebo zemře. Jestli se zastavíme na místě, lékárnu, tašku a vše ostatní může odnést řeka. Přesto jsem nehodlal zamířit k lákavému, travnatému břehu bez ochrany…
Monovlákna. Vytáhl jsem z kalhot laserovou baterku a přejel širokým kuželem vzduch nad řekou proti proudu. Nic. Ale mohou být pod vodou, čekat a uříznout nám kotníky.
Snažil jsem se odpojit představivost a táhl jsem naší trojici proti silnému proudu. V ruce mi klouzala laserová baterka. A. Bettikův stisk na mém rameni slábl. Aenea se držela mé levé ruky. Jakoby ji spojovala se životem. A skutečně tomu tak bylo.
Neurazili jsme proti proudu ani deset metrů, když před námi explodovala voda. Málem jsem upadl. Aenee klesla hlava pod vodu. Vytáhl jsem ji a napjatými prsty sevřel její promáčenou košili. A. Bettik se o mě opřel.
Přímo před námi vyrazil z vody Štír, rudé oči mu svítily, ruce se zvedaly.
"Do prdele!" Nevím, kdo z nás vykřikl, možná všichni tři.
Obrátili jsme se, podívali se přes rameno a pozorovali, jak nám centimetry za zády prořezávají vzduch ostré prsty. A. Bettik se zhroutil. Chytil jsem ho a zvedl. Cítil jsem silné pokušení poddat se proudu a nechat se unášet. Aenea zakopla, zvedla se a ukázala k pravému břehu. Přikývl jsem a vyrazili jsme.
Štír stál za našimi zády uprostřed řeky, kovové paže poskakovaly ve vzduchu jako ocas kovového škorpióna. Když jsem se obrátil, byl pryč.
Než jsme ucítili pod nohama místo kamení bláto, každý upadl ještě desetkrát. Postrčil jsem Aeneu na břeh, pak jsem se obrátil a převalil do trávy A. Bettika. Řeka se mi valila okolo pasu, ale já nahoru nevylezl. Nejprve jsem do trávy vyhodil tašku. "Lékárna," vydechl jsem a pokusil se vytáhnout nahoru. Ruce už mi málem nesloužily. Spodní část těla zkřehla v mrazivé vodě.
Aenea měla prsty stejně chladné (hrála si se suchými zipy lékárny a rukávem škrtidla), ale nakonec se jí to povedlo. Když umístila diagnostické sondy, uvolnila můj kožený pásek a omotala kolem amputované paže pevný rukáv, A. Bettik už byl v bezvědomí. Rukáv zasyčel a pevně se stáhl. Pak znovu zasyčel a vpíchl do rány utišující prostředek či stimulant. Kontrolky monitoru naléhavě blikaly.
Zkusil jsem to ještě jednou. Podařilo se mi dostat na břeh horní polovinu těla, pak jsem se pomalu z řeky vytáhl. Cvakaly mi zuby, přesto jsem se obrátil k Aenee: "Kde je… kde… pistole?"
Zavrtěla hlavou. Zuby jí cvakaly stejně jako mně. "Ztratila jsem ji… když jsme… když se… objevil… Štír…"
Sebral jsem energii a přikývl. Řeka byla prázdná.
"Možná odešel," dodal jsem a mezi slovy svíral zuby. Kde jsme nechali tepelnou pokrývku? Proud ji odnesl i s batohem. Všechno, zmizelo, vše kromě mé tašky.
Zvedl jsem hlavu a podíval se po proudu. Zbytky slunečního světla ozařovaly vrcholy stromů, ale kaňon už se topil ve tmě. Po lávových skalách se k nám blížila nějaká žena.
Pozvedl jsem laserovou baterku a zúžil paprsek.
"To bys na mě nepoužil, že ne?" zeptala se žena pobaveně.
Aenea vzhlédla od lékárny a zírala na postavu. Žena na sobě měla karmínově červenou a černou uniformu, jakou jsem neznal. Nebyla nijak velká. Měla krátké tmavé vlasy, ve zbytcích světla jsem spatřil bledý obličej. Zdálo se, že má pravou ruku staženou z kůže a plnou kostí z uhlíkových vláken.
Aenea se roztřásla. Nebyl to strach, ale nějaká hlubší emoce. Zúžila oči a její výraz se dal popsat jako "divoký a nebojácný". Chladnou ruku sevřela v pěst.
Žena se zasmála. "Asi jsem čekala něco zajímavějšího," prohlásila a sestoupila ze skály na trávu.

Kapitola 55

Pro Nemes následovalo dlouhé a nudné odpoledne. Na pár hodin si zdřímla a probudila se až ve chvíli, kdy ucítila narušené pole. Někdo aktivoval bránu přenašeče patnáct klicků proti proudu. Nemes vyšplhala několik metrů po skále, ukryla se za polom a čekala na další dějství.
Další dějství jí připadalo jako fraška. Sledovala plácání ve vodě, hloupou záchranu umělého muže (umělého muže bez jedné umělé paže, dodala v duchu) a nakonec pozorovala se zájmem příchod Štíra. O jeho přítomnosti samozřejmě věděla, přestože se chvění vyvolané jeho pohybem moc nelišilo od otevření brány. Dokonce přešla do rychlého režimu a sledovala ho, jak se brodí řekou a hraje si před lidmi na strašáka. Bavilo ji to. O co se to zastaralé stvoření snažilo? Chtělo lidi dostat z její škvoří pasti, nebo je k ní jen nahánělo? Jako hodný ovčácký pes? Nemes věděla, že odpověď závisí na tom, které síly ostnatou zrůdu na tuto misi poslaly.
Takové úvahy byly na nic. V Jádru se obecně věřilo, že Štíra stvořila a odeslala prvotní KI. Vědělo se, že Štír selhal a znovu prohraje v budoucích bojích mezi nezkušenou lidskou KI a vyzrálým Božím Strojem. Ať tak či tak, Štír byl selháním této cesty. Nemes ho bere jen jako chvilkového protivníka, chvilkové vzrušení.
Když teď sleduje na trávě rozvalené a vyčerpané lidi a androida v komatu, znuděně zavrčí. Upevní pytel za opasek, kartu sfingopasti zasune do pásky na zápěstí a sestoupí po skále na travnatý břeh.

Mladík Raul klesne na jedno koleno a zamíří nízko výkonný laser. Nemes se musí usmát. "To bys na mě nepoužil, že ne?" prohlásí.
Muž neodpoví. Pozvedne laser. Nemes napadne, že jestli vystřelí a pokusí se ji oslepit, zmorfuje se a zaboří se mu hluboko do vnitřností.
Aenea se na ni poprvé podívá. Nemes spatří, proč Jádro potenciál toho mladého člověka tak děsí. Kolem dívky praská její schopnost vstoupit do Prázdnoty, Jež Spojuje, praská jako statická elektřina. Přesto pozná, že ji od využití takových schopností dělí celé roky, veškerý spěch Sturm und Drang, vše bylo zbytečné. Lidská dívka není jen nezralá, ve skutečnosti své schopnosti vůbec nechápe.
Nemes si uvědomí, jak moc doufala, že se jí dítě v posledních vteřinách postaví, připojí se k Prázdnotě, bude jí dělat problémy. Teď chápe, jak moc se mýlila. Ano, cítí zklamání. "Cekala jsem bohužel něco zajímavějšího," pronese nahlas a o krok popojde.
"Co chceš?" naléhá mladý Raul a snaží se postavit na nohy. Nemes vidí, jak muže vyčerpala pouhá snaha vytáhnout přátele z řeky.
"Od tebe nic," odvětí klidně. "Ani od tvého umírajícího modrého přítele. Jen od Aeney. Musím si s ní pár vteřin promluvit." Pokyne hlavou k blízkým stromům, kam uložila miny. "Proč nevezmeš svého golema ke stromům a nepočkáte, až se k vám dívka připojí? Jen si promluvíme mezi čtyřma očima, pak bude tvá." Postoupí o další krok.
"Jdi zpátky," vydechne Raul a pozvedne malou laserovou baterku.
Nemes předstírá strach a zvedne ruce. "Hele, nestřílej, kamaráde," vyzve ho. Nedělala by si starosti, i kdyby měl laser tisíckrát silnější výkon.
"Tak ustup," vyzve ji Raul, prst na spoušti. Dětská hračka míří Nemes na oči.
"Dobrá, dobrá," souhlasí Nemes a ustoupí. Pak se přepne a změní se v chromovou postavu, která jen vzdáleně připomíná člověka.
"Raule!" vykřikne Aenea.
Nemes se nudí. Přepne se do rychlého režimu. Plošina před ní zamrzne. Aenea má otevřená ústa, pořád mluví. Vibrace se nešíří. Valící se řeka zamrzne, jako by ji zachytila fotografie pořízená neskutečně rychlým časem expozice. Ve vzduchu visí kapky vodní tříště. Další kapka se vznáší milimetr pod Raulovou mokrou bradou.
Nemes popojde a vezme laserovou baterku Raulovi z ruky. Cítí předchozí pokušení. Chce se přepnout do pomalého režimu a sledovat jejich reakce, pak zachytí koutkem oka Aeneu. Dívka má ruku sevřenou v pěst a Nemes si uvědomí, že nejdřív práce, potom zábava.
Spustí morfovanou vrstvu, vyndá z opasku pytel, pak se znova promění. Přejde k přikrčené dívce, otevřený pytel jí přidrží levou rukou pod bradou, zmorfuje pravici a předloktí do jemného ostří, které připomíná monovlákno nad řekou.
Nemes se pod maskou chrómu usměje. "Sbohem… malá," prohlásí. Když bylo trio několik kilometrů proti proudu, odposlouchávala jejich konverzaci.
Jako břitva ostré předloktí opíše vražedný oblouk.
"Co se to sakra děje?" křičí desátník Kee. "Nic nevidím."
"Ticho," napomene ho de Soya. Oba sedí ve velitelských křeslech a naklání se nad monitory dalekohledu.
"Nemes se proměnila… nevím… v kov," pokračuje Kee, vrací videozáznam a sleduje plošinu pod nimi. "Potom jednoduše zmizela."
"Není na radaru," potvrdí de Soya, který přepíná jednotlivé senzory. "Ani na IČ… ale teplota v té oblasti stoupla málem o deset stupňů Celsia. Hustá ionizace."
"Místní bouře?" zeptá se Kee zmateně. Než stačí de Soya odpovědět, Kee ukáže na monitor. "Co ted? Dívka je dole. S tím chlápkem se něco děje."
"S Raulem Endymionem," doplní de Soya a snaží se zaostřit obraz na monitoru. Obraz se kroutí a zamlžuje i přes snahu počítače potlačit rostoucí teplotu a atmosférické poruchy. Raphael se drží jen dvě stě osmdesát klicků nad hypotetickou úrovní moře Božího sadu, daleko pod geosynchronním orbitem v místech, kde se k molekulárnímu ohřívání přidá ještě tření atmosféry.
Otec kapitán de Soya už viděl dost na to, aby učinil rozhodnutí. "Odebrat veškerou energii lodním funkcím a snížit výkon strojům na podporu života na minimální úroveň," přikáže jeho hlas. "Fúzní jádro na sto patnáct procent a odpojit přední štíty. Energii do taktického prostoru."
"To není vhodné" ozve se hlas lodi.
"Zrušit všechny hlasové odezvy a bezpečnostní protokoly," vyštěkne de Soya. "Priorita deltadevětdevětdvanula. Příkaz Papežského odznaku. Okamžitě. Písemné potvrzení."
Na záběru planety se objeví sloupce dat. Kee vytřeští oči. "Můj ty Bože," zašeptá desátník, "Ježíši Kriste."
"Ano," potvrdí de Soya a sleduje, jak energie opouští všechny systémy s výjimkou vizuálního monitorování a taktického prostoru, jak klesají kontrolky pod červenou čáru.
V tu chvíli se objeví na povrchu exploze.
Tehdy jsem měl jen tolik času, abych na sítnici zaznamenal obraz ženy, která se mění ve stříbrnou mlhu. Zamrkal jsem a laserová baterka mi zmizela z prstů. Okolní vzduch se začal přehřívat. Prostor kolem Aeney se zamlžil, jako by ho zaplnila bojující chromová postava - šest paží, čtyři nohy, svištící ostří. Pak jsem se vrhl na dívku. Moc dobře jsem chápal, že ať udělám cokoliv, vždycky přijdu pozdě. Přesto jsem se k ní dostal včas, strhl jsem ji a odvalil od nárazu horkého vzduchu a rozmazaných pohybů. Překvapilo mě to.
Rozeřval se poplašný systém lékárny - nemohl jsem ho ignorovat. Ztráceli jsme A. Bettika. Zakryl jsem Aeneu vlastním tělem a vlekl ji k němu. Pak jsme zaslechli v lese za zády výbuchy.
Nemes zhoupne paži a věří, že ve chvíli, kdy projede ostří svaly a páteří, vůbec nic neučiti. Hrubý kontakt ji šokuje.

Podívá se dolů. Jemné ostří zmorfované ruky drží dva páry čepelí. Předloktí svírají další dvě jako skalpel ostré ruce. Štírova postava se blíží, hroty na jeho těle se málem dotýkají dívčiny tváře. Jeho oči rudě žhnou.
Nemes na chvíli pocítí překvapení a vzrušení. Žádný strach. Uvolní ruku a uskočí.
Plošina je stejná jako před vteřinou. Zamrzlá řeka, prázdná ruka Raula Endymiona, která mačká spoušť malého laseru, android, který umírá na zemi, kontrolky, jež zamrzly uprostřed jediného bliknutí. Ale dívku chrání obrovská hmota Štíra. Nemes se za chromovou maskou usměje. Soustředila se na dívčin krk, takže si nevšimla, jak se k ní ta nemotorná věc blíží a přepíná se do rychlého režimu. Takovou chybu už neudělá.
"Chceš ji?" zeptá se Nemes. "Taky tě poslali, abys ji zabil? Poslu si… já chci jen hlavu."
Štír odtáhne paže a krouží kolem dítěte. Ostny a ostří na jeho kolenou míjí její oči o pouhé centimetry. Roztáhne nohy a postaví se mezi Nemes a Aeneu.
"Ach," vydechne Nemes. "Tyji nechceš? Pak si ji musím vzít zpět." Nemes poskočí rychleji, než rychlý režim dovoluje. Přejde vlevo, zakrouží vpravo a zhoupne se dolů. Kdyby prostor kolem jejího těla nepokroutila chybějící hmota, zvukové nárazy by roztříštily vše v okolí několika kilometrů. Štír ránu odrazí, z chrómu vyskočí jiskry, do země se zavrtají blesky. Stvoření prosekne vzduch, kde stála Nemes před nanosekundou. Ta ho obejde a chce zasadit dítěti do zad ránu, která by mu vyrazila páteř i srdce z hrudního koše.
Štír kopanec odrazí a odhodí Nemes. Chromová postava ženy odletí třicet metrů do lesa, láme větve a kmeny, jež zůstávají vidět ve vzduchu. Štír se hrne v rychlém režimu za ní.
Nemes narazí na balvan a zasekne se pět centimetrů do pevné skály. Cítí, jak se Štír přepíná do pomalého režimu a řítí se k ní. Sleduje změnu hmoty, hluk a pohyb. Stromy praskají, lámou se a vybuchují v plamenech. Malé miny nezachytí ani pulz ani dech, ale vnímají tlak. Vyskočí a explodují ve stovkách řetězových reakcí, jež spojí Aeneu a Stírá jako dvě poloviny staré implodující uranové bomby.
Štír má na hrudi dlouhé zalomené ostří. Nemes slyšela příběhy, jak probodl své oběti a odvlekl je, aby je později narazil na delší trny Stromu Bolesti. Nijak to na ni nezapůsobilo. Jak nálože spojí obě postavy dohromady, silové pole Nemes otevře Štírův hrudní trn. Stvoření roztáhne lopatám podobné čelisti a neslyšně zařve. Nemes ho udeří ostrým předloktím do krku a odhodí ho patnáct metrů do řeky.
Ignoruje Štíra a obrátí se k Aenee a ostatním. Raul se na dívku vrhl. Jak dojemné, pomyslí si Nemes a přepne se do rychlého režimu. V tu chvíli přimrznou i oranžové plameny, jež se zvedly v místech explozí, v místech, kde stojí. Proběhne pevnou stěnou nárazové vlny a utíká k dívce a jejímu příteli. Odřízne obě hlavy. Až dívčinu hlavu odevzdá, mužovu si nechá na památku.
K dítěti jí zbývá jediný metr. Z oblaku páry, z někdejší řeky, se vynoří Štír a zaútočí zleva. Svištící ruka mine lidské hlavy o několik centimetrů, Nemes a Štír se válejí od řeky. Ruka vyrve trávník a odhalí skálu, seká stromy, dokud dvojice nenarazí na další kamennou zeď. Štír roztáhne čelisti, zobák zajiskří a zuby se přiblíží k jejímu krku.
"To" si… musíš… dělat… sakra, srandu," vydechne Nemes za maskou. Nechat se rozkousat zastaralým časovým strojem nemá na pořadu dnešního dne. Řady zubů se jí zakusují do štítem krytého hrdla, vyskakují jiskry a blesky. Nemes promění ruku v ostří a vrazí ho Štírovi hluboko do hrudníku. Cítí, jak čtyři prsty její ruky pronikají brněním a zobákem. Nemes se šklebí. Uchopí hrst vnitřností a vyrve je. Doufá, že najde orgány, jež udržují stvůru naživu, ale vyloví jen hrst šlach z ostrého drátu a střepiny zobáku. Štír se přesto zapotácí, čtyři paže krouží jako kosy. Jako by nedokázal pochopit, že nežvýká kusy oběti. Masivní čelisti pořád pracují.
"No, tak pojď!" zařve Nemes a postoupí kupředu. "Pojď!" Chce ho zničit (jak říkají lidé, prolít krev), přesto je klidná a chápe, že to není její cíl. Stačí, když odvede jeho pozornost nebo ho vyřadí z provozu, aby mohla připravit lidské dítě o hlavu. Pak už bude Štír jednou provždy zbytečný. Možná ho Nemes a jí podobní umístí do zoologické zahrady, aby měli zvěř na lov, budou-li se nudit. "Tak pojď," vyzve ho a postoupí o další krok. Stvoření je natolik poškozené, že musí při přepnutí z rychlého režimu odpojit silové pole. Nebýt pole, mohla ho Nemes bez problémů zničit. Jestli ho teď obejde, může se za jejími zády znovu přepnout do rychlého režimu. Proto ho napodobí a přejde do pomalého času a s radostí začne šetřit energií.
"Ježíši," zařval jsem a zvedl oči z místa, kam jsem se vrhl na Aeneu. Dívka scénu sledovala z ochranného kruhu mých paží.
Vše se dělo najednou. A. Bettikova lékárna poplašně ječela, vzduch byl horký jako dech otevřené pece, les za našimi zády explodoval v plamenech a burácení, vzduch nad námi naplnila přehřátá pára, stromy začaly praskat, řeka se změnila v gejzír páry a necelé tři metry od nás bojoval Štír s chromovou lidskou postavou. Sekali a řezali.
Aenea bitvu ignorovala a vysmekla se z bezpečí mého těla. Plížila se bahnem k A. Bettikovi. Vydal jsem se za ní a sledoval, jak rozmazané, chromové obrysy bojují a buší jeden do druhého. Obě postavy zahalila statická ulektřina, bičovala skály a mučila zem.
"Oživování," vykřikla dívka a vrhla se k A. Bettikovi. Skočil jsem na druhou stranu a zkontroloval výpisy lékárny. Už nedýchal. Před půl minutou se mu zastavilo srdce. Nadměrná ztráta krve.
Na Aeneina záda zaútočilo něco ostrého a stříbrného. Vyrazil jsem, abych ji strhl k zemi, ale než jsem se k ní dostal, kovový pohyb přerušil další kovový obrys a ve vzduchu explodoval zvuk, jak naráží kov o kov. "Pusť mě!" zařval jsem, odtáhl ji od androidova těla a snažil se ji zastínit. Současně jsem nasadil rytmus oživování. Kontrolky lékárny ukázaly, že naše snaha A. Bettikovi pumpuje krev do mozku. Plíce vpouštěly a vypouštěly dech, ale bez naší pomoci by to nešlo. Pokračoval jsem a sledoval přes rameno, jak do sebe obě postavy naráží, obrací se a s nadzvukovou rychlostí opět útočí. Ve vzduchu jsem cítil ozón. Nad hlavami nám pluly jiskry z hořícího lesa, oblaky páry se vzdouvaly a syčely.
"Příští… rok…" řvala Aenea do hukotu a v horku jí cvakaly zuby, "pojedeme… na… prázdniny… někam jinam."
Zvedl jsem hlavu a napadlo mě, že se zbláznila. Měla jasné, ale příčetné oči. Tak zněla moje diagnóza. Lékárna ječela a já

pokračoval s oživováním.
Za našimi zády se náhle ozvala imploze, zaslechli jsme ji i v praskání plamenů, syčení páry a nárazech kovových povrchů. Otočil jsem se, abych se podíval, ani na chvíli jsem nepřestával s oživováním A. Bettika.
Vzduch se chvěl a v místech, kde válčily dvě postavy, teď stála jediná chromová bytost. Kovový povrch se zavlnil a zmizel. Stála tam žena ze skály. Neměla slepené vlasy, nejevila známky jakékoliv námahy.
"No," promluvila, "kde jsme to skončili?" Lehce k nám zamířila.
V těch posledních vteřinách bitvy nebylo umístění sfingopasti nijak jednoduché. Nemes potřebuje veškerou energii, aby odrážela Štírovy roztočené břitvy. Napadne ji, že to připomíná boj s několika rotujícími vrtulemi. Na planetách, kde používají letouny s vrtulemi, už byla. Na takovém světě zabila před dvěma staletími Konzula Hegemonie.
Teď odráží roztočené paže, pohledem ani na chvíli neopouští rudé žhnoucí oči. Tvá doba pominula, pomyslí si.
Časovým polem obalené paže a nohy se srážejí jako neviditelné kosy. Protáhne ruku slabším polem, sevře Štírův ramenní kloub a urve trny a ostří. Paže odpadne, ale pět skalpelů na zápěstí sejí zavrtá do břicha. Snaží seji vykuchat.
"Uchuch," vyrazí ze sebe a ve zlomku vteřiny podkopne Štírovi pravou nohu. "Ne tak rychle."
Štír vrávorá. Nemes vytáhne v jeho slabé chvilce z pásky na zápěstí sfingokartu, prostrčí ji pět nanosekund dlouhou štěrbinou v časovém poli a připíchne ji Štírovi na osten, jež se zvedá z jeho kroužkového krku.
"To je vše," vykřikne Nemes a uskočí. Přepne se do rychlého režimu a odráží Štírovy pokusy kartu odstranit. Rudým kroužkem ji aktivuje.
Uskočí, hyperentropické pole zahučí a pošle zmítající se obludu pět minut do budoucnosti. Dokud pole funguje, není cesty zpět.
Rhadamanth Nemes se odpojí z rychlého režimu a spustí štít. Přehřátý a uhlíky nasycený vzduch jí připadá příjemně chladný. "No," prohlásí a užívá si pohled do dvou párů lidských očí. "Kde jsme to skončili?"
"Udělejte to!" křičí desátník Kee. "Nemohu," odmítne de Soya za ovládacím pultem, prst na taktické omnispoušti.
"Podzemní voda. Výbuch páry.
Všechny je to zabije." Raphaelovy monitory ukazují odváděnou energii. Vseje zbytečné.
Kee si připevní korálek mikrofonu, přepne se na všechny kanály a začne vysílat úzkým paprskem. Snaží se mířit na muže a dívku a vyhýbá se blížící se ženě.
"Nebude to k ničemu," ozve se de Soya. V životě necítil tak silnou frustraci.
"Skály," křičí Kee do malého mikrofonu. "Skály!"
Stál jsem a strkal Aeneu dozadu. Přál jsem si držet pistoli, laserovou baterku, cokoliv. Ve chvíli, kdy se ke mně žena blížila, jsem si přál mít jakoukoliv zbraň. Plasmová puška ležela v nepromokavém pytli u břehu, jen dva metry od nás. Stačilo skočit, pytel otevřít, vycvaknout pojistku, uvolnit skládací pažbu, zamířit a vystřelit. Věděl jsem, že mi rozesmátá žena neposkytne dost času. Stejně tak jsem věděl, že až se obrátím, Aenea už nebude naživu.
V tu chvíli mi začal vibrovat na zápěstí hloupý komlog, odíral mi kůži jako jeden ze starých nehlučných budíků. Ignoroval jsem ho. Komlog mi vrazil do zápěstí miniaturní jehličky. Zvedl jsem tu hloupou věc k uchu a ona zašeptala: "Jděte ke skalám. Vezměte dívku a jděte na lávové kameny."
Nic nedávalo smysl. Podíval jsem se na A. Bettika, kontrolky přecházely ze zelené na oranžovou, a začal couvat od smějící se ženy. Tělo jsem udržoval mezi ní a Aeneou, potácel jsem se dozadu.
"No, no," promluvila žena. "To nebylo moc hezké. Aeneo, jestli ke mně půjdeš, tvůj přítel může žít. Přežije i tvůj hloupý modrý muž. Pokud ho tedy tvůj přítel dokáže udržet naživu."
Sklonil jsem hlavu a podíval se dívce do obličeje. Bál jsem se, že nabídku přijme. Pevně mě držela za ruku. V očích jí žhnulo hrozné napětí, ale žádný strach. "Bude to v pořádku, malá," zašeptal jsem a postupoval doleva.
Za zády jsme měli řeku. Pět metrů vlevo začínaly lávové kameny.
Zena namířila doprava a zablokovala nám cestu. "Nebude to trvat moc dlouho," pokračovala tiše. "Už mám jen čtyři minuty, řeky a řeky času, celou věčnost."
"Pojď." Sevřel jsem dívce zápěstí a rozběhl jsem se ke skalám. Neměl jsem žádný plán, jen nesmyslná slova, která mi našeptával cizí hlas, jež ani nepatřil ke komlogu.
K lávovým kamenům jsme se nedostali. Následoval výbuch přehřátého vzduchu a chromová postava ženy stála na černé skále tři metry nad námi. "Sbohem, sbohem, Raule Endymione," pronesla chromová maska. Třpytící se kovová paže se zvedla.
Výbuch žáru mi upálil obočí, zapálil košili a oba nás odhodil do vzduchu. Tvrdě jsme dopadli a plazili se od nevýslovného žáru pryč. Dívce doutnaly vlasy. Tloukl jsem ji předloktím a snažil se předejít tomu, aby vzplály.
Bettikova lékárna se znovu rozeřvala, ale její zvuk pohltila lavina a řev přehřátého vzduchu. Všiml jsem si, že mi doutná košile, rozerval jsem ji a odhodil, než se vznítí. Obrátili jsme se k žáru zády, plížili se a lezli co možná nejrychleji pryč. Jako bychom se ocitli na okraji sopky.
Vzali jsme A. Bettikovo tělo a odvlekli ho na břeh. Bez jediného zaváhání jsme vklouzly do párou zahaleného proudu. Snažil jsem se udržet androidovu hlavu nad hladinou, zatímco nás Aenea držela, aby nás neodnesl proud. Vzduch byl kousek nad povrchem vody, v místech, kde jsme tiskli tváře do bláta břehu, studený a dýchatelný.
Cítil jsem, jak mi na čele naskakují puchýře. Nevěděl jsem, že mi zmizelo obočí s pruhy vlasů. Zvedl jsem hlavu nad úroveň břehu a podíval se na druhou stranu.
Chromová postava stála uprostřed tři metry širokého kruhu oranžového světla, jež stoupalo k nebi a mizelo v nekonečných stovkách kilometrů nad námi. V místech, kde protínal atmosféru paprsek málem pevné energie, se vlnil a vířil vzduch.
Kovová postava ženy se k nám snažila dostat, ale zdálo se, že je tlak energokopí nad její síly. Ale pořád stála.
Chromové pole kolem její postavy zrudlo, pak zezelenalo a nakonec se objevila oslepující bílá. Ale pořád stála, jednou

zvednutou pěstí hrozila nebi. Pod nohama jí vřela skála, rudla, tvořila roztavené řeky a stékala do vody. Crčela do vody necelých deset metrů po proudu a do vzduchu se s hlasitým syčením zvedala mračna páry. Přiznávám, že jsem v té chvíli začal poprvé v životě přemýšlet o přijetí víry.
Chromová postava nejspíš vycítila nebezpečí ve chvíli, kdy už bylo moc pozdě. Zmizela, znovu se objevila (pěst hrozila k nebi), znovu zmizela a naposledy se objevila. Pak se propadla do lávy pod vlastníma nohama. Propadla se v místech, kde stála před chvílí pevná skála. Paprsek vydržel další minutu. Už jsem se na něj nemohl dívat. Horko mi spalovalo kůži na tvářích. Znovu jsem přitiskl obličej do chladného bahna, držel jsem A. Bettika a dívku u břehu a bojoval s proudem, aby nás nezanesl do páry, lávy a sítě mikrovláken.
Naposledy jsem vzhlédl, spatřil pod povrchem lávy chromovou pěst. Jako by pole změnilo barvy naposledy. Pak pohaslo. Láva začala okamžitě chladnout. Ve chvíli, kdy jsem vytáhl Aeneu a A. Bettika z vody a znovu jsme začali s oživováním, už skála opět tuhla. Zůstaly jen stružky a louže. Kousky chladnoucího kamene se odlouply a zvedly se do horkého vzduchu. Připojily se k uhlíkům lesního požáru, který zuřil za našimi zády. Po chromové ženě nezůstala ni stopa.
Lékárna kupodivu pořád fungovala. Kontrolky přešly z rudé na oranžovou. Pumpovali jsme A. Bettikovi krev do mozku, končetin, dávali mu umělé dýchání. Škrtidlo drželo. Když už se zdálo, že se obejde bez naší pomoci, podíval jsem se na dívku, která se krčila přímo proti mně.
"Co teď?" zeptal jsem se.
Za námi se ozvala tichá imploze. Obrátil jsem se a spatřil, jak se přede mnou zhmotnil Štír.
"Ježíši Kriste," vydechl jsem tiše.
Aenea vrtěla hlavou. Spatřil jsem popáleniny na jejích rtech a čele. Uhořely jí prameny vlasů. Měla úplně černou košili. Jinak vypadala dobře. "Ne," promluvila, "je to v pořádku."
Postavil jsem se a hledal v tašce plasmovou pušku. Zbytečně. Byla moc blízko energopaprsku. Spoušť se téměř roztekla, plastikové části skládací pažby se přilepily ke kovové hlavni. Jakoby zázrakem neexplodovaly plasmové nábojnice a neproměnily nás v páru. Odhodil jsem tašku a postavil se Štírovi se zaťatými pěstmi. Ať se za mě dostane, ať to sakra zkusí!
"Je to v pořádku," zopakovala Aenea a odtáhla mě zpět. "Nic nám neudělá. Je to v pořádku."
Dřepli jsme si vedle A. Bettika. Androidovy řasy se zachvěly. "Promeškal jsem něco?" zašeptal ochraptěle.
Nesmáli jsme se. Aenea se dotkla jeho modré tváře a podívala se na mě. Štír zůstal na místě, kde se objevil. Kolem rudých očí mu pluly žhnoucí uhlíky, na zobák klesal popel.
A. Bettik zavřel oči a kontrolky se znovu rozblikaly. "Musíme mu sehnat opravdovou pomoc," zašeptal jsem, "nebo ho ztratíme."
Přikývla. Zdálo se mi, že odpovídá, ale ten hlas patřil někomu jinému.
Zvedl jsem levou ruku, ignoroval potrhanou košili i rudé popáleniny. Na předloktí mi uhořely všechny chloupky.
Společně jsme naslouchali. Komlog hovořil důvěrně známým mužským hlasem.
Kapitola 56

Když dvojice konečně odpoví na běžném pásmu, Otec de Soya je překvapen. Ani v duchu nedoufal, že jejich zastaralý komlog dokáže vysílat úzkým paprskem, kterým je jeho loď zaměřila. Dokonce zachytí holopřenos nad monitorem se vznáší rozmazaný obraz dvou ohořelých a špinavých obličejů.
Desátník Kee se na de Soyu podívá. "No, ať se propadnu, Otče."
"I já," souhlasí de Soya a obrátí se k čekajícím tvářím. "Jsem Otec kapitán de Soya na lodi Paxu jménem Raphael…"
"Pamatuji si na vás," odpoví dívka. De Soya si uvědomí, že loď přenáší holoobraz, takže ho dole vidí. Nepatrná tvář ducha nad římským límcem, která se vznáší nad komlogem na mužově zápěstí.
"I já si vzpomínám na vás." Víc nevymyslí. Bylo to dlouhé hledání. Dívá se na tmavé oči a bledou kůži pod špínou a povrchními popáleninami. Je tak blízko…
Obraz Raula Endymiona promluví: "Co to bylo? Co to bylo?"
Otec kapitán de Soya zavrtí hlavou. "Nevím. Jmenovala se Rhadamanth Nemes. Přidělili nám ji teprve před pár dny. Prohlásila, že je částí nové legie, kterou trénují" Zarazí se. Jde o tajné informace a on mluví s nepřítelem. Podívá se na desátníka Kea a v jeho nepatrném úsměvu spatří společný osud. Stejně už jsou odsouzení. "Řekla, že patří k nové legii válečníků Paxu," pokračuje, "ale nezdá se mi to jako pravda. Nevěřím, že byla člověkem."
"Amen," doplní obraz Raula Endymiona. Obličej se na chvíli obrátí od komlogu, pak se vrátí. "Náš přítel umírá, Otče kapitáne de Soyo. Můžete pro něj něco udělat?"
Knězkapitán vrtí hlavou. "Nemůžeme se k vám dostat. To stvoření, ta Nemes nám vzala přistávací modul a přepsala dálkové ovládání pilota. Ani neodpovídá na naše vysílání. Ale jestli se k němu dostanete, má autochirurga."
"Kde je?" zeptá se dívka.
Desátník Kee se nakloní do záběru. "Náš radar ho zaměřil nějaký jeden a půl kličku jihovýchodně od vás," oznámí. "V kopcích. Má na sobě maskování, ale dokážete ho najít. Zavedeme vás tam."
Ozve se Raul Endymion: "V komlogu promluvil váš hlas. Říkal, ať vylezeme na skály."
"No jo," souhlasí Kee. "Vše jsme zaměřili do lodního taktického systému palby. Nějakých osmdesát gigawattů, co jsme dostali přes atmosféru. Ale voda by se změnila v páru a všechny vás zabila. Nejlepší tah představovaly skály."
"Byla tam dřív," dodá Raul s pokrouceným úsměvem.
"O to šlo," odvětí desátník Kee.
"Děkuji vám," připojí se Aenea.
Kee v rozpacích přikývne a zmizí ze záběru. "Jak řekl dobrý desátník," pokračuje Otec kapitán de Soya, "pomůžeme vám

najít přistávací modul."
"Proč?" zeptá se rozmazaný Raulův obraz. "A proč jste zabili vlastní stvoření?"
"Nebyla jako já."
"Pak patřila k Církvi," naléhá Raul. "Proč?"
"Doufám, že k Církvi nepatřila," dodá de Soya tiše. "Jestli ano, pak se z mé Církve stala obluda."
Rozhostí se ticho přerušované jen syčením úzkého paprsku. "Raději vyrazte," promluví de Soya konečně. "Stmívá se."
Obě tváře na holozáznamu se téměř komicky rozhlédnou, jako by zapomněly na své okolí. "Jo," souhlasí Raul, "a vaše kopí či laser, nebo co to bylo, mi rozpustilo lampu na strusku."
"Mohu vám posvítit," dodá de Soya bez úsměvu, "ale budu muset znovu aktivovat hlavní útočný systém."
"Nevadí," odmítne Raul, "zvládneme to. Odpojím video, ale audiokanál nechám běžet, dokud se nedostaneme do modulu."
Kapitola 57

Jeden a půl kilometru dlouhá cesta nám zabrala víc jak dvě hodiny. Lávové kopce byly velmi tvrdé. Snadno jsem si mohl v takových štěrbinách a puklinách zlomit kotník i bez A. Bettikovy váhy na zádech. Byla naprostá tma hvězdy se ukryly za mraky - a kdyby nenašla Aenea při balení laserovou baterku, asi bychom to nezvládli ani za celou noc.
"Jak se tam sakra dostala?" vykřikl jsem. Vzpomněl jsem si, že jsem malý laser viděl naposledy, když jsem chtěl oslepit tu pekelnou ženu. Pak zmizel. No, pomyslel jsem si, kašlu na to. Byl to den záhad. Poslední záhadu jsme nechali za zády.
Tichá Štírova postava zůstala přimrzlá v místech, kde se objevila. Nepokoušel se nás sledovat.
Aenea šla jako první, laserovou baterku nastavenou na široký kužel. Bojovali jsme a šplhali přes černou skálu, přes hromady popela zpět do kopců. Kdybychom se nemuseli bez ustání starat o A. Bettika, zvládli jsme to za poloviční dobu.
Lékárna spotřebovala skromné zásoby antibiotik, stimulantů, utišujících prostředků, plasmy i kapaček. A. Bettik žil díky její práci, ale blížil se ke konci. V řece přišel o velké množství krve. Škrtidlo pomohlo, ale opasek nebyl dost pevný, aby zastavil krvácení úplně. Dávali jsme mu umělé dýchání a masáž, snažili se pumpovat krev do mozku. Kdykoliv se rozeřval poplašný systém lékárny, zastavili jsme.
Vedl nás komlog a hlas desátníka Paxu a já usoudil, že těm dvěma mužům, sakra něco dlužíme i v případě, že jde o trik a chtějí Aeneu zajmout. Jak jsme se plížili tmou, Aenein paprsek přejížděl černou lávu a kostry černých stromů, a já celou dobu čekal, kdy skálu prořízne chromová ruka pekelné ženy a chytí mě za kotník.
Modul jsme našli přesně tam, kde měl být. Aenea začala šplhat po kovovém žebříku, ale uchopil jsem ji za potrhanou nohavici a stáhl ji dolů.
"Nechci, abys do lodě lezla, malá," oznámil jsem jí. "Máme jejich slovo, že ji nemohou řídit na dálku, ale jestli vlezeš dovnitř a oni loď odvolají, už tě mají."
Opřela se o žebřík. Nikdy jsem ji neviděl tak vyčerpanou.
"Věřím jim," řekla. "Tvrdili"
"Jo, ale jestli dovnitř nevlezeš, chytit tě nemohou. Zůstaneš tady, já nahoru vynesu A. Bettika a podívám se po autochirurgovi."
Jak jsem šplhal po žebříku, žaludek mi stáhla jedna myšlenka. Co když se za mnou zamknou dveře a klíče má ta pekelná žena v kapse?
Objevil jsem svítící tlačítka. "Šestdevětdevětdva," dodal hlas desátníka Kea z komlogu.
Naťukal jsem kód a dveře přechodové komory se otevřely. Objevil jsem autochirurga, který ožil při dotyku. Jemně jsem uložil modrého přítele na měkký povrch (snažil jsem se, aby se neudeřil do pahýlu ruky), nasadil diagnostické sondy, pečlivě umístil tlaková pouta a zavřel víko. Jako bych zavíral rakev.
Výpisy nebyly nijak příznivé, ale chirurg se dal okamžitě do práce. Chvíli jsem pozoroval monitor, pak jsem si uvědomil, že se mi rozostřují oči a usínám ve stoje. Protřel jsem si tváře a vrátil se k otevřeným dveřím.
"Můžeš se postavit na žebřík, malá. Jestli začne loď startovat, seskoč."
Aenea se postavila na žebřík a vypnula laserovou baterku. Jediné světlo přicházelo od žhnoucího autochirurga a kontrolek na palubní desce.
"Co potom?" ozvala se. "Já seskočím a loď se zvedne s tebou a A. Bettikem. Co budu dělat potom?"
"Zamíříš k další bráně přenašeče," doplnil jsem.
Ozval se komlog: "Nedivíme se vaší nedůvěře." Byl to hlas Otce kapitána de Soyi.
Seděl jsem v otevřených dveřích, naslouchal šustění větru v polámaných větvích naházených na plavidlo a odpověděl jsem: "Proč ta změna víry a programu, Otče kapitáne? Přijel jste pro Aeneu. Proč ten obrat?" Vzpomněl jsem si na honičku v systému Parvati, na jeho příkaz k palbě ve Vektoru Renesance.
Hlas knězekapitána na otázku neodpověděl, ale řekl: "Mám váš hawkingův koberec, Raule Endymione."
"Jo?" vydechl jsem unaveně. Snažil jsem si vzpomenout, kde jsem ho spatřil naposledy. Plul k plošině na Maře Infinitus. "Vesmír je tak malý," dodal jsem, jako by mi na tom nesešlo. Ve skutečnosti bych teď dal za létající koberec cokoliv. Aenea se tiskla k žebříku a poslouchala. Čas od času jsme vzhlédli a zkontrolovali autochirurga, ujistili se, že to nevzdal.
"Ano," potvrdil hlas Otce kapitána de Soyi, "a začal jsem trochu chápat, jak přemýšlíte, moji přátelé. Snad jednou pochopíte i vy, jak přemýšlím já."
"Možná," připustil jsem. Tehdy jsem to nevěděl, ale jednoho dne to tak přijde.
Jeho hlas se změnil. Byl věcný, málem příkrý. "Věříme, že desátnice Nemes pokořila dálkové ovládání, ale nechceme vás o tom přesvědčovat. Klidně modul použijte na vlastní cestu a nebojte se. Nepokusíme se Aeneu chytit."

"Jak to uděláme?" zeptal jsem se. Popáleniny začínaly bolet. Za chvíli seberu sílu, projdu kolem autochirurga a podívám se, zda má loď vlastní lékárnu. Určitě ji má.
"Opustíme systém," dodal Otec kapitán de Soya.
Ožil jsem. "Jak si tím můžeme být jistí?"
Komlog se zasmál. "Loď stoupající z planetární gravitační studny na fúzním motoru je víc než patrná," doplnil. "Náš dalekohled hlásí, že jsou nad vámi protrhané mraky. Uvidíte nás."
"Uvidíme vás, jak se zvedáte z dolního orbitu," doplnil jsem. "Jak zjistíme, že mizíte ze systému?"
Aenea k sobě sklonila mé zápěstí a promluvila do komlogu. "Otče, kam jdete?"
Následovalo syčení. "Zpátky na Pacem," odvětil de Soya konečně. "Máme jednu ze tří nejrychlejších lodí v celém vesmíru. Můj přítel desátník a já jsme zvažovali cestu… někam jinam… ale když na to přijde, jsme oba vojáci. Vojáci flotily Paxu a Kristovy armády. Vrátíme se na Pacem a zodpovíme otázky. Postavíme se, čemu musíme."
Svatý úřad inkvizice vrhal stín dokonce i na Hyperion. Zachvěl jsem se. Husí kůži neměl na svědomí chladný vítr, který se zvedal z popela Světového stromu.
"Kromě toho," pokračoval de Soya, "máme třetího přítele, který neprošel úspěšným vzkříšením. Musíme se vrátit na Pacem kvůli lékařské péči."
Podíval jsem se na bzučícího autochirurga a poprvé za ten nekonečný den jsem uvěřil, že kněz nad námi není nepřítel.
"Otče de Soyo," promluvila Aenea. Pořád mě držela za ruku, aby viděla na komlog. "Co vám udělají? Vám všem?"
Přes statickou elektřinu se znovu ozval smích. "Jestli budeme mít štěstí, popraví nás, a potom vyloučí z církve. Jestli mít štěstí nebudeme, udělají to naopak."
Viděl jsem, že to Aeneu nijak nepobavilo. "Otče kapitáne de Soyo… desátníku Kee… pojďte dolů a přidejte se k nám. Pošlete loď s vaším přítelem zpět a připojte se k nám na cestu přes další bránu."
Tentokrát se ticho protáhlo, až jsem se bál, že jsme ztratili spojení úzkého paprsku. Pak promluvil de Soyův tichý hlas: "Cítím pokušení, moje malá přítelkyně. Oba cítíme pokušení. Rád bych jednoho dne prošel přenašečem. A co víc. Rád bych tě poznal. Ale jsme, má drahá, věrní služebníci Církve. Naše povinnosti jsou jasné. Doufám, že byla ta… odpornost… desátnice Nemes jen chybou. Pokud se to máme kdy dozvědět, musíme se vrátit."
Náhle jsme spatřili výbuch světla. Vyklonil jsem se z komory a společně jsme sledovali, jak potrhané mraky křižuje modrobílý fúzní ocas.
"Kromě toho," pokračoval de Soyův hlas. Mluvil, jako by na něj působilo vysoké přetížení. "Se k vám bez přistávacího modulu ani nedostaneme. Nemes prořízla obleky, takže se o to nemůžeme ani pokusit."
Seděli jsme s Aeneou na okraji otevřené přechodové komory a sledovali, jak se fúzní ocas prodlužuje a svítí. Připadalo nám, že jsme neletěli vlastní lodí už strašně dávno. Náhle mě jako rána do žaludku udeřila myšlenka a zvedl jsem komlog. "Otče kapitáne, je ta… Nemes… mrtvá? Tím myslím, že jsme viděli, jak zmizela v rozpuštěné lávě… ale může se, jak teď spolu mluvíme, provrtat ven?"
"Nemáme tušení," přiznal Otec kapitán de Soya v šumu úzkého paprsku. "Doporučil bych vám, abyste co nejrychleji zmizeli. Přistávací modul je náš dar na rozloučenou. Užívejte ho ve zdraví."
Chvíli jsem sledoval krajinu černé lávy. Kdykoliv zašustil v mrtvých větvích vítr a zavlnil se popel, pokaždé jsem si byl jistý, že se k nám ta pekelná žena plíží.
"Aeneo," ozval se hlas knězekapitána.
"Ano, Otče kapitáne?"
"Za chvíli odpojíme úzký paprsek… stejně zmizíme z dohledu… ale musím ti říct jednu věc."
"Co je to, Otče?"
"Mé dítě, pokud dostanu příkaz, abych se vrátil a našel tě… neublížil, ale našel tě… no, jsem poslušný služebník Církve a voják flotily Paxu…"
"Chápu, Otče," odvětila Aenea. Očima pozorovala oblohu, kde na východním obzoru bledl fúzní ocas. "Sbohem, Otče. Sbohem, desátníku Kee. Děkuji vám."
"Sbohem, má dcero," pronesl Otec kapitán de Soya. "Bůh ti žehnej."
Zaslechli jsme zvuk jeho požehnání. Pak se úzký paprsek odpojil a rozhostilo se ticho.
"Pojď dovnitř," vyzval jsem Aeneu. "Mizíme, hned teď."
Zavřít vnitřní a vnější dveře přechodové komory bylo jednoduché. Naposledy jsme zkontrolovali autochirurga (všechny kontrolky oranžové), pak jsme se připoutali do těžkých lehátek. Na oknech byly kryty, ale v tuto chvíli byly zvednuté, takže jsme viděli temná lávová pole. Na východu žhnulo několik hvězd.
"Dobrá," vydechl jsem a podíval se na myriádu přepínačů, tlačítek, senzorů, monitorů, obrazovek, knoflíků a přístrojů. Mezi námi se táhla nízká konzole, spatřil jsem dva omnipulty, každý s otvorem pro prsty a dalšími knoflíky. Našel jsem půltucet míst, kde se mohl člověk napojit přímo. "Dobrá," zopakoval jsem a podíval se na bledou dívku v obrovském vystlaném křesle. "Nějaké nápady?"
"Co vylézt ven a jít pěšky?" navrhla.
Zavzdychal jsem. "Byl by to skvělý plán až na…" Palcem jsem ukázal na hučícího autochirurga.
"Vím," souhlasila Aenea. Visela v těžkých popruzích. "Dělala jsem si srandu."
Dotkl jsem se její ruky na konzoli. Jako vždy jsem dostal elektrickou ránu, určitý druh tělesného déja vu. Odtáhl jsem ruku a řekl: "Sakra, čím je technologie vyspělejší, tím má být jednodušší. Tohle vypadá jako kabina bojového letounu ze Staré Země osmnáctého století."
"Postavili ho, aby v něm létali profesionálové," upozornila mě Aenea. "Potřebujeme jen profesionálního pilota."
"Jednoho máte," zašvitořil komlog. Hovořil vlastním hlasem.
"Ty víš, jak řídit lod?" zeptal jsem se podezřívavě.

"V zásadě lod jsem," odvětil jednoduše a odklopil destičku na náramku. "Prosím připojte vlákno s konektorem do jakéhokoliv červeného vstupu."
Připojil jsem ho na konzoli. Panel okamžitě ožil, monitory se rozzářily, probudily se přístroje, zahučely ventilátory modulu a omniovladač se pootočil. Plochá obrazovka monitoru uprostřed zasvítila žlutým světlem a hlas komlogu se zeptal: "Kam to bude, M. Endymione? M. Aeneo?"
Dívka promluvila jako první: "Další přenašeč," řekla tiše. "Poslední přenašeč."
Kapitola 58

Na druhé straně jsme objevili denní světlo. Vznášeli jsme se nad proudem a pomalu se sunuli kupředu. Komlog nám ukázal, jak používat ovladače, zatímco sám ohlídal zbytek lodních systémů a předešel tak hloupým chybám z naší strany. Vyměnili jsme si s Aeneou pohledy a sunuli modul pomalu nad vrcholky stromů. Jestli ta pekelná žena nedokázala projít branou přenašeče, pak jsme byli v bezpečí.
Proplout posledním přenašečem bez prámu bylo zvláštní, ale tady by stejně nefungoval. Řeka Tethys se proměnila mezi mrtvými břehy v širší potůček. Nebyl hlubší než osm, deset centimetrů, tři nebo čtyři metry široký. Kroutil se hustě zalesněnou krajinou. Rostly tady podivné stromy, ale stejně nám připadaly důvěrně známé… většinou byly listnaté a připomínaly champu. Přesto měly široké listy a mohutné koruny jako půlduby. Hromady jasně žlutých a jasně rudých listů lemovaly břehy řeky jako koberce.
Obloha byla příjemně modrá. Nikoliv tmavě modrá jako na Hyperionu. Přesto měla tmavší nádech než většina Zemi podobných světů, které jsme na této výpravě navštívili. Zářilo tady velké, jasné, ale nijak nepříjemné slunce. Objevilo se na předním skle, do klínů nám proudily sluneční paprsky.
"Zajímalo by mě, jaké je to venku?" řekl jsem.
Komlog… loď… cokoliv… se o nás staral a pochopil, že mluvím k němu. Prostřední monitor zamrkal a zalila ho data.
Atmosféra: 0,77 N2
0,21 O2
0,009 Ar
0,0003 CO2
proměnná H2O (0,01)
Tlak na povrchu: 0,986 bar
Magnetické pole: 0,318 gauss
Hmota: 5,976 x 10 M kg
Rychlost úniku: 11,2 km/s
Přitažlivost na povrchu: 980 km/s
Úhel naklonění magnetické osy: 11,5°
Dvojpólový moment: 7,9 x 1025 gauss/cm3
"To je zvláštní," doplnila loď, "nepravděpodobná shoda náhod."
"Co?" zeptal jsem se, ale už mi to bylo jasné.
"Tato planetární data se téměř dokonale shodují s databází Staré Země," doplnila loď. "Pro jakýkoliv svět je taková podobnost velmi nezvyklá."
"Zastav!" vykřikla Aenea a ukázala na obrazovku. "Zastav, prosím! Okamžitě."
Já bych při sestupu narazil na koruny stromů, ale řízení převzala loď, která našla rovný kamenný úsek ve vzdálenosti dvaceti metrů od stromy lemovaného řečiště. Posadila nás bez jediného poskočení. Zíral jsem na dům s rovnou střechou, který stál mezi stromy. Aenea mezitím vyťukávala kód k otevření přechodové komory.
Než jsem jí stačil něco říct, už byla dole. Zastavil jsem se, zkontroloval autochirurga, našel několik zelených kontrolek a spokojeně jsem oslovil loď: "Dávej na něj pozor. Připrav vše k rychlému útěku."
"Provedu, M. Endymione."
Objevili jsme se na druhé straně řeky kousek po proudu od domu. Budova se dá jen těžko popsat, ale zkusím to.
Dům samotný postavili nad skromným vodopádem, který klesal pouhé tři, čtyři metry k malému jezírku dole. V jezírku plulo žluté listí, kroužilo, až ho nakonec odnášel stále rychlejší proud. Nejnápadnější byly tenké střechy a čtvercové terasy. Jako by visely nad vodopádem a proudem, jakoby se postavily zemské přitažlivosti. Dům byl, jak se zdálo, z kamene, skla, betonu a oceli. Vlevo od desek terasy se zvedala do výšky tří podlaží kamenná zeď, kterou zdobilo jediné, téměř stejně vysoké okno. Kovovou kostru kolem natřeli světle oranžovou barvou.
"Konzolové nosníky," vydechla Aenea.
"Cože?"
"Tak říká architekt těm zavěšeným terasám," poučila mě. "Konzolové nosníky. Kopírují vápencové římsy, jež existují už milióny let."
Zastavil jsem se a podíval se na ně. Loď zmizela za řadou stromů za našimi zády. "Je to tvůj dům?" zeptal jsem se. "Ten, o kterém jsi snila, než ses narodila?"
"Ano." Rty sejí nepatrně třásly. "Dokonce už vím, jak se jmenuje, Raule. Padající voda."
Přikývl jsem a nasál vzduch. Zachytil jsem těžkou vůni tlejícího listí, živých rostlin, bohaté půdy, vody a zvláštní pronikavý pach. Ve srovnání s Hyperionem něco úplně jiného. Přesto jsem cítil domov. "Stará Zem," zašeptal jsem. "Je to možné?"
"Jen… Zem," opravila mě Aenea a dotkla se mé ruky. "Pojďme dovnitř."
Překročili jsme kousek proti proudu po malém můstku říčku, naše podrážky zakřupaly na štěrkové cestě, pak jsme vstoupili lodžií do úzké haly. Jako bychom vkročili do pohodlné jeskyně.

Zastavili jsme se v rozlehlém obývacím pokoji, volali, ale nikdo neodpověděl. Aenea přešla široký prostor. Chovala se jako v tranzu. Jezdila prsty po dřevěném a kamenném povrchu, při objevení jakékoliv maličkosti nadšeně vykřikovala. Podlahu kryl místy koberec, místy jsme našli holé kameny. V jednom výklenku jsem objevil knihovnu plnou knih, ale nezastavil jsem se a nepodíval se na tituly. Pod nízkým stropem se táhly kovové, ale prázdné police. Možná pouhá ozdoba. Vzdálenou zeď vyplňoval ohromný krb. Jeho střed tvořil obrovský kámen, snad balvan, na kterém balancoval celý dům. Balvan se táhl do okruhu dvou metrů.
Přestože byl teplý, slunný podzimní den, v krbu praskal mohutný oheň. Znovu jsem zavolal, ale odpovědělo jen těžké ticho.
"Čekali nás," řekl jsem a pokusil se o hloupý vtip. Jedinou zbraní mi byla laserová baterka v kapse.
"Ano, čekali," souhlasila Aenea. Přešla nalevo od krbu a položila ruce na kovovou kouli v půlkruhovém výklenku kamenné zdi. Koule měla jeden a půl metru v průměru a byla natřená nápadnou rezavou barvou.
"Toto je podle architekta konvice k ohřívání vína," poučila mě tiše. "Použil ji jen jednou… a víno ohřáli v kuchyni a sem ho přinesli. Je moc velká a barva nejspíš moc toxická."
"A je to architekt, kterého hledáš?" zeptal jsem se. "Ten, u kterého chceš studovat?"
"Ano."
"Myslel jsem, že je to génius. Proč by tvořil tak velkou a toxickou konvici na víno?"
Aenea se obrátila a usmála. Ne, šklebila se. "Géniové jsou šílení, Raule. Potřebuješ-li důkaz, pak se podívej na náš výlet. Pojď, rozhlédneme se."
Terasy byly krásné. Pohled na malý vodopád příjemný. Uvnitř jsme našli nízké stropy a převisy, které posílily pocit, že zíráme (i přes veškeré okolní sklo) z jeskyně do zeleného lesa. Znovu jsme se vrátili do obývacího pokoje. Průlez ze skla a kovu se sroloval a vytvořil schody na podpěrách, které se opíraly o první patro. Schody klesaly k větší betonové plošině nad jezírkem na vrcholu vodopádu.
"Bazén," dodala Aenea, jako by opakovala něco důvěrně známého.
"K čemu slouží?" zeptal jsem se a rozhlédl se kolem. "K ničemu praktickému," doplnila, "ale architektovi připadal, teď budu citovat: Ve všech směrech naprosto nezbytný."
Dotkl jsem se jejího ramene. Obrátila se a usmála se na mě. Nebyl to mechanický ani zasněný úsměv. Vyzařoval z něj život.
"Kde to jsme, Aeneo?"
"Padající voda," odvětila. "Medvědí běh v západní Pennsylvanii."
"To je nějaký národ?" zeptal jsem se. "Provincie," odpověděla, "tedy stát v někdejších Spojených Státech Amerických. Světadíl Severní Amerika, planeta Země."
"Země," zopakoval jsem a rozhlédl se kolem. "Kde jsou všichni? Kde je ten tvůj architekt?"
Dívka zavrtěla hlavou. "Nevím, brzy se to dozvíme."
"Jak dlouho tady zůstaneme, malá?" Napadlo mě, že seženu jídlo, zbraně a další vybavení, než se A. Bettik uzdraví a znovu vyrazíme.
"Pár let," odvětila Aenea. "Myslím, že ne víc jak šest nebo sedm."
"Let?" Zastavil jsem se na horní terase, kam jsme vystoupili po schodišti. "Let?"
"Musím pod vedením tohoto muže studovat, Raule. Musím se něco naučit."
"O architektuře?"
"Ano, a sama o sobě."
"A co budu dělat já, zatímco… ty se budeš učit něco sama o sobě?"
Místo žertu odvětila vážně: "Já vím, nevypadá to fér. Ale zatímco budu dospívat… můžeš obstarat pár věcí."
Čekal jsem.
"Zem potřebuje průzkumníka," pokračovala. "Byla tady matka s otcem. Byla to právě její myšlenka… myšlenka, že lvi, tygři a medvědi… síly, jež Zem uchvátily, než ji mohlo Technojádro… zničit. Podle ní tady prováděly experimenty."
"Experimenty," zopakoval jsem, "jaké experimenty?"
"Většinou geniální experimenty," doplnila Aenea. "Lepší frází budou asi experimenty s lidmi."
"To mi vysvětli."
Aenea pokynula k domu kolem nás. "Tohle místo dokončili v roce 1937."
"Našeho letopočtu?" zeptal jsem se.
"Jo, jsem si jistá, že ho zničili za třídních nepokojů v Severní Americe během dvacátého století. Možná dřív. Ať sem Zemi přenesl kdokoliv, nějakým způsobeny ho znovu postavil. Stejně jako postavili pro mého otce Řím devatenáctého století."
"Řím?" Cítil jsem se, jak tady jen hloupě postávám a opakuji, co dítě říká. Byl to hloupý den.
"Řím, kde John Keats strávil poslední dny," doplnila Aenea. "Ale to je jiný příběh."
"Jo," souhlasil jsem, "četl jsem to v Kantosu strýčka Martina a tehdy jsem tomu také nerozuměl."
Aenea předvedla gesto, na které jsem si pomalu začínal zvykat. "Já to nechápu, Raule. Ale ať sem přenesl Zem kdokoliv, vrátil i lidi, stará města a budovy. Stvořili skutečnost."
"Díky vzkříšení?" V hlasu mi zazněly pochybnosti. "Ne, spíš… no, můj otec byl kybrid. Jeho osobnost stvořili v živné půdě UI, tělo bylo lidské."
"Ale ty kybrid nejsi."
Aenea zavrtěla hlavou. "Víš, že nejsem." Zavedla mě dál na terasu. Pod námi se valila voda a tvořila malý vodopád.
"Zatímco budu… ve škole… musíš udělat ještě pár věcí."
"Jako například?"

"Kromě výzkumu Země a zjištění, co tady ty… bytosti dělají, se musíš vrátit a vyzvednout naši loď."
"Naši lod?" V duchu jsem si slíbil, že toho opakování už nechám. "Tím myslíš, že se vydám přenašečem pro Konzulovu lod?"
"Jo."
"A přivezu ji sem?"
Zavrtěla hlavou. "To by trvalo pár století. Domluvíme se a setkáme se v někdejší Síti."
Protřel jsem si tváře a narazil na vousy. "Ještě něco? Další desetiletá odysea, abych měl co dělat?"
"Jen výlet do Pustin, kde najdeš Vyvržence. Ale na tu cestu pojedu s tebou," dodala.
"Dobře," souhlasil jsem, "doufám, že na nás už další dobrodružství nečekají. Nejsem už mladý jako kdysi. Však víš."
Snažil jsem se vše zlehčovat, ale dívka měla hluboké a vážné oči. Prsty se dotkla mé dlaně.
"Ne, Raule," pokračovala, "to je jen začátek." Zapípal komlog a dotkl se mého zápěstí.
"Co?" zeptal jsem se a ucítil strach o A. Bettika. "Právě jsem dostal na běžném pásmu souřadnice," odvětil hlas komlogu/lodi. Zněl překvapeně.
"Hlasový či vizuální přenos?" zeptal jsem se.
"Nikoliv, jen cestovní souřadnice a optimální výšku letu. Letový plán."
"Kam?" zeptal jsem se.
"Místo na tomto kontinentu. Nějakých tři sta kilometrů západně od nynější pozice," doplnila loď.
Podíval jsem se na Aeneu. Zavrtěla hlavou.
"Nic netušíš?" zeptal jsem se.
"Mám představu," odvětila, "ale nejsem si jistá. Dáme se překvapit."
Pořád mě držela malou ručkou. Zamířili jsme žlutým listím a ranními slunečními paprsky k čekajícímu modulu. Ruku jsem jí nepustil.
Kapitola 59

Jednou jsem vám řekl, že čtete ze špatného důvodu. Měl jsem říct, že ze špatného důvodu píšu.
Zaplnil jsem beztvaré dny, noci a hladké stránky mikropapíru vzpomínkami na Aeneu, na Aeneu jako dítě, aniž bych se zmínil o Spasitelce, jakou znáte a jakou možná omylem uctíváte. Ale nepsal jsem to pro vás. Jak jsem zjistil, nepsal jsem je ani pro sebe. Oživil jsem tím Aeneu jako dítě, protože chci oživit Aeneu jako ženu. Přes veškerou logiku, přes realitu i přes ztrátu naděje.
Každé ráno (spíš bych měl říct: každé naprogramované zažehnutí světel) se probudím ve tři krát šest metrů velké Schrödingerově krabici a divím se, že žiji. V noci jsem znovu vůni hořkých mandlí necítil.
Každé ráno píšu vzpomínky na textovou destičku a bojuji tak se zoufalstvím a hrůzou. Popsané mikrostránky odkládám na hromádku. Ale recyklátor mého malého světa má omezené možnosti. Může vyprodukovat jen tucet stránek za den. Když tedy vzpomínky pokryjí tucet stránek, vložím ty nejstarší do recyklátoru, abych získal další prázdné místo, kam mohu pokračovat. Připomíná mi to hada, který užírá vlastní ocas. Je to šílené. Nebo jde o samou podstatu rozumu.
Možná si čip v textové tabulce pamatuje vše, co jsem napsal… napíšu během příštích dnů, pokud mi to osud dovolí… ale ve skutečnosti je mi to jedno. Každý den mě zajímá jen tucet stránek mikropapíru - čisté a neposkvrněné stránky ráno, plné a inkoustem popsané stránky večer, stránky popsané mým malým a roztřeseným rukopisem.
V těch chvílích Aenea znovu žije.
Ale minulou noc (když v mé Schrodingerově krabici zhasla světla a od vesmíru mě už dělila jen statickodynamická skořápka zamrzlé energie a ampule kyanidu, odtikávající čas a radiační detektor), minulou noc jsem zaslechl, jak Aenea volá mé jméno. Posadil jsem se ve tmě. Byl jsem tak překvapený a plný naděje, že jsem nedokázal rozsvítit. Byl jsem si jistý, že sním. Pak jsem ucítil její prsty na tváři. Patřily jí. Poznal jsem je, když byla ještě dítě. Líbal jsem je, když byla ženou. Dotkl jsem se jich rty, když ji naposledy odváděli.
Prsty se dotýkaly mé tváře. Na obličeji jsem cítil její teplý a sladký dech. V koutku úst jsem ucítil její teplé rty.
"Odcházíme odtud, Raule, můj drahý," zašeptala tu minulou noc do tmy. "Ještě ne, ale jakmile dokončíš svůj příběh. Jakmile si vše vybavíš a vše pochopíš."
V tu chvíli jsem se po ní natáhl, ale teplo začalo ustupovat. Když jsem rozsvítil, můj svět ve tvaru vejce byl prázdný.
Až do rána jsem přecházel sem a tam. V těch dnech a měsících jsem se nebál nejvíc smrti. Aenea mě naučila, jak se na smrt dívat z jiného úhlu. Bál jsem se šílenství. Šílenství, které mě připraví o rozum, o vzpomínky… o Aeneu.
Pak jsem spatřil věc, která mě zarazila. Psací tabulka byla aktivována. Jehla neležela na svém místě, ale někdo ji zahákl za obal. Stejně tak ukládala Aenea pero k deníku v době našeho putování. V době, kdy jsme opustili Zem. Roztřásly se mi prsty. Recykloval jsem staré zápisky a aktivoval tiskárnu.
Objevila se jen jediná stránka plná ručně psaných řádek. Byl to Aenein rukopis. Moc dobře jsem ho poznal.
To je obrat událostí. Buď jsem zešílel a na ničem už nezáleží, nebo jsem zachráněn a záleží úplně na všem.
Čtu teď s vámi a doufám, že jsem normální. Věřím v záchranu. Nechci zachránit vlastní duši, ale doufám v nové setkání - skutečné a fyzické setkání s tou, na kterou vzpomínám a kterou miluji nade vše.
A proto teď čtu.
Kapitola 60

Raule, zvaž tento dodatek ke vzpomínkám, které jsi včera napsal a já dnes v noci přečetla. Před lety, před lety… vše jsem ti chtěla říct během tří posledních hodin naší první společné cesty, kdy jsme ty, můj drahý Raul, já a spící A. Bettik směřovali k Taliesinu Západ. Mířili jsme k mému učení. Chtěla jsem ti vyprávět o snech, jež nás ukázaly jako milence, o kterých budou psát básníci, o vizích ještě větších nebezpečí před námi, o snech plných nových přátel, o snech, kde

přátelé umírají, o jisté a nevyslovené lítosti, která přijde, o jistých a nepředstavitelných vítězstvích, jež nás čekají.
Nic jsem neřekla.
Vzpomínáš? Během letu jsme dřímali. Jak je život zvláštní… posledních pár hodin spolu, konec jedné z důvěrných etap společného života, konec mého dětství a začátek doby, kdy si budeme rovni… a my ty poslední minuty zabili spánkem. V oddělených lehátkách. Život je brutální… ztráta nenávratných okamžiků uprostřed marnosti a zbytečnosti.
Ale byli jsme znaveni. Byly to tvrdé dny.
Jak začal modul klesat nad jihozápadní pouští Taliesinu Západ a k mému novému životu, vytrhla jsem stránku ze špinavého deníku (přežil vodu i plameny, kdy jsem ztratila většinu oblečení) a rychle jsem ti napsala zprávu. Tys spal. Obličej jsi opřel o plastik křesla a trochu jsi slintal. Uhořely ti řasy a na temeni ti zmizely vlasy, takže jsi vypadal komicky - klaun, kterého nachytali, jak spí. Později jsme o klaunech mluvili, vzpomínáš, Raule? Během cesty k Vyvržencům. Viděl jsi klauny jako mladík v cirkusu v Port Romance. Já je viděla v Jacktownu během každoroční Pouti prvních osadníků.
Na tváře, spánky, oči a pod nos sis namazal bohatou vrstvu masti proti spáleninám, která připomínala klaunský makeup. Spáleniny byly červené, mast bílá. Vypadal jsi krásně. Tehdy jsem tě milovala. Milovala jsem tě dozadu i kupředu v čase. Milovala jsem tě bez hranic času a prostoru.
Spěšně jsem načrtla zprávu, ukryla ji do zbytků kapsy tvé zničené košile a jemně tě políbila do koutku úst. Na místo, které jsi neměl popálené ani namazané. Zavrtěl ses, ale nevzbudil. Druhý den jsi o zprávě nemluvil. Nikdy ses o ní nezmínil. A já vždycky uvažovala, zda jsi ji našel nebo ti vypadla z kapsy. Nebo jsi ji bez přečtení zahodil, když jsi v Taliesinu zahodil celou košili.
Ta slova patřila mému otci. Napsal je před celými staletími. Pak zemřel, znovu se narodil jako osobnost kybrida a znovu zemřel jako člověk. Ale pořád zůstal naživu, jeho osobnost bloudila metavesmírem a nakonec opustil s Konzulem Hyperion v DNA cívkách lodní UI. Jeho poslední slova k mé matce se nikdy nedozvíme i přes kreativitu strýčka Martina a jeho Kantosu. Ale ta slova matka objevila na textové tabulce, když se probudila ráno, kdy navždy odešel. Vytištěný originál si ponechala celý zbytek života. Vím to… často jsem se jí vkradla v Jacktownu do pokoje a četla spěšný rukopis na zažloutlém velluu. Dělala jsem to od dvou let alespoň jednou týdně.
A právě tato slova jsem ti dala s ospalým polibkem v poslední hodině posledního dne první cesty, můj drahý Raule. Tato slova ti nechám dnes v noci a polibkem tě probudím. Vyzvednu si je, až se příště vrátím, až bude příběh celý a naše poslední cesta započne.

Krásná věc navždy radostí je
Její nádhera sílí, nikdy se
nerozplyne, ale zůstane.
Náš klidný spánek, plný
sladkých snů, zdraví a klidného dechu.
A tak ti Raule Endymione dávám adieu,
dokud se znovu nesetkáme
na tvých stránkách v divoké extázi.
Ty chráněnče ticha a pomalého času,
lesní historiku, který dokáže vyjádřit
barvitý příběh lépe než náš verš:
Jaká stromová legenda obestírá tvar tvůj,
o božstvech či smrtelnících, neb o obojím
v Tempe či pohádkách Arkádie?
Co je to za bohy či lidi? Jaká nenávist panen?
Jaké šílené pronásledování? Jaká snaha o útěk?
Jaké píšťaly a tamburíny? Jaká divoká extáze?
Teď ti, má lásko, přeji sladké sny, zdraví a klidný dech.

Dan Simmons
Endymion
Z anglického originálu ENDYMION
přeložil Ivo Reitmayer
Obálka Gary Ruddell
Grafická úprava obálky Petr Bauer
Sazba a litografie obálky Filip Cubr, Plzeň
Jazykový redaktor Jana Faloutová
Odpovědný redaktor Luboš Falout
Vydalo nakladatelství PERSEUS publishing, s. r. o.
jako svou 81. publikaci
Plzeň 1998, 1. vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Cena včetně DPH 222 Kč.
ISBN 8086030458